श्री.

श्री जयानंद केवळीनो रास.

श्रावक व्रत पाळनफळ माहात्म्यरूप.

नवखंड नवरसमय.

पंडित श्री पद्मविजय गणि विरचित

ग्रंथानुसारे.

श्री जैनधर्मी सज्जनोने माटे.

नडीआदना ज्ञान खाता तरफथी

छपावी प्रसिद्ध कर्यो.

अमदावाद.

आर्योदय प्रेस.

संवत १९४५—सन १८८९.

प्रस्तावना.

हालमां आपणा गुर्जर देशमां तेमज मुंबाई इलाकामां घणा खरा जैनधर्मी भाइओने आगळनी लीपी प्रमाणे छपायेला ग्रंथो सरलताथी वांचवाने अडचण पडेछे, तेमज केटलाक जैन लीपीथी बीलकुल अजाण्याछे तेथी तेओने वांचवाने सुगम पडे एवा इरादाथी अमारा भाइ रावसाहेब हरीलाल छगनलाल सत्यवादीए हालनी रीती प्रमाणे शुद्ध बाळबोधी अक्षरथी नडीआदना श्रीमत् गुलाबविजये ज्ञानखाते काढेला पैसानो सारो उपयोग थाय एवुं धारी आ श्री जयानंद केवळीनो रास छपाववा शरु कर्यो हतो परंतु दैव कोपथी तेउ साहेब स्वर्गवासी थवाथी नीचे सही करनार वडे आ ग्रंथपूर्ण करवामां आव्यो छे.

श्रीमत जैनधर्मना अनेक ग्रंथो छे ते मांहेलो प्रथम गणना करवा लायक आ ग्रंथ छे. आ ग्रंथना नायक श्री जयानंद केवलीनुं चरित्र संवत पंन्नरसेंना शैकामां श्री जैनशास्त्रना उन्नतिकारक त्रिदश तारंगणी आदिक हजारो ग्रंथोना कर्ता श्री मुनिसुंदरसूरि माहाराजे संस्कृत भाषामां रचेलुं मालम पडे छे परंतु त्यारपछीना घणा ग्रंथोने पद्यबंध रासरुपे रचवानो चाल होवाथी मुनि श्रीपद्मविजयजी महाराजे आ ग्रंथनी जूदी जूदी देशीओमां बसोने बे ढाळ करीने रासरुप रच्युं छे.

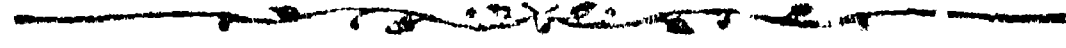
आ महान पुरुषना चरित्रमां मुख्यत्वे करीने श्रावक व्रत पालवाना फळनुं महात्म्य जोवामां आवशे. श्री जयानंदजीए मतिसुंदर नामे प्रधानना भवमां श्रावकने आचरवा योग्य प्राणातिपातादिक द्वादशव्रत शुद्ध श्रद्धापूर्वक पाळ्यां तेना फळ पण तेमने तेवांज मळ्या छे प्रथमतो देवादिकना सुख भोगवीने फरी देवोने पण जीतवाने दुर्लभ एवा महापराक्रमी श्री जयानंदनामे राजा थया छे जेनो प्रताप महा अद्भुत अने आश्चर्यकारक सर्व रसथी भरपुर नवे खंडमां मालम पडे छे.

श्री जयानंदजी पूर्वकृत पुण्यानुसारे, सर्वकार्यनी सिद्धि पाम्या छे, नवी नवी राजकन्याओ परण्याछे, तेमज राजादिको साथे युद्ध करवामां

जय पाम्या छे परंतु केटलीक वखते देव देवीओनी साथे पण संग्राम करी जय मेळव्यो छे, अने अंते सिद्धपदने पाम्या छे.

आ चरित्र अरधुं उपरांत रावसाहेब हरीलाल छगनलाल सत्यवादी-नी हयातीमां छपाई गयुं हतुं, बाकीनो भाग मारी अल्पमतिना प्रमाणमां शुध्ध करी छपाववा प्रयत्न कर्यो छे तथापि दृष्टिदोष, कंपोझकरनारनी चूक तथा मारी अल्प बुध्धिनेलीधे जे भूल थइ होय ते सुधारी वांचवी, अने भूलचूकनी क्षमा करवी एवी मारी प्रार्थना छे.

रवीचंद छगनलाल सत्यवादी.

ॐ श्री

पंडित प्रवर पं श्री पद्म विजय विरचिते

श्री जयानंद केवळीनो रास

खंड पहेलो

पंडित प्रवर पं श्री उत्तमविजय गुरुभ्योनमः

दुहा ॥ प्रथम प्रथम प्रणमु प्रभु, सोहे अंसे जास; कुंतल कनक कलश शिरे, नील कमल मनु न्यास ॥ १ ॥ सिद्धारथ सुय तिविहश्युं, वंदु तिविहा वीर; जनक सिद्धारथ दुविह जिन, धरणीधर गइ धीर ॥ २ ॥ कल्याणके जस सुर करे, अवनि कल्प अविशेष; ते सुगुणा वरतो सवे, जयवंता जिन शेष. ॥ ३ ॥ मात परे पद मांडवा, शास्त्र मार्ग समजाय; शिशुपरे कविने शीखवे, प्रणमु सरसति पाय. ॥ ४ ॥ गुरु उत्तम गुण गण भरया, मुज उपगार महंत; प्रणमु पद कज प्रेमश्युं, आणी हर्ष अत्यंत. ॥५॥ श्री जयानंद सोभागिया, केवळ लखमीकंत; धर्म दुविध आराधिने, शिव सुख जे साधंत. ॥ ६ ॥ भव्य प्रतिबोधन भणी, चरित्र भणुं सुविचार; नवखंडे करी निर्मलो, रचश्युं रास उदार. ॥ ७ ॥ प्रिया सहित पूरव भवे, समकित ने वली शील; दान धरम वली दाखवुं, लहे जिम लखमी लील. ॥ ८ ॥ चमत्कारकारी चरित, सुणतां होशे स्वाद; दुख दोहग दूरे जशे, विकथा मुकी वाद. ॥ ९ ॥

ढाळ १ ली.

देशी चोपाइनी ॥ जंबू द्वीप लख योजन मान, सात खेत्र तेहमां प-

रधान; सात वरष पण षट वर्ष धरो, चमत्कारी ए वाते खरो. ॥ १ ॥ लखमी राखण विधिए करयो, जगती कोट अड योजन धरयो; खाई लवण सायरनी करी, सर्व द्वीप जस रह्या अनुसरी. ॥ २ ॥ तेहमां भरत दक्षिण दिशे कह्यो, वैताढय दंड लेइने रह्यो; आपद वारण मानु एह, षट खंडे शोभित छे जेह. ॥ ३ ॥ खंड किलेश मिली रखे करे, तिणे धाता विचे आडज धरे; गंगा सिंधु ने वली पाढ, वैताढ्य रजत तणो अति गाढ. ॥ ४ ॥ त्रेसठ जिनवर पमुहा होय, मध्य खंडते एहवो जोय; रतिवर्धन तिहां नगरी अछे, स्वर्ग तणी शोभा तेह पछे. ॥ ५ ॥ फटिक कुंभ तिहां चैसने शिरे, अंधकार ते दूरे करे; पूनिम अमांसनो वहेरो नहीं, सयल अनीति गइ दूरे वही. ॥ ६ ॥ नृपगजशालाए कलह ते कह्यो, बंधन नारि धमिल्ले रह्यो; दंड प्रासादने मस्तक होय, स्नेह हानि दीपकमां जोय. ॥ ७ ॥ छुहियां मंदिर दीसे घणां, खडग मांहि रह्यां निर्दयपणां; को रणी नहीं ते नगर मजार, पण कोरणी घर घरने बार. ॥ ८ ॥ अलकापुरी परे तेहनो जोस, पण बहु ईश्वर तिहां नहीं दोश; भूति घणी तस मंदिर वली, धनद घणु र हे भेला मिली. ॥ ९ ॥ तिहां नरविर अछे राजान, ठकुराई जस इंद्र समान; कटक रजे ढांक्यो जव सूर, तस प्रताप उद्योत करे भूर. ॥ १० ॥ राणीओ गुणवंती बहु जास, कीर्तिसुंदरी पटराणी तास; मतिसुंदर तेहने परधान, चतुराईनो तेह निधान. ॥ ११ ॥ रुपवंत बहु शास्त्रनो जाण, सुर गुरु जीत्यो बुद्धि प्रमाण; जीवमात्र ते मानु रह्यो, ग्रंथे जीव तिणे ए कह्यो. ॥ १२ ॥ गुण ग्राहीने बहु दातार, क्षमा प्रमुख गुणवंत अपार; विनयी न्यायी ज्ञाता जेह, नृपनो भगतो अति ससनेह. ॥ १३ ॥ मंत्रीश्वर मोटो जे कवी, राज्य भार तेहने शिर ठवी; आप निचिंत निर्भय थइ राय, रात दिवस भोगे लय लाय. ॥ १४ ॥ मंत्रीश्वरने कामिनी दोय, प्रीतिसुंदरी पेहेली तिहां होय; गुणसुंदरी बीजी तस नाम, रुप कलाथी अति अभिराम. ॥ १५ ॥ देवी तणुं सवि लेई रुप, विधिए निपजाव्युं ए सरुप; ते दुःखे नवि निद्रा करे, देवीओ स्वाप रहित तिणे फरे. ॥१६॥ व्रद्धपणे विकृद विधि

थयो, ए अपवाद विडारण भयो; निपजावी ए करी विज्ञान, शक्ति देखाडे निज असमान. ॥ १७ ॥ दान शीलादिक गुण बहु तास, जिम आभरणे माणिक वास; नृपने एक पुरोहित वली, वसुसार नामे ते छली. ॥ १८ ॥ अतीत अनागत वातो कहे, निमित्त बले ते सहु सद्दहे; धर्म योग्य राजा परधान, मंत्रीनारि पण गुणह निधान ॥ १९ ॥ पण सामग्री नवि लह्या कोय, तिणे मिथ्यात्वी सघला होय; पुरोहित नास्तिक मत धणी, तेहनी वात सवे निर्गुणी. ॥ २० ॥ श्री जयानंद केवळीनो रास, भणतां सुणतां लील विलास; श्री गुरु उत्तम विजयथी लही, प्रथम ढाळ एम पदमे कही. ॥ २१ ॥

दुहा. ॥ नास्तिक मत्त निश्चय करी, काढे भोगमां काळ; पुरोहित महा पापीओ, आखे फोकटआळ. ॥ १ ॥ जीवादिक नव तत्त्व जे, नविमाने निरधार; खावुं पीवुं सुख गणे, परभवनो न प्रकार. ॥ २ ॥

ढाळ २-जी.

करेलणां घडदेनें ॥ ए देशी ॥ एक दिन मंत्रिने घरे, त्रण ज्ञान संयुत्त; मुनिवर फिरता गोचरी, रूप अति अदभूत. ॥ ३ ॥ भविकजन नामिएरे॥ भवभव संचित पाप सवि निगमीएरे॥ पुण्यराशि मनु ढग करयो, मयगल परे महाराज; मास खमणने पारणे, आव्या महारिषिराज. ॥ भ० ४ ॥ मंत्री मुनि देखी करी, शुभ लक्षण शुभ वान; मन चिंते मुज भाग्यथी, आव्या एह अचान. ॥भ० ५॥ प्रथम नारिने इम कहे, आपो मुनीने दान; दान घणुं तस वालहुं, हरखी चित्त निदान. ॥भ० ६॥ खीर खांड ते नीपनां, मोहोटा भाजन मांहि; तेहमांथी कांइ लेइ करी, आवे मुनिवर ज्यांहि. ॥भ० ७॥ लीलाए लटके करी, विचमां ढोळती तेह; आवी मुनिने वीनवे, सुंदर आहार ल्यो एह. ॥भ०८॥ मुनि बोले व्रतवंतने, नवि सूजे ए आहार; तव ते मुकी लावती, कूर अति मनोहार. ॥भ० ९॥ पण अगनि उपर रह्युं, भाजनमांथी आणि; सूजे नहीं मुनिवर कहे, अतिशय मीठी वाणि. भ० ॥ १० ॥ सचित्त ढांकणुं ढांकीउं, तेहथी लावी दाळ; ए पण मुज सूजे नहीं, मुनि कहे वयण

रसाळ. ॥ भ० ११ ॥ कण उपर रह्युं घृत वली, मुनिवर न लिए तेह; कण मिश्रित वली शर्करा, शुद्धमान नही एह. ॥भ० १२॥ दो दिन उपर दधि जिको, नवि लिए मुनिवर सोय: ते पण मुक्युं तिणीए, वली जे घरमां होय. ॥ भ० १३ ॥ गत काळे मोदिक करया, भावे लावी नारि; मुनि कहे अम सूजे नही, एह मोदिक इणि वार. ॥भ० १४ ॥ बे नारी मंत्री मली, भक्तिए आग्रह कीध; आशय अणजाणे थके, पण मुनिवरे नवि लीध ॥भ० १५ ॥ अण लेता देखी करी, मनमां उपन्यो खेद; अपमंगल चित्त चिंतवी, बोले इणिपरे भेद. ॥ भ० १६ ॥ मोदिक अमृत सारिखा, जो नवि सूजे एह, तो किम विष तुज सूजशे, किंवा नेत्र गयां देह. ॥ भ० १७ ॥ पहेली स्त्री कहे जैनना, यतिने दाक्षिण नांहि; दाक्षिण शुद्ध कुले होए, एहनुं कुल कुण मांहि. ॥ भ० १८ ॥ बीजी कहे उद्योतमां, जो नवि सूजे कांय; तो आपो ए अंधने, भिक्षु भणी तुम्हे जाय. ॥ भ० १९ ॥ पात्र घणां ए नयरमां, तेहने देश्युं दान; मंगल करश्युं आपणे, देश्युं आदरमान. ॥भ० २० ॥ जिहां तिहां दीधुं दान जे, ते निष्फल नवि जाय; पात्रे दीधुं दान ते, सहस कोडि गणुं थाय. ॥ भ० २१ ॥ दुर्वाक्ये ते त्रण जणे, बांध्युं कर्म कठोर; रोष रोप विण मुनि हवे, नीकलीआ तप घोर. ॥ भ० २२ ॥ एक श्रावक मंत्रि घरे, आव्यो कार्य विशेष; पण ते मंत्री मित्र छे, अंतर नही तस रेष. ॥ भ० २३ ॥ धर्मरुचि ते नामथी, आपी आसन तास; उचित वयण संतोषिने, वात कहे हवे खास. ॥ भ० २४ ॥ श्रीजयानंदना रासमां, भाखी बीजी ढाळ; पद्म कहे श्रोता घरे, होजो मंगल माल. ॥ भ० २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ५५ ॥

॥ दुहा ॥ भाइ कोइ मुज घर भणी, आव्यो भिक्षु एक; जैन यति जाणी करी, विनये धरी विवेक. ॥ १ ॥ प्रियाए प्रारथना करी, देवा मांडयुं दान; उत्तम भोजन आपवा, बहु आदर बहु मान. ॥ २ ॥ आज प्रथम मुज आंगणे, आव्युं पातर एह; विण लीधे वलीओ वळी, समजण

नांहि सनेह. ॥ ३ ॥ अपमंगल करी ओसरयो, कूण हतो कहो भाय; ओलखोतो आखो तुम्हे, श्रावक कहे समजाय. ॥ ४ ॥ इमणां मिलीआ हेजथ्युं, मुनिवर ते महराण, प्रणम्या में प्रेमे करी, ओलखीआ असमाण. ॥ ५ ॥ कान देइने जे कहुं, सांभलो चतुरसुजाण, चित्रकारी जस चरित्र छे, सुणतां आवे सान. ॥ ६ ॥

ढाळ २ जी.

वाडी फूली अति भली मन भमरारे ॥ ए देशी. ॥

सिंधू देश सोहामणो, मुनिनामिएरे; सोवीरनगर मझार, पापनिगामिएरे: बलिओ अतिबल राजीओ मु० तस सम नहीं शिरदार. पा० ७ तास सभामां अन्यदा मु० परदेशी नट आय पा० मांडयुं नाटिक अभिनवुं मु० देखतां अचरिज थाय. पा० ८ देखी सगर चक्री तणुं मु० नाटिक पुत्र वियोग पा० पीडा तेहनी देखिने मु० ध्याये चित्त शुभ योग. पा० ९ अहो भव दुखमय देखीए मु० बूझ्यो ते महाराय पा० निज सुत बालकने ठवी मु० राज्य तखत निरमाय. पा० १० धरमाकर गुरु सन्निधे मु० दीक्षा लिए महाधीर पा० दुविध शिक्षा अभ्यासता मु० बहु श्रुत थया गंभीर. पा० ११ अदभूत वैराग्यनो धणी मु० बारसविह तप सार पा० अप्रमादी नित विचरता मु० लब्धी तणा भंडार. पा० १२ कांय असाध्य न तप थकी मु० योग्य जाणी गुरु राय पा० एक विहार आणा करे मु० सद गुरू करिय पसाय. पा० १३ सिंहपरे ते विचरता मु० परीसहने उपसर्ग पा० ते मृगथी बीहे नही मु० साधंता अपवर्ग. पा० १४ गजपुर आव्या अन्यदा मु० ध्यान तपे तेह लीन पा० उद्याने रह्या मुनिवरू मु० निजआतम करे पीन. पा० १५ विविध अतिशय गुण थकी मु० सुखीआ होय सविजीव पा० भीमराय तिहां राजीओ मु० शत्रुने भीम अतीव. पा० १६ राजसगुण धारे सदा मु० सर्व दर्शननो राग पा० मतिसार मंत्री तेहने मु० बुद्धिनिधि महाभाग. पा० १७ राज्यभार धोरी कह्यो मु० राज मूरति मानु एह पा० थोडे अपराधे करी

मु० मारे तस्कर तेह. पा० १८ अकाम निर्जराथी थयो मु० निर्जर व्यंतर सार पा० ज्ञान विभंगे पाछल्यो मु० भव दीठो अविकार. पा० १९ पुण्यवंत राजा भणी मु० न शक्यो पराभव देण पा० गज मरगी अति आकरी मु० कीधी कारण तेण. पा० २० नृप मन खेद लहे घणो मु० करे अनेक उपाय पा० पण नवि शांति हूइ किमे मु० मंत्रीने कहे राय. पा० २१ करो उपाय कोइ वेगश्युं मु० तस पण चिंता थाय पा० उद्याने गयो अन्यदा मु० गीत वाजित्र सुणाय. पा० २२ विस्मित चित्तथी आवीओ मु० मंत्री मुनिने पास पा० देवी नाटिक तिहां देखीओ मु० हाव भाव सुविलास. पा० २३ महा प्रभाव रिषि राजनो मु० जाणी नमिओ पाय पा० पद फर्सित रज लेइने मु० आव्यो ते निज ठाय. पा० २४ सवि गजरेणु तिलककर्यां मु० मरगी नाठी जाय पा० ते वृत्तांत आवी कहे मु० हरख थकी निजराय. पा० २५ मुनिवर स्तवना बहु करे मु० तव ओछव करे राय पा० भूप मंत्री बिहु ओछवे मु० आवे मुनिवर पाय. पा० २६ मुनि प्रणमीने उपविशे मु० पारे मुनिवर ध्यान पा० धर्मलाभ देइ हवे मु० करे देशना दान. पा० २७ श्री जयानंदना रासमां मु० भाखी त्रीजी ढाळ पा० पद्म विजय कहे सांभळो मु० आगळ वात रसाल. पा० २८ ॥ सर्व गाथा ८२ ॥

दुहा ॥ दुविध धर्म तिहां दाखवे, वर्णव करी विस्तार; गुणधर मुनिवर गृहि तणो, सम्यग शुद्धाचार. ॥ १ ॥ बूज्या भूप मंत्री बिहु, बीजा पण बहु लोक; धर्म यथा शक्ति धरी, आव्या निज निज ओक. ॥ २ ॥ मुनिवर संयम म्हालता, अप्रतिबद्ध अणगार; पृथ्विने पावन करे, वरते उग्र विहार. ॥ ३ ॥

ढाळ ४ थी.

माली केरा बागमां दोय नारिंग पकेरे लो अहो दोय० ॥ ए देशी ॥

वीरपुर हवे आवीआ, तिहां छे नरमारिरे लो अहो ति० बलसार तेहनो रा-

जीओ, प्रजा पीडा अपाररे लो अहो प्रजा० ॥ ४ ॥ देखी उपाय करे घ-णा, पण न थइ शांतिरे लो अहो प० एक दिन भीम नरेंद्रनो, दूत तिहां आयातरे लो अहो दू० ॥५॥ उद्याने मुनी देखीआ, ओलखी प्रणमंतरे लो अहो ओ० राज सभामां आवीओ, प्रणमे भू कंतरे लो अहो प्र० ॥ ६ ॥ राय कहे किम आववुं, कार्य तेह दाखोरे लो अहो का० राज काज सवि वारता, होय ते तुम्हे आखोरे लो अहो हो० ॥ ७ ॥ तिणे पण वात कहेतां थकां, कह्युं इम प्रसंगेरे लो अहो क० गज मरगी गई भीमने, मुनि महिमा रंगेरे लो अहो मु० ॥ ८ ॥ ते तुम्ह भाग्ये तुम्ह तणा, उद्यानमां आव्यारे लो अहो उ० में प्रणम्या महा भाग्यथी, मुज मनमां भाव्यारे लो अहो मु० ॥ ९ ॥ विस्मय लही नृप हरखीओ, राज्य उत्तर देइरे लो अहो रा० विसरज्यो ते दूतने, सतकार करेइरे लो अहो स०॥१०॥ मुनि महिमा ते नयरमां, उदघोषणा करतारे लो अहो उ० ते उदघोषणा सांभली, चित्तमां सहु धरतारे लो अहो चि० ॥ ११ ॥ मुनि फरसित रज जइ करी, करे तिलक ते भालेरे लो अहो क० राय रांक सहु सारिखा, आप आप संभालेरे लो अहो आ० ॥ १२ ॥ मरगी गई सवि नयरथी, हुओ जयजयकाररे लो अहो हु० ओछव रंग वधामणां, हूआं घर घर बाररेलो अहो हु० ॥ १३ ॥ अहो तप महिमा अचिंत्य छे, चक्रीनुं सैन्य चूरेरे लो अहो च० क्रोधथी वली सुप्रसादथी, तस रीद्धिए पूरेरे लो अहो तस ॥१४॥

यतः मुनयश्चक्रिणः सैन्य । मपि क्रुद्धाद् हंसहो । तप प्रभावतस्तस्य ॥
समृद्धिं दर्शयंतिच ॥ १ ॥

राय प्रमुख मुनिरायने, नमिआने स्तवीआरे लो अहो न० मुनि दर्शित धर्म आदरे, शक्ति न गोपवीआरे लो अहो श० ॥ १५ ॥ विहार करी मुनि तिहां थकी, क्षेमापुरी उद्यानरे लो अहो क्षे० ज्ञान ध्यान मांहि रह्या, नहीं आहारने पानरे लो अहो न० ॥ १६ ॥ मास खमणने पारणे, आव्या न-यर मझाररे लो अहो आ० घर घर भीक्षाने फिरे, लेवा शुद्ध आहाररे अहो ले० ॥ १७ ॥ गोखे बेठो तिहां किणे, एक पूरोहित पुतरे लो अहो ए०

जीन धर्म द्वेषी आकरो, मिथ्यात्व आकूतरे लो अहो मि० ॥ १८ ॥ धन यौवन मद आकरो, आवी मुनिवर पासेरे लो अहो आ० मस्तक खासडां मारीआं, मुनि समता विलासरे लो अहो मु० ॥ १९ ॥ कोप करे नही मुनिवरा, मेरु परे धीररे लो अहो मे० ते उपर करता कृपा, कृश तपथी शरीररे लो अहो कृ० ॥ २० ॥ रिषिजी चाल्या आगले, तव तपने जोरेरे लो अहोत० कोप्यां शासन देवता, बांध्यो बिह तोरेरे लो अहो बां० ॥ २१ ॥ अदृश रही क्रोधे करी, आक्रंद करावे लो अहो आ० पीडा बहु उपजे तिणे, मावित्र तिहां आवेरे लो अहो मा० ॥ २२ ॥ वात सवे मावित्रने, पोतानी सुणावेरे लो अहो पो० ते पण खेद करी कहे, धिक धिक तुज थावेरे लो अहो धि० ॥ २३ ॥ कोइ उपाय सूजे नही, आवे मुनिवर पासेरे लो अहो आ० प्रणमी करजोडी कहे, तुम्हथी दुख जाशेरे लो अहो तु० ॥ २४ ॥ तुम्हे वहु महिमाना धणी, तुम्ह शक्ति अगाधरे लो अहो तु० तुम्हे अरचित त्रण जगतने, तुम्हथी निराबाधरे अहो तु० ॥ २५ ॥ तेजमयी सूरय तुम्हे, बाल घूक समानरे लो अहो बा० नवि ओलख्या तिणे मुरखे, कीधं ए अपमानरे लो अहो की० ॥ २६ ॥ तुम्ह अपराध कर्यो घणो, खमो किरपा निधानरे लो अहो ख० मोहटा रोश राखे नही, एतो बहु अज्ञानरे लो अहो ए०॥ २७ ॥ तुम शरणे आव्या भणी, अनुकंपा कीजेरे लो अहो अ० बालना कर साजा करो, सेवक गणी लीजेरे लो अहो से० ॥ २८ ॥ तुम्ह विण कोइ दूजो नहीं, जेहने जइ कहीएरे लो अहो जे०मुनि कहे रोश न माहरे, त्रण काले कहींएरे लो अहो त्र० ॥ २९ ॥ पण ए शासन देवता, एहने शिक्षा दीधीरे लो अहो ए० आकाशे परगट थइ, तव वाणी कीधीरे लो अहो त० ॥ ३० ॥ पापीने साजो नव करुं, पूज्यने दुख दीधुंरे लो अहो पू० पूजा प्रमुखे संतुष्टथी, फिरी वचन ते कीधुंरे लो अहो फि० ॥ ३१ मुनि पासे दीक्षा लिए, तो साजो करिएरे लो अहो तो० ते पण तिणे अंगीकरयुं, देवी वयण आदरिएरे लो अहो दे० ॥ ३२॥ देवीए शक्ति अचिंत्यथी, कर नूतन कीधारे लो अहो क० तव हर्षित थया सहु तिहां, मन

वंछित सीद्धारे लो अहो म० ॥ ३३ ॥ मुनि शिर उपर फूलनी, थइ वृष्टि अ-
संतरे, लो अहो थ० पश्चातापे खमावीआ, मुनिवर माहंतरे लो अहो मु०
॥ ३४ ॥ श्री जयानंदना रासमां, कही चोथी ढाळरे लो अहो क० पद्म कहे
मुनि प्रणमतां, होए मंगल मालरे लो अहो हो० ॥ ३५ ॥ सर्व गाथा ११८

॥ दुहा. ॥

दिए मुनिवर तत्र देशना, समज्यो चतुरसुजाण; मावित्र आपे अनु-
मति, दीक्षानु करे दाण. ॥ १ ॥ थविर कल्पमां थापीआ, शिक्षा ग्रहण
संकेत; मुनिं प्रणमी मावित्र मुख, चमत्कार चित्त चेत ॥ २ ॥ भूप प्रमुख
बहु भाविआ, जैन धर्म जगसार; पाम्या तेह प्रशंसता, गया ते निज
आगार ॥ ३ ॥ पारणु करीने पांगरया, मास खमण मुनिराय; आव्या
विचरंता अहीं, निरमम ने निरमाय ॥ ४ ॥ उद्याने अवनि तले, ध्यान
निश्चल मुनि ध्याय; अवधि ज्ञान वली उपन्युं, शुद्ध योग समुदाय ॥ ५ ॥
ते मुनि आव्या तुज घरे, शुद्ध गवेषे साध; मासांतर करे मासतिम,
निरलेपी निराबाध. ॥ ६ ॥

ढाळ ५ मी.

॥ वाल्हिम वेहला आवजो. ॥

धर्मरुचि श्रावक इम कहे, सुणो मंत्री तुमे वाणिरे; कल्प तरुसम
एह महा मुनि, महिमावंत गुण खाणिरे धर्म० ॥ ७ ॥ सुगुण आकर्षित सुरवरा,
करे नित्य जस शेवरे; पूजा निंद्या करे एहनी, तेहने फल ततखेवरे धर्म०
॥ ८ ॥ तूसे रुसे नही ए कदा, इम सुणी तस वाणिरे; बहु पश्चाताप भय
विन्हलो, प्रियादोय तिम जाणिरे. धर्म० ॥ ९ ॥ सचिव कहे विस्मित इणि
परे, हाहा मुनि अपराधरे; कीधलो एह अजाणते, फल तास अगाधरे. धर्म०
॥ १० ॥ म्हें तथा दोय नारि मली, करयो अति आक्रोसरे; एहना फल
कहो श्यां थशे, इम मंत्री करे सोसरे. धर्म ० ॥ ११ ॥ जैन मुनिनो अमे न-

वि लहुं, विगर अभ्यास आचाररे; बीहक लागे एह मुनि थकी, देशे शाप ए वाररे. धर्म० ॥ १२ ॥ धर्मरुचि कहे एह मुनिवरु, दयावंत शिरदाररे; शाप नवि कोयने ए दिओ, पाले शुद्ध आचाररे धर्म० ॥ १३ ॥ हेलना पण अणगारनी, उभय लोक दुख दायरे; जइ खमावो तिणे ए मुनि; पाप शांति ते थायरे धर्म० ॥ १४ ॥ मंत्रि कहे एह करश्युं सवे, पण एक कहो वातरे; पायस प्रमुख आपतां, नवि लीधुं किण भांतिरे. धर्म० ॥१५॥ श्रावक कहे हुं जोई कहुं, जव जूवे तिणे ठाणरे; खीर बिंदूओ बहु कीटिका, पगे हो य तस हांणरे. धर्म० ॥ १६ ॥ मंत्रिने तेह देखावतो, दया नवि रहे एणरे; अग्नि विराधना कूरथी, इत्यादिक कहणेणरे. धर्म० ॥ १७ ॥ आतपे दधिवली मुकीने, मुकी अलतानुं पोतुंरे; उज्वळ सूक्षम जीवने, मंत्रीने कहे जो तुंरे. धर्म० ॥ १८ ॥ नविअ लीधूं इणे कारणे, हवे मोदक वातरेः नवि ग्रह्या तेह जाणुं नहीं, मुनि कहेशे साक्षातरे धर्म० ॥ १९ ॥ एहवुं सांभली देखीने, मंत्री विस्मय पामेरेः सूक्ष्म धर्म अहो जैननो, नवि दीठो कोइ ठामेरे धर्म० ॥ २० ॥ दान बहु पात्रमां म्हें दीआं, भण्यो शास्त्र अनेकरे; निरीहता एहवी जिहां होए, तेहवुं ठाण न एकरे. धर्म० ॥ २१ ॥ श्रावक कहे मुनि वंदवा, जइए आपण भायरे; जन्म कृतारथ कीजीए, वली भव दुख जायरे धर्म० ॥ २२ ॥ मंत्री कहे हुं अपराधीओ, मुख केम देखायरे; श्रावक कहे मुनि दरिसणे, किसी लाज करायरे. धर्म ॥ २३ ॥ दोष तो एह देखे नही, इम कही सहु जायरेः मुनिवर प्रणमीआ भक्तिथी, चित हरप न मायरे. धर्म० ॥ २४ ॥ देइ धर्मलाभ संतोपीआ, मंत्री कहे करजोडरे; स्वामि अपराध में बहु कर्यो, खमो एह मुज कोडरे. धर्म० ॥ २५ ॥ कोटी नर भस्म क्षणमां करे, तप तेजे मुनिरायरेः गुण निधि करो कृपा अम्ह भणी, अम्हे रज तुम्ह पायरे. धर्म० ॥ २६ ॥ दोय भार्या पण मुनि नमी, पश्चाताप करंतीरे; मुनि खमावे निज निंदती, घणी भक्ति धरंतीरे. धर्म० ॥ २७ ॥ मुनि कहे कोप नही माहरे, तुम्हे भय मत आणोरे, दृष्टि स्वरुप जाणो नहीं, तेह शुद्ध पिछाणोरे धर्म० ॥ २८ ॥ श्री जयानंदना

रासमां, कही पांचमी ढालरे; पद्मविजय कहे सांभलो, मुनि वात रसालरे. धर्म० ॥ २९ ॥ सर्व गाथा १४७.

॥ दुहा. ॥

आखि कहो अणगारजी, मंत्री कहे इम जामः दोय भेद छे द्रष्टिना मुनिवर इम कहे ताम. ॥१॥ चर्म रूप थूल चक्षु जे, समजो बाह्य सुजाणः अभ्यंतर हवे ओलखो, ज्ञान दर्शन गुण जाण. ॥ २ ॥ दोष बेतालिस देखीए, अहार तणे अधिकार; दोय द्रष्टि तिणे देइने, उपयोगे लेउं अहार. ॥ ३ ॥ ते बेतालीश दोष ते इमः—

आहाकम्मु१ देसिअ२, पूईकम्मेअ३ मीसजाएअ४ः ठवणा५ पाहुडिआ-एद, पाओअर७ कीय८ पामिच्चे९. ॥ १ ॥ परिअट्टिए १० अभिहडु ११ भिन्ने १२, मालोहडेअ१३ अछिज्जे १४; अणिसिठ १५ झोअरए १६, सोलसपिंडुगामेदोसा. ॥ २ ॥ धाई १ दूई २ निमित्ते ३, आजीव४ वणिमृगे५ तिगिछाय ६; कोहे७ माणे ८ माया ९, लोभेअ १० हवंति दसएए ॥ ३ ॥ पुव्विं पछासंथव ११, विझा १२ मंतेअ१३ चुन्न १४ जोगेअ १५; उप्पायणा १६ इदोसा, सोलसमे मूलकम्मेअ ॥४ ॥ एवं ३२॥ संकिअ १ मक्खिअ २ निक्खित्त ३, पिहिअं ४ साहरिअं५ दायगु ६ म्मीसे ७; अपरिणय ८ लित्त९ छड्डिअ १०, एसणदोसादसहवंति ॥ ५ ॥ एवं ४२ ॥ संजोयणा १ पमाणे २ इंगाले३ धूम४ कारणे५ ॥इतिग्रासैषणादोषाः एवं ४७ ॥

ढाळ ६ ठी.

माहरुं मन मोह्युंरे माधव देखवारे ॥ ए देशी. ॥

अमिय समाणीरे वांणी मुनि कहेरे, सुण मंत्रीसर वाण; आक्रोश क्रोध करयो तुम्हे इणिपरेरे, नयन सरूप अजाण. ॥ अ० ४ ॥ समता भावेरे म्हें खमियो सवेरे, हवे श्रावक परधानः बिहु मिलि पूछेरे स्वामी भाषीएरे, मोदक केरुं निदान. ॥ अ० ५ ॥ मुनि कहे रात्रे दासीए रांधतांरे,

चूला उपर रह्यो नाग; धूमे आकुळ व्याकुळ ते थयोरे, नाखी गरल अताग. ॥ अ० ६ ॥ तिहां चंदरुआ केरे अभावथीरे, विषमयि मोदक थाय; घरना लोके कांय जाण्युं नहींरे, झेर तणो समुदाय ॥ अ० ७ ॥ संयम घात कारण नवि म्हे लिआरे, मंत्रीए सांभली तेह; दासी पास मंगाव्या लाडुआरे, परिक्षा कारण एह. ॥ अ० ८ ॥ मांखी मरती देखी जाणियुंरे, मुनिनुं साचुरे ज्ञान; अहो अहो ज्ञान मुनि तुम केरडुंरे, अमचुं वडुरे अज्ञान. ॥ अ० ९ ॥ एह मोदकथी कुटंब सहित अमेरे, मरण लहत ततखेव; हुं अरणिओ किम थाशुं कहोरे, जो करुं अहनिशि सेव. ॥ अ० १० ॥ मित्र वचनथी सहु लाडु तिहांरे, परठविआ ते एकांत; प्राणदायकने शरण मुनिवररे, मुनिवरने कहे खांत ॥ अ० ११ ॥ एह उपगार कर्यो तुम्हे मोटकोरे, हवे दाखो उपदेश; मुनि भाखे सुण धर्म ते जैननोरे, सर्व अधर्म जे शेष. ॥ अ० १२ ॥ देवगुरु वळी धर्मने ओलखीरे, सरधा ते परतीत; श्रद्धा सहित विरति दोय भेदथीरे, सर्व देशे धरो चित्त ॥ अ० १३ ॥ क्षांत्यादिक दशधा मुनिराजनोरे, द्वादशधा ग्रहि धर्म; थूळ प्राणातिपात प्रमुख कह्योरे, इत्यादिक सवि मर्म. ॥ अ० १४ ॥ सांभली प्रतिबूझ्यो तिहां मंत्रवि रे, तिम तेहनी दोय नार; सर्व विरति स्वामि न करि शकुंरे, देशथी द्यो अणगार. ॥ अ० १५ ॥ मुनि पण द्वादश व्रत उच्चराविआंरे, शिखवे आवश्यक सार; दानादिक गुण तिम उपदेशिआरे, पाम्या श्राद्ध आचार ॥ अ० १६ ॥ मुनिवंदन करी सहुए घरे गयारे, मुनि आशातना जेह; निंदा गर्हा आलोचना मुखेरे, कर्म खपावे बहु तेह. ॥ अ० १७ ॥ तोपण कांयक शेष रह्युं खरुंरे, भोगवशे एकवार; धर्मरुचि प्रमुखा सहु मुनि नमीरे, पोहोता निज घरबार. ॥ अ० १८ ॥ मासखमण मुनिने पूरुं थतांरे, मंत्री करे नितु सेव; श्रावक संगथी पूर्ण श्रावक थयारे, जाण्या जीवादिक हेव. ॥ अ० १९ ॥ शास्त्राभ्यास हतो पूर्वे घणोरे, वली जिन धर्म प्रसंग; न खलाए मति सूक्ष्म अर्थमांरे, जिन धर्मे द्रढरंग. ॥ अ० २० ॥ न चलावे सूरपति पण धर्मथीरे, परवादिनो करे अंत; जिनशाशन शोभावे बहु परेरे, कोई न तास छलंत.

॥ अ० २१ ॥ पारण दिवस जाणी निमंत्रणारे, करे मुनिने सूरसाल; करिय कृपा मुनिवर पण आवीयारे, निस्पृह परमदयाल. ॥ अ० २२ ॥ मंत्री दोय नारी बहु भावथीरे, आपे शुद्ध आहार; परमान्नादिक तिहां परगट थयांरे, पंचदिव्य मनोहार. ॥ अ० २३ ॥ पाणी सुगंधवर पुष्पवृष्टि थईरे, वली होवे वसुधार; दुंदुभीनाद अहो दान घोषणारे, मुनिवर करे तिहां अहार. ॥ अ० २४ ॥ दान प्रभावे त्रण जणे बांधीयुंरे, भोग करम अति गाढ; मुनि उद्यान जई काउसग रह्यारे, ध्यान निश्चल जिम पाढ. ॥ अ० २५ ॥ दुंदुभि स्वर सुणि नृप पूछावियुंरे, निज नर कहेते वृत्तांत; नृप चिंते धिग मुजनेहो इहांरे, एहवा मुनिवर माहंत. ॥ अ० २६ ॥ एहवा मुनिवर मारा नयरमांरे, हुं नवि जाणुंरे कांय; प्रात समे वंदु परिवारथीरे, इम करतां दिन जाय. ॥ अ० २७ ॥ राते मुनिवर क्षपक श्रेणि करीरे, ध्याए शुकल ध्यान; सर्व प्राणी हित वंछक पामीआरे, निरमल केवलज्ञान. ॥ अ० २८ ॥ श्री जयानंदना रासमां ए कहीरे, छठी ढाळ रसाल; पंडित उत्तमविजय कृपा थकीरे, पद्मविजय कहे बाल. ॥ अ० २९ ॥ सर्व गाथा १७७.

—०—

दुहा ॥ मुनिवर केवल पामीआ, भानुउदय परभात; नाद थयो दिव्य दुंदुभी, मनमां हर्ष न मात ॥ १ ॥ इंद्रादिक सुर आवीआ, गीत वाजित्र गवाय; परगट वृष्टि पुष्पनी, स्वर्ण कमल सूर ठाय. ॥ २ ॥ तिहां बेठा केवली तदा, देखी देव उद्योत; भूपति पूछे भ्रांतिथी, जूओ ए शीछे ज्योत. ॥ ३ ॥ तव मंत्री नर ततक्षणे, आवी कहे अवदात; रायने प्रणमी रंगश्युं, विनवे सुणो ते वात. ॥ ४ ॥ स्वामि सुणो ए साधुने, उपन्युं केवल आम; जई वंदो बहू युक्तिश्युं, करो कृतारथ काम. ॥ ५ ॥ जैन धर्म नथी जाणतो, भद्रक भावी भूप; भक्ति आश्चर्य भराइओ, अवनीपति अनूप. ॥ ६ ॥ सामंत मंत्री सामठा, परवरिओ परिवार; गज बेठो अति गेलश्युं, वाजित्रना बहु वार. ॥ ७ ॥ उद्याने अवनिपति, प्रणमे मुनिना पायः सुरनर असुर सभा मिली, बेठा बेसण ठाय. ॥ ८ ॥ धर्मलाभ देइ धर्मनी, देशना

दिए मुणिंद, आलस अंग उतारिने, सांभलज्यो सुखकंद. ॥ ९ ॥

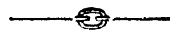

ढाळ ७ मी.

वात म काढो व्रत्त तणी ॥ एदेशी ॥

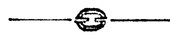
एह संसार असारमां, दोहिलो नरभव पामीरे; धर्म करो भविप्राणिआ, दुख हानि सुख कामीरे; भावधरी भवि आदरो ॥ १० ॥ ए आंकणी ॥ समकित सार संसारमां, दुर्लभ पामवुं प्राणीरे; चिंतामणि परे जाणीए, ईष्ठ दिए गुण खाणिरे. ॥ भा० ११ ॥ यतः ॥ मूलं १ दारं २ पइठाणं ३, आहारो ४ भायणं५ निहीइ; दुछक्कस्सावि धम्मस्स, सम्मत्तं तंवि आहियं. ॥ १ ॥ देव गुरुनेरे धर्मनी, सरधा कीजे सुजाणरे; दोष अढार रहित सदा, आपे शिवपुर ठाणरे. ॥ भा० १२ ॥ हास्यादिक षट वेगळा, क्षय करया च्यार कषायरें; प्रेम पंचाश्रव मद नहीं, केलि अढार ए थायरे ॥ भा० १३॥ एहवा देवने सेवीए, जे संसारना रोगरें; तेहना वैद्य सोहामणा, गत संयोग वियोगरे ॥ भा० १४ ॥ रत्न त्रयीयुत गुरु कह्या, अथवा महाव्रत्त धाररे; शय्या वस्त्र ने पात्र जे, शुद्ध मान लिए आहाररे. ॥ भा० १५ ॥ सम्यग धर्म दायक वली, आप तरे पर ताररे; पंच महाव्रत धर्म ते, हिंसा प्रमुखने वाररे ॥ भा० १६ ॥ द्वादश व्रत गृहि धर्म छे, थूल हिंसानृत चोरीरे; स्वदारा संतोषथी, नवि ईच्छे पर गोरीरे. ॥ भा० १७ ॥ धन परिमाण करे सदा, ए अणुव्रत्त कह्यां पचरे; दिशि परिमाण वली करे, भोगोपभोग प्रपंचरे ॥ भा० १८ ॥ त्याग अनर्थदंड भाषीओ, गुणव्रत्त एह उदाररे; अणुव्रतने जेह गुण करे, हवे शिक्षा व्रत चाररे ॥भा० १९॥ अवसरे सामायिक करे, रात अने वली दीसरे; संक्षेप छठा व्रत्तनो, दसमु व्रत कहे ईशरे ॥ भा० २०॥ पर्व तिथेरे पोसह करे, कोई दिवश तथा रातरे; कोइ अहो रात्रि आदरे, इम भाषे सिद्धांतरे ॥ भा० २१ ॥ अतिथीने दिए दान जे, शिक्षा चोथुं ए धाररे; बालक शीखे जिम फिरी फिरी, तिम शिक्षाव्रत साररे. ॥ भा० २२ ॥ तिम षट आवश्यक नित करे, दान शील तप भावरेः धर्म

कह्यो ए श्रावक तणो, यथा शक्ति तणो दावरे. ॥ भा० २३ ॥ आराध्यां दिए ईष्टने, परभव नृप चक्रिरीद्धिरे: स्वर्गनां सुख वली जे दिए, अनुक्रमे लहे तेह सिद्धिरे. ॥ भा० २४ ॥ उतकृष्टा तेहज भवे, साधु मोक्ष ते पामेरे: बारमुं स्वर्ग गृहस्थनुं, उतकृष्टुं लहे ठामरे. ॥ भा० २५ ॥ बिहुने स्वर्ग जघन्यथी, पहेलुं देवलोक जाणोरे; एहमां एक अंगीकरो, निजनिज शक्ति प्रमाणोरे ॥ भा० २६ ॥ एहवी देशना सांभळी, श्रावक व्रत धरे रायरे; केईक चारित्र आदरे, भव उद्वेग निरमायरे ॥ भा० २७ ॥ देशविरति के-ई आदरे, केइक समकित खासरे; राय प्रमुख मुनि प्रणमीने, आवे निज आवासरे ॥ भा० २८ ॥ बहु परिवार ज्ञानी गुरु, उपगारी करे विहाररे; नवि रहे एकण थानिके, रविपरे करे उपगाररे ॥ भा० २९॥ श्री जयानंद-ना रासमां, भाषी सातमी ढालरे; पद्मविजय कहे सांभलो, आगल वात र-सालरे ॥ भा० ३०॥ सर्व गाथा २०७.

॥ दुहा. ॥

पुरोहित महा पापीओ, कोरांकर्म कठोर; औषध नाहीं असाध्यने, जो होय वैद्यनु जोर ॥ १ ॥ नास्तिकता छांडी नहीं, मंत्री हवे महा जाण; स्व-परसमय समजावता, नरपतिने निरवाण ॥ २ ॥ नरपति मंत्री सानिधे, ध-र्मे द्रढता धार; सामंत मंत्री प्रमुख सभा, पृथ्विपति पुर प्यार ॥ ३ ॥ मणि सिंहासने मलपतो, विशद छत्र वर धार: चंचल शोभित चाम्मरे, बेठा सहु दरबार ॥ ४ ॥

ढाळ ८ मी.

ललनानी देशी.

वात प्रसंगे वर्णवे, साधुना गुण नरराय ललना ॥ श्रावक गुण सो-हामणा, हैडे हर्ष न माय ललना ॥ अहो जिनशासन जग जयो ॥१॥ धन्य मुनीश्वर जैनना, जे निरमम निरमाय ललना ॥ साधे जे परलोकने, निर-

वांछक मुनिराय ॥ ल० अहो० ६ ॥ इत्यादिक नृप वचनते, वृश्चिक डंक समान ल० लाग्युं पुरोहितने तदा, अवसरे बोल्यो अज्ञान ॥ ल० अहो० ७ ॥ इंद्र जालिआनी परे, वंचे लोक अपार ल० ब्हीक दाखे परलोकनी, जैनना जे अणगार ॥ ल० अ० ८ ॥ लोक भोलो कुशास्त्रथी, भोग तजावे आप ल० विविध तपस्या करावता, मकरो कोइ ए पाप ॥ ल० अ० ९ ॥ पूजा मानने इछता, खोटु धरे अभिमान ल० पुण्य ने पाप देखावता, फल शुभ अशुभ अमान ॥ ल० अ० १० ॥ पण जगमां जीवजनथी, तिणे ए न घटे कांय ल० जीव होए तो सवि घटे, परलोके कुण जाय ॥ ल० अ० ११॥ जेटलुं नयणे निरखीए, इंद्रिय गोचर एह ल० लोक एटलो जाणीए, वृकपदनी परे तेह ॥ ल० अ० १२ ॥ खाओ पिओ सुखथी रमो, समुदय मात्र ए देह ल० काल गयो आवे नहीं, इम निज नारि कहेह ॥ ल० अ० १३ ॥ यतः पिबखादचचारूलोचने, यदतीतंवरगात्रितन्नते; नहिं भीरुगतं निवर्त्तते, समुदयमात्रमिदंकडेवरं. ॥ १ ॥ आ लोक सुख छांडी करी, परभव सुखनी आश ल० तप करी बे भव हारता, जंबूक परे तस पास ॥ल० अ० १४॥ मांसपेशी तटे छांडीने, मीन लेवा जिम जाय ल० गृद्ध मांस लेई गयो, जलमां मीन डूबाय ॥ ल० अ० १५ ॥ उभय भृष्ट जंबूक थयो, तिम इहां छांडी भोग ल० परभव आशाए दोडता, उभय भ्रष्ट होय लोग ॥ल० अ० १६ ॥ कष्ट करे इह लोकमां, परभव आशा चित्त ल० जीव विना परभव नहीं, एतो मोटी अनीति ॥ ल० अ० १७ ॥ कर्णशूचि सम सांभळी, पुरोहित वयण भूपाळ ल० गोपवे रोश गंभीर ते, मंत्री मुखडुं भालि ॥ ल० अ० १८ ॥ विद्यावंत मंत्री कहे, अनुभव सिद्ध ए जीव ल० रे मूरख देखे नहीं, ओलवे केम अतीव ॥ ल० अ० १९ ॥ पुत्रनो जन्म सुणी करी, दुखिओ पण लहे सुख ल० तास मरण वली सांभली, सुखमां किम लहे दुख ॥ ल० अ० २० ॥ मातुं कृश मुज अंगए, ए स्वामि मति केम ल० भूप पृथ्विपरे भिन्न ए, जीव शरीर ए नेम ॥ ल० अ० २१ ॥ जीव ठर्यो ए शाश्वतो, तिणे परभव पण जाय ल० पुण्य पाप पण सहु ठर्या, सुख दुख

फल पण थाय ॥ ल० अ० २२ ॥ दानथी देवलोक पामीए, तपथी थाये सिद्ध ल० हिंसा प्रमुखे जाए नरगमां, ए शास्त्रे प्रसिद्ध ॥ ल० अ० २३ ॥ हेतु गर्भित युगते करी, हत प्रतिहत कर्यो तास ॥ल०॥ लोक सभाए निर्भ्रंछीओ, ताहरो श्यो विश्वास. ॥ ल० अ० २४ ॥ नरपतिए अपमानीयो, लाज्यो तेह अत्यंत ॥ ल० ॥ राज सभामां आवे नहीं, ते दिनथी धरी भ्रांति. ॥ ल० अ० २५ ॥ मंत्रीने सत्कारता, लोक तथा नरराय ॥ल०॥ स्तवना करता सहु गया, हरखी निज निज ठाय. ॥ ल० अ० २६ ॥ श्री जयानंदना रासमां, भाखी आठमी ढाल ॥ल०॥ पद्मविजय कहे भविजना, धर्मे थाओ उजमाल. ॥ ल० अहो २७ ॥ सर्व गाथा २३४॥

—०—

॥ दुहा ॥

सभा विसरजी शुभपरे, स्नान भोजन संभाल; भोजन करी बहु भांतिनां, साधे सर्वस्वकाल ॥ १ ॥ नित्य मंत्रीने नरपति, चिंतवे धर्म विचार; सखरो शासन रागीओ, परधाने कर्यो प्यार ॥ २ ॥ काल गयो एम केटलो, नरपतिने एक दिन्न; माठी वेदन मस्तके, अतिशय ते उत्पन्न ॥ ३ ॥ औषध प्रमुख उपायते, वैद्ये नव नव कीध; पण उपसम पामी नहीं, पाम्यो बहु प्रसिद्ध ॥४॥ पुरोहित तव पाधरो, सांभरीयो ससनेह; एह उपाय जाणे अवल, मंत्र विद्यानो मेह ॥ ५ ॥

ढाळ ९ मी.

इडर आंवा आंबलीरे ॥ ए देशी ॥

पुरोहितने तेडावीओरे, नरपति आदर आणः मंत्रादिक उपचारथीरे, वेदनीनी करी हाण ॥ सुगुणनर ६ ॥ कर्मना विचित्र प्रकार॥ कोयने कोय उपगार ॥ सु० ॥ मणि मंत्र ने औषधी तणोरे, महिमा अचिंत्य अपार; राये घणु सतकारिओरे, भूषण विविध प्रकार ॥ सु० ७ ॥ गुण जाणे परनो करयोरे, मोहोटा पुरुष जे होयः आवें नित्य कचेरीएरे, तेहने वारे न कोय

॥ सु० ८ ॥ जन पण आदर बहु करेरे, प्रजा राज प्रमाण; धर्म मिश्रित नीति कामनांरे, शास्त्र सुणावे जाण. ॥सु० ९॥ राजानुं चित्त रीझवेरे, थयो विश्वासी तेह; ते देखी मंत्री कहेरे, शी संगति करो एह. ॥ सु० १० ॥ स्वामि चंडाल ए नास्तिकोरे, भूप सुणी रह्यो मौन; क्रोधे दुर्बुद्धि धम्योरे, दुष्ट ए सरिखो कोण. ॥ सु० ११ ॥ ब्राह्मण कुल हुं उपन्योरे, मुजने कहे चंडाल: राजमान मद बहु करेरे, एह मंत्री वाचाल. ॥ सु० १२ ॥ हाहा पराभव बहु करयोरे, मुजने सभा समक्ष; पूर्वलो जीवाडीओरे, एणे पराभव प्रत्यक्ष ॥ सु० १३ ॥ जो अपमान ए सही रहुंरे, तो मुज अधमता थाय: मानीने पराभव थकीरे, प्राण समूला जाय. ॥ सु० १४ ॥ यतः ॥ वरंप्राणपरित्यागो ॥ नमानपरिखंडनं ॥प्राणनाशात्क्षणंदुःखं॥ मानभंगाद्दिनेदिने ॥१॥ हीणुं करे रुसे नहींरे, तूसे न कींधे भव्य : ते नर कोइ लेखे नहींरे, गणतीमां सव्यापसव्य ॥ सु० १५ ॥ पंक ते मरदे पग थकीरे, पण नवि अगनिने कोय: तेज देखावुं एहनेरे, तेजस्वी नमे सहु कोय. ॥ सु० १६ ॥ पराक्रमी मारुं करेरे, तोपण चाहे तास: घर बाले पण अनलनेरे, ग्रहण करे नित्य खास. ॥ सु० १७ ॥ कोई उपाये मंत्रिनेरे, करुं अनरथनो विचार: लखमी प्राण जातां लगेरे, उद्यम सुख दातार ॥ सु० १८ ॥ यतः ॥ उपायात्तीर्यते वार्द्धि, वध्यंतेतेचहरिद्विपौ; उपायाद्गिरिरुल्लंघ्यः, किमुपायान्नसिध्यति ॥ १ ॥ खोले छल हवे मंत्रिनांरे, पण चिंते वली एम: जैन धर्मी नररायनेरे, हुं नास्तिक करुं केम ॥ सु० १९ ॥ जैन गुरु पासे जईरे, शीख्यो किरिया कलाप; कपटी श्रावक थई हवेरे, नृपश्युं करे आलाप ॥ सु० २० ॥ मंत्रीनी परे कपटथीरे, दाखवे शुद्ध आचार; धर्म कपटे नृपने ठग्योरे, जिम ते अभयकुमार. ॥ सु० २१ ॥ मंत्री माया जाणतोरे, उवेख्यो नरराय; राज मानीतो जाणीनेरे, न चले कोई उपाय ॥ सु० २२ ॥ धर्मशास्त्र नित उपदिशेरे, विच विच कामनी वात; पुरोहित रायने रीझवेरे, कपट थकी साक्षात ॥ सु० २३ ॥ धर्म राग अति दोहिलोरे, तुरत पापनो राग; रंग गलीनो जिम होयेरे, नहीं तिम मजीठनो लाग ॥ सु० २४ ॥ काम रागे रं-

गाईओरे, धर्मराग हूई हाण; मजिठ काजल संगे यथारे, लसण अगर परे जाण. ॥ सु० २५ ॥ एक दिन मंत्रि घरे गयोरे, कोई कारय वसुसार; आसन दान बोलाववुंरे, बहु आदर सतकार ॥ सु० २६ ॥ घर आव्या मिथ्या त्विनेरे, करवो पडे सतकारः इयुं कहिए नृप मान्यनुंरे, एतो उचितप्रकार. ॥ सु० २७ ॥ यदुक्तं ॥ गेहागयाणउचियं ॥वसणावडिआणतहसमुद्धरणं॥ दुहिआणदयाएसो ॥ सव्वेसिंसम्मओधम्मो. ॥ १ ॥ श्री जयानंदना रासमांरे, भाखी नवमी ढालः पद्मविजय कहे सांभलोरे, श्रोता वात रसाल. ॥ सु० २८ ॥ सर्व गाथा २६२. ॥

॥ दुहा. ॥

आडु अवलुं अवलोकतां, निरखी मंत्री नार; रति प्रीति रुपे करी, सुगुणा स्त्री शिरदार. ॥ १ ॥ मंत्रीने धन्य मानतो, रमणी देखी रूप; भोग योग एहने भला, एहने अति अनुरूप. ॥ २ ॥ मुज चिंता अथवा मिटी, कार्य प्रत्युत्तर कीधः आव्यो घेर उतावलो, समजे कारय सीद्ध. ॥ ३ ॥लगन वले भूपालने, कहे अनागत कांयः राजाने इम रीझवी, नित बेसे नृप पाय. ॥ ४ ॥ विश्वासी वसुसारने, पूछे प्रश्न उदारः ओछुं मुज राज्येअछे, संपूरण किमुसार. ॥ ५ ॥

ढाळ १० मी.

कपूर होये अति उजलुंरे. ॥ ए देशी. ॥

पुरोहित कहे तुम राजमांरे, गजरथ तुरग अपारः कामज अधिक वखाणिएरे, पुरुषारथमां साररे ॥ ६ ॥ प्राणी जूओ जूओ कपट विचार ॥ दूर्गतिनुंए द्वाररे ॥प्रा०॥ तिहां नहीं कोइ आधाररे ॥प्रा०॥ ए आंकणी. ॥धर्म अर्थ जे साधीएरे, ते एक कामनेकाज; काम साधन भार्या कहीरे, ते नहीं तुमचे राजरे ॥ प्रा० ७ ॥ नारि विना निष्फल सवेरे, राज रीद्धि परिवारः विस्मय लही नृप बोलोओरे, किम कहे जूठ ए वाररे ॥ प्रा० ८ ॥ रूपवं-

तीने गुणवतीरे, माहरे छे बहु नारः विप्र कहे तुझ सारिखीरे, एहमां नही कोई साररे ॥ प्रा० ९ ॥ नाम मात्रथी श्युं होएरे, कोद्रव पण कहे आहार; वाकलां पण वस्त्र थानिकेरे, काचादिक अलंकाररे. ॥ प्रा० १० ॥ पण घेवर सुर दूष्यनेरे, स्वर्ण माणिकने तोलः नवि आवे तिम तुझ प्रियारे, नवि आवे कांय मोलरे. ॥ प्रा० ११ ॥ राय कहे मुज नारिथीरे, अधिकी कोण स्वरूप; दीठीने वळी सांभळीरे, जगमां अति अदभूतरे. ॥ प्रा० १२ ॥ विप्र कहे दीठी बहुरे, अदभूत रूप निधानः ते आगल तुज नारीनेरे, तृण पण नहीं उपमानरे. ॥ प्रा० १३ ॥ तिणे रूपे जीती रमारे, हरि नवि माने तासः ते अरते थई अथिरतारे, लखमी न एक निवासरे. ॥ प्रा० १४ ॥ इम सांभली नृप बोलीओरे, कोने छे आधीनः परणी के कन्या अछेरे, भाखो विप्र प्रवीणरे. ॥ प्रा० १५ ॥ तव ब्राह्मण कहे पापीओरे, ए श्युं पूछो स्वाम; अनुद्यमी असमर्थनेरे, रुडुं अजाण्युं कामरे ॥ प्रा० १६ ॥ मुज शक्ति किहां नवि फुरेरे, राय कहे कहो तेह; इष्ट कामे उद्यम नहींरे, तेह कहो ससनेहरे ॥ प्रा० १७ ॥ विप्र कहे सुणो स्वामिजीरे, तुज आधीन ए दोयः तुज प्रधाननी वल्लभारे, वल्लभ ते घणुं होयरे ॥ प्रा० १८ ॥ तुज किंकर ए तेहमांरे, श्युं पराक्रमनुं काम; उद्यम करी बोलावीनेरे, मुको अंतेउर धामरे ॥ प्रा० १९ ॥ तुज अनुरूप ए रूपछेरे, ए विण निष्फल मर्द; हयगय राज्य तणो किश्योरे, फोकट करवो गर्वरे ॥प्रा०२०॥ यतः स्त्रीरत्नंभातिनास्थाने, स्थानेभातिचयोजितं; ऐभेकंठेमणीघंटा, भ्राजतेननुगाईभे॥ १ ॥ शूर अधिक नवि सहि शकेरे, प्रिआ अधिक तुज दास; किम सही शकीए ते कहोरे, लाज नआवे तासरे ॥प्रा०२१॥ स्वामि थकी ओछुंकरेरे, वेश दानने गेह; भोग अधिक शेवक घरेरे, क्षण क्षण साले तेहरे ॥ प्रा० २२ ॥ ए नवि समज्यो जो कदारे, स्वामि भक्ति नहीं न्याय; तो तस कामिनी अपहरीरे, शिक्षा देवी थायरे ॥ प्रा० २३ ॥ राय वचन सुणी विप्रनांरे, जाग्यो अंतर काम; पण चिंते परनारिनुंरे, मुज पच्चखाण उद्दामरे ॥ प्रा० २४ ॥ ते तो नवि लोपुं कदारे, वाले उत्तर तास; अवसरे सवि बनी आ-

वशेरे, विसरज्यो सुविलासरे प्रा० ॥ २५ ॥ श्री जयानंदना रासमांरे, द-समी ढाल रसाल; पद्म कहे श्रोता सुणोरे, धन धन ए भूपालरे ॥ प्रा० २६ ॥ सर्व गाथा. २८८. ॥

॥ दुहा. ॥

नृपनी अनुमति पामीने, चैत्य करे चित्त लाय; मंत्रीश्वर मन भावतुं, प्रतिमा पण प्रतिष्ठाय. ॥ १ ॥सामीवच्छल करे सामटुं, निमंत्र्यो नरराय; तस पत्नि जोवा तणी, उत्कंठा पण आय. ॥ २ ॥ ईष्ट वैद्य उपदेशियुं, जाणि चतरसुजाण; अवनीपति आव्यो तुरत, मंत्री घर मंडाण. ॥ ३ ॥ भोजन सामग्री सरस, प्रिया सहित परधान; आरंभी आचमनथी, सद्य करे तिम स्नान. ॥ ४ ॥ आसन कनकनां आपीयां, मणिना थाल महंत; रतन कचोलां रंगभ्युं, आणीने अरपंत. ॥ ५ ॥ विश्वासे विनीता विहु, पीरसवा आवे पाण; खाद्य भोज्य व्यंजन सखर, वली घ्रत अधिक वखाण. ॥ ६ ॥ वींजे मंत्री वायरो, आदर करी अपार; भक्ति भावथी भलीपरे, संतोषे शिरदार. ॥ ७ ॥

ढाळ ११ मी.

नदी जमुनां के तीर उडे दोय पंखीयारे के उडे० ॥ ए देशी. ॥

देखी कामिनी दोयके कामने वश थयोरे के का० पुरोहित उपर वचन विश्वास ते आवियोरे वि० तोपण गोपवी निज आकार भोजन करेरे आ० तदगत चित्त भोजन रस मनमां नवि धरेरे के म० ॥८॥ तांबूल वस्त्राभरण प्रमुखे सत्कारियारे प्र० आव्या निज घर रायके चित्त विकारियारे के चि० एकांते एक दिन्न वसुसारने कहेरे व० ताहरी वात साची कहो कोण न सद्दहेरे के को० ॥ ९ ॥ विप्र कहे कोण सेवक स्वामिने ठगेरे के स्वा० लावी मुको अंतेउर जिम कोइ नवि चगेरे के जि० राय कहे किम करिए अकारय एहवुंरे अ० परनारी पच्चखाण भंगे दुरगते जवुंरे भं० ॥

१०॥ लोक मांहि अपवाद अजश बहु विस्तरेरे अ० ए कुल मलिनता हेतु के वात न निस्तरेरे के वा० वली मुज मित्र सुश्रावक स्वामिभक्तो घणोरे के स्वा० धर्मनुं साहाज्य देवे उपगारी ए मुज तणोरे उ० ॥ ११ ॥ विनयीने न्यायी पराक्रमी बुद्धिए आगलोरे के बु० निरदोषीने दोष आरोपण नहिं भलोरे आ० वली विश्वासनो घात ते पाप म्होटुं कह्युंरे के पा० पाप मूल परनारि विरुध्ध ए किम ग्रहुंरे वि० ॥ १२ ॥ एह सुणी दुरबुद्धि पुरोहित चिंतवेरे पु० अंतरदुष्ट कहे हवे नृपने कैतवेरे के नृ० वात विचार करो पण नीति जाणो नहींरे के नी० जे जे रत्न होय निज देशमां ते अहींरे. के दे० ॥ १३ ॥ तरुधान्यादिक सर्वना स्वामि तुमे प्रभुरे के स्वा० तुज देशमां उपनी ए नारिनो तुं विभुरे के ना० ए सघली स्त्री ताहरी परस्त्री न ताहरेरे के प० एहमां पाप होय तो ते शिर माहरेरे के ते० ॥१४॥ नारि न आपे केम जो स्वामिभक्तो होएरे के स्वा० सुण वली वात ए वयरी अंते तुं जोएरे के अं० ते तुं काले जाणिश हवणां श्युं कहुंरे के ह० तेहने स्वामि भक्तो कहे किम सद्दहुंरे क० ॥ १५ ॥ मायावीश्युं प्रीति तुं सरलने नवि घटेरे के स० चिंतवे ताहरो द्रोहके श्रावक किण सटेरे के श्रा० साहायकारि तुज एह विश्वास पमाडवारे वि० एहवा दुर्जन लोक ते निश्चय झाडवारे के नि० ॥ १६ ॥ करश्यो जो विश्वास तो अंते जाणश्योरे के अं० सवि देखाडश्युं परगट ताम वखाणश्योरे के ता० सांभली विस्मय खेद आणंद राजा लहेरे आ० किम ए सत्य के जूठ पुरोहित मुज कहेरे पु० ॥ १७ ॥ कहे पुरोहितने करशुं वात ए चित्त धरिरे के वा० विसरज्यो इम विप्र चित्त संशय करीरे के चि० ॥१८॥ ते दिनथी हवे नरपति संशय पामीओरे के सं० बाह्य मित्राइ ने तास प्रियानो कामिओरे प्रि० खल पेठो करे नाश सज्जनताई पणोरे स० हंस चंचु करे भेद खीर नीरज तणोरे खी० ॥ १९ ॥ दुष्टते शिष्टने कष्ट भणी होए सदारे भ० सज्जनने दुरजन दिए पूरण आपदारे के पू० हवे गिरिसंगम नगरे समरवीर नरपतिरे स० एक दिन शीमने काजे विरोध थयो अतीरे वि० ॥२०॥ ते कारण नरवीर राजाए निज

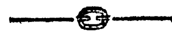
नरेरे रा० दरवाजे लेखहारकनुं शोधन करेरे हा० हवे ब्राह्मण अपकार कारण मंत्री भणीरे क० अवसर जाणि कूट लेख लिखे आफणीरे ले० ॥२१॥ हवे कोई द्रव्यरहित द्विज द्रव्ये लोभविरेके द्र० जूठी माया शीखवी दल दिए भोलवीरे के द० सोनाना पल च्यार दिए परपंचथीरे दि० ते पण स्वर्ण लेख लेइ चाल्यो संचथीरे के चा० ॥ २२ ॥ गामांतर जइ आव्यो दरवाजे ते फिरीरे द० दूर देशथी आव्यो शरीर रजे भरीरे श० रोक्यो जब दरवाने भूपाल पुरुष मिलीरे भू० शोधन करतां स्वर्ण लेख दीठो वलीरे के ले० ॥ २३ ॥ पूछे तास स्वरुप के तव बोले नहींरे के त० मुंक्यो रायने ताम जई तिणे गहगहीरे ज० राय पूछे तुं कूण छे तव ते इम कहेरे के त० निर्द्रव्य ब्राह्मण वित्त उपार्जवा मन रहेरे उ० ॥ २४ ॥ तुम नगरे वसतां म्हे सांभल्युं एकदारे के सां० समरवीर नृप गिरिसंगम नगरे सदारे सं० विप्र अपूर्वने कनक चतुष्टय पल दीएरे च० हुं पण लोभे गयो तिहां हर्ष घणोहीएरे ह० ॥ २५ ॥ दीधी आशीष पूछे तव किहांथी आवीआरे के कि० म्हें कह्युं रतिवर्ध्धनपुरथी तुम भावीआरे पु० तव तिणे स्वर्णने लेख आप्यो हर्ष करीरे आ० मतिसुंदर मंत्रीने देज्यो एम उच्चरीरे दे० ॥ २६ ॥ मत देज्यो ए पत्र कोइना हाथमांरे को० लेख कनक लइ आव्यो एकाकी न साथमांरे ए० हुं नवि जाणुं ए पत्र मांहि तिणे श्युं लिख्युंरे मां० हुंतो जाणुं जेटलुं ते तुमने भख्युंरे के ते० ॥ २७ ॥ विप्र विसर्जि लेख वांचे हवे भूपतीरे वां० पद्मविजय अग्यारमी ढाल ए जिम हतीरे के ढा० श्री जयानंदना रासमां एह कपटकथारे के ए० तेह सांभलो वात लिख्युं तेहमां यथारे लि० ॥ २८ ॥ सर्व गाथा ३१६ ॥

॥ दुहा. ॥

स्वस्तिश्री प्रणमी प्रभु, लिखे राजाधिराज; श्री गिरिसंगम नगरथी, समरवीर शिरताज ॥ १ ॥ श्रीमति रतिवर्ध्धनपुरे, मतिसुंदर जस नाम; महा मंत्रि मुज मित्रश्युं, लिखुं लेख अभिराम ॥ २ ॥ प्रीति सहित आलिं-

गिने, क्षेम कुशल छे अत्र; नित नित वांछु तुम तणा, क्षेम कुशलना पत्र ॥ ३ ॥ साचा अंतर मित्र छो, तुमथी अधिक न कोय; लखज्यो ते अम सारिखुं, जे तुम कारय होय. ॥ ४ ॥ समाचार एक मीछज्यो, तुमे अमने करयुं जाण; भूप विश्वासमां नांखीने, पकडी लेश्युं अचान ॥ ५ ॥ राज्यते तुमने आपश्युं, अवसर लहि ततकाल; तुमे सवि सामग्री सहित, आवज्यो अवसर भाल ॥ ६ ॥ परिकर भेद करूं अछुं, ते सवि करजो काम; सावधान रहेज्यो सदा, लखज्यो दिवसनुं नाम ॥ ७ ॥ ते दिन उपर आवश्युं, सर्व लेइ अभिसार; राज्य अरध तुम भाखीयुं, देश्युं ते निरधार ॥८॥ संदेह रहित ते जाणज्यो, तुमे मोटा परधान; कामकाज कहेवरावज्यो, सर्व समय सावधान ॥ ९ ॥

ढाळ १२ मी.

लाल सुरंगारे प्राणीआ ॥ ए देशी ॥

पत्र वांचीनेरे भूपती, विस्मय क्रोध भरायरे; दीठुं सांभल्युं नहीं कदा, हा किम एहवुं थायरे; मंत्री श्रावक भायरे, एतो नवि संभवायरे, कोयनुं कपट ए मायरे ॥ १० ॥ जूओ जूओ वात ए कर्मनी ॥ आंकणी ॥ अथवा लेवी एहनी भिया, इहां शी वात विचाररे; लोकने जणवीने लिजीए, लाध्युं एहनुं द्वाररे, भूख्याने जिम आहाररे, नहीं अपवादनो ठाररे, इच्छित थयुं निरधाररे ॥ जू० ११ ॥ इम चिंती दिए पत्रने, मंत्री हाथमां रायरे; मंत्री जोईने चिंतवे, पुरोहित कपट ए थायरे, खल होए दुख दायरे, खल करे परछन्न घायरे, काम ते मलिन करायरे ॥ जू० १२ ॥ मंत्री कहे नर रायने, कोइ ए द्वेशीनुं कामरे; क्रोध भराणोरे भूपती, बोले निष्ठुर तामरे, कपट करेरे तु आमरे, धीठाईनो तु धामरे, चाले मुज थकी वामरे ॥ जू० १३ ॥ पोते दोष ते आचरी, नाखे पर शिर ढालरे; ताहरे विश्वासे हुं रहुं, तु मल्यो वयरी भूपालरे, राय सभाने निहालरे, लेख देखावे ततकालरे, जूओ ए वात निहालरे ॥ जू० १४ ॥ ते पण सहु चित्त चिंतवे, संभवे

वात न एहरे; पण कांय खबर पडे नहीं, मंत्री धर्मनो गेहरे, सूज पडे नहीं रेहरे, गजब थयो मंत्री देहरे, मौन करी रह्या तेहरे ॥ जू० १५॥ राजा काम क्रोधे करी, निज नर हुकम ते कीधरे; बेडी घाली मंत्री प्रते, बंधीखाणे ते दीधरे, तस भामिनी दोय लीधरे, कंदर्प हुओ गिध्धरे, माने कारय सिध्धरे, ॥ जू० १६ ॥ मंत्रीनो परिवार जे, नाशी गयो तिवाररे, मुद्रा दीधी मंत्री गृहे, माने धन अवताररे, सभा विसरजे सवाररे, मंत्री चिंते तिवाररे, नरपति अधम शिरदाररे ॥ जू० १७ ॥ भूपति नवि होए आपणा, करीए जो सहस उपगाररे; सघलो ए परपंच करयो, हरवा माहरी नाररे, नृपकरतो जब आहाररे, दीठो में द्रष्टि विकाररे, तेहज करयो अणाचाररे ॥ जू० १८ ॥ सर्प ने खल वली भूपति, अगनि ने जमरायरे, जाचक शस्त्रने भामिनी, विधिने विष वली खायरे, अपथ्य भोजन वली प्रायरे, पोताना नवि थायरे, करिए कोडि उपायरे ॥ जू० १९ ॥ कुलवंतो नीति जाणतो, जैनमां कुशल कहायरे: निरदोषी मुज उपरे, कीधो एह अन्यायरे, धिग् ए कंदर्प रायरे, देव गुरु माय तायरे, धर्मने पण न गणायरे ॥ जू० २० ॥ तिहां लगे सर्वने मानीए, जिहां लगे कंदर्प बाणरे, नवि लाग्या जस अंगमां, लागे तो लिए प्राणरे, डाह्या होए अजाणरे, न गणे ठाण कुठाणरे, लघुता लहे महाराणरे ॥ जू० २१ ॥ इंद्र अहल्याश्युं लागीओ, धाता पुत्रीश्युं लग्गरे; रावण सीताने लेई गयो, ते जाणे सहु जग्गरे, शिर चुंथ्यां जस कग्गरे, नवि चाले जेह मग्गरे, तेहने किहांथी होए सग्गरे ॥ जू० २२ ॥ अथवा पुरोहित दोष ए, नहिं नृपनो तिलमातरे; एणे सहुए ए कीधलु, राय प्रेरयो एणीवातरे, नास्तिक करे एह घातरे, अथवा कर्म आयातरे, कोईनो वांक न थातरे ॥ जू० २३ ॥ किम करे कलुषित आतमा, कर्मथी अधिक न कांयरे; ताहरां कीधां ते आवीआं, कर्म करे ते होयरे, श्याने मूंढ तूं रोयरे, पूण्य पाप सामुं जोयरे, उपसमे कर्मने धोयरे ॥ जू० २४ ॥ भूप थयो एम वांकडो, हवे नही कोई आधाररे; नारिनुं शील ए खंडश्ये, शरण ते धर्मनुं साररे, शासन सुर सुख काररे, आवश्ये आडा ए

वाररे, नहीं कोई धन परिवाररे ॥ जू० २५ ॥ जे दिनथी म्हें अंगीकरयुं, शासन जैननुं एहरे; जो न विराध्युं होए मने, समकित शील ते रेहरे, तो अधिष्टायक जेहरे, आपद टालो मुज तेहरे, एम करी काउसग करेहरे. ॥ जू० २६ ॥ ते काउसग परभावथी, शासन देवता आयरे; ते कहे पारो काउसग्गने, आपद गई ते पलायरे, नृप सतकार करायरे, विहाणे तेडीने रायरे, तव जाणश्यो तुमे भायरे, जिनशासन सुपसायरे ॥ जू० २७ ॥ एम कही देवता गइ हवे, पारे काउसग तामरे; विस्मय पामीने मंत्रवी, नारि अंतेउर ठामरे, ते पण चिंतवे आमरे, नृप आतुर थयो कामरे, भागश्ये शिल अभिरामरे ॥ जू० २८ ॥ राजा दासीने मोकले, मुकी कुल मर्यादरे; चाटु वयण ते बोलती, धिक्कारनो करी सादरे, काढी तिहांथी अविवादरे, पामी अति विषवादरे, किहां जइए फरीयादरे ॥ जू० २९ ॥ चित्रशाला-मां बेठी थकी, मांने ते कारागाररे; शील भंग करश्ये हवे, विरह थयो भरताररे, दूर रह्यो परिवाररे, मरवुं निश्चय निरधाररे, पालवुं शील उदाररे ॥ जू० ३० ॥ यतः वरंप्राणपरित्यागो, नतुशीलस्यखंडनं; प्राणत्यागेक्षणंदुखं, नरकःशीलखंडने ॥ १ ॥ पामे पराभव कोयथी, नृपने शरणे ते जायरे; छांडे मर्यादा नरपति, तो आडो कुण थायरे, हवे एक धर्म उपायरे, संकट विकटे सहायरे, अवर नाहिं सुखदायरे ॥ जू० ३१ ॥ समकित शील जो मन थकी, न विराध्यु अम्हे रेपरे; तो सही शासन देवता, टालो विघन विशेषरे, अमचुं दुःख तुम्हे देखरे, दूर करो नृप द्वेषरे, रहुछुं काउसग्ग वेषरे ॥ जू० ३२ ॥ ध्यान बले आवी देवता, बोली प्रतक्ष वाचरे; शील रक्षा तुमची थश्ये, मानज्यो एह साचरे, अमचु जूओ एह नाचरे, शील राखो जिम पाचरे, एहमां नही खल खांचरे ॥ जू० ३३ ॥ काउसग पारो तुम्हे सुखे, देवता थई विसरालरे; श्री जयानंदना रासमां, भाखी बारमी ढालरेः पद्मविजय सुरसालरे, शीलथी लच्छी विशालरे, शीलथी मंगल मालरे, शील पालो उजमालरे, वंछित फले ततकालरे, व्याल होए फूलमालरे, जाए दुर जंजालरे, हरिकरि नासे विकरालरे, जल होय अगनि-

नी झालरे ॥ जू० २४ ॥ सर्व गाथा ३५० ॥

—०—

॥ दुहा. ॥

राते कामारत थको, अंते उरमां आवि; तेहने दासी तेडवा, भूपे मोकली भावि ॥ १ ॥ काउसग पारी कोडश्युं, आवी नृप आसन्न; तव जोवे नरपति तुरत, तरुणी केरु तन्न ॥ २ ॥ पद मुख मुकी पाधरुं, सघलुं तास शरीर; कोढे व्यापित कामिनी, देखी थयो दलगीर ॥ ३ ॥ पार्थिव तेहने पूछतो, कोढ ए थयो किंवार; चिरकालीन अछे चतुर, वैद्य असाध्य विचार ॥ ४ ॥ बीजीने बतलावतो, दुरगंध देवे कीध; नाक मरडीने नरपति, दैवे पुंठज दीध ॥ ५ ॥ तेहने पण पूछे तुरत, कहो ए गंध किवार; कर्म थकी बहु कालनो, वैद्य असाध्य विचार ॥ ६ ॥ चित्रशालाए चित्तथी, महिपति मोकले ताम; अहो दैव ए श्युं थयुं, अबलाने किम आम ॥ ७ ॥ खेद लही क्षण चिंतवे, भोजन वेला भाम; जोई पण जाणी नहीं, एहवी ने वली आम ॥ ८ ॥ वस्त्राच्छादित वेगलुं; न लह्युं वात निदान; पुरोहित महा पापीओ, जलपी वात अजाण ॥ ९ ॥

ढाळ १३ मी.

वाहलो म्हारो वायछे वांसलीरे ॥ ए देशी. ॥

भूपति एणिपरे चिंतवेरे, दोष देखाडी एण; पाप अघोर करावीयुंरे, छूटीश हवे कहो केण ॥ १० ॥ वाहालो म्हारो पाप निंदा करेरे॥ कष्ट दीधुं म्हे मंत्री प्रतेरे; नारी तणे संकेत, कीर्तिने कुल जस धर्मनेरे, मलिन कर्यां एह हेत ॥ वा० ११ ॥ मंत्री मल्यो वयरी प्रतेरे, ए कूण माने वात; एह कपट पुरोहित तणुरे, जाणे जग विख्यात ॥ वा० १२ ॥ एह अधर्मी कपटी घणोरे, मंत्रिए करयो तिरस्कार; पापी ते कर्म कर्त्ता थकांरे, बीहे नही ते लगार ॥ वा० १३ ॥ प्रात समये निश्चय करीरे, बुद्धि तणेरे उपाय; निर्दोषी करी मंत्रिनेरे, थापुं पूरव ठाय ॥ वा० १४ ॥ एहनी प्रिया पाछी

आपश्युंरे, देश्युं दुरजन दंड; इम टळवळतां रयणी गईरे, खेद आश्चर्य प्रचंड ॥ वा० १५ ॥ प्रात समे हवे राजीओरे, बेठो सभा मझार; मेहेता प्रमुही सहुए मिल्यारे, तेड्यो तिहां लेखहार ॥ वा० १६ ॥ रे तुं साचुं मुज बोलजेरे, लेख दिओ तुज केणः नवि बोल्यो भय लही करीरे, मार देवराव्यो तेण ॥ वा० १७ ॥ मार खातां तेह बोलीओरे, माहारो मुधा किम मूजः बहु द्रव्ये हुं लोभावीयोरे, एह पुरोहित गुज्य ॥ वा० १८ ॥ पुरोहित अक्षर जोइ करीरे, निश्चय कर्यो निरधार; एह अकर्म इणे करयुंरे, पुरोहित दुष्ट अपार ॥ वा० १९ ॥ निगड भंगावी मंत्री तणीरे, तास खमावे राय; वस्त्राभरणे सतकारिओरे, दिए तेहनी दोय नार ॥ वा० २० ॥ गज बेसारी दोय नारिश्युंरे, राज सभा संजुत्त; घर पोचाड्या आडंबरेरे, जंखाणो तेह धूत्त ॥वा०२१ ॥ मंत्री तथा हवे दोय प्रियारे, करे परस्पर वात; देवता वाणि प्रमुख सवेरे, धर्मे द्रढता थात ॥ वा० २२ ॥ करि धिक्कारने क्रोधथीरे, दंडी ते वसुसार; देशथी काढे ते भूपतीरे, साथे ते लेखहार ॥ वा० २३ ॥ राज विरोध मिटावीओरे, मंत्री बुद्धि निधान; मंत्री संग वली वर्त्ततोरे, छांडी कुसंग निदान ॥ वा० २४ ॥ एक दिन बेशी कचेरीएरे, मंत्रीने कहे राय; बीजी प्रिया परणे नहींरे, तेहनुं कारण कांय ॥ वा० २५ ॥ मंत्री कहे जुठ नवि कहुंरे, तुम आगल महाराज; निरदूषण मुज भारयारे, नारि सवे शिरताज ॥ वा० २६ ॥ पण कोई शासन देवतारे, कीधो ए प्रतिकार, काउसग प्रमुख सवे कर्युंरे, धूरथी सवि अधिकार ॥ वा० २७ ॥राय विचारे मुज भाग्यथीरे, अनुकंपा मुज कीध; भस्म कर्यो नहीं मुजनेरे, एणिपरे समजण दीध ॥ वा० २८ ॥ धर्म महिमा परसंसतोरे, मंत्रिने सर्व समक्ष; आप अकारय निंदतोरे, भूपति थइ घणुं दक्ष ॥ वा० २९ ॥ समकित शील महिमा हवेरे, जाणी नगरी मांहि, विस्तार्यो बहु हर्षथीरे, अरिहंत धर्म उच्छांहि ॥ वा० ३० ॥ बहु जने ते अंगी कर्योरे, गुरु पासे एक दिन्न; पाप आलोईने भूपतिरे, प्रायच्छित्त प्रतिपन्न ॥ वा० ३१ ॥ श्री जयानंदना रासमांरे, भाखी तेरमी ढाल; पद्मविजय कहे धर्मथीरे, होवे

मंगल माल ॥ वा० १२ ॥ सर्व गाथा १८१ ॥

॥ दुहा. ॥

नरपति हवे नीपजावतो, राखी धर्मे रंग; नगर ग्राम पुर नवनवां, चैत्य जैनना चंग ॥ १ ॥ साधर्मिक सुखीया कर्या, देई इष्ट वरदान; कर मुकी कारय कर्यां, मुनिजनने दिए मान ॥ २ ॥ गुरु पूजा गुरु भक्तिथी, दान अभय दातारः निज देशे नीपजावतो, पुण्य तणा परकार ॥ ३ ॥ जगत पूरे इम जस थकी, काढे इणिपरे काल; सघली करणी सचिव पण, साचवतो संभाल ॥ ४ ॥ प्रिया सहित परधानते, शक्तिए पुण्य संभाल; अरिहंत पूजा आदरे, त्रण काल ततकाल ॥ ५ ॥ दोय टंकना दिन प्रते, पडिकमणां पच्चखाण, काउसग पोसह वली करे, दिए सुपात्रे दाण ॥ ६ ॥ मंत्रीश्वरनी मानिनी, पण करे पुण्य प्रधान; केइक कोडि वरस करे, धर्म ते सहु सावधान ॥ ७ ॥

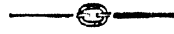
ढाळ १४ मी.

सांभलज्यो हवे कर्मविपाक कहे मुनीरे ॥ ए देशी ॥

एक दिन अतिबल केवली तिहां पाउधारियारे, वनपालक तिहां आवी वधाव्यो रायरेः दान देइ तस संतोषी परिवारश्युंरे, सामंत मंत्रीश्युं मुनी वंदन जायरे ॥ ८ ॥ सांभलज्यो तुमे कर्मविपाक केवली कहेरे ॥ आंकणी॥ परदक्षिणा देइ वंदना करी बेठा सहुरे, धर्मलाभ देई गुरु पण दिए उपदेशरे; सुखना अरथी प्राणी ते अरिहंतनारे, धर्मथी पामे सघलां सुख सुविशेषरे ॥ सां० ९ ॥ भोग शरीर अनित्य वली लखमी राज्यनीरे, नित्य धरम ते भजिए मोक्षने काजरे; सांभली भूपादिक संवेगे वासिआरेः पूछे मंत्री निज पूरव भव साजरे ॥ सां० १० ॥ जिन पूजा महिमाने तस प्रतिबोधवारे, केवली कहे मंत्री पूरवभव वातरेः इणे भरते रत्नसंचय नगरे नृप हूओरे, नर दत्त नामे शत्रु विनाश विख्यातरे ॥ सां० ११ ॥ नृप मानीतो माली नंदन

नामथीरे, सुनंदा सुभगा दोय नारी तासरे; मालती जाइ जूहि चंपक वृक्षश्युंरे, नृप दीधा आराम ते पाले खासरे ॥ सां० १२ ॥ फूल गुंथ्यां अण गुंथ्यां नृपने आपतोरे, देवपूजा तिम अंग भोगने कामरेः मुगट प्रमुख अलंकार तथा घर फूलनांरे, कुसुमनी शय्या करी आपे अभिरामरे ॥ सां० १३ ॥ तिणे उद्याने रीषभ देवनुं देहरुंरे, नगर लोक तिहां पूजे करे बहु मानरे; ते देखीने चिंते माली ए मोटकोरे, एहने पूज्यां अरच्यां फल असमानरे ॥ सां० १४ ॥ प्रभु आगल फल ढोता जनने देखीनेरे, बीजोरुं भावे करी ढोयुं एकरेः ते दिन फूल आभरणे राजा रीझिओरे, बहु प्रसाद कर्यो नृपे धरिय विवेकरे॥ सां० १५ ॥ माली माने फलनुं फल मुज ए थयुंरे, ते दिनथी फल कुसुमपत्र सुविशेषरे, पूजा करे अरिहंतनी गुण अण जाणतोरे, राजमानादिक अधिक अधिक फल देखरे ॥ सां० १६ ॥ दोय प्रिया पण इमहीज जीन पूजा करेरे, फल दीठे कहो आलस कुण करे जीवरे; नाम सुकंठ चाकर एक कठिन आशय धणीरे, फूलभार ते पुरमां लावे सदैवरे ॥ सां० १७ ॥ एक दिन पुष्पभार लइ पूरमां आवतांरे, सामो माली मिलीओ ते कहे एमरे; भूप पूजानो अवसर जाय उतावलोरे, बेढीए घाल्यो कोइए नाव्यो केमरे ॥ सां० १८ ॥ ते सांभलीने चाकर तिहां रोसे करीरे, नाखी भारने चाल्यो बीजे देशरे; ताद्रश संग थकी ते तापस व्रत ग्रहेरे, कष्ट करे अज्ञान तपे सुविशेषरे ॥ सां० १९ ॥ माली पण अति कोप करी उवेखीयोरे, पोते फूल लेइ जई दीधां रायरेः जैन धर्म परभावे तस लखमी वधीरे, कल्पलता परे इह भव पण सुख दायरे ॥ सां० २० ॥ तेहथी भाव अधिक नित नित पूजा करेरे, माली आयुं पूरुं करी थयो तुं प्रधानरे, पूर्व भव पत्नी ते तुज पत्नी थइरे, तापस कष्ट करीने तप अज्ञानरे ॥ सां० २१ ॥ आयुक्षये पुरोहित थयो वसुसार एरे, पूरव भव अभ्यासे द्वेषी तुजरेः बेढीए घाल्यो वयणथी ते धीक्कारिओरे, तिणे तुज बेडी प्रपंचथी ए फल गुज्यरे ॥ सां० २२ ॥ कर्म करे जे वयणथी ते नर भोगवेरे, कर्म साक्षातपणे इम जाणी भव्यरे, कर्म न कीजे सांभली इम मंत्री हवेरे, प्रिया सहित लहे जा-

तीसमरण नव्यरे ॥ सां० २३ ॥ केवलीने कहे म्हें पण दीठुं ए सवेरे, पण अव्यक्तपणे पूजाफल एहरेः व्यक्तपणाना फलनुं तो कहेवुं किश्युंरे, स्वर्ग तथा अपवर्गनां फल दिए जेहरे ॥ सां० २४ ॥ मंत्री नृप भव भीरु लह्या संवेगनेरे, धर्मयथाशक्ते ग्रही केवली पासरेः नृप मंत्री मंत्री प्रिया सहु प्रणमी मुनिरे, परम संवेगे पोहता निज आवासरे ॥ सां० २५ ॥ श्री जयानंदना रासमां पद्मविजये कहीरे, कर्म विपाक तणी वर चौदमी ढालरेः कर्म शुभा शुभ जेहने जेहवां आचर्यांरे, तेहने तेहवां आव्यां उदय विशालरे ॥ सां० २६ ॥ सर्व गाथा ४०८ ॥

॥ दुहा. ॥

नरपति मंत्रिने घणा, कला संजुत्त कुमार; रुप यौवन मद रागश्युं, परण्या प्रेम अपार ॥ १ ॥ एक दिन भूप अमात्य दो, धरम विचारी धीर; निज निज सुत निज पदे ठवे, सुंदर जास शरीर ॥ २ ॥ भव वैराग्य भावे घणुं, सचित त्याग शुभ चित्त; ब्रह्मचर्य पाले वरत, भूप मंत्री भव भीत ॥ ३ ॥ अरिहंत गुरु उपासता, पुण्यवंत परिवार; एक दिन पौषध आलये, पौषध करे अति प्यार ॥ ४ ॥ राते काउसग्गे रह्या, उठ्यो अग्नि अनंत; पवन प्रचंडे प्रेरिओ, हाहाकार हवंत ॥ ५ ॥

ढाळ १५ मी.

तोरणथी रथ फेरियोरे हां ॥ ए देशी. ॥

लागती अग्नि आवी तिहांरे हां, लोक करे पोकार ॥ मेरे साहिबा ॥ ओलवे धूले जले करीरे हां, पण ते न शमे लगार ॥ मे० ६ ॥ लोक देखे बहु बाधती रेहां, आवी पौषधागार॥मे०॥पोसहमां परिवार जेरेहां, भयथी कहे तिणीवार ॥ मे० ७ ॥ अगनि चिहु दिश फिरी वली रेहां, मंत्री सहित तुम्हे राय॥मे०॥नीकलो प्राण उगारवा रेहां, एहमां हठ नवि थाय ॥ मे० ८ ॥ राय मंत्री तव चिंतवे रेहां, आज प्रतिज्ञा कीध ॥ मे० ॥ ते का-

उसग्ग किम भांगीए रेहां, जे पच्चखाण प्रसिद्ध ॥ मे० ९ ॥ जीवन मरण होय इणे समे रेहां, पण नवि व्रत लोपाय ॥ मे० ॥ जीवित अधिक ए धर्म छे रेहां, पामवो दुलभ थाय ॥ मे० १० ॥ प्राण तो भव भव सोहिला रेहां, राखवो धर्म द्रढाव ॥ मे० ॥ नृप मंत्री ते बिहु जणां रेहां, नवि चूके तेजाव ॥ मे० ११ ॥ बीजा पौषधना धणी रेहां, सहु नीकलीया तेह ॥ मे० ॥ अगनि पसर्यो जन रव सुणी रेहां, निश्चित मरण करेह ॥ मे० १२ ॥ सागारी अणसण करे रेहां, तव नवि अगनि देखाय ॥ मे० ॥ कोलाहल पण को नहीं रे रेहां, सहु परिवार रह्या ठाय ॥ मे० १३ ॥ अमने क्षोभ पमाडवा रेहां, कीधुं ए सवि काम ॥ मे० ॥ विस्मयथी इम चिंतवे रेहां, कोइक सुरवर ताम ॥ मे० १४ ॥ फूल व्रष्टि बिहु उपरे रेहां, करतो दिशि उद्योत ॥ मे० ॥ बोले तुम्ह व्रत द्रढपणु रेहां, भव सायरे जिम पोत ॥ मे० १५ ॥ सौधर्मेंद्र वखाणिओ रेहां, सुरवर सभा मझार ॥ मे० ॥ हुं अणमाने आवीओ रेहां, कीधी परिक्षा सार ॥ मे० १६ ॥ तुम्हे प्रतिज्ञा निरवही रेहां, तुम्हने हो परणाम ॥ मे० ॥ इम कही दुंदुभि वजाडतो रेहां, विस्मय लही तिण ठाम ॥ मे० १७ ॥ कनक रयण वरशी हवे रेहां, प्रणमी जाए निज वास ॥ मे० ॥ काउसग्ग पोसह पारियो रेहां, धर्म सुणे गुरु पास ॥ मे० १८ ॥ पारणुं पाप वारण करे रेहां, मुनिवर देइ दान ॥ मे० ॥ लोक प्रशंसा बहु करे रेहां, रायनी तिम परधान ॥ मे० १९ ॥ एक दिन श्रावकनी वहे रेहां, प्रतिमा जे अगीआर ॥ मे० ॥ राय प्रधान बिहु जणां रेहां, दुर्बळ तनु सुकुमार ॥ मे० २० ॥ यतः ॥ दंसण १ वय २ सामाइय ३ पोसह ४ पडिमा ५ अबंभ ६ सच्चित्ते ७ आरंभ ८ पेस९ उद्दिठवज्जए १० समणभूएअ ११ ॥ १ ॥ शुद्ध करी आराधना रेहां, पंच परमेष्टि ध्यान ॥ मे० ॥ मरण समाधि लहे तदा रेहां, पच्चखी अन्नने पान ॥ मे० २१ ॥ शुक्र कल्पे दोय उपन्या रेहां, शक्र सामानिक देव ॥ मे० ॥ मंत्री प्रिया पण इणिपरे रेहां, सम्यग करी धर्म सेव ॥ मे० २२ ॥ मित्रपणे सुर बिहु थया रेहां, सातमे देव लोके तेह ॥ मे० ॥ जयजय रव सुरवर करे रेहां, स्तवना करे सुरी नेह ॥ मे० २३ ॥ देवनी उतपति केरडा रेहां, विधि पूर्वक

करी काज ॥ मे० ॥ वचन अगोचर सुख तिहांरेहां, भोगवे सुरसाम्राज्य ॥ २४ मे ० ॥ नंदीश्वरादिक तीर्थनी रेहां, यात्रा करे सुविवेक ॥ मे ० ॥ तीर्थंकर पासे सुणेरेहां, देशना समकित टेक ॥ २५ मे ० ॥ सुख भोगवतां तेहने रेहां, जातो न जाणे काल ॥ मे० ॥ दान दीधु मंत्री भवे रेहां, मुनिवरने असराल ॥ मे० २६ ॥ तिणे अधिकुं कांय भोगवे रेहां, देवपणे सुखसार ॥ मे० ॥ हवे पुरोहित काढ्यो तदा रेहां, अन्याये वसुसार ॥ मे० २७ ॥ देश अनेक भम्यो तिहां रेहां, नवि लह्यो किहांए ठाम ॥ मे० ॥ भोला लोकने भोलवे रेहां, दुष्ट वासना काम ॥ मे० २८ ॥ आर्त्त रौद्र ध्याने मरी रेहां, रतन प्रभाए जाय ॥मे०॥ वेदना त्रिविध सही तिहां रेहां, पूरव कर्म पसाय ॥ मे० २९ ॥ तिहांथी तिरयंचमां भम्यो रेहां, वार असंख्याती तेह ॥मे०॥ दरिद्री दुखी दोभागीयो रेहां, विप्र थयो वली एह ॥ मे० ३० ॥ ते दुखथी उदवेगीओ रेहां, परिव्राजक वली थाय ॥मे०॥ धूमकेतू ज्योतिषी थयो रेहां, मिथ्यात्वी सुरराय ॥ मे० ३१ ॥ हवे ते अतिबल केवली रेहां, राज ऋषि करे विहार मे० ॥ जिणे नृप मंत्री बोधीआ रेहां, तिम बहुजन उपगार ॥ मे० ३२ ॥ शैलेशी करी शिव वर्या रेहां, इम दानादिक धर्म ॥मे०॥ चारित्र धर्म तिम वरणव्यो रेहां, जेह दिए शिवशर्म ॥ मे० ३३ ॥ श्री जयानंदना रासमां रेहां, पन्नरमी एह ढाल ॥मे०॥ प्रथम खंड पूरण थयो रेहां, पूरवभव सुरसाल ॥ मे० ३४ ॥ संवेगी शिर सेहरो रेहां, सत्यविजय पन्यास ॥मे०॥ कपूरविजय तेहना कवी रेहां, खिमाविजय शीष्य तास ॥ मे० ३५ ॥ जिनविजयो जगमां जयो रेहां, तास शीष्य वडभाग ॥मे०॥ तेहना उत्तमविजयजी रेहां, बहु श्रुत महावैराग ॥ मे० ३६ ॥ तास शीष्य पद्मे कह्यो रेहां, प्रेमे पहेलो खंड ॥मे०॥ श्रोता जन सुणतां थकां रेहां, पामो पुण्य अखंड ॥ मे० ३७ ॥ इतिश्रीमत्संविग्न पक्षीय पंडित प्रवर पं० श्री उत्तम विजयजीगणि विनेय पं० पद्मविजयगणिविरचिते प्राकृतप्रबंधे श्री श्रीजयानंद केवलि चरित्रे तत्प्रागभव मंत्री जीव बोधिबीजलाभाऽतिबल राजर्षि

केवलि द्रष्टांत सूचित यति धर्म फल वर्णनादि भवत्रय नरवीर नृपभवद्वय वसुसार पुरोहित स्वरूपातिबल राजार्षि मोक्ष गमन वर्णन नाम प्रथम खंडः समाप्तः ॥ गाथा सर्व ४४४ ॥ उक्त गाथा श्लोक १.२ ॥

खंड बीजो.

॥ दुहा. ॥

श्रीमंधर स्वामि नमुं, विचरंता भगवान; श्रीमंधर अे सारिखो, नहीं कोइ जगत निधान ॥ १ ॥ प्रथम खंड पूरण कर्यो, बीजानो हवे बहार; श्रोता जन सुणज्यो सवे, आलस उंघ उतारि ॥ २ ॥ जंबूद्वीप लख जोयणो, भरत क्षेत्र तिहां भाल; पर्वत जोयण पंचास ते, वैताढय नाम विशाल ॥ ३ ॥ पचवीस उंचो पण कह्यो, पूर्वापर जस प्रांत; रूपानो रळीआमणो, शोभातणो निशांत ॥ ४ ॥

ढाळ १ ली.

॥ आदीश्वरनी वीनतीनी देशी ॥

श्री रिसहेसर देवरे शेत्रुंजा धणी ॥ ए देशी ॥ उंचो जोयण पचीसरे, गिरिवर ए कह्यो, पृथिवीथी दश जोयणाए ॥ ५ ॥ विद्याधरनी श्रेणिरे, उत्तर दक्षिणे, साठ पंचास नगर तिहांए ॥ ६ ॥ अरिहंतना गुण गायरे, गीत सुकंठथी, खेट युगल तिहां क्रीडताए ॥ ७ ॥ कनक रतन मयी गेहरे, नगरमां शोभतां, तिहांथी दस जोयण गयेए ॥ ८ ॥ दोय श्रेणि तिहां होयरे, सौधर्म इंद्रना, लोक पालना देवताए ॥ ९ ॥ अभिओगिकना ठाणरे, मणी मयी रूयडा, सुरालय ते जाणीएए ॥ १० ॥ तिहांथी जोयण पांचरे, गिरि शिर उपरे, सिद्धयतनादिक अछेए ॥ ११ ॥ नव कूट अति मनोहाररे, देव देवी तिहां, क्रीडा करे अति रंगश्युंए ॥ १२ ॥ हवे उत्तर श्रेणि मांहिरे, गगन वल्लभ पुरे; कनक मणिमय गेहछेए ॥ १३ ॥ ते मणि ग्रह उद्योतेरे, भेद दिन रयणीनो; न लहे लोक कोकज लहेए ॥ १४ ॥ विद्याधरनो स्वामिरे, सहस्रा युद्ध नामे; तेह नगरनो राजयोए ॥ १५ ॥ सूरयपरे तपे तेहरे, पण ए नित्य तपे; रवि विपरीत ते देखीएए ॥ १६ ॥

मालिनी नामे तासरे, शील गुण मालिनी; कांता अनु रक्ता घणुंए ॥१७॥ सुपने चक्री देखिरे, कहे भरतारनेः रात समे ते अन्यदाए ॥ १८ ॥ चक्री सम तुम्ह पुत्ररे, होश्ये पति कहे; सांभली तेहरखी घणुंए ॥ १९ ॥ नरवीर नृपनो जीवरे, शुक्र थकी चवी; तेहनी कूखे उपन्योए ॥ २० ॥ शुभ मुहूरते शुभ दिनरे, जनम थयो हवे; लक्षण लक्षित देहडीए ॥ २१ ॥ अंग तेजे उद्योतरे, दस दिश दाखतो; जनम महोत्सव नृप करेए ॥ २२ ॥ वाजित्र नाद विनोदरे, दान दिए घणुं, वधामणां बहु आवतांए ॥ २३ ॥ मात सुपन अनुसाररे, चक्रायुध नाम; सोभागी सुतनुं ठवेए ॥ २४ ॥ दिन दिन वाधे कुमाररे , प्रिय दर्शन घणुं; पंच धावि पालीजतोए ॥ २५ ॥ प्रजा मनोरथ साथरे, कल्पांकुर परे; अनुक्रमे ते म्हाटो थयोए ॥ २६ ॥ भणवा मुक्यो पुत्ररे, अवसर जाणीने; कष्ट विना ते शीखतोए ॥ २७ ॥ कला शस्त्रने शास्त्ररे, बहु अभ्यासतो; साक्षी मात्र गुरु करेए ॥ २८ ॥ विनयवंतो हवे जाणिरे, निधि सोभाग्यनो; विद्या आपे पुत्रनेए ॥ २९ ॥ प्रज्ञप्ति देई आदिरे, महा विद्या दिए; सहस गमे गंभीरनेए ॥ ३० ॥ ते सवि साधे कुमाररे, लीलाए करी; विधि पूर्वक उद्यम करीए ॥ ३१ ॥ सत्व भाग्यथी तासरे, सिद्ध थई सवे; सिद्धि तेहने वश अछेए ॥ ३२ ॥ दिव्य शस्त्र बहु जातिरे, ते पण सीधलां; पुण्यने दुःकर को नहींए ॥ ३३ ॥ स्वयंवरा कन्या तामरे, विद्याधर तणी; रूपे रंभ हरावतीए ॥ ३४ ॥ बहु शत संख्या तासरे, नृप परणावतो; तेहश्युं सुख विलसे सदाए ॥ ३५ ॥ चारण श्रमण मुणिंदरे, एक दिन आवीआ; भुवनानंद नामे गुरुए ॥ ३६ ॥ ज्ञानवंत गुरु तेहरे, शिष्ये परिवयोः सहसा युध हवे राजीओए ॥ ३७ ॥ बहु विद्याधर साथरे, रीधिॐ परिवर्यो; प्रणमी धर्मसुणे तिहांए ॥ ३८ ॥ पामी तेप्रतिबोधरे, लघु कर्मा हवे; चक्रायुध राज्ये ठवीए ॥ ३९ ॥ गुरु चरणे लिए दीक्षारे, भूप चक्रायुध, समकितादिक आदरेए ॥ ४० ॥ बीजा पण बहु जीवरे, यथा शक्तें करी; धर्म आदरी घर गयाए ॥ ४१ ॥ बीजे खंडे एहरे, ढाळ प्रथम कही; पद्मविजय प्रेमे करीए ॥ ४२ ॥

॥ दुहा. ॥

सहस्रायुध हवे साधुजी, विचरे गुरुश्युं वेग; शिक्षा दुविध सीखे सदा, सत्य संयम संवेग ॥ १ ॥ अंग पूरव अभ्यासीआं, जाणी गुरुजी योग्य; आचारय पद आपीयुं; गुणवंता गत रोग ॥ २ ॥ चक्रायुध नरपति चतुर, विक्रमवंत वखाणि, विद्या देवीए वेगश्युं, प्रगट चक्रदियुं पाणि ॥ ३ ॥ सान्वय नाम सोहामणु, कृतृम बीजां कीध;रयण विद्याना जोरथी, सत्य चक्रीपणुं सिद्ध ॥ ४ ॥

ढाळ २ जी.

अष्टापद गिरि जात्र करनकुं ॥ ए देशी. ॥

नंदीश्वर वरजात्र करनकुं, एक दिन चक्री आया; प्रिया सहित पूजा करी भक्तें, वाजित्र नाद वजाया ॥ १ ॥ श्री जिन पूजा कीजे लाल, नरभव सफल करीजे॥ नाटिक चक्रवर्ती करे सुंदर, प्रिया वाजित्र वजावे; गीत गाए जिनवरनां भक्तें, नाटिक तान मिलावे ॥ श्री० ६ ॥ नाटिक देखी कोईक सुरवर, तुष्टमान थयो शक्तें; कामित करी विद्या तस आपे, श्री जिन राजनी भक्तें ॥ श्री० ७ ॥ साधन विधिश्युं विनय करीने, विद्या लीधी रंगे; प्रभु प्रणमी ते देव नमीने, आवे निजपुर संगे ॥ श्री० ८ ॥ ते विद्या साधवा हवे एक दिन, शाड्वल वनमां मांडे; तप ध्याने तिहां परवत उपर, अन्य काम सवि छांडे ॥ श्री०९ ॥ इणे अवसर लंकानो राजा, शत कंठ नाम सुहावे; प्रिया सहित मेरु जिन नमीने, वलतां ते तिहां आवे ॥ श्री० १० ॥ विद्या साधतां सातमो दिन छे, तास विमान खलाए; हेठे जूए तव देखी तेहने, क्रोध मांहि ते भराए ॥ श्री० ११ ॥ नागपास विद्याए विकुरवी, बांध्यो तरुथी गाढो; तोपण निज ध्याने ते चक्री, कांय थयो नवि टाढो ॥ श्री० १२ ॥ विद्या सिद्ध थई ते नृपती, त्रूटथा ते नागपास; देवी कहे तुज सत्वे तूठी, फलश्ये ताहरी आश ॥ श्री० १३ ॥ काम पडे मुजने

संभारे, इम कही गई निज ठामे; प्रज्ञप्तिथी लंकापतिनी, चेष्टा खबर ते पामे ॥ श्री० १४ ॥ चक्री निजपुर आव्यो तेहवे, दोय विद्याधर आवी; कन्या आठ अयोध्यापतिने, छे ते वात सुणावी ॥ श्री० १५ ॥ नारि मांहि जिम ते सर्वोत्तम, पुरुषमां रूप तुम्हारुं; जो तुमे परणो तो होय सुंदर, हृदय तेमाने अमारुं ॥ श्री० १६ ॥ पेहेलां पण दिगयात्र मनोरथ, वली ए वाते प्रेर्यो; प्रौढ सेना लेई कीध प्रयाणुं, काम नृपतिए घेर्यो ॥ श्री० १७ ॥ जई अयोध्यापुरी उद्याने, त्रास पमाडे नयरी; तेहनो श्री चंद्रराजा बलीओ, दूत मोकले वयरी ॥ श्री० १८ ॥ कन्या आठने दंड ते आपो, नहीं तो युद्धसज्ज थाओ; न्यायथी छल न करुं ते कारण, जे कहुं ते दिल लाओ ॥ श्री० १९ ॥ ते पण महा मानी बहु विक्रम, कन्या दानतो दूरे; दड न आपु सनमुख आवी, लडश्युं आणंद पूरे ॥ श्री० २० ॥ सैन्य लेई सनमुख नीकलीओ, घोर महारणलाग्युं; श्री चंद्राये विक्रम तिम कीधुं, खेट सैन्य जाए भाग्युं ॥ श्री० २१ ॥ चक्री क्रोध थकी हवे पोते, धनुर्वर्म शिरत्राण; नृपनां छेदी आकुल कीधो, करी संग्राम मंडाण ॥श्री० २२ ॥ पूर्व आराध्यो सुर संभार्यो, आव्यो ते ततकाल; चक्रीने बांधी आणी आपो, सुरने कहे भूपाल ॥ श्री० २३ ॥ सुर कहे भाग्यवंतो ए खगपति, में एहश्युं नवि चाले; नृप कहे मुज गुरु पासे मुंको, जिम मुज दीक्षा आले ॥ श्री० २४ ॥ जिम इहभव परभव परपरिभव, पुण्ये नावे मुज आवे; तव सुर चक्री शस्त्र समुदय, निज शक्ते थंभावे ॥ श्री० २५ ॥तेहज पुर उपवनमां गुरुनी, पासे मुंक्यो राय; संवेगी राजा सुणी धर्मने, अति संवेग भराय ॥ श्री० २६ ॥ चरम शरीरी थई निःसंगी, धीर लिए तव दीक्षाः गुरु पासे तव शीखे दुविहा, ग्रहण आसेवन शिक्षा ॥ श्री० २७ ॥ श्रीजयानंदना रासमां, भाखी बीजे खंडे ढाल; बीजी पद्म विजये अति अनुपम, सुणतां मंगलमाल ॥ श्री० २८ ॥ सर्व गाथा ७० ॥

॥ दुहा. ॥

शस्त्र थंभ्यां संभालिने, नृप पण नवि देखाय; चक्री मनमां चिंतवे, ए श्यो थयो उपाय ॥ १ ॥ तेह स्वरूप जोवा तिहां, मुंके विद्याधर ताम; तेह स्वरूप आवी तदा, आखे विस्मित आम ॥ २ ॥ सैन्य बेहु तिहां सामटुं, मिलिने विस्मित जाय; चक्री गुरु शुभ चित्तश्युं, विनये वंदे पाय ॥ ३ ॥ राज ऋषि वंदे वळी, देखी मुनि देदार; पांचसें परव्रज्या ग्रहे, मंत्री प्रमुख मनोहार ॥ ४ ॥ अवनि पाति अंते उरी, आवी राग अत्यंत; मुनि प्रति बोधी महा गुणी, पंचसयां प्रव्रजंत ॥ ५ ॥ प्रणमी राज ऋषि प्रतें, तास पुत्र तस ठांण, थापी तास वचन थकी, परणे कनी प्रमांण ॥ ६ ॥ श्रीचंद्र नरपति सारिखां, भूचर जीत्यो भूप; कीट कुट्टन हवे कुण करे, अवर जीत्या अनुरूप ॥ ७ ॥

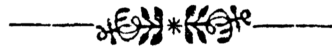
ढाल ३ जी

जीहो जांण्युं अवधि प्रयुंजिने ॥ ए देशी ॥

जीहो चक्रायुध हवे चिंतवे, लाला विद्याधर बलवंत; जीहो जीतीने करुं वश सर्वे, लाला दाखुं तेज अनंत ॥ ८ ॥ भविक जन जोज्यो पुन्य प्रकार, जीहोपुण्य बले सवि संपजे;लाला वंछित सुख निरधारभ०॥ए आंकणी ॥ जीहो इम करतां ते सांभर्यो, लाला लंकांपति शत कंठ; जीहो चाल्यो ते उपरे हवे, लाला जाणी अति उल्लंठ ॥ भ० ९ ॥ जीहो आवतो जाण्यो चर थकी, लाला विद्याए करी तेह; जीहो साठ जोजन निज पुर थकी; लाला अगनिनो कोट करेह ॥ भ० १० ॥ जीहो अग्र सैन्य ते दाझतो, लाला आवी कहे निज स्वामि; जीहो ज्वालिनी विद्याए कोटने, लाला ओलवे चक्रीताम ॥ भ० ११ ॥ जीहो चक्री चाल्यो आगले, लाला जाणे शत कंठ राय; जीहो दर्प धरी निज सैन्यश्युं, लाला तेहने साहमो थाय ॥ भ० १२ ॥ जीहो विश्व भयंकर बेहुने, लाला लाग्युं रण

अति घोर; जीहो हय गय पत्ति पडया घणा, लाला दाखवे अतिशय जोर ॥ भ० १३ ॥ जीहो इम करतां लंकेशनुं, लाला बल भाग्युं थयुं दैन्य; जीहो तव पोते उठयो तदा, लाला सज्ज करी निज सैन्य ॥ भ० १४ ॥ जीहो विविध बाण तिहां वरसतो, लाला मेघ परे असराल; जीहो चक्री सैन्य मद सहु गल्यो, लाला गज मद जिम हरी बाल ॥ भ० १५ ॥ जीहो हस्ती कदली वन परे, लाला चक्री सैन्य गयुं भांजि; जीहो उठयो चक्रायुध तिहां, लाला क्रोध वशे महाराज ॥ भ० १६ ॥ जीहो पहेलां ध्यान मांहि रह्यो, लाला दीठुं ताहरुं ठाम; जीहो हवे आपण बेहु मिल्या, लाला प्रगट तुं कर निज धाम ॥ भ० १७ ॥ जीहो मर्म तणां वच सांभली, लाला शतकंठ क्रोध भराय; जीहो बाण मंडप रचिओ तदा, लाला रविआतप नावि थाय ॥ भ०१८॥ जीहो धनुष लंकापतिनुं शरे, लाला छेदे चक्री नरिंद; जीहो तव नवुं लावी जुझतो, लाला ते पण छेदे अमंद ॥ भ० १९ ॥ जीहो सात धनुष एम छेदीआं, लाला तव शतकंठ राजान; जीहो विह्वल थई विद्या बले, लाला मुके नाग अमान ॥ भ० २० ॥ जीहो गारुड विद्याथी तदा, लाला सर्पने दीधोरे त्रास; जीहो अग्नेयादिक शस्त्रने, लाला मुके विद्या विलास ॥ भ० २१ ॥ जीहो प्रति शस्त्रे हणे ते सवे, लाला चक्री रोश रसेण; जीहो लंकापति चक्री प्रतें, लाला उठयो क्रोध वसेण ॥ भ० २२ ॥ जीहो लोहभार हजारनुं, लाला मोगर मस्तके दीधः जीहो तेहथी पराभव नावि थयो, लाला पण कांय मूरछा कीध ॥ भ० २३ ॥ जीहो अणगमती नारी परे, लाला मूरछा मूकी दूर; जीहो वज्र मुद्गरे लंकापति, लाला हण्यो पीडा थई भूर ॥ भ० २४ ॥ जीहो रुधिर झरे मूर्छा लह्यो, लाला निगाडिश कीधोरे दीन, जीहो वड वृक्षे पशुनी परे, लाला बांध्यो बंधन पीन ॥ भ० २५ ॥ जीहो चक्री शक्र पराक्रमी, लाला मुकी तिहां रखवाल; जीहो धीरप देई तस सैन्यने; लाला निःशंकित भूपाल ॥ भ० २६ ॥ जीहो निज सैन्य आवी करी, लाला सु-

ख निद्रा करे तेह; जीहो तव शतकंठ चित चिंतवे, लाला आणी धर्म सनेह ॥ भ० २७ ॥ जीहो निज कृत कर्म सहे अहीं, लाला सुख दुख इह परलोक; जीहो में पराभव ध्याने कर्यो, लाला तेहनुं फल ए रोक । भ० २८ ॥ जीहो दोष ए माहरो मूलगो, लाला फलीओ मुज ततकाल; जीहो आरंभादिक इणि परे, लाला फलशे मुज जंजाल ॥ भ० २९ ॥ जीहो राज्य आरंभनुं मूल छे, लाला इम करी ते आलोच; जीहो दीक्षा लेउं इम चिंतवी, लाला पंच मुष्टि करे लोच ॥ भ० ३० ॥ जीहो भाव मनि थया तेहने, लाला शासन देवता ताम; जीहो बंधन छेदीने दियां, लाला मुनिवर वेष उद्दाम ॥ भ० ३१ ॥ जीहो द्रव्य भावथी मुनि थया, लाला तिहांहिज काउसग्ग ठाय; जीहो समता दृष्टि करी रह्या, लाला निरमम ने निरमाय ॥ भ० ३२ ॥ जीहो श्री जयानंदना रासमां, लाला बीजे खंडे रे सार; जीहो पदमे ढाळ त्रीजी कही, लाला धन रायऋषि अणगार ॥ भ० ३३ ॥ सर्व गाथा १०३.

॥ दुहा ॥

आरक्षक आनन थकी, सांभळी विस्मित थाय; मेनाढ्य संयुत हवे, पोहतो मुनिवर पाय ॥ १ ॥ तुमे तो मोटा महाव्रती, तुम बल तुमची पाज; अमे न थाये एहवुं, मुनिने कहे महाराज ॥२॥ खमावे खांते करी, लीलाए लंकां जाय; श्रीकंठ सुतने सुंपतो, राज्य करी तस राय ॥३॥ आण मनावी आपथी, तेहनी दीधी ताम; कन्या शतनो कर ग्रहे, कीधुं आपणुं काम ॥४॥ अन्यद्वीप अवनी पति, नमीया चक्री नाम; वधू सघली लेई वल्यो, वैताढ्ये विश्राम ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ४ चोथी ॥

सोनानी झारीहे ॥ ए देशी ॥

दक्षिण श्रेणे हे, साहिबा म्हारा, सरोवर तीर, डेरा तंबू दीध, सहस कन्या तिहां क्रीडतीजी; रूप गुणवंती हे, सा० निज अनुरक्त, जाणी अपहरी तेह

मनमथ मनमां पीडतीजी ॥ ६ ॥ कन्या कंचुकी हे, सा० चक्रीनी वात, जणवे कन्या ताय, तेह आवी संगर करेजी; नाठा ते सहु हे, सा० दक्षिण स्वामि, बहु खेचर करे सेव, वन्हिवेग रथनूंपुरेजी ॥ ७ ॥ सहु जइ तेहनेहे, सा० भाखी वात, वन्हि वेग तव दूत, मोकली कहेवरावे इशुंजी; हठथी कन्या हे, सा० लीधी ते मुक, नहीं तो करो संग्राम, अन्याये न करो किशुंजी ॥ ८ ॥ तेह सांभली हे, सा० मान्यो संग्राम, भूख्याने जिम अहार, करे निमंत्रणा तिणी परेजी; रथनूपुर हे, सा० नगरे आय, वन्हिवेग पण ताम, सैन्य लेईने नीसरेजी ॥ ९ ॥ बल मदथी हे, सा० ते दिन जोर, दारुण थयो संग्राम; ते बिहुं लश्करने तिहांजी, वन्हि वेग तव हे, सा० देखे एम, बहु गज पायक आदि, मरण लह्या प्राणी जिहांजी ॥ १० ॥ अति दयावंतो हे, सा० चक्रिने एम, भाखे वाणि रसाल, आपण अरिहंत मत धणीजी; शुद्ध श्रावक हे, सा० न घटे एह, जिणे हस्त्यादिक जीव, समुदय होय मरण भणीजी ॥ ११ ॥ युद्ध करीए हे, सा० आपण दोय, वीरमानी करो युद्ध, श्याने लोक मरावीएजी; सूर न वांछे हे, सा० जय संविभाग, अंगी करे दोय ताम, निज निज बलने ठावीएजी ॥ १२ ॥ बाणने खड्गेहे, सा० दंड गदाय, सम विक्रम तेह दोय, लडतां कोय न हारियोजी; दोय सींह लडता हे, सा० जीते न कोय, चक्री पाम्यो खेद, ज्वलतो चक्र संभारीओजी ॥ १३ ॥ आव्युं ततक्षण हे, सा० हृदये मारि, मूर्छा लह्यो वन्हिवेग, धरणी पड्यो वाये द्रुम यथाजी; जाणी साधर्मिक हे, सा० चक्री ताम, अंचले घाले वाय, जिम संज्ञा पामे तथाजी ॥ १४ ॥ करे लडाई हे, सा० धरता एम, दया हृदयमां जोय, धन जिनशासन जग जयोजी; उठ्यो बलिओ हे, सा० जे वज्र काय, चिर मूर्छा नवि होय, जिम श्रावक स्त्री परे थयोजि ॥ १५ ॥ देखी चक्रिने हे, सा० चिंते तेह, ए मुज तात समान, करे उपगार इणि परेजी; एह पराभव हे, सा० नवि देखंत, दीक्षा लीधी होत, जे भव तारणी सुख करेजी ॥ १६ ॥ इणे अवसर हे, सा० चक्रथी मुज, मरण आवत निरधार, तो दुरगति जातो सहीजी; पुण्यहीनने

हे, सा० सद्गति नांहि, राजाने तो विशेष, सद्गति आरंभे नहींजी ॥१७ ॥ चक्री कृपालु हे ॥ सा० वात्सल्यवंत, संतोषीए राय, अवसर योग्य करुं हवेजी; एम चिंतवी हे, सा० बोले वाणि, ताहरी कृपा अद्भूत, इणे आचणे सूचवेजी ॥ १८ ॥ बांधव साथे हे, सा० न करुं युद्ध, लीजे माहरुं राज्य, हुंतो दीक्षा आदरुंजी; चक्री बोले हे, सा० नहीं मुज काम, भोगवो सुखथी राज्य, हुं नवि लेउ ताहरुंजी ॥ १९ ॥ हुंतो इच्छुं हे, सा० एक प्रणाम, धुरथी कीधो तेह, तव प्रार्थना करी निज पुरेजी; आण्यो चक्री हे, सा० निज पर जेह, कन्यानो समुदाय, पांचसें दिए चक्री करेजी ॥ २० ॥ लीधी पूरवे हे, सा० हठथी तेह, आपे तेहना तात, हर्ष करीने हेजशुंजी; दक्षिण श्रेणिना हे, सा० सर्व राजान, आवी प्रणमे पाय, देखी संयुत्त तेजशुंजी ॥ २१ ॥ हय गय भेटणांहे, सा० करता तेह, आज्ञा मानी तास, सहसगमें कन्या दिएजी; वन्हिवेगने हे, सा० आपे ताम, मुख्य नगर जे आठ, हर्ष धरीने ते लिएजी ॥ २२ ॥ बीजा खेटने हे, सा० आपे शेष, हवे उत्तर श्रेणि आय, लीलाए जीते नरवरूजी; आपे कन्या हे, सा० तेह राजान, सहस्र तणे परिमाण, यौवन रूप मनोहरूजी ॥ २३ ॥ पूर्वापर सवि हे, सा० सोल हज्जार, राणीनो समुदाय, जीते शेष वयरी वलीजी;एम जय करीने हे सा० भोगवे राज्य, निज पुर आवी सार, मानुं चक्रीनी रीद्धि मलीजी ॥ २४ ॥ वन्हिवेग हवे हे, सा० पूर्ण संवेग, गुरु संयोग अभाव, रहेवुं पडयुं घरमां तिणेजी; महावेग मुनिवर हे, सा० जे निज तात, चौनाणी उद्यान, समवसर्या गुरु तिहां किणेजी ॥ २५ ॥ सांभली हरख्यो हे, सा० गुरु कने जाय, प्रणमी गुरुना पाय, तेहु पासे व्रत आदरेजी; सातसें पुरुषशुं हे, सा० सातसें नारि, परिवरियो परिवार, निरतीचार संयम धरेजी ॥ २६ ॥ श्री वन्हिवेग हे, सा० श्री चंद्रराय, सहस्रायुद्ध नर नाथ, त्रण राजवी तिणे भवेजी; पामी केवल हे, सा० अहो अहो एह, वरिया अव्याबाध, सकल करमने क्षय थवेजी ॥ २७ ॥ लंकापति पण हे, सा० चारित्र पालि, पंचम भवे लहे सिद्धि, अहो चारित्र महिमा वडोजी; एम श्रावकनो हे, सा० साधुनो धर्म, पालतां

लहे शिवशर्म, तिणे जैन महिमा एवडोजी ॥ २८ ॥ बीजे खंडे हे, सा० चोथी ढाल, श्री जयानंदने रास, चक्रायुध अधिकार एजी; पद्मविजयेहे, सा० भाख्यो रसाल, सुंणतां मंगलमाल, होवे जयजयकार एजी॥ २९ ॥ सर्व गाथा १३२ ॥

॥ दुहा ॥

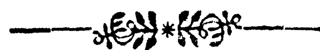
इण भरते अवनी तले, विजयपुर सुवखाण; विधिए कीधी वानगी, स्वर्ग तणी सुख खाण ॥ १ ॥ स्वर्ग अरथी सज्जन जिके, परगट कीजे पुण्य; आदर करवा इणि परे, निरती कीधी नुन्य ॥ २ ॥ कोट चैसने ओकजे, वापी वन श्री विशेष; जेहनी शोभा जोइने, नाक थया अनिमेष ॥ ३ ॥

॥ ढाळ ५ पांचमी. ॥

आछेलालनी ॥ ए देशी. ॥

तिहां जय नामे राय, युवराजा तस भाय, आछेलाल ॥ विजय नामे जिन शत्रुनेजी ॥ ४ ॥ पृथ्वि पाले न्याय, चंद्र सूरज समुदाय; आ० क्यांहि अनिती तम नवि रहेजी ॥ ५ ॥ मित्र शत्रुने दोय, तूठा रुठा होय; आ० क्षिति आपे अचरिज अहोजी ॥ ६ ॥ जयने विमला नार, विजयने कमला धार; आ० नयन ते राज्य लक्ष्मी तणांजी ॥ ७ ॥ रति प्रीति दोय नार, हर दग्ध अनंग विसार; आ० सुख अर्थे आवी इहांजी ॥ ८ ॥ एक दिन सुती रात, सुपने सूअर साक्षात; आ० हरियुत खोले आवी रह्योजी ॥ ९ ॥ सूअर मुकी ताम, हरि गयो कोई ठाम; आ० जागी कहे भरतारनेजी ॥१०॥ पुत्र ते सूअर समान, होशे कहे राजान; आ० अन्यने हरि सम सुत थशेजी ॥ ११ ॥ पण बेहुने थशे प्रीत, साथे विचरशे नित; आ० सांभली खेद हरख लहेजी ॥ १२ ॥ वसुसार जीव तिहां आय, पूरण करी सुर आय; आ० तेहनी कूखे उपन्योजी ॥ १३ ॥ हिंसा द्रोहादिक भाव, मायने दोहद प्रभाव; आ० क्रूरता प्रमुख घणी थईजी ॥ १४ ॥ अनुक्रमे जनम ते थाय, दासी वधाइ खाय; आ० दान नरिंदे बहू दीयांजी ॥ १५ ॥ जन्म महोत्सव

करे राय, हरि दर्शन चित्त लाय; आ० सिंहसार अभिधा ठव्युंजी ॥ १६ ॥ कमला पण एक दिन, सूतां रयणी सुपन; आ० सिंह सूअर दीठा बिहुजी ॥ १७ ॥ नयन सौम्य बलवंत, उत्संगे रह्यो संत; आ० कोल गयो अन्य थानिकेजी ॥ १८ ॥ संभलावे भरतार, सांभली हर्ष अपार; आ० सुपन तणुं फल ते कहेजी ॥ १९ ॥ ताहरे सिंह समान, गुणथी ते असमान; आ० बीजोने सूअर सारिखोजी ॥ २० ॥ वयण सुणीने तेह, हर्षवंती थइ देह; आ० कमला कमल मुखी तदाजी ॥ २१ ॥ सत्तर सागर आय, मंत्री जीव सुरराय; आ० सातमा देवलोकथी चवीजी ॥ २२ ॥ तास कूखे अवतार, शुभ दोहला तिणीवार; आ० उपजे धर्म करण तणाजी ॥ २३ ॥ पूरे ते युवराय, आणंद अंग न माय; आ० अवसरे पुत्र जनम थयोजी ॥ २४ ॥ शुभ लगने शुभ वार, भासुर अति देदार; आ० पूरव दिशि सूरय परेजी ॥ २५ ॥ इणे समे शंख पुरीश, मान वीर नर ईश; आ० ते उपर जय नृप चढेजी ॥ २६ ॥ विनये निवारी राय, चडीआ तव युवराय; आ० जय करी बांधी लावीआजी ॥ २७ ॥ दासी वधावे ताम, कमला सुत थयो स्वाम; आ० आवी बीजी दासी तदाजी ॥ २८ ॥ दोय वधाव्या राय, नाल निक्षेपने ठाय; आ० पुत्र जनमने अवसरेजी ॥ २९ ॥ नीकल्यो कुंभ निधान, हरख्या बिहु राजान; आ० तिहां मंगावी जोइओजी ॥ ३० ॥ तात नामांकित तेह, देखी चिंतवे जेह; आ० पुत्र पुण्ये गयो निधि जडयोजी ॥ ३१ ॥ शत्रु जय थयो एम, लखमी आवी नेम; आ० पुत्र जनम कारण थयोजी ॥ ३२ ॥ दासी संतोषी दान, देइ तास अमान; आ० बीजे खंडे इम कहीजी ॥ ३३ ॥ पांचमी ढाल रसाल, सुणतां मंगल माल; आ० पद्मविजये प्रेमे करीजी ॥ ३४ ॥ सर्व गाथा ॥ १६६ ॥

॥ दुहा ॥

वधामणां वर आवतां, बंदी बिरुद बोलाय; जुगपत जय जय रव होये, गीत नाटिक गवराय. ॥ १ ॥ मुक्या बंदी मोकळा, दान महा देवाय; दश

दिश वाजित्र नादथी, प्रमद प्रजा बहु पाय. ॥ २ ॥ ईष्ट अरथ आगम नथी, प्रीते आशीष पढाय; हर्षे पुत्रना हेजथी, जगमां जनम जणाय. ॥ ३ ॥ पडि वजीआणा प्रेमथी, मान वीर महाराय; दंड लेइने दंभ विनु, शीख दिए सम-जाय. ॥ ४ ॥ शत्रु जय सहु जीवने, आणंद आपण हार; श्री जयानंद स-ज्जन मली, दीधुं नाम उदार. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ६ छठ्ठी. ॥

फतमलनी देशी.

नरपति श्री जयानंद कुमार, सिंह सार साथे वधेः नर० धाव्ये पालि जता तेह, तात मनोरथ नित सधे. ॥ ६ ॥ नर० पांशु क्रीडा करे साथ, तिम बीजी रामत सम करे; नर० थया कलाने योग्य, नृप कलाचार्य पासे धरे ॥ ७ ॥ नर० शस्त्र शास्त्रनी जेह, शीखवे कला भली परे; न० भाग्य प्रमाणे तेह, पाम्या उद्यम पर परे. ॥ ८ ॥ न० बहु धन आपी राय, कला-चार्य संतोषीयों; न० यौवन पाम्या दोय, कामराय जिहां पोशीयो ॥ ९ ॥ न० वापी वन आराम, मित्र साथे क्रीडा करे; न० सामग्री सम दोय, पण प्रकृति भिन्नज धरे. ॥ १० ॥ न० सहुना कर्म विभिन्न, सिंहसार क्रूरज घ-णो; न० लोकने करे उद्वेग, लागे सवि अलखामणो. ॥ ११ ॥ न० दोभा-गि अविनीत, अप्रिय भाषी अधर्मियो; न० श्री जयानंद कुमार, सोभागी घणुं धरमियो. ॥ १२ ॥ न० लावण्य लीलावंत, त्यागी शूर सोभागीओ; न० न्यकृत मनमथ रूप, सहु जन जेहनो रागीओ. ॥ १३ ॥ न० प्रकृति उदार कृतज्ञ, प्रिय वादी उपगारीओ; न० सर्वने हित करनार, गुण गणनो ते धारियो ॥ १४ ॥ न० लोक मुखे जस वाद, सिंहसार तस सांभले; न० खेद लहे चित्त मांह, कारमी प्रीति करी भले. ॥ १५ ॥ न० सरल ते श्री जयानंद, साचुं करीने सद्दहे; न० साची प्रीति धरेह, तस गुण मांहि नजर रहे. ॥ १६ ॥ न० गुणी गुण देखे सर्व, निरगुणी ते अवगुण ग्रहे; न० एक दिन क्रीडा उद्यान, वसंत ऋते बाहिर रहे ॥१७॥ न० राते सुणे दिव्य गीत, वा-जित्र ध्वनि मीठी घणुं; न० तव सहासिक ते दोय, चाल्या धरत धीरपण-

पुं. ॥ १८ ॥ न० कौतिके पोहोता दूर, क्रीडा पर्वत उपरे; न० काउसग्ग-
मां लीन, कोइक ऋषि ध्यानज धरे. ॥ १९ ॥ न० कोइ सुर दिव्य स्वरूप,
देवी युत देखे तदा; न० पटह वजावे देव, नृत्य करे एक सुरी यदा. ॥ २०॥
न० एक वजावे ताल, वीणाघोष वती वली; न० वंश वजावे एक, मुनि
आगल मननी रूली. ॥ २१ ॥ न० गावे मुनि गुण भक्ति, नाटिक बिहु ह-
रखे जूए; न० विश्व मोहन अद्भूत, करतां कर्म कादव धूए. ॥ २२ ॥ न०
मुनि समता भंडार, शुक्ल ध्यान श्रेणे चढया; न० पाम्या केवल ज्ञान, घा-
ती करम साथे वढया. ॥ २३ ॥ न० महोत्सव करवा काज, च्यार निका-
यना देवता; न० मिलिया वाजित्र नाद, करता के वली सेवता. ॥ २४ ॥
न० कनक कमल रचे तत्थ, केवली तिहां बेसी करी; न० सहुने देई धर्मलाभ,
देशना दिए चित्तमां धरी. ॥ २५ ॥ न० समकित अनुव्रत आदि, सांभली
देशना हित करे, न० श्री जयानंद कुमार, बूझ्या समकित आदरे ॥ २६ ॥
न० श्री जयानंदने रास, बीजे खंडे ए कही; न० छठी ढाल रसाल, पद्मवि-
जय गुरुथी लही. ॥ २७ ॥ न० सर्व गाथा १९३

॥ दुहा. ॥

श्री जयानंद पूछे इशुं, सुर ए स्वामी कोण; नाटिक कीधुं निरमलुं, वात
कहे मुनि वयण. ॥ १ ॥ वैताढये खेचर वई, नाम जयंत निदान; सूरय ग्र-
हणे समझियो, दीक्षा करुं आदान. ॥ २ ॥ ज्ञानवंत थयो गुरु थकी, आ-
पी मुझने आण; एकाकीनी अवनिए, विचरुं अवसर जाण. ॥ ३ ॥ विंध्य
गुफामां आवीयो, चोमासुं चउमास; करी उपवास तिहां किणे, रह्यो हुं री-
झि उल्लास. ॥ ४ ॥ तिहांथी दोय जोयण तदा, नयर गिरिदुर्ग नाम; सुनंद
तिहां भूपति सदा, राज्य करे अभिराम. ॥ ५ ॥

ढाळ ७ सातमी.

सुंदर पाप स्थानक कह्युं सोलमुं. ए देशी.

सुंदर दोय सेवक छे तेहने, भीम सोम अभिधान हो; सुं० एक गाउ ते

गुफा थकी, रायनुं गोकल थान हो.सुंदर गति परिमाणे मति होए.॥आंकणी ॥ ६ ॥ सुं० राय आणाथी बिहु जणा, पामी नृप आदेश हो; सुं० गोकुलमां वासे वसे, शूरवीर सुविशेष हो. सुं० ग० ॥ ७ ॥ सुं० मृगया अरथें एकदा, आव्या गुफाने पासहो; सुं० मृग यूथ देखी बहू तिहां, मुके बाण ते तासहो. सुं० ग० ॥ ८ ॥ सुं० कोई मृगने नवि लागीयुं, बाण ते थया निराशहो; सुं० विस्मय ते बिहु पामीआ, मृग आव्या मुज पासहो. सुं० ग० ॥ ९ ॥ सुं० मुज पासे सुंणे देशना, मृग पुंठे ते दोयहो; सुं० आव्या मुज देखी करी, तास विचार ते होयहो. सुं०ग०॥ १० ॥ सुं० ए मुनिना महिमा थकी, मृगने न लाग्यां बाणहो; सुं० ए तपसी ऋषि राजीआ, करे उपगारने हाणहो. सुं० ग०॥ ११ ॥ सुं०मनमां बीहना अति घणुं, कीधो मुज परणामहो; सुं० कहे अपराध ए अम तणो, खमो तुमे तपसी स्वामहो. सुं० ग०॥ १२ ॥ सुं० अमे तुम मृग नहीं मारीए, मत करजो अम रोषहो; सुं० मुनि धर्मलाभ देई कहे, भय नवि आणो सरोखहो. सुं० ग० ॥ १३ ॥ सुं० तुमने अभय छे पण सुंणो, धर्म तत्व एकांतहो; सुं० सुख ईच्छक सहु जीवडा, जीववुं सहु ईच्छतहो. सुं० ग० ॥ १४ ॥ सुं० तेहना प्राण जे अपहरे, नरके जाए तेहहो; सुं० मांसाहारी जीवडा, परस्त्री गमन करे जेहहो. सुं० ग० ॥ १५ ॥ सुं० पंचेंद्रिय वध आचरे, तेहने नरगमां ठाणहो; सुं० हिंसा न करे जे नरा, तस सुख जस कल्याणहो. सुं० म० ॥ १६ ॥ सुं० आरोग्यता बल आउखुं, पामे लखमी रूपहो; सुं० परभवे सुरवर सुख होये, अनुक्रमे मोक्ष सरूपहो. सुं० ग० ॥ १७ ॥ सुं० सांभली धर्मने बूझीआ, समकित पामे सारहो; सुं० प्रथम अणुव्रत आदरे, वली पचखे मांस आहारहो. सुं० ग० ॥ १८ ॥ सुं० हर्षे अमने वंदीआ, पहोता निज आवासहो; सुं० अहनिशि ते व्रत पालता, माने जीवित खासहो. सुं० ग० ॥ १९ ॥ सुं० राय सुंणे ते वारता, मिथ्यात्वी शिरदारहो; सुं० हिंसक परिणामी घणो, कोप करी तिणीवारहो. सुं० ग० ॥ २० ॥ सुं० मृगया करी मृग मांसने, लावो भिन्न भिन्न दोयहो; सुं० मुज मृग मांस खावा तणी, आज ईच्छा छे जोयहो.

सुं० ग० ॥ २१ ॥ सुं० नृप आणा अंगी करी, चाल्या दोय ते तामहो; सुं० आज तो मृग लाधा नहीं, उत्तर देशुं स्वामहो. सुं० ग० ॥ २२ ॥ सुं० वनमां दोय गया हवे, मृग दीठा तिणे तामहो; सुं० भीम चिंते चित्तमां तदा, मृग हणीए मांस कामहो. सुं० ग० ॥ २३ ॥ सुं० तो व्रत भागे मूलगुं, पण न होय कोप नरिंदहो; सुं०दोष नहीं परवशपणे, एम कहे श्री जिनचंद हो. सुं० ग० ॥ २४ ॥ सुं० व्रततो काळे फल दिए, आजज फल नृप कोप हो; सुं०सोमे वारयो पण नवि रह्यो, कीधो व्रतनो लोपहो. सुं० ग० ॥ २५ ॥ सुं० मृग हणी मांस लेई वल्यो, श्री जयानंदने रासेहो; सुं० बीजे खंडे पभ्रे कही, सातमी ढाल विलासेहो. सुं० ग० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा २१९

॥ दुहा ॥

प्राण जाय परलोक जो, पण व्रत नवि लोपाय; बीजो तो इम बहु परे, सोम चित्त समजाय. ॥ १ ॥ प्राण राखवा आपणा, परना न हणुं प्राण; माहरा वाहाला मुजने, परने तिमज प्रमाण. ॥ २ ॥ राय रूसो मुज उपरे, प्राण धरो परदेश; मृगने हुं मारी करी, लोपुं नहीं व्रत लेश. ॥ ३ ॥ यतः निंदंतुनीतिनिपुणायदिवास्तुवंतु,लक्ष्मीःसमाविशतुगच्छतुवायथेष्टं॥अद्यैववाम रणमस्तुयुगांतरेवा, न्याय्यात्पथो नविचलंतिकदापिधीराः॥ १ ॥ निमित्तमासाद्यजवेनाकिंचन, स्वधर्ममार्गंविसृजंतिबालिशाः॥तपःश्रुतज्ञानधनास्तुसाधवो, नयांतिकृच्छ्रेपरमेपिविक्रियां॥ २ ॥ ॥ दुहा ॥ सोम विचारी स-त्वथी, मृग नवि मारयो तेण; उत्तर रायने आपीओ, अमने न जड्यो एण. ॥ ४ ॥

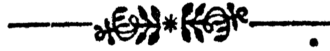
॥ ढाळ ८ आठमी. ॥

॥ पूण्य प्रसंशीए. ए देशी. ॥

सोम आव्यो निज घर भणीरे, भीम प्रसंसे राय; मृग आमिष जे आंणियुंरे, खाधुं उदर भरायरे. ॥ ५ ॥ कर्मे विटंबणा ॥ कर्मे जूओ शुं होयरे, दुरगति भेटणां; कर्म न छुटे कोयरे, भवभव दुखियो सोयरे, क०॥ आंकणी॥ भीमने पूछे भूपतीरे, सोम न लाव्योरे केम्म; तव ईर्षाए भाषीओरे, एहने छे

ए नेमरे क० ॥ ६ ॥ मृग लाध्या पण नवि हण्यारे, तव रूठ्यो नर राय; मुज आणा लोपी इणेरे, बांधी लावो जायरे क० ॥ ७ ॥ गाम एक तुज आपशुंरे, तव हवे लोभथी तेह; सुभट साथे तस घर गयोरे, मारण चित्त धरेहरे क० ॥८ ॥ ऊर्ध शस्त्र करी हाथमांरे, आव्यो तिहां किण जाम; सोम शंकावंत धुर थकीरे, वात सुंणी वली तामरे क० ॥ ९ ॥ सोम नाठो घरथी हवेरे, परवत जावुंरे धारि; नगर बाहिर जब नीकल्योरे, भीम पण पद अनुसाररे. क० ॥ १० ॥ भीम पूंठे सोम आगलेरे, लगभग मिलीआरे तेह; सोम विह्वल भये नासतोरे, जाणे आव्या एहरे क० ॥ ११ ॥ सुभट कहे किहां जायछेरे, करी नृपनो अपराध; किहां जाईश तुं नाशिनेरे, रूठ्यो राय अगाधरे क० ॥ १२ ॥ कडुआं वयण सुंणी इर्ष्यारे, भय आंणी मन मांहि; अति उतावलो नासतोरे, मनथी गत उत्साहरे क० ॥ १३ ॥ इणे अवसरे मारग विचेरे, देडकी सूक्ष्म अपार; चालती केइ केइ थिर रहीरे, देखे सोम तिवाररे क० ॥ १४ ॥ लख्खोगमे पग मुकवारे, न मले ठाम विचाल; किम जाउं एम चिंतवेरे, सोम महा कृपालरे क० ॥ १५ ॥ पर्वत आव्यो ढूंकडोरे, पहोचुं शीघ्रथी तेथ; सुभटे नवि पकडाईएरे, पण मंडूकी मरे एथरे क० ॥ १६ ॥ पण मुज प्राण जतां थकांरे, व्रत लोपुं किणी रीत; इत्यादिक ध्यातां थकांरे, करे अणसण ते अभीतरे क० ॥ १७ ॥ काउसग्ग करीने रह्योरे, परमेष्ठि करे ध्यान; एहवे भीमादिक सहुरे, आव्या भट ते थानरे क० ॥ १८ ॥ विविध शस्त्र मुके तदारे, क्रूर महा विकराल; पण कोइ शस्त्र लागे नहींरे, तेहने अंग विशालरे क० ॥ १९ ॥ पुष्प वृष्टि आकाशथीरे, थई वली दुंदुभिध्वान; ते देखी विस्मित हूदेरे, उभा रहे तिणे थानरे क० ॥ २० ॥ तव पाषाण पडे तिहांरे, मस्तक उपर तास; ते पथरे मारीजतारे, बुंब करे जिम दासरे क० ॥ २१ ॥ भय विह्वल नाठा तिहांरे, नृपने कहे सवि वात; देवी परगट सोमनेरे, दिव्य शरीर विख्यातरे क० ॥ २२ ॥ देडकी सघली अपहरीरे, तुष्टमान थई तेह; धीर पारो काउसग्गनेरे, दीठो तुज व्रत नेहरे क० ॥ २३ ॥ में तुज परीक्षा कारणेरे, देडकी दरशण दीध;

तुजने काल परोढीएरे, राज्य थशे प्रसिद्धरे क० ॥ २४ ॥ श्री जयानंदना रासमांरे, भाखी आठमी ढाल; बीजे खंडे पद्म कहेरे, आगल वात रसालरे क० ॥ २५ ॥ सर्व गाथा २४४

दुहा.

महाव्रतवंता मुनि कने, रहेजे जईने रात; इम कहीने अदृश थई, सोमने थइ सुख शात ॥ १ ॥ पारयो काउसग्ग प्रेमथी, हयडे हर्ष न मात; प्रणमे जाणी मुज प्रते, उपसर्गनो अवदात ॥ २ ॥ राते पूछे रागीओ, मुजने कहो मुनिराय; जीवाडयो मुजने जिणे, माहरी कोण ते माय ॥ ३ ॥ में भाख्युं मारी घणुं, भक्तिवंत भली भांत; समकित पामी ए सुरी, अम पासे एकांत ॥ ४ ॥

॥ ढाळ ९ मी. ॥

॥ नणदल बिंदलीदे. ए देशी.॥

तुमे धर्म पाम्या एम जाणी, पूछे मुजने सपराणीहो;॥भविजन धर्म करो॥ व्रत पालशे के ए नांही, मुजने भाखो ते आंही हो भ० ॥ ५ ॥ में कह्युं विराधशे भीम, आराधशे सोम ए नीम हो भ० ॥ तुज परीक्षा करवा आवी, तुज धैर्य देखी थई भावी हो भ० ॥ ६ ॥ तव सोम सुणी मुज धर्म, चिंतवे जीवादिक मर्म हो भ० ॥ हवे भूपति सोमनी वात, देवताकृत साह्य विख्यात हो भ० ॥ ७ ॥ ते सांभली विस्मित भूप, थयुं मांस अजीर्ण अनूप हो भ० ॥ थइ गूढ विसूचिका ताम, तेह रातमां गयो जम धाम हो भ० ॥ ८ ॥ बीजी नरगे उतपन्न, महा पापथी तेह अधन्य हो भ० ॥ अति उग्र पुण्य के पाप, फले तुर्त ए शास्त्रे छाप हो भ० ॥ ९ ॥ स्वामि भक्ते मानुं भीम, करी पाप अघोर निःसीम हो भ०॥ तेहज नरगे गयो तेह, व्रत भंग तणुं फल एह हो भ० ॥ १० ॥ मृत कार्य करी हवे विहाणे, अपुत्रीओ नृप ए टाणे हो भ ०॥ खोले हवे योग्य राजान, राजमंडलीने परधान हो भ० ॥ ११ ॥ पंच दिव्य प्रगट क-

री वासे, नगरीथी बहार निकासे हो भ० ॥ परवत पासे जाय जाम, सोम कुटंब खबरने कामहो भ० ॥ १२ ॥ जाएछे नगरी मांहे, गजराये दीठो उत्साहे हो भ० ॥ तिहां कलसनुं जल शिर नामे, आरोपे पृष्टने ठामे हो भ० ॥ १३ ॥ वली छत्र चामर वींझाये, हेखारव तुरग कराये हो भ० ॥ आकाशे देवी ते बोली, सांभलो सहु हैडु खोली हो भ० ॥१४॥ सोम नाम ए तुमने राय, में आप्यो गुण समुदाय हो भ० ॥ एहनी जे खंडशे आण, तस जम घरे देईश ठाण हो भ० ॥ १५ ॥ एम कही अदृश थई देवी, सहु हरख्या तेह सुणेवि हो भ० ॥ तेहने सहु करे प्रणाम, सहु माने रायने ठाम हो भ० ॥ १६ ॥ वाजित्र ध्वनि नभ नवि माय, बंदी जन बिरुद बोलाय हो भ० ॥ महा रीद्धिथी प्रवेश उकीठा, आवी सिंहा- सने बेठा हो भ० ॥ १७ ॥ न्याये परजाने पाले, दया धर्म घणुं अजुआले हो भ० ॥ सोम दृढ धरम दया पाली, इण भव पण सुखनी आली हो भ० ॥ १८ ॥ भीम हिंसाए गयो नरगे, पापी किम जाए सरगे हो ॥ भ० ॥ मुज नमवा भूपति आयो, निज देशे अमार बजायो हो भ० ॥ १९ ॥ सेवे गुरु तिम शुद्ध धर्म, परतक्ष दीठो जिणे मर्म हो भ० ॥ इम धर्ममयी रा ज्य पाली, सौधर्मे गयो दुख गाली हो भ० ॥ २० ॥ ते सामानिक थयो देव, में विहार कर्यो ततखेव हो भ० ॥ फरी आव्यो हुं इण थान, देवता जूए अवधि ज्ञान हो भ० ॥ २१ ॥ आव्यो उपगार संभारी, प्रणमी नाटिक करे भारी हो भ० ॥ गुरु सेवाने अहिंसा, तेहनां फल स्वर्गमां संसाहो भ० ॥ २२ ॥ सांभली कहे श्री जयानंद, जस धर्मे बु- द्धि अमंद हो भ० ॥ युद्धादिक कारण टाली, स्थूलहिंसा नहीं करुं भाली हो भ० ॥ २३ ॥ परस्त्रीनो त्याग में कीधो, समकित व्रत तुमथी लीधो हो भ० ॥ गुरु कहे तुं सम्यग पाले, ए कल्प वृक्ष सम भाले हो भ० ॥ २४ ॥ एहथी थशे तुज कल्याण, कहे कुमर स्वामी प्रमाण हो भ० ॥ निज आतम कृतारथ जाणे, मुनि प्रणमी गया घर विहाणे हो भ० ॥ २५ ॥ गुरुकर्मा ते सिंहसार, नवि परणम्यो धर्म लगार हो

भ० ॥ सुर प्रमुख ते गया निज थान, लही श्रध्धा प्रमुख प्रधान हो भ० ॥ २६ ॥ अलगे मुनि करे विहार, युवराज नंदन हवे सारहो भ० ॥ लीधो ते धर्मने पाले, गुरुदेव भक्ति अजु आले हो भ० ॥ २७ ॥ ढाळ नवमी बीजे खंड, कही धर्मनो राम अखंड.हो भ० ॥ गुरु ऊत्तम विजयनो बाल, कहे पद्मविजय सुरसाल हो भ० ॥ २८ ॥ सर्व गाथा २७२

॥ दुहा ॥

एक दिन जय अवनीपति, पूछे प्रश्न प्रकार; सामुद्रिक घणुं समजणो, कुण सुलक्षण कुमार ॥ १ ॥ निमित्तिओ दोय निरखिने, सर्वांगे शुभ रीति; नृपने कहे निमित्तिओ, निरणय कीधो नीति ॥ २ ॥ सिंहसारनां सांभलो, तुमे लक्षण तत्काल; अनरथ स्वजनने आपशे, लोक द्वेष जिम काल ॥ ३ ॥ क्रूर बुद्धि कृतघन कह्यो, पदे पदे आपदगेह; दुरगति गामि दुख लहे, धरमनो द्वेष धरेह. ॥ ४ ॥ श्री जयानंद सोभागीओ, शुभ लक्षण सर्वांग; सुख कर्त्ता सवि विश्वने, चक्रधारी ए चंग ॥ ५ ॥ त्रण खंडनो अधिपति, बहु राजा बलवंत; सेवा एहनी सारशे, उपगारी ए अनंत ॥ ६ ॥ न्याय धर्ममां निपुण ए जशप्रताप जयवंत; शिवगामी सुस्वर धणी, एहना गुण छे अनंत ॥ ७ ॥ विसरजे वारुपरे, निमित्तिओ नरनाह; धरणीपति धारी करी, अनुजने कहे उत्साह॥ ८ ॥ गोप्यअ छे पण गाईए, तुज आगल तहकीक; सिंहसार तो शुभ नहीं, श्रीजयानंद सश्रीक ॥ ९ ॥

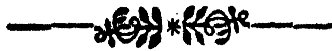
॥ ढाळ १०मी. ॥

रामचंद्र के वागके चंपो मोरी रह्योरी. ॥ ए देशी. ॥

इणे समे दासी एक, राय तंबोल तणीरी; जाणी विश्वासी तेह, वात ते सर्व सुणीरी ॥ १० ॥ अवसर पामी राय, नाना प्रकार करीरी, परीक्षा कीधी तास, नैमित्त वचन धरीरी ॥ ११ ॥ निश्चय कीधो तास, हवे सिंहसार पुरेरी; क्रीडतो करे उनमाद, लोकने दुख धरेरी ॥ १२ ॥ शंका न धरे कांय, स्वेच्छाए विचरेरी; नर नारी आभर्ण लूंटी लिए सु परे-

री ॥ १३ ॥ फोडे नारिना कुंभ, नारि सूरूपा हरेरी; शकट लूंटी जाय, बहु अन्याय करेरी ॥ १४ ॥ तुरग खेलावे तेह, मारग मांहि जईरी; कोप्या नगरना लोक, वीनवे जई नरवईरी ॥ १५ ॥ लोकने करी सतकार, मोकले आप घरेरी; कुंमर निभ्रंछी राय, अति अपमान करेरी ॥ १६ ॥ एणिपरे बे त्रण वार, वारयो पण न रहेरी; एक दिन दासी तेह, जाती देखी कहेरी ॥ १७ ॥ शुं लेइ जाए एह, ते कहे केम खलेरी; नृप अरथे तंबोल, सुणी तिणे लीधो बलेरी ॥ १८ ॥ रूठी कहेरे दुष्ट, नैमित्त साच वदेरी; कुमरे लोभावी तास, कहे तुं जेह हृदेरी ॥ १९ ॥ दासी कहे वृत्तांत, सघलो जेह थयोरी; कुमरे धारी वात, दुर्मन तेह भयोरी ॥ २० ॥ यतः नतरुस्ताटिनीतटेचिरं। नखलेप्रीतिरघात्मनोंदिरा॥नचधर्मरसोऽतिलोभके।नचगूढं हृदितिष्टतिस्त्रियाः ॥ १ ॥ दासीए कही सवि वात, कुमरे अन्याय करयोरी; राये बोलावी ताम, भाखे क्रोध भरयोरी ॥ २१ ॥ रे पापी अन्याय, नगरमां नित्य दमेरी; लोक करे पोकार, सहुने तुं न गमेरी ॥ २२ ॥ घरमां पण ए रीत, कुलमां कलंक समोरी; जा हवे नगरथी दूर, देशांतरमां भमोरी ॥ २३ ॥ रहीश जो नगरी मांहि, तो हुं नाहीं सहुंरी; कापीश नाकने कान, पुत्र छे पण ए कहुंरी ॥ २४ ॥ चिंते सिंहकुमार, जाउं परदेश जदारी; श्रीजयानंद कुमार, भूपति थाये तदारी ॥ २५ ॥ रागी लोकने राय, एहनो देखुं सहीरी; लेई जाउं परदेश, तो रहे दूध दहींरी ॥ २६ ॥ राज्य वेलाए मुज, बोलावे हर्ष धरीरी; श्रीजो नहीं कोई योग्य, एहज वात खरीरी ॥ २७ ॥ इम चिंती एक दिन, मायावंत वदेरी; सांभळ श्री जयानंद, आपण एक हृदेरी ॥ २८ ॥ देशांतर चलो भाय, जिहां आश्चर्य होवेरी; अतुल कला शिखाय, भाग्य परीक्षा जोवेरी ॥ २९ ॥ तीर्थ अनेक वंदाय, तनुए क्लेश सहेरी; धूर्त्तथी नावे वंचाय, दुर्जन सयण लहेरी ॥ ३० ॥ एम अनेक गुण थाय, नहीं एक ठाण रह्यांरी; तुज विरहो न खमाय, तिणे ए वयण कह्यांरी ॥ ३१ ॥ श्री जयानंदने रास, दसमी ढाळ कहीरी; खंड बीजे कहे पद्म,

कपटे सिद्धि नहींरी ॥ १२ ॥ सर्व गाथा २०४

॥ दुहा. ॥

ते कारण चालो तुमे, दिश धारी कोइ देश; पित्रादिक अण पूछीने, वारू करशुं विशेष. ॥ १ ॥ सरल ते जाणे सहु खरुं, पुण्यवंत परधान; सुकृत मांहि शिरोमणि, मांन्युं वचन प्रमाण. ॥ २ ॥ राते चाल्या रंगशुं, विहुए करी बनाव; खञ्रसखाइ खांतिशुं, जावे कांयक जाव. ॥ ३ ॥ कथा प्रसंग करतां थकां, वारू धर्म विचार; श्रीजयानंद कहे सुणो, पुण्ये सर्व प्रकार. ॥ ४ ॥ पुण्ये लक्ष्मी पामीए, पायक सेवे पाय; जस कीराति जग जागती, सुकुले जन्म सदाय. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ अगीयारमी. ११ ॥

सत्तरमुं पापनुं ठाम. ॥ ए देशी ॥

धरमे सुख पामे प्राणी, आपदा जाय सर्व उजाणी; सुरनरमां कीरति गवाणी होलाल ६ ॥ धर्म करो भवि प्राणी ॥ खाणो पृथ्विने तरु जे आपे, मणी द्रव्यने फल दुख कापे; ए धर्म थकी नहीं पापे होलाल ध० ॥ ७ ॥ अरिहंतनो धर्मज रूडो, बीजो जाणे सहु कूडो; नावे माने अधरमी भूंडो होलाल ध० ॥ ८ ॥ हवे बोले तिहां सिंहसार, भाई तुम वचन उदार; समभांनु हुं निरधार होलाल ध० ॥ ९ ॥ पण वात एक अवधारो, अधर्मीने द्रव्य वधारो; हमणां अधर्म सुखकारो होलाल ध० ॥१०॥ धरमी जन दुखीआ दीसे, ए वात छे वीसवावीसे; अधर्मीथी दुख जाये रीसे होलाल ध०॥ ११ ॥ तव श्री जयानंदजी बोले, मूरख नहीं ताहरे तोले; तुं खोटी वातमां डोले होलाल ध० ॥ १२ ॥ पापानुंबंधि पुन्य, तिणे लक्ष्मी होय अगन्य, तुं देखे हृदयथी शून्य होलाल ध० ॥ १३ ॥ वली पुण्यानुंबंधि पाप, तिणे आ भवमां संताप; ए परभव कीधलां आप हो लाल ध० ॥ १४ ॥ इण भवमां जे जे करशे, तेहनां फल आगळ भोगवशे; वावशे ते काले फलशे हो लाल ध० ॥ १५ ॥ तव दुष्ट कहे सिंहसार, वाद ते प्रेमनो हरनार; भाई मकरो वाद विचार हो लाल ध० ॥ १६ ॥ कोइ निपुणने पूछीए वात, ते भा-

खे जे अवदात; ते धारिये निश्चय भ्रात होलाल ध० ॥ १७ ॥ ते श्रीजयानंदजी माने, बीजो दुष्ट ते इम मन जाणे; एने राय प्रजा सहु माने होलाल ध० ॥ १८ ॥ राज्य योग्य टले तिम करीए, ए वातमां पण कांय धरिये; एहना नेत्र कादि अपहरिये होलाल ध० ॥ १९ ॥ पछे राज्य ते माहरे आवे, एम चिंतवी कहे इण दावे; भाइ पण विना काम न आवे होलाल ध० ॥ २० ॥ जे हारे ते आपे नयण, इम सिंहसार कहे वयण; श्रीजयानंद माने सयण होलाल ध० ॥ २१ ॥ कोइ गाममांहि हवे पेठा, गाम ठाकुर लोकशुं बेठा; सिंहसारे ते सहु दीठा होलाल ध० ॥२२॥ तस प्रणमीने कहे एम, हुं पापथी शुभ कहुं नेम; आतो धर्मथी कहे ए केम होलाल ध० ॥ २३ ॥ ते रूप वेश तस देखी, माया नाटिक बली पेखी; बोले ठाकुर सवि उवेखी होलाल ध० ॥ २४ ॥ भाई ताहरी वात ते साची, सांभली सिंह मनमां माची; भाइशुं चाल्यो हवे नाची होलाल ध० ॥ २५ ॥ आगल जइ नेत्र ते जाचे, कहे श्री जयानंद इम वाचे; गामडीआने वयणे शुं माचे होलाल ध० ॥ २६ ॥ बीजे खंडे अग्यारमी ढाळ, कही पद्म विजय सुरसाल; धर्मथी होय मंगलमाल होलाल ध० ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ३२१.

॥ दुहा. ॥

गामडीयाने गमार ए, धर्म न लहे अधर्म; कूड साखी केवल कह्या, मूरख न लहे मर्म. ॥ १ ॥ जूठुं बोले ए जडा, शो एहनो विश्वास; गामडीयानो मत गणे, कोइ विश्वास चकास. ॥ २ ॥ हंस काग दृष्टांत हवे, सांभळजे तुं सींह; श्री जय कहे ते सांभलो, बहु गंभीर अबीह. ॥ ३ ॥

ढाळ १२ बारमी.

॥ रसीआनी देशी. ॥

धन्य पुरे एक द्रह मोटो अछे, तिहां बहु मछनी जात; ॥ सुबांधव ॥ मीन केवा एक काग पडयो तिहां, मीन तो जल मांहि जात सु० ॥ ४ ॥

गामडीआनो विश्वास न कीजीए ॥ ए आंकणी ॥ कागनी पांखो जल भीनी थई, न तराय न उडाय सु० ॥ जल मांहि हवे बूडशे कागडो, इण समे अचरिज थाय सु. ॥ ५ गा० ॥ हंसी हंसने कहे सुणो स्वामिजी, कागडो बूडे छे एह सु०॥ निचे पेशी पुंठे धरी तुमे, काढो करुणारे नेह सु० ॥ ६ गा० ॥ तिमज करयुं तिणे काकने काढीयो, स्वस्थ थयो हवे काग सु. ॥ प्रार्थना करी हंसी युत हंसने, तुमे उपगारी महाभाग सु० ॥ ७ गा० ॥ इम कही पोताने वड लेई गयो, वातो करी खिण एक सु० ॥ चंचु पुटे फल लावी आपीयां, वावरे प्रीति विवेक सु० ॥ ८ गा० ॥ हंसी सहित हवे हंस उडवा, मांडे जेटले ताम सु० ॥ काक कहेरे प्रिया तुं जाय किहां, हंसी रोकी ते ठाम सुं० ॥९ गा० ॥ हंस कहे मारी ए नारी छे, तारी ए नहीं नार सुं० ॥ तुंतो मिस सरिखो महा श्याम छे, एतो शशि अनुहार सु० ॥ १० गा० ॥ काक कहे तेहनो शो मेल छे, परकुलनी होय नार सु० ॥ भगिनी होयतो सम रूप होए, एक कूखे अवतार सु० ॥ ११ गा० ॥ जो नवि माने मुज ए वातडी, तो ए गामना लोक सु० ॥ हुं ए परण्यो तव सहु दीठलो, मिली मिली सहुएरे थोक सु. ॥ १२ गा० ॥ ते कहेशे तो मानशो के नहीं, हंसे मानी ते वात सु० ॥ पित्रादिकने सुंप्यो हंसलो, काक ते ग्रामे आयात सु० ॥ १३ गा०॥ आप विवाद सुणाव्यो लोकने, नर भाषाए कहे आंण सु० ॥ कूडि साखे मुज साचो करो, नहीं तो तुम करुं हाण सु० ॥ १४ गा० ॥ नारि शिरे घट हुं अशुचि करुं, पशु व्रण खोदुंरे तेम सु०॥ पीडा उपजावुं अति आकरी, कहेशो न कह्युंरे केम सु० ॥ १५ गा० ॥ नर नारी शिर बेसी उडी जाउं, तावडे मुक्यां जे धान सु० ॥ ते कण भक्षण करुं वली बालथी, करुं अशनादि आदान सु० ॥ १६ गा० ॥ बीजा पण अनर्थ हुं बहु करुं, करी घर लोक अन्याय सु० ॥ मनुष्य वाणि सुंणी विस्मय पामीया, बीहना सहु समुदाय सु० ॥ १७ गा० ॥ धर्माधर्म विचार कर्यो नहीं, मानी कूडीरे साखि सु० ॥ धिग् ए काक तथा धिग् लोकने, करे अन्याय ए भाखि सु० ॥ १८ गा० ॥ हवे ते काग हंस भेला

मली, पूछे आवीरे न्याय सु० ॥ लोक कहे अमे परणतां देखीयो, सुणी हंस अति दुखी थाय सु० ॥ १९ गा० ॥ काग कहे हवे हंसने सांभलो, ल्यो ए तुम प्रिया सार सु० ॥ प्राण दीया तुमे मुजने तुम तणो, न करुं द्रोह लगार सु० ॥ २० गा० ॥ गामडीआ परख्या इण रीतशुं, ग्राम्यने कहे हवे काग सु० ॥ रे मुरखो तुमे थोडे कारणे, करयो कूडीसाखि लाग सु० ॥२१गा० ॥ इह भव परभव तुमने दुख घणां, कूडि साखि सम पाप सु० ॥ नहीं जगमां जेहथी सावि उपजे, हिंसादिकनोरे व्याप सु० ॥ गा० २२ ॥ हंस काग मिली क्रोध थकी हवे, चांचे लावीरे आग सु० ॥ वरसी अंगाराने बालीयां, तेहनां घर नहीं ताग सु० ॥ २३ गा० ॥ मरण लही ते दुरगतिमां गया, कूडि साखि प्रभाव सु०॥ एह कथा गामडीआनी सुणी, मन विश्वास तुं लाव सु० ॥ २४ गा० ॥ वात सुणी कहे सींह भाई सुणो, कूड कथा कही मुज सु० ॥ मनुष्य परे पशु नवि बोले कदा, न ठगाउं वाते तुज सु० ॥ २५ गा० ॥ श्री जयानंद कहे ए सत्य छे, सांभलो कारण तास सु० ॥ बीजे खंडे बारमी ढाळए, पद्म कहे सुविलास सु० ॥ २६ गा० ॥ सर्व गाथा ३५७

॥ दुहा ॥

श्रीमुख जक्ष वसे इहां, अरचे लोक अगाध; नंदी जक्ष नंदीपुरे, बेहु मित्र निरबाध. ॥ १ ॥ श्री मुख नंदी घर सुखे, पोहतो धारी प्रीत; कहे नंदीने किम नवि, मुज घर आवो मित्त ॥ २ ॥ नंदी कहे नावुं तिणे, गामडीआ जे गमार; तेहनी बीक धरी तथा, विगत विवेक विचार ॥ ३ ॥ ज्ञान बुद्धि गत ए जना, जोवुं वदन न योग्य; श्री मुख कहे किम सत्य ए, फुनि परीक्षा विण फोग ॥ ४ ॥ तेह परीक्षा तेहनी, करवा कारण दोय; हंस काग थइ हर्षशुं, सघलुं कीधुं सोय ॥ ५ ॥ हंस काक बोल्या हता, सत्य तुं जाण सुजाण; न वदे आणंद नृप परे, जूठ जते पण प्राण ॥ ६ ॥ कहे सींह आणंद किशो, जेह न बोल्यो जूठ; श्री जय कहे तुमे सांभलो, उत्तम

एह अदुठ ॥ ७ ॥

॥ ढाळ १३ तेरमी. ॥

लालननी देशी, पापथानिक अगीआरमु कूडुं ॥ ए देशी ॥

नंदी पुर नगरे अति सोहे, आणंद नरपति जन मन मोहे, लालन जनमन मोहे, श्री अरीहंतना धर्मनो रागी, पाप भीरू मोटो वडभागी ॥ ला० मो० ८ ॥ बत्रीस लक्षण अंग विराजे, आवे बहु नृप सेवना काजे ला० से० ॥ कोडि मूलथी ओछु न राखे, आभरण ते निज अंगे सराखे ॥ ला० अं० ९ ॥ क्रीडा करवा एक दिन आवे, पुर बाहिर आभरणे सोहावे ला० भ० ॥ विविध गति तव वाजि खेलावे, तुरग तदा उडी आकाशे जावे ॥ ला० आ० १० ॥ लावे अटवीमां नृप एकाकी, दुष्ट जाणी नृप उछल्यो ताकी ला० उ० ॥ भूमि पड्यो हय अदृश्य हूओ, भमे एकाकी तिहां अचरिज जूओ ॥ ला० अ०११ ॥ उघाडे शस्त्रे चोर ते च्यार, मिलीआ नवि खोभाणो लगार ला० खो० ॥ चोर कहे अम भाग्ये मिलीओ, अलंकार युत्त तुज अटकलिओ ॥ ला० तुज० १२ ॥ चरित्र अमारुं सांभल राय, सूरिपुर नृप सेवक राय ला० से० ॥ क्षत्रि पुंगव कांय अपराध कीनो, अमने देशानिकाल ते दीनो ॥ ला० का० १३ ॥ गुरु कने धर्म सुंणी अमे लीधुं, नवि लेवुं कोईनुं अणदीधुं ला० को० ॥ पण अमचो निरवाह न थाय, भूपति विन बीजो पीडाय ॥ ला० बी० १४ ॥ लक्षथी ओछी चोरी न करीए, नित परिणाम न हीणडा धरिये ला० ही० ॥ तिणे नृपनुं धन बहु अमे लेशुं, तेवुं नहीं होय तो अमे जावाने देशुं ॥ ला० जा० १५ ॥ तुं कूंण छे आभरण शां मूलां, सत्य कहो अम वयण अमूलां ला० व० ॥ ल्यो अलंकार ए नृप मन चिंते, आजीविका करो दुःख व्यतीते ॥ ला० दु० १६ ॥ पापनुं मूल अनृत नवि बोलुं, धन छे विनाशी तिणे चित्त न डोलुं ला० चि० ॥ धनथी मल्युं सुख धर्मे अनंत, सत्य समान न धर्म जयवंत ॥ ला० ध० १७ ॥ इम चिंती कह्युं धुरथी साचुं, आप्युं ग्रहणुं उतारी जाचुं ला० ज० ॥ हर्ष भरी ते तस्कर म्हाल्या, भूप ते वनमां आगल चाल्या ॥ ला०

आ० १८ ॥ तापस आश्रम पामीने वेसे, कुलपति कहे किम आश्रमे पेसे ला० आ० ॥ कुंण तुं किम इहां आयो भाई, तव नृप कहे सवि चित्त लगाई ॥ ला० चि० १९ ॥ कुलपति कहे सुंण राक्षस एक, इण वन वसतो नांही विवेक ला० नां० ॥ तापस विण माणसने मारे, तिणे तुं तापस वेशने धारे ॥ ला० वे० २० ॥ इम कही तापस वेशने आपे, नृप पण निज अंगे ते थापे ला० अं० ॥ करी फल आहारने सरोवर आवे, न्हावाने जब सज्ज ते थावे ॥ ला० स० २१ ॥ तव राक्षस आवी कहे एम, भिक्षु नको तुं आव्यो छे केम ला० आ० ॥ माहरी वात सांभल तु एक, नर भखी दिन एक राखुं हुं टेक ॥ ला० रा० २२ ॥ बत्रीस लक्षणो भखीए राजा, एक बरस लगे रहीए ते ताजा ला० र० ॥ एहवो नृप नंदीपुर स्वामी, पण रहे नित नित्य परिवर्यो धामी ॥ ला० प० २३ ॥ तिणे मारो कोई दाव न फावे, पण एक वात सुंणी इणे रावे ला० सुं० ॥ तुरग हरी अटवीमां लावे, एह वात खरी होय तो फावे ॥ ला० हो० २४ ॥ जाणतो होय तो कहे मुज वात, सांभली चिंतवे भूप विख्यात ला० भू० ॥ साचुं कहुं तो ए मुज खाय, जूठुं कहुं तो व्रत मुज जाय ॥ ला० व्र० २५ ॥ अथवा प्राणने अरथे जूठुं, बोलुं तो लागे पाप अपूठुं ला० पा० ॥ प्राणथी अधिको धर्म ए मोटो, नवि कहुं जूठ न थाउं हुं खोटो ॥ ला० था० २६ ॥ मुज तनु देई बीजा उगारुं, लाभ मोटो होय आतम तारुं ला० आ० ॥ होशे दया एक वर्ष प्रमाण, निश्चय करयो इम आप विन्नाण ॥ ला० आ० २७ ॥ राय कहे हुं तेहज राय, कर तुं तारे जे मन भाय ला० जे० ॥ ते कहे मुनि नवि मारुं कहे साचुं, खरो तापस के कांय छे काचुं ॥ ला० कां० २८ ॥ नृप कहे मुनिए आप्यो छे वेश, कोणप कहे तुज भखिए विशेश ला० भ० ॥ ईष्ट देव संभार तुं रंग, नृप पण निज वोसिरावे अंग ॥ ला० वो० २९ ॥ पंच परमेष्ठिनुं ध्यान ते ध्याय, राक्षस घोर रूपे तिहां थाय ला० रू० ॥ अटाटय हास्य स्थूल ते दंत, खावा धाए नृप अक्षोभवंत ॥ ला० अ० ३० ॥ राक्षस अटवी क्षणमां न देखे, निजपुर बाहिर क्रीडतो पेखे ला० क्री० ॥ सैन्यने भूषण तेह तुरंग,

तिमहीज देखे पूरव रंग ॥ला० पु० ११ ॥ पुष्प वृष्टि आकाशथी थाय, इंद्र-जालके नवि समजाय ला० न० ॥ गगने देदीप्यमान देव दो दिसे, एक कहे सुणो वात जगीसे ॥ला०वा० १२ ॥ बीजे खंडे तेरमी ढाल, सांभळतां होय मंगल माल ला० मं० ॥ श्रीजयानंदना रासमां भाखी, पद्म विजय कहे च-रित्र छे साखी ॥ ला० च० १३ ॥ सर्व गाथा ३९० ॥

॥ दुहा ॥

इणहीज उद्याने अछुं, नंदी यक्ष इण नाम; मित्र श्रीयक्षे मुजने; ते-ड्यो हुं गयो ताम. ॥ १ ॥ कूट साखी परीक्षा करी, गामडीयानी गमार; मुजने कहे हवे मित्रते, कहो तुम नयर प्रकार ॥ २ ॥ में कह्युं उत्तम माहरा, नयरमां नृप नर नार; सत्यवादी शुभ लक्षणा, श्रीमुख कहे श्रीकार. ॥ ३ ॥ किम मानुं साचुं करी, इम संदेह अपार; आवी परीक्षा अमे करी, सत्यवादि शिरदार. ॥ ४ ॥ धन्य तुं दृढ व्रतनो धणी, नवि चूक्यो निज नेम; पामशि इह भव परभवे, ईच्छित संपद एम. ॥ ५ ॥ आमयहर मणि आपियुं, खड्ग शत्रु जय खांत; आपीने अदृश थया, सांभली प्रजा प्रशांत. ॥ ६ ॥ भूप त-णी स्तवना भणे, प्रजा लोक पुण्यवंत; मणिथी रोग गमावतो, खड्गे द्विवट् जय खांत ॥ ७ ॥ सम्यक्त्वादिक व्रत सवे, पाळी पूरण प्रित; सात क्षेत्रे ध-न सापवी, सुरवर थया सुरीत. ॥ ८ ॥

॥ ढाळ १४ मी. ॥

॥ अढीआनी देशी. ॥

कहे श्रीजय सुण सींह, वात कहुं निरबीह; ऊत्तम नर लहीए, पूछीए तिहां सहीए ॥ ९ ॥ ते कहेशे ते साच, करशुं प्रमाण तस वाच; सींह अं-गीकरे ए, आगल संचरे ए ॥ १० ॥ श्रीविशाल पुर नाम, पोहता क्रमे ति-णे ठाम; तास उद्यानमांए, देखता सांनमांए ॥ ११ ॥ विद्याविलास अ-भिधाम, कलाचारय शुभ वान; धनुर्वेदादिकाए, बहुत कला जिकाए ॥ १२ ॥ नृप पुत्रादिक जेह, पांचसें छात्रने तेह; शीखवे शुभ परेए, गया

तस परिसरेए ॥ १३ ॥ सिंहशुं श्रीजयानंद, नमी तस पद अरविंद; पूछे आपनीए, वात शुभ पापनीए ॥ १४ ॥ कहे कलाचारय वात, शास्त्र लोक अवदात; शुभ ते धर्मथीए, अशुभ अधर्मथीए ॥ १५ ॥ सांभली श्रीजयानंद, पाम्या परमाणंद; कमलाणो वलीए, सींह ते मन बलीए ॥ १६ ॥ कलाचारयने पास, करवा कला अभ्यास;भणवा तिहां रह्याए, चित्तमां गह गह्याहे॥१७॥ कलाचारय वश कीध, छात्रोनां मन हरी लीध; विनयादिक करीए, श्रीजय चित्त धरीए ॥ १८ ॥ अल्प दिने भण्यो तेह, सकल कला गुण गेह; अनुक्रमे आण लहीए, कलाचार्यनी सहीए ॥ १९ ॥ छात्र भणावे ताम, इम सहु मन अभिराम; सहुने वल्लभ घणोए, लागे सोहामणोए ॥ २० ॥ स्पर्द्धाए भणे सींह, ते पण रातने दीह; बहु दीने अल्प लह्योए, भाग्य प्रमाण कह्योए ॥ २१ ॥ नाम विशाल जयराय, षट् षट मासे आय; परीक्षा सहु तणीए, करतो भूधणीए ॥ २२ ॥ एक दिन आव्यो तेह, पुत्रादिकने स्नेह; सहुने परखतोए, नयणे निरखतोए ॥ २३ ॥ ताड शिरे ठव्युं एक, मोर पींछ अति छेक; वींधे धनुर्द्धरा ए, तेह कुमर वराए ॥ २४ ॥ कह्यो तंतु न छेदाय, पाठक मन कल्पाय; आंण श्रीजय भणीए, करता ते गुणीए ॥ २५ ॥ तंतु बताव्यो जेह, वींध्यो श्रीजये तेह; हरख्या तव सहुए, देखी कला बहुए ॥ २६ ॥ यंत्र मुक्तादिक वात, चरित्र मांहि घणी जात; ते तिहांथी लहोए, इहां संक्षेप कह्योए ॥ २७ ॥ बीजे खंडे ढाल, चौदमी अति सुरसाल; पद्म विजय कहीए, भवि जने सद्दहीओ ॥ २८ ॥ सर्व गाथा ४१८

॥ दुहा ॥

कमल पत्र तिहां मांडिने, गुरु बतावे जेह, श्रीजय छेदे ते तमुं, खड्गे न बीजूं रेह. ॥ १ ॥ वली मुंके कर चक्रने, छेदे जे सप्त ताल; गिरिशिर दूर शिला रही, चूरे ते ततकाल. ॥ २ ॥ अश्व युद्ध करतां थकां, सुभट हजारो तेण, महा वीर्यथी जीतीया, श्रीजये बहु शस्त्रेण ॥ ३ ॥ वली धारा गतें अश्वने, वट शाखा विलग्ग; पवन वेग बिहु पग थकी, अश्व उपाड्यो सलग्ग ॥ ४ ॥

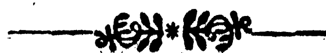
इम गज युद्धे पाडीआ, आधोरणादिक बीर; इत्यादिक बहु देखीने, भूपे जाण्यो धीर ॥ ५ ॥

॥ ढाळ १५ मी. ॥

॥ साहेलां हे ॥ ए देशी. ॥

साहेलां हे, ते भूपादिक सर्व, विस्मित मुदित थया हवे होलाल ॥ सा० शिर धुणावता तेह, सींह विना सहुअे स्तवे होलाल ॥ ६ ॥ सा० वीर्य कला गुण देखि, पूछे पाठकने भूपति होलाल ॥ सा० अे कोण पुरुष रतन्न, पाठक कहे सुणो संप्रति होलाल ॥ ७ ॥ सा० परदेशी कोइ अेह, बांधव सहित कला भणे होलाल ॥ सा० क्षत्री पुंगव शुद्ध, नावि जाणुं रहे किहां किणे होलाल ॥ ८ ॥ सा० चिंतवे नरपति ताम, राज्य योग्य निश्चय करे होलाल ॥ सा० ए छे राजकुमार, लक्षण सवि तेहनां धरे होलाल ॥ ९ ॥ सा० आदर करिय अपार, पूजी पाठक पर परे होलाल ॥ सा० छात्र भणावण आण, देइ नृप गया मंदिरे होलाल ॥ १० ॥ सा० श्री जयानंद कुमार, गीत नाट्यादिक बहु भणे होलाल ॥ सा० कला बहोत्तेर विशेष, पामी पसाय गुरु तणे होलाल ॥ ११ ॥ सा० छांत्र भणावे नित्य, गुरुने विसामो करे होलाल ॥ सा० एकदा परीक्षा निमित्त, रायनो डंडेरो फिरे होलाल ॥ १२ ॥ सा० तेहने ईच्छित देश, आपुं जे तोले करी होलाल ॥ सा० श्री जय तोले ताम, गजने नावामां धरी होलाल ॥ १३ ॥ सा० जलमां मुंके तेह, बुडे तिहां रेखा करे होलाल ॥ सा० गज उतारी तेह, नावामां पथ्थर भरे होलाल ॥ १४ ॥ सा० रेखा लगे जल आय, तव पथ्थर तोले सवे होलाल ॥ सा० तेहना भार प्रमाण, हाथीनुं पण संभवे होलाल ॥ १५ ॥ सा० भूपति विस्मय पामि, आदरथी घरे लावीओ होलाल ॥ सा० स्नान भोजन शुभ रीति, बहु गौरव करे भावीओ होलाल ॥ १६ ॥ सा० ॥ सर्व कलामां प्रवीण, गुणवंतो पंडित लही होलाल ॥ सा० रूप कला गुणे तास, निज पुत्री अनुरुप सही होलाल ॥ १७ ॥ सा० अण इच्छतां पण राय, पुत्री मणिमंजरी तणो होलाल ॥ सा० कीधो शुभ विवाह, नृप दायजो आपे घ-

ओो होलाल ॥ १८ ॥ सा० हय गय रथने पत्ति, देश एक आपे वली हो- लाल ॥ सा० घर उपगरण समेत, महोल एक दिये मनरुली होलाल ॥ १९ ॥ सा० मणिमंजरीशुं भोग, दिन दिन भोगवे अभिनवा होलाल ॥ सा० जीती भूप अनेक, सुंपे नृपने नवनवा होलाल ॥ २० ॥ सा० पामे प्रतिष्ठा सार, हवे एक नृप सूररायने होलाल ॥ सा० जीतवा जातां निषेध, करी कहे जीतुं हुं जायने होलाल ॥ २१ ॥ सा० सेना लेई गयो तेह, सांमो आ- व्यो भूपती होलाल ॥ सा० युद्ध थयुं दोय सैन्य, भागो कुमर सेनापती होलाल ॥ २२ ॥ सा० उठ्या कुमर नरिंद, युद्ध करयो तिहां तिणि परे हो- लाल ॥ सा० वयरि सेना नठ, सूर उठ्यो तव ततपरे होलाल ॥ २३ ॥ सा० बांणे बेहु करे युद्ध, गगन दिशो सघले भरी होलाल ॥ सा० अनुक्रमे सात धनूष्य, छेदे कुमार शरे करी होलाल ॥ २४ ॥ सा० भाग्यो रथ वली मर्म, खडग लेइने धावीओ होलाल ॥ सा० कुमरे खडगे खड्ग, खंड करीने वधा- वीओ होलाल ॥ २५ ॥ सा० मोगरे मोगर भांगि, गदाए गदा चूरण करे होलाल ॥ सा० शस्त्र रहित थयो तेह, बाहु युद्ध मल्लनी परे होलाल ॥२६॥ सा० बहु वेला करी युद्ध, सूरने हृदयमां ताडीयो होलाल ॥ सा० मूर्छा लही पड्यो भूमि, जस अंबर लगे चाडीओ होलाल ॥ २७ ॥ सा० निगड बंध करी तार, जीवन छांटी सज करयो होलाल ॥ सा० सैन्यने अभय ते दीध, जई नृपने आगल धरयो होलाल ॥ २८ ॥ सा० कुमर वयणे करी तास, मुक्यो दंड लेई तदा होलाल ॥ सा० दयावंत इम जाणि, मुंके शत्रु नम्यो यदा होलाल ॥ २९ ॥ सा० बाले जीसां भुज, एह वैराग्य धरी मने होलाल ॥ सा० पुत्रने थापी राज्य, दीक्षा लीधी गुरु कने होलाल ॥ ३० ॥ सा० पाली निरतिचार, केवल लही शिवपद वरयो होलाल ॥ सा० ध- न्य एहनो अवतार, इणि परे अंतर रण करयो होलाल ॥ ३१ ॥ सा० बी- जे खंडे ढाळ, पचरमी ए सोहामणी होलाल ॥ सा० पद्मविजय कहे इम, धर्म वे जिम चिंतामणी होलाल ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा ४५० ॥

॥ दुहा ॥

भाग्यवंत भोगी भलो, राज्य वृद्धि करनार; नगर लोक नरपती भणी, हर्ष पमाडण हार. ॥ १ ॥ सुखमां काळ श्रीजय तणो, जाय नित्य जयकार; खेदाये खर भानुए, सींह जिम घूक शिरदार. ॥ २ ॥ लक्ष्मी आपे नवि लीए, ईर्षाने अभिमान; अवलुं चिंते ओथमी, नावे सांन निदान ॥ ३ ॥ यतः खल ःखिद्यत एवान्य, ऋद्धिभिःसकृतोप्यलं; पश्यनशस्यश्रियंशुष्येत, सिक्तोपि हियवासकः १ ॥ दुहा ॥ देशांतरे दुःख दाखवा, लेई जाउ हुं लहार; एम चिंतीने इम कहे, वात सुणो सुविचार. ॥ ४ ॥ निज नयरीथी निकल्या, देश दर्शनने दूर; मन वंछित मनमां रह्युं, पाम्या न कौतुक पूर. ॥ ५ ॥ आसन्न रहेतां आपणे, जाणे मावित्र जांम; मावित्र माणस मोकली, तेडावी लीए तांम. ॥ ६ ॥ सुख गिरधर मुज साथजो, नहीं आवो मन धार; एकाकी जाशुं अमे, तुज वियोग दुःख थार. ॥ ७ ॥

ढाळ १६ मी.

॥ एकवीसानी देशी. ॥

मन चिंतवेरे श्री जयानंद शिरोमणी, मुज आशयरे आव्यो सहुने अग्रगणी; किम एकलोरे मुंकु तिणे जावुं खरुं, तस भाखेरे आवशुं साथे तिम करुं ॥ ८ ॥ त्रूटक ॥ तिम करुं इम कही करे सामग्री, वास घर द्वार शाख ए, श्री जयानंद लिखे श्लोकह, तेहमां इम भाषए; ॥यतः॥ रत्वा जलाशये ष्वष्टौ; मासांश्चित्रेषु कौतुकान्; वर्षासु कुरुते हंसः, स्वपदेमानसेरातिः ॥१॥ त्रटक ॥ निज नारिशुं परिवार सहुने, वंची खड्ग सहायए; सींह साथे नीकल्यो ते, नगरथी निरमाय ए. ॥ ९ ॥ पुर ग्रामेरे फिरता इच्छाए करी, नृप कौतिकरे इणे अवसरे मणिमंजरी, प्रात समयेरे चिंतवे मुज पति किहां गया, पूछे परिकररे ते पण सहु विलखा थया. ॥ १० ॥ त्रू० तिणे पण भूपने जणव्युं, मुंकी निज नर रायए, ग्राम नगर उद्यान प्रमुखे, बहु परे शोधाय ए; खोलतां नवि शोध लाधी, शोकातुर नृप बहु थयो, इणे अवसरे श्लोक देखी, मणिमंजरी आणंद भयो ॥ ११ ॥ कहे तातनेरे कौतुके देश जोई क-

री. वर्षाए आवशेरे मुज पाति जाणजो इहां फिरी, तव धीरयरे धरीने राग्य प्रमुख रह्या, हवे दोय जणरे चाल्या आगे मन गहगह्या ॥ १२ ॥ त्रू० सींह एकदा जयने भाखे, अधर्मे लहुं कष्टए, तुं सहे शे कष्ट इणि परे, तुंनो धर्म लष्टए, कहे श्री जयानंद ताहरे, संगे पामुं आपदा, पापी संगे धर्मवंता, श्री दाए जाय संपदा ॥ १३ ॥ यतः तेजोमयोपिपूज्योपि, पापिनानीचधातुना; अयसासंगतोवन्हि, सहतेघनताडनं ॥ १ ॥ कुसंगतेरे महिमा मोटानो नवि रहे, लसणने संगेरे गंध कपूर सवे जहे, तव पापीरे क्रोधे बोल्यो इणि परे, वाद आपणोरे हजीअ न भाग्यो कोइ नरे ॥ १४ ॥ त्रू० कलाचार्यनुं वचन बहु विध, तेह नांही प्रमाणए; विना द्रव्ये जेह आंणे, असन ने वली पान ए; तेहनो मत खरो जाणे. पण तो चक्षुनुं अछे, श्री जयानंदे मानीयुं तव, हरख्यो सिंह कहे पछे ॥ १५ ॥ त्रू० शक्ति परीक्षण आज आगल, जाशुं हुं पुर गामए, तुं विलंबे आवजो भाइ, पूंठे भोजन काम ए; जो न सीजे काम मुजथी, तो तवो पछे साधजो, आज मुजथी काम सीजे, काले तां त मे वाधजो ॥ १६ ॥ इम कहीनेरे आगल चाल्यो ते हवे, चंडसेनरे शतकूट गिरि प्रभु अेहवे, नंदिशालरे नगरे अवस्कंध कारणे, जाय छे तिहां रे सींह पड्यो भिल्लमां रणे ॥ १७ ॥ त्रू० बांध्यो सींहने लोभ वशथी, पल्लिपतिने दीधअे, पापी नरगमां पड्यो. परमाधामीअे जिम कीधअे; कोलाहल सुंणी श्री जयानंद, दया स्नेह धरी करी; शीघ्र आवी कहे जाशो, किहां बांधव मुज धरी ॥ १८ ॥ लुंट्यां आभरणरे पल्लिपतिअे तेहनां, युद्ध करवारे अग्र सेना भट जेहना, बाण वरसीरे हत प्रहत सहुने कर्या, चंडसेनेरे आवी सुभट धीरय धरया ॥ १९ ॥ त्रू० श्रृंग नादे थया भेला, युद्ध करवाने सहु; युद्ध करतां तेह साथे, मारतो भिल्लने बहु; कालनी परे श्री जय जाण्यो, अेह नवि जीतायअे; मरण जाणी पल्लिपति निज, कहे इम सुंणो भायअे ॥ २० ॥ किम मारेरे माहरा सुभटने इणि परे, तव ते कहेरे बांध्यो जेहने शुभ परे, तेहनो हुंरे लघु बंधव मुंको तिणे, नहीं मारुंरे जाओ पछे निरभयपणे ॥ २१ ॥ त्रू० चंडसेन कहे भाइ ताहरो, लेइ मुंक संग्रामअे, आपणे

आजथी प्रीति जाणे, सांभली श्री जय तामझे, मुंक्यो रण तिणे सींह आ-
प्यो, पल्लीशे प्रार्थना करी, आण्या पाल्लिमां दोय भाइ, कार्य निज चित्तमां
धरी ॥ २२ ॥ बिहु जण करीरे भोजन सुखमां तिहां कणे, तस आग्रहेरे
रहीआ तेहनी दाक्षिणे, श्री जय कनेरे शीखे धनुर्विद्या कला, पल्लिपतिरे
गुण ग्राहक गुण आगला ॥ २३ ॥ त्रू० बीजे खंडे सोलमीअे, ढाल कही
सोहामणी, धरमथी सघले सुख पामे, धरम जिम चिंतामणी, पंडित उत्तम
विजय केरो, शीष्य पद्मविजय कहे; जेह प्राणी धर्म उद्यम, करे ते संपद लहे
॥ २४ ॥ सर्व गाथा ४७४ ॥

॥ दुहा ॥

मृगया चोरी धाडमां, साथे जाए सींह; नीच करम नित नित करे, बम-
णुं ते निरबीह. ॥ १ ॥ सहस्र कूटमां इणे समे, महासेन महारांण; चंड वै-
री चंडसेननो, पल्लिपाते लिए प्राण. ॥ २ ॥ एक दिन चंडसेन एम, सींह
सहित एम सांम; वयणे श्रीजयने वदे, करो अमारुं काम. ॥ ३ ॥ स्वार्थ
सिद्ध भणी स्वामिजी, राख्या छे रण काज; थाओ सखाई थिर थई, जा
णिये आप्युं राज. ॥ ४ ॥ तास वचन ते ततक्षणे, मान्युं वचन प्रमाण; उत्तम
जन अंगी करे, प्रार्थनाए दिये प्राण. ॥ ५ ॥ सर्व सामग्री सामटी, करी आ-
व्यो सहसकूट; श्रृंग शब्दे सघले तिहां, वात विशेषे फूट. ॥ ६ ॥ महासेन
निज मानवी, परिवरयो पालने बाहार; नीकलीओ भट मानथी, क्रोधे जम
अनुकार. ॥ ७ ॥ वसन चित्रक करी व्याघ्रनां, मृग पशुनां महामान; विवि-
ध लता वींटी शिरे, मोर पिंछ असमान. ॥ ८ ॥ काहला नादे क्रोधथी,
युद्ध करणने जोध; विविध आयुधशुं आवीया, शत्रु करता शोध. ॥ ९ ॥

॥ ढाळ १७ मी. ॥

॥ धवल शेठ लेइ भेटणुं. ए देशी. ॥

सैन्य मल्यां दोय सांमठां, गर्जारवे गिरि गाजेरे; कडवां वचन वदे घणां,
वाजित्र बहु तिहां वाजेरे ॥ सै० १० ॥ एक एक शत्रु बोलावता, खडग

कुंते केई मारेरे; बाण लेइ केइ उछले, शत्रु केइ संहारेरे ॥ सै० ११ ॥ रण करतां चंडसेननुं, भागुं सैन्य ते नासेरे; कोलाहल सुंणी आवीओ, सींहसार ते पासेरे ॥ सै० १२ ॥ धीरय देइ तेहने, वरसे बाण अखंडरे; भिल्ल नासे ते उपद्रवे, जिम घने रेण प्रचंडरे ॥ सै० १३ ॥ महासेन ते देखिने, उठ्यो जेम यमरायरे; बाण वरसे सींह उपरे, भिल्ल ते नाठा जायरे ॥ सै० १४ ॥ सींहनां बाण छेदे शरे, शत्रु शरण न कोयरे; सींह धनुष छेदी करी, सींह व्याकुल तिहां होयरे ॥ सै० १५ ॥ बांधीने निज सैन्यमां, मोकले सुभटने संगेरे; चंडसेन ते देखिने, सन्नद्ध बद्ध थई रंगेरे ॥ सै० १६ ॥ महासेन बोलावीओ, क्रोधे थइ विकरालरे; बेहु धीर स्पर्धा थकी, लडे ज्युं दुर्धर व्यालरे ॥ सै० १७ ॥ गाजे गजावे गिरि गुफा, घन परे वरसे बाणरे; घोर संग्राम कर्यो तिणे, वीर तणुं घणुं माणरे ॥ सै० १८ ॥ महासेन बलीओ हवे, चंडसेन धनुत्रमेरे; बांणे छेदी विव्हल कर्यो, गयो तेहनो अति भ्रमरे॥ सै० १९ ॥ सेनाए सेना त्रासवी, कुंत तीर तरवाररे; चंडसेन बीजुं धनु, लिए अति धीरज धाररे॥ सै०२० ॥ हवे महासेन तणुं धनु, बाणे करीने कापेरे; पापने कापे जिम व्रती, विघन महा मंत्रने जापेरे ॥ सै० २१ ॥ भिल्ला खड्ग लेइ हवे, चंडसेन शिर दीधीरे; तेह पीडाए तेहने, पापीए मूरछा कीधीरे ॥ सै० २२ ॥ चंडसेनने बांधवा, आवे महासेन जेत्तेरे; अकस्मात श्रीजय तिहां, आवी बोलाव्यो तेत्तेरे ॥ सै० २३ ॥ महासेन पण अमरष धरी, चाप आस्फाले कोपेरे; श्रीजय मामो धाइने, कहे क्रोध आटोपेरे ॥ सै० २४ ॥ निरअपराधी हणुं नहीं, भिल्लनी जात विशेषरे; क्षत्री कुल हुं उपनो, लागे कलंक सहु देखरे ॥ सै० २५ ॥ भाइ माहरो ते बांधीओ, एटलो काल उवेख्योरे; हवे हुं मारीश तुजने, क्रोधे करीने विशेषोरे ॥ सै० २६ ॥ नहीं तो कर जे हुं कहुं, मुंक माहरो तुं भाईरे; मेल करो चंडसेनशुं, राज्य भोगव तुं सवाईरे ॥ सै० २७ ॥ महासेन कहे मानीपणे, क्षत्रीपणुं हवे लहेशुंरे; मृगशुं हरिने मेल शो, आगल सहु तुज कहेशुंरे ॥ सै० २८ ॥ हरिथी मृग मुकावशे, एहवो कुंण छे धीरोरे; गुणथी वीर वखाणीए, नवि वयणे

होय वीररे ॥ सै० २९ ॥ स्पर्धाए करी बेहु जणा, महाभट महा उत्साहरे; महा मानी महा पराक्रमी, महा योध धरत उमाहरे ॥ सै० ३० ॥ बाण युद्धे ते योधता, वीरने सुर जोई बीहतारे; बेहु दल पण सन्नद्ध थई, रणसंग्राममां पोहतारे ॥ सै० ३१ ॥ श्रीजय बाण समूहथी, सहु दिशे सुभटने पाडेरे; हरि जिम गिरि वज्रे करी, विस्मय सहुने पमाडेरे ॥ सै० ३२ ॥ बाण तेहनां न सही शक्या, शस्त्र मुंकी केइ बेठारे; कायर थइ निरभयपणे, तेहने शरणे पेठारे ॥ सै० ३३ ॥ एहवो भट नवि को रह्यो, अंकित जे नवि कीधोरे; पण श्रीजये कृपा थकी, यमनृपघर नवि कीधोरे ॥ सै० ३४ ॥ बल भाग्युं महासेननुं, क्रोधे अधिक भराणोरे; बाण निरंतर मुंकतो, छेदे श्रीजय ढजाणोरे ॥ सै० ३५ ॥ बकतर धनुष छेदी करी, महासेन व्याकुल कीधोरे; तो पण लेई तरवारने, धैर्य उद्यम सिद्धोरे ॥ सै० ३६ ॥ श्रीजय निज खडगे करी, छेदे तस तरवाररे; शस्त्र रहित मुष्टि थकी, श्रीजय हृदयमां मारेरे ॥ सै० ३७ ॥ मूर्छा लही धरणी ढल्यो, भिल्ल पासे बंधावीरे; पाणी पाई सज्ज कर्यो, दे चंडसेनने लावीरे ॥ सै० ३८ ॥ बीजे खंडे ए कही, सत्तरमी वर ढाळरे; पद्मविजय कहे धर्मथी, होवे मंगल मालरे ॥ सै० ३९ ॥ सर्व गाथा ५१३ ॥

॥ दुहा ॥

श्री जयानंद तस सैन्यने, आसासन बहु आपि; सींह तेडावी सज्ज करे, कपरां बंधन कापि. ॥ १ ॥ श्रीजयनी सेवा करे, चातुर ते चंडसेन; स्तवना करे सारी पठे, हयडे हर्ष भरेण. ॥ २ ॥ अहो भाग्य अमारडुं, कुलदेवे करी मेहेर; पाम्या तुम सरिखा पुरुष, लहिया लिला लहेर. ॥ ३ ॥ श्रीजय स्तवना शुभ परे, करी पाल निज पाण; कोईक तिहां थापी करी, सींह लेइ सपराण. ॥ ४ ॥ महासेन लेइ मोजशुं, पोहता आपणी पाल; श्रीजयने स्वामि गणे, काढे इणि परे काल. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ १८ मी. ॥

चित्रोडा राणारे. ॥ ए देशी ॥

महासेन दंड लेइरे, मुंक्यो सुख सेईरे; श्रीजय न करेइ कोप तस उपरे. ॥ ६ ॥ मन चिंते सींहरे, धिग् माहरा दीहरे; दोय वार अबीह मुंकाव्यो जीवतोरे ॥ ७ ॥ अधिकुं दुःख थायरे, बंधथी मुंकायोरे; एह वातने ठायो श्रीजय एम वदेरे. ॥ ८ ॥ खेद म करो भाइरे, वात ते चित्त लाइरे; जीत हार कमाइ देशादिक लहीरे. ॥ ९ ॥ सींह चुक्यो फालरे, वनमां कोई कालरे; तोहे महा व्यालने मारे ते खरोरे. ॥ १० ॥ इम श्रीजय बोल्यारे, पण सींह न डोल्यारे; जस रोग असाध्य खोल्या औषध किशुंरे ॥ ११ ॥ श्रीजय उपगारीरे, काम अद्भतकारीरे; पण उत्सुकता धारी श्रीजय नहीं कदारे ॥ १२ ॥ दोय वार दिया प्राणरे, पण खल अप्रमाणरे; देवा दुःख ठाण विचारे सींह तदारे ॥ १३ ॥ जावा परदेशरे, मन कीधुं विशेषरे; कुण म्लेच्छ देशमां रहे इम जाणतोरे ॥ १४ ॥ श्रीजय केई दिनरे, रह्या लही दाक्षिणरे; गुण आकीन्न ते करे उपगारनेरे ॥ १५ ॥ कोई काळ व्यतीतेरे, शूल रोग प्रतीतेरे; परलोक गते गयो पल्लिपति हवेरे ॥ १६ ॥ तस पुत्र न कोईरे, पालनो धणी होइरे; पराक्रम जोइ श्रीजयने कहेरे ॥ १७ ॥ भिल्ल मळीने तामरे, कहे थाओ अम स्वामरे; कुराज्यनुं ठाम देखीने नवि ग्रहेरे ॥ १८ ॥ ईच्छे सींहसाररे, अन्य नांहीं तिवाररे; भिल्लराय उदार ते थाप्यो सींहनेरे ॥ १९ ॥ करे कर्म ते क्रूररे, गर्व धरतो प्रचुररे; धरे भूर प्रमोदने पाले पालनेरे ॥ २० ॥ देशांतर जाशुंरे, हुं इहां नवि ठाशुंरे; श्रीजये प्रकाश्युं तव सींह चिंतवेरे ॥ २१ ॥ मावित्र जो जाणेरे, एहने तेडी पराणेरे; आपशे कोइ टाणे एहने राज्यनेरे ॥ २२ ॥ इम चिंतवी तेहरे, माया धरी नेहरे; तुज विरह न रेह खमी शकुं हुं कदारे ॥ २३ ॥ तव श्रीजय ठायारे, एक दिन सींहरायारे; कहे गर्व भराया श्रीजयानंदनेरे ॥२४॥ हुं अधर्मकारीरे, पाम्यो राज्य विचारीरे; जूओ चित्तमां धारी तव श्रीजय कहेरे ॥ २५ ॥ पामी खल खंडरे, रंक गर्व प्रचंडरे; किम मान उदंड धरे

लगारिकेरे ॥ २६ ॥ उपनो अति कोपरे, पण कीधो गोपरे; आटोप करे किम बलीआ आगलेरे ॥ २७ ॥ पण मूषक लेवारे, करे गात्र संखेवारे; ओतुप रेहेवा सींहनी जाणजोरे ॥२८॥ इशी प्रेम देखाडेरे, बहु रीझ पमाडेरे; बहु दिवस गमाडे एक दिन सींह कहेरे ॥ २९ ॥ सांभलो तुमे भ्रातरे, गिरिकूटनग ख्यातरे; तेह ठाण रहत गिरिमालिनी सुरीरे ॥ ३० ॥ एक गाउ थायरे, पल्लिपतिये पूजायरे; काली चौदश थाय आज तिणे सांभलोरे ॥ ३१ ॥ मंत्र जपतां थायरे, मांहे बहु अंतरायरे; जो उत्तरसाधक थाय तो कारज नीपजेरे ॥ ३२ ॥ मान्युं श्री जयानंदेरे, लेइ खडग आणंदेरे; पूजा उपगरण वृंदे सींह चालीओरे ॥ ३३ ॥ देवीने धामरे, श्रीजय अभिरामरे; उपगारने काम गयो साथे तिहांरे ॥ ३४ ॥ बीजे खंडे अढारे, ढाल थई सुप्रकाररे; सिंहसारनुं चरित्र सुणो हवे जे होएरे ॥३५॥ सर्व गाथा ५४८॥

॥ दुहा ॥

पूजी देवी पाधरी, जपतो कपटे जाप; तेहने आगल ते रही, ओष्ठ चलावे आप. ॥ १ ॥ श्रीजय खडग सवाहीने, सात्विकमां शिरदार; देवालयने चिहुं दिशे, करतो तिहां हुकार. ॥ २ ॥ त्रास पमाडे भूतने, प्रेतते सहु पलाय; उत्तर साधक आफणी, थयो तास थिर थाय. ॥ ३ ॥ मंत्र थयो सिद्ध माहरे, तुम प्रभावे ततकाल; दक्ष्यपणे दोय पहोरमां, सिंह कहे संभाल. ॥४॥ मंत्र जाग्रिका माहरे, करवी छे तिणे काम; सुओ श्रांत थया तुमे, रक्षक हुं आराम. ॥ ५ ॥

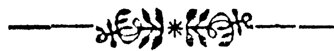
॥ ढाळ १९ मी. ॥

भोलुडा हंसारे विषय न राचीए. ॥ ए देशी ॥

आशय तेहनोरे अणजाणे थके, सूता श्रीजयानंद; निंद्रा आवीरे बहु थाके करी, अवसर लही ते नरिंद. ॥ ६ ॥ पापी दुरजन एणि परे जाणीए, न गणे कांय उपगार; सज्जनने दुखदाई उलटो, तेहथी स्वान श्रीकार. ॥ पा० ७ ॥ उठ्यो छल लही शस्त्रीए करी, काढ्यां नेत्र विशाल; कहे मुज प-

क्ष अधर्मने दूखवे, तिम मुज राज्य रसाल ॥ पा० ८ ॥ हारयो नेत्र न आपे मुजने, बलथी लीधां में दुष्ट; धर्मनां फल भोगव हवे आंधला, मरण तणुं लहे कष्ट ॥ पा० ९ ॥ इम कहीनेरे आव्यो पालमां, दुरगतिनुंरे प्रस्थान; साधुने नेत्र गयां जे भाखियां, मंत्री भवे ते निदान ॥ पा० १० ॥ अज्ञाने जे कर्म उपार्जियुं, क्रोधे करीने अपार; निंदा गर्हा आलोचनादिक थकी, क्षय कीधुं तिणी वार ॥ पा० ११ ॥ शेष रह्युं तेरे भोगववुं पडयुं, हवे बहु वेदना थाय; शास्त्र वेदी पण मुजने धिग् पडो, खल विश्वास कराय ॥ पा० १२ ॥ यतः ॥ जीर्णे भोजन मात्रेयः, कपिलः प्राणिनां दया; बृहस्पतिर वि श्वासं, पांचालः स्त्रीपुमार्दवं ॥ १ ॥ जीवतो राख्योरे तोपण इम थयो, ते मुज कर्म प्रमाण; कर्म करयां तेरे भोगवे प्राणीओ, निश्चय एह विन्नाण ॥ पा० १३ ॥ क्षेत्र कालादिक सामग्री मिले, पाके शुभाशुभ कर्म; ते सहतां नहीं हाणि छे ताहरे, क्रोध ते करवो अधर्म ॥ पा० १४ ॥ यतः ॥ पुनरपि सह- नीयो दुःख पाकस्तवायं, नखलु भवति नाशः कर्मणां संचितानां; इतिसह ग- णयित्वा पदय दायाति सम्यक्, सद सदिति विवेकोऽन्यत्रभूयः कुतस्ते ॥१॥ आपद पामेरे धीरज धारवुं, सज्जननो ए स्वभाव; वृक्ष कंपे पण पर्वत न वि चले, वायुए ए निज भाव ॥ पा० १५ ॥ कर्मनो क्षय होय ध्यान बले करी, तिणे करी ध्यावुंरे तेह; समकित निश्चल सुखदायक अछे, आपद अ- गानिए मेह ॥ पा० १६ ॥ इम विचारीरे काउसग्ग धारतो, ध्यातो परमेष्ठि मंत; शत्रु मित्र समोवड त्रेवडे, मन एकाग्र करंत ॥ पा० १७ ॥ समकित ध्यान बले गिरिमालनी, कंपित आसन आय; कहे तुज सुपुरुष केरी आप- दा, हरवा आवीरे भाय ॥ पा० १८ ॥ कहे एक पशुएरे पूजा माहरी, कर तुं नयनने काम; काउसग्ग पूरो करी पारी हवे, देवीने कहे आम ॥ पा० १९॥ आंख ने प्राण जाओ सवि मूलगा, न हणुं प्राणिना प्राण; बलिने भोज्य प्रणाम बली जाचती, देवी तेह अजाण ॥ पा० २० ॥ समकित मलिन थवाने कारणे, तुं मिथ्यात्विणी जेण; न करुं तुजनेरे कोपी ते तदा, बोली क्रोध भरेण ॥ पा० २१ ॥ न करे मुजने प्रणाम पण दुरमती; तो तस फल तुंरे देख; इम क-

ही दुर्द्धर वायु विकुर्वती, रज उडे सुविशेष ॥ पा० २२ ॥ पर्वत शिखरे पडतां शब्दथी, बीहे देवना वृंद; उपाडीने आकाशे भमाडीओ, पांडा अतीहि अमंद ॥ पा० २३ ॥ पण न खोभावीरे श्रीजय धर्मथी, पडतां झड पेरे तेह; कहे हुं तुठीरे तुज सत्वे करी, तुं गुणगुण मणिगेह ॥ पा० २४ ॥ औषधी ले तुं सज कर नयनने, लेइ घसी जल मांह्य; रेडी आंखमांरे सज थयां नयन ते, धरतो अंग उत्साह ॥ पा० २५ ॥ औषधीने मणि मंत्र प्रभावजे, वयणे नवि कहेवाय; दिव्य नेत्र थए देवी देखतो, आणंद अंग न माय ॥ पा० २६ ॥ देवी कहे तें रे समकित कारणे, क्लेश सह्यांरे अपार; तास स्वरूप कहो मुज साहिबा, तव ते श्रीजयकुमार ॥ पा० २७ ॥ देवादिकनुं स्वरूप सुविस्तरे, श्रावक धर्म विस्तार; सांभली पूरव भव संस्कारथी, जाणे अवधि विचार ॥ पा० २८ ॥ ओगणीसमी एरे बीजा खंडमां, भाखी अनोपम ढाळ; पद्मविजय कहे धर्म करो सवे, धर्मथी मंगलमाल ॥ पा० २९ ॥ सर्व गाथा ५७७ ॥

॥ दुहा. ॥

मत उंघो तुमे मानवी, सांभलतां श्रीकार; श्रीजयानंदजी सारिखा, अनरथ लह्या अपार. ॥ १ ॥ समकित पामी ते सुरी, पूरव भव प्रबंध; श्री जयने कहें सांभलो, अन्य दर्शने थइ अंध. ॥२॥ समकितधारी श्राविका, व्रतधारी गुणवंत; पुत्र माहरो मांदो पड्यो, तास उपायने तंत. ॥ ३ ॥ पूछुं हुं लिंगी प्रते, प्रतिक्रिया परकार; परिव्राजक एक पाधरो, आव्यो मुज आगार. ॥ ४ ॥ भूत दोष मुज भाखिने; मंत्र चूर्णादिक मेल; साजो कीधो सुत प्रते, भिक्षा देउ मन भेल. ॥ ५ ॥ लेवा भिक्षा लालचे, आवी आखे धर्म; शौच मूलनि सांभली, मुज मन पाम्यो भर्म. ॥ ६ ॥ शौच धर्म साचो हशे, अथवा मलमय एह; इम शंकादिक अतिचरी; समकितमां संदेह ॥ ७ ॥ काल बहु इम काढीओ, आलोयुं नही आल; गिरि शिर हुं गिरिमालिनी, देवी थई दयाल. ॥ ८ ॥ मिथ्या द्रष्टि शिरोमणि,

करुं कर्म अति क्रूर; तुज वयणे मुज तम गयुं, समकित उग्यो सूर. ॥ ९ ॥

॥ ढाळ २० मी. ॥

ढोला रहोतो हुं रांधुं खीचडी. ए देशी. ॥

स्वामी में पूरव भव माहरो, भाख्यो तुम आगल एह; स्वामी मोराहे ॥ हवे तुम आधीन हुं रहुं, कहो मुजने करवुं जेह स्वा० ॥ १० ॥ उत्तम नर एम जाणीए. ॥ तुज साखे में आदर्युं, भलुं समकित जगमां सार ॥ स्वा०॥ वली निरपराधी जीवने, हणशुं नहीं कोइ प्रकार ॥ स्वा० ११ उ० ॥ पण में हिंसा करी घणी, ते किम क्षय थाशे मुज ॥ स्वा० ॥ कुमर कहे तुमे देवता, तप प्रमुख न होए तुज ॥ स्वा० १२ ऊ० ॥ पण श्री अरिहंतना चैत्यनी, करो पूजा निरमल चित्त ॥ स्वा० ॥ वली शासननी प्रभावना, धर्म साहाज्य करो नित नित्य ॥ स्वा० १३ ऊ० ॥ तेह देवी अंगीकरे, पछे देवी कहे सुंणो स्वाम ॥ स्वा० ॥ तुमे मारा उपगारीआ, तुम मुकुं कहो कुण ठाम ॥ स्वा० १४ ऊ० ॥ कुंमर कहे तुं धन्य छे, तुजने थयो इम उपगार ॥ स्वा० ॥ हेमपुरना उद्यानमां, मुजने मुंक तुं धरी प्यार ॥स्वा० १५ ऊ०॥ ततक्षण मुंक्यो तिहां जइ, वली आपी औषधी दोय ॥ स्वा० ॥ एक विषनी अपहारिणी, नेत्र सजकरणी बीजी जोय ॥ स्वा० १६ ऊ० ॥ दिव्य नेपथ्य वली दीधां, तिम बहु मूला अलंकार ॥ स्वा० ॥ करी प्रणाम अदृश थइ, हवे ते सवि अंगे धारि॥ स्वा० १७ ऊ० ॥ पेठो हवे ते नयरमां, मोह पामे लोकना वृंद ॥ स्वा० ॥ दीठा रमता जूवटुं, तिहां बेठो मन आणंद ॥ स्वा० १८ ऊ० ॥ भूषण पणमां धरी करी, दस दाव रम्यो ते ठाम ॥ स्वा० ॥ दस लक्ष लीलाए जीतीओ, राजकुमर हार्या ते ताम ॥ स्वा० १९ ऊ० ॥ हवे हारयाना भय थकी, नावि रमीओ कोइ कुमार ॥ स्वा० ॥ हवे गवरावे गंधर्व प्रते, जिनवरनां गीत उदार ॥ स्वा० २० ऊ०॥ दस लाख याचकने दीया, एह सांभली चरित्र उदार ॥ स्वा० ॥ हेमप्रभ राये तेडीओ, दीठो अद्भूत आकार ॥ स्वा० २१ ऊ० ॥ दिव्य अलंकृति वस्त्रने, वली अद्भूत लावण्य रूप ॥ स्वा० ॥ लहे व्यामोह सभाजना, ज-

ईने तिहां प्रणम्यो भूप ॥ स्वा० २२ ऊ० ॥ विस्मय लही आलिंगीओ, कहे अरधासने तुं बेस ॥ स्वा० ॥ विनये नवि बेठो तिहां, तेह उचित न चूके लेश ॥ स्वा० २३ ऊ० ॥ बेठो ते नीचे आसने, नृप पूछे कुशळ छे तुज ॥ स्वा० ॥ ते कहे तुम दरसण थकी, थयुं जनम नयन फल मुज ॥ स्वा० २४ ऊ०॥ यतः तीर्थानां प्रथमं तीर्थं, भूपति र्नय पावनः॥दर्शनादपियोऽत्रापि, दत्ते श्रीष्टाद्भुतश्रियः १॥विनय आकारादिक सवे, भाखे तुज गुण असमान ॥ स्वा० ॥ पुरातन तुज सरखो नहीं. इम कहे वारंवार राजान ॥ स्वा० २५ ऊ० ॥ कुमर कहे तुम दृष्टिथी, हुं सोभागी थयो आज ॥ स्वा० ॥ इम वाते वेला गमी, आव्यो शिरउपर दिनराज ॥ स्वा० २६ ऊ० ॥ सभा विसरजी राजीए, हवे स्नान भोजन करे राय ॥ स्वा० ॥ कुमर संघाथे सहु करी, नृप शय्याए जइ ठाय ॥ स्वा० २७ ऊ० ॥ कुमरने आसन आपीने, कहे भूप सुंणो तुमे वात ॥ स्वा० ॥ जे कारण तुम तेडीआ, ते सांभळो मुज अवदात ॥ स्वा० २८ ऊ० ॥ बीजा खंडमां वीसमी, कही पद्मविजय वर ढाळ ॥ स्वा० ॥ श्री जयानंदना रासमां, आगल सुंणो वात रसाल ॥ स्वा० २९ ऊ० ॥ सर्व गाथा ६०६ ॥

दुहा.

रांणी पांचसें रूअडी, माहरे छे मनोहार; ललिता विमला लीलावती, केलि कलादिक सार. ॥ १ ॥ शत पुत्रह सोहामणा, भानु भानुधर नाम; भानु वीर सुभानुने, वरदत्त सुदत्त सुधाम. ॥ २ ॥ सुषेण रवितेजा सुगुण, सुभीम सुमुख सुजाण; इत्यादिक उपरि अछे, पुत्री रूप निधान. ॥ ३ ॥ ललिता पटराणी लहे, गुणोत्तर सरवांग; सौभाग्यमंजरी सुरलता, सरिखी योवन संग. ॥ ४ ॥

॥ ढाळ २१ मी. ॥

॥ मोहनजी मोकलोने मोसाळां. ए देशी. ॥

ते चोसठ कला निधान, प्रिय मधुर वदे सुप्रधान; तेहना वर ऊत्तम काज, बेठो कुलदेवी समाज ॥ ५ ॥ मोहनजी सांभलो अरदास, तुम सम

नहिं जग सुविलास ॥ मो० ॥ रेल्लणी कुलदेवी नाम, मौन ध्यान ने जप शुभ ठाम; त्रीजे दिन त्रुठी राते, मुज सुपनमां कहे इणी भाते ॥ मो० ६ ॥ युवराज गृहद्वार पासे, द्यूत पट्टे रमे उल्लासे; दिव्य वस्त्र अलंकृति जासः खड्गधर दिव्याकृति खास ॥ मो० ७ ॥ दश लक्ष जीती दान देशे, सौभाग्य मंजरी पति वेशे; हरख्यो हुं सांभली तेह, विहाणे पूजी गयो गेह ॥ मो० ८ ॥ पारणुं दुख वारणुं कीधुं, ते शुभटोने जाणज दीधुं; एहवो नर कोई आवे, लावज्यो मुज पासे भावे ॥ मो० ९ ॥ ते कारण तुमने लाव्या, देखी अम मन घणुं भाव्या; परणो ए मारी कुमरी, जसरूपथी हारी अमरी ॥ मो० १० ॥ कहे कुमर न जाणो वंश, गुण अवगुण नलहो अंश; किम आपो कन्या मुज, एमां हाणि आवे छे तुज ॥ मो० ११ ॥ यतः कुलं १ शीलं २ वपु ३ विद्या, ४ वयो ५ वित्तं ६ सनाथता ॥ ७ वरे सप्त गुणा मृग्या, स्ततो भाग्य वशाकनी १ ॥ कहे राय देवीनी वांणी, आकार विनयादिक जाणी; जाण्यो तुम उत्तम वंश, एहमां नही संशय अंश ॥ मो० १२ ॥ मुज प्रार्थना भंग न कीजे, तव कुमरे मौन रहीजे; वाजंते ढोल ददाम, शुभ लग्ने परण्या ताम ॥ मो० १३ ॥ हय गयने पायक गाम, दासी दासने पुरवर दाम; राय सौंध रहेवाने काम, बहु उपगरण भरे ते धाम ॥ मो० १४ ॥ तिहां भोगवता वर भोग, नृप सेवा करे शुभ योग; ते दिनथी लक्ष्मी वाधे, बहु राय प्रमुख नृप साधे ॥ मो० १५ ॥ श्रीवर्धन अभिधा थापे, तेहनो जस दस दिशे व्यापे; एक दिन नृप भाखे कुमार, सुणो अमकुल ए आचार ॥ मो० १६ ॥ परणीने बहु भरतार, ओत्सवश्युं हर्ष अपार; कुल देवता मासने अंते, पूजे एक पशुए सुचित्ते ॥ मो० १७ ॥ चौदशनी रात पूजो, तुम विघन होए ते धुजो; कहे कुमर न काम ए कीजे, अपराध विना न मारीजे ॥ मो० १८ ॥ यतः नास्ति हिंसा समं पापं, नरकादि प्रदानतः॥ नचाहिंसा समं पुण्यं, दानात्स्वर्गापवर्गयोः १ ॥ अमृतंनौरगाद्वक्रात्, नैवापथ्याद्गदक्षयः॥ साधुवादोविवादाच्च, नशांतिःप्राणिनांवधात् २॥ पूर्व ढाळ. भोज्यादिके भूपति भाखे, अरचो जिम विघन न दाखे; कहे कुमर मिथ्यात्विणी एह, तत्त्वज्ञा-

नी पूजुं कहो केह ॥ मो० १९ ॥ जेने देव गुरु धर्म राखे, तेने इंद्र अनर्थ न दाखे; ए रांकडीनो श्यो भार, तुमे रहो सुखमां निरधार ॥ मो० २० ॥ यतः ग्रहाः प्रसन्नावशवर्त्तिनः सुरा, नदुष्टभूपाःप्रभवंतिनोखलाः॥नश्यंतिविघ्ना विलसंतिसंपदो,हृदिस्थितेयत्रजिनः सपूज्यते १॥पूर्व ढाळ. जमाईने नवि कहेवाय, अधिकुं इम कही घर जाय; कुलदेवीने कहे एम, तें आप्यो जमाई प्रेम ॥ मो० २१ ॥ ते पण तुजने नवि पूजे, बीजुं मुजने नवि सूजे; तुने ते जमाई जाणो, श्युं करुं पण भक्ति भराणो ॥ मो० २२ ॥ नमी देवीने गयो भूप, कुमरे लह्युं तास स्वरूप; समस्यया देवी जाणी, हवे रयणिए गुण मणि खाणी ॥ मो० २३ ॥ कांइक तस शंका करतो, पट्टमां जिन प्रतिमा धरतो; धूप पुष्प सुगंध धरीने, बेठो जिन ध्यान करीने ॥ मो० २४ ॥ एकवीसमी बीजे खंडे, ढाळ भाखी रंग अखंडे; धरमे दृढ इम मन करजो, कहे पद्म विजय शिव वरजो ॥ मो० २५ ॥ सर्व गाथा ६३१

॥ दुहा ॥

अप्रमत्त आसन धर्युं, पहोर बीजे तिहां पेखि; धूमघटा दश दिश धरी, देवीकृत ए देखि॥१॥कोलाहल परिकर करी, दह दिश नाठो दूर; कुमर बीक मन नवि करे, परमेष्ठि ध्यान पडूर ॥२॥ काउसग्ग तव करी रह्यो, धूम गयो ते ध्यान; जाजुल्यमान ज्वाला थई, परगट ते पहिचान.॥३॥रौद्र रुप करी रेल्लणी, मस्तक मृढक समान; अगनि ठाणशी आंखडी, ताडमान पदतान.॥४॥पेट बन्युं पर्वत गुफा, कीलक दंत कराल; चक्र त्रिशूल खड्ग चगचगे, भीषण अतिशय भाल.॥५॥

॥ ढाळ २२ मी. ॥

हाडानी देशी.

अटट्ट हास्यने मुकती, डमरुक वजाडे, बहु त्रास पमाडे, कर चक्र भमाडे, मानु आकाश तल फोडशेरे. ॥६॥ में तुजने नर रायनी, लक्ष्मी बहु दीधी, कन्या परसीधी, ताहरे कर कीधी, तोहे तें निंदा कीधी माहरीरे. ॥ ७॥ ह-

जीअ पूजा कर माहरी, वली कर परणाम, नहींतो यम धाम, पामीश मु-
त्राम, राखण काम पण नावशेरे.॥८॥तोहेपण क्षोभ्यो नहीं, तव गीम चढा
वी, अग्नि वरसावी, झाळा शिर आवी.तोपण लावी कुमरे मन नहींरे.॥९॥
जिनवर ध्यान धारा धरे, अगनि ओलाय, तव हरि मुकाय, गर्जारव थाय,
भक्षण करवा जाय ते हवे. ॥ १० ॥ पुंछछोटे कंपावतो, धरतीने जाम,
नख आयुध ठाम, दाढा पडी ताम, नख आम भाग्या जिनध्यानथीरे. ॥११॥
सिंह गयो हवे दर्पथी, मुक्या बहु नाग, फुकारनो लाग, भरे अंबर भाग,
श्यामनो राग नव मेघश्योरे.॥१२॥शत गमे मणि घणुं दीपतां, मानु यमक-
र दंड, फणाटोप प्रचंड, वींटे ते अखंड, वेदना चंड करे रोशथीरे.॥ १३॥
फणाटोपे मारे घणुं, वली तनुंने मरडे, दशने वली करडे, लालाए खरडे,
दंत पडेरे तेह नागनारे.॥१४॥फणथी मणि त्रूटी पडे, वली भागे हाड, वा-
यरे जिम झाड, नवि लागे पहाड, कुमर पहाड तनु उपरेरे॥१५॥नाग सवे
विलखा थई, ते नाठा जाय, विस्मयसुरी पाय, मन चिंते थाय, पीडा उपाय न
एहनेरे ॥१६॥ ध्यान वले न खोभी शकुं, करुं ध्याननें पीडा, अनुकूल पणे
क्रीडा, करी शुभ कहु इडा, एहमांरे व्रीडा मुजने नहीं.॥१७॥ एम विचारी
नारिनुं, कीधुं वली रूप, आकृति अनुरूप, मुख चंद्रसरूप, कामनो रूप
मानुं ए बनीरे. ॥ १८॥ घूघरी चरणे रणझणे, लीला गती चाले, कुमर मुख
लाले, निजमानने गाले, बोले रसाले वयणे इणिपरेरे.॥ १९॥ माहरो खम अ-
पराधरे, सात्विक सोभागी, तुजशुं लय लागी, मुज भावठ भागी, हुं थई
रागी हवे ताहरीरे.॥२०॥ एहवा पुरुषने पामवा, में परिक्षा कीधी, हुं तुजशुं
गिद्धी, मुजने क्रय लीधी, देवनी रीद्धि भोगव नरपणेरे.॥२१॥ अंगीकार कर
मुजने, हुं ताहरी दासी, स्नेही सुविलाशी, नित्य नृत्य प्रकासी, गीत गासी
रे, सहु तुज आगलेरे. ॥२२॥ कामने वयणे न वेधीओ, न चलाव्युं ध्यान, व्रत
उपर ज्ञान, जिनवर बहु मान, मान न दीधुं देवीने तिणेरे. ॥२३॥ बीजे खंडे
बावीसमी, वर भाखी ढाळ, पद्मे सुरसाल, परिक्षाने काल, मंगल माल हो-
य, थिर थतांरे. ॥ २४ ॥ सर्व गाथा ६५५

॥ दुहा ॥

विस्मय पामी व्यंतरी, बोले एहवा बोल; तुज उपर तूठी अछुं, खांते वचनज खोल॥१॥ हवे उपसर्ग करुं नहीं, पण कहे ताहरी पास; शो छे मंत्र सोहामणो, परगट तेह प्रकास॥ २ ॥ जास प्रभावे मुज जरा, जालिम न चल्यो जोर; कुण परम पूजा करे, सांभळुं मुकी सोर॥३॥ हुं ताहरी हितकारिणी, पूजे नहीं तुं पाणि; काउसग्ग पारी कुमर ते, उत्तर आपे आणि ॥ ४ ॥

॥ ढाळ २३ मी. ॥

महा विदेह क्षेत्र सोहामणुं ॥ ए देशी. ॥

कुमर कहे सुण रेल्लणी, पंच परमेष्टि ध्यान लालरे; जगत पूज्यनुं हुं करुं, केवल अमृत पान. ला० ॥ कु० ५ ॥ त्रिविधे जेह ध्यातां थकां, सकल दुख क्षय थाय ला०; धर्म ते अरिहंतनो कह्यो, सयल जीव हितदाय. ला० ॥कु० ६ ॥ समकित धारी प्राणिया, मिथ्या दृष्टि जे होय ला०; तेहनी पूजा नवि करे, प्राणांते पण जोय. ला० ॥ कु० ७ ॥ ते माटे देवी सुणो, इच्छो जो आतम हेत ला०; त्रिविधे हिंसा नवि करो, हिंसा नरक संकेत. ला० ॥ कु० ८ ॥ धर्म अरिहंतनो मुजने, भाखो करी विस्तार ला०; तव कुमरे विस्तर करी, भाख्यो धर्म विचार. ला० ॥ कु० ९ ॥ हिंसानां फळ दाखीआं, तिमज दयानां विशाल ला०; सांभली बूझी ते हवे, समकित ग्रहे सुरसाल. ला० ॥कु १०॥ विरमी प्राणी वध थकी, पूर्वे जे हिंसा कीध ला०; तेह रोगने टालवा, औषध आकरुं दीध. ला० ॥ कु० ११ ॥ अरिहंतनी पूजा करो, धर्म सहाय करेह ला०; शासननी परभावना, संघ उपर ससनेह. ला० ॥ कु० १२ ॥ देवा लेवा धर्मथी, कुमर देवी लह्यां हर्ष ला०; वृक्ष कदंबना फूलने, मेघधारा जिम वर्ष ला० ॥ कु० १३ ॥ गुरु भक्तिए दिव्य औषधी, आपे महिमावंत ला०; निज पर शिर थापी थकी, इच्छित रूप करंत. ला० ॥ कु० १४ ॥ वस्त्राभूषण वली आपती, वरसे कनक मणि राशि ला०; देव दुंदुभि वजाडीने, अदृश हूई तास. ला० ॥ कु० १५ ॥ जई राजा बोलावीओ, उंघे जागे छे के

केम ला०; जागुंछुं नरपति कहे, इंय आवे किम एम. ला० ॥ कु० १६ ॥ धूम्याादिक जमाई घरे, देखी दुःख अपार ला०; सा कहे सांभल जे कहुं, तुज जमाई उदार. ला० ॥कु० १७ ॥ अनुकूल प्रतिकूल में करया, उपसर्ग तास अनेक ला०; पण सात्विक उत्तम घणो, नवि मुकी निज टेक. ला० ॥ कु० १८ ॥ जीवदया मूल आदरयो, में एह पासे धर्म ला०; तुं पण धर्म एहनी कने, लेजे छंडी अधर्म. ला० ॥ १९ कु० ॥ इम करी ते अदृश थई, हवे विहाणे सहु आय ला०; राय प्रमुख रयणी तणो, जोवा कुमारने ठाय. ला० ॥कु० २० ॥ कुमर आभूषण वस्त्रथी, दिव्य देखी हरखाय ला०; रत्न पुंज देखी करी, आणंद अंग न माय. ला० ॥ कु० २१ ॥ पूछे भूप कुमारने, शो रयणी वृत्तांत ला०; कुमरे यथास्थित भाषीओ, चित्त करी एकांत. ला० ॥ कु० २२ ॥ कुमर सत्व परसंसता, तिम जिन धर्म प्रभाव ला०; चमतकार पामी करी, राय प्रमुख सद्भाव. ला० ॥ कु० २३ ॥ धर्म ग्रहवा नृप मन करे, उद्यान पालक ताम ला०; दिए वधामणी आवीआ, धर्मयशा गुरु नाम.ला० ॥कु०२४ ॥ बहु परिवारे परिवरया, धर्म मूरति मानुं तेह ला०; कुमरवयण राजा हवे, वंदे गुरु ससनेह.ला० ॥ कु० २५ ॥ धर्म सांभली आदरे, समकितादिक शुद्ध ला०; राज पुत्र राज वर्गीआ, नागर पण प्रतिबुद्ध. ला० ॥ कु० २६ ॥ कुमत मुकी धरमी थया; देखी कुमार चरित्र ला०; काल काढे इम धर्ममां, श्रीवर्द्धन सुपवित्र ला० ॥ कु० २७ ॥ बीजे खंडे तेवीसमी, पद्म कहे इम ढाळ ला०; श्री जयानंदना रासमां, आगल वात रसाल. ला० ॥ कु० २८ ॥ सर्व गाथा ६८३

॥ दुहा. ॥

एक दिन आस्थाने रह्यो, सौधर्म सभा समान; शत सुत श्रीवर्द्धन सहित, पागिआने परधान.॥१॥ वनपालक आवी कहे,क्रीडा वनमां कोड; घोर शब्द घुर्घुर करे, खराखर करे खोड. ॥२॥ काल रूपे ए कोल छे, भटने पण दिए भीक; नाशी जाए निर्जरा, एमां नांहीं अलीक.॥३॥ अवनिपति उठे त-

दा, वारे पुत्र विनीत; शत पुत्र उठे सामठा, सन्नद्ध थया शुभ रीत. ॥४॥ कुमर पशु आणी करी, उवेखीयो तमाम; कौतुकथी केडे गयो, बुद्धिवंत बलधाम. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २४ मी ॥

झांझरीआ मुनिवर धन धन तुम अवतार ॥ ए देशी ॥

जइ सूअर बोलावीओजी, हय गय परिवृत तेह; सामो सूअर आवीओजी, क्रोध करालित देह ॥ ६ भवि भाव धरीने सुणज्यो अचरिज वात ॥ सम काले सुत रायनाजी, बाण श्रेणि वरसंत; उछली उछली ते सवेजी, दाढाए खंड करंत ॥ भ० ७ ॥ हय गयने पण पाडीआजी, खड्ग मोगर गदा घात; तेहने अणगणतो थकोजी, बहु सुभट करे पात ॥ भ० ८ ॥ क्षण गगने क्षण धरतीएजी, फाल दिए बलवंत; लश्करमां सहु देखताजी, आदि मध्ये वली अंत ॥ भ० ९ ॥ आकुल व्याकुल सहु थयाजी, राजकुमर तिणी वार; तेहनी रक्षा कारणेजी, श्री जयानंद कुमार ॥ भ० १० ॥ शस्त्र रहित ते देखिनेजी, मुके खड्ग तुरंग; बांधी केड बोलाविओजी, सूअरने निज संग ॥ भ० ११ ॥ फाल देइ कुंअर शिरेजी, आवे कोल ते जाम; मुष्टिए हणी दोय दाढनेजी, खंड खंड करी ताम ॥ भ० १२ ॥ तोपण सत्त्व पराक्रमेजी, श्रीजय उपर तेह; पडवा मांडयुं तेटलेजी, पग पकडी भ्रम देह ॥ भ० १३ ॥ ते फिरि दूर फेंकी दिओजी, धीर बली महावीर; सात ताल दूरे पडयोजी, श्रीजय शूर कोटीर ॥ भ० १४ ॥ नाठो बुंबारव करीजी, थयो नख हाडनो भंग; पेठो गहने नाशिनेजी, पूंठे कुमर गया संग ॥ भ० १५ ॥ दीठो नही ते वराहनेजी, आवतो जूए गजराज; श्वेत च्यार दंतूसलेजी, शोभित आव्यो समाज ॥ भ० १६ ॥ मोद लहीने भमाडीओजी, मुष्टिए कीध प्रहार; वश करी शिर उपर चढ्योजी, श्रीजयानंद कुमार ॥ भ० १७ ॥ वाले ते हिमपुर भणीजी, पण वन सनमुख धाय; वायु वेगे दूरे जईजी, गगने पंखी परे जाय ॥ भ० १८ ॥ देखे पृथ्विए तदाजी, गोपदसम कासार, उदेही शिखरपरे नग तदाजी, नदीओ नीकअनुहार ॥

भ० १९ ॥ ग्राम पुरादिक देखतोजी, बालक्रीडा पुर रीत; कुमर बिचारे रणमांजी, वैरी कोईक दिए भीत ॥ भ० २० ॥ रखे सायरमां नाखतोजी, वज्र मुष्टिए करयो घाय; तेहनुं बल न सही शक्योजी, दुख पीडा अतिथाय ॥ भ० २१ ॥ गगने छांडीने गयोजी, समरे औषधी ताम; विघन निवारणी नामथीजी, सरोवर पडीओ उद्दाम ॥ भ० २२ ॥ तेह तरी तीरे गयोजी, मारग जोवा काम; चडीओ एक वड उपरेजी, दीठो मारग वली गाम ॥ भ० २३ ॥ उतरवा ईच्छा करेजी, वडथी जावा जाम; वड उड्यो आकाशमांजी, जई महारणने ठाम ॥ भ० २४ ॥ पर्वत निकुटे वड रह्योजी, उतर्यो हवे वनमांहि; पाणी सींच्यां वृक्षनांजी, थाल दीठां रे उछांहि ॥ भ० २५ ॥ पांचसे तापसना तिहांजी, आश्रमे गयो ते कुमार; तिहां एक शय्याए रह्योजी, व्याघ्र दीठो मनोहार ॥ भ० २६ ॥ वाघ सेवा तापस करेजी, विस्मय लह्यो कुमार; तव तापस उभा थईजी, आलिंगन दिए सार ॥ भ० २७ ॥ क्षेम कुशल पूछे वलीजी, अमृत भरियां नयण; बेसारे उचितासनेजी, कुमर पूछे इम वयण ॥ भ०२८॥ एह वाघ कहो कुणछेजी, किम सेवा करो तास; तापस कहे मोटी कथाजी, छे ते कहेशुं उल्लास ॥ भ० २९ ॥ श्री जयानंदना रासमांजी, चोवीसमी ए ढाळ; खंड बीजे पदमे कहीजी, सुणतां मंगल माल ॥ भ० ३० ॥ सर्व गाथा ७१३.

दुहा.

स्नान करीने शुद्ध थयो, गौरवथी गुणवंत; भोजन करवा भाजने, पायस ते पीरसंत ॥ १ ॥ इष्ट फलादिक आपीआं, भोजन करिने भाव; तापसशुं तिहां ततक्षणे, आसन बेठा आवि ॥ २ ॥ तापस एक युवान तव, हरीवीर हितकार; कुमरने तेह कथा कहे, व्याघ्रनी करी विस्तार ॥ ३ ॥

॥ ढाळ २५ मी ॥

॥ वींछीयानी देशी ॥

भोगपुरे नर सुंदर राजीओ, गाजीओ शत्रु जय हेतरे; हरीवीर क्षत्रीमां

आजीओ, नृप तेहश्युं हित बहु देतरे ॥४॥ जूओ भूओ ए वात विनोदनी ॥ नृप बालमित्र सेनापति, निज नंदन अधिक प्रमाणरे; एहवे निज मातुल नरपति, भोगपुरीमां भोग राजानरे ॥ जू० ५ ॥ तस वैरी तस पुरे आवीओ, राजा बलीओ सूरपालरे; भोगराय ते तेहशुं झूझीओ, भागुं निज बल तिण कालरे; ॥ जू० ६ ॥ भोगराय पेठो निज नयरमां, परधाने लिख्यो ते लेखरे; छांनो भाणेज तेडावीओ, नरसुंदर लेख ते देखिरे ॥ जू० ७ ॥ धीरवीर माने निज धन्यता, आज स्वजनने आव्युं कामरे, करुं उपकार हुं तेहने, राखुं सहुनी इम मामरे ॥ जू० ८ ॥ यतः किं तद्राज्यं मासाकि, यतोनोपकृतिः परे, सर्वेषूपाचिकीर्षंति, महांतः किंपुनर्निजे ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ॥ इम चिंतवी जावा उद्यम करे, तेटले नृपने निषिद्धरे; सेनानी कहे भेक उपरे, किम गुरुड पराक्रम सिद्धरे ॥जू० ९॥ सूर नगरे जई सूरपालने, जीती राखुं भोगरायरे, मुज द्यो आदेश तव भूपति, आण आपे करी सुपसायरे ॥ जू० १० ॥ गजरथ दोय सहसते आपीआ, पांचलाख तुरंगम दीधरे; पायक पांच कोडिशुं परिवर्यो, निसाणे डंको कीधरे ॥ जू० ११ ॥ हरिवीर चाल्यो भोगपुर भणी, महामानी महा जोद्धाररे; सूरपालने जई बोलावीओ, भोगराए जाण्यो ते प्रकाररे ॥ जू० १२ ॥ लेई सैन्यने तेह भेलो थयो, सूरपाल सैन्य दोय साथरे; लडे तास वाजित्र गर्जारवे, गाजे जिम सायर पाथरे ॥ जू० १३ ॥ गजे गज तुरगे तुरग लडे, रथी पायक सम करे युद्धरे; शरकुंत खडगे न्याये लडे, क्षीण शस्त्रे केई थई क्रुद्धरे ॥ जू० १४ ॥ बाहु मुष्टि युद्धे वली जूझता, पदे पद दंते वली दंतरे; केशे केश नखे नख वलगता, मस्तके मस्तक फुटंतरे ॥ जू० १५ ॥ केई मोगरे रथने चूरता, पापडपरे वली गदा घातरे; करी पाडे गज नग टुंकज्युं, जम सरिखा ते साक्षातरे ॥ जू० १६ ॥ हय पग पकडी उछालता, लघु उपल परे वली केइरे; पग पकडी सुभट भमाडता, जिम शिशु उंबाड करेइरे ॥ जु० १७ ॥ केइ मूर्छा पड्या गृध्र पांखना, पवने सज्ज जुद्ध करायरे; रण धरती दुःसंचर थई, प्रेते करी गगन भरायरे ॥ जु० १८ ॥ इम घोर रणे सूरपालने, सैन्ये दोयसैन्यने ठे-

लिरे; तव ओसर्या कांयक हारथी, रण थंभ मर्यादा मेलिरे ॥ जू० १९ ॥ भोगराय उठ्यो तव रथ चडी, अभिमानथी युद्ध करेयरे; सूरपालनुं सैन्य भागुं तदा, देखी सूरपाल उठेयरे ॥ जू० २० ॥ रथ बेठो क्रोधथी इम कहे, नाशी गयो तुं एकवाररे; हवे जाशो किहां परबल थकी, वेलू तपे केतीक वाररे ॥ जू० २१ ॥ भोगराय कोप करीने कहे, एकवार चूको द्वीपी फाले रे; पण वानर मारतां वार शी, परथी तप्यो अय तृण बालेरे॥ जू० २२ ॥ तेजस्वी अवज्ञा नावि खमे, लागुं तिहां रण असरालरे; भोगरायनुं धनुष छेद्युं शरे, रथ भांज्यो थई विकराळरे ॥ जू० २३ ॥ शिरस्त्राणवर्म सवि भेदिआं. भोगराय थयो भोगहीनरे; हरिवीरे रथ बच्चे नाखीओ, करे युद्ध थई अदीनरे ॥ जू० २४ ॥ कहे सूरपाल तुं किम मरे, पर अर्थ कहे तव तेहरे; निजपरनां काम समोवडे, गणे सज्जन प्राणी जेहरे ॥ जू० २५ ॥ मरवुं तो दैवने हाथ छे, तुज ईच्छाने न आधीनरे; इम कही शरनो मंडप रच्यो, सूरपाल सेना थई दीनरे ॥ जू० २६ ॥ पत्तिते विपत्ति पामीआ, रथ रहित थया रथवंतरे; इम निज निज वाहन सवि गयां, मुक्या संग्राम महंतरे ॥ जू० २७ ॥ हयगय भड तूर्यना नादथी, प्रस्फोटपरे आकाशरे; युद्ध करतां जयश्री अंतरे, रही न लह्यो वर अवकाशरे ॥ जू० २८ ॥ वादी हेतू परे तेहेतीने, छेदे ते परस्परे योधरे; सात धनुष छेद्यां सूरपालनां, अनुक्रमे सेनानी ए क्रोधरे ॥ जू० २९ ॥ तव विधुर चिंते तनु कंपतो, जे लेउं ते छेदे एहरे; हुं थाक्यो एह नवापरे, सेना भागी गई जेहरे ॥ जू० ३० ॥ इहां रहुंतो मरण लहुं खरो, भद्र पामे जीवतो जीवरे; लज्जा नहीं शूरथी नासतां, इम चिंतवी चित्त अतीवरे ॥ जू० ३१ ॥ एम चिंतवी रथ वाल्यो तिणे, मुकी विचमां भट श्रेणरे; नाठो सूरपाल लेई चमू, भोगराय पूठे थयो तेणरे ॥ जू० ३२ ॥ गज घोडा शस्त्र लुंटी लिए, तिम बक्तरने अलंकाररे: नासंतां लूटवुं सोहिलुं, तव हुओ जयजयकाररे ॥ जू० ३३ ॥ बीजेखंडे पंचवीसमी, ढाळ श्रीजयानंदने रासरे; कहे पद्मविजय पुन्ये करी, लहिए नित लील विलासरे ॥ जू० ३४ ॥ सर्व गाथा ७४७ ॥

॥ दुहा ॥

दान याचकने देयता, सेनानी लेइ संग; भोगराय निजपुर भणी, आव्या अति उछरंग ॥ १ ॥ भोगराय माने भलु, जीवनो दायक जाण; सेनानीनां शुभ परे, वारू करे वखाण ॥ २ ॥ देवा कन्या मोदश्युं, उपगारीने एह; सभाने पूछे सुगुण, कन्या छे कोइ गेह ॥३ ॥ दंड नायक सूरदत्तते, बोल्यो एहवा बोल; सुभगा नाम सोहामणी, आवे अेहने तोल ॥ ४ ॥ अदभूत कन्या एहवी, माहरेछे महाराय; एकांते अनुरूप जोई, मनमां मोद न माय ॥ ५ ॥ हरिवीरने दिए हर्षथी, अवनीपति लइ आंण; पाणिग्रहण प्रेमे करी, महोत्सव विविध मंडाण ॥ ६ ॥ आपे अति आदर करी, करमोचनने काल; सूरदत्त निज शक्तिथी, अनोपम धन असराल ॥ ७ ॥ भोगराय पण भक्तिथी, आपे वस्त्र अनेक; पुरगाम दिए प्रेमे करी, वारू धरिय विवेक ॥ ८ ॥ काल केतोएक काढतो, भोगवतो सुखभोग; जावा निज पुर जेटले, जडतो कीधो जोग ॥ ९ ॥

॥ ढाळ २६ मी. ॥

देखो गति दैवनीरे ॥ ए देशी. ॥

सुभगा कहे इणे अवसरेरे, पेट पीडा मुज थाय; कपट न सीखववुं पडेरे, नारिने सहज ए आय ॥ जू० १० ॥ जूओ जूओ गति नारिनीरे, नारि कपट न कोय जणाय जू० ॥ मांचे तडफडती पडीरे, पिता करे प्रतिकार; तिम तिम बुंब पाडे घणुंरे, दाखवे अतीय विकार ॥ जू० ११ ॥ भाग्य योगे भरतार मिल्योरे, उत्तम सुगुण निधान; इण अवसर पीडा थईरे, धिग मुज पाप निदान ॥ जू० १२ ॥ सासू ससरो सेववारे, उत्सुकता रही एम; इम सांभली निज उपरेरे, दंड नायक लहे प्रेम ॥ जू० १३ ॥ स्वामि मलवा मन घणुरे, पण टकीओ कोइ दिन्न; पण शाता तस नवि थईरे, खाय नहीं वली अन्न ॥ जू० १४ ॥ उठाडी कहो कुण सकेरे, जागतो उंघे जेह; हवे ससरादिक इम कहेरे, साजी थाय जब एह ॥ जू० १५ ॥ तव तुमे तेडवा आवजोरे, भूपने जणव्युं तेह; भूपे भूपने मोकल्यारे, हयगय अदभूत जेह ॥ ०

१६ ॥ सेनानीं ते लइ चल्यारे, दूर पहोतो जाण; स्वारणा सुभगा हपथार, साजी थई तिणे टाण ॥ जू० १७ ॥ तात चाकर मधुकंठशुरे, सेवे काम विलास; नाना उपचारे करीरे, ते पण वश छे तास ॥ जू० १८ ॥ मोही तेना स्वर थकीरे, क्रीडा करे आशक्त; पण निपुणाइ तेहनीरे, कोय न जाणे रक्त ॥ जू० १९ ॥ नारी चरित्र नको लहेरे, धाता पण मुझाय; सूरदत्त हरख्यो घणुंरे, सरल ते नारिनो ताय ॥ जू० २० ॥ यतः जल मझ्झे मछि पयं, आगासे पंखीआणपयपंती; महिलाहिययाणमग्गो,तिन्निविविरलापयेपंति. ॥ १ ॥ रविचरियंगहचरियं, ताराचरियंचराहुचरियंच; जाणंतिबुद्धिमंता, महिलाचरियंनजाणंति.॥२॥ पूर्व ढाळ.जणव्युं जमाइनेते तिणेरे, ते आव्यो ततकाल; उचित प्रति पत्ति करीरे, संतोष्यो सुरसाल ॥ जू० २१ ॥ सुभगा कमलागी मनेरे, दीवी देखी जिम नाग; बाहिर स्नेह देखावतीरे, कहे मुज जाग्यां भाग्य ॥ जू० २२ ॥ यतःकबहुंविनितामृदुवाचवदे, कबहुंतिनशुंकटुवाचकहे कबहुंमनरंगविरंगधरे,कबहुंजविरागिनिहुइरहे, कबहुएकबोलसहेनभलो,कबहु कटुबोलअनेकसहे; मुनिधन्नकहेजगदीशविना, त्रियकीकरणीकहोकोनलहे ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ. हवे स्त्री लईने जायवारे, हरिवीर थयो उजमाल; तव कपटे घेली थईरे, शिर कंपे विकराल ॥ जू० २३ ॥ अटट्टहास मुख बोलतीरे, आंखे बीहाडे लोक; भाजन भागे नाचतीरे, मारे बालादिक थोक ॥ जू० २४ ॥ निजपरने गालो दीएरे, कांय न ढांके अंग; कारण विण रूए हसेरे, ताली दिए गाय रंग ॥ जू० २५ ॥ विचविचमां डाही होएरे, वावडीमां करे क्रीड; खेद लहे पित्रादिकारे, धरता अतिशय व्रीड ॥ जू० २६ ॥ मंत्र वादी तेडया घणारे, करता बहु प्रतिकार; देवी ग्रह प्रेत शाकिनीरे, व्यंतर शंका धारे ॥ जू० २७ ॥ सन्निपात उनमादनारे, जाणी दोष अपार; विविध प्रयोग औषध करेरे, गुण न थयो लगार ॥ जू० २८ ॥ कुल देवी पूजा करेरे, मातापिता घणे राग; हरिवीर पण करे मानतारे, देव देवीनी लाग ॥ जू० २९ ॥ गुण न थयो कोयथी हवेरे, विलखो थयो हरिवीर; सालादिक हासी करेरे, चीर रहेतां जाय नीर ॥ जू० ३० ॥ रूपवती सती प्रेयसीरे, अनुयाई

घणो स्नेह; इम दुखणी न खमी शकुंरे, चिंतवे जाऊ गेह ॥ जू० ३१ ॥ घर जाउ एहने मुकीनेरे, मित्रादिक करे हास; मुख दाखी शकुं शकिणी परेरे, एके नही अवकाश ॥ जू० ३२ ॥ कर्म तणी गति कुण लहेरे, जावुं निश्चय धाम; पूछे श्वसुरने ते कहेरे, आवजो फरी तुम आम ॥जू०३३॥ आण लही चाल्यो घेरेरे, पहोतो अनुक्रमे तेह; स्वजनने सहु संभलावतोरे, धरतो तास सनेह ॥ जू०३४ ॥ खंड बीजे छवीसमीरे, पद्मविजये कही ढाळ, धन मुनिवर जिणे परीहरीरे, नारी दुख जंजाल ॥ जू० ३५ ॥ सर्व गाथा ७८२

दुहा.

कुल देवी पूजा करे, शकुंन देखावे साच; निमित्त पूछे बहु निमित्तिआ, नारी करावे नाच ॥ १ ॥ कोइ संगम स्त्रीनो कहे, द्रव्यादिक दिए तास; नारी आशक्त नरने होये, सर्व विचार विनाश ॥ २ ॥सुभगा वली साजी थई, पूरव रीति पिछाण; तेडवुं मुकवुं हाथतस, मांघपणुं सुप्रमाण ॥ ३ ॥ पित्रादिक परमोदथी, तेडाव्यो जामात; आव्यो ते उतावळो, भूख्याने जिम भात ॥४॥सुरदत्तादिक साचवे, उचित कृत्य ऊजमाल; सुभगा दाखवे सुखिणी, स्नेह हैयामां साल॥ ५ ॥

॥ ढाळ २७ मी. ॥

राग खंभाती. हवे श्रीपालकुमार ॥ ए देशी ॥

सुभगा नामे नार, दुभगापणुं ते आचरेजी, जिम भद्रा कहे नाम, पण अभद्र सहुने करेजी ॥ ६ ॥ काम स्नेह उपचार, करी भरतारने रीझवेजी; वश थयो नारिने तेह,एकदिनएकांतेचवेजी ॥७॥जब करीए प्रयाण, तव मुज तातने मागजोजी; मधुकंठ आपो साथ, ए बहु कामनो जाणजोजी ॥ ८ ॥ मारगनो छे जाण, ढुंकडे मारग लइ जशेजी; भक्तिवंतोने समर्थ, एह थकी गुण बहु थशेजी ॥ ९ ॥ मानी मूरखे वात, तिमज कर्युं ते अवसरेजी; वस्त्रालंकार सतकार, दासी दास दिए तस करेजी ॥ १० ॥ मधुकंठ पण दिओ तास, हवे जावा उद्यम करेजी; मातापिता पडी पाय, सुभगा आंखे आंसु

धरेजी ॥ ११ ॥ मातापिता दिए शीख, भरता देव परे गणेजी; पालजो शील उदार, अणाचार सवि अवगणेजी ॥ १२ ॥ पूर्वे न कीजे शयन, उठीए भरता पूरवेजी; सासू नणंदनी भक्ति, करजो जिम दुख चूरवेजी ॥ १३ ॥ बंधु परिजन जेह, वदन प्रसन्न निज राखजेजी; शोक साथ धरे राग, पतिवल्लभने आदर करेजी; पतिद्वेषिने उवेखि, शुभ आचारे संचरेजी ॥ १४ ॥ इत्यादिक दिए शीख, सुभगा पण अंगीकरे जी; जगत ठगे जे नार, मातपिता ते नावि धरेजी ॥१५॥ दंपती चाल्यां दोय, वोलावी सहुए वल्यांजी; मधुकंठ दरशित मार्ग, ते मारगे सहुए चल्यांजी ॥ १६ ॥ मांन्यां ईच्छयां जेह, तेह सफल माने तदाजी; अरध मारगे हरिवीर, नदी आवी तिहां एकदाजी ॥ १७ ॥ वननि कुंज तस तीर, उतर्या भोजन कारणेजी; दंपती भोजन कीध, सुभगा कहे चित्त ठारणेजी ॥ १८ ॥ ए सरिता रमाणेक, वन परदेश सोहामणाजी; क्रीडा करिए क्षणेक, मुज मन एहवी कामणाजी ॥ १९ ॥ मधुकंठ रक्षक एह, अंतर सेवक आपणोजी; लाजने भय इहां नांहि, नवि आवे कोइ खांपणोजी ॥ २० ॥ पेठां सरिता मांहि, काम क्रीडा पियुशुं करेजी; जल क्रीडा करी इम, पेठा ते वन गह्वरेजी ॥ २१ ॥ काम क्रीडा करे तत्थ, आलिंगन गाढुं दिएजी; विविध करी रत क्रीड, एक पहोर उलंघीएजी ॥ २२ ॥ रक्षामिस मधुकंठ, रथ बेशी फिरे चिहुं दिशेजी, फिकर करे चोकीआत, नीकल्यां नही कारण किशेजी ॥ २३ ॥ बीजे खंडे ढाळ, सत्तावीसमी सोहामणीजीः पद्म कहे मुनीराज, धन जिणे नारी अवगणीजी ॥ २४ ॥ सर्व गाथा ८०६.

॥ दुहा ॥

मुगध जाणे मनमां नही, किम इहां करिए वारः शंका लही शब्दज कर्या, चोकीयाते दोय चार ॥ १ ॥ उत्तर नव आव्यो किमे, वनमां जूए विचारि; सेनानी सुभगा तथा, नवि दीठा निरधार ॥ २ ॥ सन्न किंहांयक दीठुं खरुं, अनिष्ट थई आशंक; मधुकंठ खोलण मांडीयो, नावे लाधो निःशंक॥

३ ॥ शोकार्ते संकुल सहु, विकल्प विविध विशेष; पगलां अण अणपेखता, पडती रयणी पेख. ॥ ४ ॥ त्रियामाश तयामपरे, काढी दुखमां काल; अनन्य गतिकइवे आगले, चाल्या भागति चाल. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २८ मी. ॥

॥ चंद्राउलोनी देशी. ॥

अनुक्रमे पहोता महापुरेरे, नमिआ जई भूपाल; आंख थकी आंसु झरेरे, वात कहेतां विकराल; वात कहेतां विकराल सरूप, शोकवंत थयो सांभली भूप; शैलवनादिके करीने चुप, खोलावे बहु दिनते अनूप ॥ ६ ॥ जींराजनजीरे, लखो गमे भट मोकलीरे; शोधाव्यो बहु भांत, बालमित्र राजा तणोरे; नवि लाध्यो एकांत, नवि लाध्यो एकांति जिवारे, पुत्र थकी नेह अधिको धारे; शोक विलाप करे सहवारे, तिम तिम नरपति घणुं पोकारे ॥ जी० ७ ॥ सेनानीनु कुटंब तेरे, रूए रूए बहु काल; प्राणी कर्मना उदयथीरे, सहे एकलो दुख जाल; सहे एकलो दुख जाल ते राजा, मंत्रादिक प्रति बोधे झाजा; अन्य सेनानी थापे अति भ्राजा, जेहनी कोय न लोपे माझा ॥ जी० ८ ॥ अनुक्रमे शोक मुंकी करीरे, एकदिन जाय गज लेवा; विंध्या अटवी आवीओरे, सामग्री श्युंक लेवा; सामग्री श्युं डेरामां बेठो, बहु परिवारे परिव्रत जेठो; शबर आवी एक बेठो हेठो, वांनर नाच करावे उकीठो ॥ जी० ९ ॥ वांनर वांनरी नाचतांरे, विच विच करे भूतकार; वलगेचुबे आलिंगतारे, युद्ध करे ते अपार; युद्ध करे ते अपार ते जोई, सहु जन चितमां अचरिज होई; एहवो नाच न दीठो कोई, सहु इम कहे ते नयणे पलोइ ॥ जी० १० ॥ राजा देखी रीझिओरे, आपे तस बहु दान; तेहमां मुख्य जे वांनरोरे, देखी हरखे राजान; राजा देखी वानर रोवे. पाय पडी आंसुए पग धोवे; सहु एहवुं अचरिज ते जोवे, रायतणे मन विस्मय होवे ॥जी०११॥चेष्टाए सवि दाखवेरे,पण वचने नकहाय; अशय कोई समजे नहीरे, पण कांइक अभिप्राय;कांयक अभिप्राय जाणी लेवे, कपिनु द्वंद भूप ततखेव; इच्छित शबरेन धन बहु देवे, नाथ्थिकथी नृपने कपि सेवे ॥ जी० १२ ॥

केलिवीर पशु पालनेरे, आप्यो शिक्षा हेत; राजा केइक दिन रहीरे, चाल्यो प्रथ्वि नेत; प्रथ्विनेत लेइ गज वलीओ, निज धामे पहोतो सुख भलिओ; अवसर जोइ केलिवीर ते कलिओ, नृत्य करावे नृप पुर हलिओ ॥ जी० १३ ॥ कपिपालक कपिने दिएरे, ग्रास अधिक नरराय; तत्व जाणे नही पण तिहांरे, राग ते अधिको थाय; अधिका रागथी भूप करावे, कनकमणि अलंकार जडावे;सोनी आभर्ण लेइने आवे,नृत्य अंते नृप आगल ठावे॥जी० १४ ॥ भूपे कलाद संतोखिओरे, दान देइ शुभ रीति; तेह आभरण पहेरावबारे, निज हाथे धरी प्रीति; प्रीति धरी पहेरावबा काम, लोहनुं वलय अछे गले ठाम; नविन पहेरावबा काढे जाम; वानर पुरुष रूप हूओ ताम ॥ जी० १५ ॥ भूपतिने चरणे नमेरे, सेनानी हरिवीर, उठाडी आलिंगिओरे, नयणे झरंतो नीर; नयणे नीर झरंतो देखी, जोवा रढ थई सर्व उवेखी; नृपे आश्वास्यो संभ्रम पेखी, आसने बेसार्यो सुविशेषी ॥ जी० १६ ॥ वाजित्र गीत बहु थयांरे, बंदी मंगल बोले, सांभली कुटंब ते आवीनेरे, दुखना बंधन खोले; बंधन दुखनां खोली पूछे, अचरिज वात कहो ए शुं छे; नवि दीठुं नवि सांभलीयुं छे, हरिवीर कहे तुमे सांभलज्युं छे ॥ जी० १७ ॥ कर्मथी बलीओ कोनहींरे, कर्मे तिरिमां घाल्यो; तेहमांथी तुमें उद्धरीरे, मानवनो भव आल्यो; आल्यो मानवनो भव रूडो, सवि संसारनो मोह छे कूडो; बिंदु दिए एक जिम मधुपूडो, सुख माने परमारथे भूंडो ॥ जी० १८ ॥ यतः शौर्यचधैर्यचधनेचपूर्ण, व्यैश्वर्ययोगेप्यखिलेबलेच; मित्रेचभूपेपिहरिःकपित्वे, नृत्यसहोकर्मगतिर्विचित्रा ॥ १ ॥ यन्मनोरथगतेरगोचरो, यत्स्पृशंतिनगिरः कवेरपि; स्वप्नवृत्तिरपियत्रदुर्लभा, हेलयैवविदधातिकर्मतत् ॥ २ ॥ पूर्व ढाल. बीजे खंडे ए कहीरे, अठावीसमी ढाळ; पद्मविजय कहे सांभलोरे, आगल वात रसाल, आगल वात रसाल सुसार, सांभळतां होय जयजयकार; श्रीजयानंदजीने अधिकार, हरिवीर कहे निज वात प्रकार ॥जी०१९॥ सर्व गाथा ८२७

॥ दुहा ॥

प्रेय सीश्युं पेठो वने, तिहां लगे मालिम तुम; भावी वात सुणो भणुं, अंतर वन गयां अम. ॥ १ ॥ स्मर चेष्टा संलापथी, मुझावे मुज मन्न; मलय गिरि मारुत थकी, ताढुं थाए तन्न. ॥ २ ॥ कोकिल स्वर काने सुणुं, बंधुर लता संबंध; भमतां जोतां भामिनी, बोली करी निरबंध. ॥ ३ ॥ माधवी मंडप रम्य छे, आपण रमीए एथ; तास वचन तहति करी, ततक्षण पोहोतो तेथ. ॥ ४ ॥

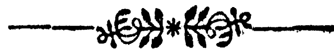
॥ ढाळ २९ मी. ॥

॥ वणझारानी देशी. ॥ नरभव नयर सोहामणुं वणझारारे.

पल्लव साथरो पाथरो, सुणो राजारे, काम क्रीडा करी ताम, भूपति गुण ताजारे; तिहां एक कपि देखी करी सु०, मुझने कहे ते भाम. भू० ॥ ५ ॥ स्वामि हुं पापिणी यदा सु०, मांदी थई दोय वार भू०; मुकी गया तुमे मुझने सु०, दैवथी थयो करार. भू० ॥ ६ ॥ तुम वियोगे दुख धरुं सु०, इणे समे आवी एक भू०, परिव्राजिका डाही घणी सु०, धरति अंग विवेक. भू० ॥ ७ ॥ पासे औषधी गांठडी सु०, जाणी एह विचार भू०; दान इष्ट देई वश करी सु०, तूठी कहे मुझ सार. भू० ॥ ८ ॥ किम माहरी सेवा करे सु०, काम होय ते भाख भू०; सर्व वाते समरथछुं सु०, मनमां मत कांय राख. भू० ॥ ९ ॥ में कह्युं स्वामिनी सांभलो सु०, रोग आवे मुज देह भू०; विघन करे काम भोगमां सु०, प्रिय संग मन विरेह. भू० ॥ १० ॥ मारा विघन दूरे करो सु०, तव तिणे औषधी युत्त भू०; लोह वलय मुज आपीयुं सु०, मुजने इणिपेरे उत्त. भू० ॥ ११ ॥ ए औषधी पासे थकां सु०, विघन थाए विशराल भू० रोग आवे नहीं सर्वथा सु०, नपराभवे सींह व्याल. भू० ॥ १२ ॥ सुरनर कोई न दुख दिए सु०, हरख लही हुं अपार भू०; विसरजी पूजी नमी सु०, महिमा घणो श्रीकार. भू० ॥ १३ ॥ तिणे तुम संगम मुज थयो सु०; वली अंगे नीरोग भू०; माहरे शिव तुम जोईए सु०, तुम कंठे करु योग. भू० ॥ १४ ॥ ओशीके इमणा ठवुं सु०, रत क्रीडाए कर्यो

खेद भू०; अवसरे सहु सारुं थशे सु०, हमणां सुओ सुखवेद. भू० ॥ १५ ॥ इम कही देखाडी मने सु०, मुकीओ सीसा मूल भू०; मुढ थयो एहना वय णथी सु०, नवि जाणी प्रतिकूल. भू० ॥ १६ ॥ करी विश्वासने उंघीओ सु०, मुज कंठे ते दीध भू०; वैरणि माए निद्रडी सु०, जाग्यो देखी कपि कीध. भू० ॥ १७ ॥ खेद लह्यो हुं मन थकी सु०, धायो पूंठे तास भू०; रथ बेठी मधु कंठश्यु सु०, करती लील विलास. भू० ॥ १८ ॥ जाती दीठी स्नेहथी सु०, हुं करतो लाल पाल भू०; ते कहे मूढ जाणे नहीं सु०, हजीयस्नेहनो काल भू० ॥ १९ ॥ एक पखो कहो निरवहे सु०, स्नेह ते केतो काल भू०; विवाह प्रमुख पिता कर्यो सु०, ते परवश पण भाल भू० ॥ २० ॥ बालथी हुं तो स्वैरिणी सु०, मधु कंठश्युं अति राग भू०; मधुर स्वरे मोही घणुं सु०, गीत कलाने लाग भू० ॥ २१ ॥ निज घरमां एहश्युं रमु सु०, एहज मुज भरतार भू०; अदभूत रूप तुज देखिने सु०, वली तुज चरित्र आचार भू० ॥ २२ ॥ विवाह सहुए मनावियो सु, पण मुज राग न कोय भू०; सहुने विश्वास पमाडवा सु, स्नेह देखाड्यो तोय. भू० ॥ २३ ॥ वार विहु तुज फेरव्यो सु०, तोहे न समज्यो गमार भू०; परिव्राजिका दत्त वलयथी सु०, कपि कीधो इणिवार. भू० ॥ २४ ॥ भोगवतिरिपणु मोजमां सु०, समज्यो न मुज आकूत भू०; माहरो दोष इहां नथी सु०, शाने करेछे तूत भू० ॥ २५ ॥ तातवंची लावी बहु सु०, जा श्युं क्यांयक धन लेय भू०; क्रीडाश्युं इच्छा थकी सु०, तुं कपि गणमां रमेय भू० ॥ इम कही प्रेरिओ सु०, ईच्छित दिशि भणी तेण सु०, फाल देई हुं वलगीओ सु०, वळीय विदारु नखेण भू० ॥ २७ ॥ मार्यो परोणे मुजने सु०, तोहे न मुकुं तास भू०; म्यान सहित खडगे हण्यो सु०, तव कर्यो क्रोधे निराश भू० ॥ २८ ॥ मूरछित थई भूए पडयो सु०, वात योगे थओ सज्ज भू०; रात गई विहाणुं थयुं सु०, नवि लहु कज्ज अकज्ज भू० ॥ २९ ॥ वानरी युथ देखीकरी सु०, निरधार्यो जूथेश भू०; वानरीश्युं क्रीडा करुं सु०, यूथपति हु विशेश भू० ॥ ३० ॥ शबरे पकडी एक दिने सु० शीखव्यो नाटिक मुज भू०; तुम आ-

प्यो तुमे नर कर्यो सु०, ए मुज वातनुं गुह्य भू० ॥ ३१ ॥ मुज पूछो तो नारिनो सु०, कोई न करशो संग भू०; विषया शक्त जे जे होय सु०, आपद लहे एकंग भू० ॥ ३२ ॥ बीजे खंडे ए कही सु०, ओगणत्रीसमी ढाळ भू०, पद्म कहे धन्य ते मुनि सु०, जे न जूए भामिनी भालि भू० ॥ ३३ ॥ सर्व गाथा ८६०.

॥ दुहा ॥

मदोनमत्त मूढा परे, नष्ट हृदय जोइ नार; सर्वस्व माने सामटुं, करे विपरित विकार ॥ १ ॥ वाणी सांभळी नृप वदे, मत खेदाओ मन्न; शीलवंती शामा करी, भोगवो भोग अखिन्न ॥ २ ॥ सेनानी कहे सांभलो, भामिनी मुख्य भोगांग; रात दिवस बीहितो रहुं, सिंहणी जिम सारंग ॥ ३ ॥ यतः अनृतं साहसं माया, मूर्खत्व मति लोभता; अशौच निर्दयत्वंच, स्त्रीणां दोषाः स्वभावजाः ॥ १ ॥ दुहाः भामिनी तजश्यु भयथकी, इह परभवसुख आय; तपोवननां जई तप करुं, आणा तुम आदाय ॥ ४ ॥ राय विचारे हृदयमां उपरांठो थयो एह; अथवा देखी एहवुं, कहे विरचे नहीं केह ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ३० मी. ॥

॥ वटाउनी देशी ॥

भूपति मनमां चिंतवेरे, गजरथ अश्व अनेक, माहरे छे पण नवि शक्यो स्त्री दुःखथी ए व्यतिरे करे, जीव दूख सहे अनेकरे, कोइ नहीं आधार विवेकरे, कर्म वैरी पराभव छेकरे ॥ कर्मतणी गति एहवीमेरे लाल ६ ॥ इंद्र ते कीडो उपजेरे, चक्री नरगे जाय, नरपति ते पाय कहाए, धनवंत दरिद्री थायरे; शक्तिवंतनी शक्ति जायरे, सुखिओ ते दुख भरठायरे, नीरामयते सरोगी कायरे ॥ कर्म० ७ ॥ सुभग दोभागी नीपजेरे, इणभव परभव इंम, कर्म कर्यां छुटे नहीं, तेह उपर आस्था केमरे, ए तो अनियतसुख छे नेमरे, सुख विषयना उपर प्रेमरे, तेतो खरज खनन सुख जेमरे ॥ कर्म० ८ ॥ विषय आशा फांकट करेरे, दुखनुं मूळ छे तेह, नारि आहेडी थानिके, मारे नर

मृगने जेहरे, फोकटधारे तस नेहरे, नारि बाले नरनी देहरे, ए नो ... वन उपर मेहरे ॥ कर्म० ९ ॥ ठगी आवी निज तातनेरे, तिरि कीधो भरता... इम कोइ राणी सुजने,करे तो शो तस प्रतिकाररे,एक नारिए इम दुख धा... माहरे तो अनेक छे नारिरे, सापण वाघण अनुकाररे ॥कर्म१०॥ भव उदवेग इम भावतोरे, आव्यो नर कोई ताम, राय वधाव्यो इणिपरे, स्वामि हेमजट तापसनामरे,परिवार लेइ उद्दामरे, तुम पुरसीमाने ठामरे,धरे ग्यान ध्यान अभिरामरे॥कर्म०११॥ते गुरु आव्या सांभलीरे,नृप करतो बहु मान,घृत पुरमां साकरपरे, जाणी चाल्यो उद्यानरे, वंदनानु धारी ध्यानरे, जई दीठा तरु तले थानरे, नमतां दिए आशीशदानरे ॥ कर्म० १२ ॥ तापस भागतो भूपतिरे सांभले तस उपदेश,आयु अथिर धन चंपल छे स्वारथिआ सजन विशेषरे,क्षणक्षण क्षय थाय तनु शेषरे, नारि राक्षसणीने वेशरे,दुख उपजावे संक्लेशरे कर्म० १३ ॥ भूप सुणी ते देशनारे, अधिक वैराग्य धरेय, राज्य ठवी निज पुत्रने, साथे हरिवीरादिक लेयरे, तापसव्रत अंगी करेयरे, स्वर्णजट तस अभिधा देयरे, गुरु लाभनो हर्ष धरेयरे ॥ कर्म० १४ ॥ पट्टराणी ... सुंदरीरे, बूझी साथे थाय, तापसणी पण नवि कह्यो निज गर्भ ते व्रत अंतरायरे, मन धार्मी पण निरमायरे, पांचसें तापस समुदायरे, अमे तप करिए इण ठायरे ॥कर्म० १५ ॥ दिन दिन गर्भ प्रगट थयोरे, पूछ्यो तास विचार, वात यथारथ राणीए, सवि भाखी निज भरताररे, प्रसवे पुत्री मनोहार, शुभ लग्न नक्षत्र वाररे, पाले तापसणी परिवाररे ॥ कर्म० १६ ॥ लक्षण पुण्य लावण्यवतीरे तापस सुंदरी नाम, बुद्धिए जीती सारदा, तस तात सीखावे तामरे. चोसठ कळा गुण धामरे, हवे हेम जट आपने ठामरे, स्वर्ण जट थापे अभिरामरे॥ कर्म० १७ पल्यंक विद्या आपतोरे, साधन विधिए समेत, ते सुर सुख भोगी थयो, कुल पति स्वर्ण जट थयो नेतरे, तापस पाले अभिप्रेतरे, विद्या साधन संकेतरे, उपवास विधि समवेतरे ॥ कर्म० १८ ॥ गिरि उपर गिरि चूडनुंरे, यक्षनुं देरु एक, ध्यान आसन करी तिहां रह्यो, जप लाख करे सुविवेकरे, देखी कुल पतिनी टेकरे, तुष्टमान थयो अती रेकरे, एकवीस दिने तेने करे॥

कर्म०१९॥गगन गामीदियो ढोलिओरे, कुलपति मणम्यो तास,स्तवना करी पारणुं करे,पल्यंक राखे निज पासरे,ते उपर करिय निवासरे विद्याधर परे उल्लासरे, तीरथ वंदे अति खासरे॥कर्म०२०॥यौवन पामी कन्यकारे, सौभाग्य अदभूत रूप, कमला ने चपला थई, दुखे देखी तास सरुपरे, पडयो तास पिता चिंत्ता कूपरे, वर खोलवा तस अनुरूपरे, भमे पल्यंकेऋपि भूपरे ॥ कर्म० २१॥ भूप पुत्र बहु देखतोरे, कोई न आव्यो दाय,एक नुप रूप देखी करी, व्याघ्र रूपे थानिके आयरे, पल्यंक उपर ते टायरे, देखी बीहना ऋषि समुदायरे, जाय नाठा तेहं पलायरे ॥ कर्म० २२॥ संज्ञाए धीरी करीरे बोलाव्या ऋपि तेह नखथी भूमिए अक्षर लिखी, स्वर्णजट तुम कुल पाति जेहरे, कोई देव सरापे एहरे, थयो व्याघ्र तणो ए देहरे, एहमां मधरो मन संदेहरे ॥ कर्म० २३ ॥ धर्म तत्व ज्ञानी थकीरे, नर थाइश नीरधार, खोली लावो तेहने, बीजे खंडे अधिकाररे, सुणे श्रीजयानंद कुमाररे, ढाळ त्रीसमी अती मनोहाररे, कहे पद्म विजय सुखकाररे, जिन धर्मथी जय जयकाररे ॥ कर्म० २४॥ सर्व गाथा ८८४

दुहा.

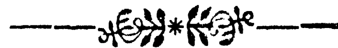
अमचा धर्मने उपरे, उत्कृष्टो नहीं अन्य; मंत्र विद्या बहु मांडीआं, धर्म ते न थयो धन्य ॥ १ ॥ अक्षपादने उलुकता, सांख्य शैव सहु कोय, कठिन थई उद्यम करे, हुंशे विफला होय ॥ २ ॥ तापस तव चिंतातुरा, आव्यो नहीं उपाय, मुज जादि देई सहु मुनि, गिरि चुडने गया ठाय ॥ ३ ॥ पवित्र थईने पाथर्यो, दर्भ संथारो दक्ष; ध्यानासन बेशी धुरे, जाप करे पुर जक्ष ॥४ ॥ उपवासी आदर करी, संभारे सुर तेह; अंते आठ उपवासने, आवी पूछे एह ॥ ५ ॥ तव बोल्या ते कुलपति, स्वामी करो स्वरूप; सुर कहे हुं समरथ नहीं, सांभलो तास सरूप ॥ ६ ॥ शक्तिए मोहोटा सुरतणी, कहो बीजी कांय वात; तापस कहे धर्म तत्वनो, जाण लावो जोई जात ॥ ७ ॥

॥ ढाळ २१ मी ॥

रमतां ते फाटो घाघरोरे, दस गज फाटो चीररे हुंबे ॥ ए देशी ॥

ज्ञानीने पूछी करीरे, धर्म तत्वनो जाणरे प्राणी; सुर कहे जूठी नही वात ए प्रमाणी ॥ ८ ॥ क्षणेक जईने आवीओरे, कहे सुणो चोथे दिन रे तेह; मिलशे कही देव गयो, गगने सनेह ॥ ९ ॥ मुज आदे तापस सहुरे, पारणा दिनथी आजरे जाणो; वाट जातां चोथे दिने, भाग्यथी पिछाणो ॥१०॥ शक्ति होय जो तुमभांरे, तो करो उपगाररे स्वामी; संत करे उपगाररे परने पामी ॥ ११ ॥ हरिवीरना मुखथी सुणीरे, व्याघ्र चरित्र विचित्र बोले; करशुं तुमचुं काम, अमे धर्मथी अ डोले ॥ १२ ॥ पण तुम सर्वज्ञ भाखीओरे, धर्म करो अंगीकाररे रूडो; तो तिरिपणो ठेलि काढश्युं ए कूडो ॥ १३ ॥ ते कहे काम अमारहुरे, करश्यो तव सुर वयणथी ए जाणुं; तत्व जाण गुरु सत्य ए वखाणुं ॥ १४॥ लावो वन्हि कुमर कहेरे वली फल प्रमुख अनेक ते मंगावे ते पण सर्व लावे चित्तश्युं स्वभावे ॥ १५ ॥ आडंबरे ए मानश्येरे, इम चिंतवी वन्हि कुंड कर्यो तिणे; स्नान मुद्रा ध्यानआसनादि जिणे ॥ १६ ॥ वाघ पासे बेसारिनेरे, मंत्र उच्चरी करी होम हाथि फरसे; फूंक दिए जूओ काम केहवुं करशे ॥ १७ ॥ मंत्रो यथाः ॐ नमोर्हद्भ्यः -ह्रीसर्व संपद्धश्री करेभ्यः ह्रीं नमः सर्व सिद्धेभ्यः सिध्धनंतचतुष्टयेभ्यः श्रींनमआचार्येभ्यः पचाचार धरेभ्यः ॐनमउपाध्यायेभ्यः सर्व विघ्नभयापहारिभ्यः आँनमः सर्व साधुभ्यः सर्व दुष्टगणोच्चाटनेभ्यः सर्वा भीष्टान् साधय साधय सर्व विघ्नान् स्फेटय स्फेटय सर्व दुष्टानु च्चाटय च्चाटय हूँ फूट स्वाहाः पूर्व ढाळ. रेल्लणी दीधी औषधीरे, इच्छित रूप थाए तेह मुके हाथे; लघु लाघवी कलाकरी व्याघ्र माथे ॥ १८ ॥ तास प्रभावे नर हूओरे, कुलपतिने नमे तेह मोदे माता; स्तवना करे कुमर केरी तुही मात भ्राता ॥ १९ ॥ कुल पति आलिंगन करीरे, कहे तुज हो नमस्काररे भाई; हार्यो मानव भव तें दिआए आई ॥ २० ॥ पूछे कुमर तापस मिळिरे, कुल पातिने वृत्तांत तब भाखे; कन्या वरने अर्थे भमुं गाम नगर लाखे ॥ २१ ॥ पर्यंक साथे एकदारे, पर्वत शिर पडयो तांम

निज देखुं, व्याघ्र रुपे तव दुखनुं न लेखुं ॥ २२ ॥ शिला उपर ध्याने रह्यारे, जैन मुनि एक देव तस आगे; च्यार देवीड्युं परिवर्यो, तिहां साधुजीने रागे ॥२३॥ गीत वाजित्र नाटिक करेरे, विश्वने नयणानंदरे थाए; में चिंत्युं मुज अपराध कोई प्राये ॥ २४ ॥ ए मुनिए मुज नाखीओरे, प्रणम्यो दुखथी ताम हुं रोतो; निज भाषाए बोलुं ईम आडुं अवलुं जोतो ॥ २५ ॥ शो अपराध स्वामी कहोरे, मुज कर्यो वाघ हवे मुज कृपा कीजे; खमी अपराध माहरुं मानवपणुं दीजे ॥ २६ ॥ कल्पना पण हुं करुं नहींरे, मुनि कहे मनमां अंशरे जाणो; पण सुरवरे कर्युं कांय रोशथी भराणो ॥ २७ ॥ नाटिक पूरु जब कर्युंरे, मे मुनि पूछयुं तामरे स्वामी; कुण ए देव कोप्यो केम मुजमां खामी ॥ २८ ॥ मुनि कहे सांभल ते कथारे, बीजे खंडे एकत्रीसमी ए ढाळ; पद्मविजय कहे सुणतां मंगल माल ॥ २९ ॥ सर्व गाथा. ९५३

॥ दुहा ॥

विद्याधरमां हुं वडो, रमणी तजी वली रीधि; प्रवज्यां में पडी वजी, पढ्यो आगम पर सिद्ध ॥ १ ॥ एकाकी आणा लही, विचरुं वारु रीत; प्रतिबोधुं भव्य प्राणिने, तप तपतो धरी प्रीत. ॥ २ ॥ गगने जातां गिरि सिरे, एक दिन दीठुं एम; सामजने सिंह मारतो, न शक्यो देखी नेम. ॥ ३ ॥ अंतरथी हुं उतर्यो, तप पर भावे ताम; सिंह नाठो शंका धरी, करि उपगारने काम; ॥ ४ ॥ पाप सरव पचखावीयां, दीधां नव पद सार; सर्व खमावे सत्वने, पामी गुरु उपगार. ॥ ५ ॥ शुभ ध्याने मरी सोहमे, मणिचूल सुरनाम; पंच परमेष्ठि प्रभावथी, उत्तम गुण अभिराम. ॥ ६ ॥

॥ ढाळ ३२ मी. ॥

मोरा साहिबहो श्री सीतलनाथ के ॥ ए देशी ॥

तेह देवता हो, चिंते ओहि नाणके, पूरव पूण्य में शुं कर्युं, तव जाण्यो हो, माहरो उपकारके, बीजुं सर्व कामे सर्युं ॥ ७ ॥ बहु भक्ते हो, प्रणम्यो मुज पायके, मुज वृत्तांत संभलावीओ, एहवे तुज हो, पर्यंकनी छांयके, देखी

क्रोधमां आवीओ. ॥ ८ ॥ आशातनाहो, मुज उपरे देखिके, देई शराप दुखी कर्यो, एम सांभली हो, मुनिवरनी वाणिके, ते सुर आगल संचर्यो. ॥९॥ आंसु झरतो हो, कहे दिन वचनके, मुको शराप करो कृपा, कहे निर्जरहो, राज्यादिक छांडिके, रे मुढ तुं छे गत त्रपा. ॥१०॥ मुनि केरीहो, आशातना कीधके, फोगट तप तुं आचरे, जानिज पद हो, पर्यंके बेसिके, मुज पर भावे संचरे. ॥ ११ ॥ एक मासे हो, धर्म तत्वनो जाणके, मूल रूपे करशे तने, ते पासेहो, समजी धर्म तत्वके, कन्या तुज देज्ये मने. ॥ १२ ॥ हुं आव्योहो, तिहांथी इणे ठामके, वात आगल जाणां सवे, ते सांभली हो, तापशने कुमारके, विस्मयथीगुण संस्तवे. ॥१३॥ करे ओत्सवहो, मंगलना गीतके, गाए तापसणी घणुं, कहे कुमरने हो, समजावो धर्मके, जिम अम जाय मिथ्यापणुं. ॥ १४ ॥ विस्तारेहो, कुमरे कह्यो धर्मके, साधु श्रावक बिहुं भेदथी, बुझ्या तापस हो, समकित श्युं शुद्धके, अणुंव्रत लिए गत खेदथी. ॥ १५ ॥ कहे कुलपति हो, देवे कह्यो मुजके, कन्या भावी वर तुमो, तिणे परणोहो, करी वयण प्रमाणके, जिम राजी थाउं अमो. ॥१६॥ नवि बोल्योहो, सुणी तेह कुमारके, ताम कुसुम वृष्टि थई, देखी तापस हो, विस्मय लह्या चित्तके, तत्र गिरिचूड तिहां सुरवई. ॥१७॥ थइ परगट हो, कहे सांभलो वातके, में ते ज्ञानी पूछया जई, नर थाशेहो, किणि परे कहो स्वामिके, तव ज्ञानी कहे शुभ मई ॥ १८॥ तत्व ज्ञानी हो, संगे नर थायके, में पूछयुं किम जाणीए, ज्ञानी बोल्जा हो, तुज सूअर रूपके, जीतशे ए सहनाणीए ॥ १९ ॥ तव हुं भम्योहो, राजधानी अनेकके, कोलरूपे पण कोनहीं, मुज जीत्योहो, तव हेमपुर जायके, वन भंजवाड करू तहीं ॥ २० ॥ भूपना सुतहो, शत नाठा जायके, वण शस्त्र इणे जीतीओ, गज रूपेहो, हरी लाव्यो तामके; कही इम वातो अतीतीओ ॥ २१ ॥ ऊदारताहो, शौर्यता उपगारके, धर्म प्रमुख गुण एहवो, नहीं बीजोहो, जगमां अद्भूतके, अनुभवीओ में जेहवो ॥ २२ ॥ कौतुके करीहो, रही छांनो अत्रके, सवि जोयुं नयणे करी, वली सांभल्योहो, अरिहंतनो धर्मके, भवसायरमां ए तरी ॥ २३ ॥ पूरव भवहो, संस्कारने जोगके, बुज्यो

ते तुमे सांभलो, धन्यपुरमां हो, धनवंत धन्य नामके, धनदते आगल सांभळो ॥ २४ ॥ प्रिया वसुमती हो, श्रावक एक मित्रके, तस संगे वली गुरू मल्या, समकित मूलहो, अंगि कर्यो धर्मके, गुरु वयणां तिणे सांभल्यां. ॥ २५ ॥ एक दिन तस हो, नारीने रोगके, उपना ते उपसम भणी, तेडया वैद्यनेहो, कर्या उपचारके, पण नवि गुण कीधो मुणी ॥ २६ ॥ घणुं रागेहो, मंत्रवादी तेडि कें, ते पण सवि निष्फल थया, गाढ स्नेहेहो, गेहेला परे तेहके, पग पग पूछे पति सया ॥ २७ ॥ जटीका पडीहो, प्रयोगना जाणके, जे साजी करे मुज प्रिया, तेहने आपुहो, लक्ष सुणी इंम वातके, एक जटी कहे करुं क्रिया ॥ २८ ॥ क्षणमां करुं हो, नीरोगी नारिके, पण लेशुं मुखे जे कह्युं, मानी तेणेहो, विनये करी वाणिके, बोल्यं न हुं नविजहुं ॥ २९ ॥ जोइ नारिनेहो, तिणे कीध उपायके, रोग गयो अनुक्रमे वही, ते देखी हो, विस्मय लह्यो चित्तके, साचो ते एहज सही ॥ ३० ॥ करी आग्रहहो, राख्यो एक मासके, तिणे जैन धरमे शिथल कर्यो, तिणे पाम्योहो, व्यंतर भव एहके, सेठते हुं दुरगति धर्यो ॥ ३१ ॥ तापस साथेहो, समकित लह्यो आजके, धर्म तणी वाणी सुणी, गुरु माथेहो, फुलनी करी वृष्टिके, ए सरिखो जग नहीं गुणी ॥ ३२ ॥ बीजे खंडेहो, बत्रीसमी ढाळके, पद्म विजय इणि परे कही, सुणो श्रोताहो, चित राखी ठामके, निंद्रा विकथा सविजही, ॥ ३३ ॥ सर्व गाथा ९४६

॥ दुहा. ॥

देव कहे द्यो एहने, यौवन कन्या योग, सुरवरे भाख्यो ए सखर, सूधो ए संयोग. ॥ १ ॥ ओछवथी उपगारिने, परणावो धरी प्रेम, थाशुं कृतारथ इणि परे, जाए फिकर वली जेम. ॥ २ ॥ कुलपतिए अंगी कर्युं, कुमरने प्रार्थना कीध; सामग्री सुरवर करे, प्रत्युपकार प्रसिद्ध. ॥ ३ ॥

॥ ढाळ ३३ मी ॥

॥ झूमखडानी देशी. ॥

कनक मंडप तिहां सुररचे, रयणमइ रचे थंभ, सोभागी सांभलो, तोरण मुक्ता मालनां, देखी होय अचंभ ॥ सो० ४ ॥ देवी तापसणी मली, गावे मंगल गीत सो०; दुंदुभि नाद वजावता, कुसुम माल सुरनीत ॥ सो० ५ ॥ बिरुदा वली सुर बोलता, विद्याधर संयुत्त सो०; ओत्सव सुर तिहां बहु करे, ऊपगारी आ कृत॥ सो० ६ ॥ कन्या तापस सुंदरी, दिव्य भूषण वस्त्रधार सो०; तापसे परणावी तदा, कुमरे परणी नार ॥ सो० ७ ॥ कुमरने आपे देवता, वस्त्राभरण अनेक सो०; गगन गामी दिए ढोलीओ, कुलपति धरिय विवेक ॥ सो० ८ ॥ ते वन रमणीकमां रचे, गिरि चूड देव विशाल सो०; सप्त भौमि सोनामयि, महोल तिहां ततकाल ॥ सो० ९ ॥ स्वर्गविमान ज्युं सोभतो, तेह कुमरने काज सो०; खादिम स्वादिम पूरियो, सर्वांगे सुखसाज ॥ सो० १० ॥ बहु सुरना परिवार शुं, सेवा करे सुखकार सो०; अप्सरा सरिखी नारिशुं, भोगवे भोगकुमार ॥ सो० ११ ॥ तिर्थ अनेकनें वांदता, पल्यंकने बले तेह सो०; कोइ दिन नारि विना जाए, कोइ दिन नारिशुं नेह ॥ सो० १२ ॥ नदी वनमां क्रीडा करे, वली तापसने कुमार सो०; जैनधरम विधि शीखवे, सम्यग जेह प्रकार ॥ सो० १३ ॥ उपदेश चारित्रनो दिए, ज्ञानतणुं फलसार सो०; उचित भण्या ते अनुक्रमे, जाणे क्रिया व्यवहार ॥ सो० १४ ॥ दक्ष थया जिनशासने, चारित्र ईच्छावंत सो०; भव वैराग्यथी ते रहे, नित्य वैराग्य महंत ॥ सो० १५ ॥ बीजे खंडे ए कही, तेत्रीसमी वर ढाळ सो०; श्री जयानंद रासे थयो, बीजो खंड रसाल ॥ सो० १६ ॥ सत्यविजय पन्यासना, कपूरविजय वर शिष्य सो०; खिमाविजय वर तेहना, चढती जासजगीस ॥ सो० १७ ॥ जिनविजयो जगमां जयो, तेहना शिष्य अनेक सो०; ऊत्तम बिजय तेहमां थया, पंडित वारू विवेक ॥ सो० १८ ॥ तस पद पंकज आलिसमो, पद्मविजय जसनाम सो०; तास कृपाथी भाखीओ, खंड बीजो अभिराम ॥ सो० १९ ॥

इतिश्रीमत्संविज्ञ पक्षीय पंडित प्रवर पं श्रीउत्तमविजयजी गणिविनय पं पद्म विजय गणि विरचिते प्राकृतप्रबंधे श्रीश्रीजयानंद केवलि चरित्रे सहस्राधादि राजर्षि चतुष्टय चरित्रेण चारित्र धर्म वर्णन श्राद्ध धर्म कलित चक्रायुध चरित्र वर्णन प्रथम व्रत पालन महात्म्य सूचक भीम सोम द्रष्टांत श्रीजयानंद प्रतिबोधादि वर्णन हंसकाकनि दर्शनेन श्रीमदानंद गजद्रष्टांतेनचद्वितीय व्रत पालन फल दर्शन श्रीजयानंद कुमार कला ग्रहण मणिमंजरी प्रथम पत्नी परिणयन श्रीजयानंद कुमारस्य महासेन पल्लीश विजयगिरि मालिनी देवी प्रतिबोध तदर्पित महौषधि ध्वयलाभ हेमपुर पुरागमन सौभाग्यमंजरी द्वितीय पत्नी परिणयन रेल्लणी देवी प्रतिबोध तदर्पित कामित रूपकारि महौषधी प्राप्तिहेमप्रभ भूपादि प्रतिबोध लाभादि श्रीजयानंद कुमारस्य देशांत्तर चर्यायां हेमपुर पुरोद्यानगत दुरजय कोलविजय तापसाश्रम गमन स्वर्ण जट कुलपत्यादि तापस पंचशति सहित गिरिचूड यक्ष प्रतिबोध कुलपति पुत्री तापस सुंदरी तृतीय पत्नी परिणयन कुलपाति दत्तपल्यंक विद्या न्वित गगनगामि पल्यंकबलेन नाना तिर्थ नमस्करणादि वर्णनो नामद्वितियः खंड समाप्तः प्रथम खंडे गाथा ४४४ द्वितीय खंडे गाथा ९६६ सर्व थइ गाथा १४१० प्रथम खंडे उक्त श्लोक १३ द्वितीय खंडे उक्त श्लोक १९ सर्व थइ उक्त श्लोक ३२ सवइओ १

॥ खंड त्रीजो. ॥

॥ दुहा ॥

शासन नायक समरीए, वर्द्धमान विख्यात; देवारयने द्रव्य गुण, सर्व भाषा विख्यात. ॥१॥ बीजो खंड बहु भातशुं, विगत वरणव्यो एम; त्रीजो खंड कहुं तुरत, सांभलो श्रोता प्रेम. ॥ २ ॥ उंघेने अति आलशूं, शिशुं रमवे करे सान; आडुने अवळुं जूए, वक्ता शुं करे वाख्यान. ॥ ३ ॥ नयने नयन मिलावीने, वदन विकश्वरवंत; वाणि सुणे वक्तातणी, ते दिए हर्ष अत्यंत. ॥ ४ ॥ ते माटे निज मति तजी, सांभलो चतुर सुजाण; श्रीजयानंदना रासमां, आगल कहुं आख्यान. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ १ ली. ॥

॥ जीरे म्हारे जाग्यो कुमर जाम. ॥ ए देशी. ॥

जीरे मारे एक दिन सातमी भूमि, बेठा रयण सिंहासने जीरेजी; जीरे गगने निरखे कुमार, आवतो देखे निज कने जीरेजी. ॥ ६ ॥ जीरे परिव्राजक सुरूप, यौवन वय आव्यो तिहां जीरेजी; जीरे देई आशीश बईठ, कुमर कहे रहो छो किहां जीरेजी. ॥ ७ ॥ जीरे कोण तुमे श्ये हेत, आव्या ते कारण कहो जीरेजी; जीरे कीजे ते तुम काम, थाउं कृतारथ अमे अहो जीरेजी. ॥ ८ ॥ जीरे जाणी न करे काम, आवे कलंक दाता भणी जीरेजी; जीरे तेह कृतारथ जाणि, आश पूरे याचक तणी जीरेजी ॥ ९ ॥ जीरे अवलु मुख करी जेह, याचक देखीने रह्या जीरेजी; जीरे द्रुम गिरि समुद्र न भार, ते धरतीने भारे कह्या जीरेजी. ॥ १० ॥ यतः मीयतां कथम भीप्सित मेषां, दीयतां द्रुत मया चित्त मेव; तंधिग स्तुकलयन्नपिवांछा, मर्थि वागव सरंसहतेयः १ पूर्व ढाळ. जीरे कुमर चिंतवे एम, किम बोल्या विण जाणीए जीरेजी; जीरे परिव्राजक कहे ताम, तुं सूरवीर कुलखाणीए जीरेजी

॥ ११ ॥ जीरे तुज असाध्य न कांय, पर उपगारी तुं वडो जीरेजी; जीरे तुज सम अवर न कोय, तुं जगमां जिम केवडो जीरेजी. ॥ १२ ॥ जीरे सांभल मारी वात, गंगा तटे मुज गुरु रहे जीरेजी; जीरे भद्रदत्त अभिधान, जे आम्नाय बहु लहे जीरेजी. ॥ १३ ॥ जीरे हुं गंगदत्त तसशीश, औषधी कलप गुरु दिए जीरेजी; जीरे मलय कूटे बहु तेह, ओलखु सघली छे हैये जीरेजी. ॥ १४ ॥ जीरे जाणुं सम्यगताम,साधुं विधथी ए यदा जीरेजी; जीरे जई तिहां बहुवार, साधवा मांडी में तदा जीरेजी. ॥ १५ ॥ जीरे मलयमाल क्षेत्रपाल, ए पर्वतनो अधिपाति जीरेजी; जीरे बीवरावे मुज तेह, करे उपसर्ग वली अती जीरेजी. ॥ १६ ॥ जीरे पादलेप गुरु दीध, तेह आम्नायथी अंबरे जीरेजी; जीरे योजन एक उतपात, जाऊं हुं ए शक्ति वरे जीरेजी. ॥ १७ ॥ जीरे आव्यो इण वनमांही, दीठुं धाम कनकतणुं जीरेजी; जीरे पूछी तापसने वात,उत्तर सुणी हरख्योघणुं जीरेजी॥१८॥जीरे लोकोत्तर तुजवात,सुरपण तुज न विजय करे जीरेजी; जीरे जाचवा तुमची पास, स्वार्थ सिद्धि तुम आशरे जीरेजी.॥१९॥जीरे योगने जाचना जेह, तेहमां लाज आवे नहीं जीरेजी; जीरे जो समरथ छो ताम,उत्तर साधकहो वही जीरेजी.॥२०॥ जीरे कुअर बोल्या ताम, एमां शुं भारे अछे जीरेजी; जीरे यम जीती करुं काम, तेहथी सहु हलका पछे जीरेजी. ॥ २१ ॥ जीरे परिव्राजक कहे ताम, ए सवि तुममां संभवे जीरेजी; जीरे पण सोजोजन दूर, पर्वत इहांथी होए जवे जीरेजी. ॥ २२ ॥ जीरे बारशे मांडवो मंत्र, पूरो होय त्रणे दिनें जीरेजी; जीरे जो निरविघ्ने थाय, चौदश दिन सिद्धि बने जीरेजी. ॥ २३ ॥ जीरे वद आठम छे आज, सज थाओ विहाणे चालीए जीरेजी; जीरे खंध बेसाडी तुज, जातां त्रण दिन भालीए जीरेजी. ॥ २४ ॥ जीरे हसीने कहे कुमार, स्वार्थ साधो तुमे जाओ सुखे जीरेजी; जीरे बारशे आवशुं प्रभात, निज शक्ते जाणो सखे जीरेजी. ॥ २५ ॥ जीरे मधरो संदेह लगार, वयण सयणनां नवि चले जीरेजी; जीरे अचला मेरु दृष्टांत, सांभली ते हर्षज धरे जीरेजी. ॥ २६ ॥ जीरे जणवी मलवा ठाम, परिव्राजक थानिक गयो जीरे-

जी; जीरे नारिने कहे कुमार, परउपगार अवसर थयो जीरेजी. ॥ २७ ॥ जीरे दिवस थये मुज त्रण, कार्य करी आवुं खरो जीरेजी; जीरे पुण्य अंश थशे तुज, तातनो विनय तुमे करो जीरेजी. ॥२८॥ जीरे एकादशीनी रात, कुमर पल्यंके आवीयो जीरेजी; जीरे पल्यंक गोपवीतथ्थ, साधकने मिल्यो भावीओ जीरेजी. ॥ २९ ॥ जीरे त्रीजे खंडे एह, पहेली ढाळ सोहामणी जीरेजी; जीरे पद्मविजय कहे वात, आगल घणुं रळीआमणी जीरेजी. ॥ ३० ॥

॥ दुहा. ॥

कुमर ते साधकने कहे, सुखमां विद्या साध; तिणे पण मांडी ततक्षणे, विधिए करी विण बाध. ॥ १ श्रीजय सायुध अति सुभट, विघन करे वि-शराल; पूरव दिशि निशि पेखतो, धूम बहु धूंधाल. ॥ २ ॥ अंधित दिशि मुख अति थयुं, देवीए औषधी दीध; ते संभारे ततक्षणे, नमस्कार वली नि-ध्ध. ॥ ३ ॥ विलय थयो वारुपरे, अग्नि देखे आप; अटृहास्य भीषण अति ततक्षण आपे ताप. ॥ ४ ॥ तोपण क्षोभ्यो ते नहीं, धीरय हृदय धारि; अं-बर वाणी एहवी, सांभल अतिहि असार. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २ जी ॥

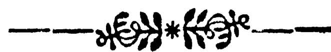
॥ बन्योरे कुअरजीनो सेहरो. ॥ ए देशी. ॥

कहेतो पहेलां साधक भखुं, के उत्तर साधक एहरे कुमार; तव त्रटकी श्रीजय बोलीओ, खा पथर ए तुज गेहरे सुरिंद ॥६॥ श्रीजयदेवशुं जूझतो ॥ नहीं ताहरे वश अमे दोयछुं; किम केसरीने मृग खायरे. सुरिंद० अथवा सिंहे मृग राखीओ, तेह सामुं नवि जोवायरे ॥ सु० श्री० ७ ॥ जीतुं हुं सक्र समानने, तो ताहरी केही वातरे सु०; फरी देव बोल्यो आकाशमां, तुं मानव कीटक मातरे ॥ कु० श्री० ८ ॥ कुण मुरख कोई माटे मरे, तुं नवि जाणे कांय बालरे कु० किम सुरने जीते मानवी, ए जाणे बाल गोपालरे ॥ कु० श्री० ९ ॥जा दूर तुं तुजने नहिं हणुं, तुं निरअपराधि जेणरे कु०,

तूं रक्षक छते पण मारशुं, साधक सापराधी तेणरे ॥ कु० श्री० १० ॥ मुज पर्वत औषधी इच्छतो, विद्या साधे छे एहरे कु०; मुज अरचादिक न कर्युं इणे, तिणे मारिश निःसंदेहरे ॥ कु० श्री० ११ ॥ तव बोले कुंमर हसी करी, शुं अदृश रही करे वातरे सु०; जो वीरपणुं चित्तमां धरे, तो परगट था साक्षातरे ॥ सु० श्री० १२ ॥ इंम तर्जित अमर कोपें करी, थयो कोल रूपे प्रगट्टरे सु०; पादाहत कंपित गिरि, सामो आव्यो रणसट्टरे ॥ सु० श्री० १३ ॥ देवी दीधी औषधी बले, कुमरे कर्युं सूअर रूपरे सु०; क्रोधे करी युद्ध बिहु करें, महा दुर्द्धर रौद्र सरूपरे सु० श्री० १४ ॥ घोर घुर्घुर गरजे घणुं, तिणे गिरि गुफा करती गाजरे सु०; मांहोमांहे दंते विदारता, तिम नख करकश अति साजरे ॥ सु० श्री० १५ ॥ महा कायने महा पराक्रमी, स्पर्द्धावंत बिहुं वलगंतरे सु०; पर्वत धरती कंपावता, उछलें वली हेठ पडंतरे ॥ सु० श्री० १६ ॥ भीषण रण इंणिपरे बहु कर्युं, देवता सूअरनी दाढरे सु०; कुंअर कोले भागी तिहां, जेहनी हती अतिशय गाढरे ॥ सु० श्री० १७ ॥ करी बुंबारव नाशी गयो, कुंअर कोलथी सुर कोलरे सु०; करि हस्तिनुं रुप प्रगट थयो, उछालतो सुंढ कल्लोलरे ॥ सु० श्री० १८ ॥ तव हस्ति रूप कुंअर करी, करे युद्ध चलावे भूमिरे सु०; गिरि श्रृंग पडे गर्जारवे, मानुं फुटशे हमणां व्योमरे ॥ सु० श्री० १९ ॥ दंत भाग्या सुंढ पीडा थई, नाठो सुर करि वरतामरे सु०; तिम सिंह रुपे बिहु झूझता, सुर केसरी हार्यो ते ठामरे ॥ सु० श्री० २० ॥ इम सर्व युद्धे सुर हारिओ, तव क्रोध चढ्यो असंतरे सु०; भीषण रूप करे हवे, अति रौद्र बीभत्स देखंतरे ॥ सु० श्री० २१ ॥ ताड उंच्च स्थूल जंघाबनी, गिरि कंदरा उदर वखाणरे सु०; पृथु लांबी शिला सम ह्रदय छे, लांबी कृश कोटि प्रमाणरे. ॥ सु० श्री० २२ ॥ वड शाखा समभुजा जेहनी, स्थूल रज्जू समान साजालरे सु०; नीसातरा सम जस आंगुली, अंजन सम वर्णे कालरे ॥ सु० श्री० २३ ॥ कीलक सम दंतावली, अगनि थानक सम नयनरे सु०; स्थूलने लघु चिप्पट नाशिका, कडाह समान वदनरे ॥ सु० श्री० २४ ॥ शिर त्रण कोण मटक

समु, स्थूल कावरा जेहना केशरे सु०; बिल कान गाल बेशी गया, नाद गाजतो शैलेसरे ॥ सु० श्री० २५ ॥ डमरूक वजावे कर थकी, स्फुटा टोप करे वली नागरे सु०; मोगर करवाल धर्या करे, इंम च्यार हाथनो लागरे ॥ सु० श्री० २६ ॥ भुजा स्फोट अटाटय हास्य हवे, सांभलरे हुं क्षेत्रपालरे कु०; मलय माल नामे वडो, करुं वैरीनो हुं कालरे ॥ कु० श्री २७ ॥ तुज शुं में युध्ध कर्यो जिके, ते युध्ध क्रीडाने काजरे कु०; मत जाणज्ये हुं जीतो अछुं, सुर न जीताए कोई आजरे ॥ कु० श्री० २८ ॥ हजी कांय गयुं नथी ताहरुं, मरे परने अर्थे केम कु०; मुज बालने मारतां जस नहीं, जीवतो मुकयो जा क्षेमरे ॥ कु० श्री० २९ ॥ कहे कुमर ताहरे क्रीडा थइ, माहरे थयो उपगाररे सु०; सुर असुरपति पण नवि गणुं, मुज आगळ तुज शो भाररे सु० श्री० ३० ॥ जीताए तेजे न वय थकी, नगशिर दिए पद रवि बालरे सु०; धीर मरण इछे उपगारथी, मत मरणनी बीक दे खालिरे सु० श्री०३१ ॥ यतःहस्तिस्थुलतमःसचांकुशवशःकिंहस्तिमात्रोंकुशोवज्रेणापिहताः पतंतिगिरयःकिंवज्रमात्रोगिरिःदीपेप्रज्वलतिप्रणस्यतितमःकिंदीपमात्रंतमस्तेजो यस्याविराजतेसबलवान्स्थूलेशुकःप्रसयः. १ पूर्व ॥ढाळ.॥ जय मरण जाणशु युध्धे करी, फिरी युद्ध करोजो हुंश होयरे सु०; इम तर्जित क्रोध लही करी, धायो असि मोगर लेई सोयरे ॥ सु० श्री० ३२ ॥ कुंमरे कर्युं रूप ते सारिखुं, संभारी तव नवकाररे सु०; लेई खड्ग धायो सुर उपरे, दोय घात वंचावेतिवाररे ॥ सु० श्री० ३३ ॥ इम खडग युद्ध बहु विध करी, दुर्जय जाण्यो ए कुमाररे सु०; करी नागने करडे कुमारने, एक हाथे धरी तरवाररे सु० श्री० ३४ ॥ एक हाथे मोगर लेई करी, एक हाथे वजावे तूररे सु०; सर्व शक्ते झूझे चउ करे, तव श्रीजय पण अति सूररे ॥ सु० श्री० ३५ ॥ विघ्नहर औषधीना बळ थकी, वली धर्म पराक्रम तासरे सु०; करवा ले डमरुक भेदिओ, खंडो खंड कर्या नागपासरे ॥ सु० श्री० ३६ खड्गने मोगर पण चूरियां, तव वृक्ष उपाडे देवरे सु०; कुमरे पण वृक्षे चूरिओ पुण्ये तस ततखेवरे ॥ सु० श्री० ३७ ॥ इंम नव नव वृक्षे झूझीओ, वली

स्थूल शिला सुरे लीधरे सु०; कुमरे पण कीधं तिणी परे, देवने पण विस्मय दीधरे ॥ सु० श्री० ३८ ॥ हवे मल्ल युद्धथी झूझता, स्कंध भुज शिर स्फोट करंतरे सु०; पदथी धरती कंपावता, कुर्कट परे उपडे पडंतरे सु० श्री० ३९ ॥ करे मुष्टि प्रहार बिहु जणा, पडे उपडे पण न जणायरे सु०; आलोटे पृथ्वी उपरे, उपर हेठळ वली थायरे सु० श्री० ४० ॥ युद्धे पण मिले विछडे जदा, तव राग परे परखायरे सु०; सिंहनादने मुष्टि प्रहारजे, स्कंधा घात भुजा स्फोट करायरे ॥ सु० श्री० ४१ ॥ तस नादे विश्व कंपावता, गिरि गाजे पृथ्वी चलंतरे सु०; दिश बे हरी नदीओ विसंस्थूला, सायरनी वेली वधंतरे ॥ सु० श्री० ४२ ॥ पडे वृक्षथी फल त्रूटी करी, नगश्रृंगथी तिम शिला पातरे सु०; प्रेत नाचे ने वली नासता, प्रीतिने वली भय आपातरे ॥ सु० श्री० ४३ ॥ मुष्ट्यादिके श्रीजयानंदजी, करी श्रांत लीलाए तासरे सु०; उलाली दूरे नाखी दीओ, पड्यो शिल्ला उपर दुःख राशरे ॥ सु० श्री० ४४ ॥ घोर शब्द ने शिल्ला चूरण थई, पीडा थई तास असंतरे सु०; पण देव माटे खंड नवि थया, सुर चमक्यो चित अनंतरे ॥ सु० श्री० ४५ ॥ तस महिमा पराक्रम देखीने, माने मुज जीतो एणरे सु०; कहे वीर तुं जगमां एक छे, निज रूप प्रगट कर तेणरे ॥ सु० श्री० ४६ ॥ त्रीजे खंडे पूरण थई, ए बीजी ढाळ रसालरे सु०; कहे पद्मविजय पुण्ये करी, सघले लहे मंगलमालरे ॥ सु० श्री० ४७ ॥ सर्व गाथा ७७ ॥

॥ दुहा ॥

नवि जीतो मुजने किणे, जीतो मुजने जेण; जग जीतो ते जाल्यमी, तुजने मानुं तेण. ॥ १ ॥ मंत्र धर्म ताहरो मने, कहे मुज करुणा आणि; जिण बलथी तुं जीतोओ, मोटोने माहाराण. ॥ २ जाणी श्री जयानंदजी, धर्मार्थी धरे शांत; धरी सहजाकृति धर्मने, भाखे अति भाग्यवंत. ॥ ३ ॥ वीतराग मुज देव छे, संजमी गुरु सुजाण; अरिहंत भाषित आदरुं, सार धर्म सपराण.

॥ ४ ॥तिणे हुं तुजने जीतीओ, सुणी धर्म विस्तार; सुर कहे बूझ्यो समीपरे, पोहोचाड्यो भवपार. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ३ जी. ॥

॥ मुनि मन सरोवर हंसलो. ॥ ए देशी. ॥

श्री जयानंदजी सांभलो, धर्म दंत इण नामेरे; पाछले भव हुं श्रावक हुतो, रीद्धि धणी सुज धामेरे ॥ श्री० ६ ॥ एक दिन दीठो उद्यानमां, मास क्षमण करनाररे; परिव्राजक निश्चलासनी, ध्यांन लीन सु विचाररे ॥ श्री० ७ ॥ नाम धनेश्वर तेहनुं, च्यार कोडि धन त्यागीरे; माहरो मित्र गृहस्थमां, लोक वंदन आवे रागीरे ॥ श्री० ८ ॥ में परसंस्यो तेहने, अहो तप त्यागने ध्यानरे; श्राध प्रसंसित कारणे, राय प्रमुख दिए मानरे ॥ श्री० ९ ॥ इंम समकितमां लगाडीओ, चोथो मे अति चाररे; बहु मिथ्यात्व वर्त्तावियो, दर्शन हार्यो तिवाररे ॥ श्री० १० ॥ थयो मिथ्यात्वी देवता, समकितवंत जो होयरे; वैमानिक सुर उपजे, नही संदेह ते कोयरे ॥ श्री० ११ ॥ यतः सम्मदिठीजीवो । विमाणवज्जंनबंधएआउं ॥ जइविनसम्मत्तजढो । अहवनबद्धाऊओपुव्विं ॥ १ ॥ ॥पूर्वढाळ॥बोधि विराधिने उपजे, नीच देव मांहि प्राणीरे; फरि समकित लहे दोहिलुं, बहु भव भमे कहे नाणीरे ॥ श्री० १२ ॥ धर्म आराध्यो अतिचरी, न गयो दुरगति तिणेरे; तुज थकी समकित पामियो, पूर्व संस्कार हतो जांणरे ॥ श्री० १३ ॥ ज्ञाने जाणीने भाविउं, तिणे मुज तुं उपगारीरे; तुंहिज मित्र बांधव गुरु, दे समकित निरधारीरे ॥ श्री० १४ ॥ योग्य नियम वली आपीअे, सांभली तेह कुमाररे; श्रीजय कहे तुं धन्य छे, तुज सफल अवताररे ॥ श्री० १५ ॥ समकित तेहने आपीउं, हिंसानो नियम आपेरे; सुर कहे धर्म दायक तुमे, तुज रणकिणी पर कापरे ॥ श्री० १६ ॥ वर मागो कांय मुख थकी, देई पूजु तुम पायरे; कुमर कहे कांई खप नहीं, तोपण सांभल भायरे ॥ श्री० १७ ॥ साधक पुरुषने औषधी, आपो वांच्छित जेहरे; उद्यम अम बिहुं एहनो, सफल करो तुमे तेहरे ॥ श्री० १८ ॥ देव कहे देशुं सही, पण नहि रहे एहपासेरे; भाग्य विना दरिद्री घरे, रयण नि-

धान न ठाइयेरे ॥ श्री० १९ ॥ में आणा करी एहने, औषधी ल्यो मन भावेरे; पंडित औषधी कल्पमां, गुरु कीधो सुप्रस्तावेरे ॥ श्री० २० ॥ पण तुं सार औषधी लेई, मुजने करी उपगाररे; गुरु पूजा होय माहरे, कुमर न बोल्या तिवाररे ॥ श्री० २१ ॥ पांच औषधी दिए देवता, श्रीजयकुमर ते लीधीरे; सुर कहे महिमा सांभलो, एहनी जगपर सिद्धीरे ॥ श्री० २२ ॥ बे आंगुल जाडी वली, लांबी आंगुल च्याररे; पीली ते मंत्र जपे थके, सीझे बारहजाररे ॥ श्री० २३ ॥ मंत्रश्चायं ॐमहाभैरवीक्षांक्षौक्षः श्रियंवितर वितर स्वाहाः ॥ ढाल ॥ रत्न पांचसें आपशे, अर्च्यां दिन दिन एहरे; हवे बीजी पण एहवी, वरणे राती छे जेहरे ॥ श्री० २४ ॥ तेहने महिमा पूज्या थकी, इयुं आपुं इंम भाखेरे; माग्याथी बिमणुं लिओ तुमे, ल्यो त्रमणुं इंम दाखेरे ॥ श्री० २५ ॥ कहे पण आपे कांय नहीं, पण कौतुक एह दीसेरे; पूरवपरे एहनी साधना, सुणतां हीयडुं हीसेरे ॥ श्री० २६ ॥ मंत्रश्चायं ॥ ॐमहावादिनीझांझेंझोंमहाश्रियंवदवदस्वाहाः ॥ ढाळ ॥ त्रीजी उजली औषधी, पूरवथी अर्द्धमानेरे; एहनी साधना कांय नथी, पण महिमा सुणो कानेंरे ॥ श्री० २७ ॥ थावर जंगम विष हणे, रोग सवे मीटी जायरे; घात व्रणादिक एहना, जाए नीर सींचाएरे ॥ श्री० २८ ॥ अरधमाने चोथी एहथी, औषधी वरणे नीलीरे; पूर्वपरे मंत्र साधना, साधे काम एकेलीरे ॥ श्री० २९ ॥ चेतन अथवा पूतली, मस्तके औषधी दीधीरे; अतीत अनागत वारता, पूछी कहे सवि सिधीरे ॥ श्री० ३० ॥ मंत्रोयथा ॥ ॐमहाघंटेचंडेशासनिप्रण्णार्थवदवदक्रैंस्वाहाः ॥ ढाळ ॥ चोथीए ज्ञानी समी कही, हवे पांचमी जेह स्यामरे; दुष्ट कामण मंत्र चूर्ण जे, टाले ए अभिरामरे ॥ श्री० ३१ ॥ ए विधि महिमा जे भाखीओ, कुमरे धार्यो विलासेरे; क्षेत्रपाल इयुं आवीआ, साधक पुरुषने पासेरे ॥ श्री० ३२ ॥ त्रीजे खंडे त्रीजी कही, ढाळ अधिक उल्लासेरे; पद्मविजय कही पुण्यनी, श्रीजयानंदने रासेरे ॥ श्री० ३३ ॥ सर्व गाथा ११०

॥ दुहा. ॥

सुर कहे साधक सांभले, ले औषधी मन लाय; ध्यान मुकी धारी करी, भद्र जे मनमां भाय. ॥१॥ एह कुमर अनुभाव छे, सांभली सुर पूजेय; निर्जर कुमर नमी कहे, श्रीजयानंद-सुणेय. ॥ २ ॥ काम पडे समरण करे, पूछी प्रणमी पाय; निज थानक निर्जर गयो, साधक हवे समजाय. ॥ ३ ॥ भमि भमिने मन भावती, औषधी लिए अपार; भाग्य प्रमाणे भलीपरे, विधि पूर्वक अवधार. ॥ ४ ॥ साधक कुमरने कहे सुणो, सघलुं सीध्धुं काज; तुम पसायथी ततक्षणे, माहरुं ए महाराज. ॥ ५ ॥ तुम आणाए जाऊं तुरत, निज थानिक निरधार; परउपगार प्रमोदथी, करे आणा ते कुमार. ॥ ६ ॥ पल्यंक वेसी कुमर पण, आवे अंबर राह; रतनपुरने उपरे, उपवन मांहि अथाह. ॥ ७ ॥

॥ ढाळ ४ थी. ॥

राय कहे रांणी प्रते, भरी दीर्घ नीसाशा. ॥ ए देशी. ॥

तिहां जिन चैत्य मनोहरु, देखीने विचारे; उल्लंघन आशातना, रखे थाए किवारे. ॥ ८ ॥ हुं वारी एह जिणंदनी, जे भव दुखवारे ॥ ए आंकणी. ॥ उतरी पेसे चैत्यमां, विधिए प्रणमंतो; योग्यता जाणी ढोलीओ, किहांयक गोपंतो ॥ हुं० ९ ॥ विधि सामग्री मेळवी, जिन ध्यानमां लीनो; त्रण उपवास करी तिहां, मंत्र जापज कीनो ॥ हुं० १० ॥ त्रणे मंत्र ते साधीआ, प्रभु ऋषभने पासे; जिनवर पूजी भावश्युं, आणी हर्ष उल्लासे ॥ हुं० ११ ॥ पारणुं फलथी करी हवे, आद्य औषधी पासे; पांचसें रत्न ते पामीयो, जेहथी दुख नासे ॥ हुं० १२ ॥ अठाई मोत्सव तेहनो, करी पुरमां आवे; निरधन श्रावकने घरे, भाडुं जे थावे ॥ हुं० १३ ॥ आपी तेहने घर रहे, मन हर्ष ते आणी; गोशीर्ष चंदननी करे, प्रतिमा गुण खाणी ॥ हुं० १४ ॥ ते लघु प्रतिमा गुरु कने, प्रतिष्ठावी थापे; नित्य पूजा करे तेहनी, अति आणंद व्यापे ॥ हुं० १५ ॥ औषधी प्रतिमा एकठी, डाबडामां मुके; डाबडो गर्भ ग्रहे ठवे, तस विधि नवि चूके ॥ हुं० १६ ॥ पांचसें रत्न ते नित दिए, पहेली औषधी

जेह; अर्थ कामने धर्म ते, साधे ससनेह ॥ हुं० १७ ॥ श्राद्ध कुटंब सेवा करे, कुमरनी भक्ते; दान दिए तिणे वश सहु,अढळक अति शक्ते ॥ हुं० १८ ॥ बहु परिवार कर्यो तिहां, देतो याचक दान;राज्य पंथे ते करावतो,वेशी गीत गान ॥ हुं० १९ ॥ मूल नाम अणजाणते, लोके दियुं नाम; श्रीविलास सान्वयपणे, इच्छित करे काम ॥ हुं० २० ॥ तिण नगरीनो राजीओ, रत्नरथ इति नाम; गांभीर्य सौर्य ऐश्वर्यता, बहु विद्या ठाम ॥ हुं० २१ ॥ विजय यात्रा ए जेहने, अचलाचल थाय; रति माला गणिका तिहां, रूपे रंभ हराय ॥हुं० २२ ॥ तरुण पुरष मन जीपती, कला चोसठ धाम, चंद्र जीती पद नख मिसे, करावे परणाम ॥ हुं० २३ ॥ राय कलाथी रीझियो, अंते उर राखे; विनयादिक गुण कामना, उपचार ते दाखे ॥ हुं० २४ ॥ रायतणुं चित रीझव्युं, क्रमे पुत्री आवी, पूर्वे पुत्री अभावथी, नृप चित अति भावी ॥हुं० २५ ॥ जनम मोत्सव भूपति करे, लक्षण रूपवंती; रति रंभादिक नारिने, लावण्ये जीपंति ॥ हुं० २६ ॥ स्वजन जमाडी थापतो, रति सुंदरी नाम; थापे कल्प वेलिपरे, वधति अभिराम ॥ हुं० २७ ॥ वय स्पर्द्धाए नित्य वधे, गुण विनयने रूप; सुंदरता लावण्य वली, दाक्षिण्य अनूप ॥ हुं० २८ ॥ योग्य थई कला ग्रहणने, कलाचारय पास; भणवा मुके भूपति, करवा अभ्यास ॥ हुं० २९ ॥ प्रज्ञाए जीते सरसती, भणी थोडा दिनमां; त्रणे वर्गनां शास्त्रनी, जाण थइ सहु जनमां॥ हुं ३० ॥ षट दर्शनना रहस्यते,. जाणे रूडी रीते; भारती बिहु रूपे थई, मानुं आवी प्रीते ॥ हुं० ३१ ॥ पूरव भव संस्कारथी, वली जैनी भणावे, तिणे जिन सासनमां थई, घणुं ते दृढ भावे ॥ हुं० ३२ ॥ सरसती पुस्तक लेई करे, मानुं जोवे एम; एहवी कोई थइके थशे, इंम जाणवा नेम ॥ हुं० ३३ ॥ त्रीजे खंडे चोथी कही, पद्मविजये ढाळ; कुमरी गर्व रहित घणुं, जैन भावे रसाल ॥ हुं० ३४ ॥ सर्व गाथा १४४

॥ दुहा ॥

वर जोवा वारू परे, रूप जोईने राय; दिशोदिश मुके दूतने, जोवा ते पण जाय. ॥ १ ॥ अन्य राणीनी इरषा, जाणी भूप सुजाण; रति माला पुर बाहिरे, ठवी आवासने ठाण. ॥ २ ॥ कला स्थैर्यने कारणे, रति सुंदरी ने राय; पासे राखे प्रेमशुं, आपे द्रव्य अमाय. ॥ ३ ॥ नृप कुल देवी नामथी, उपवन मांहि अवछ; चंद्रेश्वरी चैत्समां रहे, नित्य थाय पूज नवछ. ॥ ४ ॥ उपगारी अणगारजी, चोमासुं चित लाय; चोमासी तप आचरी, आवाशे कोइ आय. ॥ ५ ॥ सझाय ध्यान शुं लीनजे, ते सुणी देवी ताम; गुण रागी रीझी गणुं, आदर करे उद्दाम. ॥ ६ ॥

॥ ढाळ ५ मी. ॥

वीरे वखाणी राणी चेलणाजी. ॥ ए देशी ॥

पूरव भव तस सांभर्योजी, सांभलो भार्याए तेह; विप्र देवशर्म्मा नंदि पुरेजी, नंदीनी पुत्री दुखरेह ॥ कर्म विचित्रता सांभलोजी० ७ ॥ परणी सुशर्मा वाडव प्रतेजी, दैवथी वरस थयुं एक, मरण लह्यो तास पति अन्यदाजी, थई दुखिणी अतिरेक ॥ कर्म० ८ ॥ ताते समजावी पुत्री प्रतेजी, राखे निज घर तस तात; धर्म गुप्त गुरु हवे अन्यदाजी, निकट आलयमां आयात ॥ कर्म० ९ ॥ देइ प्रति बोध श्राविका करीजी, समकित अणुंव्रत शील; धरममां दृढव्रति ते थईजी, साध्वी पासे रहे लील ॥ कर्म० १० ॥ तात आणाए तप ते करेजी, षट आवस्य करे नित्य; देवगुरु भक्तिवंती घणुजी, अल्प आरंभ सुविनीत ॥ कर्म० ११ ॥ काम घरनां हवे तस पिताजी, नवि करावे तस पास; धर्ममां विघन जाणी करीजी, करे हवे धर्म उल्लास ॥ कर्म० १२ ॥ इम करतां हवे अन्यदाजी, गुरु प्रमुख तणेरे अभाव; आसन्न मठ परिव्राजिका, तास संयोग स्वभाव ॥ कर्म० १३ ॥ गोठ तेहश्यु बनी तेहनेजी, मधुर वयणे करे वात; समकित मलिन अतिचारथीजी, पाखंडि परिचय ख्यात ॥ कर्म० १४ ॥ प्रीति थई ते पिता वारतोजी, पण नवि मुके तस संग; एह स्वभाव छे स्त्री तणोजी, संग सरिखो होए रंग ॥ कर्म० १५ ॥ इंण

समे सावित्री ब्राह्मणीजी, छे पाडोसण तस पुत्त, जन्नद ॰ अंजना तस प्रिया-
जी, पण नहीं प्रीति संयुत्त ॥ कर्म० १६ ॥ परभव गयो नंदि पिताजी, ज-
न्नदत्त देखी तस रूप; मोहिओ पण नवि ते मलीजी, खेद पामे प्रतिरूप
॥ कर्म० १७ ॥ दिन दिन दूबलो ते होएजी, पूछे तस सावित्री माय;
लाज मुकी कह्युं मातनेजी, मात कहे श्याने खेदाय ॥कर्म०१८॥ तुज मनो-
रथ सफला करुजी, हवे एक दिन तसमाय; नंदिनीने एकांत कहेजी, देई
विश्वास शुभ ठाय ॥ कर्म० १९ ॥ माहरो पुत्र तुज ईच्छतोजी, यौवन वय
स्मररूप; धन्य तुं देह अंगी करीजी, यौवन सफल अनुरुप ॥ कर्म० २० ॥
नारिना भोग विण विफलछेजी, रूप लावण्य सौभाग; यौवन विभव निःफ-
ल सवेजी, तिणे धर मुज सुतराग ॥ कर्म० २१ ॥ वृद्ध वये तप करवो घटे
जी, तरुणपणुं फोक मत हार; पति मरणे कह्युं पांचनेजी, अन्य पति क-
रण विचार ॥ कर्म० २२ ॥ यदुक्तं ॥ पत्यौ प्रव्रजितेक्लीबे, प्रनष्टे पतिते मृ-
ते; पंच स्वापत्सु नारीणां, पति रन्यो विधीयते. ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ सां-
भली ते क्रोधे चढीजी, मूढ तुजनेरे धिक्कार; कर्ण कटुक ए तुं शुं लवीजी, दुर
गतिनो अधिकार ॥ कर्म० २३ ॥ सतीय ते शील लोपे नहींजी, जो कदि
होय प्राणांत; इह परलोक विरुद्ध ते जी, आचरे केम निभ्रांत ॥कर्म०२४॥
तदुक्तंः ॥ वरंप्रविष्टंज्वलितंहुताशनं,नचापिभग्नंचिरसंचितंव्रतं; वरंहिमृत्युःशु-
चिशुद्धकर्मणा, नचापिशीलस्खलितस्यजीवितं. ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ. ॥ काम
शास्त्रोक्त किरिया थकीजी, नरक गति नवि अवराय; शीलखंडन थकी नि-
श्चयेजी, प्राणियो नरगमां जाय ॥ कर्म० २५ ॥ इम प्रतिहत करी तेहनेजी,
मौन करी गई निज गेह; दोय त्रण वार इंम कह्युं घणुंजी, पण विलखी
थई तेह ॥ कर्म० २६ ॥ कार्य असाध्य निजथी लहीजी, तेह परिव्राजिका
पास; नंदिनी तास वश जाणिमेजी, सेवना करती उल्लास ॥ कर्म० २७ ॥
पूछे परिव्राजिका एकदाजी, किम करे सेवना मुज; सावित्रीए सघलुं कह्युं-
जी, मोहवशे साध्य छे तुज ॥ कर्म० २८ ॥ अंगी करी तास विसर्जतीजी,
हवे करे तास ऊपाय; कूतरी एक तिणे वश करीजी, अशन पानादिकदाय

॥ कर्म० २९ ॥ पादपतनादि चेष्टा प्रतेजी, सीखवे अतिअ अभ्यास; नंदिनी देखतां एकदाजी, कूतरी तेडी निज वास ॥ कर्म० ३० ॥ चक्षुमां चूर्ण नाख्युं यदाजी, तेह करती अश्रुपात; पाय लगाडी शुनि प्रतेजी, नंदिनी देखी साक्षात ॥ कर्म० ३१ ॥ पूछे परिव्राजिकाने तदाजी, एह शुं कौतिक आज, सा कहे पूर्व भव सांभलोजी, मुज शुं एहने जे काज ॥ कर्म० ३२ ॥ पृथ्वि पुरे दत्त ब्राह्मण वसेजी, तेहने दीकरी दोय; प्रथमने अग्निदत्त परणीओजी, पुत्र त्रण तेहने होय ॥ कर्म० ३३ ॥ पति मूए थई परिव्राजिकाजी, भगिनी लघु ते पण ताम; अग्निसरमा नें ते परणतीजी, मास षट विधि थयो वाम ॥ कर्म० ३४ ॥ तव मरी गयो अति रूपणीजी, ईच्छतो हरिदत्त तास; सा न ईच्छे हरिदत्तनेजी, शील खंडु नही खास ॥ कर्म० ३५ ॥ धूर्त्त उपदेश तस चित वस्योजी, नवि लहे भोग अंतराय; वृद्ध भगिनीने कहे व्रत दिओजी, ते कहे नविअ अपाय ॥ कर्म० ३६ ॥ अपुत्रीणी नहीं व्रत योग्यनेजी, तेह वारी पण इंम; नवि रही थई परि व्राजिकाजी, नवि इच्छे कोयने तेम ॥ कर्म० ३७ ॥ आयु पुरे थई कूतरीजी, देखी मुज जाति संभार; पाय पडे ए रोती थकीजी, हुं गई मनुष्य भव हारि ॥ कर्म० ३८ ॥ भोग अंतरायने शोचतीजी, तिणे सुण नंदिनी वात; प्रार्थना भंग नवि कीजीएजी, भोगअंतराय बंधात ॥ कर्म० ३९ ॥ कपटिणी इंम कपटे करीजी, भोलवी नंदिनी नार; हीणी संगतथी हीणापणुंजी, आयतां नवि करे वार ॥ कर्म० ४० ॥ खंड त्रीजे कही पांचमीजी, उत्तम एह वर ढाळ; श्रीजयानंदना रासमांजी, पद्मविजय सुरसाल ॥ कर्म० ४१ ॥ सर्व गाथा १८५

॥ दुहा. ॥

ब्रह्म पालंती ब्राह्मणी, कूतरी थई किरतार; कष्ट सह्युं ते किहां गयुं, ए कोइ अवर प्रकार ॥ १ ॥ मुज पण इंम मत नीपजो, भोगवुं तिणे हुं भोग; आवी निज आगारमां, लक्षणे जाणे लोग ॥ २ ॥ सावित्री ईंगितसवे, पर-

गट इंणिपरे पेख; पूरब परे कहे पापिणी; उणिम नरही रेख ॥ ३ ॥ नंदिनी कहे नारी प्रते, सावित्री सुण वाण, बांधवथी बिहुं बहु, वारु करो विनाण ॥ ४ ॥ सावित्री कहे साचलुं, जाश्युं तीरथ जात; शंका जिम नवि संपजे, ए छलनो अवदात ॥ ५ ॥ भोगव भोग भली परे, देशांतरे जई दक्ष; द्रव्य पितानो दीधलो; निज हस्ते करि न्यक्ष ॥ ६ ॥ इंम कही द्रव्य उपार्जवा, पुत्र मुके परदेश; पीहर मोकले वहु प्रते, वाडवी करती वेश ॥ ७ ॥ नंदिनीने लेवा नीमित्त, जांणी घर रही जाम; सुव्रता आर्या तिणे समे, आव्यां अवसर पाम ॥ ८ ॥

॥ ढाळ ६ ठी. ॥

सुण बहिनी पिउडो परदेशी. ॥ ए देशी. ॥

पूर्व परिचित आर्या आव्यां, नंदिनी मनमां भाव्यांरे; नंदिनी प्रणमी तव ते पूछे, धर्म वात तुम शुं छेरे ॥ पूर्व० ९ ॥ वात प्रसंगे स्वाशय भाख्यो, आर्याए तव दाख्योरे; भोलीरे तुं किम मूंझाणी, एतो नरग निशाणीरे ॥ पूर्व० १० ॥ अरिहंत मारगमां तु साची, कल्पित वातमां माचीरे; रागी द्वेषी; मूढ जे प्राणी, ते कल्पित कहे वाणीरे ॥ पूर्व० ११ ॥ पूरव भवनुं ज्ञान न एहने, कपट पाटव छे जेहनेरे; पुत्रथी स्वर्ग लेहे जो कोइ, तो उत्तर सुण सोईरे ॥ पूर्व० १२ ॥ नागेण कुर्कटीने वली शूकरी, गर्दभी शुनीने बकरीरे; सर्गे तेह जशे सहु पहेलां, व्रत तप जप करे गहेलांरे ॥ पूर्व० १३ ॥ ते कारण जिन मत लही साचो, जेहवो हीरो जाचोरे; तिणे शीले मन मम कर काचो, वीतराग मते राचोरे ॥ पूर्व० १४ ॥ यतःरागाद्वाद्वेषाद्वा ।मोहाद्वा वाक्य मुच्यतेह्यनृतं ॥ यस्यतुनैतेदोषा, स्तस्यानृतकारणंकिंस्यात् ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ शीलखंडनथी जिनवर भाखे, आपद इंण भव चाखेरे; परभव नरकनि गोदमां जावे, उंचो दोहीलो आवेरे ॥ पूर्व० १५ ॥ वली तिर्यंचणी गर्दभीथाए, तुरगी मृगी दुखदायरे; सूथरणी उंटडी दुख लहेती, भार घणो तिहां वहेतीरे ॥ पूर्व० १६ ॥ किमहीक कष्टे नरभव पामे, तो विष कन्या ठामेरे; वंध्या निंदूने बालरंडा, दुभगा दुर्गंधा कुरंडारे ॥ पूर्व० १७ ॥ कूरूपी

ने कडुइ वाणी, योनि रोगे अकुलाणीरे; कोढ रोग हीनांग ने विकला, निकलाने वली दुकुलारे ॥ पूर्व० १८ ॥ दुष्ट जीवित अल्प आयु पामे, पुत्र वियोग सुख वामेरे; कुशील कर्म किमे नवि छुटे, भव भव दुख नावि त्रूटेरे ॥ पूर्व० १९ ॥ वात सुणी ते नरगथी बीहनी, साधवी वयणे भीनीरे; थिर धर्मे शीले थई बोले, नावे कोइ तुम तोलेरे ॥ पूर्व० २० ॥ दुरगति पडतीं मुजने राखी, जिन वचनामृत भाखीरें; दुष्ट बोध विषनो कर्यो नाश; नपडुं हवे कोइ पाशरे ॥ पूर्व० २१ ॥ इंणि परे कहीने प्रणमी पाया, निज घर मांहि आयारे; वली सावित्री तास बोलावे, तेहने कहे इण रावेरे ॥ पूर्व० २२ ॥ हवे हुं नीच आचार न शेवुं, मत कहे जे मुज एहवुंरे; जो ए वात कहीश हवे मुजने, दुख देवरावीश तुजनेरे, ॥ पूर्व० २३ ॥ नंदिनी भ्रातथी बीहती नासे, गइ निज पुत्रने पासेरे; अन्य देशे गयां साधवी विचरी, धर्ममां तत्पर इतरीरे ॥ पूर्व० २४ ॥ तप करे मुक्तावली रत्नावली, पाखंड संग तजे भालीरे, परपाखंडनो परिचय पांमी; समकितमां थइ खामीरे, ॥ पूर्व० २५ ॥ सहस्र वरस श्रावक धर्म पाल्यो, पण नावि कर्मने गाल्योरे; मरण लही चंद्रेश्वरी देवी, थई अल्प बुद्धि कहेवीरे ॥ पूर्व० २६ ॥ वैमानिक सुखथी वंचाणी, विराधितनी कमाणीरे; तिणे मुनि वंदन करीने देवी, निज अवदात कहेवींरे ॥ पूर्व० २७ ॥ समकित पामी मुनिवर पासे, सेवा करी चउमासेरे; मुनि विचरे संघ सहाय्य करंतीं, विघन ते सहुनां हरंतींरे ॥ पूर्व० २८ ॥ छठी ढाळ ए त्रीजे खंडे, भाखी रंग अखंडेरे; पद्मविजय कहे उत्तम संगे, उत्तमता होय रंगेरे ॥ पूर्व० २९ ॥ सर्व गाथा २१४

॥ दुहा. ॥

सप्रभावा देवी सुणी, रति सुंदरी अनुरूप; भर्त्ता मिले इंम भावती, भंजन चिंता भूप. ॥ १ ॥ अरचे देवी आदरे, तुष्टमान थइ तेह; सुपने भाखे स्फुटपरे, सांभलजे ससनेह ॥ २ ॥ नरपति आगळ नाचतां, पूतली दोय प्र-

धान; उतरी थंभथी आवशे, चामर लेई अचान ॥ ३ ॥ वीणवादकने वीं-जस्ये, पूरव भव पति तेह; वासुदेव सम वरणव्यो, इह भव भरता एह ॥ ४ ॥ जागीने जिन राजनी, पूजा करे प्रणाम; दक्षा पूजे देवीने, न सुणे अन्यनुं नाम ॥ ५ ॥ दासीओ दूरे करे, पुरुष न आवे पास; पूरव भव पति पामवा, आदरीओ अभ्यास ॥ ६॥

॥ ढाळ ७ मी. ॥

इंणे अवसर तिहां डुंबनुंरे. ॥ ए देशी. ॥

एक दीन नाटिकणी तिहांरे, आवी विजया नामरे चतुर नर; निज योग्य बहु परिवारस्युंरेलो आवी महाराष्ट्रे देशथीरे, नृप घर पोलिने ठामरे च०; वारिने नीर मुके तदारेलो ॥ ७ ॥ नाटिके जीते मुजनेरे, दासी थाउं तासरे च०; नहीतो तस दासी करुंरेलो, एह प्रतिज्ञा माहरीरे; उदघोषणा करे खासरे च०, नृप पण पडह वजावतोरेलो. ॥ ८ ॥ पण नवि कोई परगट थयोरे, नगरमां जीतण हाररे च०; राय विखाद लही करीरेलो, चिंतवे मुज पुरमां नहींरे, कोई कला भंडाररे च०, रति सुंदरी ते जाणीनेरेलो. ॥ ९ ॥ तातनो खेद निवारवारे, कहे जीतुं एह नारिरे च०, पण नर परखदमां नहींरेलो, नृप कहे नर दूरे रहेरे,तव साकरे अंगीकाररे च०,दिवस ठरावी घर गइरेलो. ॥ १० ॥ उक्त दिने नरपति हवेरे, विजया तेडावे तथ्थेर च०, रतिसुंदरी नृप आणथीरेलो, बेसी प्रवर सुखासनेरे, उपगरण नृत्य सत्थरे च०, दासीओ नर दूरे करेरेलो. ॥ ११ ॥ बहु परिवारे परिवरीरे, पण चित चिंतवे एमरे च०, मुज नाटिकने सारखीरेलो, वीणा वादिका कोय नहींरे, तिणे करश्युं कहो केमरे च०, श्रीविलास चोहटे रह्यारेलो॥१२॥ देखी अचरिज पामिनेरे, पुछे कोइकने वातरे च०, तेपण सवि मांडी कहेरेलो, नाटिक जोवा कौतिकीरे, पण नरथी न जवातरे च०, रूप करे तव नारिनुंरेलो. ॥ १३ ॥ मन गमती वीणा तदारे, मागी लाव्यो कोइ पासरे च०, तेहना पेटकमां भलीहोलो, राय सभामां ते गइरे. धरती मन उल्लासरे च०, थोडी सभाए नृप उपविसरेलो ॥ १४ ॥ कौतिक जोनाराजीकेरे,

ते नर राख्या दूररे च०; विजयाने नृप आणा करेरेलो, विजयाए नाटिक मांडीयुंरेलो, नाना करणादि पूररे च०, गीत वाजित्र श्युं मेलवीरेलो. ॥ १५ ॥ रीझवे ते सघली सभारे, वंश भल्लाग्रे नाचरे च०, असि छुरिका ग्रे तिम वलीरेलो, तंदुल पुंजे सूची ठवी, उपर फूलनो ताचरे च०, नाटिक कर्युं तेह उपरेरेलो ॥ १६ ॥ नाटिक नाटिके नृप दिएरे, दान अने बहु मानरे च०, नाटिक करतां तेहनेरेलो, भ्रूनख अंगुली भंगनारे, विपरीत थयी तिणे थानरे च०, रति सुंदरी सहुने दाखवेरेलो ॥ १७ ॥ नृप आदेशे रति सुंदरीरे, नाटिक करे अदभूतरे च०, देवता पण मोहीरहेरेलो, कुमर नारि वजावतीरे, वीणा नृत्य आकूतरे च०, ते ध्वनी श्रवण सुधा समीरेलो ॥ १८ ॥ नाद तथा विध उठीओरे, देवने दुरलभ जाणरे च०, हय गय पशु पण थिर रह्यारेलो, तो नरनुं कहेवुं किश्युंरे नाटक पण तिणे ठाणरे च०, रंभा हरावती सुंदरीरेलो ॥ १९ ॥ विजयानो भारज किश्योरे, तिहां देवी परभावरे च०, मणि पूतली दोय उतरीरेलो, वींजे सवीणा नारिनेरे, सहु लह्या विस्मय तावरे च०, रति सुंदरी चित चिंतवेरेलो ॥ २० ॥ देवी कह्युं ते सवि मल्युंरे, पण भरता किम नाररे च०, माया इहां कांय संभवेरे लो, अथवा जाणश्युं आगलेरे, भर्त्तानो निरधाररे च०, पण राखवी पासे सहीरे ॥ २१ ॥ पद्म तंतु उपरे करेरे, विजया नाटिक साररे च०, रति सुंदरी तव नाचतीरेलो, लूता तंतु ऊपर सहीरे, जीती ए निरधाररे च०, जय जय रव परगट थयोरेलो ॥ २२ ॥ रति माला नृप आणथीरे, करे ओत्सव सु प्रकाररे च०, निज घर लावे पुत्रीनेरेलो, रति सुंदरी तव मोकलेरे, तेडवा कुंअर नाररे च०, निज प्रति हारिओ मानथीरेलो ॥ २३ ॥ केतली भूमि आवीआरे, नारि रुपे कुमाररे च०, नाग रुपे ते त्रासवीरेलो, आव्या सरूपे निज घरेरे, हवे विजया जे नाररे च०, दासी थइ दंड धारणीरेलो ॥ २४ ॥ दासीओ खोले कुमारनेरे, पण नवि दीठी ते नारिरे च०, रति सुंदरीने ते सवि कह्युंरेलो, सांभली दुखिणी ते थइरे, करे प्रतिज्ञा साररे च०, आरत ध्याने ते पडीरेलो ॥ २५ ॥ न मले ए नार जिहां लगेरे, तिहां लगे

न करे आहाररे च०, आकुल व्याकुल सहु थयारेलो, रतिमाला मुख बहु कहेरे, न करे आहार जिवाररे च०, दासीयो नृपने ते जई कहेरेलो ॥२६॥ त्रण दिन नगर सोधावीयुंरे, न जडी कोई उपायरे च०, कुमर हवे चोथे दिनेरेलो, एकांते मुज रागिणीरे, आहार विना मरी जायरे च०, पूरव भव ना रागथीरेलो ॥ २७ ॥ नारी रुप धरी करीरे, बेठी तस घरबाररे च०, दासीयो देखीने ओलखीरेलो, रति सुंदरीने वधामणीरे, दीधी तव अलंकाररे च०; बहु मूलां दिए दासीनेरेलो ॥ २८ ॥ साहमी जई रति सुंदरीरे, लागी तेहना पायरे च०, उठावे बहु हर्षथीरेलो, कुशल छे तुजने हे सखीरे, माहरा जीव तदायरे च०, अनुकंपा करी माहरीरेलो ॥ २९ ॥ चालो घरमांहि हवेरे, लावी ते घर मांहिरे च०, पल्यंके बेसारिनेरेलो, धर्म शास्त्रकला तणारे, करे विनोद उत्साहिरे च०, निज हस्ते न्हवरावतीरेलो ॥ ३० ॥ अमृत सम भुंजाविनेरे, पोते वावरे आहाररे च०, भक्तिए निज घर राखतीरेलो, ते पण पूर्व मोहे करीरे, रही हवे बिहुंने प्याररे च०, दिन दिन अधिकोधरेरेलो ॥ ३१ ॥ सातमी त्रीजा खंडमांरे, पद्म विजये कही ढाळरे च०, श्रीजयानंदना रासमांरेलो, धर्म काम अर्थ शास्त्रनीरे वातो करे सुरसालरे च०, पूरव भवना प्रेमथीरेलो ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा २४६

॥ दुहा. ॥

बहु दिन काढे इंम बिहु, रतिसुंदरी सुप्रसन्न; सामुद्रिक साचुं लहे, इंम चिंते एक दिन ॥ १ ॥ लक्षण जोतां हुं ओळखुं, चक्री सम छे चेन; नारिपणे तो नवि होए, जाची छे वली जैन ॥ २ ॥ गति चेष्टा स्वर मुख गुणा पुरुष योग्य प्रधान; कोई कारणथी कर्युं, नारि रूप निधान ॥ ३ ॥ एम निश्चय करी आवती, स्मेर मुखी ससनेह; जाणुं हुं युक्ते करी, तहत करी सुणो तेह ॥ ४ ॥ देवी वयणे दाखीए, पूरव भव पति प्रेम; कला देखावी

अकारमी, कर्तृम रुपे केम ॥ ५ ॥ अनुग्रह कीजे अमभणी, स्वभाविक थाओ स्वामि; स्नेह थकी साचुं करे, प्रियानो आग्रह पामि ॥ ६ ॥ इंद्र स्मरथी अधिक श्री, देखी तास देदार; रोमांचित रमणी थई, आणंद अंग अपार. ॥ ७ ॥

॥ ढाळ ८ मी.

प्रेमनां वादल वरस्यां दिहाडा सोहिला. ॥ ए देशी. ॥

आज आणंद थयां पूरव भव पति मलियो धन दिन आजनो, ॥ ए आंकणी ॥

आज पूरव पुण्य विभव फलियो, अण चिंत्यो चिंतामणी मलियो आज०; कहे श्रीजयानंद सुणो नारी, तुज सौभाग्यता बावडी सारी ॥ आज० ८ ॥ मुज मन कलहंस तिहां रमीयो, नवि पंकिल जल मुजने गमीयो आज०; रतिमाला दासी मुखे जाणी, आवी लुंछणा करती उजाणी ॥ आज० ९ ॥ हर्षे जइ दासी कहे राय, तुम्ह पुत्री पति आज प्रगटाय आज०; राए तस दीधुं बहु दान, वली मोकले तेडवा परधान ॥ आज० १० ॥ कुंमर पण नृप निकटे जावे, उठी आलिंगन करे नृप भावे आज०; कांय प्रेममां अंतर नवि राखे, तोपण वयणे इणि परे भाखे ॥ आज० ११ ॥ तुज रूप अनुत्तर हुं देखी, थयो लीन घणुं सवि उवेखी आज०, तुम सेवा कहो सीशी करीए, तुम सुभगता अम मनडुं हरीए ॥ आज० १२ ॥ तुम कुल पूछणनुं नहीं काम, नवि देवी वाणि कहे वाम आज०; पण जनमे पवित्र करी नयरी, तुमे ते कहो अमने सवि विवरी ॥ आज० १३ ॥ हुं विजय पुरी नयरी वासी, कहे कुंअर सांभलो उल्लासी आज०; कौतिक जोवाने नीसरीयो देश ठाम ठाम रुद्धे भरीयो ॥ आज० १४ ॥ फरतो फरतो तुम पूर आयो, इत्यादिक सरवे संभलायो आज०; हवे स्नान भोजन साथे राय, करे हर्ष हैयामां नवि माय ॥ आज० १५ कहे नृप ए मुज कन्या परणो, एहनेए संधा अन्य नविवरणो आज०, कुअर कहे जस कुल नवि जाणो, तस कन्या देवा शो टाणो ॥ आज० १६ ॥ कहे नृप एकतो देवी वाणी, वली प्रकृति आकृति गुणनी खाणी आज०; इम कुल जाण्युं अम तुम तणुं, तुमे वचन

प्रमाणो अमतणुं ॥ आज० १७ ॥ तव मौन कुमार करे ज्यारे, हवे लगन जोवरावे नृप सारे आज०; परणावे नृप रति सुंदरी, गज घोडा दिए मनोहार करी ॥ आज० १८ ॥ तेहमां कुमार न ले कांय, तव आग्रह अति करीने राय आज०; आठ नगर आपे घणुं मनोहार, ते आपे प्रियाने नेह धार ॥ आज० १९ ॥ रति सुंदरी सुंपे मातने, तस चिंताना अवदातने आज०; रहे भूपति दीधा आवासे, सुख भोगवे विषयनां उल्लासे ॥ आज० २० ॥ कदि वापी वनमां करे क्रीडा, नवि देवे कोइ जनने पीडा आज०; कदि नृत्य करावे प्रिया पासे, पोते वाद्य वजावे सुविलासे ॥ आज० २१ ॥ करे देव गुरुना गुण ग्राम, जाचकने बहु आपे दाम आज०; दीनादिकने दिए अतिदान, लहे कीरति धर्म ते अप्रमाण ॥ आज० २२ ॥ जिमे देव गुरुनी पूज करी, जिमे दान सुपात्रे तेह धरी आज०; करी ओरडी देहरासर मांहि, गोपवी प्रतिमा औषधी साहिं ॥ आज० २३ ॥ तालुं देइ नारिने दिए कूंची, सा आभूषणमां गुप्त मुची आज०; निज जीवितनी परे रखवाले, ते पण नित पांचसें रत्न आले ॥ आज० २४ ॥ निज नारिने रत्न दिए तेह, तेतो एक जीव मानुं दो देह आज०; निज पुत्री प्रेमें रतिमाला, नित आवे हर्षे सुकमाला ॥ आज०२५ ॥ पुर आठतणुं जे द्रव्य आवे,आपे निज पुत्रीने चावे आज०; एक दिन चिंते विस्मय पामी, नृप दीधा धननो ए नहीं कामी ॥ आज० २६ ॥ पुर आठना धननुं न नाम ग्रहे, मागवुं तो ते दूरे रहे आज०; दान भोग करे सुरनि परे, ए अचरिज वात हृदे धरे ॥ आज० २७ ॥ धन आगम मारग नवि लहुं, ए वात एहने पूछु सहु आज०; पूछे श्रीजयने रतिमाला, तव श्रीजय बोले रढीआला ॥ आज० २८ ॥ ते कहे मुज ताते दीधुं धन्न, में पण उपराजयुं बहु दिन्न आज; ते वात सुणी मानी नहीं, तिणीए निज पुत्रीने कही ॥ आज० २९ ॥ धन किहांथी काढे छे ए घणुं, माहरुं ए टाल कौतिकपणुं आज०; पुत्री कहे प्रष्णनुं शुं काम, इच्छित पुरे छे अभिराम ॥ आज० ३० ॥ त्रीजे खंडे आठमी ढाळ, कहे पद्म विजय सुणो सुरसाल आज०; हवे वेस्या शो परपंच करे, निज जाति दे-

खात्रे इणिपरे ॥ आज० ३१ ॥ सर्व गाथा २७७

॥ दुहा ॥

पुत्रीने पण्यांगना, क्रोध करी कहे एम; इमही जमें उदरे धरी, कौतिक न कहे केम ॥ १ ॥ सरल घणुं रति सुंदरी, आखे दाक्षिण आण; जाणुं छुं ते जल पीए, सांभल मात सुजाण ॥ २ ॥ देहरासरथी दीपतो, रत्न तणी लेइ राश; तालूं देइ निसरे तथा, कुंचि दे मुज सकासि ॥ ३ ॥ वावरतां जे वाधियां, आपे मुजने आवि ; बीजुं कांय बूझं नहीं, जुगतो जेह जमाव ॥४॥ देहरासरमां दाखीओ, इणिये एह उपाय; पुत्रीने इंम प्रेमशुं, चिंती कहे चितलाय ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ९ मी. ॥

॥ बीजुं पापनुं थान. ॥ ए देशी. ॥

देहरासर देखलाव, ए मुजने कोड पूराव; आज हो रति सुंदरी कहे, मत बोलो तुमे मातजीरे ॥ ६ ॥ मरणांते पण एह, वात थाए कहो केह आ०; वेश्यारे कहे तो मुज कूंची आपीए ॥ ७ ॥ एह मनोरथ तुज, सीजे न जीवतां मुज आ०; रति सुंदरी कहे तू सो, अथ वारु सज्योरे ॥ ८ ॥ द्रोह न करुं भरतार, प्राण सुप्या तस सार आ०; रतिमाला ए निश्चय, जाण्यो पुत्रीनोरे ॥ ९ ॥ कपटे देइ विश्वास, एकदिन सुराचंद्रहास आ०; पाइरे दधि घोलमां, तव मूर्छा लहीरे ॥ १० ॥ सूती पल्यंके तेह, जोइ पुत्री देह आ०; लाधीरे कूंची तव तालुं उघाडीयुंरे ॥ ११ ॥ जूए देरासर जाम, औषधी दीठी ताम आ०; रत्नदायक जाणीने लेई पाछी वलीरे ॥ १२ ॥ तालूं देईते तत्य, कुंची मुंके हती जत्थ आ०; चेतना लही जागी, रति सुंदरी तेट लेरे ॥ १३ ॥ सघलुं दीठुं तेम, शंका न आवी एम आ०; धूतारे कोण नवि वंचाए मानवीरे ॥ १४ ॥ बीजे दिने ते कुमार, पूजा करिने प्यार आ०; औषधी पूजवा जूए, तो नवि लाधी तदारे ॥ १५ ॥ तव पूछे निज नारि,

चितमां शंका धारि आ०; चतुरारे चमकी तव पतिने वीनवेरे ॥ १६ ॥ नहीं कोइनो परवेश, कूचि न ठवुं अन्य देश आ०; मात दीधी सुराकाल तिणे हुं अचेत थइरे ॥ १७ ॥ तिणे जाणुं छलमात, बीजी न जाणुं वात आ०; इंगित आकारे करी ए निश्चय हस्येरे ॥ १८ ॥ प्रष्णादिक सवि वाच, कही देखाडी साच आ०; कुंमरे पण निश्चय कर्यो सासुए हरीरे ॥ १९ ॥ सासूने कहे वात, आ शोछे अवदात आ०; गणकारे कहे कांन ढांकीने इंणि परे ॥ २० ॥ आपवुं तो रह्युं दूर, कलंक चढावो भूर आ०; राजाने वली तुमे, मुज इष्टकारी छतांरे ॥ २१ ॥ चोरी करुं शे काम, मुज परिवार पण नाम आ०; चोरीनुं नवि जाणे न आवे ढुंकडांरे ॥ २२ ॥ पुछो तुमे निज नार, साचवे जे रति धार आ०; शंका जो होए मनमां तो टालो परीरे ॥ २३ ॥ सांभली श्रीजयानंद, चिंतवे धिग् ए मंद आ०; निज पुत्री शिर दोष दिए पोते करीरे ॥ २४ ॥ देशो न वगर उपाय, शिक्षा देउ इण ठाय आ०; इम चिंतीने केहेजो शुं बीजे स्थलरे ॥ २५ ॥ हर्ष लही सुणी तेह, गइ निज थानिक नेह आ०; देहरासरमां बीजे दिन कुंअर गयारे ॥ २६ ॥ छांनां सहस्र रतन्न, मुंके करीने ते जतन्न आ०; पुजीरे जिन पटुवाक औषधी पुजतोरे ॥ २७ ॥ पांचसें औषधी पास, मागरे रत्न उल्लास आ०; औषधी कहे तुं रत्न सहस ले रीझथीरे ॥ २८ ॥ लेइ रत्न हजार, नीकलीयो ते बार आ०; पुरव परे तालूं परमुख देई करीरे ॥ २९ ॥ त्रीजे खंडे ढाळ, नवमी कही सुरसाल आ०; पद्मविजये हवे सांभलो, वात सोहामणीरे ॥ ३० ॥ सर्व गाथा ३०७

॥ दुहा ॥

एक दिन नारिने इंम कहे, मुक कुंचि मन आणि; जननी तुज देखे जथा, जूए ते मनमां जाणि ॥ १ ॥ दूर रही तुं देखजे, जाणे नहीं ए जेम; तिमज करे ते तक्षणे, प्रेयसी आणी प्रेम ॥ २ ॥ रतिमाला जूए रंगशुं, ध्याए दे-

री ध्यान; बमणां रतन बनावशुं; लावे ए अमिलान ॥ ३ ॥ एक दिन वि-स्मय आणिने, देव पुजा क्षण दाव; सांभले बात सोहामणी, भणे जे औषधी भाव, पुरव औषधी पासथी; नवि लह्यां रतन निदान; विधिसाधन विण विफलते, इम नवि लहे अज्ञान ॥५॥ उतावलमां में अवर, औषधी लीधी एह; बीजी साची बाहिरे, रही न दीठी रेह. ॥६॥ अर्च्याथी आपे अधिक, एहने ओषधी एह; अवसर पामी एहनो, बदलुं विहुंए नेह. ॥ ७ ॥ चिंतामणी पामी चतुर, कां करे तूसे कोण; अवसर पामी एक दिने, ग्रेहते मुकी गोण. ॥ ८ ॥ हर्षित थया कुअर हवे, चित्तमां करे विचार; वाकपटु औषधी वालश्युं, करी उपाय किवार. ॥ ९ ॥

॥ ढाळ १० मी.

आंबली लाल रंगावो, वरनां मोलिआं. ॥ ए देशी. ॥

हवे गणिका औषधी पूजीने, धन मागे पण नवि आपेरे; नवि बोले साधन विधि विना, पण पाछी ठामे न थापेरे ॥ नवि पुण्य विना फळ पामीए॥ ए आंकणी. ॥ १० ॥ करे खेद घणो विधि जाणवा, नवि वदन राग पलटावेरे, करे सासु जमाइ गोठडी, धूरते धूरत किम फावेरे ॥ नवि० ११ ॥ प्रीते तिहां करतां वातडी, कुंअरने गणिका पूछेरे; वदश्युं श्युं विज्ञान जाणो तुमे, कहे कुंअर काम तुमश्युं छेरे ॥ नवि० १२ ॥ जाणुं विविध प्रकारनी औषधी, वली सकल कला पण जाणुंरे; विज्ञान विविध लहुं मंत्रने, कुरूपेने रुप दउे नाणुंरे ॥ नवि० १३ ॥ रूप होय तो अधिकेरूं करूं, रुडा विधिथी जो आराधेरे; सौभाग्यने यौवन नित्य रहे, मन ईच्छित वरने साधेरे ॥ नवि० १४ ॥ सासु कहे मुज एहवी करो, जेहथी भूपति मुज मानेरे; जिम मान मर्दु सवि सोकनुं, कोइने न बोलावे सानेरे ॥ नवि० १५ ॥ कहे कुंअर मुंडावो शिर तुमे, वदने वली कामशि लींपोरे; उपवास करो हैयडे धरी, वली मंत्र देउ ते जंपोरे ॥ नवि० १६ ॥ रुडु बुडु रुडु बुडु बुडु बुडु स्वाहा, तिणीए हर्षे सवि कीधुंरे, पासे आव्या संध्याए कुंअरजी, दोय जाणे वंछीत सीधुंरे ॥ नवि० १७ ॥ बहु आडंबर देखावतो, औषधी ए सुअरणी कीधीरे

बांधी थांभे सांकलथी पापणी, ते औषधी माहरी लावीरे ॥ नवि० १८ ॥ पुत्री शिर दोष देखावती, फल भोगव चोरी केरांरे; करी आक्रोश दंडे ताडतो, आंखे झरे आंसु घणेरांरे ॥ नवि० १९ ॥ रुए दीन चेष्टाए फरी फरी, फरी नहीं करुं एहवी चोरीरे; ल्यो औषधी इंम देखावती, तुमे दयावंतमां धोरी ॥ नवि० २० ॥ नारी वयणथी हवे किरपा करी, मूल रुपे कीधी तासरे; औषधी देइ पुत्री जमाइने, खमावती देइ विश्वासरे ॥ नवि० २१ ॥ ते हुए पण खमीं राखी घरे, एक दिन हवे श्रीजयकुमाररे, सासुना हित अरथे कहे, खमो मात तुमे पुज्य ठाररे ॥ नवि० २२ ॥ तुमने जे विटंबना में करी, तुम प्रतिबोधनने काजरे; अदत्तनुं फल इह परभवे, दुःख आपे दुरगति राज्यरे ॥ नावि० २३ ॥ नरगे जइए दुर्भाग्यता, वली दलिद्रपणुं ते आवेरे; कोण इच्छे अदत्त इंम जाणीने, कोण अदत्त लेवाने जावेरे ॥ नावि० २४ ॥ प्राण नाशे अदत्त न लीजिए, थोडुं पण इहां द्रष्टांतरे; लखमी पुंज जिम लखमी लह्या, सांभलज्यो तस वृत्तांत्तरे ॥ नावि० २५ ॥ हस्तिपुरमां राय पुरंदरु, पौलोमी नामे राणीरे; तेतो पौलोमी परे शोभती, शीलवंती चातुर जाणीरे, ॥ नवि० २६ ॥ तिहां शेठ सुधर्मा नामथी, जिन सासननो घणुं रागीरे; दयावंतने गुरु भक्तो घणुं, धन्या गेहिनी प्रति अनुरागीरे ॥ नवि० २७ ॥ धन क्षीण थयुं तस अन्यदा, अंतराय लाभनो आयोरे; पण श्री अरिहंतना धर्मने, नवि छांडे स्नेही जिम भायोरे ॥ नवि० २८ ॥ देव पूजाने आवश्यक प्रमुखजे, ते अंगीकरुं नवि चूकेरे; एक दिन पूण्यवंत सुत सूचवे, एहवुं सुपन नारिने ढूंकेरे ॥ नवि० २९ ॥ पद्म सरोवर पदमे अलंकर्युं, भरतारने आवी भासेरे; सेठ पण तस अरथ विचारीने, नारि आगल इंम प्रकासेरे. ॥ नवि० ३० ॥ लक्ष्मी लावण्य पुन्यवंतो वली, सुत होशे सांभली हर्षेरे; रत्न खांण परे गर्भ धारती, प्रिया अंगे शोभा वर्षेरे ॥ नवि० ३१ ॥ त्रीजे खंडे दसमी ढाळए, कहि पद्म विजय सुरसालरे; श्रीजयानंदना रासमां, सुणतां होए मंगल मालरे ॥ नवि० ३२ ॥ सर्व गाथा ३३९

॥ दुहा. ॥

अंगे शोभा अति घणी, गर्भ प्रभावे गेलि; शेठनुं दारिद्र गयुं सवे, करता अनिशि केलि. ॥ १ ॥ करतां क्रय विक्रय वली, पाम्या लाभ अपार; सज्जने बहु सनमानीआ, अधिकी सोभ आगार. ॥ २ ॥ पूरण मासे प्रसविओ, शुभ लग्ने शुभ वार; तिथि करण निरदोष तिम, योग्य घणुं जयकार, ॥ ३ ॥ वाय सुगंधी वाय ते, दुरभिक्ष नही निज देश; जन पद सुखिआ जन सवे, वारु पेहेर्या वेश. ॥ ४ ॥ प्रातसमे उज्वल पखे, पुन्य प्रभावे पुत; पूरव दिश सूरजपरे, शोभावे घर सूत. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ११ मी. ॥

वारी रंग ढोलणां. ॥ ए देशी. ॥

आवी वधामणी ए हवे होराज, सेठने हर्ष न माय, सोभागी सुत आवीओ, घर बाहिर बेठां थकां होराज, आपवा धन निरमाय॥ सो० ६ ॥ खोले पण धन नहीं तदा होराज, शेठ चिंते मनमाहि सो०; दान वेला धन दोहिलुं होराज, होय ते आपे नहि ॥सो० ७॥ आमण दुमणो ते थयो होराज, नींचुं मुख करी शेठ सो०; अंगुलिए धरती खणे होराज, नजर करीने हेठ ॥ सो० ८ ॥ कीडी नगरा जेटलुं होराज, दीठुं विवर ते ठार सो०; अधिक खणे मोटुं थयुं होराज, दीठुं सुवर्ण द्रव्य सार॥सो०९॥धन अनर्गल देखी करी होराज, चिंते चित्त मझार सो०; अदभूत भाग्य ए सुत तणुं होराज, आपुं चित्त उदार ॥ सो० १० ॥ आपे वधामणी तेहने होराज, तेहमांथी धन लाख सो०; वस्त्रभूषण घ्रत गुड घणां होराज, दलद्र न राखे सराख ॥ सो० ११ ॥ दीन अनाथने आपतो होराज, वाजित्र वाजे गेह सो०; सजन लावे घणां भेटणां होराज, हर्ष न माए देह ॥ सो० १२ ॥ धवल मंगल गाए सुंदरी होराज, नाटिक नव नव थाय सो०; इंम नव नव ओत्सव थकी होराज, दश दिवस वही जाय ॥ सो० १३ ॥ चंद्र सूरय दर्शन करे होराज, छठी जागरण वली होय सो०; इंम ओत्सव घटे जे दिने होराज, ते ते दिन करे सोय ॥ सो० १४ ॥ शेठ चिंते जे दिन थकी होराज, आव्यो छे

सुत एह सो०; ते दिनथी लक्ष्मी लह्यो होराज, मंगलमाला गेह ॥ सो० १५ ॥ दीनादिक संतोषिया होराज, तोहे न खुटे द्रव्य सो०; द्रव्य जड्यो संभलावीए होराज, नृपने तो होय भव्य ॥ सो० १६ ॥ अन्यथा राय अदत्त होए होराज, श्रावक माटे शेठ सो०; इम चिंती लेइ भेटणुं होराज, गयो नृप पासे ठेठ ॥ सो० १७ ॥ वात यथास्थित तिहां कही होराज, नरपति बोल्यो न्याय सो०; श्रावक अदत्त ग्रहे नहीं होराज, भूपति हरषित थाय ॥ सो० १८ ॥ भाग्य निधी सुत पुन्यथी होराज, धन प्रगटुं असराल सो०; राख तुं धन ए ताहरुं होराज, तुज हो मंगल माल सो० १९ ॥ राज प्रसाद लही करी होराज, वाजते गाजते गेह सो०; आव्या शुभ मुहुर्त्ते हवे होराज, पुत्र नामने नेह ॥ सो० २० ॥ स्वजन कुटंब जमाडिउं होराज, अर्थ धरी मनमांहि सो०; लक्ष्मी पुंज इण नामथी होराज, थाप्युं हरष उत्साह ॥ सो० २१ ॥ दिन दिन कल्पांकुर परें होराज, मावित्र उमेद साथ सो०; वाधे सुखदाइ घणो होराज, सहु जाणे अम आथ ॥ सो० २२ ॥ दांत आव्या पग मांडतो होराज, इत्यादिक सहु ठाम सो०; तास पिता ओत्सव करे होराज, बालक्रीडा करे ताम ॥ सो० २३ ॥ नीशाले भणवा ठव्यो होराज, विनय घणो गुरु कीध सो०; पाठक पण तस हर्षथी होराज, विद्या सघली दीध ॥ सो० २४ ॥ विद्याशास्त्र न तेहवुं होराज, जे नवि जाणे कुमार सो०; साक्षी मात्र पाठक थयो होराज, सकल कला भंडार ॥ सो० २५ ॥ तिम जिन धर्म कला लह्यो होराज, सूक्ष्म बुद्धि सुरूप सो०; जैनशास्त्र शिरोमणि होराज, कला विज्ञाननो भूप ॥ सो० २६ ॥ काव्य छंद नाटिक वली होराज, प्रष्ण पहेलिका न्याय; गित नाटिकने विनोदमां होराज, नित नित काल गमाय ॥ सो० २७ ॥ एक दिन मित्रे परवर्यो होराज, क्रीडतो उपवन जाय सो०; मुनिवर एकांते रह्या होराज, देखी प्रणमे पाय, ॥ सो० २८ ॥ धर्म लाभ मुनिए दिओ होराज, धर्म सुणे मुनि पास सो०; बाल कालमां आदरे होराज, समकित व्रत उल्लास ॥ सो० २९ ॥ त्रीजे खंडे अग्यारमी होराज; पद्मविजये कही ढाळ सो०; श्रीजयानंदना रासमां हो

राज, सुणतां मंगल माल ॥ सो० २० ॥ सर्व गाथा २६९

॥ दुहा. ॥

मावित्र वचन माने सदा, समकित ने सदाचार; विनय करे वीतरागनो, गुरु भगते गुण धार. ॥ १ ॥ यौवन आन्यां जेटले, विवाहनी करे वात; इच्छे कन्या एहने, सिरिदेवी साक्षात. ॥ २ ॥ धनेश्वर[1] ने पृथ्विधर[2], कन्या केरा तात; श्रीधर[3] वसोधर[4] श्रीपति[5], वली धनावह[6] विख्यात. ॥ ३ ॥ श्रेष्टि धन ते सातमा, जिनदास आठमा जाण; दाता ज्ञाता दीपता, ख्याता गुण मणि खाण. ॥ ४ ॥ शेठनें नमे सोभागीआ, भाखे आवी भाख पुत्री अम तुम पुत्रने, आपणनो अभिलाख. ॥ ५ ॥ रूपसिरि[1] ने रुपरेखा[2], पदमावति[3] पहेचाण; पदमा[4] धनश्री[5] पदमणी, वली लखमीनुं[6] वखाण. ॥ ६ ॥ मदनसिरि[7] लखमीवती[8], रूपे रति अनुकार; परणवुं मानो प्रेमशुं, अम आग्रह अनुसार. ॥ ७ ॥ शेठ कहे तुमे सांभळो, आव्या तुमे अम धाम; कन्या उद्देशी कहो, मान्य विशेषे आम. ॥ ८ ॥ पंथीनें भोजन परे, तिणे मानी तुम वात; हर्ष लह्यो ते हुंशथी, ओत्सवे घर आयात. ॥ ९ ॥

॥ ढाळ १२ बारमी. ॥

तुमे पीतांबर पेहेरोजी मुखने मरकलडे. ॥ ए देशी. ॥

हवे लगन दिवस निरधारेजी, रंग वधामणां ॥ सहु सजन तेडी घरबारेजी रंग वधामणां; निज निज घर ओछव रंगेजी रं०, करे चित्र विचित्र उमंगेजी ॥ रं० १० ॥ तोरण मंडप रुडा रचिआजी रं०, तेतो सावसोनेरी खचीआजी रं०; पापड वडीओ देवाएजी रं०, पकवान्न विविध केलवाएजी ॥ रं० ११ ॥ कंचन मणि घाट घडाएजी रं०, वस्त्र विविध प्रकार सीवडाएजी रं०; सोपारी पत्र मंगावेजी रं०, वेदिका वली जवहरा वावेजी ॥ रं० १२ ॥ रच्युं माहिरुं चोरी बंधावेजी रं०, वली धवल मंगल गवरावेजी रं०; इम विवाह सामग्री कीधीजी रं०, निमित्तिए वेला भली दीधीजी ॥ रं० १३

॥ वरघोडे कुंअर चढीआजी रं०, ठाम ठाम दान देवा भिडिआजी रं०; मिलियुं साजन बहु संगेजी रं०, साबेला बहु उछरंगेजी ॥ रं० १४ ॥ लामणदीवो मात हाथेजी रं०, जानणी गीत गाए साथेजी रं०; कन्या आठे समकालेजी रं०, करपीडन कर्युं तिणे तालेजी ॥ रं० १५ ॥ मणि कनक ने रयणे जडिआजी रं०, जाणे स्वर्ग मांहि ते घडिआजी रं०; ससरा सहुए मिलि आपेजी रं०, लखमी पुंज कुमार पुर थापेजी ॥ रं० १६ ॥ तारूण्य वय इंद्र समानजी रं०, शची सम आठश्युं शुभ वानजी रं०; भोग भोगवे अतिअ रसालाजी रं०, निज तात पसाय विशालाजी ॥ रं० १७ ॥ कांय चिंता नहीं घर भारजी रं०, पण धर्म न पामे हारिजी रं०; श्रावकनुं लक्षण एहजी रं० इम भीडमां धर्म धरेहजी ॥ रं० १८ ॥ यतः ॥ सामग्गि अभावे विहु, वसणे विसुहे वितह कुसंगेवि; जस्सनहायइधम्मो, निछय उजाणतं सद्धं ॥१॥ पूर्व ढाळ ॥ पूरव पुन्यने सुपसायजी रं०, सघले ते सुखिआ थायजी रं०; इंम भाग्यवंत गुणवंतोजी रं०, जिन धर्म उपर द्रढ चित्तोजी ॥रं० १९॥ चाकर पण धरमी देखीजी रं०, धरमी थया सर्व उवेखीजी रं०; नवि करे परा भव कोइजी रं०, जस पुण्य प्रकृति दृढ होइजी ॥ रं० २० ॥ जिम वेलडी वृक्षने वलगेजी रं०, जिम सरिता सायर सलगेजी रं०; तिम लक्षमी स्वयंवरा आवेजी रं०; अनुरक्त थई थिर थावेजी ॥ रं० २१ ॥ जिम मणि मंत्रने चूर्ण योगेजी रं०, जिम वश करिए कोई लोगेजी रं०; जिम राशे बांधी राखेजी रं०, तिम लक्षमी न छंडे सराखेजी ॥ रं० २२ ॥ अंगे भोग सुपात्रे दानजी रं०, बहु जनने खान ने पानजी रं०; सज्जन वाणोत्तर कामेजी रं० आवे वली धर्म पण पामेजी ॥ रं० २३ ॥ यतः ॥ गृह कूपी कृपणानां, लक्ष्मी र्व्यवहारिणां नगर वापी; व्यापारिणांच सरसी, तरंगिणी वक्षितीशानां. ॥१॥ सालक्ष्मीर्या धर्म कर्मोपयुक्ता, सालक्ष्मीर्या बंधुवर्गो पभुक्ता; सा लक्ष्मीर्या स्वांग भोग प्रशक्ता, यान्या मान्या सातुलक्ष्मी रलक्ष्मी. ॥ २ ॥ पूर्व ढाळ. पूत्रनुं पूण्य शेठ हवे जाणीजी रं०, दानादिक करे मन आणीजी रं०; व्यापार करे ने करावेजी रं०, कोइयोगमे लाभ तिहां आवेजी ॥ रं०

२४ ॥ इंम धर्म साधन करी शेठजी रं०, सौधर्मे सुर थया ठेठजी रं०; माता पण गृही धर्म पालीजी रं०, स्वर्गे गई धर्म अजुआलीजी ॥ रं० २५ ॥ तेहने मरणे पण वाधेजी रं०, सुख यश श्री सुख नवि बाधेजी रं०; सुत महल प्रमुख नवि ओछाजी रं०, संतने किम होय ते छोछाजी ॥ रं० २६ ॥ पाछली राते एक दिनजी रं०, धर्म ध्यानमां तत्पर मनजी रं०; किम लक्ष्मी जनमथी पाम्योजी रं०, नवि खूटे दुख सवि वाम्योजी ॥ रं० २७ ॥ इंम चिंतवतां एक देवजी रं०, परगट थयो करतो शेवजी रं०; संशय छेदनने नाणीजी रं०, मन चिंते ए कुण प्राणीजी ॥ रं० २८ ॥ देव दानव के भोगींद्रजी रं०, खेचरपति के योगींद्रजी रं०; मन माने तेहो एहजी रं०, पण तेजस्वी गुणी देहजी ॥ रं० २९ ॥ निज घर शत्रु जो आवेजी रं०, पण पूजवा योग्य ते थावेजी रं०; तिम एहना गुण नवि जाणुंजी रं०, पण मणि परे पूजन टाणुंजी ॥ रं० ३० ॥ विनये करी करे परणामजी रं०, तुमे कुणने आव्या शे कामजी रं०; किहांथी तुमे आव्या स्वामीजी रं०, ते चिंते सुर विनय न खामीजी रं०; कहे हुं छुं देवता जाणोजी रं०, पूरव स्नेह रज्जु बंधाणोजी रं०; मुज थानिकथी इहां आव्योजी रं०, तुज संशय मुज मन भाव्योजी ॥ रं० ३२ ॥ ते टालवा हुं इहां आयोजी रं०, कहुं ते सांभल सुखदायोजी रं०; बारमी कहीं त्रीजे खंडेजी रं०, ढाळ पदमे रंग अखंडेजी ॥ रं० ३३ ॥ सर्व गाथा ४०२

॥ दुहा. ॥

जंबू भरतार्द्ध जाणिए, मध्य खंडे मणिपूर; नगरे श्रीपाल नरपति, दुशमन कीधा दूर. ॥ १ ॥ धन्न वसे तिहां धनपति, नामे सारथ नाह, प्रीतिमती सती तस प्रिया, अंगे धरे उत्साह. ॥ २ ॥ सुत्राम नामे सुत भलो, गुणधर गिरुओ जेह; कला बहोत्तेर केळवे, जोवन पाम्यो जेह. ॥ ३ ॥ शेठनी कन्या सामठी, ओत्सव करी अपार; परणावे तेहनो पिता, सुख भोगवे श्रीकार. ॥ ४ ॥ विविध प्रकारे व्यवहरे, उपराजे बहु आथ; क्रीडा क-

रवा एकदा, सजिओ मित्र लेइ साथ. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ १२ मी. ॥

बिंदलीनी देशी ॥ नणदल बिंदली दे ॥ ए देशी.

वनमां सूरीश्वर देखे, क्रीडा करतां शुभ वेषेहो; भवियण मुनी वंदो ॥ मुनी अध्यवसाय शुभ ध्यान, चारणमुनीने च्यार ज्ञानहो ॥ भ० ६ ॥ जइने मुनी चरणे वंदे, मुनि निरखी मन आणंदेहो; भ०॥ धर्मलाभ दिए मुनी तास, भद्रक जाणी सुविलासहो ॥ भ० ७ ॥ अनुव्रत पांचे विस्तारे, सर्व विरति कहे सुप्रकारेहो भ०; द्रष्टांतनें फल देखावे, ते कुमर सुणे शुभ भावेहो ॥ भ० ८ ॥ समकित करे अंगीकार, करे अभक्ष तणो परिहारहो भ०; निज उचित अनंतकाय वारे, वली अदत्तआदान व्रत धारेहो ॥ भ० ९॥ सुविशेषे निरति चार, वली पूछे तास विचारहो भ०; मुनि कहे सांभल तुं भाई, ए व्रतनी वात ठराईहो ॥ भ० १० ॥ मणिने तृण जे परे करू, अण आप्युं न लीजे अनेरूं हो भ०; मुनि त्रिविध त्रिविध व्रत पाले, गृही दुविध त्रिविध संभालेहो ॥ भ० ११ ॥ बीजा पण बहु छे भेद, पण कायर पुरुष ना वेदहो भ०; जे भेदे आदर्युं जेणे, ते पाली सुख लह्यां तेणेहो ॥ भ० १२ ॥ वली जिणे विराध्युं एह, भवसायर भमिआ तेहहो भ०; वध बंधन पीडापामे, दुखी दरिद्री होए टाम ठामेहो ॥ भ० १३ ॥ दुरगति दुखनो नहीं पार, बिहु लोक विनाशणहारहो भ०; इम जाणी अदत्त न लीजे, तो जगत जनें पूजीजेहो ॥ भ० १४ ॥ आराधे उभय लोक साधे, दिन दिन दोलत बहु वाधेहो भ०; व्रतथी न चले जिम मेरु; तस जस होय जगत घणेरुहो ॥ भ० १५ ॥ तेजस्वीमां ते रवि जेम, सौम्यमां हिम रश्मि नेमहो भ०; इम जाणी व्रत तुमे पालो, मत कोई कारणे करो टालोहो ॥ भ० १६ ॥ करी तहति आव्या निज धाम, गुरु प्रणमी आतमरामहो भ०; त्रणे पुरुषारथ साधंतो, धर्मार्थ काम अबाधंतोहो ॥ भ० १७ ॥ लक्ष्मी बहुछे पण जाणे, परखुं निज भाग्य ए टाणेहो भ०; माय ताय प्रिया परिवार, पूछीने थाय तयारहो ॥ भ० १८ ॥ किरियाणां लेइ दूर देश, गयो लाभनो धरी उद्देशहो भ०; पृथ्विप्रतिष्ट पुर

तेह, भेटणां भलां भूपने देहहो ॥ भ० १९ ॥ नृप आणेथी भाडे गेह, लेइ पण्य उतारे तेहहो भ०; परिवारथी देव गुरु पूजे, नित्य नित्य ते धर्म न मुझे हो ॥ भ० २० ॥ वाणोतर लोकने आगे, धर्म उपदेशे धर्म रागेहो भ०; व्यापार करे ने करावे, न्याय मारगे सहु वरतावेहो ॥ भ० २१ ॥ व्यवहार शुद्धि तो थावे, न्यूनाधिक तोलटलावेहो भ०; चोर आण्युं जेह नलेवे, चोरने नवि धन कांय देवेहो ॥ भ० २२ ॥ नकरे भेलसंभेल कांए, नृपवयरी देशे न जाएहो भ०; ए पांच अतिचार वरजे, तो सुखमां धन बहु अरजेहो ॥ भ० २३ ॥ तिम करतो पाम्यो प्रसिद्धि, महिमा घणो लह्यो बहु रिद्धिहो भ०; नृपने अतिशय वश कीधो, सासन उन्नति जस लीधोहो ॥ भ० २४ ॥ हवे ताते तेडाव्यो ज्यारे, नरपति आणा लहि सारेहो भ०; पूर्वे निज साथ मोकलीओ, पूठे पोते नीकलीओहो ॥ भ० २५ ॥ तुरगे हवे थइ असवार, वेगे चाल्यो शुभ वारहो भ०; ओलंघे पुरने ग्राम, एक दिन वशीओ कोइ ठामहो ॥ भ० २६ ॥ आगल जाए एक दिन्न, अटवीमां दूर आसन्नहो भ०; रमणिक दीय कुंडळ दीठां, अश्व उपरेथी उक्तीठांहो ॥ भ० २७ ॥ जिम सूर्यथी दृष्टि संकेले, तिम नवि जूए आगल सेलेहो भ०; दीठी आगे मणिमाला; छंडे रज्जुपरे ततकालाहो ॥ भ० २८ ॥ मणि रत्न सुवर्णे भरिओ, कुंभ देखी आगे संचरिओहो भ०; जाणे ऊपल भर्या जिम होय, तिम दृष्टि न देवे सोयहो ॥ भ० २९ ॥ मन चिंतवे माहरे आगे, किम आवे ए त्रण मुज मागेहो भ०; अथवा सीचिंत ए महारे, पण विस्मय चित्तमां धारेहो ॥ भ० ३० ॥ धन्य एहनी मातने तात, जे पाले व्रत साक्षातहो भ०; कारण मले मन न डगायो, ए किणी परे जाय ठगायोहो ॥ भ० ३१ ॥ खंड त्रीजे तेरमी ढाळ, पद्मविजय कही सुरसालहो भ०; इंम सांभली व्रत तुमें पालो, जिम होए मंगल मालाहो ॥ भ० ३२ ॥ सर्व गाथा ४३४

॥ दुहा ॥

तत्क्षिण थाको तुरंगते, चाले नहींते चाल, ऊतरीओ तव अश्वथी, आ शुं चिंते अकाल. ॥ १॥ चिंतवतां इंम चित्तमां, प्राण गया परे प्राय; दिलगीर थयो देखी करी, शुं ए अश्वने थाय. ॥ २ ॥ किम ए तरशे आकलो, अथवा मूर्छा एह; मरण लह्यो अथ मुजने, कोय न खबर करेह. ॥ ३ ॥ देव क्षुद्र कोइ दाखीए, अथवा मांनुं एम; दैव सरापे दुखीओ, कहो अकाले ए केम. ॥ ४ ॥ वक्र वदन वाल्हीक ए, स्वामि भक्त सुजाण; चित अभिप्राए चालतो, कर्ण कृश केकाण. ॥ ५ ॥ मार्ग सखाइने मृदु, मांसल मध्य संस्थान; रीद्धि दातारणमां रहे, वारु करे वाख्यान. ॥ ६ ॥ माहरी अपेक्षा मुकीने, आवेला थयो एम; अश्व विना हवे आगले, कहोने चालिए केम. ७

॥ ढाळ १४ मी. ॥

भाव श्रावकना भाखीए ॥ ए देशी. ॥

पंथी वैद्य कोई मले, करे ओषधे करी उपगाररे; दातारुरे, जीवनो जाणुं ते सहीए ॥ ८ ॥ आपुं धन तेहने बहु, इम करी इतउत ते जोवेरे; होवेरे, इंम करतां वेला घणीए ॥ ९ ॥ पण नवि पंथी को आवीओ, पण फिरतां तरस ते लागीरे; शक्ति भागीरे, तोपण भमतो नवि रहेए ॥ १०॥ शुद्धि न लाधी वैद्यनी, नवि लाधुं खोलतां पाणीरे; थाक आणीरे, बेठो छाहे तरु तालेंए ॥ ११ ॥ इंणे समे मसक पाणी भरी, शाखा अवलंबित तेहरे; जेहरे, गलती जलने बिंदूएए ॥ १२ ॥ कोणे ए नीर भरी ठवी, गयो किहां कहो एहनो स्वामीरे; शिर नामीरे, मागीने जल पीजीएए ॥ १३ ॥ तरस टालु इम चिंतवी, जोतां न जड्यो कोयरे; तव जोयरे, शाखाए बेठो सूडलोए ॥ १४ ॥ नर भाषाए ते वदे, ताहरे अंगितने आकाररे; जाणुं प्याररे, तरश्यो छे तुं अति घणोए, ॥ १५ ॥ पाणि देखे पण नवि पीए, कहे कारण मुजने तासरे; मुज वासरे, इंणहीज वृक्ष मांहिअछेए ॥ १६ ॥ तुं अमचो छे प्राहुणो, वली गुणवंतमां शिरदाररे; आकाररे, देखी ताहरो भाखीएए ॥ १७ ॥ घर आव्यो ते सहु पूजीए, वली तुज सरिखा सुविशेषरे; तुं देखरे, भक्ति

करुं हुं ताहरीरे ॥ १८ ॥ जेहनुं हो तेहनुं होयज्यो, ए पाणी पी निशंकरे; ईहां वंकरे, लेश मात्र नहीं ताहरोरे ॥ १९ ॥ माहरे थानिक ए जलअछे, तिणे आणा आपुं रंगेरे; उछरंगेरे, तरस टालो जल पी करीए ॥ २० ॥ तरश्यां धर्म न होयश्ये, उलटुं थाय आरतध्यानरे; लावो ज्ञानरे, पछे व्रत दृढपणे पालज्योए ॥ २१ ॥ यतः ॥ सव्वत्थसंजमं संजमाओ, अप्पाणमेव-रक्खिज्जा; मुच्चइ अइवायाओ, पुणो विसोहीतयाविरई ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ कहे कुंअर सूंण सूडला, तुं तत्वनी वात न जाणेरे; मुज आणेरे, हित पण सांभल वातडीरे ॥ २२ ॥ मसक ने जल ताहरुं नहीं, आणा दिए जे होय स्वामीरे; सुखकामीरे, ते लिए तस दुषण नहींरे ॥ २३ ॥ जेह अदत्त लिए नहीं, इह परभव संपदा पामेरे; दुःख ठामेरे, होए अदत्त जे आदरेए ॥ २४ ॥ सुख जस लक्षमी लहे नहीं, वात धर्म तणी रहे दूरेरे; संपूरेरे, दुरगति दुख पामे सहीए ॥२५॥ एक वार लिए अदत्त जो, तो जनमनी कीरति हारे रे; प्यारेरे, आपे जल ते नवि लेउए ॥ २६ ॥ प्राणांते पण नवि पीउं, तरशे मरण एक वारेरे; पीउं वारिरे, मरण अनंत लहुं अदत्तथीए ॥ २७ ॥ थिरता मन वच कायथी, सांभली शुक अदृश थायरे; तव आयरे, एक पुरूष अणींचतव्योए ॥ २८ ॥ सत्य प्रतिज्ञावंत तुं, तुजने हो परणामरे; सत्व धामरे व्रतमां द्रढ तुं एक छेए ॥ २९ ॥ इंम प्रशंसा सांभळी, कुमर वदे इंम वाणी रे; गुण खाणीरे, तुमें गुण अनुमोदन थकीए ॥ ३० ॥ पण तुमने पूछुं अमो तुम चरित्र घणुं चित्रकारीरे; अवधारीरे, कहो तुमे कोण किम आवीआए ॥ ३१ ॥ ते कहे सांभलो वातडी, वैताढये विपुला नयरीरे; जित वयरीरे, चंद्र विद्याधर राजीयोए ॥ ३२ ॥ त्रीजे खंडे चौदमी, ढाळ अधिक उल्लासेरे; सुविलासेरे, पद्मविजय भाखी मुदाए ॥ ३३ ॥ सर्व गाथा ॥ ४६७ ॥

॥ दुहा ॥

विवाद नाम विद्याधरु, तेह नगरमां ताम; रमणी रूपे रुअडी, मणिमाळा

अभिराम. ॥ १ ॥ सुत तेहनो सुरयअछुं, कला ग्रही में काल; बाल भण्यो हुं समजणे, काढुं हर्षे काल ॥ २ ॥ विद्या विविध प्रकारनी, आपे पिता अनूप; साधन शुं विद्या सवे, साधु सिद्ध सरूप· ॥ ३ ॥ फिरतो पृथ्विमां फरुं विविध क्रिडा वन मांहिं; विद्या बले वारु परे, आणी अंग उत्साह. ॥ ४ ॥

॥ ढाळ १९ मी. ॥

दीठी हो प्रभु दीठी जग गुरु तुज्ज. ॥ ए देशी. ॥

एक दिन हो तिहां एक दिन सांभले कान, देशना हो भली देशना विमलसूरि कनेजी, बूझ्या हो मुज बूझ्या भली परे तात, दीक्षा हो लिए दीक्षा राज्य तजी मनेजी ॥ ५ ॥ शिक्षा हो बिहु शिक्षा ग्रहे गुरु पास, तपथी हो वली तपथी लबधि लहे घणीजी; अतिशय हो श्रुत अतिशय गुरुथी पामि, परिसह हो खमे परिसह खमे अप्रमत्त मुणीजी ॥ ६ ॥ पाम्या हो क्रमे पाम्या सूरिपद खास, चारित्र हो धरे चारित्र समता संगथीजी; पाम्या हो रुषि पाम्या ते चउनाण, बूझवे हो भवि बूझवे विचरे रंगथीजी ॥ ७ ॥ वसतो हो घर वसतो हुं करुं राज्य, चोरी हो शिख्यो चोरी हुं कुसंगथीजी; लावुं हो धन लावुं अनर्गल ताम, नित्य नित्य हो इंम नित्य नित्य विद्या अभंगथीजी ॥ ८ ॥ भूचर हो नृप भूचरनुं हरुं द्रव्य, क्रूरता हो थइ क्रूरता मनमां आकरीजी; बीजा हो बहु दोष आव्या निज अंग, सन्मति हो गुण सत्य गया मुकी करीजी ॥ ९ ॥ भाग्ये हो मुज भाग्ये प्रेर्या ताम, आव्या हो ऋषि आव्या विशदसूरिसरूजी; जाणी हो गयो जाणी विद्याधर साथ, महोत्सवे हो घणे महोत्सवे प्रणम्या जनक गुरूजी ॥ १० ॥ स्त्रवीआ हो सुणी स्त्रवीआ सुणी उपदेश, समकित हो मुख समकित मुख लह्या जन घणाजी; निज निजहो सहु निज निज थानिक जाय, हितनीहो मुज हितनी नहीं कांई मणाजी ॥ ११ ॥ शिक्षा हो मुज शिक्षा बहु परकार, देइहो मुज देई त्रीजुं व्रत आपिउंजी, चोरी हो नवि चोरी न करवी कोय, पूजे हो द्विधा पूज्ये मुज दुख कापिउंजी ॥ १२ ॥ दीधो हो मुज दीधो तुज दृष्टांत, करवा हो मुज करवा दृढता कारणेजी, बिहु भव हो हित बिहु भव जाणी हेत,

आदरयुं हो व्रत आदरयुं दुःख निवारणेजी. ॥१३॥ चिंतव्युं हो में चिंतव्युं धरखुं तेह, जोउं हो वली जोउ आकार आचारनेजी, दृढता हो व्रते दृढता जोउं तास, जेहना हो गुरु जेहना वखाणे व्यापारनेजी. ॥ १४ ॥ तिणे में हो तुज तिणे परीक्षा कीध, कुंडल हो आदि कुंडल प्रमुखनी जाणजेजी, अश्व हो कर्यो अश्व ते अतिशय मंद, करणी हो माहरी करणी बीजानी माणजेजी. ॥ १५ ॥ पाणी हो तुमे पाणी न पीधुं रेष, तरस्यां हो तुमे तरस्यां पण अचरिज करयुंजी, साचीहो एह साची प्रतिज्ञा तुज्ज, कनक हो परे कनक परे व्रत तुमे धरयुंजी॥१६॥गुरुनीहो इहां गुरुनीमली सवि वात, मिच्छा मि हो तुज मिच्छामिदुक्कड हुं देउंजी, तुठो हो तुज तूठो मागो कांय, आपी हो मुज आपी जनमनुं फल लेउंजी. ॥ १७ ॥ पठित हो सिद्धि पठित सिद्धि दिए ताम, गगन हो गामि गगन गामिनी विद्या भलीजी, बीजी हो घणी बीजी विद्याओ अनेक, आपी हो हवे आपी धन आपे वलीजी. ॥ १८ ॥ पूछे हो तव पूछे सारथ वाह, केहनुं हो एह केहनुं वित्त छे ते कहोजी, खेचर हो कहे खेचर कांयक मुज, कांयक हो वली कांयक पारकुं ए लहोजी. ॥ १९ ॥ सांभली हो कहे सांभली सारथ वाह, निंदित हो कहो निंदित वात किणी परेजी, धर्मनी हो कहो धर्मनी एकतो वात, बीजुं हो दिओ बीजुं अदत्त इंणि परेजी. ॥ २० ॥ चोरिए हो आव्युं चोरीए शुद्ध पण एह, अशुद्ध हो घणुं अशुद्ध मदिरा ए जल यथाजी, धर्म हो लह्या धर्म जो तातनी पास, मुको हो तुमे मुको लाव्या तिम तथाजी. ॥ २१ ॥ जाणो हो जेहनुं जाणो सांभरे जेह, वावरयुंहो अथ अण वावरयुं ते आपीएजी, तिणथी हो थाय तिणथी बहु जस वाद, पुण्यनो हो वली पुण्यनो संचय थापीएजी. ॥ २२ ॥ सांभली हो तव सांभली सार्थप वाण, कीधुं हो में कीधुं जेह सवे कह्युंजी, साजो हो थयो साजो अश्व तिणी वार, मुजने हो धन मुजने दीए ते नवि लह्युंजी. ॥ २३ ॥ साखे हो मुज साखे करयुं धर्म ठाम, पण ते हो कांय पण ते नवि राख्युं तदाजी, पोहत्ता हो तेह पोहता निज निज ठाम, वरते हो तुं वरते धर्म मांहि सदाजी. ॥ २४ ॥ वावरे हो धन वावरे साते

क्षेत्र, दीनने हो दीए दीन अनाथने संपदाजी, पाले हो व्रत पाले निरतिचार, टाले हो वली टाले लोकनी आपदाजी. ॥२५॥ मेरु हो वली मेरुने गिरनार, सिद्धगिरि हो वली सिद्ध गिरि नंदीश्वर करेजी, जात्रा हो करे जात्रा तिर्थनी एम, गगने हो जाए गगने विद्याधर परेजी. ॥ २६ ॥ ओत्सवहो करे ओत्सव पूजा गीत, सफलो हो करे सफलो मानव भव तिहांजी, धर्म हो करी धर्म दानादिक च्यार, उपनो हो तुं उपनो आयु क्षये इहांजी. ॥ २७ ॥ त्रीजे हो खंडे त्रीजे पनरमी ढाळ, भाखी हो श्री भाखी श्रीजयानंद रासमांजी, उत्तम हो गुरु उत्तमविजय पसाय, पदमे हो भाखी पद्मविजये उल्लासमांजी. ॥ २८ ॥ सर्व गाथा ४६२

॥ दुहा. ॥

विद्याधर गुरु वाणिथी, पाली धर्म प्रपंच; आयु क्षये तिहां उपनो, सुर महा रीद्धिनो संच. ॥ १ ॥ व्यंतर पल्य आयु वडो, देवता थयो दयाल; पूरवभव व्रत पालिने, तुं सिरिवंत रसाल. ॥ २ ॥ तुज जनमथी ताहरे, घर लखमी घणी होय; पूरवभव कृत पुन्यना, योगथी सघलुं जोय. ॥ ३ ॥ धरम स्नेह पूरव धरी, आव्यो तुज घर आप; लखमी पूरुं लख गमे, मोज थकी विण माप. ॥ ४ ॥ अधिपति व्यंतरनो अछुं, आव्यो ए कहेवा आज; आभूषण वस्त्र आपिने, स्वघर गयो सुरराज. ॥ ५ ॥ हरख्यो लखमी पुंज हवे, जातिसमरण जात; सुर कह्युं जाणी साचलुं, धर्मे दृढ थई धात. ॥ ६ ॥ दान अनर्गल देयतो, सुख भोगवे सुरसाल; सांभली एक दिन देशना, लह्यो वैराग्य विशाल. ॥ ७ ॥ गुरु पासे दीक्षा ग्रही, ओत्सव करी आपार, अंग भण्या अगीयार ते, तप वली बहु तपनार. ॥ ८ ॥ चोखुं पाली चरण ते, अणसण विधे आराधि; देव लोक बारमे देवता, बावीस अयर अबाध. ॥ ९ ॥ भोगवी आउखु सुरभवे, नृप थयो नरभव पामि; केवल ज्ञान लही करी, विचरे भवि विश्राम. ॥ १० ॥ सिद्धि वरे सुख शाश्वतां, ए धारी अ-

स्वाद; श्रीजुं व्रत पालो तुमे, सहु लहो जिम सुखशात. ॥ ११ ॥

॥ ढाळ १६ मी. ॥

मजरो ल्योने जालिम जाटिनी. ॥ ए देशी. ॥

सांभली रतिमाला जे कुमर कह्युं, लखमी पुंज द्रष्टांत; बूझी अदत्तादान निषेधती. अदत्त न लेउं एकांत ॥ व्रत इंम पालो भविक सोहामणुं १२ ॥ श्रावकधर्म तिहां अंगी करे, हवे साधर्मिक थाय; त्रिहुं जण मिते सुख मांहि रहे, धर्मे काल गमाय ॥ व्र० १३ ॥ रात समे एकादिन सूतां थकां, देखे सुपन कुमार; कोइक नगरे पर्वत ढुंकडो, भिक्षुनो अवतार ॥ व्र० १४ ॥ काष्ट भार उपाडयो मस्तके, कुरूपी शिरदार; चौटामां उभो इंम देखिने, जाग्यो तेह कुमार ॥ व्र० १५ ॥ मन चिंते ए सुपननुं फल किश्युं, वात असंभव एह; जिमणुं लोचन फरक्युं तिणे समे, सुपननी साख पूरेह ॥ व्र० १६ ॥ चितथी तास उपाय विचारिने, मोहोटोपट एक कीध; स्वपन दीठुं जिम नगरादिकतणुं, तिम आलेखावी लीध ॥ व्र० १७ ॥ क्रीडा परवत वावि सरोवर, चोहटां हाटने गेह; नव नव रंगे चित्रित पट थयो, मनोहर अतिशय एह ॥ व्र० १८ ॥ तेह नगरना बाह्य उद्यानमां, चैत्य ते रीखभजिणंद; तेहना द्वारने मिलतुं बारणुं, शत्रशाल करंद ॥ व्र० १९ ॥ तस आगल एक पीठ करावतो, तेडी वर सुत्रधार; दानशाला मंडावी तिहां कणे, दीन अनाथ उद्धार ॥ व्र० २० ॥ चाकर मुक्या तास जमाडवा, सेवक दक्ष वली जेह; पट विस्तारि देखाडे लोकने, जे जूए अति ससनेह ॥ व्र० २१ ॥ जे जूए दृष्टि करी थिर तेहने, कहे नगरादिक नाम; ते मुजने मेलवजो पुरुषने, पट जालवज्यो सुठाम ॥ व्र० २२ ॥ तेपण सेवक कह्युं तिमहीज करे, वर्णव करे सहु लोक; देहरे आवे ते सहु देखता, मिली मिली ते थोके थोक ॥ व्र० २३ ॥ एक दिन पंथी आव्या दूरथी, धूले खरडित देह; देखी पटने विस्मय पामीआ, अहो कीणे चितर्युं एह; अमचुं नगर वसुं अमे एहमां, नामे पद्मपुर जेह ॥ व्र० २४ ॥ पटपालक कहे आव्या किहां थकी, कौण तुमे किहां वास; ते कहे पद्मपुरथी आवीआ, लाव्या ते कुमरने पास ॥ व्र० २५ ॥ कुमरे वा-

त सुणी तस मुख थकी, संतोष्या भली रीत; कुमर पूछे फिरी तास स्वरूपने, ते पण कहे धरी प्रीति ॥ वृ० २६ ॥ सो योजन ते नगर इहां थकी, पद्मकूट गिरि पास; राजा पदमरथ तिहां राजिओ, कोई न जोडि छे तास ॥ वृ० २७ ॥ रूपे ऐश्वर्ये जीते इंद्रने, चंद्र उजवल गुण जास; पण ते नास्तिक धरमी आकरो, चंद्र कलंक परे तास ॥ वृ० २८ ॥ सांभली कुमरे तास विसर्जिआ, देई इच्छित दान; तिणे नगरी जावानुं चित्त धरी, नारिने कहे सावधान ॥ वृ० २९ ॥ तीरथ नमीने आवुं जिहां लगे, रहेज्यो मातनी पास; अडपुर धननुं दान देज्यो सदा, करज्यो कलानो अभ्यास ॥ वृ० ३० ॥ खेद लही पण आणा पालवी, एह पतिव्रता धर्म; मान्युं तव ते बेसी ढोलीए, गगने चाल्यो सुशर्म ॥ वृ० ३१ ॥ पद्मकूट गिरि पहोतो रंगशुं, त्रीजे खंडेरे ढाळ; पद्मविजये कही सोलमी, सुणो हवे वात रसाल ॥ वृ० ३२ ॥ सर्व गाथा ४९४

॥ दुहा. ॥

पल्यंक किहांयक गोपवी, रूप करे कूरूप; भिल्ल काष्ठ भारो धरी, चाल्यो मन धरी चुंप. ॥ १ ॥ पद्मपुरमां पाधरो, आव्यो चोहटे आप; वेचण उभो वेगशुं, पण मनुं मुरति पाप. ॥ २ ॥

॥ ढाळ १७ मी. ॥

कर्म न छुटेरे प्राणिआ. ॥ ए देशी. ॥

राज पुरुष तिहां आवीआ, देखे भिल्लने ताम; कूंतलपीत जाडा घणुं, होठ लांबा वली स्याम ॥ कर्म न छूटे रे आतमा. ॥ ३ ॥ मस्तक कडाह तलिआसमुं, दंतुरने स्थूल पाय; आंख्यो पीलीने सांमलो, नाक चीपुट बेसी जाय ॥ क० ४ ॥ थूल नसाजाल देखीए, कंकालभैरव रूप; कूलक्षण सवि अंगनां, मानुं पिशाच सरूप ॥ क० ५ ॥ बींटी माथेरे वेलडी, वस्त्र ते कोपीन एक; देखी थू थू करे सवे, बोले इणिपरे छेक ॥ क० ६ ॥ बो-

लावे तुझ भूपति, चालो सभा मजार; ते कहे हुं किहां राजा किहां, हुं नवि आवुं किवार ॥ क० ७ ॥ जो तुम काष्टनो खप होये, तो ल्यो काष्टनो भार; पण तिहां हुं नवि आवशुं, तव ते बोले विचार ॥ क० ८ ॥ बीहक मकर तुं रे बापडा, राजा करशे पसाय; तेहनी साथे तव चालीओ, देखाडयो तेह राय ॥ क० ९ ॥ भेटणुं काष्ट भारातणुं, करीने उभो किरात; पूछे भूपति इणि परें, कुण तुं किहांथी आयात ॥ क० १० ॥ नाम किश्युं तुज किहां वसे, ते कहे पिठर मुज नाम; पद्मकूट गिरिमां वसु, माहरे रहेवा नहीं धाम ॥ क० ११ ॥ काष्टनो भार वेची करी, आजीविका करुं स्वाम; नृप कहे दुखीओ मुज नगरमां, किम तुं रेछेरे आम ॥ क० १२ ॥ ते कहे तुम पुर स्वर्गज्युं, हुं दुखीओ वसुं एम; सरोवर पांणी भर्यु घणुं, चातुक तरस्यो रहे नेम ॥ क० १३ ॥ नृप कहे माग जे जोइए; ते कहे उदरनुं पूर; काष्ट थकी सुखमां होए, भाग्यथी अधिकुं होए दूर ॥ क० १४ ॥ तुमे तुठा मुज खप नहीं, चीवर दोलत दाम; पण नहीं धान्यनी रंधनी, आपो तो होए काम ॥ क० १५ ॥ भूप कहे देउं रंधनी, इंम कही बोलावे ताम; विजयसुंदरी निज सुता, कहे तेहने नृप आम ॥ क० १६ ॥ जिन धर्मे तुझ सुख होए, तो भोगवो भोग रसाल; ए तुझ भर्ता में आपीओ, कर्म फल्यां ततकाल ॥ क० १७ ॥ एहथी तुझने बहु सुख थशे, तव बोली तेह वाण; तातनुं वचन प्रमाण छे, खेद नहीं इण ठाण ॥ क० १८ ॥ कुलस्त्रीनो एह धर्म छे, ताते दीधो जे कंत; जाणे देव तणी परे, आराधे मन संत ॥ क० १९ ॥ पूर्व भवना संबंधथी जो पण दीठो कुरूप; पण तस प्रेम घणो धरे, भिल्ल पण तद अनुरूप ॥ क० २० ॥ कोइक ज्योतिषी तिहां रह्यो, छानी कहे इंम वात; एह मुहूर्त्ते परणे जिके, ते होए चक्री विख्यात ॥ क० २१ ॥ राणी होए ते तेहनी, स्त्रीमां उत्तम नारि; एहनी खबर न को पडे, शुं फळ होशे ए वारि ॥ क० २२ ॥ इर्षा कोपथी भूपती, साहस अतिशय धार; राय सभा मांहि इंम कहे, सांभलजो निरधार ॥ क० २३ ॥ वरना वेषने सारिखो, लावो बहूनोरे वेष;

तव ते पुरुष लेवा गया, रायनी आणे विशेष ॥ क० २४ ॥ बलब लाव्बारे कथीरनां, सोहासणनु निसाण; कोइक नीचना घर थकी, साडी लाव्या पुराण ॥ क० २५ ॥ पूरव वेष मुकी करी, नवलो पेहेरो ते वेश; भिल कहे तव रायने, शी ए वात नरेश ॥ क० २६ ॥ मणिघंटा नवि सोहिए, रासभ केरेरे कंठ; कांणी कूडी ने सामली, दासी द्यो योग्य वंठ ॥ क० २७ ॥ कागने योग्य ते कागडी, हंसली पामे न सोह; भिल्ल कहे पण रायने, नवि लाग्यो पडिबोह ॥ क० २८ ॥ विजयसुंदरी ए धन्य छे, कीधो नवि मन खेद; एवी भीड पडे थके, नवि पामी निरवेद ॥ क० २९ ॥ सत्तरमी त्रीजा खंडमां, पद्मविजये कही ढाळ; श्री जयानंदना रासमां, सुणतां मंगळ माल ॥ क० ३० ॥ सर्व गाथा ५२४

॥ दुहा ॥

रुप सार रंभा तणुं, करी धाता लेई केल; तेहने पवनसी लघु तुमे, भिल्ल कहे करी मन भेल ॥ १ ॥ चंद्रमुखी चोसठ कला, पद्म नेत्रापिकराव; धर्म जाण धर्म चारिणी, भाग्यवंती भलो भाव ॥ २ ॥ राजहंस गति राजनी, रति जीते रुपेण; विनयादिक गुणवंत ए, सोभागी सुस्वरेण ॥ ३ ॥ भिल्ल किहां दो भागीओ, कठीआरो ने कुरुप; लक्षण हीण लखी मने, भिल्लने किम द्यो भूप ॥ ४ ॥ खेद लहे बहु परखदा, हा हा ए शुं होय; मंत्री कहणनी नहीं मणा, कहे इणि परे सहु कोय ॥ ५ ॥ अपस उपर आति क्रोध शो, दुख आगल देनार; विपदा लहि ए विरुद्धथी, भूपति भणे तिवार ॥ ६ ॥ दोष शाने मुज दाखवो, जैन धरमिणी जेह; मंत्री दोष न माहरो, आपे वरिओ एह ॥ ७ ॥

॥ ढाळ १८ मी. ॥

घरि आवोजी आंबो मोरीओ ॥ ए देशी. ॥

कहे भूपति सांभलो मंत्रवी, नरपतिनी रीति छे एह; निज भाग्य प्रमाणे

पति वरे, साखी माय पिता होय जेह ॥ ८ ॥ भवि दृष्टि राग तुमे परिहरो, दृष्टि राग अनर्थनो ठाय; दृष्टि रागे भूपति कहे भिल्लने, में दीधी ते फेर न थाय ॥ भ० ९ ॥ कलावंतीशुं सुख भोगव सुखे, तुज साहिब तूठो जाण; कहे पुत्रीने पंडित मानिनी, करी कूलआचारनी हाण ॥ भ० १० ॥ अवज्ञा पितानी करी घणी, भिल्ल आपे वरिओ एह; तेहनां फल भोगवो मोजशुं, करो अरिहंत धर्मशुं नेह ॥ भ० ११ ॥ कहे विजयसुंदरी तातने, इहां वांक नही तुम रेष; सुख दुख जे जगमां पामीए, ते कर्म तणा छे विशेश ॥ भ० १२ ॥ यतः सव्वोपुव्वकयाणं, कम्माणंपावएफलविवागं; अवराहेसुगुणेसुअ, निमित्तमेत्तंपरोहोई ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ तुम कुल अजुआळीश तातजी, एह भर्तार इंद्र समान; ते सांभली नृप क्रोधे चढयो, जिम अगनिमां घृत असमान ॥ भ० १३ ॥ विष भावित तांबूल आपियुं, त्रण पोहरे अंध ते थाय; भोजन अंते निज पुत्रिने, वरने दीधुं शुद्ध जाय ॥ भ० १४ ॥ नृप कहे जाओ निज थानिके, सांभली चाल्यो निज थान; छायानी परे नृप नंदनी, चाली भरता अनुमान ॥ भ० १५ ॥ राजा कहे सहुने सांभलो, जे जाशे एहनी साथ; अथवा धन आपशे एहने, तो मारीश तेहने हाथ ॥ भ० १६ ॥ नृप क्रोधथी मौन करी रह्या, सचिवादिक पुरना लोक; दैवने ओलंभो आपता, धरता मनमां अति शोक ॥ भ० १७ ॥ पुर बाहिर आव्यां दंपति, देव कुलमां कीध आवास; पतिपद उत्संगे लेइ करी, ओलासे निज करे तास ॥ भ० १८ ॥ ते देखी दुरथी नृप भये, स्तवना करे नारिनी ताम; नृपनी निंदा करे सहु जना, भूप महा अधर्मनो धाम ॥ भ० १९ ॥ हवे पूछे भिल्ल निज नारिने, तुं रूपें रंभ समान; किम मुजने आपी तुज पिता, तव सुंदरी कहे धरी सान ॥ भ० २० ॥ कहे मोटी कथा छे एहनी, सांभलो पद्मरथ भूपाल; पद्मपुरमां राज्य करे सदा, अरिकाल सबल करवाल ॥ भ० २१ ॥ परजाने सुखदाइ सदा, पण नास्तिक मतमां सोय; राणी दोय अतिशय वालही, पदमा कमला नामे होय ॥ भ० २२ ॥ पदमापति धर्म ते आचरे, कमला जैन गुरु उपदेश; वली श्रावक कुलमां उपनी, तिणे जैन ध-

रमी सुविशेष ॥ भ० २३ ॥ पद्म नामे पुत्र पद्मा तणो, जयसुंदरी पुत्री एक; कमलाने तो एक पुत्रिका, नामे विजयसुंदरी सुविवेक ॥ भ० २४ ॥ दोए कुमरी धावि पालीजती, वधतां थई भणवा योग; मिथ्यात्वी पाठकने कने, पद्मा मुके ते अयोग ॥ भ० २५ ॥ जे जैन कलाचारय होए, निज पुत्री कमला मुंके; तस पासे शास्त्र अभ्यासवा, कांय विनय विवेक न चूके ॥ भ० २६ ॥ जयसुंदरी मात संयोगथी, तिम अध्यापक अज्ञान; तिणे कौलधर्मी थई आकरी, बीजी जैन धरम विज्ञान ॥ भ० २७ ॥ ते पाठक बिहुं तस मातने, सुंपे लही यौवन वेद; धन आपे अध्यापक प्रते, करे प्रीतिवंत गत खेद ॥ भ० २८ ॥ त्रीजे खंडे अढारमी, कही पद्मविजय वर ढाळ; दृष्टि राग तजो तुमे भवि जना, दृष्टि रागथी बहु जंजाल ॥ भ० २९ ॥ सर्व गाथा ५९३ ॥

॥ दुहा.

सिणगारी बिहु सुता, पाठकशुं नृप पास; चिंता वरनी चिंतवी; भणवानो अभ्यास. ॥ १ ॥ जोवा मुके जालवी, माता मनमां आण; पोहती नरपति पाउले, सकल कला सुभ जाण. ॥ २ ॥ बेसारी उत्संग बिहु, पूछे पाठ स्वरुप; पाठक बोलावी पछे, नव नव प्रश्न अनूप ॥ ३ ॥

॥ ढाळ १९ मी. ॥

साहेलडीयां ॥ ए देशी ॥

पूछे नृप निज नंदिनी साहेलडीआं, पद समशानुं एक गुण वेलडीआं; कहे तुमे जो निज शास्त्रमां सा०, मति कीधी होय छेक गु० ॥ ४ ॥ समशा पदंयथा ॥ पेरूखएसुरूखसयाए ॥ ते जयसुंदरी सांभली सा०, तात धरममां जेह गू०; पद समशानुं पूरतीं सा०, सांभलो आगल तेह गु० ॥ ५ ॥ दुहोः तुहं शंकर तुहं बंभनिव, तुहंपूरिसुत्तमताय; तुज्ज पसाएण सव्वपया, पेरूख ए सुरूख सयाए ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ सांभली राजा रंजीओ सा०, सहु पर-

सदना लोक गु०; पाठक ने सुंदरी तणा सा०, सुण सवे मिली मिली थोक गु० ॥ ६ ॥ पण बीजी कन्या हसे सा०, पेखे नरपति ताम गु०; कारण पूछे भूपति सा०, हसवुं शे थयुं आम गु० ॥ ७ ॥ कुमरी कहे कांइ नहीं सा०, तव आग्रह करे भूप गु०; विजयसुंदरी तव कहे सा०, सांभलो तात अनूप गु० ॥ ८ ॥ बृहस्पति जीसो बुद्धिथी सा० नीतिशास्त्रना जाण गु०; तुमे अति निपुण छो लोकमां सा० जगमां अधिक विज्ञाण गु० ॥ ९ ॥ मुज भगिनी पद सांभली सा०, मोद लह्या अति रेक गु०; तत्व न समजे ए सभा सा०, परसंसे अविवेक गु० ॥ १० ॥ तत्व अजाणने आगले सा०, जाण ते वरते केम गु०; एहवुं अचारिज देखिने सा०, मुज हसवुं थयुं एम गु० ॥ ११ ॥ राय कहे कुंमरी सुणो सा०, तुमे तत्वनां जाण गु०; पूरो समशा हवे तुमे सा०, जोइए तुम विज्ञाण गु० ॥ १२ ॥ नृप आणा हवे लेइ करी सा०, तत्व वासितमति जास गु०; हरखी समशा पूरती सा०, जैनागम अभ्यास गु० ॥ १३ ॥ दुहो ॥ जिनवर जसु हियडे वसे, जिण मुणि जिण तत्ताए; ते पंडिय जण उभय भावि, पिख्खए सुख्ख सयाए ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ एह समशा सांभळी सा०, पाठक पाम्या हर्ष गु०; सभा लोक पण केइ जना सा०, हरख्या अति उत्कर्ष गु० ॥ १४ ॥ पण भूपतिना भय थकी सा०, मौन करी रह्या तेह गु०; चमतकार चित्त पामिआ सा०, अतिशय धरता नेह गु० ॥ १५ ॥ भूप पूछे सहु लोकने सा०, बोलो तुमे सहु साच गु०; केहनी समशा तत्वनी सा०, कहेनी रूडी वाच गु० ॥ १६ ॥ कहे ते आद्य साची कही सा०, अनुभव सिद्ध ए अर्थ गु०; विजयसुंदरीने कहे सा०, भूपति ते कह्युं व्यर्थ गु० ॥ १७ ॥ रे कटुभाषिणी तुं सुता सा०, बोले लोक विरूद्ध गु०; पुत्री वेरण भावथी सा०, इंम बोले नृप क्रुद्ध गु० ॥ १८ ॥ कुमरी कहे में तुम कह्युं सा०, तत्व न जाणे लोक गु०; हाजी हा सघला करे सा०, रुडु मनावे फोक गु० ॥ १९ ॥ कोपे राजा कलकली सा०, कहे तुं कूण पसाय गु०; सुख भोगवे तव में कह्युं सा०, कर्म प्रसादे राय गु० ॥ २० ॥ सहुए निज निज कर्मथी सा०, सुख दुख लहे संसार गु०; तुम प्रसाद जो

सुख होए सा०, केइ दुखिआ किम धार गु० ॥ २१ ॥ तव राजा क्रोधे चढयो सा०, कहे भरता कुंण तुझ गु०; में कह्युं जे तुमे आपशो सा०, देव समान ते मुझ गु० ॥ २२ ॥ कर्म प्रमाणे आपशो सा०, तुमे पण मुझ भरतार गु०; क्रोधे कहे मुझ जा परी सा०, आवजे तेडुं तिवार गु० ॥ २३ ॥ निज थानिक बीहु अमे गयां सा०, निज भटने कहे राय गु०; दुखिओ जे कोइ नयरमां सा०, ते लावो मुझ पाय गु० ॥ २४ ॥ ते पण तुमने लावीया सा०, आगल जाणो सर्व गु०; एम सांभली विस्मय लह्यो सा०, भिल्ल कहे अहो गर्व गु० ॥ २५ ॥ निज अपत्यने उपरे सा०, केवुं अकारय कीध गु०; नास्तिकने कह्यो किम होए सा०, जैन विवेक प्रसिद्ध गु० ॥ २६ ॥ भिल्ल विचारे चित्तमां सा०, शील तथा वली स्नेह गु०; जोउं दृढता एहमां सा०, धर्म स्नेह वली जेह गु० ॥ २७ ॥ त्रीजे खंडे ए कही सा०, ओगणीसमी वर ढाळ गु०; पद्मविजये सोहामणी सा०, धर्मे मंगल माल गु० ॥ २८ ॥ सर्व गाथा ५८१ ॥

॥ दुहा ॥

तांबूल भखियो तेहवो, विष वाप्युं विकराल; आंखव्यथा थइ आकरी, भिल्लने कहे जुओ भाल. ॥ १ ॥ नृप पासे विष छे नवल, जेहथी आंख्यो जाय; त्रण पहोरमां ततक्षणे, वेदन अति वेदाय. ॥ २ ॥ विश्वासी वयरी भणी, आपे अवनीपाल; तंबोल मांहि तेहने, कोपे थई कराल ॥ ३ ॥ में परसाद जाण्यो मने, खाधो तंबोल खांत; कर्म शुभाशुभ कीधलां, आवे उदय एकांत. ॥ ४ ॥ आंख्यो जाशे आपणी, दैवे अंधापो दीध; किम तुम शेवा करणनो, थशे मनोरथ सिद्ध. ॥ ५ ॥ भारभूत तमने भई, वधी वेदन तिणी वार; रोवे तिम रोवरावती, वनमां पशुनावार. ॥ ६ ॥

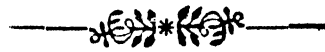
॥ ढाळ २० मी. ॥

कोयलो परवत धूंधलोरे लो ॥ ए देशी. ॥

करम मकरजो प्राणिआरे लो, करम कर्यां नवि जायरे ॥ भविकजन ॥

वचनयोगे करी बांधीआरे लो, काययोगे भोगवायरे भ० ॥ क० ७ ॥ मं-
त्रिनी स्त्रीए मुनिने कह्युंरे लो, नवि सूझे तुम केमरे भ०; एहवा सूर्य प्रका-
शमांरे लो, अंध जणाओ एमरे भ० ॥ क० ८ ॥ अंधने आपो भिल्लनेरे लो,
ए पूरव भव वाणिरे भ०;आलोयुं ने पडिकम्युंरे लो, पश्चात्ताप बहु आणिरे
भ० ॥ क० ९ ॥ पण एक भवे जे भोगवेरे लो, तेटलुं रह्युं तस शेषरे भ०;
करम करयां छुटे नहीरे लो, भोगव्या विण ते अशेषरे भ० ॥ क० १० ॥
भिल्लने दीधी आंख्यो गइरे लो, इण भव आव्युं कर्मरे भ०; आशातना मुनि
राजनीरे लो, महा दुखदाइ अधर्मरे भ० ॥ क० ११ ॥ राये मुक्या मानवीरे
लो, छाना जोवा काजरे भ०; सर्व वृत्तांत जई कह्योरे लो, सांभली हरख्यो
राजरे भ० ॥ क० १२ ॥ क्रोधी निर्दयी ने कदारे लो, नावि होय पश्चातापरे
भ०; कमला पूरवे मोकलीरे लो, कार्य उद्देशी आपरे भ० ॥ क० १३ ॥
इष्ट विघन शंका धरीरे लो, कपट करयुं इम रायरे भ०; कार्य करी आवी
हवेरे लो, वात सुणे सवि मायरे भ० ॥ क० १४ ॥ मूर्छा पामीने पडीरे लो,
शीतादिक उपचाररे भ०; दाशीए कीधा तेहथीरे लो, पामी चैतन्य तिवाररे
भ० ॥ क० १५ ॥ करीय विलाप रुदन करेरे लो, पुत्री जोवा कामरे भ०;
राते दोय दाशी लेइरे लो, पोहती तिणहीज ठामरे भ० ॥ क० १६ ॥ दूरथी
जोइ पाछी वलीरे लो, क्रोधने दुःख अपाररे भ०; रायने कहे धिग दुर्मतिरे
लो, सर्व विरूद्ध करनाररे भ० ॥ क० १७ ॥ चंडाल पण न करे कदारे
लो, निज संतानशूं द्वेषरे भ०; पुत्री विटंबी माहरीरे लो, वली अंधित सुवि-
शेषरे भ० ॥ क० १८ ॥ वात यथार्थ कही तुजनेरे लो, शो कीधो अन्याय
रे भ०; निंदित कर्मथी तुजनेरे लो, नरगे निश्चय ठायरे भ० ॥ क० १९ ॥
पेट छुरी नांखी मरुरे लो, एम कही नांखे जामरे भ०; ते छुरी उद्दाली लि-
एरे लो, नरपति बळथी तामरे भ० ॥ क० २० ॥ भूप कहे सुंण सुंदरीरे लो,
क्रोधे ए करयुं कामरे भ०; हवे लोक सचिव निंदा करेरे लो, पग पग माहरी
आमरे भ० ॥ क० २१ ॥ ताहरी पण प्रेरणा थकीरे लो, पश्चाताप घणो
थायरे भ०; विहाणे शोध करावशुंरे लो, आणशुं आपणे ठायरे भ० ॥ क०

॥ औषध माहरे छे वलीरे लो, अंधापो जिणे जायरे भ०; ते औषधे साजी कररे लो, चिंता न कर तुं कांयरे भ० ॥ क० २३ ॥ देशुं कोइ नृप पुत्रनेरे लो, क्रोधे जे करयुं कामरे भ०; तेह प्रमाण नहिं कदारे लो, आश्वासे नृप वामरे भ० ॥ क० २४ ॥ रात गइ दुखनी तिहांरे लो, विजयसुंदरीनां नयणरे भ०; झांमलां हवे निज कर्मनेरे लो, निंदे दुखिणी वयणरे भ० ॥ क० २५ ॥ के जिनवर आशातनारे लो, अथवा गुरु गुणवंतरे भ०; गर्हा करी अथ संघनेरे लो, उपद्रव कीध अनंतरे भ० ॥ क० २६ ॥ हा मुज जनम श्याने थयोरे लो, शाने पाली मुझरे भ०; किम नवि मुइ बालक थकांरे लो, पण ए कर्मनुं गुझरे भ० ॥ क० २७ ॥ इंम ते विलपती देखिनेरे लो, कृपा उपनी तव भिल्लरे भ०; औषधी पाणिए सज करेरे लो, आंख्यो थई ते नवल्लरे भ० ॥ क० २८ ॥ वेदना भागी सर्वथारे लो, दिव्यनेत्र थई तेहरे भ०; चिंतवे कर्म थकी लह्योरे लो, एहवो भरता एहरे भ० ॥ २९ ॥ त्रीजे खंडे वीसमीरे लो, पद्मविजय कही ढाळरे भ०; श्रीजयानंदना रासमांरे लो, पुण्ये मंगलमालरे भ० ॥ क० ३० ॥ सर्व गाथा ६११

॥ दुहा. ॥

देव सानिध पण दोहिली, एहवी औषधी एह; भिल्ल कहे भमता थकां, गिरि उपर गुण गेह. ॥ १ ॥ काष्ठने अरथे किहां थके, वृद्ध सबरने वयण; औषधी महिमा ओलखुं, निरखी चिन्हे नयण. ॥ २ ॥ लीधी विधि पूर्वक लता, राखी रुडी रीति; हवणां ते सफली हुइ, नेत्रदाननी नीति. ॥ ३ ॥ पण दरिद्रि कदरूप हुं, जघन्य अछे कुल जाति; उत्तम कुल तुं उपनी, ताहरो भूपति तात. ॥ ४ ॥ भिल्ल हुं भरता योग्य नहीं, नव विटलावुं नाम; रूपे तुं रंभा जिसी, किम करूं पापनिकाम. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २१ मी. ॥

वारी हुं गोडी गामने ॥ ए देशी. ॥

तुं सुकमाल शरीर छे, रवि कर फरश्यो नांहि सुंदरी; तो किम काष्ठ

वही शके, जा नृप पास उत्साह सुंदरी ॥ काम विचारी कीजीए ६ ॥ रोष शम्यो होशे हवे, माविन्नने जे क्रोध सुंदरीः नावे बहु काल लगे रहे, वली अपवादे लह्यो बोध सुं० ॥ का० ७ ॥ तुज माता हरषित थशे, राजकुमर कोइ सार सुं०; तस परणावशे ओत्सवे, सफल थशे अवतार सुं० ॥ का० ८ ॥ करग्रह मात्रज मुज वरी, हुं आणा देउं तुझ्झ सुं०: दोष नही इहां तुझ कोइ, अधिक संबंध न मुझ्झ सुं० ॥ का० ९ ॥ तुज मुंकुं नृपने घरे, जिम नवि जाणे कोय सुं०; हुं जाइश छानो वली, परगट वात न होय सुं० ॥ का० १० ॥ सांभली खेद लही घणो, गदगद बोले वाण प्रीतम; शुं बोल्या ए स्वामिजी, वज्राघात समाण प्री० ॥ का०११ ॥ कुलवंती कन्या होए, एकजवार देवाय प्री०; जेह पीताए पति दिओ, प्राणांते न छंडाय प्री० ॥ का० १२ ॥ तुमे पति तुमे मति तुमे गति, जेहवा हो ते प्रमाण प्री०; शरण तुमारुं आदरुं, अवर ते भ्रात समान प्री० ॥ का० १३ ॥ जो तुमे छंडी मुजने, तो संयम आधार प्री०; अथवा अगनि शरण करुं, बीजो को न विचार प्री० ॥ का० १४ ॥ वात सुणी भिल्ल चिंतवे, दृढ शीलने वली स्नेह सु०; आणंदभर भिल्ल बोलीओ, सांभलजे कहुं जेह सुं० ॥ का० १५ ॥ तुठी तुझ कुल देवता, वली मातानी आशीष सुं०; पुण्य जागतां ताहरां, ताहरी चडती जगीश सुं० ॥ का० १६ ॥ कारमो भिल्ल हुं कारणे, स्वाभाविक जो रुप सुं०; देखाडुं तुझ माहरुं, जो हवे शुद्ध स्वरुप सुं० ॥ का० १७ ॥ इम कही स्वाभिक करे, अप्सरा मोहेजास सु०; तो नारीनुं कहेवुं किश्युं, देदीप्यमान आभास सुं० ॥ का० १८ ॥ रत्नोद्योते देखी करी, आणंद अंग नमाय सुं०; विजयसुंदरी इंम कहे, ए शुं कौतिक थाय प्री० ॥ का० १९ ॥ नाना रुपे सुरपरे, मुंझवो किणि परे स्वाम प्री०; कुमर कहे सुण सुंदरी, क्षत्रिय सुत अभिरांम सुं० ॥ का० २० ॥ देश भमु कौतिक थकी, कला विज्ञानने हेत सुं०; विविध देश भमतां थकां, थयो बहु कला उपेत सुं० ॥ का० २१ ॥ विविध महिमावंत ओषधी, पाम्यो वली देव दीध सुं०; आकाशगामी ढोलिओ, जिणथी मुज प्रसिध्ध सुं० ॥ का० २२ ॥

गिरि नगरादिक बहु जोउं, रत्न पुरे एक दिन सुं०; भुप पुत्री रतिसुंदरी, परण्यो पूरव पुन्न सुं० ॥ का० २३ ॥ नृप दीधा आवासमां, भोगवुं भोग रसाल सुं०; स्वप्न दीठुं में अन्यदा, भिक्षुरुप विकराल सुं० ॥ का० २४ ॥ सुपन विघातने कारणे, भिल्लरूप करयुं एह सुं०; राज पुरूष मुज लावीआ, तुं जाणे सवि तेह सुं० ॥ का० २५ ॥ वात कही ते सांभळी, हर्षे विकश्वर देह सुं०; ज्ञानी वचन साचुं थयुं, इंम कहे अहो न संदेह प्री० ॥ का० २६॥ सुंणो एक दिन उद्यानमां, आव्या ज्ञान निधान प्री०; गुरु गुणवंत दाशी ए कह्यां, हुं गई तेह उद्यान प्री० ॥ का० २७ ॥ माता सहित वंदन करी, देशना अंत ए मात प्री०; मुझ पुत्री वर कुंण थशे, नास्तिक कुमरी तात प्री० ॥ का० २८ ॥ हुं मुझ पुत्री जैन छुं, तातने अल्प छे राग प्री०; मुनि कहे धर्म शीला सुंणो, जेह थशे महाभाग प्री० ॥ का० २९ ॥ अरध भरतनो अधिपति, तुझ पुत्री भरतार प्री०; फरी कहे किम मळशे कहो, तव भाखे अणगार प्री० ॥ का० ३० ॥ इहां उद्याने रीषभनुं, चैत्य अछे तेह मांहिं प्री०; चक्रेशरी छे तेहनी, पूजाथी मिलशे उत्साहि प्री० ॥ का० ३१ ॥ ते दिनथी पूजा करी, मानुं ते तुष्टमान प्री०; स्वप्नादिक सवि तिणे करयुं, मेळव्यो योग समान प्री० ॥ का० ३२ ॥ कुमर कहे जिन धर्मथी, सघलुं थाय कल्याण सुं०; योग आपणे शुभ जडयो, सांभलो हवे कहुं वाण सुं० ॥ का० ३३ ॥ त्रीजे खंडे पूरण थई, एकवीसमी एढाळ प्री०; पद्मविजय कहे धर्मथी, होवे मंगलमाल प्री० ॥ का० ३४ ॥ सर्व गाथा ६४५ ॥

॥ दुहा. ॥

सांभल वात सोहामणी, नवि जाणे कोई नाम; तिम ईहांथी चालो तुमे, ठाउके जइए ठाम. ॥ १ ॥ शिक्षा देउं सारी पठे, तुझ तातने सां सीम; प्रगट न थाउं प्रेयसी, सांभल ए मुझ नीम. ॥ २ ॥ परगट नहिं ऊपाय ते, शिक्षा माने साम; अवसरे शिक्षा देई अमे, धर्म तणो करुं धाम. ॥ ३ ॥ अरिहंत धर्म ओलखावशुं, कौलपणुं करुं दूर; उपगार करवो अवरने, सज्जननुं ए

सुर. ॥ ४ ॥ उपगार धर्म ऊपर नही, करुं एहने उपगार; औषधी बळथी इहां रहे, विघन रहित इण वार. ॥ ५ ॥ पल्यंक आभरण गोपव्यां, लेई आवुं ल्हार; वस्त्र लावुं तुज वासते, नयरीथी निरधार. ॥ ६ ॥

॥ ढाळ २२ मी. ॥

॥ भटिआणीनी देशी. ॥

मानी नारिए वात, औषधी देई चाल्यो हो, तिहां लेइ पल्यंक आभरणां पेहेरी गयो पुर मांहि, चोहटा मांहि दीठां हो, कांय व्यवहारीनां आंगणां ॥ ७ ॥ कोई शेठने हाट, बेशी मागे वस्त्रहो, वळी आभरणां घणुं दीपतां, बिमणां मुलां रत्न, आपीने लिए तेहहो, कांय स्वर्ग संबंधी जीपतां. ॥ ८ ॥ लोभे वणिक जात, आप्यां वस्त्र अमुलांहो, वळी नारीनां आभूषण घणां; नवां कराव्यां तेह, द्रव्ये शुं नवि सीझेहो, धरे मनमां जे होए कामणां. ॥ ९ ॥ देवकुले जई तेह, नारीने पेहेरावेहो, ते वस्त्र आभूषण सोहतां; पल्यंके सूतां दोय, ब्राह्ममुहुर्ते जागेहो, तव वयण कहे मन मोहतां. ॥ १० ॥ जइए आकाश पंथ, नारि कहे किहां जाशुंहो, तव कुमर कहे सुंणो सुंदरी; रत्नपुरे छे ठाम, तुझ सरिखी मुझ नारीहो, घणुं प्यारी छे रतिसुंदरी. ॥ ११ ॥ विजयसुंदरी कहे ताम, तुमे उपगारी मोहटाहो, तिणे वात सुंणो एक माहरी कमळपुरे छे भूप, कमलप्रभ मुझ मामोहो, दीन अनाथनो वाहरी. ॥ १२ ॥ प्रीतिमती प्रिया आद्य, तेहने सुत जयसूरहो, रोगीने दोभागीओ; वळी अन्याई क्रूर, अप्रिय बोले निसेहो, नहीं सज्जन कोई पागीयो. ॥ १३ ॥ भोगवती बीजी नारि, शोभागिण मुझ माताहो, दाता प्रिय वल्लभ घणुं; तेहने पुत्री एक, कमलसुंदरी रूडीहो, रूप धर्मे मुझ सम गणुं. ॥ १४ ॥ वय पण मुझ सम तास, पुत्र विजयसूर नामेहो, दाता विनई पराक्रमी; एक दीन पूछे राय, निमितिआने भाखोहो, राज्य योग्य कुण उद्यमी. ॥ १५ ॥ ते कहे जे लघु पुत्र, गुणवंतो ते योग्यहो, सांभळी राजा हरखीओ; निमित्तिओ देई दान, बिसर्ज्यो ते जाणीहो, प्रीतिमती विष वरषीओ. ॥ १६ ॥ चिंतवे एणि

परे चित्त, विजयसूर निरोगीहो, गुणवंतो छे जिहां लगे; रोगी माहरो पुत्र अविनइने केवीहो, राज्यनी आशा तिहां लगे. ॥ १७ ॥ अविनीतने दोभाग्य, नृपने पण नाहिं रागहो, वली निमित्तिओ इंम कहे, चांदे खारनो क्षेप, राजा तोए धरमीहो, अवसर लही दीक्षा ग्रहे. ॥ १८ ॥ मुजथी तो न लेवाय, शक्ति अभावे तिणेहो, शोक पुत्र थाय राजीओ; देखीने न खमाय, मुझ सुत दुखीओ देखीहो, यद्यपि ए गुण गाजीओ. ॥ १९ ॥ मारू कोई ऊपाय, अथवा अंगे हींणोहो, करूं जिम राज्य न ए लहे; कोई कपालिणी देखि चूर्ण योगादिक जाणेहो, तेहने एक दिन एम कहे. ॥ २० ॥ शेवा करे तस नित्य, ते कहे शाने शेवेहो, तुज काम होए ते भाखीए; ए कहे मुझ सुत साल काढो एहज कामहो, घणुं घणुं शुं तुम दाखीए. ॥ २१ ॥ कहे ए कपालिनी, अल्प खाधुं करपद खंभेहो, देउं तुज चूरण एहवुं; भोजन मांहि आपि, ताहरा अर्थनी सिद्धिहो, थाशे चित्त छे जेहवुं. ॥ २२ ॥ सांभली हरखी तेह, चुरण लीधुं तिणिएहो, करी सतकार तेहने घणो; शोक्य उपर घणो नेह, तस सुत उपर दाखवेहो, वली ते विश्वाशीपणो. ॥ २३ ॥ अधिक अधिक धरे स्नेह, दुरजननी गति भांतिहो, सज्जन किमही नवि लहे; एक दिन कांयक पर्व, पामीने ते शोक्यहो, तिम तस पुत्रने इम कहे. ॥ २४ ॥ चालो भोजन काम, आज परवनो दाहाडोहो, सज्जन ते भेला जिमे; सरलसभावी तेह, भोजन अर्थे आव्यांहो, आसन मांड्यां मन गमे. ॥ २५ ॥ गौरव भक्ति देखाय, प्रीतिमती घणी नेहेहो, विधिए सर्व कारय करे; मोदक प्रमुख जे सार, कपालिनी दत्त चूर्णहो, कुमरने सहित दोए शुभ परे. ॥ २६ ॥ त्रीजे खंडे ढाळ, बावीसमी पद्मविजयेहो, भाखी एह सोहामणी, श्रीजयानंदने रास, दुरजन सजन पटंतरहो, इंम जाणी सजन थाओ गुणी. ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ६७२ ॥

॥ दुहा.

जमी उठ्या जोपे करी, वली सत्कार विशेष; आव्या घरि आणंदशुं, लिख्युं जे थाए लेख ॥ १ ॥ हलूए हलूए हाथ पग, थंभाए जिम थंभ; चूरणनां ए चिन्ह छे, आवे सहुने अचंभ ॥ २ ॥ करथी कांय न करी शके, पगे न चाले पंथ; कर्म तणी गति केहवी, आगे न चले अंथ ॥ ३ ॥ राय राणी व्याकुल रुए, करे विविध प्रतिकार; वैद्य औषध करे नवनवां, गुण नवि थाए लगार ॥ ४ ॥ प्रीतिमती विना सहु प्रजा, दुःख पामी खेदाय; शंका आवी सर्वने, प्रीतिमती ए उपाय ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २३ मी. ॥

॥ राग धन्यासिरि. ॥ ॥ गिरूआरे गुण तुम तणा. ए देशी. ॥

चेष्टा प्रीतिमती तणी, वली भोजन दिन संभारीरे; निमित्तिआने पूछीउं कहो ए किम कर्मनो भारीरे ॥ ६ ॥ कर्म प्रमाणे फल लहे. ए आंकणी. ॥ निमित्तिओ कहे नारीथी, थयो दुष्ट चूरण संयोगरे; विविध औषधथी नहीं टले, पण आगे थाशे निरोगरे ॥ क० ७ ॥ निमित्तिआने विसरजिओ, देई घणो सतकाररे; दासी कह्याथी जाणीओ, प्रीतिमती कपालिनी प्याररे ॥ क० ८ ॥ सुभट मुकी कपालिनी, तेडीने त्राडना कीधीरे; तव ते बोली साचलुं, चूर्णादिक वस्तु जे दीधीरे ॥ क० ९ ॥ करयो धिक्कार सहु जने, प्रीतिमतीने नरपति काढेरे; पीहर गइ ते पाधरी, तीहां पण लोक निंदे गाढेरे ॥ क० १० ॥ घोर कटुक फल भोगवे, पाप इह परभव दुःखदाइरे; पण ए असार संसारमां, एक धर्मज थाय सहाईरे ॥ क० ११ ॥ जे अन्यने माठुं चिंतवे, परने तो भजना जाणोरे; पण एहमे अभिप्रायथी, होय दुरगति दुःखनी खाण्योरे ॥ क० १२ ॥ भूपतिने राज्य वरगीआ, पुर लोक मली कहे वातोरे; अहो अहो स्त्रीना हृदयने, दुष्टताने साहसघातोरे ॥ क० १३ ॥ धिग इहलोकनुं सुख अणुं, तेहने अरथे करे प्राणीरे; विविध प्रकारना कर्मने, करे जिणथी लहे दुःख खाणीरे ॥ क० १४ ॥ हवे भूप पडह वजडावतो, कोइक परदेशी आवेरे; अथवा कोइ निज देशनो, आवीने परगट थावेरे ॥

क० १५ ॥ जे मुज पुत्र साजो करे, तेहने आपुं एक देशरे; कमलसुंदरी कन्या देउं, वली कहे ते करुं विशेषरे ॥ क० १६ ॥ इंम त्रण त्रण दिन वजडावतो, पंदर पंदर दिन अंतेरे; मामे मुज तेडी घरे, घणुं मुज उपर प्रीतिवंतेरे ॥ क० १७ ॥ सांभल्यो में मोसालमां, ए भाख्यो ते वृत्तांतरे; कमलसुंदरी शुं माहरे, घणी प्रीति हती एकांतरे ॥ क० १८ ॥ माहरे एहने एक पति, करवो इंम कीध विचार; पण भाईना शोकथी, नवि वात करी लगाररे ॥ क० १९ ॥ विजयसुंदरी कहे तिणे तुमे, ते नगर जई सुख कीजेरे; मोसाल सहुं सुखीयुं थशे, जगमां जश मोहोटो लीजेरे ॥ क० २० ॥ मुज लोचन दीधा थकी, तुममां निश्चय छे शक्तिरे; शी एहवी वस्तु जगे, कल्प वृक्ष करे नहीं व्यक्तिरे ॥ क० २१ ॥ पर उपकार परम थशे, एह साजो थाशे कुमाररे; परजाने सुख आपशे, न्याय धरमी शुभ आचाररे ॥ क० २२ ॥ ए तुमने सवि जस अछे, नारिनां सुंणी वयण कुमाररे; तिहां जावुं अंगीकरे, करवा तेहने उपगाररे ॥ क० २३ ॥ निज भाग्य परीक्षा इंम करी, पाम्या इंणि रीते नारीरे; श्रीजयानंद मुदित थया, जे नित्य नित्य परउपगारीरे ॥ क० २४ ॥ त्रीजे खंडे त्रेवीसमी, ढाल भाखी चढते रंगेरे; त्रीजो खंड पूरण थयो, ए रासमां रंग अभंगेरे ॥ क० २५ ॥ सत्यविजय पन्यासना, वर कपूर विजय पन्यासरे; खिमाविजय शीश तेहना, पूरवमुनि मुद्रा जासरे ॥ क० २६ ॥ जिनविजयो जगमां जयो, जेहना शिष्य अनेकरे; तेहमां उत्तमविजयजी, थया पंडित वारु विवेकरे ॥ क० २७ ॥ तस पदपंकज अलिसमो, शीष्य पद्मविजय जस नामरे; तास कृपाथी भाखीओ, खंड त्रीजो ए अभिरामरे ॥ क० २८ ॥ सर्व गाथा ७०० ॥

इतिश्रीमत्सविज्ञपक्षीयपंडितप्रवरपं० श्रीउत्तमविजयजिद्गणिविनेयपं०पद्मविजयगणिविरचितेप्राकृतप्रबंधेश्रीश्रीजयानंदकेवलिचरित्रे श्रीजयानंदकुमारस्यदेशांतरचर्यायांगंगदत्तपरिव्राजकोपकारमल्लयमाल क्षेत्रपालजयतदर्पितसमहिममहौषधीपंचकप्राप्तितत्पूर्वमंत्रिभवपत्नीध्वयजीवरतिसुंदरी,विजयसुंदरीमहावदातसोत्सवपाणिग्रहणलक्ष्मीपुंजद्रष्टांतत्रतीयव्रतपालनादिफलदर्शनकमल-

सुंदरीकरग्रहणप्रस्तावनादिवर्णनोनामत्रतीयखंड समाप्तः प्रथमखंडे गाथा४४४ द्वितीयखंडेगाथा९६६त्रतीयखंडेगाथा ७०० सर्वगाथा२११० प्रथमखंडे उक्त श्लोक१३ द्वितियखंडेउक्तश्लोक १९ त्रतीयखंडे उक्तश्लोक११ सर्व थइ उक्त श्लोक४३ सवइयो १ समश्या २ प्रथमखंडे ढाळ१५ द्वितीयखंडे ढाल ३३ त्रतीयखंडे ढाळ २३ सर्वढाल ७१ इति.

॥ खंड चोथो ॥

॥ दुहा. ॥

शासन नायक शिवकरण, वंदु श्रीवर्द्धमान; चोथा खंडनुं चुंपसुं, वरण-वथु वाख्यान ॥ १ ॥ साभलज्यो श्रोतासवे, आलस दूर उतारि; निद्रा विकथा नवि करो, वाधे जिणथी विकार ॥ २ ॥ प्रिया सहित पल्यंकथी, चाल्यो गगनविचाल, आव्यो कमलपुरे कुंवर, करेवंछित ततत्काल ॥ ३ ॥ पल्यंक किहांयक गोपव्यो, उद्याने एकांत, बुद्धि निधि शाबरतणुं, रूपकरे रूचिवंत ॥ ४ ॥ प्रिया शावरी रूपथी, साथे लेइ सार, वेषधरी वैद्यजतणो, भमतां स्त्रीभरतार ॥ ५ ॥

॥ ढाल १ ली ॥

॥ चोपाइनी देशी. ॥

ओषधीनी हवे ग्रंथी करी, चाल्यो काख मांहि ते धरी; अलंकार पहेर्या बहु मूल, बिहु जण धरतां सबल दुकूल ॥ ६ ॥ पेठो नयरीमां अभिराम, साथे लेइ पोतानी वाम, पोहतो एक शेठने घरद्वार, शेठने कहे सांभलो इंणिवार ॥ ७ ॥ चित्रशालाद्यो रहेवा भणी, भाडुं आपुं तुमने गणी; शेठ कहे तुमे कुणछो कहो, किहांथी आव्या किहां वासे रहो ॥ ८ ॥ ते कहे भिल्लछुं वैद्य सुजाण, टालुं रोग विविध दुखखाण; कौतिकथी भमुं देशांतरे, नारी साथ राखु शुभपरे ॥ ९ ॥ नयर दीठुं ए रिद्धिनुं ठाम, वसवा मागुं तमचुं धाम; शेठ कहे कोपे कलकल्यो, भिलवाड जातुं हलफल्यो ॥ १० ॥ भिल्ल अशुचि ने अज्ञाण, किहां मुज घरमां रहेवा ठाण; किहां मीआं ने किहां महादेव, किहां वाणीग घर तुं रहे हेव ॥ ११ ॥ अर्द्ध लक्ष ल्यो भाडुं तुमे, थोडा दिन रहेशुं इहां अमे; इम करी आप्युं एक रत्न, शेठ विचार करे शुभ यत्न ॥ १२ ॥ धनद हशे के विद्या धरो, के इश्वरदाने आकरो;

एहवी दानलीला किहां होय, द्रव्य देखी चित चलिओ सोय ॥ १३ ॥ शेठ भिल्लने आदर करी, कहे ल्यो चित्रशाला मनहरी; शुचि अशुचि न [illegible] विचार, गुण ते पवित्र अछे संसार ॥ १४ ॥ नारि सहित चित्रशालाए रहे, शेठ देखी चितमां गहगहे; रतने घरवाखरो तस दिए, आणंद शेठने नमाए हिये ॥ १५ ॥ रत्ने मनोरथ पूरा करे, नारी रूपे रंभा हरे; तेह भोगवे नवला भोग, श्रीजयानंद ते शुभ संयोग ॥ १६ ॥ विविध लोकनां औषध करे, लोक तणा बहु रोगज हरे; शाबरवैद्य प्रगट कर्युं नाम, नावि लिए कोई पासेथी दाम. ॥ १७ ॥ वीणा प्रमुख वजावे आप, राग तणा वलीकरे आलाप; वीण वजावे कोई दिन नार, गायन पासे सुंणे किवार. ॥ १८ ॥ नाच करावे नाटिकणी पास, अढलक दान दिए वली तास; नाम शबर वैश्रमण ते कह्यं, लोके हरष थकी ते लह्यं. ॥ १९ ॥ ए नामे थयो लोक प्रसिद्ध, स्वेच्छाए विलसे जिम सिद्ध; एक दिन नगर उद्यान मझार, एक ब्राह्मण उत्तम शिरदार. ॥ २० ॥ भरत कीधा जे आरयवेद, छात्र भणावे बहु गतखेद; महा बुद्धिवंत ते खोले विप्र, विप्र विना वेदनापे क्षीप्र. ॥ २१ ॥ इम चिंतीने पूछे शेठ, जाशुं अमे हवे इहां नेठ; घरवाखरो सुंपी लेइ नारि, नीकलीओ हवे रात मझार. ॥ २२ ॥ रात रह्यो हवे ते उद्यान, विप्ररूप कीधुं असमान; ब्राह्मणी रूपे नारी करी, हेतु तास कर्युं चित्त धरी. ॥ २३ ॥ यौवनवय पेहेरया अलंकार, पेठां विहाणे नगर मझार; वाणिक ग्रहे पूरवनी परे, भाडुं आपी रहे शुभ परे. ॥ २४ ॥ घरवाखरो तिणे पण दीध, बहु दास दासी तिहां वली कीध; परिक्षा करी वृद्ध स्त्री वली एक, राखी नारी पासे सुविवेक. ॥ २५ ॥ विनय उपाध्यायनो करी हवे, पूजा करवा रतन ते ठवे; उपाध्याय भणावे तास, वेद ते नीति धर्म प्रकाश. ॥ २६ ॥ चोथे खंडे पेहेली ढाल, श्रीजयानंदनुं चारित्र रसाल; पद्म कहे सुंणो बालगोपाल, सुणतां होवे मंगलमाल. ॥ २७ ॥

॥ दुहा ॥

भाग्यथी अल्प दिने भण्यो, प्रज्ञावंत प्रधान; पदानुसारिणी पामीओ, सकलवेद सावधान. ॥ १ ॥ प्रसंशा बहु पामीओ, गुरु पूजे गुरुदान; दाने छात्र प्रमोदीआ, चमक्या सहु पहेचान. ॥ २ ॥ भोग रसाला भोगवे, पूरव परे प्रसिद्ध; ब्रह्म वैद्य विख्यातथी, सहुमां थयो समृद्ध. ॥ ३ ॥ करे उपगार कोड्योगमे, गीत नाटिकने गान; राजपंथे रलीआमणो, देवे अतिशय दान. ॥ ४ ॥ वैद्य वैश्रमण कह्यो वली, दाने अति दातार; रूप्य सुवर्ण ने रत्ननुं, लेखुं नहीं लगार. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २ जी. ॥

॥ भाव श्रावकना भाखीए. ए देशी. ॥

पडह वाजतो एक दिने, सांभलीओ निज कानेरे, बहु मानेरे, नवि आव्यो राजा कनेए. ॥ ६ ॥ कन्या लोभ शंका धरी, हवे लोक कहे शुं ए देवरे; नहीं टेवरे, अवर जावानी एहनेरे. ॥ ७ ॥ अश्वनी पुत्र ए पण नहीं, एह रहे नित एकरे सुविवेकरे, दाता एह धनद जिश्योए. ॥ ८ ॥ भेषज दान लीला वली, सकलकला भंडाररे, जूओ प्याररे, एहवा दीठा न सांभल्याए ॥ ९ ॥ पहेलां भिल्ल एक एहवो, दीठो तेहवो एहरे; गुण गेहरे, मानुं रूपांतरे आवीओए ॥ १० ॥ इम विकल्प सहु करे, एकदा बहु जन परिवारेरे, शुभ ठारेरे, बेठो राजपंथे जइए. ॥ ११ ॥ वीणा वजावे कौतुकी, बहु मित्रशुं गावे हर्षेरे; श्रुति वर्षेरे, अमृतरस शुभ स्वर थकीरे. ॥ १२ ॥ दासी वृंद हवे जायती, पाणी भरवा कामेरे; तामरे, कुब्जादासी एकछेए. ॥ १३ ॥ गीत रसे उभी रही, पूछे ब्राह्मण तासरे; किहां वासरे, ताहरो ने तुं कोण छेए. ॥ १४ ॥ दासी कहे सुण साहिबा, भोगवती नृप राणीरे; तस जाणीरे, छुं कुबजादासी घरेए. ॥ १५ ॥ किम कुबजा ब्राह्मण भणे, साकहे मुज वायु दोषेरे; विप्र भाखेरे, वैद्य कहो कोई नवि मल्योए. ॥ १६ ॥ सा कहे बहु औषध कर्यां, पण न मल्यो तुम सम कोईरे; मुज होईरे, भाग्यमंद ते कारणेए. ॥ १७ ॥ तेडी दासी ढुंकडी, जोई नसाजाल मर्मरे; शुभ कर्मरे, मुष्टिए

हणी हणी सज करीए. ॥ १८ ॥ तेह सरल थई हरखती, बोले इंम ते वाणी रे; बहु प्राणीरे, भाग्य थकी तुमे आवीयाए. ॥ १९ ॥ आवो नरपतिने घरे, तस पुत्र निरोगी कीजेरे; लीजेरे, पूजा भूपति लोकनीए. ॥ २० ॥ द्विज कहे जा ताहरे घरे, नहीं राजकुले मुज कामरे; राणी धामरे, आवी ते उतावली ए ॥ २१ ॥ राणी कहे तुं कुण छे, कहे हुं कुबजा तुम दासीरे; नहीं हासीरे राणी कहे किम सरल तुंए ॥ २२ ॥ तव कहे वैद्य वैश्रवणनी, वात ते अचरिजकारीरे; मनोहारीरे, सांभली वात राणी वदेए ॥ २३ ॥ किहां छे तव दासी कहे, श्रीपंथे छे तेहरे; नेहरे, आणीने राणी कहेए ॥ २४ ॥ पुत्र साजो करे के नहीं, तव दासी कहे जगते नहींरे; जे अहीं नहींरे, शक्ति ते अदभूत देखीएए ॥ २५ ॥ राणी जइ कहे रायने, राजा मुके परधानरे; बहु मानरे, करीने तेहने तेडवाए ॥ २६ ॥ तव आव्यो नृप परखदा, औषधी गांठडी लेइरे; सुख सेईरे, यज्ञोपवितादिक धरीए ॥ २७ ॥ आशीश दिए नरनाथने, हित मित भक्षी वामशायींरे; निरमायींरे, गद परे शत्रुजय करोए ॥ २८ ॥ यतः भुंजानोहितमितपक्वमेवसात्म्य, कुर्वाणःश्रममसुखसिंह वामशायी; स्त्रीसेवानिलममलमूत्रशल्पमुज्जन भूनेतर्गदगणवज्जयारिचक्रं ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ आशीरवादमां सांभली, भैषज्य तत्वनी वातरे; हर्ष जातरे, कनक आसन बेसाडीओए ॥ २९ ॥ नृप पूछे भद्र कोण छो, आव्या किहांथी बुद्धिनिधानरे; पुरवानरे, तुम आवे वाध्यो घणोए ॥ ३० ॥ ते कहे ब्राह्मण छुं अमे, गिरिपाले वसे मुझ तातरे; तस जातरे, उपदेशे बहु औषधीरे ॥ ३१ ॥ परवत वनमां बहु भम्यो, ओलखी औषधी बहु लीधीरे कीधीरे, नीरोगी जन श्रेणिनेए ॥ ३२ ॥ गाम नगर फरतो फरुं, एक कोतुक परउपगाररे; आगाररे, आव्यो इंणिपरे तुम तणेए ॥ ३३ ॥ चोथे खंडे ए कही, पद्मविजय वर ढाळरे; रसाळरे, बीजी सुंदर रासमांए ॥ ३४ ॥ सर्व गाथा ६१ ॥

॥ दुहा.

राय कहे रुडुं करयुं, आव्या परउपगार; बोल्या ते पालो वली, तुम उत्तम अवतार ॥ १ ॥ माहरे सुत महारोगीओ, संकोचाणुं शरीर; औषध शक्ति अचिंत्यथी, परी करो मुज पीर ॥ २ ॥ तुम आकार वचन तथा, महाशय प्रकृति महंत; उपगारी अवनी तले, प्रगटया तुमे पुण्यवंत ॥ ३ ॥ नंदन तुमचो निरखीए, वाडव बोले वाण; साध्य हशे तो साधशुं, प्रथम करुं पहेचाण ॥ ४ ॥ मंत्री राय वाडवमुखा, साथे लेइ सनूर; निज नंदन निरखाववा, हितथी कर्यो हजूर ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ३ जी. ॥

झांझरिया मुनिवर धनधन तुम अवतार ॥ ए देशी ॥

माया विप्र कहे सुणोजी, रोग ए विषम विकार; औषधी साध्य केवल नहींजी, जोइए मंत्र प्रकार ॥ सुविवेकी साजन जूओ जूओ शक्ति अचिंत्य ॥ ६ ॥ मंत्र औषध परकारथीजी, टालशुं रोग महंत; मंत्र पूजामां जोइएजी, उपगरणां असंत ॥ सु० ७ ॥ राजाए पण आणिओजी, पूजानो सामान; बंधावी परिअचि वलीजी, आडंबर असमान ॥ सु० ८ ॥ लोक करावी वेगलाजी, मंडल रचियुं ताम, चंदन होमी अगनिमांजी, मंत्र बोले हवे आम ॥ सु० ९ ॥ ॐ नमो अर्हते वलीजी, ॐ ह्रीँ सिद्ध सनाह; नमो वषट् इत्यादिकाजी, मंत्र उच्चरे निरबाह ॥ सु० १० ॥ ध्यान मुद्रा आसन करेजी, अगर कपूर ने फूल; होम करी बली नांखतोजी, दस दिश तेह अमूल ॥ सु० ११ ॥ मंडल पासे थापीओजी, नंदन नृपनो तेह; औषधी जल धारा थकीजी, सींचे तेहनो देह ॥ सु० १२ ॥ मज्ज थयो कुंअर हवेजी, परिअचि काढी जाम; कुंअरने जोवा भणीजी, नरपति आव्यो ताम ॥ सु० १३ ॥ ऊठी कुंअर साहमो जइजी, प्रणमे नरपति पाय; राजा पण सुत वैद्यनेजी, गाढ आलिंगन दाय ॥ सु० १४ ॥ सोवन आसन उपरेजी, त्रिहुं बेठा तिणीवार; मंत्री सामंत सहु मल्याजी, हैडे हर्ष अपार ॥ सु० १५ ॥ विविध वाजित्रना शब्दथीजी, गाजि रह्यो आकाश; गीत गान गायन करेजी,

मोद भरे सुविलास ॥ सु० १६ ॥ सोहासण मंगल तणांजी, गाए गीत साल; हर्षे माता लुंछणांजी, धरती मोद विशाल ॥ सु० १७ ॥ मायाविप्र भणी कहेजी, हर्षित ते भूपाल; भाग्य अमारुं मोटकुंजी, जीणे तुमे मिलिआ दयाल ॥ सु० १८ ॥ मंत्रवादी तुमे मोटकाजी, अहो औषधी महिमाय; तुम सम उपगारी नहींजी, जग मांहे कोइ ठाय ॥ सु० १९ ॥ सर्व राज्य तुम आपतांजी, औरणीआं न थवाय; पण अमे आपुं शक्तिथीजी, लेइ अम हर्ष कराय ॥ सु० २० ॥ जे तुमने मनमां गमेजी, देश उत्तम ल्यो एक; इम कही भूपाति मंत्रवीजी, बीजा पण जे अनेक ॥ सु० २१ ॥ वस्त्रादिक बहु मूलनांजी, रतन तणा अलंकार; देवा तैयारी करीजी, विप्र भणे नाकार ॥ सु० २२ ॥ मायाविप्र कहे सुंणोजी, करी परने उपगार; पुण्य अर्थे इच्छे नहीजी, सज्जन प्रत्युपकार ॥ सु० २३ ॥ करी चिकीत्सा अराजिऊजी, पूरवे धन असराल; करूं निर्वाह तिणे हवेजी, अधिक करूं शुं आल ॥ सु० २४ ॥ लाभे लोभ वधे घणोजी, संतोष सुखनुं मूल; मात्राहीन जीते नहींजी, मात्राधिक प्रतिकूल ॥ सु० २५ ॥ इंद्र थकी अधिको कह्योजी, संतोषी सुख लीन; देश ते माहरा धर्ममांजी, विघन करे अति पीन ॥ सु० २६ ॥ राज तीर्थ माए कर्योजी, धर्म वली लोकने हर्ष; तेहमां किम हवे वरसिएजी, किम अंगारानो वर्ष ॥ सु० २७ ॥ तो पण अवसरे जाणशुंजी, चोथे खंडे ढाळ; त्रीजी पद्मविजय कहीजी, सुंणतां मंगलमाल ॥ सु० २८ ॥ सर्व गाथा ८९

॥ दुहा. ॥

इत्यादिक वाणी अवल, निरखी वली निरीह; दान अधिक दीपे घणुं, लह्यो धनाढयमां लीह. ॥ १ ॥ भूपति कहे इमज भलुं, पण कहो एह प्रपंच; किहां रहो तव ते कहे, सघलो भाटक संच. ॥ २ ॥ नारिशुं रहुंछुं नरपति, अवनिपाति कहे एम; मुज घर रहिए मोजशुं, किहांए रहो हवे केम. ॥ ३ ॥ विप्रे ते मान्युं बचन, नरपति तेडवा नार; सुखासन तव सन्मुखे, मोकले महा

परिवार. ॥ ४ ॥ तास प्रिया दासी तथा, वस्तु वीणादिक सर्व; चित्रशाला तेहने उचित, आपे राय अगर्व.॥ ५ ॥ चाकर प्रमुखने चोंपशुं, मोकले सेवा मांहि; भोजन स्नानादिक भलां, अधिक करे उत्साहिं. ॥ ६ ॥

॥ ढाळ ४ थी. ॥ .

जीरेजी. ॥ ए देशी ॥

जीरे म्हारे एकदिन ते नरनाथ,बुद्धिवंतमंत्रीमली जीरेजी; जीरे०भोगवती वली नारि, बेठा विचार करे वली जीरेजी ॥ ७॥ जीरे० देशुं मोहटो देश, तेहमां कोय हाणी नहीं जीरेजी; जीरे० कन्या देशुं केम, किहां क्षत्री ब्राह्मण कहीं जीरेजी ॥ ८ ॥ जीरे० भिक्षाचर कुले एह, राजकन्या किम दीजीए जीरेजी; जीरे० विण दीधे जाशे बोल, जगमां अपजश लीजीए जीरेजी॥ ९ ॥ जीरे० नरपति वचन अमोघ, व्याघ्र नदी न्याय आवीओ जीरेजी; जीरे० कहे मंत्री शो खेद, ए मुज मनमां भावीओ जीरेजी ॥ १० ॥ जीरे० विप्र मात्र नहीं एह, लक्षण शौर्य पराक्रमे जीरेजी; जीरे० एहना गुण नृप योग्य, बीजे ठाम न होय किमे जीरेजी ॥ ११ ॥ जीरे० कमलसुंदरी नाम, कन्या दिजे एहने जीरेजी; जीरे० कन्या भाग्य प्रमाण, बीजा तो शाखी तेहने जीरेजी ॥ १२ ॥ जीरे० भूपे मानी वात, राणी पण अंगीकरे जीरेजी; जीरे० नगर पदमपुर नाम, तिहां एक वात इण अवसरे जीरेजी ॥ १३ ॥ जीरे० तिहां पदमरथ राय, पुत्री रूपवती घणुं जीरेजी; जीरे० ते उपर करी रोश, वली अतिशय राभशपणुं जीरेजी ॥ १४ ॥ जीरे० तादृश भिल्लने दीध, बहु ठबको मंत्री दिए जीरेजी; जीरे० राणी पण करे शोर, तव नृप धरे अनुशय हिये जीरेजी ॥ १५ ॥ जीरे० भिल्लने शोधवा ताम, भिल्लवाडे नर मोकल्या जीरेजी; जीरे० शोध करी बहु तास, पण नवि कोइ थानिके मल्या जीरेजी ॥ १६ ॥ जीरे० नाना पुर वर ग्राम, पाल गिरि वन निजनरे जीरेजी; जीरे० शोध करावे राय, पण नवि लाधा कोइ परे जीरेजी ॥ १७ ॥ जीरे० स्नेह सुतानो आणि, शोच करे नृप दुःख धरी जीरेजी; जीरे० अनुक्रमे वारी शोक, बेठो छे परषद करी जीरेजी ॥ १८ ॥ जीरे० इण अ-

वसर नरसिंह, नयर पुरंदरनो धणी जीरेजी; जीरे० नर कुंजर तस पुत्र, आव्या तिहां सेवा भणी जीरेजी ॥ १९ ॥ जीरे० जयसुंदरी नृप धूय, राग थयो तेह उपरे जीरेजी; जीरे० राये दीधी तास, उत्सव मांड्यो भली प जीरेजी ॥ २० ॥ जीरे० निज नयरे गयो तेह, भोग भोगवे तेहशुं जीरेजी; जीरे० कमला नयणे देखि, दुख सळक्युं घण नेहशुं जीरेजी ॥ २१ ॥ जीरे० निज पुत्रीनी शोध, नवि लाधी, वळी सोकनी जीरेजी; जीरे० पुत्रीनो विवाह, देखी वियोग विलोकिनी जीरेजी ॥ २२ ॥ जीरे० रुदन करी बहु काल, राय उपर क्रोधे भरी जीरेजी; जीरे० पुत्री विडंबी मुज, कांय मिलन आशा धरी जीरेजी ॥ २३ ॥ जीरे० केइक दिवस गमाय, देखी जयसुंदरी तणो जीरेजी; जीरे० विवाह सोकने मोद, वाजित्रादि उत्सव घणो जीरेजी ॥ २४ ॥ जीरे० क्रोध ईर्षा ने शोक, दुखथी तिहां नवि रही शकी जीरेजी; जीरे० लेई निज परिवार, राय तणी आज्ञा थकी जीरेजी ॥ २५ ॥ जीरे० चाली तातने गेह, नयर उद्याने आवी रही जीरेजी; जीरे० दासी मोकली ताम, निज भाई पासे वही जीरेजी ॥ २६ ॥ जीरे० अंतेउर परिवार, लेई नृप सामो गयो जीरेजी; जीरे० प्रणमे बहेनना पाय, देखी दुखीयो अति थयो जीरेजी ॥ २७ ॥ जीरे० दुःखथी रोती ताम, भूपति आसासन करे जीरेजी; जीरे० भूपति पूछे एम, किम आव्यां तुमे इणि परे जीरेजी ॥ २८ ॥ जीरे० रुदन करो किम एम, तव मूळथी मांडी कहे जीरेजी; जीरे० सांभळी नृप खेदाय, दुःख तेहथी अधिकुं लहे जीरेजी ॥ २९ ॥ जीरे० निंदे भगिनी नाथ, नास्तिकवादी शिरोमणी जीरेजी; जीरे० मंत्र्यादिक तस मूढ, निंदे सहुने अवगणी जीरेजी ॥ ३० ॥ जीरे० खेद न कीजे बेहेन, देशुं शिक्षा अवसरे जीरेजी; जीरे० कर्म तणो अपराध, बीजा निमितपणुं धरे जीरेजी ॥ ३१ ॥ जीरे० इंम आस्वासी तास, चोथे खंडे ए कही जीरेजी; जीरे० चोथी ढाळ रसाळ, पद्मविजय गुरुथी लही जीरेजी ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा १२१ ॥

॥ दुहा. ॥

एहवो ए अपराधीओ, शिक्षा देशुं तास; सघले शोध करावशुं, पुत्री तुम चिहुं पास. ॥ १ ॥ भाणेजी लावी भली, प्रगुण करावुं माय; ब्रह्म वैश्रवण वारुअछे, दक्ष ते आवे दाय. ॥ २ ॥ पूछे कुंण तव भूपति, सघलो कहे सबंध; निज सुत करयो निरोगीओ, पभणे तेह प्रबंध. ॥ ३ ॥ सांभली ते संबंधने, आणंद अंग न माय, पुत्री दुःख पाछुं पडयुं, सुखनी वात सुणाय ॥ ४ ॥ भोगवती मुख भामिनी, प्रणमे नणंदना पाय; आलिंगन आशीश दे, हियडे हरख न माय. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ५ मी. ॥

॥ देश मनोहर मालवो. ए देशी. ॥

थापी सुखासन बेहेनिने, लावे निज आवास ललनां; महा महोत्सव अति गौरवे, रायने हर्ष उल्लास ल० ॥ ६ ॥ पुण्ये सवि आवी मिले. ए आंकणी. विजयसूर भत्रीज जे, फईने प्रणमे पाय ल०; आशीश देई शिर चुंबती, लुंछणां वलीअ कराय ल० ॥ पु० ७ ॥ मणि मुक्ताफलथी करे, वर्द्धापन सुविशेष ल०; कुल भाग्यादिक वर्णवे, ब्रह्म वैश्रवण विशेष ल० ॥ पु० ८ ॥ सर्वने सतकारी करी, रहे सुखे भाईने गेह ल०; ब्रह्म वैश्रवण प्रिया प्रते, देखी उपजे नेह ल० ॥ पु० ९ ॥ पासे राखे ब्राह्मणी, वात करावे प्रेम ल० मातने ओलखी ब्राह्मणी, मात न ओलखे नेम ल० ॥ पु० १० ॥ हवे नरपतिए निमित्तिओ, तेडयो पूछवा हेत ल०; पूर्व परिचित रायनो, पुत्र निमित्त संकेत ल० ॥ पु० ११ ॥ भाणेजी शुद्धि पूछतो, ते कहे सांभलो राय ल०; काले निजपति रीद्धिशुं, मलशे इणहीज ठाय ल० ॥ पु० १२ ॥ अधिक न जाणुं एहथी, राये करी सत्कार ल०; विसरज्यो निमित्तिओ, धरतो हर्ष अपार ल० ॥ पु० १३ ॥ बहेन भणी आवी कहे, ते पण हरषित थाय ल० निजचर चिहुंदिश मोकले, ग्राम पुरादिक ठाय ल० ॥ पु० १४ ॥ दूत मुक्या वळी चिहुंदिशे, पण नवि लाधी शुद्धि ल०; छदमस्थने पासे थकां, पण नवि चाले बुद्धि ल० ॥ पु० १५ ॥ ब्रह्म वैश्रवण ते जाणतो, शोधन

वारे न तेह ल०; नास्तिक शिक्षा दीधा विना, प्रगट थाउं नही रेह ल० ॥ पु० १६ ॥ एहवी प्रतिज्ञा धारतो, प्रगट न थाये तेह ल०; इणे अवसरे परदेशीओ, आव्यो कलागुण गेह ल० ॥ पु० १७ ॥ नाटच कला मद आकरो आप समो परिवार ल०; जे मुज जीते हुं तेहनो, दास थाउं निरधार ल० ॥ पु० १८ ॥ एहवी प्रतिज्ञा प्रसिद्धथी, चार तथा वली नीर ल०; राजद्वारे ठवे दर्पथी, राय कहे सुंण धीर ल० ॥ पु० १९ ॥ नाटिक देखाडो तुमे, जोउं कला अमे जेण ल०;नाटिक शुचि असि कुंतना, अग्रभागे करयुं तेण ल० ॥ पु० २० ॥ देखी रीझ लही सभा, अभिनय वीर चरित्र ल०; नवरस देखाडे तथा, सहु तन्मय थाय चित्र ल० ॥ पु० २१ ॥ राय प्रमुख सहु ए सभा, विस्मय लही दिए दान ल०; लोक प्रशंसा बहु करे, तास कला नहीं मान ल० ॥ पु० २२ ॥ ब्रह्म वैश्रवण तदा भणे, मुख मरडीने वाण ल०; विपरीत भ्रूभंगादिका, देखाडे जह ठाण ल० ॥ पु० २३ ॥ निज नाटकीआ मेलवी, भाखे इम भूपाल ल०;एहने जीते एहवो, छे कोइ मुज पुर भाल ल० ॥ पु० २४ ॥ रायने नाटकीआ घणा, विविध कलाना जाण ल०; पण नीचुं मुख करी रह्या, जीतवा तास अजाण ल० ॥ पु० २५ ॥ ब्रह्म वैश्रवण कहे सुंणो, शी कला एहमां भूप ल०; लीलाए जीतुं एहने, जूओ तुमे अनुरूप ल० ॥ पु० २६ ॥ चोथे खंडे ए कही, परवडी पंचम ढाळ ल०; पद्मविजय कहे सांभलो, आगल वात रसाळ ल० ॥ पु० २७ ॥ सर्व गाथा १४८

॥ दुहा. ॥

ब्रह्म वैश्रवण वदे इशुं, पुरुष नारि परिवार; नाटकीआमां निरखीने, आपो इणहिज वार. ॥ १ ॥ तुम इच्छाए ल्यो तुरत, वाते न करो वार; नृप कहे नट पेटक थकी, लेई शीखवो ल्हार. ॥ २ ॥ कुंमर कहे करशुं अमे, नाटिक सातमे दिन्न; जिम एहनो मद गली जशे, आवुं तुम आसन्न. ॥ ३ ॥ नरपति कहे नटने इशुं, सातमे दिन तुमे सर्व; आवज्यो कही विसर्जिया, गया ते धरता गर्व. ॥ ४ ॥ नट पेटकमां निरखीने, कुमरे काढ्या केई; युव-

ती युवान यथामति, सहुने आदर सेई. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ६ ठी. ॥

माली केरा बागमां, ॥ ए देशी. ॥

हवे तेहने सवि चातुरी, कला शीखवे साररे लो ॥ अहो क० ॥ सामग्री सवि मेलवी, करी सवि शिणगाररे लो ॥ अहो क० ६ ॥ रायने कही सातमे दिने, आव्या सभा मझाररे लो ॥ अहो आ० ॥ रंगमंडपमां उपविशे, नृप नृप परिवाररे लो ॥ अहो नृ० ७ ॥ नगरलोक सवि तेडीआ, तिम नट परिवाररे लो ॥ अहो ति० ॥ बहिन कन्या निज राणीओ, जवन्यंतर ठाररे लो ॥ अहो ज० ८ ॥ छिद्रे ते सवि जोयती, हवे नाटिक मांडेरे लो ॥ अहो ह० ॥ वंश वीणादिक वाजतां, मृदंग वली ताडेरे लो ॥ अहो मृ० ९ ॥ नाटिकणी थाने ठवी, निज नारी सुजाणरे लो ॥ अहो नि० ॥ पात्र बीजां तस भूमिका, अनुसार प्रमाणरे लो ॥ अहो अ० १० ॥ गंधर्व गीत मधुर ध्वनि, गाय मनोहाररे लो ॥ अहो गा० ॥ तालने लयना तानशुं, माया बहु विस्ताररे लो ॥ अहो मा० ११ ॥ मांडयु चरित्र ते आपनुं, जय विजय दो भायरे लो ॥ अहो ज० ॥ विजयपुरीना राजीआ, पुत्र एकेक थायरे लो ॥ अहो पु० १२ ॥ सिंहसार सुत प्रथमनो, अन्यायी तेहरे लो ॥ अहो अ० ॥ श्रीजयानंद बीजा तणो, ते गुण गण गेहरे लो ॥ अहो ते० १३ ॥ राते पर्वत उपरे, केवलीने पासेरे लो ॥ अहो के० ॥ धर्म पामी देशांतरे, जाता उल्लासेरे लो ॥ अहो जा० १४ ॥ विशालपुरे विद्या भण्या, परण्या नृप कन्यारे लो ॥ अहो प० ॥ प्रतिबोधी गिरि मालनी, देवी थई धन्यारे लो ॥ अहो दे० १५ ॥ कनकपुरे जूवटु रम्या, परण्या नृप कुमरीरे लो ॥ अहो प० ॥ प्रतिबोधी देवी रेल्लुणी, ते अतिशय सुंमरीरे लो ॥ अहो ते० १६ ॥ सूअर युद्ध करयुं तिणे, करयो तापस बोधरे लो ॥ अहो क० ॥ तस पुत्री परण्या वली, सूरवीर ते योधरे लो ॥ अहो सू० १७ ॥ मलयमाल क्षेत्र देवता, साथे जुद्ध कीधोरे लो ॥ अहो सा० ॥ जीत्या तेहशुं जेटले, औषधी वर दीधोरे लो ॥ अहो औ० १८ ॥ रत्नपुरे नाटिक वली, रतिसुंदरी केरोरे लो ॥ अहो र०

॥पाणिग्रहण करयो तिहां, भिल्लरुप भलेरोरे लो॥ अहो भि० १९॥ ते सवि अभिनय विधि थकी, नाटिकमां देखावेरे लो ॥ अहो ना० ॥ पद्मपुरे नृप भिल्लने, कन्या परणावेरे लो ॥ अहो क० २० ॥ देव कुले ते आंधली, भिल्ल औषधी योगरे लो ॥ अहो भि० ॥ नवलोचना करी ततक्षणे, काढ्यो तस रोगरे लो ॥ अहो का० २१ ॥ जिम नीपन्युं तिम नाटिके, प्रत्यक्ष देखावेरे लो ॥ अहो प्र० ॥ भिल्ल पासे ते कुंअरी, सहुने भ्रम आवेरे लो ॥ अहो स० २२ ॥ माता देखे छिद्रथी, संकल्प मन थायरे लो ॥ अहो सं० ॥ नाम परावर्त्तन करे, पद्मपुरने ठायरे लो ॥ अहो प० २३ ॥ भोगपुरे छे राजीओ, नास्तिक भोगदत्तरे लो ॥ अहो ना० ॥ सुजया विजया दोय छे, राणी वर गत्तरे लो ॥ अहो रा० २४ ॥ सुदामा सुभगा थइ, दोय पुत्री तासरेलो ॥ अहो दो० ॥ पेहेली दीधी कांई रायने, बीजी भिल्ल सकासेरे लो ॥ अहो बी० २५ ॥ नाम परावर्त्तन सुण्युं, पण भिल्लने पासेरे लो ॥ अहो प० ॥ विजयसुंदरी सत्य देखीने, माय हर्ष उल्लासेरे लो ॥ अहो मा० २६ ॥ जवनिकामांथी नीकली, पुत्रीने गले वलगीरे लो ॥ अहो पु० ॥ भाग्यथी दीठी तुज प्रते, किहां गईती अलगीरे लो ॥ अहो कि० २७ ॥ इत्यादिक केहेतां थकां, चोथे खंडे ढाळरे लो ॥ अहो चो० ॥ छठी पद्म कहे सुंणो, आगे वात रसालरे लो ॥ अहो आ० २८ ॥ सर्व गाथा १७६ ॥

॥ दुहा. ॥

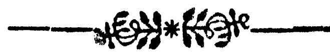
एहवे ब्राह्मण आवीओ, करी ब्राह्मणी ततकाल; कहे माता कांय इंम करो, भ्रांते अवलुं भालि. ॥ १ ॥ ए माहरी नारीअछे, सुभगा ठामे सार; पण तुम ए पुत्री नही, सरिखे रूप संभार. ॥ २ ॥ रूप नाटिकमां जे करयुं, किम परमाण कराय; अद्भुत क्रीडा खेद इंम, व्याकुल तस व्यवसाय. ॥ ३ ॥ मुकी दीधी मन थकी, करे विचार अनेक; शुं रूपांतरे ए हशे, अथवा सदृश अनेक. ॥ ४ ॥ दीठे एहने दरिसणे, वधतो स्नेह विशेष; ब्राह्मणनी विनिता किमु, आगल लहिशुं अशेष. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ७ मी. ॥

बेडले भार घणो छे राज वातां केम करोछो ॥ ए देशी ॥

सुभगा थई देवकुलमां साजी, तिहां लगे नाटिक कीधुं; पण तिहां सर्व सभानुं तिणे, चित्तडुं चोरी लीधुं ॥ ६ ॥ साजन प्रेम धरीने एह नाटिक नवलुं देखो.॥ एआंकणी.॥ वलिअ विशेषे अचरिज हेते, नाटिक नवलुं करतो; कुंताग्र सूची मांडी तस परे, फूल एक वर धरतो ॥ सा० ७॥ ते उपरे नाटिक ते करतो, इंम जे जे रस पोखे; ते ते रसमां तन्मय सहुए, न रहे चित्त कांइ धोखे ॥ सा० ८ ॥ डाह्ये पुरुषे नाटिक मांहि, पण नवि दोष ते दीठो; भ्रूभंगादिक सूक्षम पण कोई, जोतां नहीअ अनीठो ॥ सा० ९ ॥ नृप मंत्री मुख दान दिए ते, नट पेटकने आपे; महा दान पण आप न लेवे, तेहनुं दारिद्र कापे ॥ सा० १० ॥ विस्मय पाम्या तेहनी देखी, कला कलावंत सघला; सायर आगल कूप तणी परे, हंस आगल जिम बगला ॥ सा० ११ ॥ पूरवलो नाटकीओ चमक्यो, बटु नाटकीओ देखी; हारयो बटुकने पाये लाग्यो, बीजुं सर्व उवेखी ॥ सा० १२ ॥ कहे ताहरो हुं दास छुं साचो, तें मुजने आज जीत्यो; कोइ मुजने नवि जीत्यो भाई, एतलो काल व्यतीतो ॥ सा० १३ ॥ सूरय किरणे हिम गले जिम, तिम मुज मद ते गलीओ; परिकर सहित हुं ताहरो चाकर, तूंहि शिरोमणि मलीओ ॥ सा० १४ ॥ बटुक कहे मुज नांही प्रयोजन, जाओ आपणे ठाम; अधिक कला जग मांहि दीसे, मद करवो किण काम ॥ सा० १५ ॥ राये विसरज्यो नाटकीओ हवे, पांहतो आपणे ठाम; सभा विसरजी नरपति बटुने, पूछे इंम अभिराम ॥ सा० १६ ॥ कमला पासे राखी पूछे, नृप अंगज कुण एह; जेहनो अभिनय तें देखाड्यो, नाटिकमां धरी नेह ॥ सा० १७ ॥ भिल्ल ते देवकुलमांथी विहाणे, गयो किहां लेइ नारि; तव कहे बटुओ सांभल नरपति, आगल कहु अधिकार ॥ सा० १८ ॥ प्रिया सहित हुं कौतिक जोतो, पृथ्वि मांहि भमतो; विचित्र प्रकारनां नाटिक करतो, भोगपुरे गयो रमतो ॥ सा० १९ ॥ रहेवा थानिक बीजे न जडयुं, देवकुलमां करयो वास; भिल्ल दंपती दोय विपरीत

देखी, मनमां थयो विखास ॥ सा० २० ॥ भिल्लने पूछयुं तुं कुरूपी, एह दे-वांगना नारि; ताहरे हाथे किणीपरे आवी, कहे तुं तास विचार ॥ सा० २१ ॥ सारे तिणे सघलुं भाख्युं, चरित्र पोतानुं एह; कुंण नवि आदरे एह सुंणीने, चित्रकारी होय जेह ॥ सा० २२ ॥ सुखनिद्राए सहुए सुतां विहाणुं विहायुं ज्यारे; जागीने अमे जोयुं ततक्षण, नवि दीठुं कोइ सारे ॥ सा० २३ ॥ प्रिया सहित हुं भमतो भमतो, आव्यो तुमचे ठाम; चित्रकारी ए चारित्र जाणिने, नाटिक कीधुं आम ॥ सा० २४ ॥ आगल वात तो तेहज जाणे, चोथे खंडे ढाळ; सातमी पद्मविजय कहे सुणज्यो, आगल वात रसाल ॥ सा० २५ ॥ सर्व गाथा २०१

॥ दुहा. ॥

सुंणी राजा विस्मय लह्यो, कमला कमल विकास; अहो बिहुं इम चिंतवे, शो ए वचन विलास. ॥ १ ॥

॥ ढाल ८ मी ॥

तेह नगर मांहिं वसे, साहेलडीरे ॥ ए देशी. ॥

भाइ भगिनी इंम चिंतवे साहेलडीरे,. एहना रूप अनुसार तो; दान धनादिक नवि घटे सा० वरसे जिम जल धारतो. ॥ २ ॥ विप्र रूपे भिल्लज हशे सा० अथवा उत्तम कोइ विप्रतो; चेष्टा गहन एहनी घणुं सा०, मालिम न पडे क्षीप्रतो. ॥ ३ ॥ ब्राह्मणी रूपे मुज सुता सा० किं अथवा अन्य एह तो; कलावंतना चरित्रनी सा०, कुंण जाणे गति जेहतो. ॥ ४ ॥ एहो किं अथ अन्यहो सा०, पण एक निश्चय थायतो; कलावंत कोइ भाग्यनिधि सा० परण्यो मुज सुता आयतो. ॥ ५ ॥ दिव्य नेत्रवंती थइ सा०, हर्ष तणो बहु ठायतो; एह बटु ईहां रहेतां सा०, जाणशुं आगे जे थायतो. ॥ ६ ॥ कमला इणि परे चिंतवी सा०, भाखे भाईने एमतो; कमलसुंदरी दीजीए सा०, पूरो प्रतिज्ञा नेमतो ॥ ७ ॥ जिम तिम राखो एहने सा०, इणि परे करीय विचारतो; नरपति बटु तेडी कहे सा०, तुम विज्ञान अपारतो ॥ ८ ॥ जे नवि दी-

ठी न सांभली सा०, तेह कला तुम पासतो; एकज नाटिकनी कला सा०, देखाडी सुविलासतो. ॥ ९ ॥ माहरी उन्नत्ति बहु करी सा०, बहोत्तेर कला निधानतो; सोल कलाए चंद्रमा सा०, नवि होए तुम समानतो ॥ १० ॥ रहेवुं मुज पासे तुमे सा०, इष्ट दर्शन तुम मुजतो; अंगीकार वाडव करे सा० पण नवि लहे कोइ गुज्जतो. ॥ ११ ॥ सहु निज निज थानिक गया सा०, स्तवता तास विज्ञानतो; वधते प्रेमे बटु प्रिया सा०, कमला करी सनमानतो ॥ १२ ॥ राखे पुत्रीनी परे सा०, करे नित्य प्रीति आलापतो; राज्य लाभादिकथी घणो सा०, लहे संतोषनो व्यापतो ॥ १३ ॥ कमलसुंदरी एकदा सा०, कहे निज मातने एमतो; ब्राह्मणने मुज नरपती सा०, हजीअ न आपे केमतो. ॥ १४ ॥ आप प्रतिज्ञा पूरवा सा०, सज्जन न करे वारतो; नाटिकथी रीझी तिणे सा०, बटु वांछे भरतारतो ॥ १५ ॥ राणीए कह्यो रायने सा०, निज पुत्री अभिप्रायतो; भूपति सांभली हरखीओ सा०, तस आशय शुभ ठायतो ॥ १६ ॥ एक दिन शेठ सेनापति सा०, मंत्री सामंत परिवारतो; बेठो पूरीने सभा सा०, दीपतो भू भरतारतो. ॥ १७ ॥ ब्रह्म वैश्रवण ते आवीआ सा०, देई नृपने आशीशतो; बेठो रायने ढूंकडो सा०, चढती जास जगीसतो. ॥ १८ ॥ राय कहे ब्राह्मण प्रते सा०, रूपे रंभ समानतो; गुणवंती मुज अंगजा सा०, परणो देऊं बहु मानतो ॥ १९ ॥ पुत्र साजो जे मुज करे सा०, तेहने कन्यादानतो; करशुं एह प्रतिज्ञा जे सा०, न चले मेरू परे धारतो. ॥ २० ॥ बटु बोले ए साचलुं सा०, पण एक सांभलो वाततो; धान्यनी रांधणि ब्राह्मणी सा०, छे माहरे सुजाततो ॥ २१ ॥ अधिक प्रिया नवि जोइए सा०, जेह सामान्य नर होयतो; मदन कथाने सांभली सा०, दोय प्रिया न करे कोयतो. ॥ २२ ॥ कोण ते मदन कह्यो तुमे सा०, वाडव भाखे तामतो; सरस कथा तुमे सांभलो सा०, मदन कथा कहुं आमतो. ॥ २३ ॥ चोथे खंडे ए कही सा०, पद्मविजय वर ढाळतो; आठमी अधिके रंगशुं सा०, सुणतां मंगलमालतो. ॥ २४ ॥ सर्व गाथा २२५

॥ दुहा.

सुख ईच्छक सहु जीव छे, सुख नवि ओलखे कोय; जिहां आत्मिक सुख निपजे, ते शिव मंदिर होय. ॥ १ ॥ दुर्बुद्धि सुख भ्रांतिथी, रमे विषयमां लीन; न गमे सज्जन पुरुषने, जास सुकृत मति पीन. ॥ २ ॥ तेह विषय साधन अछे, मुख्य थकी वरनार; तेतो क्रूर कुटिल कही, सापिण परे निरधार. ॥ ३ ॥ जूठी क्रोधमुखी घणुं, निरदयी साहसवंत; कलहकारी कपटी वली, पार लहे नहीं संत. ॥ ४ ॥ कटुक विपाक परिणामथी, सुणजो इहां दृष्टांत; मदन तथा धनदेवनो, विवरी कहु वृत्तांत. ॥ ५ ॥ चरित्र देखी नारि तणुं, विरम्या जेह महंत; ते सुखीआ संसारमां, ते थाए गुणवंत. ॥ ६ ॥ ते पण ए दृष्टांतथी, जाणो सुगुण निधान; किम आदरी छांडी वली, जाणी दुख निदान. ॥ ७ ॥ कौतुकने वैराग्यनी, वात घणुं सुविनोद; सांभलतां सुख उपजे, पूरण लहे प्रमोद. ॥ ८ ॥

॥ ढाळ ९ मी. ॥

माली केरा बागमां दोय नारिंग पकेरे लो, अहो दोय नारिंग पकेरेलो ॥ए देशी॥

जंबूद्वीप लख जोयणो, जगतीशुं सोहेरेलो अहो ज०; मेरू पर्वत मध्य भागमां, देखी मन मोहेरे लो अहो दे० ॥ ९ ॥ तेहथी दक्षिण दिश भलुं, क्षेत्र भरत देदारुरे लो अहो क्षे०; विचमे नग वैताढ्य छे, रूपानो वारुरेलो, अहो रू० ॥ १० ॥ तेहथी दाक्षिण भरतमां, सोहे सन्निवेश रे लो अहो सो०; नाम कुशस्थल जाणिए, बहु पुण्य प्रवेशरेलो अहो ब० ॥ ११ ॥ तिहां कुल पुत्र सोहामणो, रूपे जिसो कामरेलो अहो रू०; मदन नामे परसिद्ध जे, लखमीनो धामरेलो अहो ल० ॥ १२ ॥ किहांए थकी बाल कालथी, विद्या बहु पामीरेलो अहो वि०; क्रोधमुखी कुटिला घणुं, नारी गुणे जामीरेलो अहो ना० ॥ १३ ॥ नारी दोय सोहामणी, जाणिए रति प्रीतिरेलो अहो जा०; चंडा प्रचंडा नामथी, तिम गुणथी प्रतीतरेलो अहो ति० ॥ १४ ॥ प्रेम घणो बिहु उपरे, तेहने पण प्रेमरेलो अहो ते०; पण बिहु सोक कलह करे, सोक धर्म ए नेमरेलो अहोसो०॥ १५ ॥ यतः ॥ दुहो ॥ सोक वंध अति

आकरा, जेहवां तीखां तीर; भाला सूल तणी परे, परे परे दाखे पीर. ॥ १ पूर्व ढाळ ॥ मदन वारे पण नवि रहे, कोप ने वळी मानरेलो अहो को०; राखी प्रचंडा नारिने, पासे गामने थानरेलो अहो पा० ॥ १६ ॥ एक एक दिनना नियमथी, रहे मदन तेवारेरेलो अहो र०; मदन ते नियम चुके नही, इंम करतां किंवारेरे लो अहो इं० ॥ १७ ॥ कारण कोईक पामिने, परचंडा गेहरेलो अहो प०; एक दिन अधिको तिहां रह्यो, धरीं तास सनेहरे लो अहो ध० ॥ १८ ॥ आव्यो चंडाने घरे, कण खांडती तेहरेलो अहो क० आवतो दीठो निज पति, क्रोधे भरी देहरेलो अहो क्रो० ॥ १९ ॥ मुसलुं नांख्युं सनमुखे, मुखे इणि परे भासरेलोअहो मु०; रेरे दुष्ट अभागीआ, तुज नहीं इहां वासरेलो अहो तु० ॥ २० ॥ दुष्ट प्रचंडा तुजने, घणुं प्राण आधाररेलो अहो घ०; जा तेहने घेर सुख थकी, रहेजे धरी प्याररेलो अहो र० ॥ २१ ॥ ते देखी बीहनो अति, नाठो तिणी वेलारेलो अहो ना०; थोडी भूमिका जई करी, पूंठे जूए हेलारेलो अहो पूं० ॥ २२ ॥ सर्प भयंकर देखीओ, फणाटोप विशालरेलो अहो फ०; थूल मुसल सम आवतो, जाणिए महाकालरेलो अहो जा० ॥ २३ ॥ नाठो सविशेषे वली, परचंडा पासरे लो अहो प०; दीठो तिणीए आवतो, नवि माय सासरेलो अहो न० ॥ २४ ॥ पूछे किम भय भ्रांत तुं, आव्यो ततकालरेलो अहो आ०; मदन कहे चंडा चरी, पूंठे तुं भालरेलो अहो पूं० ॥ २५ ॥ सांभलि परचंडा कहे, मत भय मन आणरेलो अहो म०; तुं मुज प्राणथी वालह्यो, हुं करशुं त्राणरेलो अहो हुं० ॥ २६ ॥ धीरो था कांय भय नथी, एहनो शो भाररेलो अहो ए०; इम करी आश्वास्यो तिणे, नारि चरित्र अपाररेलो अहो ना० ॥ २७ ॥ धन धन ते मुनिराजने, दूर छंडी नाररेलो अहो दू०; संजम लेई सुखीआ थया, पाम्या भवपाररेलो अहो पा० ॥ २८ ॥ नवमी चोथा खंडमां, भाखी इम ढाळरेलो अहो भा०; पद्मविजय कहे सांभळो, आगे वात रसालरे लो अहो आ० ॥ २९ ॥ सर्व गाथा २५४

॥ दुहा ॥

परचंडा दीठो प्रबल, भुजंगम भयकार; आंमणा आगल आवीओ, कीनाशने अनुकार. ॥ १ ॥ क्रोधे ते देखी करी, तनु उद्वर्त्तन ताम; करी मल पिंडनी गोलिका, नाखे सनमुख जाम. ॥ २ ॥ नकुल थया ते ततक्षणे, नाग कर्यो नवखंड; चमक्यो मदन ते चित्तमां, चंडाथी आ प्रचंड. ॥ ३ ॥ जोतां जोतां नोलिआ, सर्व थया विकराल; नाना रसवेदे मने, चिंते मदन रसाल. ॥ ४ ॥ अहो चंडाना कोपथी, आव्यो प्रचंडा पास; शरण थई ए मुजने, राख्यो देइ आश्वास. ॥ ५ ॥ पण जो दैवयोगे करी, कोपे प्रचंडा एह; तो कुंण शरण हवे तदा, जाउं केहने गेह. ॥ ६ ॥ वाहलो पण कोपे नहीं, एहवो दुर्लभ कोय; तो नारिने कुभारया, नवि कोपे किम होय. ॥ ७ ॥ ए राक्षसणी दोय जणी, छांडी जाउं परदेश; आप कुशलने कारणे, तजीए राज्य ने देश. ॥ ८ ॥ यतः ॥ त्यजेदेकं कुलस्यार्थे, ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत्; ग्रामं जनपदस्यार्थे, आत्मार्थे प्रथिवींत्यजेत् ॥ १ ॥

॥ ढाल १० मी ॥

पुण्य प्रगट थयो. ॥ ए देशी. ॥

इम चिंतवीने नीकल्योरे, सुहृज्जन; साथे बहु धन लेय, पुण्य प्रगट थयो; मदन भमे देशांतररे सु०, स्वेच्छाए गत खेय पु० ॥ ९ ॥ केइक वासर वही गयारे सु०, पृथिवी जोतां तास पु०; भमतो भमतो आवीओरे सु०, नगर नाम संकाश पु० ॥ १० ॥ जीते निज लक्ष्मी थकीरे सु०, सुरपुरी लंकावास पु०; तेह नगर उद्यानमांरे सु०; बेठो अशोक सकाश पु० ॥ ११ ॥ इण अवसर एक आवीओरे सु०, भानुदत्त इंण नाम पु०; शेठ मांहि शिरोमणिरे सु०, बोले ते हवे आम पु० ॥ १२ ॥ मदन सुखे तुं आवीओरे सु०, कुशल अछे सुख शात पु०; चालो निज घर जाईएरे सु०, मानो अमची वात पु० ॥ १३ ॥ नाम सुंणी चित्त चमकिओरे सु०, शुं जाणे मुज नाम पु०; चाल्यो नगरमां तेहशुंरे सु०, पोहतो तेहने धाम पु० ॥ १४ ॥ शेठ करावे तेहनेरे सु०, स्नान भोजन भली भात पु०; गौरव आदर बहु करीरे सु०, भाखे इम

एकांत पु० ॥ १५ ॥ कुमरी निज आगळ करीरे सु०, कहे परणो महाभाग पु०; मदन देखी ते नारिनेरे सु०, भाल अरध चंद्र भाग पु० ॥ १६ ॥ चतुरा चंपकवानथुंरे सु०, वदन ते चंद्र समान पु०; पक बिंबोष्ठी भामिनीरे सु०, नयण कमल दल जाण पु० ॥ १७ ॥ रूपे रतिने हरावतीरे सु०, बोले अमृत वाण पु०; नही तिलोत्तमा एहवीरे सु०, बोल्यो मदन सुजाण पु० ॥ १८ ॥ किम जाणो मुज नामनेरे सु०, नवि जाणो कुल शील पु०; किम गौरव करो एवडोरे सु०, वली कन्या दिओ लील पु० ॥ १९ ॥ शेठ कहे सुंण साहिबारे सु०, माहरे पुत्र छे च्यार पु०; ते उपर एक इच्छतांरे सु०, पुत्री हुई मनोहार पु० ॥ २० ॥ प्राण थकी मुज वालहीरे सु०, विद्युतलता इण नाम पु०; पाठवी सकल कला वलीरे सु०, आवी यौवन जाम पु० ॥ २१ ॥ ते देखी में चिंतव्युंरे सु०, वर योग्या थई एह पु०; देवी कोई वरने हवेरे सु०, लोक रीति धरी नेह पु० ॥ २२ ॥ वलीय वियोग न सही शकुंरे सु०, एहनो क्षण एक मात पु०; इंम चिंतातुर हुं थयोरे सु०, नवि निंद्रा आयात पु० ॥ २३ ॥ भूख तरस सवि उपशमीरे सु०, छांड्यो सवि व्यापार पु०; शून्य मने वरतुं सदारे सु०, सूतो रात मझार पु० ॥ २४ ॥ मध्यराते कुल देवतारे सु०, आवी भाखे एम पु०; वत्स कांय चिंता करेरे सु०, कहुं ते सांभल नेम पु० ॥ २५ ॥ विहाणे नगर उद्यानमांरे सु०, अशोक वृक्षने मूळ पु०; पुरुष रतनकुल उपनोरे सु०, तरुण कला अनुकूल पु० ॥ २६ ॥ दिवस प्रहर एकने समेरे सु०, मदन नाम गुणवंत पु०; देखी कन्या देजे तेहनेरे सु०, तव में भाख्युं तंत पु० ॥ २७ ॥ चिंता समुद्रमां बूडतांरे सु०, मुजने उद्धर्यो मात पु०; अदृश थई कुल देवतारे सु०, अनुक्रमे थयो परभात पु० ॥ २८ ॥ कृत्य करी विहाणा तणांरे सु०, आव्यो हुं इण ठाम पु०; देवी भाख्युं ते सवेरे सु०, नयणे दीठुं ताम पु० ॥ २९ ॥ दसमी चोथा खंडमांरे सु०, भाखी ए वर ढाळ पु०; पद्मविजय कहे सांभलोरे सु०, आगल वात रसाळ पु० ॥ ३० ॥ सर्व गाथा २८४

॥ दुहा. ॥

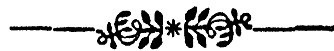
ते माटे करुं विनती, जाणुं तुमचुं नाम; माहरुं वचन मानी करी, करो अमारुं काम. ॥ १ ॥ ते सांभलीने चिंतवे, मदन ते चित्त मझार; विना प्रिया हुं एकलो, वंठ परे निरधार. ॥ २ ॥ काल गमावुं किणीपरे, रहुं हवे किणे ठाण; देवे दीधी कन्यका, आपेछे मुज पाणि. ॥ ३ ॥ भाग्य योगे आवी मली, मन विश्रामनुं ठाम; परणीने धन भोगवुं, एह शेठने धाम. ॥ ४ ॥ इंम चिंतवी अंगीकरे, तेह शेठनी वाणि; शुभ लगने परण्यो तिहां, मनमां उछरंग आणि. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ११ मी. ॥

चतुर सनेही मोहनां ॥ ए देशी ॥

भानुदत्त हवे शेठीओ, वस्त्र अने अलंकाररे; बहु धन कंचनपुरिओ, भूत्र न दीए मनोहाररे, पुण्यवंत इंम जाणीए. ॥६॥ विद्युत्लताशुं तिहां रह्यो, सुख भोगवे सुरसालरे; पुण्ये मन वंछित मले, दुख थाए विसरालरे ॥ पु० ७ ॥ सुपुरुष जिहां जाए तिहां, नावि जाणे कुल शीलरे; पण ते पुण्य उदये करी, पामे सुखभर लीलरे ॥ पु० ८ ॥ जो ईच्छक कल्याणना, इहभव परभव प्राणीरे; तो पुण्य उद्यम आदरे, करिए गुणमणी खाणीरे ॥ पु० ९ ॥ श्वसुर द्रव्यथी संपजे, भोग भला भरपुररे; मदन मग्न सुखसागरे, दुख वात गई दुररे ॥ पु० १० ॥ केईक वरस वही गयां, एक दिन पाउस आयोरे; पंथी लोक विरही जिके, ते घर भणी सहु धायोरे ॥ पु० ११ ॥ कामिनी विरह अगनि थकी, धूमलेखा घनमालारे; विस्तरी गगने तिणे करी, मेघ हूआ मानुकालारे ॥ पु०१२ ॥ दिशि वधूने आभरण परे, जलद भर्त्ताए दीधरे; चमके चिहुं दिशि वीजते, कनकमयी सुप्रसीधरे ॥ पु० १३ ॥ डिंडिम पाउस रायनो, च्यारे दिशि विस्तरीओरे; हुं राजा छुं ईणपरे, लोक गर्जारवे भरीओरे ॥ पु० १४ ॥ मानिनी मान खंडन भणी, खड्गधाराज्युं प्रचंडरे; वरसे निरंतर तिणे समे, जळधारा ते अखंडरे ॥ पु० १५ ॥ प्रथवी महिलाने हृदे, हार सेंर अभिरामरे; सरिता पसरी सोहिए, देखी पसरे का-

मरे ॥ पु०१६ ॥ कुदुज कदंब ने केतकी, सल्लकी अर्जुन फूल्यारे; कुरंच चकोर ने मोरना, मद वाध्या तेम मोलारे ॥ पु० १७ ॥ मेघ घटा महिषी वली, पृथिवीने आकाशेरे; पय झरती गाजे घणुं, शाम वरण सुप्रकाशेरे ॥ पु० १८ ॥ गरभ धरे बगली तदा, हरितांशुक धरा पहेरेरे; नृप यात्रा रज उपशमे, कामिनी पति पथ हेरेरे ॥ पु० १९ ॥ मदन बेठो तिहां गोखडे, जोवे पाउस सोहारे; पाडोशण नयणे पडी, करती दुख विछोहारे ॥ पु० २० ॥ करती विलाप इंणि परे, मुंकी मुज अनाथरे; देशांतर गयो ते हजी, नवि आव्यो मुज नाथरे ॥ पु० २१ ॥ घन गर्जारव वीजली, दादुर मुज डरपावेरे; झूंपडी पण पाणी झरे, थरहर देह कंपावेरे ॥ पु०२२ ॥ निठवीयुं धन पुर्वनुं, बालक पण इंम रोवेरे; आणी शुं आपुं हवे, दैव न साहमुं जोवेरे ॥ पु० २३ ॥ दुखकुल भुवन हुं नीपनी, मदन सुणी इंम कानेरे; अतिशय करुणा उपनी, चित्तमां धरी इम सानेरे ॥ पु० २४ ॥ चोथे खंडे अग्यारमी, श्रीजयानंदने रासरे; पद्मविजय कहे पुण्यथी, पामे लीळ विलासरे ॥ पु० २५ ॥ सर्व गाथा ३०९

॥ दुहा. ॥

मदन विचारे चित्तमां, अहो ए रांक अनाथ; पति विरहे इंम विलपती, नहीं को एहनो साथ. ॥ १ ॥ चंडा प्रचंडा बापडी, माहरो धरती वियोग; इंणि परे दुखिणी बहु हशे, भरता विण शो भोग. ॥ २ ॥ इंम चिंतवतो ते हवे, नयणे नीर झरंत; ते देखीने नाहने, विद्युतलता भणंत. ॥ ३ ॥ शो उदवेग तुम चित्तमां, भाखो कारण मुज; बहु आग्रहथी भाषियुं, जेह हियानुं गुज्ज. ॥ ४ ॥ पुरव भार्या सांभरी, तिणे मुज दुख बहु थाय; देखी पाडोशण रोवती, सांभरी चित्तमां आय. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ १२ मी. ॥

आघा आम पधारो पूज्य अम घर वोहोरण वेला ॥ ए देशी. ॥

वात सांभली कामिनी ते चित्तमां,करती इंम विचार; इणिपरे सुख भोगवे मुज साथे, पण सांभरि ते नार. स्वामी सुखे पधारो घेर, तेहनी खबर ते लीजे ६ ॥ बाह्य विकार नवि देखावे, बोले इंणिपरे वाणी; स्वामी एवडुं दुख उपजावो, शे कारण हित आणी ॥ स्वा० ७ ॥ तिहां जइने तस रति उपजावो, मदन कहे तव एम; ताहरी आणा होयतो जाउं, नहींतो जाउं केम ॥ स्वा० ८ ॥ सांभली चिंतवे ईर्षा आणी, जुओ दासीपरे सेवुं; वचन नलोपुं एहनुं कवही, करुं एहना चित्त जेहवुं ॥ स्वा० ९ ॥ तोपण दुखदायक ते विहुने, संभारे छे आम; मेंतो खमी न शकीए क्षण पण, दुर्द्धर पीडे काम ॥ स्वा० १० ॥ पाउसऋतुए काम जगावे, वात विसारे पाडुं; काळ क्षेप करिए कोइ रीते, इंम चिंती कहे आडुं ॥ स्वा० ११ ॥ स्वामी वाट विषम ए ऋतुमां, मारग दुर्गम कचरे; गिरि नदीओ अति विषम छे वाटे, जावा चित्त किम पसरे ॥ स्वा० १२ ॥ शरदकाले जब पाउस उतरे, तब जाज्यो तुमे स्वामी; वात सुणीने मान्युं मदने, स्त्रीने वश होय कामी ॥ स्वा० १३ ॥ भोग सुखे हवे काल गमावे, शरद ऋतु जब आवे; तब जावा उत्कंठित पुछे, जाउं जो तुं फरमावे ॥ स्वा० १४ ॥ कांय विचार करीने मान्युं, संबल साथे आपे; करी सुगंध करंबो विधिशुं, मदनने साथे थापे ॥ स्वा० १५ ॥ कुशस्थल भणी चाल्यो वेगे, लेइ करंबो तेह; जातां थयो मध्यान समय तव, कोइ गामे गयो एह ॥ स्वा० १६ ॥ तास उद्याने सरोवर तीरे, तरु मूळे विश्राम; नाही देव गुरु संभारी, इच्छे भोजन काम ॥स्वा० १७ ॥ चिंतवे जो कोइ आवे अतिथि, नयणे इणहिज काळ; तो तस ग्रास अरध आपीने, पुण्य करु ततकाल ॥ स्वा० १८ ॥ परने शब्द करीने भुंजे, जगमां ते धन्य प्राणी; अतिथी संविभाग करयो तिणे, लखमी करतल आणी ॥ स्वा० १९ ॥ इंम चिंतवतां दीठो पासे, देवकुळथी नीकळतो; जटा मुकुटने भस्म विलेपित, गाम भणी सलसलतो ॥ स्वा० २० ॥ तपसी देखी हरख्यो हृदये, बोलाव्यो बहु माने; आप्यो करंबो आहार प्रमाणे, लेइ बलीओ निज थाने ॥ स्वा० २१ ॥ भुख्यो तपसी खावा बेठो, तेह सरोवर

वीरे; खावा मदन आरंभे जेसे, लेई समीप ते नीरे ॥ खा० २२ ॥ एहवे छींक थई तब चिंते, कांइ विलंब ते कीजे; एहवे योगी बकरो हूओ, करंब प्रभाव वदीजे ॥ खा० २३ ॥ श्री गुरु उत्तमविजय प्रभावे, चोथे खंडे ढाळ; बारमी पद्मविजय कहे पुण्ये, होवे मंगलमाल ॥ खा० २४ ॥ सर्व गाथा ३२२

॥ दुहा. ॥

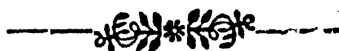
वें वें करतो बोकडो, चाल्यो नगर संकाश; मदन लह्यो विस्मय घणुं, देखी तेह विलास. ॥ १ ॥ किहां जायछे बोकडो, जोउं पूंठे जाय; इंम चिंतिने चालीओ, कौतुक मन नवि माय. ॥२॥ मदन बोकडो बिहुं जणा, पोहता नयर मझार; पेठो बकरो भवनमां, जिहां विद्युतलता नार. ॥ ३ ॥ मदन जोवा छानो रह्यो, कोइ थानिक ते पास; जोउं बकरो शुं करे, पेसीने आवास. ॥ ४ ॥ बकरो आव्यो जाणीने, विद्युतलता दिए द्वार; लेइ लकुटने मारवा, उठी ऊंधी नार ॥ ५ ॥ बुंब पाडे ते बोकडो, तव बोले ते नार; निरपराध मुजने तजी, रे तुज पडो धिक्कार. ॥६॥ बहु काले पण पूर्वनी, नारिथी विरम्यो नांहि; चाल्यो तिहां उतकंठथी, शुं जोइ आव्यो आंहि. ॥७॥

॥ ढाळ १३ मी. ॥

करेलणां घड घेने. ॥ ए देशी. ॥

नारी कहे मुसले करी, दया करीने आज; मारुं नहीं भरता भणी, जाणी मोटुं अकाज. ॥ ८ ॥ भविकजन सुणज्योरे, नारी चरित्र विचित्र, हृदयमां मुणज्योरे ॥ बीहनो चंडा मुसलथी, गयो प्रचंडा पास; मुज मारंतां हवे कहो, चित्तमां केहनी आश ॥ भ० ९ ॥ कही कहीने इंम मारती, मिलीओ लोक अपार; मदन विचारे चित्तमां, अहो अहो चरित्र अपार ॥ भ० १० ॥ करंबो जो खातो कदा, माहरी पण ए रीति; लोक बुंबारव सांभली देखी एह अनीति ॥ भ० ११ ॥ रे रे मूढ पशु भणी, मारेछे तुं केम; वणिक कुले तुं उपनी, किम हिंसा करे एम ॥ भ० १२ ॥ तव पाणी मंत्री करी, छांटयुं तेहने जाम; भस्म गुंडित जटाधरो, ऊरण योगी थयो ताम ॥ भ० १३

॥ लोक देखी पूछे इश्युं, भगवन शी ए वात; तव ते आंसु नांखतो, भाखे निज अवदात ॥ भ० १४ ॥ बीहके तपसी नासतो, विस्मय पाम्या लोक; विद्युतलताने ऊपनो, मन मांहिं घणो शोक ॥ भ० १५ ॥ धिग धिग निरपराधी ए, तपसी मारयो आज; नवि जाणुं किहां ए गयो, पति जाणी ए अकाज ॥ भ० १६ ॥ मलशे अथवा नहीं मले, ते माहरो भरतार; में जाण्युं शिक्षा देई, भोग भोगवशुं सार ॥ भ० १७ ॥ मनना मनोरथ मन रह्या, जनमां थयो अपवाद; पति विरहणी हुं थई, किहां करुं शोरने दाद ॥ भ० १८ ॥ फुंक खवाणो पण नहीं, हाथे दाधो जेम; ए उखाणो मुज थयो, कहो हवे करीए केम ॥ भ० १९ ॥ मदन विचारे देखीने, निज चरित्रे करी एह; चंडा प्रचंडा बिहु जणी, जीती कपटनी गेह ॥ भ० २० ॥ योगीने पण गम्य नहीं, नारि चरित्रनो अंत; धिग धिग विषयी जीवने, तो पण तिहां राचंत ॥ भ० २१ ॥ राखसणी सापिण वली, वाघिण जीती एण; जे विश्वास करे नरा, ते पशु नर रूपेण ॥ भ० २२ ॥ पुण्ये त्रणथी छुटीओ, हवे करुं निज काज; इंम चिंतवतो आवीओ, नाम हसंती पुरी पाज ॥ भ० २३ ॥ तेरमी चोथा खंडमां, पद्मविजय कही ढाळ; पुण्ये मति सबली होवे, पुण्ये मंगलमाल ॥ भ० २४ ॥ सर्व गाथा ३९७

॥ दुहा. ॥

गौरी घर घर बारणे, ईश्वर मानुष्य मात; रंभा वन वन देखीए, धनदनी केई कहुं वात. ॥ १ ॥ गौरी ईश्वर रंभा धनद, सहुने हसती तेह; नाम हसंती तेहनुं, सुरपुरी अधिक छे एह. ॥ २ ॥ तस उद्यानमां चैत्य छे, जाणे मेरु गिरिंद; कनक थंभ पंचालिका, जिहां श्रीरीखभजिणंद. ॥ ३ ॥

॥ ढाळ १४ मी. ॥

भावि तुमे वंदोरे सुमतिने शांतिजिणंदा ॥ ए देशी. ॥

मदन देवलमां पेठो हरखे, रीखभ जिनेश्वर दीठा; जनम मरण टाले भ-

विजननां, मनमां लाग्या मीठा ॥ ४ ॥ जिनवर निरखी लाल हैयडे हर्ष धरीजे ॥ जिनगुण परखी लाल नरभव सफल करीजे ॥ भवसायरमां भमतां जनने, आलंबन जिनराया; देवनोदेव सुरासुर वंदित, पूरव पुण्ये पाया ॥ जि० ५ ॥ हाथे नहीं हथीआर न माला, नहीं उत्संगे वामा; अविकारी अकषाई मुद्रा, निरभयीने गुणधामा ॥ जि० ६ ॥ एह सरूप न जगमां दीसे, सफल थयो अवतार; नयन कृतारथ माहरां हूआं, धन्य हुं जग शिरदार ॥ जि० ७ ॥ भवसायरनो पार हुं पाम्यो, दुरलभ जिनपद पामी; भव क्षय कारण भव दुख वारण, हवे थयो शिवगति गामी ॥ जि० ८ ॥ इम बहु माने जिनवर प्रणमी, बेठो तिणहीज ठाम; वणिक पुत्र इण अवसर आव्यो, धनदेव तेहनुं नाम ॥ जि०९ ॥ ते पण परमातम प्रणमीने, मनमां उल्लसित भावे; मदनने धनदेव रंगमंडपमां, हरषे बिहु जण आवे ॥ जि० १० ॥ पूछे धनदेव स्नेह धरीने, साधर्मिक तस जाणी; भद्र तुमे आव्या कहो किहांथी, जिनमुख जोवा जाणी ॥ जि० ११ ॥ दुःख हृदयमां तुम बहु देखुं, तव चिंते ते एम; कोइ महातमा मुजने पूछे, आणी बहुलो प्रेम ॥ जि० १२ ॥ बोल्यो मदन भद्र हुं आव्यो, नगर संकाशथी जाणी; दुःख कारण मुज हृदयनुं पूछयुं, ते सांभल गुणखाणी ॥ जि० १३ ॥ वात लज्जा जेहवी छे तोपण, तुमचुं दरिसण देखी; स्नेह घणो दीठो तिणे भाखुं, बीजुं सर्व उवेखी ॥ जि० १४ ॥ निज वृत्तांत सरव तिणे भाख्यो, धनदेव बोल्यो तिहारे; केटलुं मुज दुःख आगले ताहरुं, तुजथी अधिक दुःख माहरे ॥ जि० १५ ॥ माहरी वात घणी अचरिजनी, सुणतां अचरिज थाय; भार्या माहरे तुजथी अधिकी, सुणतां तुज दुःख जाय ॥ जि० १६ ॥ मदन कहे कहो तुम भार्यानी, वात ते विस्मयकारी; धनदेव कहे ते कहिए सुणज्यो, हर्ष धरी नरनारी ॥ जि० १७ ॥ चोथा खंडमां चौदमी भाखी, श्रीजयानंदने रास; पद्मविजय कहे गुणी गुण सुणतां, होए लील विलास ॥ जि० १८ ॥ सर्व गाथा ३७५

॥ दुहा.

इण नयरी मांहि वसे, धनपति नामे शेठ; निश्चल श्री जिन धर्ममां, बीजुं आणे वेठ. ॥ १ ॥ मुनिजननी सेवा करे, करे वली पर उपगार; गुणरागि गीरुओ घणुं, श्रीवंतमां शिरदार. ॥ २ ॥ लखमी नाम सोहामणुं, नाम तिस्यो परिणाम; लखमी घर आंगण वसे, सकल कलानुं धाम. ॥ ३ ॥ एहवी नारिशुं शेठजी, उभय लोक अविरुद्ध; साधंतां सुत दो थया, तेह सदा सुविशुद्ध. ॥ ४ ॥ तिहां पहेलो धनसार छे, बीजो छे धनदेव; यौवन वय आव्या बिहुं, स्वामि कार्तिक महादेव. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ. १५ मी.

गेब सागररी पालि उभी दोय नागरी मारा लाल. ॥ ए देशी. ॥

दोय कला हवे शीख्या, यौवन वय आवीआ मारालाल, रूप लावण्य विशिष्ट, कन्या परणावीआ मा०; नित्य नित्य निज व्यापार करे ते बिहुं जणा मा०, काल गमावे इणि परे सहुए एक मना. ॥ मा० ६ ॥ जीव लोकने मरण अंते आवे सदा मा०, समय समय विणसे रस रूपने संपदा मा०; धनपति शेठ आयु निज अथिर जाणी करी मा०, शत्रु मित्र समभाव हृदय मांहि धरी ॥ मा० ७ ॥ थई विरक्त संसारथी सहु जीव खामणां मा०, मन एकाग्रे पंच परमेष्टि सुमरणा मा०; पथ साध्यो परलोकनो धनपति वाणिए मा०, मरण लह्यो इंम उत्तम श्रावक जाणिए ॥ मा० ८ ॥ निज भरतार वियोग शोक हवे बहु करे मा०, लखमि पण घरवास वीहामणो चित्त धरे मा०; बहु संवेग विषय विमुखी ते नित्य रहे मा०, तपथी विशेषे शोषवी काय मरण लहे ॥मा०९ ॥ मात पिताना मरणथी शोक करे घणो मा०, नवि सुख पामे किणही ठामे चित्त दोय तणो मा०; तजीओ सकल व्यापार हवे इंण अवसरे मा०, श्री मुनिचंद मुणिंद आव्या पुर परिसरे ॥ मा० १० ॥ तिणे उपदेश करयो इम भो भो किम करो मा०, एवडो शोक संभार धरो चित्तमां खरो मा०; नवि संसार सरूप निरुपण चित्त करो मा०, चर थिर सकल संसारमां सर्वने जम हरो ॥ मा० ११ ॥

नित्य पंखी ए प्राण शरीर ए चल अछे मा०, यौवन चपल मर्ण ध्रुव अ-
नुक्रमे सवि गच्छे मा०; एक जिनेश्वर भाषित शरण ते धर्म छे मा०, तहे
आधार गति स्थिति अवर अधर्म छे ॥मा० १२॥ तेह सुणीने शोक मंद क-
री घर गया मा०, निज घर कार्य व्यापारमां बिहुए सज थया मा०; बिहु-
नी नारि ते घरमां नित्य कलह करे मा०, बिहुं जण समजी भिन्न भिन्न
राखे घरे ॥ मा०१३॥ जाते दिन एक दिन पूछयुं वृद्ध भाईए मा०, किम
उदवेग सहित तुज मनडुं पाईए मा०; तब लघु भाई कहे मुज नारिनुं दुख
घणुं मा०, तिणे मुज उदवेग थाए तनु दुरबलपणुं ॥ मा० १४ ॥ मोटो
भाई कहे तुं मन मत दुख करे मा० कन्या बीजी परणावुं तेहथी सुख धरे
मा०; लघुभाई कहे इंमज करो जिम सुख लहुं मा०, एह वात तुम आगल
झाझी शी कहुं ॥ मा० १५ ॥ तव वृद्ध भाईए कोईक कुलवंतीकनी मा०,
परणाव्यो धनदेवने बीजी शोभा बनी मा०; चोथे खंडे ढाळ पनरमी ए
कही मा०, पद्मविजय कहे श्री गुरु उत्तमथी लही ॥ मा० १६ ॥ स-
र्व गाथा ३९१

॥ दुहा ॥

अभिनव परणी नारिशुं, भोगवे नवला भोग; भावी भावना योगथी,
सरखो मिल्यो संयोग. ॥ १ ॥ स्वेच्छाचारी नारिते, पहिली सरखी एह;
चित्त संतोष न उपनो, धनदेवने तिहां रेह. ॥ २ ॥ मन चिंते निरभाग्य हुं,
घर उठयो गयो रन्न; तिहां पण भावी भावथी, लागी वहोत अगन्न. ॥
३ ॥ तास परिक्षा कारणे, जोवे तास चरित्त; एक दिन बेठो ध्रुजतो, नारि-
ने कहे इणि रीत. ॥ ४ ॥ शीत ज्वर मुज आवीयो, बेशी न शकुं तेण; व-
हेली शय्या पाथरो, शयन करुं हुं जेण. ॥ ५ ॥ प्रगुण करी शय्या तिणे,
धनदेव सूतो जाम; पावरण सीरष प्रमुख, ओढाड्यां तस ताम. ॥ ६ ॥

॥ ढाल १६ मी ॥

झांझरिया मुनिवर धन धन तुम अवतार. ॥ ए देशी. ॥

तिणे समे सूरज आथम्योजी, रात थयो अंधकार; आच्छादे सविशेषने-जी, घूहड करे घूतकार. ॥ सोभागी सयणां सांभलो नारि चरित्र ७ ॥ घोर नाद कपटे करीजी, उंघे तिहां धनदेव; तव मोहटी लघुने कहेजी, सांभलरे तुं हेव ॥ सो० ८ ॥ तुं परवार उतावलीजी, आपणने छे काम; तव ते काम उतावलीजी, करीने प्रगुण थई ताम ॥ सो० ९ ॥ घोर निद्रा आव्यो वहीजी, जाणी ते दोय नार; घरमांथी ते नीकलीजी, घर उद्यान सहकार ॥ सो० १० ॥ ते उपर दोये चढीजी, पाछलथी धनदव; तेहने अनुसारे गयोजी, हलूए हलूए हेव ॥ सो० ११ ॥ तेहज आंबे वस्त्रथीजी, बांध्युं आप शरीर; बेठो पृथ्वी उपरेजी, साहस धरीने धीर ॥ सो० १२ ॥ मंत्र संभारयो तिणीएजी, शक्ति अचिंत्य छे मंत; उडीने आंबो गयोजी, चाल्यो ते गगनांत ॥ सो० १३ ॥ जल जंतु बीहामणोजी, रयणायर मध्य भाग; रतन द्वीप रलीआमणोजी, अवर द्वीप वडभाग ॥ सो० १४ ॥ तस शिर मुगट मणि समुजी, नगर रयणपुर तत्थ; रतने मंडित घर घणांजी, सहस गमे छे जत्थ ॥सो०१५॥ विद्याधर वासो जिहांजी, रूपे जीस्यो अनंग; विद्याधरी रूपे करीजी, रति हारी एकंग ॥ सो० १६ ॥ तिण नगरी उद्यानमांजी, उतरीओ सहकार; धनदेव तिहांथी नीकळीजी, दूर गयो कोई ठार ॥ सो० १७ ॥ भार्याओ पण उतरीजी, पेठी नगर मझार; धनदेव पण पूंठे थयोजी, तास चरण अनुसार ॥ सो० १८ ॥ कौतुक नगरीमां जूएजी, नाना विध मनोहार; निज ईच्छाए विचरतीजी, पूंठे तस भरतार ॥ सो० १९॥ तेह चारित्र जोतां थकांजी, चित्तमां चमक्यो एह;जाणे स्वर्गमां आवीओजी, सुपन परे लहे तेह ॥ सो० २० ॥ चोथे खंडे ए कहीजी, सोलमी ढाळ रसाळ; पद्मविजय कहे पुण्यथीजी, होवे मंगलमाल ॥ सो० २१ ॥ सर्व गाथा ४१२

॥ दुहा. ॥

इण अवसर ते नयरमां, श्रीपुंज नामे शेठ; बीजा सहु व्यवहारिया, मा-

नु एहथी हेठ॥ १ ॥ च्यार पुत्र उपर सुता, श्रीमति नामे तास; तिलक स-
मी त्रण लोकमां, रूप लावण्यनो वास ॥ २ ॥ एहवी नारि न पामीओ,
क्षीण देह तिणे काम; हलवे हलवे अनंग थयो, ते दुखथी मानुं आम.
॥ ३ ॥ विद्या कला सरवे तिहां, स्पर्द्धाए करयो.वास; सोभाग्य थानिक ए
समुं, नवि लाधुं कोइ पास. ॥ ४ ॥ सार्थवाह वसुदत्त तिहां, तेहना पुत्रने
तेह, करयो विवाह हवे परणवा, मांड्यो उत्सव गेह. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ १७ मी. ॥

राग खंभाती ॥ हवे श्रीपाल कुमार. ॥ ए देशी. ॥

सारथवाहनो पूत, वस्त्र अमूलिक अंग धरेजी; रयण तणा अलंकार, ता-
स किरण अति विस्तरेजी. ॥ ६ ॥ साबेला श्रीकार, पहेरया वागा जरकशी
जी; नाटिक करे वर पात्र, जाणे रंभा उरवशीजी. ॥ ७ ॥ वाजे विविध
वाजित्र, शरणाई टहके घणीजी, साजन मिलिओ साथ, मंगल गावे जाण-
णीजी ॥ ८ ॥ बोले बिरुद अनेक, लोक जोवा बहु आवीओजी; श्रीफल
ने वली पान, वरराजा कर भावीओजी. ॥ ९ ॥ वींजे चांमर पास, छत्र
धरयुं शिर उपरेजी; नोबत गडगडे छंदि, चोहटे चाले इणि परेजी.॥१०॥
देखी नारि चरित्र, धनदेव चिंते इण समेजी; वलशे जब ए नारि, तब व-
लशुं हुं अनुक्रमेजी. ॥ ११ ॥ जोतो ओच्छव तेह, श्रीपुंज शेठ घर आंग-
णेजी, उभो तोरणे तेह; दीसे ते रलीआमणोजी. ॥ १२ ॥ इण अवसर बर
राय, तुरग चढ्यो सोहे घणुंजी; वसुदत्त सुत श्रीपुंज, शेठनुं सोहावे आं-
गणुंजी. ॥ १३ ॥ लोक तणी भीड भाड, जोवा मिलियो छे घणोजी; थंभ
ते डगीओ ताम, तीखी धार तोरण तणोजी. ॥ १४ ॥ पडीओ त्रीछो तेह,
भवितव्यता योगे करीजी; लागो ते उत्तमांग, वर ततकाल गयो मरीजी.
॥ १५ ॥ वसुदत्त परिजन जेह, तेह शोकातुर बहु थयोजी; रोवे सवि परि-
वार, शिर कूटे पीटे हियोजी. ॥ १६ ॥ सहु गयो ते निज घेर, हवे श्रीपुंज
चित्त चिंतवेजी; शो आव्यो अंतराय, कहो हा शुं करिये हवेजी. ॥ १७ ॥
शी गति होशे धूय, खेद करे चित्त आपणेजी; निज परिवारने साथ, चिंतवे

इणिपरे इहापणेजी. ॥ १८ ॥ यतः प्रारब्धमन्यथाकार्यं । दैवेनविदधेऽन्यथा ॥ कोवेत्तिप्राणिनांप्राच्य । कर्म्मणांविषमांगतिं ॥ १ ॥ पूर्व ढाल ॥ परणे नहिं जो आज, लगने तो ए अभागणीजी; इंम लोके परसिद्ध; सकलंकी कन्या भणीजी. ॥ १९ ॥ नहिं परणे नर कोय, सहुने जीवित वाल्हुंजी; परणावुं कोई आज, कन्या भाग्य शाले कह्युंजी. ॥ २० ॥ सयण कहे कांइ खेद, तुमने करवो नवि घटेजी; विण भावी नवि होय, भावी भाव ते नवि मिटेजी. ॥२१॥ बीजाने घो एह, सांभली चित्तमां हरखीओजी; निज नरने करे आंण, लावो कोइ नर परखीओजी. ॥ २२ ॥ ते नर ततक्षण ताम, वर जोवाने नीकल्याजी; राज मारग सवि ठाम, जोतां कोइने नवि मल्याजी. ॥ २३ ॥ इण अवसर धनदेव, नयणे पडीओ तेहनेजी; दिव्य रूपधर जेह, आव्यो ते भर यौवनेजी. ॥ २४ ॥ लाव्या शेठने पास, निज पुत्री सम निरखीओजी; प्रारथना करे तास, शेठीओ हैडे हरखीओजी. ॥ २५ ॥ चोथे खंडे ढाळ, सत्तरमी सोहामणीजी; पद्मविजय कही एह, श्री जयानंद रासज तणीजी. ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ४३८

॥ दुहा. ॥

प्रारथना सुणी शेठनी, चिंते चित्त मझार; ए रुपवंती देखीए, जेहवी पूरव नार. ॥ १ ॥ खेम कुशल निज वांछते, पूरव छंडवी नार; पण नारी विण माहरो, अफल थयो संसार. ॥ २ ॥ अतिथी ने वली प्राहुणा, न लहे आदरमान; नारी विना हालीसमो, पुरुष ते विटल समान ॥ ३ ॥ तात करे इंम प्रार्थना, आदर करी अपार; एहवी किम छंडुं हवे, नारी रति अनुहार ॥ ४ ॥ इंम करी हाकारो भण्यो, न्हवराव्यो धनदेव; करिय विलेपन चंदने, वस्त्र पहेरयां ततखेव ॥५॥ आभूषण अंगे धरयां, पहेरीने फुलमाल; श्रीमति कन्या परणीओ, हरषे थइ उजमाल. ॥ ६ ॥ शेठ कन्या धनदेवने, आणंद वरतो एम; देखी जमाई रुअडो, शेठ धरे बहु प्रेम. ॥ ७ ॥

॥ ढाळ १८ मी. ॥

वाडी फूली अति भली मन भमरारे. ॥ ए देशी. ॥

धनदेव चिंतातुर थई सुणो सयणांरे; बेठो देखे बहार, लाल सुणो वयणांरे; दोय भार्या धनदेवनी सु०, फिरी फिरी नयर मझार ॥ ला० ८ ॥ सांभली कौतिक अव नवुं सु०, विवाह जोवा काज ला०; मोहटी नाहनीने कहे सु०, रात्रि घणी छे आज ॥ ला० ९ ॥ जोइए ओत्सव हेजशुं सु०, लघुए पडिवर्ज्यु तेह ला०; जोवे बिहुं जणी रंगशुं सु०, लघु बोली सुणो एह ॥ ला० १० ॥ देव देवी सम मनहरु सु०, वर बहु अतीहि उदार ला०; आर्य पुत्र सम देखीए सु०, मोहटी कहे तव नार ॥ ला० ११ ॥ भोली तुं कांइ नवि लहे सु०, सरिखा नर बहु होय ला०; आर्य पुत्रने सारिखो सु०, दीसे बीजो कोय ॥ ला० १२ ॥ शीत ज्वर करी पीडीओ सु०, तेतो सूतो गेह ला०; निंद्रा मांहि आवीओ सु०, नहीं विद्यावली एह ॥ ला० १३ ॥ किहांथी आव्यो होय इहां सु०, खिण एक रही तिण ठाय ला०; कौतिक देखी विहु जणी सु०, सहकार साहमी जाय ॥ ला० १४ ॥ उंचे गोख बेठो हवे सु०, नव परीणत स्त्रीयुत्त ला०; धनदेव शंका धारतो सु०, गमन नारिनुं गुत्त ॥ ला० १५ ॥ सिरिमति वस्त्रने छेहडे सु०, श्लोक ते लिखिओ एक ला०;कुंकुम रसथी सहनाणी सु०, करी निपुणाई छेक ॥ ला० १६ ॥ यतः क्कहसंतीक्कवारत्न । पुरंचुताभ्रगःक्कच ॥ सूनुर्धनपतेर्भाग्या । धनदेवोभ्यगात्श्रियं ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ. ॥ हसंती नगरी किहां सु०, किहां रतनपुर ठाम ला०; किहां आंबो गगने चल्यो सु०, किहां कहो धनदेव नाम ॥ ला० १७ ॥ कांयक कार्य उद्देशीने सु०, नीकलीओ हवे तेह ला०; आंबे चढी ते दोय जणी सु०, मनमां हर्ष धरेह ॥ला० १८॥ आंबे पूर्व परे रह्यो सु०, नारिए गणिओ मंत ला०; चाल्यो आकाशे आंबलो सु०, पोहतो निज घर तंत ॥ ला० १९॥ उतरयो निज उद्यानमां सु०, धनदेव छांनो ताम ला०; घरमां जई सूतो वली सु०, शय्याए करी आराम ॥ ला० २० ॥ ओढी निंद्राभर थयो सु०, आवी हवे दोय नार ला०;

भर निद्राए देखीओ सु०, सूतो निज भरथार ॥ ला० २१ ॥ शंका रहित सूती बिहु सु०, जागी क्षणेकमां जाम ला०; थयो प्रभात रयणी गई सु०, सूरय उग्यो ताम ॥ ला० २२ ॥ सवि अंधकार नसाडीओ सु०, चंड किरण दिन नाह ला०; वलगी घर कारय भणी सु०, धंधो घरनो अथाह ॥ ला०; २३ ॥ किमहिक हवे लघु नारीए सु०, सोड बाहर रह्यो हाथ ला०; कंकण सहित ते देखीओ सु०; विवाहवंतो नाथ ला०; मोहटीने देखाडीओ सु०, तव कहे मोहटी वाणि ला०; तें तिहां कह्युं ते सवि मल्युं सु०, देखी एहनो पाणि ॥ ला० २५ ॥ किमहीक आव्यो तिहां कणे सु०, परण्यो कन्या ताम ला०; जाण्यो इंणे आपणो सु०, सवि वृत्तांत ते आम ॥ ला० २६ मत बीहजे मन मांहिथी सु०, करशुं तस प्रतिकार ला; करवुं तो बीहवुं किशुं सु०, सघलुं थाशे सार ॥ला०२७॥श्रीजयानंदना रासमां सु०, चोथे खंडे ढाळ ला०; अढारमी पदमे कही सु०, आगल वात रसाल ॥ ला० २८ ॥ सर्व गाथा ४५६

॥ दुहा. ॥

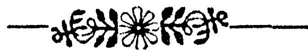
बीक म कर तुं बापडी, करुं एहनो उपचार; सात गांठ दइ मंत्रीने, दोरो करयो तैआर. ॥१॥ धनदेवने डाबे पगे, नारिए बांध्यो ताम; मूरखने निरदयपणे, कूड कपटनुं धाम. ॥ २ ॥ मंत्र तणा परभावथी, सूडो थयो ततखेव; देखी निज सूडापणुं, दीन वदन धनदेव. ॥ ३ ॥ नवि छोडयुं कंकण करे, नवि सांभरयुं जेण; धनदेव मनमां चिंतवे, शंका आवी तेण. ॥ ४ ॥ रात्रि वृत्तांत जाणी करी, सूडो कीधो आम; इंणे चरित्रे ए नारिने, असंभाव्य नहीं काम. ॥ ५ ॥ मन चिंते हा हारिआ, मानवनो अवतार; पशुपणुं हुं पामीओ, इंम ध्याए तिणी वार. ॥ ६ ॥ उडवा जाए जेटले, करथी चांप्यो तास; इणपरे बोले पापणी, क्रोध तणो आवास. ॥ ७ ॥

॥ ढाळ १९ मी. ॥

बटाउनी देशी.

आंखे समझावे अन्यनेरे, करे वली अन्यशु वात; अन्य हृदयमां धारती, कांय नारी कुटिल कुजातरे; जो होय पोतानो भ्रातरे, वली जो होय निजनो तातरे, तेहने पण वंचवा जातरे, एहवा गुण जगत विख्यातरे. ॥ ८ ॥ सयण सलूणे सांभलो मेरे लाल ॥ कोयनी न होए ए कदारे, मुकी निज पतिराय; रांक साथे रमे रंगशुं, तस जाणे जीवित प्रायरे; नदीनी परे नीची जायरे, सापिण परे कुटिल सदायरे; राक्षसणी परे खावा धायरे; जिहां मन मान्युं त्यां उजायरे ॥ स० ९ ॥ क्षण एक रोवे क्षण हसेरे, क्षण देखावे राग; क्षणमां विरागण हुइ रहे, क्षणमां कहे मीठी वागरे, क्षणमां कटु वचननो लागरे; क्षण रूसे तूसे अथागरे, क्षणमां करे निज घर तागरे; क्षणमां दिए निज पति दागरे. ॥ स० १० ॥ निज पति परदेशे जतांरे, परम होए सुख देह; मुखे कहे तुम विण किम रहुंरे, आ सूनुं ढंढेर छे गेहरे; तुमशुं मुज अतिअ सनेहरे, घडी वरस समी मुज एहरे, हवे थाशे कहो करुं तेहरे, हवे दुखना वरसशे मेहरे ॥ स० ११ ॥ नारी रंग पतंगशोरे, जातां न लागे वार; जिम वादलनी छांहडी, जिम वीजलीनो चमकाररे; जिम राजमांन अल्प वाररे, जिम कपटी ध्यान विचाररे, नहीं साचुं वचन किवाररे, अशुचि अपवित्र भंडाररे ॥ स० १२ ॥ पंखी पगलुं आकाशमांरे, जलमां मछ पद जोय; तिम नारीना हृदयनो, जन न लहे मारग कोयरे, बुद्धिए सुरगुरु यदि होयरे, तारानुं गणित करे लोयरे, एहनो पार न पामे सोयरे, क्षण हसती क्षणमां रोयरे ॥ स० १३ ॥ धीठ हृदय नारी हवेरे, बोले एणि परे वाण; अम चरित्र जोवा भणी, तें कीधुं इंम मंडाणरे; सूतो जूठो ज्वर आणरे, अम साथे पराद्धि पठाणरे, आवी पकडयो कनी पाणरे; आवी सुतो ओढयुं वस्त्र ताणिरे ॥ स० १४ ॥ तेहनुं फल हवे देखजेरे, ते विण न वले सान; इंम करी पांजरे घालिओ, सूडाने देई अपमानरे; बहु वचन प्रहारनुं दानरे, सांभले सूडो निज कानरे; लघु मोटीनुं करे बहु मानरे, तुम सम नही अ-

वर को ठानरे ॥ स० १५ ॥ घर परिजन देखी घणुंरे, शुक करे पश्चाताप; धिग मुज सूडानो भव लह्यो, मुज आवी पोहतुं पापरे; न करयो परमेष्ठिनो जापरे, तिणे पाम्यो इंम संतापरे; हवे परवश शुं करुं आपरे, नवि आडां आवे माय बापरे ॥ स० १६ ॥ घर कारय करती थकीरे, रांधे जब ते नार तव भाजी छमकावती, तेहना होए छमकाररे; लावी सूडो तिणी वाररे, बीहवरावे शस्त्रनी धाररे, कहे सांभल तुं निरधाररे, करुं एहवो तुज परकाररे ॥ स० १७ ॥ तुजने मारी इंणि परेरे, एक दिन एह हवाल; छमकावीशुं तुजने, इंम बोले तेविकरालरे; सुणी पामे भय असरालरे, नित्य नित्य ए दुख जंजालरे; लहेतो काढे कोई कालरे; जाणे मिलिओ छे नर्कपालरे ॥ स० १८ ॥ धन धन ते नर राजिआरे, जाणी एहवी नार; दूर रह्या महाभाग ते, जाणो जिम जंबूकुमाररे, वली वयरस्वामी अणगाररे, चोथे खंडे ए साररे; ढाळ ओगणीसमी अधिकाररे, कहे पद्मविजय धरी प्याररे ॥ स० १९ ॥ सर्व गाथा ४७५ ॥

॥ दुहा. ॥

हवे जे रत्नपुरे थयो, ते सुणज्यो अधिकार; शेठे जाण्युं किहां गयो, श्रीमतिनो भरतार. ॥ १ ॥ गयो ते पाछो नावीओ, खोलाव्यो बहु ठाम; विहाणे दीठो जे लिख्यो, श्लोक मनोहर ताम. ॥ २ ॥ तथाहि ॥ हसंतीपुरे धनपति, शेठनो सुत धनदेव; व्योम मारग आवी करी, परणी गयो ततखेव ॥ ३ ॥ तेह सुणी शेठे हवे, श्रीमति रोती जेह; आसासना देइ इंम कहे, इहां तेडावुं तेह. ॥ ४ ॥

॥ ढाळ २० मी. ॥

॥ वींछिआनी देशी. ॥

एक दिन एक सारथपति, सागरदत्त नामे शेठरे; व्यापारने अरथे तिहां जतो, हसंतीपुरी जिहां ठेठरे ॥१॥ जूओ जूओ करम विटंबना. ए आंकणी ॥ तेहने श्रीपुंजे आपीओ, बहु मुल्य रयण अलंकाररे; कहे धनदेवने तुमे आ-

पज्रो, करी आदर अति सतकाररे ॥ जू० ६ ॥ कहेजो संदेसो इणि परे, तुमे आवो आणे ठामरे; निज नारि संभालो मोदशुं, तुम न घटे एवुं कामरे ॥ जू० ७ ॥ हवे सागरदत्त पण चालिओ, ओलंघ्यो सागर जिहाजरे; पहोतो हसंती नयरीए, तिहां करे व्यवसायनां काजरे ॥ जू० ८ ॥ धनदेव घरे गयो अन्यदा, नवि दीठो तिहां धनदेवरे; तव पूछे तेहनी नारिने, भाखो मुजने ततखेवरे ॥ जू० ९ ॥ धनदेव किहां छे दाखवो, तव बोली ते सुणो नारिरे; देशांतरे व्यापारे गयो, आवशे ते दिन दस बाररे ॥ जू० १० ॥ कहे सारथवाह नारी प्रते, श्रीपुंजे दिओ अलंकाररे; धनदेव जमाईने कारणे, श्रीमति झूरे तस नारिरे ॥ जू० ११ ॥ ते कारण तेड्या छे तिहां, तव बोली ते विहु नारिरे; ए वात तो तेहु कहेता हता; उत्सुकता चित्त बहु धारिरे ॥ जू० १२ ॥ पण कार्य वशे देशांतरे, जावुं पड्युं ततकालरे; जातां तिणे इंणिपरे भाखिउं, धरी हर्ष ने थई उजमालरे ॥ जू० १३ ॥ रत्नपुरथी आवे जो कोई, आपजो तस ए शुकराजरे; मुज नारि नवोढा रमणने, वली प्रेम उपावण काजरे ॥ जू० १४ ॥ लेजो वली सुसरो मोकले, इंम कही आप्युं तस हाथरे; शुक सहित रुडु ते पांजरुं, लीधी अलंकृतिनी आथरे ॥ जू० १५ ॥ हवे सागरदत्त ते नयरमां, करी क्रय विक्रय व्यवहाररे; चढीओ घर जावा प्रवहणे, क्रमे सागर पाम्यो पाररे ॥ जू० १६ ॥ उतरी हवे नयरमां संचरयो, पोहोतो श्रीपुंजने गेहरे; कह्यो सर्व वृत्तांत ते शेठने, जे नारिए भाख्यो तेहरे॥ जू० १७ ॥ आ शुक पंजर तिणे आपीउं, नारीने रमवा हेतरे; ते लईने अति मोदशुं, निज पुत्रीने दिए संकेतरे ॥ जू० १८ ॥ भरतार प्रसाद ए पामीने, शुकशुं रमती सुरसालरे; चोथे खंडे ए वीसमी, पद्मविजये भाखी ढाळरे ॥ जू० १९ ॥ सर्व गाथा. ४९४

॥ दुहा ॥

रमतां रमतां एकदा, दवरक दीठो पाय; विस्मय पामी त्रोडीओ, तत्र

तिहां अचरिज थाय. ॥ १ ॥ मूल रुपे धनदेव ते, देखी हरख न माय; विस्मय लहीने पूछती, प्रणमी निज पति पाय. ॥ २ ॥ स्वामी ए अदभूत किशुं, कहो मुजने अवदात; ते कहे जिम देखो तुमे, तिमहीज छे ए वात. ॥ ३॥ हवणां अधिक म पुछशो, सांभली एह विचार; हरखे जई निज तात ने, भाख्यो तेह प्रकार. ॥ ४ ॥

॥ ढाल २१ मी ॥

आवो जमाई प्राहुणा जयवंताजी ॥ ए देशी ॥

श्रीपुंज शेठ हवे हरखशुं जयवंताजी, जोई जमाई रूप गुणवंताजी; अति हरषित सहु कुंटुब ते ज०, सांभली तेह स्वरूप ॥ गु० ५ ॥ अति आदर सनमानथी ज०, रहेवाने आवास गु०; आप्यो स्वर्ग विमानशो ज०, बहु धन पुरित ग्रास ॥ गु० ६ ॥ तिहां धनदेव सुखे रहे ज०, नव परणित लेइ नार गु०; स्वेच्छाए अति स्नेहथी ज०, भोगवे भोग श्रीकार ॥ गु० ७ ॥ जाणे पुण्य उदय थकी ज०, पाम्यो फरी अवतार गु०; करे व्यवसाय घणा तिहां ज०, सकल कला भंडार ॥ गु० ८ ॥ लाभ घणो तेहमां थयो ज०, द्रव्य पात्र हुओ ताम गु०; काल केतोहिकनीगमे ज०, रहेतां तिणहीज ठाम ॥ गु० ९ ॥ इंद्रजाल सुपना समो ज०, एह अनित्य संसार गु०; आयुक्षये तिणे कारणे ज०, शेठ गया यमद्वार ॥ गु० १० ॥ भाई भोजाई एकमनां ज०, श्रीमति उपर राग गु०; अल्प थयो तिहां अनुक्रमे ज०, विरूइ बोले वाग ॥ गु० ११ ॥ यतः स्त्री पीहर नर सासरे, संजमीआं सहवास; एतां होय अलखामणां, जो मंडे थिरवास ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ॥ श्रीमति निज भरतारशुं ज०, जावाने परिणाम गु०; मन चिंते भरतारनो ज०, केवो रहेवा ठाम ॥ गु० १२ ॥ केवी दोय नारी अछे ज०, जोउं तास स्वरूप गु०; उतकंठित चित तेहशुं ज०, कहे पतिने करी चूंप ॥ गु० १३ ॥ जनकनुं घर निज स्वामीजी ज०, नवि देखाडो केम गु०; सासरे रहेवुं नारीने ज०, जनक गृहे नर नेम ॥ गु० १४ ॥ जस कीरति पामे घणी ज०, अन्यथा होय अपमान गु०; तव बोल्यो धनदेव ते ज०, अवसरे मे-

लशुं तान ॥ गु० १५ ॥ धीरयवंती श्रीमाते ज०, मौन करी रही ताम गु; वली कालांतरे एकदा ज०, श्रीमति कहे सुणो स्वाम ॥ गु० १६ ॥ त्रण जातिना पुरुष छे ज०, जघन्य उत्तम नर जात गु०; त्रीजा मध्यय जाणिए ज०, प्रथम स्वसुर गुणे ख्यात ॥ गु० १७ ॥ निज गुण ख्यात उत्तम कह्या ज०, मध्यम बाप गुणेन गु; तिणे तुमने रहेतां इहां ज०, स्वसुर तणे द्रवेण ॥ गु० १८ ॥ उत्तयता नवि एहमां ज०, वली सुणो त्रण प्रकार गु०, बाप गुणे उत्तम कह्या ज०, मध्मम मात प्रकार ॥ गु० १९ ॥ नारि गुणे जे विस्तरयाज०, तेह जघन्य कहेवाय गु०, यद्यपी गुणवंता तुमे ज०, सकल कलाना ठाय ॥ गु० २० ॥ समरथ द्रव्य उपार्जवा ज०, तोपण इंम कहेवाय गु०, जमाइ श्रीपुंज शेठनो ज०, कहे जननो समवाय ॥ गु० २१ ॥ तिणे जो उत्तम पुरुषना ज०, मारगनी करो चाह गु०; जनम भूमि तो अनुसरो ज०, शुं कहिए घणुं नाह ॥गु० २२॥ खंड चोथे एकवीसमी ज०, पद्म विजये कही ढाळ गु०; श्री जयानंदना रासमां ज०, सुणतां मंगल माल ॥गु० २३ ॥ सर्व गाथा ५१७

॥ दुहा ॥

धनदेव नारी वयणथी, बोले इणिपरे बोल; स्वसुर तणे घर जे रहे, जाणुं तेह निटोल. ॥ १ ॥ पण छमका भाजी तणा, नवि विसरीया मुज; हेयामां खटके घणा, शुं भाखुं हुं तुज. ॥ २ ॥ ते सांभली श्रीमाति कहे, छमकानी कहो वात; तव ते धुरथी सवि कहे, छमकानो अवदात. ॥ ३ ॥

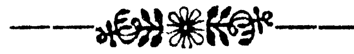
॥ ढाळ २२ मी. ॥

रूडीने रढीआळीरे, वाल्हा ताहरी वांसलीरे. ॥ ए देशी ॥

रूडीने रढीआळीरे, सुगुणा श्रीमतीरे; हसीने बोली तव तिणीवार, एहनो शो गणवो चित्त भार रू० ॥ ४ ॥ मुजने देखावोरे ते तुम भार्यारे, शक्ति हुं जोउं केहवी तास; मुजने जोवा अति पीपास रू० ॥ ५ ॥ शंका

मुकीरे चालो निज घरेरे, तुमने बाधा नही लगार; मुज सरिखी पासे थकां नार रू० ॥ ६ ॥ तेह सुणीनेरे धीरय धारतोरे, द्रव्य करी सहु भेलो ताम; साथे लेई पोतानी वाम रू० ॥ ७ ॥ सयणने पूछीरे धनदेव चालीयोरे, सागर उतरी पाम्यो पार; पोहतो हसंती नयरी मझार रू० ॥ ८ ॥ बहु धन देतोरे दीन अनाथनेरे, गंधहस्ति परे पहोतो द्वारः विस्मय पामी तव बिहु नार रू० ॥ ९ ॥ एशो अचंभोरे आव्यो किहां थकीरे, शुक टलिओ किंम धरे संदेह; मलपतो आव्यो ए निज गेह रू० ॥ १० ॥ इंम विचारिरे बिहु उभी थईरे, जाणिए हयडे हरख न माय; करे मंगल उपचार बनाय रू० ॥ ११ ॥ गौरव करतीरे विनय देखावतीरे, चित्रशालीमां लावी ताम; सिंहासन मांडयुं तिणे टाम रू० ॥ १२ ॥ धनदेव बेठोरे साथे श्रीमतीरे, कुशल क्षेमनी पूछे वात; धनदेव कहे मुजने सुखशात रू० ॥ १३ ॥ मोटी भाखेरे नानीने सुणोरे, जलथी पखालो पियुना पाय; लघु पण शीघ्र थई जल लाय रू० ॥ १४ ॥ भक्तिथी नानीरे पाय पखालतीरे, त्रांबाकुंडी मांहि तेह; ते मोहटी ग्रही ससनेह रू० ॥ १५ ॥ मंत्रे मंत्रीरे तिम आछोटिउंरे, प्रथवी उपर बलथी तांमः मंत्रनो महिमा अचिंत्य छे आम रू० ॥ १६ ॥ वधवा लाग्युंरे पाणी वेलज्युंरे, भय पाम्यो धनदेव असंत; श्रीमती साहमुं जोवे तंत रू० ॥ १७ ॥ श्रीमति भाखेरे मत बीहजे मनेरे, पाणी वधतुं चाल्युं जाय; अनुक्रमे घुंटी पग बोलाय रू० ॥ १७ ॥ ढींचणे आव्युंरे साथलो वूडतीरे, कटि तटने वली नाभि प्रमाण; उदर हृदयने कंठने माण रू० ॥ १९ ॥ वधतुं वधतुंरे नासाए अडयुंरे, धनदेव मनमां अति खेदाय; किम थाशे जल वधतुं जाय रू० ॥ २० ॥ श्रीमति भाखेरे भय मन मांणज्योरे, करुं एहनो हवे हुं प्रतिकार; जोज्यो माहरो ए चमत्कार रू० ॥ २१ ॥ घुंटडे एकेरे ते जल पी गईरे; जिम नवि धरतीए जल देखाय; एक बिंदु नवि तिंणे ठाय रू० ॥ २२ ॥ बिहुं ते नारीरे श्रीमति पाये पडेरे, शक्तिए जीती तें इंणिवार; तुं विद्यागुणनो भंडार रू० ॥ २३ ॥ तुजने आराधुंरे स्वामिनीनी परेरे, त्रणे प्रीति परस्पर जोडि, कामकरे घरना मन कोड रू० ॥ २४ ॥

क्षुद्र विद्याएरे त्रणे बराबरीरे, प्रीति घणी नित्य वधती जाय; सरिखे शी-
लेसहु समठाय.॥रू०२५॥दोयसम त्रीजीरे स्वेच्छाचारिणीरे, अवगुणि संगे अ-
वगुण थाय;गुण सघळा तस नाशी जाय.॥रू०२६॥यतः अंबस्सयनिंबस्सउ। दो-
ए हवि समागयाए मूलाए॥संसग्गीएविणठो। अंबोनिंबत्तणंपत्तो॥१॥ पूर्वढाळ
धनदेव चिंतेरे मनमां इणि परेरे, जो ए बे सम त्रीजी थाय; तो हुं शरण करुं
किहां जाय.॥ रू० २७ ॥ राक्षसी सरखीरे त्रणने छांडिनेरे, करुं हवे आतम
केरुं हित; जिम नवि होय एहवी मुज भीत.॥रू०२८॥ चोथे खंडेरे ढाळ बा-
वीसमीरे, पद्मविजय इम भाखी सार; धनदेव पामशे जयजयकार ॥ रू०
२९ ॥ सर्व गाथा ५४६

॥ दुहा. ॥

कांयक कारय मिस करी, घर छोडणने हेत; ऋषभदेवने देहरे, आव्यो धर्म संकेत.॥१॥ते धनदेव हुं जाणजे, बेठो ताहरी पास; सूडापणुं में अनुभव्युं, केवल दुख आवास.॥२॥पसुता आवी ढूंकडी, पण कोइ दैव संयोग; पशुपणुं नवि पामिआ,तिणे तुमे सुखीआ लोग.॥३॥ में तो मारा तनुथकी, दुख अनुभविउं जोर; तिणे तुमथी मुज आकरां, जाणो कर्म कठोर.॥४॥मदन सुणी रीझ्यो घणुं, विस्मय लही कहे एम; तुम दुख जाणी कीजीए, आतम हित विहु प्रेम. ॥५॥

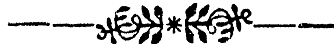
॥ ढाळ २३ मी ॥

बे बे मुनिवर वहिरण पांगरयाजी ॥ ए देशी. ॥

इणे अवसर तिहां मुनिवर आवीआजी, विमलबाहु जस नामरे; बहु मु-
निवरने वृंदे परिवरयाजी, साधु गुणे अभिरामरे.॥इ०६॥पंच सुमते सुमता स-
दाजी, त्रण गुपतिना धाररे; दसविध साधु धरम आराधताजी, भावना भा-
वता बाररे ॥ इ०७॥ जिनवर चैत्यमां जिनवर वांदीआजी, स्तवना करीने
स्तवीआ देवरे; तेह मंडपमां मुनिवर आवीआजी, जिहां मदन धनदेवरे

॥इ०८॥शिष्ये कंबल प्राशुक थानिकेजी, पाथरयुं आवी बेठा तामरे; भक्तिथी बिहु जणे मुनिवर वंदीआजी, करिय पंचांग प्रणामरे ॥इ०९॥धर्मलाभ दीधो मुनिवरेजी, ज्ञाने करी जाणी तास चरित्ररे; धर्मदेशना दिए प्रतिबोधनीजी, सांभलो प्राणी कर्म विचित्ररे ॥ इ०१० ॥ जीवित तटिनी पूर सम कह्युंजी, नट पेटक सम एह कुटंब परिवाररे; शरदना अभ्र समी लक्ष्मी कहीजी, धर्ममां जे मुंझे ते गमाररे ॥इ०११॥ आपद काले शरण न को होएजी, स्वारथ तत्पर ए परिवाररे; शडन पडन विध्वंस ए तनुजी, ललना कूड कपट आगाररे॥इ०१२॥ इणिपरे विघ्न भरयां संसारमांजी, जीवने सुख नहीं लवलेशरे; विषयनुं सुख अणुसम ते मानतोजी, ते ललना आयत छे सुविशेषरे॥इ०१३॥ललना तो आपदानी छे प्रिय सखीजी, सापिण वाघण राक्षसणीने तोलरे; स्वर्गनी भोंगल नरगनी दीपिकाजी, राचे कुण पंडित जेह अमोलरे॥इ०१४॥ कार्य अकारय न गणे प्राणिओजी, विविध प्रकारनां करतो पापरे; तेहथी ए संसार मांही भमेजी, खमतो ते चिहुं गतिनां दुख आपरे॥इ०१५॥ ते कारण तुम धर्म समाचरोजी, विषयथी विरमी महानुभावरे; सर्व विरति रूडी अंगीकरोजी, धरम कारयमां आणी भावरे ॥इ०१६॥निग्रह कीजे सर्व कषायनोजी, इंद्रिय जे छे चपल तुरंगरे; दुर्दम दमीए तपथी तेहनेजी, गुरु कुल वासे वशिए रंगरे॥इ०१७॥उपसर्गने वळी सहीए परीसहाजी, तो भवसायर तरिए भव्यरे; जन्म जरा कल्लोले न बूडिएजी, निर्मल होय शुद्धातम द्रव्यरे ॥ इ० १८ ॥ सकल संसारिक दुखने वामताजी, अकल अबाधित लहे निरवाणरे; निरद्वंधी शाश्वत सुखने अनुभवेजी, विलसे वर केवल दंसण नाणरे ॥इ०१९॥ देशना सांभली मन संवेगीआजी, मदनने धनदेव प्रणमी पायरे; कहे भव अंध कूआथी उधरोजी, दीक्षा कर आलंबने गुरुरायरे॥इ०२०॥करो उपगार स्वामी अम रांकनेजी, गुरुए पण दीक्षा दीधी तामरे; ग्रहण आसेवना शिक्षा बिहु ग्रहेजी, द्वादशांगी धरे जिम निज नामरे ॥इ०२१॥ तीव्र तप चरण आराधे बिहु मुनीजी, बिहु जण स्नेह परस्पर धाररे; गुरु कुल वासे वसता बिहु जणाजी, प्राये ते

साथे करता विहाररे ॥इ०२२॥ अणसण आराधी गया सोहमेजी, पंचप- ल्योपम आय रसालरे; खंड चोथे त्रेवीसमी एकहीजी, पद्मविजय वर ढाळरे ॥ इ०२३ ॥ सर्व गाथा ५६९

॥ दुहा ॥

देव भवे प्रीतिज घणी, करता कार्य अशेष; तिहांथी चवी हवे उपना, ते सांभळो सुविशेष ॥ १ ॥

॥ ढाळ २४ मी, ॥

करकंडुने करुं वंदना हुं वारिलाल ॥ ए देशी, ॥

मदन जीव हवे उपनो, हुं वारिलाल, महा विदेह मझाररे हुं०; नयर विजयपुर सोहतुं हुं०, अलकापुरी अनुहाररे हुं०॥म०२॥समरसेन तिहां रा- जीओ हुं०, विजया वली तस नाररे हुं०; मणिप्रभ नामे तेथयो हुं०, स- कल कला सिरदाररे हुं०॥म०३॥यौवन पाम्यो जेटले हुं०, परणाव्यो तस तामरे हुं०; पलि देखी प्रतिबूझीओ हुं०, थाप्यो सुत निज ठामरे हुं० ॥म० ४ ॥ मणिप्रभ राज्यने पालतो हुं०, वश कीधा बहु रायरे हुं०, सामंत मंत्रीश्वर घणा हुं०, प्रेमे प्रणमे पायरे हुं० ॥ म० ५ ॥ काल गयो इम के- टलो हुं०, गज चढीओ एक दीन्नरे हुं०; रयवाडीए नीकल्यो हुं०, करी ए- काग्र मन्नरे हुं० ॥ म० ६ ॥ एक सरोवर मोटकुं हुं०, कमल विकश्वर मां- हिरे हुं०; गगन तारा गणनी परे हुं०, शोभे अतिशय त्यांहिरे हुं०॥ म०७॥ देखी रमणिकता घणी हुं०, जोई रह्यो चिरकालरे हुं०; पायक पासे अ- णाविउ हुं०, एक कमल ततकालरे हुं० ॥ म० ८ ॥ राय गयो हवे आ- गळे हुं०, वलिओ तेहज मग्गरे हुं०;तेह सरोवर देखिउं हुं०, शोभा गई ते अलग्गरे हुं० ॥ म०९ ॥ अहो अहो ए कहो शुं थयुं हुं०; पूछे परिजन रा- यरे हुं०; परिजन कहे सुणो नरपती हुं०, जिम शोभा कमलायरे हुं० ॥ म० १० ॥ कमल एकेकुं सहु लिए हुं०, तव ए नीपनुं एमरे हुं०; सुणी राजा मन चिंतवे हुं०, अहो ए सरोवर जेमरे हुं० ॥ म० ११ ॥ राज

रीद्धि विण नर तथा हुं०, नवि शोभे कोई कालरे हुं०; ऋद्धि अशाश्वती जाणिए हुं०, सुपनने जिम इंद्रजालरे हुं० ॥ म० १२ ॥ रमणिक जिम किंपाकनां हुं०, फल कडुआं परिणामरे हुं०; इत्यादिक चिंतापरो हुं०, चाल्यो आगल जामरे हुं० ॥ म० १३ ॥ तव दीठा उद्यानमां हुं०, सूरीजिनेश्वर नामरे हुं०; धर्म कथा कहेतां थकां हुं०, कीधो तास प्रणामरे हुं० ॥ म० १४ ॥ देशना सांभली हर्षशुं हुं०, सुतने सोंपी राज्यरे हुं०; संयम लिए सूरि कने हुं०, आप थया ऋषिराजरे हुं० ॥म० १५॥ तीव्र तपश्या आदरी हुं०, पाळे शुद्ध आचाररे हुं०; गगन गामिनी उपनी हुं०, लब्धि बीजी पण साररे हुं० ॥ म० १६ ॥ अवधि नाण वळी उपनुं हुं०, जाणे जगत स्वभावरे हुं०; विचरे प्रथवी पावन करे हुं०, लब्धि तणे पर भावरे हुं० ॥ म० १७ ॥ धनदेव जीव हवे उपनो हुं०, ते सुणजो अधिकाररे हुं०; नगवैताढ्य सोहे घणुं हुं०, जोयण पंचास विस्ताररे हुं० ॥ ध० १८ ॥ जोयण पचीस उंचो वली हुं०, गगनशुं करतो वातरे हुं०; निर्झर कण शीतल घणा हुं०, फरसी पवन आयातरे हुं० ॥ ध० १९ ॥ तिणे सुर किन्नर यक्षनां हुं०, सुखीआं मिथुन उद्यानरे हुं०; रयणिए औषधी दीपती हुं०, दीपे दीप समानरे हुं० ॥ ध० २० ॥ तिहां नयर वर नामथी हुं०, रथनेउरचक्रवालरे हुं०; प्रतिभवने जिहां धूपना हुं०, धूम्र ते मेघनी मालरे हुं० ॥ ध० २१ ॥ रयण मणि पांक्ति तणी हुं०; प्रभा ते इंद्र चापरे हु०; गगने विद्याधर मणि तणा हुं०, किरण ते वीजली व्यापरे हुं० ॥ ध० २२ ॥ चोथे खंडे चोवीसमी हुं०, श्री जयानंदने रासरे हुं०; ढाळ पद्मे कही पुन्यथी हुं०, होए लील विलासरे हुं० ॥ ध० २३ ॥ सर्व गाथा ५९२

॥ दुहा ॥

विद्याधर चक्री वडो, महेंद्रसींह अभिधान; बहु विद्याधर पय नमे, तेह महेंद्र समान ॥१॥ दस दिश जश कीरति घणी, करतो सबलो न्याय; बंधुने

पण परिहरे, जो जाणे अन्याय ॥२॥ न्यायवंतने बंधुपरे, जाणे तेह नरिंद; पररामाथी परमुहो, गुण गण केरो वृंद.॥३॥ राणी रयणमाला भली, पाणी पद्म समान; खाणी सोहग गुण तणी, वाणी कोकील मान.॥४। रायहाणी कंदर्पनी, पहिचाणी मुख चंद, रीसाणी दोषावली, जाणी लोयण अरविंद ॥५॥ सुख भोगवतां दंपती, दोय पुत्र थया तास; रतनचूड मणिचूड तिम, करे कला अभ्यास. ॥६॥ साधी विद्या बहु तिणे, पाम्या यौवन वेश; परणाव्या बिहु पुत्रने, रतनचूड सुविशेश ॥७॥ योग्य जाणीने खगपति, रतनचूडने ताम; पदवी दिए युवराजनी, राज्यभारनां काम ॥८॥

॥ ढाळ २५ मी. ॥

जगतगुरु हीरजीरे ॥ ए देशी. ॥

इण अवसर हवे एकदारे अशुभ कर्मने योग; पूर्व निकाचित उदयथीरे, राणीने थयो रोग ॥ ९ ॥ देखो गति कर्मनीरे ॥ कर्मे सुख दुख होय दे० ॥ रतनमाला राणी तणेरे, अंगे ज्वर असराल; भूख गई अन नवि रुचेरे, टलवले जिम मच्छ जाळ ॥ दे० १० ॥ दाह घणो अंगे थयोरे, बलती झूरे जोर; क्षण पण निद्रा नवि लहेरे, थिर न रहे एक ठोर ॥ दे० ११ ॥ मुख कमलाणुं मालतीरे, फूल ते जिम कमलाय; राजवैद्य बहु तेडीआरे, विकल्प बहु करे राय ॥ दे०१२ ॥ औषध विविध प्रकारनांरे, करता तेह उपाय; मंत्रवादी मंत्रे घणारे, पण ते गुण नवि थाय ॥ दे० १३ ॥ राणीने रोग व्यापीओरे, वैद्य जाणी असाध्य; हाथ खंखेरी उठीआरे, कोई उपाय न लाध ॥ दे० १४ ॥ अनुक्रमे आयु अथिरथीरे, छांडयो तेणीए प्राण; तव आक्रंद ते उछल्योरे, रोवे सहु तिणे ठाण ॥ दे० १५ ॥ राय आंसुभर लोयणेरे, करतो अनेक विलाप; हा देवी तुं मुजनेरे, किम नवि आपे जबाप ॥ दे० १६ ॥ पोक मेली राजा रुएरे, बोले रोतो वाणि; कंकेलि दल रातडारे,हा तुज चरण ने पाणि ॥ दे० १७ ॥ नेत्र ते कमलना दल समारे, चंदवयणी दे बोल; कुंद सुंदर दंत ताहरारे, विद्रुम अधर अमोल ॥ दे० १८ ॥ तुजने किहां हवे दे-

खशुंरे, त्रिभूवन सुनुं आज; भासे तुज विण मुजनेरे, इम रोवे महाराज ॥ दे० १९ ॥ दाघ देई हवे तेहनेरे, दोय पुत्रशुं राय, रोतो न रहे कोयथीरे, न करे कांय व्यवसाय ॥ दे० २० ॥ राजकाज सवि छांडीउंरे, रहे योगीश्वर रीति; मंत्री प्रमुख सवि रायनेरे, इम समजावे नीति ॥ दे० २१ ॥ तुम सरिखा धीर पुरुपनेरे, न घटे करवो शोक; राज्य सीदाए तुम तणुंरे, दुखीओ होए लोक ॥ दे०२२ ॥ उत्पत्ति लय युत्त सर्वछेरे, थिर नहि जगमां कांय; समजाव्यो समजे नहीरे, अधिक धरे दुख राय ॥ दे० २३ ॥ राणी सांभरे क्षणे क्षणेरे, दुख धरे तास वियोग; शाता कहिए नवि लहेरे, कठिन करमना भोग ॥ दे० २४ ॥ चोथे खंडे ए कहीरे, पच्चीसमी वर ढाल; पद्म कहे मुनि आवशेरे, दुख थाशे विसराल ॥ दे० २५ ॥ सर्व गाथा ६१७

॥ दुहा. ॥

गगन गामिनी लब्धिथी, मणिप्रभ जे अणगार; गगन मारगथी आवीआ, तास उद्यान मझार॥१॥ कुमर सहित वंदन भणी, जाय विद्याधर राय; परम हर्ष धरतो थको, प्रणमे मुनिवर पाय ॥ २ ॥ बेठो निज उचितासने, मुनिवर दिए उपदेश; भव्य जीव समजाववा, वली विशेष नरेश ॥३ ॥

॥ ढाल २६ मी. ॥

वात म काढो व्रत तणी ॥ ए देशी. ॥

अंग चार कह्यां दोहिलां, तिहां मानव अवताररे; दस दृष्टांते दोहिलो, भमतां इणे संसाररे ॥ ४ ॥ इम जाणी व्रत आदरो ॥ ए आंकणी ॥ ते पामे पण दोहिलुं, सांभलवुं सिद्धांतरे; घांची मोची आहेडी तणा, भव वली म्लेच्छमां हुंतरे ॥इ०५॥ वाघरी मांछी कसाईना, छींपाने सूत्रधाररे; सांभळवुं कथांथी होए, पामी एह अवताररे ॥ इ० ६ ॥ कुल पामे रोगी घणा, निरोगि कदि थायरे;सांभले श्रद्धा दोहिली, मिथ्या मत मुंझायरे॥इ०७॥सरधा पुण्ये पामीओ, दुर्लभ संयम साररे; विषय कषायमां राचीओ, वली आ-

रंभ अपाररे ॥ इ० ८ ॥ अण वाहलां आवी मले, तिम वाहलांनो वियोगरे; तेहनुं दुख धरतो थको, न लहे तत्व संयोगरे ॥ इ० ९ ॥ मोहे आकुल व्याकुलो, करे विखाद अनेकरे; नवि जाणे इंद्रजाल ए, सुपन थकी अति रेकरे ॥ इ० १० ॥ तीर्थंकर चक्री जिस्या, बलदेवने वासुदेवरे; काले कोई रह्या नहीं, जस करता सुर सेवरे ॥ इ० ११ ॥ कुश अग्रे जल बिंदुओ, चपल जीवित तिम जोयरे; नेत्र कटाक्षने सारिखा, प्रिय संगम तिम होयरे ॥ इ० १२ ॥ गिरि नदी कल्लोल सारिखी, लक्ष्मी अथिर असाररे; यौवन गजकर्ण सारिखुं, रूप संध्या रंग धाररे ॥ इ० १३ ॥ देशना सुणी कहे खगपति, स्वामि सुणो मुज वातरे; तुम देखी मुज हियडले, हरख आनंद न मातरे ॥ इ० १४ ॥ शोक गयो मुज वेगलो, हियडुं हसवा जायरे; तुम मुखचंद विलोकवा, अधिक पीपासा थायरे ॥ इ० १५ ॥ वात न जाए ते कही, शुं कारण तस होयरे; तुमशुं पूरव भव तणो, स्वामी संबंध छे कोयरे ॥ इ० १६ ॥ तव गुरु बोल्या ज्ञानथी, छे तुज मुज संबंधरे; इम कही धनदेव मदननो, सर्व कह्यो प्रबंधरे ॥ इ० १७ ॥ धनदेव ते तुं उपनो, मदन ते मुजने जाणरे; सोहमथी आव्या बिहु, ए संबंध प्रमाणरे ॥ इ० १८ ॥ तुज प्रतिबोधन कारणे, हुं आव्यो सुण रायरे; आपण मित्र पूरवभवे, नारिनो दुख चित्त लायरे ॥ इ० १९ ॥ संजम लेइ गुरु कुले वश्या, उपना एक विमानरे; नारि तणे हवे कारणे, किम दुख धरे अमानरे ॥ इ० २० ॥ सांभली ईहापो थयो, जातिसमरण पायोरे; नरपति गुरुने वीनवे, भगवन सत्य कहायोरे ॥ इ० २१ ॥ मुज उपर अनुग्रह करी, पाउधारया मुनिरायरे; भव सायरमां बूडतां, कीधो मुज सुपसायरे ॥ इ० २२ ॥ रतनचूडने थापीओ, ओत्सवथी निज ठामरे; विरचावे जिनमंदिरे, पूजा अति अभिरांमरे ॥ इ० २३ ॥ गुरु पासे दीक्षा ग्रही, श्रुत सायर लह्या पाररे; तप तपतां अति आकरा, अभिग्रह अनेक प्रकाररे ॥ इ० २४ ॥ विद्याधर मुनि अनुक्रमे, लब्धितणा भंडाररे; बिहु मुनि अनुक्रमे विचरता, शुक्ल ध्यान लहे पाररे ॥ इ० २५ ॥ क्षपक श्रेणि मांडी करी, पाम्या केवल ज्ञा-

नरे; सकल करमनो क्षय करी, पाम्या शाश्वत थानरे ॥ इ० २६ ॥ चोथे खंडे छव्वीसमी, पद्मविजय इम ढाळरे, ब्रह्म वैश्रवण वदे वली, आगल वात रसालरे ॥ इ० २७ ॥ सर्व गाथा ६४४

॥ दुहा ॥

धनदेव मदन दुविधतणुं, चरित्र विचारे जेह; इह भव परभव दुख दिए, तरुणी किम ग्रहे तेह ॥ १ ॥ सांभली सहु विस्मय लह्या, चमक्या चातुर लोक; राय कहे चित्त रीझीओ, हृदयथी वाणी रोक ॥ २ ॥ वात कही वारू परे, नारी चरित्र निदान; दुखे तजाए देवता, माडयुं जिणे घरमान. ॥ ३ ॥ निंदनीक सघली नहीं, अबला ए एकांत; मुगते गई महिला घणी, पुष्ट घणुं ते पंत॥ ४ ॥कर्म वशे सहु कोयने, गुणने दोष गणाय; आश्रव तस कारण अछे, निंदा आश्रव न्याय ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २७ मी. ॥

सुंदर पाप थानिक तजो सोलमुं. ॥ ए देशी. ॥

सुंदर तुमे अमने धुर भाखिउं, वयण संभालो आपहो; सुं० सामान्यने घर नवि घटे, दोय प्रिया संतापहो ॥६॥ सुंदर तुमे अम बहु उपगारिआ ॥ सुं० नहीं सामान्य पुरुष तुमे, जेने पीडे नारिहो; सुं० प्रार्थना भंग करे नही, सज्जन कोई प्रकारहो ॥ सुं०तु० ७ ॥ सुं० मूज पुत्री अंगीकरो, तव बोले भूदेवहो; सुं० इंम छेतो पण पडखिए, अवसरे जाणशुं देवहो ॥ सुं० तु० ८ ॥ सुं० कांयक प्रतिज्ञा माहरे, ते जिहां नवि पूरायहो; सुं० तिहां लगे तुमे नवि बोलवुं, इंम सुणी चुप रह्यो रायहो ॥ सुं० तु० ९ ॥ सुं० राय मंत्री मुख हरखीआ, सांभली कन्या तेहहो; सुं० मोद लही मनमां घणुं, अंगीकरी ससनेहहो ॥ सुं० तु० १० ॥ सुं० एक दिन राय सभा करी, बेठा सहु परिवारहो; सुं० तिणे समे प्रणमी वीनवे, आवीने प्रतिहारहो ॥ सुं० तु० ११ ॥ सुं० दूत आव्यो पद्मरथ तणो, ते आवे के जायहो;

सुं० मोकल वेहेलो तेहने, इणिपरे बोले रायहो ॥ सुं० तु० १२ ॥ सुं० मोकल्यो दूत ते आवीओ, परखदा देखे तामहो, सुं० रतन आभूषण झलकतां, रूपे जेहवो कामहो ॥ सुं० तु १३ ॥ सुं० मंत्री सामंतने शेठीआ, सेनापति सत्थवाहहो; सुं० अंगरक्षक विविधायुधे, परिवरयो नृप उत्साह हो ॥ सुं० तु० १४ ॥ सुं० बेठो कनक सिंहासने, चामर छत्र धरंतहो; सुं० ब्रह्मवैश्रवण पासे रह्यो, दूत ते नृप प्रणमंतहो ॥ सुं० तु० १५ ॥ सुं० पंडित कथकने दूधरा, बखतरीआ वडवीरहो; सुं० शोभा अधिकी इंद्रथी, चमक्यो देखी नृप नीरहो ॥ सुं० तु० १६ ॥ सुं० दृष्टि संज्ञाए बेसारिओ, पूछे नृप सुख शातहो; सुं० भगिनीपतिने वली कहे, तुज आगमननी वातहो ॥ सुं० तु० १७ ॥ सुं० ते कहे तुम पसायथी, मुजने छे सुख शातहो; सुं० तुम भगिनीपति सुखे रहे, हवे सुणो मुज अवदातहो ॥ सुं० तु० १८ ॥ सुं० तम पासे मुज मोकल्यो, सांभलो कारण तेहहो; सुं० दैव योगे क्रोध उपनो, पुत्री उपर मुज देहहो ॥ सुं० तु० १९ ॥ सुं० विजयसुंदरी दीधी भिल्लने, तेह गयां कोइ ठामहो; सुं० खोल करी घणी तेहनी, वनवाडीपुर गामहो ॥ सुं० तु० २० ॥ सुं० खबर न लाधी तेहनी, तिणे नित खेद ते थाय हो; सुं० तुमे पण तस जोवरावजो, विविध प्रकारनां ठायहो ॥ सुं० तु० २१ ॥ सुं० वात सुणो एक माहरी, छे तुम पुत्री जेहहो; सुं० पद्मदत्त मुज पुत्रने, परणावो तुमे तेहहो ॥सुं०तु०२२॥ सुं० तेह वचन श्रवणे सुणी, नरपति करे विचारहो; सुं० उत्तर एहने आपीए, कांयक उचित प्रकारहो ॥ सुं० तु० २३ ॥ सुं० भगिनी जो दीधी कौलने, तो ए अनरथ कीधहो, सुं० देउं जो पुत्री तस कुले, तो अनरथ प्रसिद्धहो ॥ सुं० तु० २४ ॥ सुं० ए नृप सूरवीर घणो, कोश सैन्य बल सारहो; सुं० मीठे वयणे निषेधीए, न्याय युक्ति अनुहारहो ॥ सुं० तु० २५ ॥ सुं० इम विचार करी कहे, भद्र करी में शोधहो; सुं० भिल्ल कुमरी कोइ थानिके, नवि पाम्यो तस बोधहो ॥ सुं० तु ० २६ ॥ सुं० कुमरने जे साजो करे, निज पुत्री देउं तास हो; सुं० एह प्रतिज्ञा कारणे, दीधी ब्राह्मणने खासहो ॥ सुं० तु० २७ ॥ सुं०

कुमरीने पण ए गम्यो, देखी कला विलासहो; सुं० ए सम अवर न को गुणी, जोतां जोड न जासहो ॥ सुं० तु० २८ ॥ सुं० चोथे खंडे ए कही, सत्तावीसमी ढाळहो; सुं० पद्मविजय कहे सांभळो, सुणतां मंगल मालहो ॥ सुं० तु० २९ ॥ सर्व गाथा. ६७३.

॥ दुहा. ॥

भिक्षुकने भली दीकरी, दूत कहे किम दीध; भूप कहे भिक्षुज भणी, पूरवे अर्पण कीध ॥ १ ॥ ब्राह्मण वारू भिक्षुथी, वदे दूत तव वाण; क्रोध वशे ए कीधलुं, जगतीपति कहे जाण ॥ २ ॥ प्रतिज्ञा अमे पालवा, कीधुं एहवुं काम; दक्षपणे दूतज कहे, अवलुं कीधुं आम. ॥ ३ ॥ राजकुमर अंतरंग छे, ब्राह्मण बाह्य सरूप; मारग पाधरो मुकीने, विरुओ करो विरूप ॥ ४ ॥ रूपे हरव्यो रतिपति, किहां ए कुमर सरूप; नट विद्या प्रमुखे निखर, किहां ए ब्रह्म कुरूप. ॥ ५ ॥ उपगारिने आपिए, दक्षणा धननुं दान; राजकुमरी ए विप्रने, पण देवी न प्रधान ॥ ६ ॥

॥ ढाळ २८ मी. ॥

ओलगडी आदि नाथनींजो. ॥ ए देशी. ॥

दूतने कहे हवे नरपतिजो, करी प्रतिज्ञा जेहजो; तेह युगांते नवि फरेजो, निरवहवुं धरी नेहजो ॥दू०७॥यतः दिगाजकूर्म्मकुलाचल। फणिपतिविधृतापिचलतिवसुधेयं ॥ प्रतिपन्नममलमनसां। नचलतिपुंसांयुगांतेपि ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ सहु सम्मत में ए करयुंजो,हवे न करो अन्य विचारजो; दूत कहे हित तुम कहुंजो, मुज मानो वचन ए वारजो ॥ दू० ८ ॥ बलीयाशुं सज्जनपणुंजो, राखिए तो सीजे काजजो; कन्या राजकुमारनेजो, नहीं आपो तो नहीं रहे लाजजो ॥ दू० ९ ॥ बलथी लेशे जो कदाजो, कुंण वारणहारो तासजो; सूरवीर ते भूपतिजो, प्रतिवीर ते तृण छे जासजो ॥ दू० १० ॥ तेहना सैन्य समुद्रमांजो, तुम बल साथूचूर्ण प्रमाणजो; तेह आक्रमशे

तुजनेजो, तव नवि थाशे कोइ आणजो ॥ दू० ११ ॥ ते माटे तुज राज्य-नीजो, जीववानी जो होय चाहजो; तो कन्या द्यो नृपकुमारनेजो, एहज सीधो छे राहजो ॥ दू० १२ ॥ सांभली रायने उपनोजो, बहु क्रोध तथा अभिमानजो; कहे रे दूत तुं बोलवाजो,घणुं निपुणने वली सावधानजो ॥ दू० १३ ॥ मुज आगळ पण बोलतोजो, धीठाई धरीने जोरजो; पण निज स्वा मिने नवि कहेजो, उपदेश वचन करी सोरजो ॥ दू० १४ ॥ क्षत्री कुल मे-लुं करेजो, ते क्षत्री पंक्तिमां नाहिजो; नास्तिकमां अग्रेसरीजो, किम अंतर किम उत्साहजो ॥ दू० १५ ॥ तेहशुं सज्जनता करेजो, कुलवंतने आवे ला-जजो; पापी अन्यायीने नहीं रहेजो, चिरकाल लक्ष्मीने राजजो॥ दू० १६ ॥ यतः तरुवत्ताटिनीतटोद्गतं । प्रमदाहृद्गतगुह्यमंत्रवत् ॥ जलवच्चमृदामभाजने । नचिरंतिष्ठतिपापिषुश्रियः ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ सूरता ते निज गेहमांजो, प-ण सूरता नहीं संग्रामजो; सहजे तृण सरिखा थशेजो, गली जाशे सघलुं धामजो ॥ दू० १७ ॥ तेहना सैन्यने सायरेजो, साथूचूर्ण ते बीजा राय-जो; पीवा ते सायर भणीजो, मुज वडवानल सम कायजो ॥ दू० १८ ॥ को-ण बीहे छे एहथीजो, निज जीवित रुठो एहजो; तो सनद्ध थई आवजोजो; संग्रामे जोईशुं तेहजो ॥ दू०१९ ॥ निग्रह योग्य छे माहरेजो, मुज भाणेजी-ने अपमानजो; कीधुं पण में राखियुंजो, स्वाजन्यपणुं बहु मानजो ॥ दू० २० ॥ मदमातो ठकुराइथीजो, जो लोपे स्वजनपणुं तेहजो; तो खीर खांड घृत भोजनेजो, भूख्याने आव्युं एहजो, ॥ दू० २१ ॥ जा वहेलो निज स्वा मिनेजो, केहजे तुं माहरी वाणजो; कौल कुले नवि दीजीएजो, ए कन्या अनरथ जाणजो ॥ दू० २२ ॥ करजो जिम जाणो तुमेजो, तव बोल्यो ब्राह्मण वाणजोः अहो राजन अतिशय क्षमाजो, तुमची दीठी गुण खाणजो ॥ दू० २३ ॥ इम कहे पण दूतनेजो, अजी गलहस्त न कीधजो; काइक सु-भट ते सांभलीजो, दूतने गलहस्त ते दीधजो ॥ दू० २४ ॥ दूतने क्रोध चढ्यो घणोजो, देखी निज अपकारजो; चाल्यो पाछो वेगशुंजो, अमर-ष धरतो अपारजो ॥ दू० २५ ॥ पद्मरथ राजाने कह्योजो, सघलो तेहनो

अवदातजो; नरपति सुणी कोप्यो घणुंजो, अगनिमां मधुनो पातजो ॥ दू० २६ ॥ चोथे खंडे ए कहीजो, अठावीसमी रुडी ढाळजो; पद्मविजय कहे मद छांडीएजो, मदथी होए बहु जंजालजो ॥ दू० २७ ॥ सर्व गाथा ७००

॥ दुहा. ॥

सैन्य मल्युं तिहां सामटुं, वाज्यां रण वाजित्र;गजवर बेठो गेलशुं, चाल्यो सैन्य विचित्र.॥१॥अति उत्साह इलापति, छत्र चामर छाजंत; गाजे वाजित्रे गगन, हैडे हर्ष धरंत ॥ २ ॥ शब्द शकुन वारे सकल, पण न रह्यो पल एक; कमलप्रभ नृपने निकट, आव्यो अति अविवेक ॥ ३ ॥ हाथी त्रीस हजारशुं, रथ पण त्रीस हजार; त्रीस लाख वली तुरगशुं,चंचल पवन प्रचार. ॥ ४ ॥ त्रीस कोडि पायक तुरत, आव्यो मेली आम; सांभली निज मंत्री सहित, करे विचार एह काम. ॥ ५ ॥

॥ ढाळ २९ मी. ॥

जीहो जाण्युं अवधि प्रयुंजिने. ॥ ए देशी. ॥

जीहो कमलप्रभ कहे मंत्रीने, लाला बलीआशुं भरी बाथ; जीहो कोपमान शुं बोलीआ, लाला किम रहेशे एह साथ. ॥ भाविक जन जोज्यो पुन्य प्रकार० ६ ॥ जीहो मंत्री कहे जे कीधलुं, लाला अणकीधुं नवि होय; जीहो परपराभव न सहि शके, लाला क्षत्रि कुलनो कोय ॥ भ० ७ ॥ जीहो दोष देखी नास्तिक कुले, लाला कन्या नवि देवराय; जीहो अणघटती ए कांय नथी, लाला सैन्य करी समुदाय ॥ भ० ८ ॥ जीहो वप्र सज्ज करी झुंझीए, लाला भरीए कण ने नीर; जीहो नृप कहे नगरथी नीकली, लाला युद्ध करुं इण तीर ॥ भ० ९ ॥ जीहो गढमां रहीने झुझीए, लाला देश भंग निज थाय; जीहो शत्रु देशने आक्रमे, लाला वीरथी किम सेहेवाय ॥ भ० १० ॥ जीहो ब्रह्मवैश्रवण कहे तदा, लाला भूपे कही सत्य वात; जीहो भय मनमां मत राखजो, लाला जय थाशे सुखशात. ॥ भ० ११ ॥ जीहो जीतीशुं हुं एकलो, लाला रहो सघला सुखमांहि; जी-

हो नाटिकनी परे देखजो, लाला संगर मुज उत्साह ॥ भ० १२ ॥ जीहो सांभली नरपति हरखीओ, लाला मेली सैन्य अपार; जीहो पंच परमेष्टि समरतो, लाला करे मंगल उपचार ॥भ०१३॥ जीहो चामर छत्र धरावतो, लाला बेठो ते गजराज; जीहो सुभ शकुने ते नीकल्यो, लाला पुर बाहिर नरराज ॥भ० १४॥जीहो विविध आयुद्ध धरी रथ चढयो, लाला नृपने पुठे जाय; जीहो ब्रह्मवैश्रवण शोभे घणो, लाला युद्ध सामग्री सजाय ॥भ०१५ ॥ जीहो पूरवे कमळाए कह्युं, लाला तुमे कोई अगम सरूप; जीहो मुज भरता मत मारजो, लाला यद्यपि आग अनूप ॥ भ० १६ ॥ जीहो निज नारी पण इम कहे, लाला मत मारजोरे तात; जीहो ब्रह्मवैश्रवण अंगीकरयुं, लाला तास वचन विख्यात ॥ भ० १७ ॥ जीहो शीघ्र थई साहमो जई, लाला जे निज देशनी सीम; जीहो हय गय रहभट अर्द्ध छे, लाला पण उत्साह अनीम ॥ भ० १८ ॥ जीहो बिहु दल सुभट ओच्छव परे, लाला माने निज निज ठाम; जीहो शस्त्र जागारिका जागता, लाला सूर उदय थयो ताम ॥ भ० १९ ॥ जीहो रण वाजिंतर वाजिआं, लाला दोय सैन्यमां ताम; जीहो नादे बिल फणी सलसल्या, लाला गज गया गह्वर ठाम ॥ भ० २० ॥ जीहो कौतिक जोवाने मिल्या, लाला राक्षसने भूत प्रेत; जीहो सन्नद्ध बद्ध थई मिल्या, लाला दोय सुभट रण हेत ॥ भ० २१ ॥ जीहो हय गय रथ भट बिहु तणा, लाला निज निज ठाम रहंत; जीहो अग्र सेनानी बिहु तणा, लाला मांहो मांहि मिलंत ॥ भ० २२ ॥ जीहो गजवर सोहे गिरि समा, लाला रथ ते जाणुं विमान; जीहो सुभट पडे वली उछले, लाला दिसे सिंह समान ॥ भ० २३ ॥ जीहो गरुडपरे हय हेंखता, लाला गज गर्जारव जोर; जीहो रथ चित्कार घणा होए, लाला सुभटतणा बहु शोर ॥ ॥ भ० २४ ॥ जीहो अट्टहास भूत व्यंतरा, लाला फूटो मानुं आकाश; जीहो भट मुद्गरे हस्ति पड्या, लाला पक्ष छेद नग खास ॥ भ० २५ ॥ जीहो पापडपरे रथ भांजतो, लाला बाण मंडप तिहां होत; जीहो आतप तिहां पसरे नहीं, लाला शस्त्र अगनि उद्योत ॥ भ० २६ ॥ जीहो इम भैरव

संग्राममां, लाला हारयुं कमलप्रभसेन; जीहो कमलप्रभ उठे हवे, लाला रातो रोश रसेन ॥ भ० २७ ॥ जीहो ब्रह्मवैश्रवण वदे तदा, लाला शो तुम उद्यम एह; जीहो मुज बेठे सुखमां रहो, लाला इम वारी नृप तेह ॥ भ० २८ ॥ जीहो रथ बेठो विविधायुधे, लाला चाल्यो वरसे बांण; जीहो कवच सहित हणे सुभटने, लाला केइकनां शिर त्राण ॥ भ०२९ ॥ जीहो लोह त्राणथुं हाथीआ, लाला पाखर सहित तुरंग; जीहो समकाले सहस्रोगमे, लाला लागे अलक्षित अंग ॥ भ० ३० ॥ जीहो मस्तक रहित केई थया, लाला करपद रहित अनेक; जीहो निज सैन्य औषधी बले, लाला सज्ज करे ते छेक ॥ भ० ३१ ॥ जीहो चक्र गदा मुद्गर वली, लाला खडग ते थयां अर्क तूल; जीहो शत्रु सैन्य लही त्रासने, लाला देखी ते प्रतिकूल ॥ भ० ३२ ॥ जीहो केईक मुखे तरणां दिए, लाला केइक मुके शस्त्र; जीहो केई जलाश्रये केइ वली, लाला पहेरे नारिनां वस्त्र ॥ भ० ३३ ॥ जीहो केईक गह्वरमां गया, लाला केई लिए जपमाल; जीहो केईक शरण तेहनुं करे, लाला मारो रखे कृपाल ॥ भ० ३४ ॥ जीहो नमो अरिहंताणं कहे, लाला कपट श्रावक थई तेह; जीहो मुके तेहने जीवता, लाला कुमर कृपानो गेह ॥ भ० ३५ ॥ जीहो अरिहंत नामे विशेषथी, मुके आणी प्यार; जीहो पुण्ये जय लछीवरे, लाला कोई न लोपे कार॥ भ० ३६ ॥ जीहो चोथे खंडे इणिपरे, लाला ओगणत्रीसमी ढाल; जीहो पद्म कहे श्रोता घरे, लाला होए मंगलमाल ॥ भ० ३७ ॥ सर्व गाथा ७३७

॥ दुहा ॥

सैन्य विसंस्थल निज सबल, देखी तेह नरिंद; उठी क्रोधे आवीओ, सुभटना साथे वृंद ॥ १ ॥ ब्रह्मवैश्रवण प्रते वदे, आज सुगाल अनंत; भिक्षा कण दिए भामिनी, मार्गी खाओ मरणांत ॥ २ ॥ ताम्र भाजन देवुं तिण व्रती, परकामे किम प्राण; छांडे छोकरवादथी, एहवो केम अजाण ॥ ३ ॥

ब्रह्म जाणी उवेखीओ, मारंतां तुज मुज; लाजे बाण ते लोकमां, तिणे न-वि मारुं तुज ॥ ४ ॥ नाथ अछुं सेनातणो, मारे तेहने केम; क्रोध करी तव द्विज कहे, पृथ्विपति सुण प्रेम ॥ ५ ॥ जिहां पराक्रम जोईए, तिहां ब्रह्म क्षत्री न हेत; कुलनुं काम ताहरे किशुं, जाणशुं जुध संकेत ॥ ६ ॥ पर निं-दानो प्रेम तुज, माहरे प्राक्रम प्रेम; सेनानाथतणो हवे, आणुं अंत हुं एम. ॥ ७ ॥ ताहरा प्राण थकी तुरत, सारो करुं सगाल; प्रेत पति घर प्रेमथी, जाए सहु जंजाल ॥ ८ ॥ विधि भिक्षा देशे भली, ताहरुं राज्य तैयार; न-हीं ताम्रपात्रनुं काम मुज. वली सांभलो विचार ॥ ९ ॥ पुत्री वधथी पापी-आ, नवि बीहनो मन मांहि; ब्रह्महत्यानी वातथी, समजावे शुं आंहिं ॥१०॥ ब्रह्म जाणी उवेखीओ, ए कायर अवदात; परउपगार पराक्रमे, करवो मुज एकांत ॥ ११ ॥ रवि द्रुम चंद्र वारिद वली, दृष्टांते तुं देख; धर्म द्वेषे करी आंधली, निज पुत्री निरवेखि ॥ १२ ॥ वली नास्तिक थई वांछतो, पुत्री श्राधनी प्रेम; तस फल देखावुं तने, जोतुं करिए जेम ॥ १३ ॥

॥ ढाळ २० मी. ॥

धवलशेठ लेई भेटणुं. ॥ ए देशी. ॥

क्षत्रीवट हवे दाखवो, गुण तो फलथी जणायरे; उत्तम नर लव नवि क-रे, सांभल तुं नररायरे, सूरपणुं जूओ सूरनुं ॥ १४ ॥ ए आंकणी ॥ क्रोध अगनि दीप्यो घणुं, वरसे झडो झड वाणरे; ब्रह्मवैश्रवण करे तदा, खंडो-खंड प्रमाणरे ॥ सू० १५ ॥ सूभट भूपतिना कोड्योगमे, बांण मुके समका-लरे; ते सहुने ब्रह्म एकलो, बाणे वींधे ततकालरे ॥ सू०१६ ॥ व्याधथी मृग परे नासता, जाए दिशो दिश भागारे; लेतां मुकतां बाणने, नवि देखे को-ई लागारे ॥सू०१७ ॥ अद्भुत शक्ति देखी करी, सहुए विस्मय पायारे; भा-ग्यतणी स्तवना करे, अहो बल अतिशय भायारे ॥ सू० १८ ॥ कमलप्रभ-ना सुभटने, अति वधीओ उत्साहरे; न रह्या वारया ते सहु, पेठा संगर मां-हिरे ॥ सू० १९ ॥ कुमरने नृप बेहु लडे, झूझे सैन्य ते दोयरे; सुभट मस्तक

बहु गगनमां, राहुमय परे होयरे ॥ सू० २० ॥ शस्त्र मुकी जा मुकीओ, कायरने नवि मारुंरे; जो क्षत्रीपणुं धारतो, तो बल जोउं ताहरुंरे ॥ सू० २१॥ बाल तुं फोकट कां मरे, जा तुं मुक्यो जाणीरे; वीर तुं शर वींध्यो थको, सूझे छे इंम बांणीरे ॥ सू० २२ ॥ उठो उठो मारो तुमे, मारो मारो इम भाखेरे; शोर बकोर घणो थयो, कविजन केतुं दाखेरे ॥ सू० २३ ॥ रायनुं धनुष छेद्युं हवे, छत्र चामर शिर त्राणरे; राय ग्रहे अभिनव धनुं, तेहथी चलावे बाणरे ॥ सू०२४॥ धनुष वाडवनुं छेदियुं, वाडव आणी रीसरे; लेई मोगर रथ भांजीओ, हवे कोपे पृथिवीशरे ॥ सू० २५ ॥ विप्रनो रथ खंडो खंड करयो,गदा करी चकचूररे;ब्राह्मणे धनुष द्विधा करयुं, आणी अतिशय सूररे ॥ सू० २६ ॥ खड्ग घात तव नृप करे, ते ब्राह्मण वंचावेरे; खडग वाडवनुं छेदिउं, उलट पालट इम थावेरे ॥ सू० २७ ॥ अमरष धरी ब्राह्मण तदा, नृपने इंम बोलावेरे; मल्ल युद्ध करिए बिहु, नृप पण सनमुख आवेरे. ॥ सू० २८ ॥ भुजा स्फोट पद घातथी, ते पृथवी कंपावेरे; कुर्कट परे उपडे पडे, विस्मय सहु तिहां पावेरे ॥ सू० २९ ॥ तर्जना करे गाजे घणुं, उटे आलोटे दोयरे, उपर अध थाए वली; वलगे विछडे दोयरे ॥ सू० ३० ॥ सूरवीर जय इच्छता,थाक्यो भूपति तामरे; माया विप्र थाक्यो नहीं, गजशुं हरिजिमहामरे ॥ सू०३१ ॥ मुष्टिए मारयो हृदयमां, मूर्छा लह्यो तव भूपरे; मुखथी तिम लोही वमे, पडियो काष्ट सरूपरे ॥ सू० ३२ ॥ सूरसुभट लख्खो गमे, नृपने लेवा आवेरे; तव वाडव वर्षा तिहां, बाण तणो वरसावेरे ॥ सू० ३३ ॥ शस्त्र सवे तस भांजिआं, नाठा मृगपरे तेहरे; बाणे आकुल व्याकुला, अति उत्सुक पण जेहरे ॥ सू० ३४ ॥ संग्रामे क्षय कालमां, स्वामीने न लेवायरे; भ्रूसंज्ञा करी सुभटने, प्रेरे कमलप्रभ रायरे ॥ सू० ३५ ॥ पद्मरथ राजा प्रते, बांधी निज रथे घालेरे; तेहना सुभट देखी करी, चिंतवे इंम तिण कालेरे ॥ सू० ३६ ॥ हवे शुभवुं शे कारणे, एहनुं शरण करीजेरे; इंम करी द्विज शरणुं करे, द्विज पण तास वदी-

जेरे, ॥ सू० ३७ ॥ बीहक म करो स्वामीअछुं, इम आसासना देवेरे; जय जय शब्द थया तिहां, पुष्प वृष्टि सुर खेवेरे ॥ सू० ३८ ॥ दुंदभि वाजे आकाशमां, जय वाजां बहु वाजेरे; कमलप्रभ नृप सैन्यमां, जय जय शब्द विराजेरे ॥ सू० ३९ ॥ अरिहा देव गुरु निस्पृही, धर्म केवलीनो भाख्योरे; जेहना हृदय मांहिं वश्या, जय पण तेहनो दाख्योरे ॥ सू० ४० ॥ चोथे खंडे त्रीसमी, पद्मविजय कही ढाळरे; धर्म करो भवि प्राणिया, धर्मथी मंगल मालरे ॥ सू० ४१ ॥ सर्व गाथा ७७८

दुहा.

त्रण्य तत्व जस चित्त नहीं, ते लहे दुःख अनंत; सुख भाजन नवि संभवे, किम करे कर्मनो अंत ॥ १ ॥ सासू वयण संभारिने, वली निज वधुनी वात; औषधिथी कीधो अवल, वाडवे जग विख्यात ॥ २ ॥ निगडित करीने नांखीओ, पिंजरमां भूपाल; मत नास्तिकनो मुकशे, छोडिश तव छोगाल. ॥३॥ शत्रु सैन्य निज सैन्यमां, सज्ज करया सविजीव; औषधि जल सींची इंणे, ते लह्या हर्ष अतीव ॥ ४ ॥ अहो स्वपर सरिखा अछे, उत्तम करे उपगार; इंम स्तवना अतिशय करे, प्रमुदित थई अपार ॥ ५ ॥

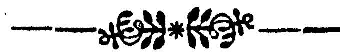
॥ ढाळ ३१ मी. ॥

जीरे मारे जाग्यो कुंअर जाम. ॥ ए देशी. ॥

जीरे मारे कमलप्रभ हवे राय, कुमरने आलिंगन करे जीरेजी; जीरे० स्तवना करे इंम तास, तुम सम कुण अम उपगरे जीरेजी ॥ ६ ॥ जीरे० अहो तुम शक्ति अगाध, अहो सूरवीर गंभीरपणुं जीरेजी; जीरे० पूरव पुण्य पसाय, अमे कृतार्थ थया घणुं जीरेजी ॥ ७ ॥ जीरे० धुणाक्षरने न्याय, तुमे एक विधि नीपजावीआ जीरेजी; जीरे० नृप चढ्यो गजवर खंध, साथे कुमर बेसारिया जीरेजी ॥ ८ ॥ जीरे० पेसे नगरी मांहिं, विविध वाजित्र वजावते जीरेजी; जीरे० ब्राह्मण शत्रु सैन्य, नगर आसन्न ते थापते जीरेजी ॥ ९ ॥ जीरे० मंत्री सेनानी मुख, परिकर सार जोई करी जीरेजी; जीरे० राखे ते-

मांथी आप, सेवा कारण चित्त धरी जीरेजी ॥ १० ॥ जीरे० घर घर तोरण माल, स्वस्तिक मुक्ताफले करे जीरेजी; जीरे० नाटिक नव नव भांत, ध्वज आपण घरने शिरे जीरेजी ॥ ११ ॥ जीरे० पृथिवीपति द्विज युक्त, चामर छत्र धरावता जीरेजी; जीरे० महा महोत्सव मंडाण, नृप मंदिर क्रमे पावता जीरेजी ॥ १२ ॥ जीरे० मंत्री सामंत सहु लोक, विसरज्या निज घर गया जीरेजी; जीरे० परिवरयो निज परिवार, द्विज पण निज घर आवीआ जीरेजी ॥ १३ ॥ जीरे० राजवर्गी पुरलोक, ब्रह्मवैश्रवणना गुण स्तवे जीरेजी; जीरे० रण कथा तेह संभारि, करे आलाप ते नव नवे जीरेजी ॥ १४ ॥ जीरे० पिंजर रथमां थापि, तेडाव्यो पद्मरथ प्रते जीरेजी; जीरे० हुकम करी द्विजराज, भुंजाव्यो अवसर थते जीरेजी ॥१५॥ जीरे० बीजे दिन हवे भूप, बेठा अर्द्धासने द्विज मली जीरेजी; जीरे० मेली सभा तिणी वार, तेड्यो पद्म राजा वली जीरेजी ॥ १६ ॥ जीरे० काढी पिंजर बहार, बोलावी द्विज इंम कहे जीरेजी; जीरे० पुत्री विंटवण पाप, तुज सरिखा इंणि परे लहे जीरेजी ॥ १७ ॥ जीरे० हजिअ न आव्यो अंत, फल देखावुं ते हवे जीरेजी; जीरे० औषधि मस्तके थापि, मंकड कीधो वाडवे जीरेजी ॥ १८ ॥ जीरे० लोह श्रृंखला आणि, घाली गले कौतिक करी जीरेजी; जीरे० सभा लोक सहु देखि, होंशे जोवे फिरि फिरि जीरेजी ॥१९॥ जीरे० निज नरने कहे विप्र, राज मारग त्रिक चाचरे जीरेजी; जीरे० फेरवो घर घर हाट, जिम वली फरी न समाचरे जीरेजी ॥ २० ॥ जीरे० मारो कोरडा तास, ते सहु नर अंगीकरे जीरेजी; जीरे० लेई जाए जाम, तव कमला आसुं झरे जीरेजी ॥ २१ ॥ जीरे० पति विटंबना देखि, कहे निज नृपभ्राता भणी जीरेजी; जीरे० मुज तुज थाए अपवाद; वात वारो अनरथ तणी जीरेजी ॥ २२ ॥ जीरे० कमला कहे सुणो वत्स, मात वचने मुको तुमे जीरेजी; जीरे० अपराधी भरतार, पतिव्रता सेवुं अमे जीरेजी ॥ २३ ॥ जीरे० नृप कहे ए अनाथ, दीनशुं क्रोध घटे नहीं जीरेजी; जीरे० प्रणामांत होय क्रोध, सज्जन ते कहीए सही जीरेजी ॥ २४ ॥

जीरे० क्रोध शक्ति तुम दीठ, हवे प्रसाद ते दाखवो जीरेजी; जीरे० कीजे भूप स्वरूप, ए अम वचन ते राखवो जीरेजी ॥ २५ ॥ जीरे० विप्र कहे जो एह, जैन धरम चित्तथी करे जीरेजी; जीरे० तो करुं मूल स्वरुप, पूछो एहने दिल खरे जीरेजी ॥ २६ ॥ जीरे० पूछयुं तेहने ताम, चेष्टाए कहे ए खरुं जीरेजी; जीरे० मुकुं नास्तिक वाद, जैन धरम साचो करुं जीरेजी ॥ २७ ॥ जीरे० ब्रह्मवैश्रवणे कीध, मूल गुरुऔषधि थकी जीरेजी; जीरे० निगड भंजावी ताम, आसासना दिए प्रतीतकी जीरेजी ॥ २८ ॥ जीरे० सिंहासने ते राय, बेसारयो आणंद थयो जीरेजी; जीरे० कमलप्रभ मुख राय, प्रणमे चित्र हृदय भयो जीरेजी ॥ २९ ॥ जीरे० सोंप्युं सघलुं सैन्य, ते प्रणमे अति नेहशुं जीरेजी; जीरे० बोले तव भूपाल, नीचूं मुख करी तेहशुं जीरेजी ॥ ३० ॥ जीरे० एकत्रीसमी ढाळ, चोथे खंडे ए कही जीरेजी; जीरे० पद्मविजय सुरसाल, भाखि जिम शास्त्रे लही जीरेजी ॥ ३१ ॥ सर्व गाथा ८०९

॥ दुहा ॥

गद गद स्वरथी नृप वदे, नमवा योग्य हुं नांहि; महा पाप पंकिल मने, किम जाण्युं जशुं क्यांहि ॥ १ ॥ दीठुं सांभल्युं नहिं कदा, कीधुं कर्म कठोर; पुत्री हत्या करी पापीए, अंध करी वली ओर ॥ २ ॥ भिल्लनी कीधी भामिनी, किहां ए गइ कोइ ठाय; ए पातिक उदय थयुं, कीधां कर्म न जाय ॥ ३ ॥ उग्र पाप पूण्य उदयथी, आवे तुरत अचान; सहस गमे भट साखथी, पकडयो वाडवे पाणि ॥ ४ ॥ मर्कट कीधो मानवी, ए दुखनो शो अंत; मरण श्रेय मुजने अछे, सर्व प्रकारे संत ॥ ५ ॥ प्रगुण करो चय पेसीए, इम सुणी अवनीपाल; कमलप्रभ कहे सांभलो, रुडी वात रसाल ॥ ६ ।

॥ ढाळ ३२ मी. ॥

कर्म न छुटेरे प्राणिआ. ॥ ए देशी. ॥

बहुए जीवो इंम जाणिने, कमलाओ मत स्वामि; भरतादिक पराभव

लह्या, बाहुबली सुख पामी. ॥ ७ ॥ कर्म तणी गति एहवी ॥ ए आंकणी ॥ बटुओ मात्र म जाणजो, दिव्य पुरुष कोई एह; ते तो अवसरे जाणशुं, तव बोले द्विज तेह ॥ क० ८ ॥ एतो फूल उग्यां अछे, फलतो नारकि मांहि; वचने कहे जाए ते नहीं, एहवां भोगवशो सांहि ॥ क० ९ ॥ आभव परभव सुख दिए, आदरो श्री जिन धर्म; दीठां पापनां फल तुमे, मुको नास्तिक कर्म ॥ क० १० ॥ राणी मनावो रुठी तुमे, भोगवो आपनुं राज्य; श्री जिन धर्म प्रभावथी, सरसे सघलां काज ॥ क० ११ ॥ नृप सांभली तस वयणडां, चित्तमां पाम्यो समाधि; कहे पुत्री शुद्धि पामिने, करशुं वचन आराधि ॥ क० १२ ॥ पामी आणा भर्त्तारनी, बटु भार्या कहे एम; जयसुंदरी कह्युं ते खरुं, के विजयसुंदरीए केम ॥ क० १३ ॥ राय चिंते ए जाणे किशुं, ज्ञानीए भाख्युं होय एह; अथवा विजय ए सुंदरी, रूपांतरथी रहे एह ॥ क० १४ ॥ अथवा कमला पासे रहे, सांभलीयुं तस पास; नृप कहे संकटमां हुं पड्यो, ते न रखाणारे खास ॥ क० १५ ॥ तो परजा मुजथी सुखी, कीम कहेवाएरे एम; पुण्ये सुखीआरे बहु परे, पापे मुज सम नेम ॥ क० १६ ॥ सा कहे जो इंम तो तुमे, पुण्य करो नहीं केम; पुत्री पीडा जो तुम नडे, तो पूछो बटु प्रेम ॥ क० १७ ॥ निमित्त बले कहेशे सवे, अतीत अनागत वात, पूछे भूप मिलशे कदा, पुत्री थशे सुखशात ॥ क० १८ ॥ करी आडंबर बटु कहे, क्लेश न कीजे भूपाल; लग्न बले इंम तुम कहुं, मिलशे ते ततकाल ॥ क० १९ ॥ पण अम दंपतीने तुमे, कांय ओलखोछो के नांहीं; नृप कहे तुम गुणे ओलखुं, तुमे अधिका जग मांहिं ॥ क० २० ॥ तव विवाहने अवसरे, जेहवुं भिल्लनुं रूप; प्रगट करीने उभो रह्यो, पत्नी मूल स्वरूप ॥ क० २१ ॥ रूपवती शिर सुंदरी, कुरूपी भिल्ल एह; क्रोधने मांने विडंबीयो, दीधी भिल्लने जेह ॥ क० २२ ॥ सा कहे हवे मुज ओलखो, तव नृप वदन नमाय; ओलखुंछुं हुं भली परे, बोले इणि परे राय ॥ क० २३ ॥ दुर्बुद्धिमां शिरोमणी, शुं देखाडुं हुं मुख; विस्मय खेद चिंता भरयो, वली कांय आणंद सुख ॥ क० २४ ॥ विविध रसे भरया रा-

यना; प्रणमे सुंदरी पाय; बोले सुंदरी जे हवे, ते आगल कहेवाय ॥ क० २५ ॥ चोथे खंडे बत्रीसमी, पद्मविजय कही ढाळ; श्री जयानंदना रासमां, सुणतां मंगल माल ॥ क० २६ ॥ सर्व गाथा ८२५

॥ दुहा. ॥

मम करो खेद महीपति, करश्यो तुमे जे क्रोध; सुखदायक मुज सामटो, थई रह्यो थिर थोभ ॥ १ ॥ क्रोध न जो मुजने करत, तो किम पति मुज एह; तात क्रोध ते ततक्षणे, हितकारी हूओ देह ॥ २ ॥ सांभली वयण सनेहथी, आलिंगे अवनीश; खोले बेसारी खबर, पूछे जब पृथिवीश ॥ ३ ॥ भिल्ल भणे तव सांभलो, जिम ओलखी निज जात; मुज ओलखे कांय महीपति, तव कहे पृथवीतात ॥ ४ ॥ लक्ष्यालक्ष्य तुमे लखुं, स्यादवाद जिम सूत; रूपकला ने रिद्धि तुम, किम लहिए आकूत ॥ ५ ॥ पंडित पण परखे नहीं, शक्ति तुमारी स्वाम; पुत्री जे आपी प्रथम, रूपे ते अभिरांम ॥ ६ ॥ कमलप्रभ मुख इम कहे, कीधुं कारमुं रूप; भिल्ल तणुं तिम बंभनुं, नारिनुं तिमज अनूप ॥ ७ ॥ विप्र वखत एहवुं नहीं, लक्षणे लखिए एम; तव पद्मरथ बोलतो, आणी अधिको प्रेम. ॥ ८ ॥

॥ ढाळ ३३ मी. ॥

मन मोहन मोहन पावन देहडीजी ॥ ए देशी. ॥

स्वामि अरज अरज सुणो एक अम तणीजी, कहे पद्म पद्मरथ राजानहो; जिम कीधुं कीधुं स्वरूप ते भिल्लनुंजी, तिम दाखो दाखो मूल संस्थानहो ॥ स्वा० ९ ॥ मुझावो मुझावो केटलुं अम प्रतेजी, माया भिल्ल भिल्ल ते बोले तत्थहो, जब चूरणे चूरणे आंधली निज सुताजी, करी सारे सारे में साजी सुसत्थहो ॥ स्वा० १० ॥ तिहां कीधी कीधी प्रतिज्ञा क्रोधथीजी, देउं शिक्षा शिक्षा ए नररायहो; तिहां सुधी सुधी प्रगट न थायवुंजी, निज रूपे रूपे में कोई ठायहो ॥ स्वा० ११ ॥ ते कीधुं कीधुं धारयुं जे हतुं जी, तुम दीधुं दीधुं दुख असरालहो; ते खमजो खमजो पूज्य तुमे अछोजी,

हवे थयो थयो प्रतिज्ञापालहो ॥ स्वा० १२ ॥ हवे प्रगट प्रगट थाउं एम कहीजी, निज दाख्युं दाख्युं मूल स्वरूपहो; निज परने परने नाना रूप करणथीजी, नवि जाणे जाणे प्रजा तिम भूपहो ॥ स्वा० १३ ॥ रूप देखी देखी नृपादिक हरखीआजी, मोह पामी पामी स्तवे गुण रूपहो; अहो नाटिक नाटिक इणहिज कीधलुंजी, वरणवीए वरणवीए शुं गुण रूपहो; ॥ स्वा० १४ ॥ लाज मुकी मुकी आवी सुणी वारताजी, धरी हर्ष हर्ष ने लेई वरमालहो; नृप कुमरी कुमरी कुमर तणे गलेजी, राखे अति अति प्रेम विशालहो ॥ स्वा० १५ ॥ रुडुं वरिओ वरिओ सहु एम भाखताजी, वाज्यां तव तव मंगल तूरहो; बंदिजन बंदिजन बोले बिरुदावलीजी, सहुने मुखे मुखे वाध्यां नूरहो ॥ स्वा० १६ ॥ आवी कमला कमला राणी ते सुणीजी, विजय सुंदरी सुंदरी प्रणमे पायहो; माताने माताने हर्षे आलिंगतीजी, आंसु आवे आवे हर्ष भरायहो ॥ स्वा० १७ ॥ जन्म सफलो सफलो आज अमारडोजी, थया पूरा पूरा मनोरथ आजहो; गई आपद आपद सुख संपद मलीजी, आज सीध्यां सीध्यां सघलां काजहो ॥ स्वा० १८ ॥ सासूने सासूने कुमार नमे वलीजी, आशीश आशीश दिए बहु सासहो; लही कुमर कुमरनी आणने पुत्रिशुंजी, पोहोती ते पोहोती ते निज आवासहो ॥ स्वा० १९ ॥ सहु देखी देखी शीश धूणावताजी, हवे कमल कमलप्रभ राजानहो; मंडाव्यो मंडाव्यो ओत्सव नयरमांजी, भेट लेवे लेवे देवे दानहो ॥ स्वा० २० ॥ खमावी खमावी श्वसुरने प्रणमतोजी, प्रतिबोधन बोधन काजे कुमारहो; कहे शेवक शेवक अन्य राजा तुमेजी, तुमे दाता दाता अन्य जाचनारहो ॥ स्वा० २१ ॥ फल पुण्य पुण्य ने पापनां ए सवेजी, घर लक्ष्मी लक्ष्मी जाचक करे संसहो; हृदय बुद्धि बुद्धि शरीरे सौभाग्यताजी, यश दस दिश दिश बल होय अंसहो ॥ स्वा० २२ ॥ एह जिनना जिनना धर्मनुं फल अछेजी, निच कुलमां कुलमां जनम दोभाग्यहो; रोग निरधन निरधन ने कुकुटंबताजी, वध अपजश अपजशने नहीं तागहो ॥ स्वा० २३ ॥ अण वहालां वहालां सहेजे आवी मलेजी, वहालांनो वाहालानो थाय

वियोगहो; ए पाप पाप तणां फल देखजोजी, पराभव भव ने वली बहु शोगहो ॥ खा० २४ ॥ विपुलाशय विपुलाशय शास्त्रना जाणछोजी, सुकुलीना सुकुलीना अतिअ विवेकहो; करो सफलो सफलो भव जिन धर्मथीजी, इह परभव परभव जिन धर्म छेकहो ॥ खा० २५ ॥ पुण्यनां फल फल पामी तुम सुताजी, तुमे दीठुं दीठुं नयणे साक्षातहो; हवे करवी करवी ढील न धर्ममांजी, नृप बोले बोले सत्य ए वातहो. ॥ खा० २६ ॥ प्रतिबूझ्यो बूझ्यो हुं तुम वयणथीजी, गुरु पासे पासे करुं अंगीकारहो; मत करजो करजो संशय एहमांजी, धन्य तुमने तुमने कहे कुमारहो ॥ खा० २७ ॥ आपदाए आपदाए पण बूझे नहींजी, दुरजन दुरजनने कहे बहु वारहो; कमलप्रभ कमलप्रभ गौरव बहु करेजी, नृपने दे दे वस्त्र अलंकारहो ॥ खा० २८ ॥ पद्मरथ पद्मरथने छत्र चामर दिएजी, पामी आणा आणा कुमरनी तामहो; निज सेना सेनामां पहोचीओजी, हवे कमल कमलसुंदरी नामहो ॥ खा० २९ ॥ निज पुत्री पुत्री कमलप्रभ राजीओजी, परणावे परणावे करी मनोहारहो; देश आपे आपे पराणे कुमरनेजी, नवोढाने नवोढाने दिए ते सारहो. ॥ खा० ३० ॥ गज घोडा घोडातो लीधा नहींजी, रहे नृपना नृपना दीधा आवासहो; रतने करी करी दान देतो थकोजी, पूरवपरे परे करे विलासहो ॥ खा० ३१ ॥ पद्मरथ पण पण आपे जमाइनेजी, विवाह समय समय ऊचित एक देशहो; आपे तस तस पुत्रीने देश तेजी, कमलाने कमलाने मनावे नरेशहो ॥ खा० ३२ ॥ भाईए पण पण सतकारी घणुंजी, कमलप्रभ कमलप्रभ कुमर ए दोयहो; पूजीने पूजीने विदाय करे हवेजी, सैन्य शुंते शुंते प्रिया लेई सोयहो ॥ खा० ३३ ॥ निज नयरे नयरे पोहतो ते भूपतिजी, गुरु पासे पासे सुणी उपदेशहो; शुभं भावे भावे धर्म अंगीकरेजी, श्रावकनां श्रावकनां व्रत धरे देशहो ॥ खा० ३४ ॥ चिंतामणि मणि पाम्यो हुं मानतोजी, बंधादिक बंधादिक पाम्यो जेहहो; ते आपद आपद तलथी संपदाजी, धर्म पाम्या पाम्याथी माने तेहहो ॥ खा० ३५ ॥ रति प्रीति प्रीतिशुं काम परे रमेजी, दोय नारि नारिशुं कुमर विलासहो; मूल अभिधा अभिधा कोय

जाणे नहींजी, गुणथी कहे कहे नाम ते तासहो ॥ स्वा० ३६ ॥ दानलीला लीला धन ठकुरातथीजी, बल रूप रूप कला गुण ग्रामहो; लोक क्षत्री क्षत्रीनुं तेज देखी घणुंजी, कहे क्षत्र क्षत्रवंश्रवण ते नामहो ॥ स्वा० ३७ ॥ बहु मित्र मित्र स्नेही थया कुमरनेजी, भक्तिवंतो वंतो सहु परिवारहो; लोक रीझे रीझे देखी एहनीजी, लक्ष्मीने लक्ष्मीने परउपगारहो ॥ स्वा० ३८ ॥ इम चोथे चोथे खंडे तेत्रीसमीजी, ढाळ पूरो पूरो थयो चोथो खंडहो; सत्य विजय विजय पन्यास संवेगीआजी, ज्ञान क्रिया क्रिया जस प्रचंडहो ॥स्वा० ३९ ॥ तस शिष्य शिष्य कपूरविजय कविजी, खिमाविजय विजय ते तेहना शिष्यहो; जिनविजय विजय विबुध वर तेहनाजी, जस जगमां जगमां चढती जगीसहो ॥ स्वा० ४० ॥ तस शिष्य शिष्य उत्तमविजयो जयोजी, सिद्धांत सिद्धांत शिरोमणी सारहो; तस सेवक सेवक पद्मविजय कहेजी, सुणतां होय होय जयजयकारहो ॥ स्वा० ४१ ॥ सर्व गाथा ८७८.

इति श्रीमदुत्तमविजयगणी विनेयपं० पद्मविजय ग० विरचितेश्री श्री जयानंद केवलि चरित्रे प्राकृत प्रबंधे गगनगति पल्यंकबल सकत्र कमलपुर प्राप्ति कमलप्रभ भूप पुत्राद्युपकार स्वपुत्री विजय सुंदरी पितृपद्मरथजयपुत्र प्रतिबोध कमल सुंदरी परिणयन वर्णनोनाम चतुर्थखंडः समाप्तः॥खंडत्रय मीलने गाथा २१०९ चतुर्थखंडे गाथा ८७८ सर्वगाथा २९८७॥ खंडत्रय उक्त श्लोक ४३ चतुर्थे उक्त श्लोक ६ सर्व थइ उक्त श्लोक ४९ सवइओ १ समश्या १ दुहो १ सर्व ढाळ १०४ ॥

खंड पांचमो.

॥ दुहा. ॥

नंदीश्वर प्रमुखे नमुं, शाश्वत जिन शुभ ध्यान; रीखभ चंद्रानन रूअडा, वारिषेण वर्द्धमान ॥ १ ॥ पंचम खंड प्रेमे करी, श्रोता सुणो सुजाण; आगे आगे रस अवल, चित्तमां जूओ पहिचाण. ॥ २ ॥ एक दिन क्रीडाउद्यानमां, क्रीडा करवा काज; मानिनीने निज मित्रशुं, सघलो लेई साज. ॥ ३ ॥ दीठा तिहां विद्याधरा, मानातीत विमान; देवपरे तिहां देखतो, आकाशे असमान. ॥ ४ ॥ किहां जाय कोड्यो गमे, चित्तमां करे विचार; एक विद्याधर आवीयो, वाव्यमां पीवा वारि. ॥ ५ ॥ पाणी पाय प्रिया प्रते, तव जइ तिहां कुमार; पूछे तेहने प्रेमशुं, कहो ए किस्यो विचार. ॥ ६ ॥ कहो जाय किण कारणे, एवडा खेचर एह; तेह कहे तुमे सांभलो, जिण कारण जाय तेह. ॥ ७ ॥

॥ ढाळ पहेली. ॥

आछेलाल ॥ ए देशी. ॥

द्वीप नंदीश्वर नाम, आठमो ते अभिराम, आछेलाल० बावन चोमुखे सोहतोजी ॥ ८ ॥ च्यार दधि मुख सार, एक अंजन गिरिधार, आछे० रतिकर आठ मनोहरुजी ॥ ९ ॥ एक दिशे ए तेर, चिहुं दिशे नही कांय फेर; आछे० इम बावन चैत्य चोमुखांजी ॥ १० ॥ एकसो चोवीस जिन भाण, एक एक देहरे जाण; आछे० अडतालीस ने चोसठ सयांजी ॥११॥ सोल अछे वली भद्र, सोहम ईशान जे इंद्र; आछे० अड अड तस अग्रमहिषीनाजी ॥ १२ ॥ सोल प्रासाद वली तेह, प्रणमो आणी नेह; आछे० शोभा तस केत्ती कहुंजी ॥ १३ ॥ आगममां विस्तार, कहेतां नावे पार; आछे० मान प्रमाण तणो बहुजी ॥ १४ ॥ अठाई महोत्सव सांहि, करशे अति उत्साहिं; आछे० चैत्र मास छे ते वतीजी ॥ १५ ॥ मिलशे सुरना वृंद,

तिम विद्याधर इंद्र; आछे० ओत्सव महोत्सव बहु थशेजी ॥ १६ ॥ अठाईनुं पर्व, विद्याधर सुपर्व; आछे० शाश्वतुं जाणी आराधशेजी ॥ १७ ॥ धन्य तेह नरनारि, साश्वतुं पर्व ए धारि; आछे० त्रिकरण शुद्धि आराधशेजी ॥ १८ ॥ ते कारण ए लोक, जाए जिनवर ओक; आछे० सांभली कुमर ते चिंतवेजी ॥ १९ ॥ क्रीडाए काढुं काल, हुं पण प्रणमुं दयाल; आछे० घर जई नारिने इम कहेजी ॥ २० ॥ वृद्ध नारिशुं दोय, चित्त समाधि जिणे होय; आछे० करजो धर्म कथा सदाजी ॥ २१ ॥ नंदीश्वरनी यात्र, करवा निरमळ गात्र; आछे० विद्याधर साथे जशुंजी ॥ २२ ॥ रेहजो तुमे सुख मांहि, तुरत आवुं हुं आंहि; आछे० साथ जायछे उतावलोजी ॥ २३ ॥ भक्ति विनयथी तांम, मांने वचन दोय वाम; आछे० बेशी पल्यंके चालीओजी ॥ २४ ॥ खेचर उंचा जाय, कुमर पल्यंक खलाय; आछे० जंबुद्वीपनी जगतीएजी ॥ २५ ॥ जाणे धर्म अंतराय, कुमर मन खेदाय; आछे० गगन गामिनी ईछतोजी ॥ २६ ॥ विद्या जो होय पास, जाउं मन उल्लास; आछे० इम चिंती पाछो वल्योजी ॥ २७ ॥ एक नगर उद्यान, चैत्य सोवन शुभवान; आछे० मणि कलसे गगने अडयुंजी ॥ २८ ॥ तीर्थ उलंघन थाय, आशातना चित्त लाय; आछे० उतर्यो हेठो धरतीएजी ॥२९॥ चैत्यमां पेठो तेह, विधिपूर्वक ससनेह; आछे० रयणमयी ऋषभप्रभुजी ॥ ३० ॥ देखी करे परणाम, स्तवना करे अभिराम; आछे० रोमरोम तनु उल्लसेजी ॥ ३१ ॥ पांचमे खंडे ढाल, भाखी प्रथम रसाल; आछे० पद्मविजय पुण्ये करीजी ॥ ३२ ॥

दुहा.

चैत्य बहार चित्त चमकतो, नीकलीओ निरधार; देखे तिहां द्दष्टे करी, रूडा राज कुमार. ॥ १ ॥ वीणा वंश करे वरु, रसिकने रसनुं नाण; करे अभ्यास कला तणो, गीत नृत्य गुण जाण ॥ २ ॥ जाणुं गांधर्व जन मिल्या जाता आवता जाणि; पूछे कोईक पूरुषने, कहो इहां किश्युं मंडाण ॥ ३ ॥

॥ ढाळ बीजी ॥

॥ सत्तरमुं पापनुं ठाम ॥ ए देशी ॥

कहे पुरुष ते सांभळो वांण, लखमीपुर नयर ते जाण, उपमा नहीं कोई ठाण होराज, सांभळो वयण रसालां ॥४॥ आंकणी ॥ छे श्रीपति नामे राय, देखी ठकुरात अचरिज थाय, श्रीपति पण लाजे भराय होराज ॥ सां० ५ ॥ त्रण कन्या तेहने थाय, तेहनी जूदी जूदी माय, नरपतिने आवे दाय होराज ॥ सां० ६ ॥ स्त्री सर्वना लेई परमाणुं, सारसारथी ए घडी जाणुं, तिणे सर्व स्त्री लाजनुं ठाणुं होराज ॥ सां० ७ ॥ पूरवे पुण्य ओछुं कीधुं, तिणे एहनुं रूप न सीधुं, देवि चिंतवे दान न दीधुं होराज ॥ सां० ८ ॥ फरी लहीए मनु अवतार, तप दांन दीजे अपार, एवुं रूप लहीए निरधार होराज ॥ सां० ९ ॥ विप्र नाम कलाविलास, कलावेदि अनुत्तर खास, जैन धर्ममां मति छे जास होराज ॥ सां० १० ॥ गंभीर घणो गुणवंत, धन आपी तस भूकंत, भणवा कुमरी दिए खंते होराज ॥ सां० ११ ॥ जैन धर्मी मात ने तात, उपाध्याय जैन विख्यात, जैन धर्मी कुमरीओ थात होराज ॥ सां० १२ ॥ भणी थोडा दिनमां तेह, ते प्रज्ञानुं मानुं गेह, त्रण रूपे सरसती एह होराज ॥ सां० १३ ॥ पहेली नाट्यकलानी धार, नृप नाम दिए श्रीकार, नाट्यसुंदरी जगमां सार होराज ॥ सां० १४ ॥ नाटिकथी जीते कोय, वली जैन धर्मी जग होय, वरुं करीय प्रतिज्ञा सोय होराज ॥ सां० १५ ॥ बीजी गीतकलाए रूडी, गीतसुंदरी नामन कूडी, तस एह प्रतिज्ञा उंडी होराज ॥ सां० १६ ॥ जैन गीतकला मुज जीते, वरुं तेहने जगत वदीते, करी एह प्रतिज्ञा नीते होराज ॥ सां० १७॥ नृप नादसुंदरी दिए नाम, त्रीजीनुं अति अभिराम, तेतो वीणा नाद गुण धाम होराज ॥ सां० १८ ॥ मुज नादकलाए जीपे, वली जैनधरमी अति दीपे, वरुं एह प्रतिज्ञा समीपे होराज ॥ सां० १९ ॥ नृप पडह वजावे ताम, मुज कन्या प्रतिज्ञा आम, ए वात विस्तरी ठामठाम होराज ॥ सां० २० ॥ निज पर राज्ये दूत मुके, वात संभलावे नवि चूके, सुणि ते पण आवी ढूके होराज ॥ सां० २१ ॥ सहु क्षत्री कुमर ते मलीआ, मन गमता अभ्यासमां

भलीआ, कुमरि आगले सहु खलिआ होराज ॥ सां० २२ ॥ ते कुमरोने शीखवा सारु, नृपे धन आप्युं अतिवारू, उपाध्याय थया देदारू होराज ॥ सां० २३ ॥ कहे क्षत्रकुमार शीखावो, उद्यानमां जई रखावो, पण लोकने घणुं न देखावो होराज ॥ सां० २४ ॥ तिणे उद्याने उपाध्याय, शीखवेछे कला इणे ठाय, अभ्यास युवान कराय होराज ॥ सां० २५ ॥ महीने महीने भूपाल, परीक्षा करे सुविशाल, कुमरी आगे सहु बाल होराज ॥ सां० २६ ॥ केइ शीखतां भागा जाय, केई शीखवाने थिर थाय, तिणे गत आगत करे भाय होराज ॥ सां० २७ ॥ तुमे पूछी ते में भाखी, कांईए नवि उणिम राखी, कुमर पण थया अभिलाषी होराज ॥ सां० २८ ॥ पल्यंक ठव्यो गुप्त ठामे, वज्रादिक आयुध वामे, कौतिक करवाने कामे होराज ॥ सां० २९ ॥ औषधिथी वामण रूप, लोकने होय हास्य स्वरूप, अलंकार ने वस्त्र अनूप होराज ॥ सां० ३० ॥ पाठकने कीध प्रणाम, आशीश दीधी तिणे ताम, पूछे पाठक हवे आम होराज ॥ सां० ३१ ॥ खंडपांचमे बीजी ढाळ, कही पद्मविजये सुरसाल, सुणतां होय मंगलमाल होराज ॥ सां० ३२ ॥ सर्व गाथा ६४ ॥

दुहा.

कुंणछो आव्या किहां थकी, शे कामे कहो साच; पाठक इम पूछे थके, वामन बोले वाच ॥१॥ नयर देश नेपालमां, विजय पत्तनवरनाम; क्षत्रीय अंगज हुं खरो, वामन कर्ण ए वाम ॥२॥ कुंकणक नाम कह्यो मुने, यौवन पाम्यो जाम; कला नही कोई मुज कने, धनना तात ते धाम ॥३॥ कोइ न दिए कन्या कदा, वामन रूप विचारि; पण तातने प्रिय अति घणो, आप्यां वस्त्र अलंकार ॥४॥ कला ग्रहण कामे चल्यो, आव्यो फिरतो आंहि; नाटयादिक मुजने कला, आपो धरी उत्साह ॥५॥.

॥ ढाळ त्रीजी ॥

थारा माथा उपर मेह झबूके वीजली होलाल झबूके० ॥ ए देशी ॥

तेह सुणीने राज कुमर हसता सहु होलाल कु० अहोअहो आव्यो छात्र भाग्य

गुरुनुं बहु होलाल भा० एहने भणाव्ये भूप कन्या देशे खरी होलाल क० तेहथी संतोष दान देशे गुरु घर भरी होलाल दे० ॥ ६ ॥ कन्या केरुं भाग्य घणुं ए वर मळ्यो होलाल घ०, एहवुं रूप न विश्वमां तिणे सहु भय टल्यो होलाल ति०; सांभली छात्रनां वयण गुरु लाज्यो. घणुं होलाल गु०, गुरु कहे पाठकला नही तुज योग्यतापणुं होलाल तु० ॥ ७ ॥ करथी उतारी कंकण पाठकने दिए होलाल पा० लाख सवानुं देखी गुरु हरख्या हिये होलाल गु० सीखवे नाटयकला गुरु तेहने आदरे होलाल ते० पण ते कुंभार परे मृत्तिका मर्दन करे होलाल मृ० ॥८॥ पद घाते कंपावे पृथिवी उछले होलाल पृ०, कंदुक परे वली गिरि शिलापरे खलभले होलाल शि०; पदना करे धबकार तिणे जन सहु हसे होलाल ति० शीखवतां दिन दोय त्रण इम नीकसे होलाल त्र० ॥ ९ ॥ खेद लही गुरु कहे तुज नाटय न आवडे होलाल ना०, भण तुं गीत कहे तव ते मुज आवडे होलाल ते०; गुरु कहे तुजने केहवुं आवडे तव कहे होलाल आ०, विकृत मुखध्वनि करी कहे जिम हास्यता लहे होलाल जि० ॥ १० ॥ यतः ॥ पंचनियंठासुरठइंपविठा, कविठस्स हिठातओसंनिविठा; पडिअंकविठंभग्गंएगस्ससीसं, अव्वोहसंतीकिलतीहसेसा ॥ १ ॥ पूर्व ढाल ॥ सांभली गीतने छात्र सहु खडखड हसे होलाल स०, अहो अहो गीतने गाननुं डहापण चित्त वसे होलाल डा०; इणे गीते नृप कुमरी परणशे एहने होलाल प०, अधिक भण्यानुं काम ते शुं छे जेहने होलाल शुं० ॥११॥ तोपण अधिक दानथी पाठक हरखता होलाल पा०, ग्राम रागादिक रागनां तेहने वरषता होलालके ते०; पण नवि समजे कांय घणे यतने करी होलाल घ०, खेद लही क्षण षट दिने गुरु कहे हित धरी होलाल गु० ॥ १२ ॥ वीणकला तुम सीखवुं ल्यो वीणा करे होलाल ल्यो०, इम करी शीखवे वीणकला गुरु शुभ परे होलाल क०; ततक्षिण त्रूटी तांत बीजी वीणा दिए होलाल बी०, नांख्युं तुंबडुं भांजि तदा त्रीजी लिए होलाल त० ॥ १३ ॥ दंड भांज्यो त्रीजीवार गुरु तव दुख धरे होलाल गु०, तुजने न आवडे कांय विसरज्यो तत्परे होलाल वि; चाल्यो क-

लागुक गेह पाठकणीने मल्यो होलाल पा०, कंकण आपी अन्य हेजे तेह शुं इल्यो होलाल हे० ॥ १४ ॥ पामी विस्मय ताम पूछे कारण किश्युं होलाल पू०, ते कहे तुज पति मुज भणावे नेहशुं होलाल भ०; एह शिपारश मा-ही करो तुमे वेगशुं होलाल क०, सा पण दान वशीकृत छे अतिरेगशुं होलाल छे० ॥ १५ ॥ कहेशुं मुज पतिने तव निज थानिक गयो होलाल नि०, माडे लेइ घर दास दासी परिवृत भयो होलाल दा०; जिन पूजा-दिक रक्त आवे पाठक कने होलाल आ०, पाठकने कहे नारि सुणो तुमे एक मने होलाल सु० ॥ १६ ॥ जेहनुं अद्भूत दान भणावो वामणो होलाल भ०, एहवो नहीं दानेशरी जन मन कामणो होलाल ज०; सहु मिली आपे तो पण इणे समोवड नही होलाल इ०, बहु मुकी तुमे एक भणावो रही अहीं होलाल भ० ॥ १७ ॥ पाठक कहे नवि जगमां कंकण एहवुं हो-लाल कं०, पूरवे दीधुं मुजने ए पण तेहवुं होलाल ए०; आ-प्युं नारिने ते पण पेहेरे दोय करे होलाल पे०, निज आत-मने माने अप्सरा उपरे होलाल अ० ॥ १८ ॥ पाठक कहे हुं भ-णावीश एहने यत्नथी होलाल ए०, पण नवि समजे कांय बहु प्रयत्नथी होलाल ब०; सा कहे अंगलालित्य ने स्वर वली जोईए होलालके स्व०, ना टिक गीत आवे तव सहु मन मोहिए होलाल स० ॥ १९ ॥ वीणानो अ-भ्यास करावो किम नहीं होलाल क०, पाठक कहे त्रण भंग वात वेगे वही होलाल वा०; तंति दुर्बल जुनुं तुंबडुं होशे सा कहे होलाल हो०, शर्डीओ डंड होए ते किणीपरे निरवहे होलाल कि० ॥ २० ॥ नविन वीणा देउं इम कही एकांते रही होलाल ए० शीखवे तेहने छात्र हासीं चित्तमां लही होलाल हा०; आव्यो परीक्षा समय हवे सहु आवीआ होलाल ह०, राय परिच्छद नगरना लोक ते भावीआ होलाल लो० ॥२१॥ आवे पाठक छात्र सहुशुं परवरी होलाल स०, तव वामण कहे वात सुणो एक मुज खरी हो-लाल सु०; आवुं तुमचि साथ पासे बेसारजो होलाल पा०, नाट्या-दिक अवसरे मुज मत विसारजो होलाल के म० ॥ २२ ॥ पाठक

कहे तुज पास बेठां लाजुं घणो होलाल बे०, आणि करु किम नाहि अभ्यास कला तणो होलाल अ०; कोडि मूलनो हार पाठकने आपीओ होलाल पा०, तव मान्युं सवि तेह हरस बहु व्यापीओ होलाल ह० ॥ २३॥ मन चिंते सवि भवमां एहवुं न पामीओ होलाल ए०, ते एणे एक पलकमां मुजने पामिओ होलाल मु०; ए आश्चर्य सहित गुरु वामन लेईने होलाल वा०, बेठा परीक्षा मंडपे आशीश देईने होलाल आ. ॥ २४ ॥ भूपना कुमर सवे राजवर्गीय आवीआ होलाल व०, निज निज परिच्छद लेई कन्या चित्त भावीआ होलाल क०; वारे तव कोलाहल नृप आणा लही होलाल नृ०, कहे प्रतिहार सुणो सभा लोक आव्या अहिं होलाल लो० ॥ २५ ॥ नाटय कला निज दाखवी जीते जे कुंअरी होलाल जी०, तेहज परणे नृपनी ए नाटयसुंदरी होलाल ए०; पंचम खंडे ढाल तीजी ए मन वशी होलाल ती०, पद्मविजय कहे सांभळो भविजन उल्लसी होलाल भ० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ९० ॥

दुहा.

सामग्री सवि साथ ले, आव्या कुमर अनेक; एक एकथी अधिक रस, विज्ञानी सुविवेक ॥१॥ नाचे नव नव भांतशुं, कौतिककारी केम; वरणवीए वयणे करी पण कहुं कांयक प्रेम. ॥२॥

॥ ढाळ ४ चोथी ॥

॥ एकवीसानी देशी ॥

एक नाचेरे धनुष पणच उपर रही, एक नाचेरे खडग धारा उपर सही, कोई बाणाग्रेरे कोई भल्लाग्रे जाणीए, हवे कोईकरे जल भाजन शिर आंणीए ॥३॥ त्रूटक ॥ आणी जलने हाथ गोळक, चलावे तिम पग थकी, चक्र भमाडे नाच करतो हस्तादिके सहु रह्या चकी; कोईक करने दंत मांहि खडग तण ग्रही करी, किरणे करीने भ्रमण करतो अलात परे चित्तमां धरी ॥४॥ कोई अधोमुखरे उर्द्धपादे मुसलां धरे, रमता तिहांरे गोल नचावे निज करे;

निज मस्तकेरे नाटिक करतो इणिपरे, खड्ग भमाडेरे कोईक मेली दोय करे ॥५॥ त्रूटक ॥ वली पादांगुले चक्र फेरवे शिरे धरी जल भाजनं, बिहु खंध उपर दीपिका धरी नाभीए भुंगलां वादनं; मणि व्रात जिन्हाग्रे परोवे करे नाटिक इणिपरे, राय प्रमुख सहु लोक देखी शिर धूणी शंसा करे ॥ ६ ॥ हस्तकादिकेरे नाट्यसुंदरी वीपर्यासरे, देखावेरे दूषण तेहमां तासरे; वामन पणरे मुख मरडे करे हासरे, रुडुं कीधुंरे तुम सम कुण करे खासरे ॥७॥ त्रू०॥ हवे सुंदर वेष धरीने भूप आणा पामीए, सामग्री शुं नाट्यसुंदरी नाचवाने काम ए; चित्त हरती विश्वनां तिहां जाणना मद गालती, नाटिक विविध प्रकार करती कुमर दोष देखालती ॥८॥ नासा अधरनेरे नयन तारा पयोधर वली, चलावतिरे तिमज कपोलने सलसली; देखी विपरीतरे कपोल नयन तारा भंगए, वामन तवरे वारे तुमुल उछरंगरे ॥९॥ त्रू० ॥ बोले वामन सुणो सुंदरी प्रथम शास्त्र रीते करयुं, पछेतो विपरीत कीधुं नयन तारा भंग धरयुं; एहवो भाव शास्त्रे कहींछे तव चमकी कहे सा सुणो, भरतशास्त्रे विधि कह्योछे एहमां दोष न को गणो ॥१०॥ कहे वामनरे मत कहो एहवी वातरे, कंठे माहरेरे भरतशास्त्र आयातरे; मुनि भरतेरे नवि भाष्यो ए भाव रे, तेहना श्लोकारे वामन बोल्या तावरे ।११॥ त्रू०॥ तव कहे सुंदरी भ्रांति थई हशे, वामन कहे होए नहीं, भ्रांति सूक्ष्म विज्ञान मांहि पण जाणुं इण विध सही; परीक्षार्थे करयुं इणिपरे पण सभामां मृग वसे, नहीं सूक्ष्म विज्ञान ज्ञाता जे देखी हियडु हसे ॥ १२ ॥ लोक भाषेरे गुरु अनुग्रह एहने अछे, नाट्यसुंदरीरे दोष निहाली निज पछे; करे नाटिकरे भल्लाग्रे धरी फूल रे, उपर नाचतीरे वात घणी अमूलरे ॥१३॥ त्रू० ॥ कला करीने सर्व जीता जय जय रव तव उछल्यो, वर चिंतातुर भूप बोले उपाध्यायजी सांभलो; परिक्षा विण कोई तुमचो छात्र छेके नहीं हवे, दान प्रीणित कहे पाठक एह वामन संभवे ॥१४॥ भूप चिंतवेरे वामनमां नवि संभवे, कदि संभवेरे मत जीतो कोई कैतवे; मुज पुत्रीरे वामनने वरशे कदा, दुख थाशेरे मुज मन मांहीं तदा ॥१५॥ त्रू० ॥ तोय संदेह टाळवाने वामनने आणा करी, नाट्य-

कला जो जाणतो होए तो उठो चित्तमां धरी; बुभुक्षितने जिम परमान्ने नि-मंत्रणा कोई करे, वामन नाटिक करण उठे हर्ष हियडे अति धरे ॥ १६ ॥ कला सघलीरे करी हवे शी करशे कला, नथी मृत्तिकारे खुंदशे इम चिंतवे खला; हांसी करतारे केईक भाखे इणिपरे, छो नाचतोरे शाने निषेधो परपरे ॥१७॥ त्रू० ॥ हास्य थाशे लोकने घणुं विगोवाशे ए खरो, ते सुणी वामन सहु उवेखी नाटय करवा तत्परो; पंचपरमेष्ठी नमीने गायन वादक मानवी, परीक्षा करी सज्ज करतो कला करवा अभिनवी ॥ १८ ॥ सामग्री युत्तरे विश्वमोहन नाटिक करे, छल ताकतारे छात्र अनेक परेपरे; पण दुषणरे हस्तकादिकमां नवि लहे, एक चित्तेरे जोवे सभा चित्त गहगहे ॥१९॥ त्रू० ॥ करी नाटिक वली भल्लाग्रे फूल उपर शुचि धरी, तेह उपर कुसुम उपर नाचतो रंगे करी; वामेतर द्वादश किरण दिए आंखे फूल लिए तदा, हर्षे बोले सहु सभा तिहां जीवो जीवो ए सदा ॥ २० ॥ जय जयरवरे वाजित्र नाद बहु थया, बंदि बोलेरे गायन गीत तत्पर भया; अरथिनेरे दान दिए अढलकपणे, नाटयसुंदरीरे रीझी लही कौतिक घणे ॥२१॥त्रू० ॥ नाटयसुंदरी वरे वामन देव कहे साधु वरयुं, भूप चिंतवे खेद धरीने है है देव अवलुं करयुं; इणे वामन वरयो हवे दोय राज कुमरने जो वरे, प्रतिहारने हवे तुमुल रोकी इणिपरे आज्ञा करे ॥ २२ ॥ भूप आणथीरे कुमरोने इणि परे उच्चरे, गीतसुंदरीरे एह कलामां सहु धुरे; जेह जीतेरे ते कर ग्रहण एहनुं करे, गीत कुशलारे सांभली जैनधर्मी शिरे ॥ २३ ॥ त्रू० ॥ सांभली निज सामग्री संयुक्त गावे अति हर्षे करी, चोथी ढाळ ए खंड पंचम पद्मविजये चित्त धरी; भाखी जेजे रसे गावे तन्मयता सघळा थया, जाण पुरुष ते गीत लीना भूख त्रषादिक गत भया ॥२४॥ सर्वगाथा ११४

दुहा.

चडते रस ते चतुर नर, गातां विरम्या गीत; निज पुत्रीने नरपति, प्रेरे धरतो प्रीत ॥१॥ गीतसुंदरी हवे गायतां, मनुज थया रसमग्न; निद्रा पाम्या

वर सवे, अति मूर्छित जिम अज्ञ ॥२॥ संकेतित दासी सवे, आयुध प्रमुख अपार; भूपादिकनां भळीपरे, लेइ गोपवे लगार ॥ ३ ॥ गाइ रही गीतसुंदरी, तव ते जाग्या ताम; खडगादिक खोळे खरा, मन जाणे गइ मांम ॥४॥ थाव देइवे मानिनी, आवे सघळां आणि, जय जयरव जीसा तणो, प्रगटयो जग परमाण ॥५॥ पूछे भूप पाठक प्रते, वर नवि पामी वाम; वरमाळाशुं वामणो, देखाड्यो उद्दाम ॥६॥ वामनने नरपति वदे, गाई जाणे गीत; तास स्वरूप कहो तुमे, राखी सखरी रीत ॥७॥ गुरू प्रसादे गाननुं, सखरुं लहुं स्वरूप; संक्षेपे तुमने सवे, भाखुं सुंणजो भूप ॥८॥ तथाहि श्लोकाः गांधर्व त्रिसमुत्थावं, तंत्री १ वेणु २ नरोद्भवं ३ वीणा त्रिसरि कासारं, ग्याघातं अलनेकधा १. रागोविभूंभमाणोतुहृदिमंद्रादिभेदतः तस्यास्छिद्रक संस्पर्श वशेनोत्पद्यतेकिल २ एवंवंशेपित्रीणाया नालशुद्धिस्तुवर्जनात्, शल्पादीनांतथातुंव, शुद्धिर्वृत्तादिकैर्गुणैः ३ तंत्रीशुद्धिर्बोलिस्नायु, वाल्याद्युद्धिततकृतः इत्यादि वेणु सारंगी, त्रिसर्यादिष्वपीष्यते ॥ ४ ॥ दुहा. ॥ इत्यादिक शास्त्रे अति, विस्तरछे व्याख्याव; केतुं कहिए इहां कहो, गांधर्वनुं सुणो गान ॥ ९ ॥ नही दुर्बळ थूळज नहीं, गळ मुख रोग न होय; यौवन मुदित निरुज वळी, कहिए गायन कोय ॥ १० ॥ तिल कुळ माष ने तेल गुड, खाय नहीं वळी खाय; साकर दूध संगत पीए, प्रह गही तेहज गाय ॥११॥ सात प्रकारे स्वर वळी, त्रण ग्राम वळी तत्थ; ग्रामे ग्रामे सग गणो, एकवीस मूर्छना एत्थ ॥ १२ ॥ साते खट रागे सहित, इंम बेताळीस एह; श्री रागादिक षट् सवे, रागिणी षट्क करेह ॥ १३ ॥ षट रागनी षट तीस होए, रागिणी रंग मझार; भेद घणा तेहमां भले, अभिनव होए विचार ॥ १४ ॥ अनुक्रमे हुं भणीओअछुं, काले ते कहेवाय; प्राये निंदा स्तुतिपणे, गीत सकळ गवराय ॥ १५ ॥

॥ ढाल ५ मी. ॥

राग सारंग ॥ हम मगन भये प्रभु ध्यानमां ॥ ए देशी ॥

सहु मगन भए तस गानमां, सज्जन मुख निंदा नवि होवे, शुं कहिए ते मा-

नमां, स्तुति पण द्विविध छता अछता गुण, ते सुणजो सहु सानमां॥ स० १६॥ विवाहादिक कारणे अछता, गुण गाए अभिमानमां; ते पण मरुषा दोषथी सज्जन, नवि भाखे निज बाणमां ॥ स० १७॥ अछता गुण केइ विविध प्रकारे, गावे देव अज्ञानमां; केइक अंगना धरे उत्संगी, केइ धरे शस्त्र पाणमां ॥ स० १८ ॥ केती वात कहु अज्ञानकी, द्रष्टी रागना ठांनमां; बुधजन अंगीकरे नही कोई, सम्यग द्रष्टी भानमां ॥ स० १९ ॥ अरिहंत शासनमां जे नीरागी, जेह छता असमानमां; ते गुणथी पावन जीहा करुं, सांभलो तुमे सहु कानमां ॥ स० २० ॥ दोष अढार रहित जे देवा, गुरु निस्पृह रह्या ध्यानमां; इम कहीं सहुनी हासी अवगणी, निज सम पुरुष ले तांनमां ॥ स० २१ ॥ वामन गीत गाए हवे एहवां, अधिक सुधारस पांनमां; हाहा हूहू देव गायन जे, श्रोता ते करे अपमानमां ॥ स० २२ ॥ एक ध्याने सवि लीन भईने, श्रोता रहे तिणे टाणमां; उतकृष्टे रसे गान थयुं तव, निद्रा लही अचानमां ॥स० २३॥ भूप प्रमुखनां शस्त्र अलंकृति, लेई मुक्यां कोई थानमां; वली हासी कारक नर मस्तक, मुंडे जे पंच प्रधानमां ॥ स० २४ ॥ वेदे रसांतर नहीं तेहज रस, कोई न जाणे तिणे करीं; गाई रह्यो तव चमत्कार लही, जीत्यो जीत्यो कहे फिरीं ॥ स० २५ ॥ सहु मगन थई कहे चित्त धरी ए टेक ॥ जय वाजित्र वाज्यां जयरव थयो, वामने मुज कला हरी; इंम चिंती वरमाला नाखे, वामन गले गीतसुंदरी ॥ स० २६ ॥ नृप कुलदेवीए बहु परसंश्यो, बिहु शिर पुष्प वृष्टि भरी; निज शिर मुंडित देखी लाज्या, नाशी गया हासी खरी ॥ स० २७ ॥ आयुध वस्त्र अलंकृति आपे, दासीओ धन आदरीं; दासीओ पण वामन परसंसे, अमने पण इंणे उद्धरी ॥ स० २८ ॥ नृप चिंते हलकाई मुज थई, बिहु पुत्रीं वामन वरीं; हरखुं जो कोई राज कुमर वरे, जीतीने नादसुंदरी ॥ स० २९ ॥ इम विचारी उद्घोषणा करे, वामने वरी दोय कुमरी; जीते कोई कुमर नादसुंदरी, सहुमां थई अग्रेसरी ॥ स० ३० ॥ पंचम खंडे पंचमी ढाले, पद्मविजय उत्तम चरी; श्रीजयानंदना रासमां भाख्युं, आगल सुणो श्रोता वरी ॥ सहु० ३१ ॥ सर्वगाथा. १५९

दुहा.

वामने अमने लाजव्या, इम मन आणी खेद; भूप तथा कुमर भला, अधिको धरत उमेद ॥ १ ॥ नाना राग निपजावता, तेहने नादे तेह; परिहरि सर्व व्यापारने, सभा थया ससनेह ॥ २ ॥

॥ ढाल छट्ठी. ॥

तुमे तो भले विराजोजी सिद्धाचलके वासि साहिब भले विराजोजी ॥ ए देशी ॥

तुमे तो जोज्यो जोज्योरे वीणने बजावे, ए आंकणी॥ सहुए अनुक्रमे तेह बजावे, सांभले सहु लयलाय; एक एकथी चढीआती वाजे, चित्रपरे थंभाय ॥ तुमे० ३ ॥ निद्रितनी परे सहुए घूंमे, कोईक बजावे ताम; उतकृष्ट रस तेह कला थई, कुमर तणे परिणाम ॥ तु० ४ ॥ पूर्व संकेतित महावत महागज, मुंके छूटो जाम; गर्जारव करतो ते आवे, नाठी सभा तिणे ठाय ॥ तु० ५ ॥ नादना रसथी वाहलुं सहुने, जीवित अतिशय होय; नादसुंदरीने हवे आणा, नरपति आपे सोय ॥ तु० ६ ॥ वीण वजावे नादसुंदरी, काने अमृत समान; गज थंभाणो सभालोक पण, थंभाणा गई सान ॥ तु० ७ ॥ विरम्यो नाद तदा तिहां महावत, गज खेंचे ततखेव; कन्या जीती इम जय जयरव, लोके करयो स्वयमेव ॥ तु० ८ ॥ खेद लहीने राजा पूछे, उपाध्यायने जाम, पूर्व परे वामन देखाडे, उपाध्याय पण ताम ॥ तु० ९ ॥ वामन दोय मालाए रमणिक, उभो आगल आय; वीण वजाववा वामनने तव, भूपति आणा थाय ॥ तु० १० ॥ तव वामन तिहां वीणा मागे, राय पुरुष तव एक; वीणा आपे भूप वयणथी, वामन कहे सुविवेक ॥ तु० ११ ॥ वीणा दंडमांहिं छे कीडो, पाम्यो कौतिक भूप; भागीने ते कीट देखाड्यो, सहुए दीठुं अनूप ॥ तु० १२ ॥ बीजी वीणा आपी तेहनुं, तुंबडुं कडवुं भाखि; ते पण भागी तास चखाव्युं, परतक्ष जाणी साखि ॥ तु० १३॥ त्रीजी वीणा तंतमांहि छे, सूक्ष्म देखो वाल, चोथीनो दंड जलमां भीनो, तेह रह्यो घणो काल ॥ तु० १४ ॥ इम अनेक दूषवी वीणा, लीधी कांइक

सार; हलवे वीण बजावे वामन, लोक लहे चमत्कार ॥ तु० १५ ॥ शुं काने अमृत ए वरश्युं, अथवा मुक्यो इंद्र; पृथ्वी लोकने सुख देवाने, ए तप महिमा वृंद ॥ तु० १६ ॥ लय आणंदे सुख अद्वैते, निद्रा पाम्या लोक; पूर्व संकेतित महावत गजने, मदिरा पाई थोक ॥ तु० १७ ॥ कान बांधीने हाथी मुक्यो, आव्यो सभा आसन्न; पण आव्यो नवी जाण्यो कोईए, उभो रह्यो चासन्न ॥ तु० १८ ॥ अंकुशना प्रहार पडे पण, नवि चाले डग मात; घात देई देईने थाका, तव महावतना व्रात ॥ तु० १९ ॥ जयजय शब्द करे तव माहवत, लोके पण तव कीध; वीणा नाद रह्यो तव सुंदरी, वरमाला गले दीध ॥ तु० २० ॥ नादसुंदरी इम विचारे, जीताणी हुं आज; फूल वृष्टि देवी शिर करती, जयजय वामन राज ॥ तु० २१ ॥ दान दीए याचकने वांछित, लोक वखाणे दान; अहो कलाने अहो चतुराई, वामन गुण निधान ॥ तु० २२ ॥ गुणवंतो एहवो ने रूपे, वामन छे ए दोष; विधिने जरा जीर्णतानो ए, दोष तणो थयो पोष ॥ तु० २३ ॥ यतः ॥ शशिनि खलु कलंकः कंटकःपद्मनाले, प्रिययुवति वियोगो दुर्भगत्वं सुरूपे; जलधि जलमपेयं पंडिते निर्द्धनत्वं धनवति कृपणत्वं रत्नदोषी कृतांतः ॥ १ ॥ ॥ पूर्व ढाल ॥ अथवा वामन रूपे कोईक, दीसे दिव्य सरूप; वादलथी जिम छायो दीसे, अद्‌भूत जिम दिन भूप ॥ तु० २४ ॥ वामनमां एहवा गुण न धरे, विधि जिम अमृत सार; काचा कुंभ मांहिं जिम न धरे, जाण पुरुष निरधार ॥ तु० २५ ॥ कन्यानी ए धिग् प्रतिज्ञा, धिग् विधि निंदित काम; धिग् मुजने जिणे आणा दीधी, धिग् ए कुमर निकाम ॥ तु० २६ ॥ त्रणे कन्या रूप अनुपम, वाहली जीवन प्राण, दैवथकी वामन ए वरीओ, लोक मांहिं हूई हाण ॥ तु० २७ ॥ कांय थयुं ने कांय चितव्युं, ओलंघे कुण दैव; दैव प्रमाणे आतम परिणति, चाले जेह सदैव ॥ तु० २८ ॥ ॥ यतः ॥ प्रारब्ध मन्यथा कार्य मिदंनिर्व्यूढमन्यथा; तदिदं जातम संभाव्यं दैवं कोलंघितुं क्षमः ॥ १ ॥ अन्नह चिंतियमाणं उदय पओगेण अन्नहा जायं; चिंतोदय विवरीयं तम्हानो चिंतए मुणिंदा ॥ २ ॥ अवश्य भाव्येष्वऽ नवग्रह

ग्रहाः यथादिशाधावति वेधसःस्पृहा तृणे न वाये वतया ऽनुगम्यते जनस्य चित्तेन भृशा वशात्मता ॥ ३ ॥ यन्मनोरथ गतेर गोचरो यत् स्पृशंति न गिराःकवेरापि स्वप्न वृत्तिरपियत्र दुर्लभा हेलयैव विदधाति तद्विधिः ॥ ४ ॥ ॥ पूर्व ढाल ॥ इंम चिंतातुर राजा पूछे, कला गुरुने एम; देश जाति कुल एहनी भाखो, जाणो यथारथ जेम ॥ तु० २९ ॥ पंचम खंडे छठी ढाले, श्री जयानंदने रास; पद्मविजय कहे सुणतां होवे, घर घर लील विलास ॥ तु० ३० ॥ सर्वगाथा १७८ ॥

दुहा.

मास माठेरो मुज कने, आव्याने थयो आज; पूछयुं गुरु कहे में प्रथम, कुण तुं आव्यो शे काज ॥ १ ॥ विषय नेपाल विजयपुरे, क्षत्री पुत्र हुं ख्यात; कला शीखवा कारणे, आव्यो छुं एकांत ॥ २ ॥ अधिक स्वरूप न एहनुं, जाणे कोई सुजाण; दिव्य अलंकरणादिके, दाने धनद प्रमाण ॥ ३ ॥ कला प्रपंच घणुं करी, शीखवीओ साक्षात, अमने मूरखपणुं अति, एटला दिन आख्यात ॥ ४ ॥ हवणां तो इंणे हुंशथी, कला देखावी कोय; जे देखीने सहु जना, चमत्कार चित्त होय ॥ ५ ॥ अलख सरूप ए ओळखो, गुरु कहे एहनुं गूढ; चतुर होय ते चिंतवे, मानवी न लहे मूढ ॥ ६ ॥ वाणि सुणी विकल्प करे, नरपति चित्त अनेक, वयरी परे ए वामणो, अमने थयो अतिरेक ॥ ७ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ जिन वचने वैरागीओ हो धन्ना ॥ ए देशी ॥

राजकुमर हवे चिंतवे होभाई, सघला मली लही खेद; वामने आपण विगोविआ होभाई, कीधो नक्रनो छेदरे सुणो मोरा भाई ॥८॥ वामणे ठगीआ बे ॥ए आंकणी॥ मूर्खपणुं देखाविउं होभाई, आगलथी इंणे एम; समकाले कला दाखवी होभाई, कन्या लीधी त्रण नेमरे सु० ॥९॥ फोकट पाठनो श्रम करयो होभाई, जो जाणता ए वात; तो आगळथी मारता होभाई, तो उपद्रव नवि था-

तरे सु० ॥१०॥ हजीअ गयुं कांई नथी होभाई, ए निराश्रय छे एक; कन्या लिए ते न खमी शकुंरे भाई, मारीए धरी मन टेकरे सु०॥११॥ कुल शील कोई जाणे नहीं होभाई, कन्या लिए कुरूप; हासी पामीए पंचमां होभाई, शुं करशे एह भूपरे सु० ॥१२॥ माया अपराधी एहने होभाई, मारंतां नवि दोश; मारता देखी मुकशे होभाई, वरमाला करी शोशरे सु० ॥ १३ ॥ करिय विचार आणां लही होभाई, सूरपाल एक राय; मुख्य कहे वामन मते होभाई, सांभल तुं हितदायरे सु० ॥ १४ ॥ सहध्यायी छे अम तणो होभाई, तिणे कहिए हित वात; नाटिक तो छे सोहिलुं होभाई, मर्कट मोर विख्यातरे सु० ॥ १५ ॥ कोकिल चांडालादिक घणा होभाई, गाये मनोहर गीत; वीण ताल वजावता होभाई, एतो सर्व प्रतीतरें सु० ॥ १६ ॥ पण राय कन्या नवि वरे होभाई, तिम तुं पण नहीं योग्य; सुवर्ण घंटा नवि सोहेरे भाई, खर कंठे संयोगरे सु० ॥ १७ ॥ खीर भोजन नवि स्वानने होभाई, उंट गले मणिहार; तिम तुजने राज कन्यका होभाई, नवि सोहे किरताररे सु० ॥ १८ ॥ माला मुक ते कारणे होभाई, वर तुज योग्य जे नार; नाटिकीआ परे कला करी होभाई, जीव तुं इण संसाररे सु० ॥ १९ ॥ अन्यथा तुज मरवुं थशे होभाई, जाणे तुं सवि तेह; तव क्रोधे वामन कहे होभाई, सांभलो हुं कहुं जेहरे सु० ॥ २० ॥ भाग्य कला नहीं तुममां होभाई, हजीअ न जाणो केम; कलावादे नकारा करथा होभाई, रणेजीवित लेउं तेमरे सु० ॥ २१ ॥ मुज नारी जेह निरखशे होभाई, तस जोशे जमराय; सूरपाळ कहे वामणा होभाई, जो हुंश रण करणायरे सु० ॥ २२ ॥ तो ले शस्त्र तुं हाथमां होभाई, वामन बोले ताम; सुर असुरां पति जे होभाई, आघा आवो आमरे सु० ॥ २३ ॥ शस्त्र परिश्रम तुमे करयो होभाई, मुज जीतणने काज; पण चपेटो मुज हाथनो होभाई, नवि खमी शके सुर राजरे सु० ॥२४॥ तो तुम ससला उपरे होभाई, शस्त्र तणुं शुं काम, ऐरावणसुंडा परे होभाई, मुज कर शस्त्रने ठामरे सु० ॥ २५ ॥ विक्रम ते बक्तर भलुं होभाई, भाग्य सखाई जाण; रे तुमे मुज नवि ओलख्यो होभाई, हजिअ लगीछो अजाणरे सु० ॥ २६ ॥ सातमी पां-

चमा खंडमां होभाई, पद्मविजये कहि ढाळ; श्रीजयानंदना रासमां होभाई, थाशे मंगल मालरे सु० ॥ २७ ॥ सर्वगाथा २०२ ॥

दुहा.

सन्नद्ध थाओ तुमे सवे, शस्त्र लिओ संग्राम; कौतुक तुम पूरुं करुं, देखो तुमे उद्दाम ॥ १ ॥

॥ ढाळ आठमी ॥

पारीरे जातिनु फूल सरगथी ॥ ए देशी ॥

दुर्जय जाणी सहु सन्नद्ध थया, निज निज बल लेई साथे; मुंडित शिर पांच आवी आगल, टोप आच्छादित माथेके ॥ २ ॥ आवो के आंडिए के साहमा सहु पहेला के हांरे वाहला अमे लडशुं एह साथेरे; एह साथे एह साथे अम वयरी देखो पराक्रम केहवुंरे ॥ ए आंकणी ॥ क्रोधे बलता पांच ते बोले, एहने हाथे हणशुं, निज सेना लेइ आव्या विचमां, अमे शरम नवि गणशुं के ॥ आ० ३ ॥ हांसी करतो वामन बोले, मुंडित शिर लज्जाणा; आव्या ते रुडुं करयुं हवे तुम, लाज छेदु जाओ उजाणाके ॥ आ० ४ ॥ इंम सांभली क्रोधे चड्या पांचे, वरसे बांणनी श्रेण; व्योम पूरे बीजा पण बाणे, छांहि करी मानुं तेण के ॥ आ० ५ ॥ वामन सिंह उठ्यो तव साहमो, पंच परमेष्ठि संभारी; थंभ उपाडी ते मृग उपरे, धाई चोट करे भारी केआ० ॥ ६ ॥ गिरि शृंगपरे गजने तिहां पाडे, माहवतने ते भमाडी; पारेवा परे गगने उछाले, केईक भूमि पछाडी के आ० ॥ ७ ॥ मूर्छावंतने दयालु न मारे, पापड परे रथ भांजे; धनुष मोगर भाला असिने गदा, चूरण करतो गाजे के आ० ॥ ८ ॥ क्षण गगने क्षण धरतीए दीसे, सैन्य आगे क्षणमांहिं; क्षणमां अंते रिपु बल हणतो, वीर्यवंत उत्सांहि के आ० ॥ ९ ॥ थंभ मुष्टि पद घात करीने, सादिनिषादिने मारे; पडतां उपडतां न लखाए, मार पडे संभारे के आ० ॥ १० ॥ मारवा उठ्यानें हवे वामन, घाते मूर्छा आपे; कक्षा स्कंध पाद द्वय विचमां, ते पांचेने थापे

के आ० ॥ ११ ॥ उछाली पत्नीने ते सुंपे, मानुं थापण कीधी; दासीओ पासे ते बंधावे, वली पतिए आण दीधी के आ० ॥ १२ ॥ शीतल उपचारे जीवाडया, सैन्य गयुं सवि भाजी; सहुने प्राण पोताना वहाला, कोई न उठयो गाजी के आ० ॥ १३ ॥ श्रीपति राजानो सेनानी, सेना भागी जाणी, राय आणाथी शस्त्र भरीने, रथ लाव्यो तिहां ताणी के आ० ॥ १४ ॥ तेहने ओठंभे वली उठया, निज निज सेना लेइ; क्रोधे चढीआ चंडपालादिक, युद्ध करण आव्या केई के आ० ॥ १५ ॥ थंभ भमाडे निज अंग पाखल, शत्रु शस्त्र न लागे; शत्रु सेना हणतो तिहां चाल्यो, पकडे सुभटने पागे के आ० ॥ १६ ॥ चक्रपरे भमाडी उछाले, दूर पडयो तस लेई, भूमि पछाडी मूर्छित कीना, वली नर मोकले केई के. आ० ॥ १७ ॥ मूर्छित तेडावी चिकीत्सा करे, वली कोई रथ शस्त्रे भरिओ; तिहां बेशी सारथीने प्रेरे, शत्रु सैन्ये संचरिओ के आ० ॥ १८ ॥ चंडपालादिक बाण वरसता, ते भट रथने रुंधे; वामन चोके फेर वरसे शर, मानुं सुभटनिज नूंधे के आ० ॥ १९ ॥ हयगय भट वींधे संग्रामे, रथ भागी धनु छेदे; चंडपालनुं तुंडमुंड बेहु, मुंडे क्षुरप्रेभेदे के आ० ॥ २० ॥ वामन उपर खडग लेइने, चंडपाल करे घात; वामन वंचावी ते खडगने, झुंटीने करे मुष्टिघात के आ० ॥ २१ ॥ मूर्छा पमाडी तेहने वस्त्रे, बांध्यो जकडी जाम; दृढरथ उठयो वामन साथे, बाण वरसे बिहुं तामके आ० ॥ २२ ॥ क्षुरप्रे वामन तस मुंडे, लज्जाए नाठो तेह; इंणिपरे सात मुंड करी मुंक्या, नाठा सहु गतनेह के आ० ॥ २३ ॥ बीजा पण कुवरोए विचारयुं, वामने सहूने हणीआ; नहीं कोइ ग्रास वधारे न कीरति, मरणमां किम जाउ गणिआके आ० ॥ २४ ॥ इंम जाणी जीवितना इच्छक, नाठा जीवित लेई; तास सेनाने धीरय आपे, आसासना घणी देई के आ० ॥ २५ ॥ फूल वृष्टि करे वामन उपर, व्यंतर देव रसाल; पद्म कहे ए पंचम खंडे, आठमी ए थई ढालके आ० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा २२९

दुहाः

श्रीपति राजा सज हुए, एहवुं देखी एथ; आवी प्रधान आखे इश्युं, कहो जाशो तुमे केथ॥१॥ इंम उद्धतपणुं आचरी, आवरु जाशे आज; मुंडे मस्तक वामणो, किम करो तेहशुं काज ॥ २ ॥ ए वामनने आगले, सहु भट तृणा समान; मरवानुं किम मन करो, समजण आणो सान ॥ ३ ॥ सैन्य सहित समझावशे, वामन वारू रीत; शी कीरति थाशे कहो, जो न थई तुम जीत ॥ ४ ॥ जीवता मुकशे जाणीने,ससरो वामन सत्य; मुख किम दाखशो मानमां, खोटी राखो मत्य ॥ ५ ॥

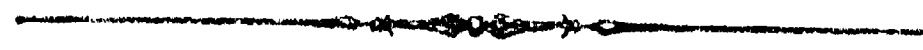
ढाळ ९ मी.

सांभलरे तुं सजनी म्हारी रजनी किहां रमी आव्यांजी ॥ ए देशी ॥

सांभळरे तुं राजन वयणां, मंत्रीश्वर इंम भासेजी; प्रभु होय ते हितकारी जाणे, सेवक सत्य प्रकासे ॥ ६ ॥ डर नवि धरिएजी ॥ पूर्व अपर सवि वात चिंतवी करिएजी ॥ ए आंकणी ॥ शस्त्रविना एकलडे इणे, कुमर विडंब्या सघलाजी; एहने आगल शक्र सरीखा, दीसे अतिशय नवला ड० ॥ ७ ॥ कलावंतने बलीओ एहवो, कन्या भाग्ये पाम्योजी, वर ए हर्षनुं थानिक पामी, खेद कहो किम जाम्यो ड० ॥ ८ ॥ एह पराक्रम एह कला वली, एह दया ने दानजी; वामनमां गुणविण नवि संभवे, सत्य कहुं राजान ड०॥९॥ विद्यादिक शक्ते करी वामन, क्रीडा करे धरतीएजी; महा पुरुष कोई ईच्छारूपी, ए अनुंमान वरतीए ड० ॥ १० ॥ कुलदेवी पण कुसुम वृष्टि करे, एह अरथ पण धारोजी; प्रारथीओ कला परे करशे, सहज रूप निरधारो ड० ॥ ११ ॥ प्रारथना करो तेहनी एहने, वाणि सुणी हितकारीजी; हर्ष लही वाजित्र वजडावे, नरपति चित्त विचारी ड० ॥ १२ ॥ बंदी बिरुदावली बोलंते, गायन गीत ते गावेजी; मंत्री प्रधान सहित हवे भूपति, वामन पासे आवे ड० ॥ १३ ॥ दान देतो तेहने ते वामन, रथथी उतरी प्रणमेजी; स्वसुर आशीश दिए जमाईने, आलिंगन दिए क्षणमें ड० ॥ १४ ॥ कनकासन उपर बेसारी, सुख जय पूछे रायजी; वामन कहे संग्राम कलामां, हुं नवि जीत्यो प्राय ड० ॥ १५ ॥ पण मुज ह-

हवे पंच परमेष्ठि, मंत्र वसेछे मोटोजी; सुरपण वश होए ग्रह पण न नडे, विघन तणो थाय त्रोटो ढ० ॥ १६ ॥ उपद्रव न होए दुष्ट भूपनो, लक्ष्मी चाली आवेजी; सांभली परखदा जैन धरमने, स्तवता अतिशय भावे ढ० ॥ १७ ॥ वीर बांध्या ते सघला मुक्या, मुंडमुंडित चंडपालजी; तेहनी हांसी करतो कुंअर, हास्य करे नरपाल ढ० ॥ १८ ॥ चंडपाल हसतो तव बोले, पंचशुं दुख नवि धरिएजी; औषधी जलथी हयगय भट सहु, वामने साजा करिए ढ० ॥ १९ ॥ प्राए कृपालु सुभटने उपर, सापेक्ष मुंक्या घातजी; तिणे बहु जननो घात न हुओ, हवे भूपति कहे वात ढ० ॥ २० ॥ जिम गुण प्रगट करया तुम पोते, तिम प्रगटावो रूपजी; दाक्षिणथी औषधी परभावे, कीधुं शुद्ध स्वरूप ढ० ॥ २१ ॥ ते देखी सहु विस्मय पाम्या, आणंद अंग न मायजी; जय जय शब्द कोलाहल हूओ, वाजित्र गीत गवाय ढ० ॥ २२ ॥ इण अवसर कोइ दूरथी आव्यो, बंदी ओलखी भासेजी; भाग्ये भमतां दीठा तुमने, क्षत्रवैश्रवण प्रकासे ढ० ॥ २३ ॥ लक्ष्मी वरसी जग तृपतो करयो, ते सूणी पूछे रायजी; क्षत्रवैश्रवण कहो कुंण भाख्यो, अम मन कौतक थाय ढ० ॥ २४ ॥ तव बंदी पद्मरथ राजानी, पुत्री परणवा आदेजी; कमलप्रभ भूपालनी पुत्री, परण्या लगे अविवादे ढ०॥२५॥ चित्रकारि चरित्र कह्युं सघलुं, तव सहु करे विचारजी; आपण नवि हारया पामरथी, एतो मोटो कुमार ढ०॥ २६ ॥ सहु भेला मली कुमरने कहे, अपराध कीध अजाणेजी; ते खमज्यो अपराध तुमारुं, कोई स्वरुप न जाणे ढ०॥२७॥ कुंअर पण अपराध खमावे, प्रीति वधी मांहोमांहेजी; कन्या एह स्वरुप देखीनें, हरष धरे उत्साहे ढ० ॥२८॥ भूपति निज चित्रशाला मांहि, देइ परिवारने राखेजी; एक दिन पाणिग्रहणने हेते, नरपति एणिपरें भाखे ढ०॥२९॥ पाणिग्रहण करो कन्यानो, कुअर कहे तव वाणीजी; माहरे नांही प्रयोजन एहनुं, माहरे छे बहु राणी ढ०॥३०॥ कला करण रण जय तो केवल, कौतिकथी में कीधुंजी; अणजाणे कुले पुत्री देवी, ए नवि किहांए प्रसीधुं ढ०॥३१॥ कलावंत कोइ राजकुवरने, कन्या आपो एहजी; एहनी पण महेनत थाए सफली, तव भूपति कहे नेह ढ०॥३२॥रुडुं वरयुं एम देवीए भाख्युं,प्रतिज्ञा पण

पूरीजी; बलात्कारथी इंम मनावी, विघन सवे चकचूरी ह० ॥३३॥ शुभ लगने परणावे त्रणे, महा महोत्सवथी रायजी; गजरथ घोडा पायक आपे, सुंदर मंदिर ठाय ह०॥३४॥घरवाखरो वली देश ते आपे,क्रीडा करे स्त्रीसंगेजी; साते क्षेत्रे धन ते वावरे, देव गुरु पूजे रंगे ह० ॥३५॥ आय प्रमाणे व्यय ते करतो, एहना पुण्यथी वांधेजी; राज्य राजानुजन गुण गाए, नित नित इंम आराधे ह०॥३६॥ परदेशे पण जय श्री पामे, पुण्यवंत जे प्राणीजी; आदर करीने पुण्य करो भवि, जिनशासन इंम जाणी ह०॥३७॥ नवमी ढाळ ए पंचमखंडे, पंचमखंड पण हूओजी; एक पिंडनी पुण्य प्रभावे, ऊपराजण तुमे जूओ ह० ॥३८॥ श्री गुरु ऊत्तमविजय पसाये, पद्मविजय इंम भाखेजी; श्री जयानंदना रासमां जाणो, दिन दिन अधिक उल्लासे ह०॥३९॥ सर्व गाथा २६८॥ इति श्रीमदुत्तमविजय ग. विनेय पं. पद्मविजय ग. विरचिते श्री श्री जयानंद केवलि चरित्रे प्राकृत प्रबंधे नाटयसुंदरी. गीतसुंदरी. नादसुंदरी, परिणयन नाम पंचम खंडःसमाप्तः॥ चतुष्क खंड मीलने गाथा २९८७ पंचम खंडे २६८ सर्वगाथा ३२५५ पूर्व खंड चतुष्के उक्त श्लोक ४९ पंचम खंडे उक्त श्लोक १० सर्व उक्त श्लोक ५९ सवइओ १ समस्या १ दुहो १

खंड छठो.

दुहो.

शांतिनाथ प्रभु सोलमा, दान अभयदातार; पदकज प्रणमुं पासना, चिंता चूरणहार ॥१॥ पंच खंड पूरण करया, चढते रंगे चंग; हवे छठो कहुं हुंसथी, आणी मन उछरंग ॥२॥ क्रीडावनमा क्रीडतां, धरम करंतां धीर; काल केतोइक काढतो, व्यवहारे वडवीर. ॥३॥

खंडछठो. ढाळपेहली.

कडुंआं फल छे क्रोधनां ॥ ए देशी ॥

एक दिन रमवा नीकल्यो, श्री जयानंद कुमार; रमवाने उद्यानमां, तिहां देखे तिणीवार ४ चोरी व्यसन छे आकरुं ॥ ए आंकणी ॥ खर उपर अवले मुखे, शिर पटिआं पाडी; बेसाडी राख चोपडी, मुखे मेश लगाडी. चो. ५ आक्रोश त्राडना बहु करे, छोकरां धूल उडावे; कांकरा नांखे अतिघणा, फूटुं वाजुं वजावे चो. ६ व्रण जर्जरित भूरुयो घणुं, नरक वानगी आवे; पापनी मूरति ते बनी, मारवा लेई जावे चो. ७ वध्य मंडन देखीकरी, कोटवालने पूछे; कूणए केम विटंबना, एहने द्यो शुं छे चो. ८ तेह कहे आज रातमां, व्यवहारी गेह; खातर देइ द्रव्य काढीओ, जन जाग्या तेह चो. ९ लोके कोलाहल करयो, अमे पोहता ताम; रायनी आण थकी अमे, मारवा जाउं आम चो. १० पापनां फळ एहवां कह्यां, चोरनी गति पण एह; तव कुमर मन चिंतवे, एह अनिसनुं गेह चो. ११ दाता नाम छे माहरुं, ए चोरी करे एम; पीडा पामे अति घणी, वांक ते माहरो नेम चो. १२ इम विचारी दया करे, मुंकावी तेह चोर; घर लावी न्हवरावीओ, तिम भोजन शुभ ठोर चो. १३ क्षण रहीने तस पूछिउं, कुण तुं किम करे चोरी; कुमरने ओलखी चोर ते, उठी हैयामां होरी चो. १४ नीचुं मुख करीने रहे, तव बोले कुमार; अभय दीधुं तव बोलीओ, गदगद वयण प्रकार चो. १५ पापीनुं चरित्र सुणाववुं, योग्य नही शुं भाखुं; रूपस्वरे करी ओलखी, कुमर कहे सुण आखुं चो. १६ बांधव माहरो रूअडो, नामे सिंह कुमार; एहवी अवस्था किम

छक्षा, भाखो तेह विचार चो. १७ स्नेहे आलिंगन करी, बेशी पूछे वात; पालनुं राज्य किहां गयुं, किम व्रणनो व्रात चो. १८ कपट पोतानुं गोपवे, कहे कलपी वात; सुता तुमे देवी मंदिरे, हुं पोहरीओ रात चो. ॥१९॥ सिंह दीठो में आवतो, तेहने करवा त्रास; पूंठे दूर गयो वही, पाछो वलीओ उल्लास चो. ॥२०॥ भमतां मारग भूलीओ, थयो जब परभात; देवी देहरे तब आवीओ, मनमां धरी भ्रात चो. ॥२१॥ तुमने नवि दीठा तदा, जोया परवत पाल; जळधिमां रत्न गया परे, आशा त्रूटी भाल चो. ॥ २२ ॥ तुज वियोगे पालुं पालने इण समे महासेन; मुज धरतीने दाबतो, आव्यो लेई सेन चो. ॥ २३ ॥ हुं पण साहमो नीकल्यो, युद्ध एहशुं कीधो; मुज लश्कर हारी गयुं, मुजने बांधी लीधो चो. ॥२४॥ जाजरो कीधो महारथी, नाख्यो बंदिखाने; राज्य करे बे पालनुं, मन मद बहु आणे चो. ॥२५॥ चामडे मढीओ मुजने, गिरि टुंक चढावी; नाख्यो पलास पत्रे पडयो, कर्मे होय जे भावी चो. ॥ २६ ॥ भावी भावथी वरशीओ, मेघ अकाले ताम; चरम गंध तब उछल्यो, आवी शीआल ते ठाम चो० ॥ २७ ॥ चरम भख्युं तिणे वायरो, आव्यो चेतना पामी; मूर्छा गई अभाग्यथी, दुख तणो विसरामी चो० ॥ २८॥ दुखीआने मरण ते दोहिलुं, भमतो पूरवर गाम; इंहां आवी भिक्षा भमुं, व्रणे जर्जर आम चो० ॥२९॥ भूख्यां त्रण दिन वही गया, भिक्षा नवि लाधी; चोरी कीधी इंणिपरे, भूखे देहडी दाधी चो० ॥ ३०॥ यतः ॥ बुभूक्षितः किंनकरोतिपापं, क्षीणानरानिः कुरुणाभवंति; आख्याहिभद्रे प्रियदर्शनस्य, नगंगदत्तःपुनरेतिकूपं १ पूर्वढाळः आगल तुमे जाणो सवे, जीवाड्यो बहु वार; ऊरणीओ न थाऊं किमे, दासपणे पण धार चो० ॥ ३१ ॥ पद्मविजय पहेली कही, छठ्ठे खंडे ढाळ; श्री जयानंदना रासमां, आगल वात रसाल चो० ॥ ३२ ॥

दुहा.

वचन अगोचर वालहा, पूरवलुं मुज पाप; पामुं आपदा पग पगे, अधम संगति लही आप १ यतः अधम संगति दुर्मति दुःस्थताः, प्रतिपदंवधबंध

पराभवाः; प्रियवियुत्क्षपरिभीति दुरापदः, खलफलानिहिदुष्कृतशाखिनः १ दुहा ॥ कुमर सुणी किरपालुओ, कहे तुमेनकरो खेद; सहुने विपद संसारमां, न लहे पण निरवेद २ रमणिक राज्यने रीद्धिए, ताहरुं जाण तहत्ति; लक्षमी पण तेहज लहो, निज शुं भुंजे निराति ३ क्षण टाल्यां औषधी वडे, आपे वस्त्र अलंकार; दाता कल्प पादप परे, गंभीर गुणगणधार ॥४॥ भाई पणुं जनमां भण्युं, परगट राखे पास; सुंप्यां काम एहने सवे, आदर करी उल्लास ॥५॥ लहिए धन लख्खो गमे, न मले भाई निदान; निज देश चिंतक नारिने, अनुमत करे अचान ॥ ६ ॥

ढाल बीजी.

तट जयमुनांनोरे अति रलियामणोरे ॥ ए देशी ॥

कुमरे दीधुंरे, धन विलसे सदारे, लोकमां मान्य थयो सिंहसार; संपदा कुमरनी देखी चित बलेरे, निज आपद संभारे गमार ॥७॥ दुरजन ते सज्जन न होए कदारे ॥ ए आंकणी ॥ देखी देखी दुबलो ते होएरे, जेम जवासो वरषा काल; देखी तेज कुमरनुं रविपरेरे, अस्त वांछेजिम घूक ते काल दु० ॥ ८॥ मन चिंते संपद मुज नवि मलीरे, तो हरुं एहनी कोय उपाय; शत्रु वधतो उवेखुं नहींरे, मारुं तो ए सवि मुज थाय दु० ॥ ९ ॥ भूप सेवाथी काम सीझे सवेरे, इंम चिंती हवे कुमरनी साथ; जईने रायनी सेवामां रैंहेरे, अनुक्रमे नरपति कीधो हाथ दु० ॥ १० ॥ दुष्टनो आशय मालम नविपडेरे, कचरामां जिम कंटक होय; मुखथी मीठो धीठो हृदयमांरे, तेहनी रीति न जाणे कोय दु० ॥ ११ ॥ जाण कुमर प्रिया जाणी दुष्टतारे, कुमरने कहे पण माने नांही; सज्जन ते सहुने सज्जन लहेरे, दुष्ट तेसहुने गणे दुष्ट मांहि दु० ॥१२॥ सूरय अजुआलुं देखे सदारे, घूक ते देखे निस अंधकार; जे जेहवो होय ते तेहवो होएरे, चोर तथा शाहुकार दु० ॥ १३॥ लोक विचारेरे चोरने किम करेरे, एवडो कुमर आदरमान; एहने भाईरे एहवा नवि होएरे, वली कीधूं बहु धननुं दान दु० ॥ १४ ॥ एक दिन पूछेरे कुमरने भूपतीरे, एहने किम करो आदरमान; गुणथी अधिकारे बीजा छांडीनेरे, सींह सीआलने एह उपमान दु० ॥ १५ ॥ कुमर कहे भाई माटे आदर करुंरे, पण

नवि माने ते राय; एक दिन राय पूछे सिंहसारनेरे, कौतिकथी निरमाय दु० ॥ १६ ॥ ते पण अवसर पामी माया करीरे, बोले इणिपरे वाण; में उपगार करयो पूर्वे घणोरे, मानेछे तेह जाण दु० ॥ १७ ॥ वधती वात कहेवाए नहीं इहांरे, सम दीधाछे ते माट; कुमरे निषेध्यो छे वली तुमनेरे, दुख थाए इ- णि वाट दु० ॥१८॥ भूपति कौतिक आशंका भरयोरे, भूप कहे तोहि भां- ख; जो मुज मानतो होय कोई रीतथीरे, तो कांय छानुं म राख. दु० ॥१९॥ कुमर थकी तुम आणा मोटकीरे, स्वामि द्रोहनुं पाप; में सांभलिउं छे तिणे भाषिएरे, सांभलो कहुं ते आलाप दु० ॥ २० ॥ विजयपुरे जयनाम राजा तणोरे, सुत हुं तागी अथाग; ते कारण चोरी पण हुं करुंरे, तव नृप कहे ध- री राग दु० ॥ २१ ॥ अहो निज दोष कहेछे केहवोरे, सत्यवादी शिरदार; ईणिपरे राय विचारे निज मनेरे, हवे आगल कहे सिंहसार दु० ॥ २२ ॥ मधुगीत नामे गायन रूअडोरे, उपनो कुल ते चंडाल; मधुर स्वरे करी राय- ने रीझवेरे, करे परसाद भूपाल दु० ॥ २३ ॥ सुरगीत नामे सुत थयो तेहनेरे, सोभागी सूरवीर; बाल थकी पण सुस्वर अति घणोरे, प्रज्ञावंत सुधीर दु० ॥ २४ ॥ सौभाग्यादिक गुण आगर थयोरे, पंकजमां जिम गंध; नीच कुले पण तेहने तस पितारे, शीखवे ते रागबंध दु० ॥ २५ ॥ मुज आगल ए गाए सुस्वरेरे, दान देउं सुविशाल; बीजी कला इच्छे पण को नहींरे, पाठवे जा- णी चंडाल दु० ॥ ॥ २६ ॥ देशांतर जावानुं मन करेरे, पण धन नहीं निज पास; मुज पासे माग्युं धन में तदारे, चितव्युं करे ए अभ्यास दु० ॥ २७ ॥ शीखी कला मुजने देखाडशेरे, आप्युं में धन कोडि; जई विशालपुरे वि- द्या भण्योरे, धन आपी मन कोड दु० ॥ २८ ॥ क्षत्रीपणुं निज लोकमां दा- खतोरे, दाखवी कलाने विज्ञान; कोइक इष्ट आराधी सुर लिएरे, औषधी जा जुल्यमान दु० ॥ २९ ॥ इष्टरूप करतो प्रथिवी भमेरे, रीझवे लोकना वृंद; मन वांछित धन मेल्युं लोकथीरे, करी उपगार अमंद दु० ॥ ३० ॥ कोइ उतकृष्ट कलाथी परणीओरे, राजकन्या ठाम ठाम; भाग्य कला गुण आगल कुण जुएरे, जातिने कुल अभिराम दु. ॥ ३१ ॥ मुज संगतिथी शी- ख्यो दाननेरे, दाने दोष ढंकाय; फिरतो फिरतो इहां आव्यो पछेरे, तुम

थी छानुं न कांय ॥ दु. ३२ ॥ छठे खंडे बीजी ढाळमांरे, दुर्जन एहवा हाये; पद्मविजय कहे तस विश्वासडोरे, मत करजो तुमे कोय ॥ दु. ३३ ॥ सर्व गाथा ६५

दुहा.

विण ओळखे वारु परे, मुकाव्यो इणे मुज; लाव्यो निज घर लक्षणे, ओळख्यो मुज ए गुह्य ॥१॥ देई धन दोलत तदा, सहुमां करयो सतकार; एकांते मुज आखिउं, सुणरे तुं सिंहसार ॥ २ ॥ मुज कुल मत परकाशजे, सम दीधा सो वार; वचने इंम विलखो थई, बांध्यो बहु प्रकार ॥ ३ ॥ राखे पासे रीतिश्युं, विण चित्ते विश्वास; करे बहु मान मन कातिए, आपे नहीं अवकाश ॥४॥ तुम आणावशथी तुरत, गोप्य कह्युं गोस्वामि; गुणवंत कुल गणिए नहीं, अप्रसन्न मत हो आम ॥५॥ सांभळी नृप विस्मय लह्यो, मनमां क्रोध न माय; वांछित फल्यां विचारिने, सिंह उल्लास सवाय ॥६॥ सिंह विसरज्यो शुभ परे, क्रोधे नृप अकळाय; जैन भूपने पण जुओ, दोष त्रण दुखदाय ॥ ७ ॥ यतः॥तस्मिन् दुर्बलकर्णत्व१, मविमृश्य विधायिता२॥ स्वैरित्वं३ चेति जैनेपि, संति दोषा स्त्रयो नृपे ॥ १ ॥

ढाळ ३ त्रीजी.

मारी सहीरे समाणी ॥ ए देशी ॥

नरपति चिंते क्रोध भरायो; जूओ मुज कुल इणे विटलायोरे; धिग् धिग् ए जमाई ॥ पापीए बहू नृप कुल विटलाव्यां, सहुने दुख इंणि परे आप्यां रे ॥ धि०८॥ कूल नवि पूछयुं राभस वृत्ते,कुमरीओ दीधी मन प्रीतेरे धि० पंक्तिए बेशीने भोजन करिए, कहो किम इणि परे पिंड भरिएरे. ॥धि०९॥ क्षत्रवैश्रवण ए नाम धरावी, करी धूर्त्त विद्या इंणे ठावीरे. धि० पद्मरथ पद्मप्रभ छेतरीआ, मारां पण वस्त्र वेतरिआंरे ॥ धि० १० ॥ राज्यांतरमां वात विस्तरशे, तो मुज निंद्या करशेरे धि०; कुल मुज तजशे ने हांसी करशे, ए किम मुज प्रवहण तरशेरे ॥ ११ धि० ॥ आजज मारीए

रयणिये एह, तो आबरू रहे रेहरे धि०; इम चिंतवी दोय घायक तेडे, विश्वासीने तेडीनेडे रे ॥ धि० १२ ॥ तुरगारूढ जे आजनी राते, राज मारगे थइ जातेरे धि०; बिहु जण मिलीने मारजो तेह, कोई आगल कहेज्यो म एहरे ॥ धि० १३ ॥ अंगीकार करी ते आदेश, रह्या शुनक परे ते देशरे धि०; सावधान थई वगर विचारे, रहेते ताकी ति वारेरे ॥ धि० १४ ॥ कोइ नर मुके श्रीजय पासे, ते जई इम प्रकाशेरे धि०; कांइक कार्यनो करवा विचार, नृप तेडे इणि वाररे ॥ धि०१५ ॥ सरळपणे गुणी श्री जयानंद, धरता विनय अमंदरे धि०; मुकी शज्या धरी विश्वास. जव जावाने ऊल्लासरे ॥ धि०१६ ॥ निपुण स्त्रीओ तव कुमरनी बोले, सरल नहीं तुम तोलेरे, पिऊ प्राण आधारा॥ नीति शास्त्र जाण कहाओ, नवि विचार मन लाओरे, ॥पि० १७॥ इयो अवसर आ आलोच केरो, पाछली रात अंधेरोरे पि०; तेडवानो नहीं अवसर स्वामी, तुमे गुण गणना धामीरे ॥पि१८॥नर नारिनी नसंशा करिए, सरलपणुं नित्य धरिएरे॥पि०॥ फूले वनस्पति जे अकाले, अरिष्ट थाए सरवालेरे ॥पि०१९॥ दुष्ट कारण विण इंणहीज वेळा, तेडे न एम एकेलारे पि०;नृप चित्त जूदुं ने जूदी वाणी, किरिआ भिन्न वखाणीरे ॥पि० २०॥ जूदुं फल वेश्यानी रीते, खबर पडे नहीं चित्तेरे पि०; ते कार्य कहो किणीपरे करिए, जेहमां संशय धरिएरे ॥ पि० २१॥ भूप विश्वास न करिए विशेषे, त्रण अवगुण जगत देखेरे,पि० सर्व कार्य करता सिंहसार, मोकळो तस इण वाररे ॥पि०२२॥ इये कामे कहो आवश्ये एह, इण अवसर जाइये न जेहरे पि०; न्याय युक्त ए सांभळी वात, कुमर चित्त हरखातरे, ॥पि०२३॥ तेडी सिंहने भाखे एम, भूप तेडे तुम नेमरे, पि० पूछवा तेडयो मुजने राय,घात कुमारनो उपायरे ॥ पि०२४॥ भाखिश मन मान्युं तिहां जाई, सिंह चिंते इम भाईरे पि०; तुरगारूढ थइ हवे चाल्यो, अर्द्ध मार्ग जई म्हाल्योरे ॥पि०२५॥ दोय पासे दोय बाणथी मारयो, पडिओ मूर्छाए धारथोरे पि०; भाई द्रोहनुं फल एह पाम्यो, पर चिंतव्युं निज थायेरे ॥पि०२६॥ ते पुरुषे जइ रायने आख्युं, काम कर्यूं तुमे भाख्यूंरे, पि०॥

प्राए भूपने न होय विवेक, हर्ष लह्यो अतिरेकरे ॥पि०॥ २७ ॥ यतः॥ विवेको दुर्लभः प्रायो, विशेषोमहता मिह; धनाढय नृप दैवेषु, समनागपिनेक्ष्यते ॥१॥ पूर्व ढाळः कोलाहल सुणी कोटवाल आयो, वहार मोकले नर रायोरे पि०; कोईक नरे कही कुमरने वात, सांभली मन खेदातरे.॥पि०॥२८॥ नारिओ कहे स्वामि तमे दीठुं, नृपनुं कार्य अनीठुंरे पि०; मान्युं न होत जो अमचुं वयण, शी गति होत अम सयणरे॥पि०॥२९॥ आजथी रहेज्यो हवे सावधान, राज दुर्बल होय कानरे पि० खल संगतरे थइ रायने भूंडी, एह वात नहीं कूडीरे पि० ॥ ३० ॥ सरस्वती स्त्री तिणे तुम चित खेले, नरने दुरमेलेरे पि०; कुमर केहे स्त्रीने इम वयणां, तुमे मुजछो जिम नयणांरे ॥पि०३१॥नारिने इम आणंद पमाडी, वचन युक्ति कही जाडीरे पि०; पतिव्रत्ता जे भामिनी होय, भर्त्ता सम नहीं कोयरे पि० ॥ ३२ ॥ छठे खंडे त्रीजी ढाळ, सुणतां मंगल मालरे पि०; पद्मविजय कहे आगळ देखो, दुर्जन सज्जन विशेषोरे. पि० ॥ ३३ ॥ सर्वगाथा ९८ ॥

दुहा.

जीवतो सिंह होए जदि, तो लावो ततकाळ; मोकले इंम कही मानवी, श्रीजयानंद संभाल ॥ १ ॥ लाव्या सास लेतो थको, औषधी जल तव आण; सज्ज कीओ छांटी शुभ परे, उत्तम नर इंम जाण ॥ २ ॥ यतःऊपकारिणिवीतमत्सरेवा, सदयत्वंयदितत्रकोऽतिरेकः॥ अहिते सह सापराध लुब्धे सदयंयस्यमनःसतांसधुर्यः १. मरण आवे क्षण क्षण मने, मुकावे ए मुज; एहथी शी आपद अधिक, सिंह विचारे सुज ॥ ३ ॥ धाताए आपद धरी अन्य स्थानक अण पाम; पुण्य रहित मुज ऊपरे, मानु मुंकावी माम ॥४॥ दूबली वाडे देखीए, अथवा छिद्र अनेक; अथवा काम इणे कर्युं, अंधारे अविवेक ॥५॥ एहज अर्थे इणे करया, बहु सत्कार बनाव; जाण्यो धूर्त्तमें आजथी. जिणे करयो एह जमाव ॥ ६ ॥ ऊपकारने लहे अपक्रिया, तेह नीच तिणी वार; सूर्य किरण भास्वर घणुं; तम लहे घूक तिवार ॥ ७ ॥

ढाळ. ४ थी चतुर्थ.

रहिओरे आवास दुवार ॥ ए देशी ॥

जीवाडी सिंहने सूता कुमार, निरभय थइने सिंह परे तदाजी; सूतो न बीहे मृगथीरे सिंह, पण तस पत्नी शंक धरे सदाजी ॥८॥ सुभटोने कहे तुमे थाओ सावधान, जालवो पोल प्राकार भली परेजी; रायने जईकहे कोइक वात, सिंह मारयो कोइ वयरीए इणिपरेजी ॥९॥ राजारे पामे मनमां खेद, चिंतेरे विपरीत कारय किम थयुंजी; चिंतव्युं कांयने नीपनुं कांय, दैव वांके सहुं वांकुं थइ गयुंजी ॥१०॥यतः॥ अन्नहचिंतियमाणं, ऊदयपओगेण-अन्नहा जायं; चिंतोदयविवरीयं, तह्मा नो चिंतए मुणिंदा१. पूर्व ढाळः मारण योग्य न आव्यो एह, पालन योग्य ते हितुओ इंम मुओजी; गोप्य जे वात ते थई परगट्ट, काम न सीधुं माहरुं किम हूओजी ॥११॥ खाधुं अभक्ष्य ने न गयो ताव. व्रतनोरे भंग थयो ए चित दहेजी; गोत्रनो ध्वंश करयो वली राज्य, बलीयारे वयरी आवीने ग्रहेजी ॥१२॥ हाथ बल्या न खत्राणो पूंख, एह द्रष्टांत ते माहरे नीपनोजी; मारवो प्रगटपणे करी जोर, एहवुंरे नरपति चित्तमां ऊपन्युंजी ॥१३॥ सुभट सहस गमे सन्नद्ध बद्ध, मोकले सूतो मारो एहनेजी; सहस गमे मली आव्यारे तेह, कुमरनी पोले मद बहु जेहनेजी॥१४॥ लोह मोगरथी भांजेरे पोल, तेटले पोल ऊघाडी कुमर भटेजी; तेहश्युंरे करवा मांडयुं युद्ध, वींटयारे तेहने बलने ऊतकटेजी ॥१५॥ कुमर भटे बहु देखाडयो त्रास, नाठारे नृप भट नृपना गेहमांजी; कुंजमां जिम पेसेरे शियाळ शक्ति न रही लवलेश ते देहमांजी॥१६॥ कुमर भटे अम नसव्या रे स्वामि, रविकर जिणीपरे मोहटुं तम हणेजी; सांभळी क्रोधे चढीओरे राय, भेरी वजडावे विहाणे मद घणेजी ॥१७॥ युद्ध करणने मळीयुंरे सैन्य, जाग्योरे कुमर कृत्य विहाणां तणांजी; करीनेरे रमवा सोगट पास, बेसेरे नारिने कही वयणां घणांजी ॥१८॥ सैन्य सहित नृप आवतो जाणि, तूरनी कटुक ध्वनि सुणी कानमांजी; भयथीरे भ्रांत थई कहे वाणि, सांभलो स्वामी कहुं ते सांनमांजी ॥१९॥ नृप भट तुम भटे भगव्यारे स्वामि, क्रोधेरे भूप भराणो

आवीओजी; तुमचो रे निग्रह करवा काज, सैन्य लेइने किम नवि भावीओजी ॥ २० ॥ क्रीडानो अवसर नहीं इणवार, ल्यो करवाल ते शत्रु कारणेजी; अमनेरे रमवा मन नवि थाय, बीहकेरे मन नवि रहे अम धारणेजी ॥ ॥ २१ ॥ बोलेरे लीलाए हसीने कुमार, शस्त्र विना वहु कुमरने जीतीआजी; बलिआरे बलश्युं आव्याता तेह, माहरी भुजाए सहुए विगूतीआजी ॥ २२ ॥ क्रीडा करो तुमे निरभय चित्त, क्रीडारे करवा बेठी वण मनेजी; स्त्रीना स्वभावथी शंकारे धारि, सैन्य सजावे दाखवी नयननेजी ॥ २३ ॥ कुमरना मंदिर सनमुख ताम, जातारे देखे सचिवादिक सहुजी; काल आवे जव गोधाने ताम, जाएरे वाघरी बाडे ते बहुजी ॥ २४ ॥ आवीने प्रणमे भूपना पाय, वीनवे करजोडी इंम रायनेजी; सैन्यश्युं चाल्या कुंण अरि द्वार, कोनेरे मारश्यो इंणिपरे धाईनेजी ॥ २५ ॥ राएरे भाख्यो सवि वितंत, सिंहे जे भाख्यो सघलो ते सुणीजी; भाखेरे सचिव ते खलनीरे वाणी, सांभळी अवगणो केम न तुमे गुणीजी ॥ २६ ॥ कारण विण खल शत्रु कहाय, धरतोरे मत्सर परगुण देखीनेजी; कांटारे साहमो जाएरे ऊंट, फल फूले पूरी वाडी ऊवेखीनेजी ॥ ७२ ॥ यतः ॥ खलो मृगयते दोषान्, गुणपूर्णोपि वस्तुनः; वने पुष्पफलाकीर्णे, करभःकंटकानिव १ पूर्वढाल पापीरे खल पण तेहथी अधिक, खलनी जे वात सुणे काने करीजी; खलनीरे पूंठ पूरे तेह जीव, मानुंरे दुरगति जातां मन धरीजी ॥ २८ ॥ मोहटा ते विरुद्ध न सांभले कान, आपे ऊपान के मुख भांजे तदाजी; कंटक सरिखा खलनेरे जाणि, आदर न दिए संत खलने सदाजी ॥ २९ ॥ यतः ॥ कंटकानां खलानांच, सदृश्येव प्रतिक्रिया; ऊपानत् मुख भंगो वा; दूर तो वा विसर्जनं १ ॥ पूर्वढाळः ॥ सांभले सज्जन खलनी न वात, जो कदि सांभले पण चित नवि धरेजी; कुंभनी परे नवि वासे कासार, जोज्योरे सहुए भुजंग तणे गरेजी ॥ ३० ॥ छट्ठेरे खंडे चोथी ए ढाळ, भाखीरे पद्मविजय सोहामणीजी; श्री जयानंदना रासमां सार, सज्जन गुण अंगीकरो ए सुणीजी ॥ ३१ ॥ सर्व गाथा ॥ १२९ ॥

दुहा.

तेजोमयी पूजित जने, पण मले लोह प्रसंग; अगनि कूटाए आफणी, ए खल संग एकंत ॥ १ ॥ खल संगे आपद खरी, पामे मोहटा प्राय; कांकरी घट छिद्रित करे जलने शोभा जाय ॥ २ ॥ तुंब ते जलमां जाय तले, मध्यम मृतिका संग; तिणे नवि सांभलवुं तुमे, वयण जे खलनुं व्यंग ॥ ३ ॥ असंभाव्य नवि आखीए, जोइए जुगताजुक्त; वारू कुल वध्य चोरनुं, संभालो वली सूक्त ॥ ४ ॥ यतः खलः सत्क्रियमाणोपि, ददाति कलहं सतां; दुग्ध धौतोपि किं याति, वायसः कलहंसतां १. गिरुओने गुणवंत ए, जामाता एह जाण; दुष्ट कुल तस दाखीयुं, पण किम थाय प्रमाण ॥ ५ ॥

॥ ढाळ ९ मी. ॥

॥ हांरे म्हारे यौवनीयानो लटको दहाडा च्यारजो ॥ ए देशी ॥

हांरे म्हारे महापराक्रमी वासुदेव सम कोयजो, कुलतो गुण लक्षणने भाग्यथी जाणिओरे लो; हांरे० एहने मस्तक थई कुसुमनी वृष्टिजो, कुलदेवीए घोष करी जे वखाणिओरे लो. हांरे० ॥ ५ ॥ ए सवि विसरिउं किम राजन तुमजो, अविवेके असमंजस करवा मांडिउंरे लो; ॥ हांरे० ॥ नरमां तुमे नृप तिम गुणमांहि विवेकजो, दोषमां तिम अविवेक ए डाहापण छांडिउंरेलो; हांरे० ॥यदुक्तं॥ सगुणमपगुणंवाकुर्वतनकार्यजातं, परिणतिरवधार्या यत्नतःपंडितेनःअतिरभसकृतानां कर्मणामाविपत्ते,र्भवति हृदयदाही शल्यतुल्यो विपाकः१तथाःसहसाविदधीत नक्रिया मविवेकःपरमापदांपदं, वृणुतेहि विमृश्य कारिणं,गुणलुब्धाः स्वयमेव संपदः२॥पूर्व ढाळः॥हांरे०लीलाए क्रीडा करतो बेठो तेहजो, इणिपरे तुमेतो उद्यम मांड्योछे वृथारे लो; ॥ हां० ॥लीला ए तुमबल भगवेजासस्रुभट्ट जो, भाग्य परीक्षा कीजे इंणि रीते यथारे लो; ॥ हां० ८ ॥ तुमे सेनाश्युं दुर्जय जाणो एहजो, यूथ सहित करि सिंहने जीते किणीपरेरे लो; ॥ हां०॥ कुमर ससैन्य संग्रामे जीता एणजो, तिम सेनापतिने पण ए विलखो करेरे लो; ॥ हां० ९ ॥ एह दयाजो न करे तिणे काल जो,

जीवतो कोण रहे ए वात विचारीएरेलो; ॥ हां० ॥ राज्य धणी कहो तुमे पण किणीपरे होतजो, कुमर विटंबणा थई ते सवि संभारिएरेलो ॥ हां० १० ॥ बिरुदावली बंदि बोल्या किणी रीतजो, कोटि अनेक सुभटश्युं पद्म रथ जे हतोरेलो; ॥ हां० ॥ जीसो वामनरूपे एकण, पिंडजो, तेहशुं रण करीने कोण जगमां जीततोरेलो ॥ हां० ११ ॥ सैन्यने मारश्ये क्रोध चढयो जब एहजो, निंदा पामश्यो सकल भूपमांहि तुमेरेलो; ॥हां.॥जीववुं दोहिलुं तिणे तुम अमने खेमजो, वांछोतो तजो एह अकारय कहुं अमेरेलो. ॥हां०१२ तुमने हणतां अमे जीवाश्ये केमजो सांभली सचिवनी वाणि बीहनो मनमां घणुंरेलो; ॥हां०॥ सिंहनी वात ते कूडी हृदयमां धारिजो, बोलेरे तव नरपति वयण सोहामणुंरेलो ॥हां०१३॥ तुमे प्रभु भगती युगतुं भाख्युं वयणजो, पण ते पापीए माहरो स्नेह उतारिओरेलो; ॥हां०॥ मनहुं माहरुं न मले एहश्युं कोयजो, वळी तुमे जातां मुजने इंणि परे वारिओरेलो ॥ हां० १४ ॥ जइने पूछो सम्यग् कुल अवदातजो, जिम मन निरमल थाय विघन दूरे टलेरेलो; ॥ हां० ॥ सचिव कहे किम उत्तम भाखे नामजो, तो किम कुल कहेश्ये वळी शूर घणो वलेरेलो ॥ हां० १५ ॥ तोपण तुम आणाए जाश्युं तत्थजो जो कहेशे तो आवी तुजने भाखशुंरेलो; ॥ हां० ॥ प्रणमी नृप गया कुमरनी पास प्रणामजो. करीने कहे तुम उत्तर अमृत चाखशुंरेलो, ॥हां० १६॥ तुमे शत्रुने शिक्षा देवा सूरजो, गुरु जनना भक्तानत वत्सलछो सदारेलो; ॥ हां० ॥ जंगम कल्पवृक्ष सम तुमचो जोषजो, अरथिने देतां तुम नवि थाको कदारेलो ॥ हां०१७ ॥ निज कुल भाखो प्रार्थना न करो लोपजो, दुष्ट पापी कोइए नृपने भरमावीओरेलो; ॥ हां० ॥ तुम वयणे करी सहुना संशय जायजो, अमे तुम पूछुं जे भूप फरमावीओरेलो ॥ हां० १८ ॥ कुमर कहे सुणो न करुं प्रार्थना भंगजो, मुज कुल मुज कर भाखशे संग्रामे करीरेलो; ॥ हां० ॥ उत्तम नर ते फलथी दाखवे वंशजो, पण नवि भाखे कोइ काले कंठे धरीरेलो ॥ हां०१९॥ वयरी केरो थाशे तिहां विनाशजो. तुम सरिखा सज्जन ते वृद्धिपणुं लहेरेलो; ॥हां०॥ सज्ज थईने सैन्य सहित भूपालजो, आ-

वो तुमे जिम मुज भूजा मुज कुल कहेरेलो ॥ हां० २० ॥ सांभळी प्रणमी भूपनी पासे आयजो, संभलायुं ते सुणीने नृप मन खेदीओरेलो; ॥हां०॥ आडंबर करी आव्यो केम जवायजो, युद्धे पण नवि सिद्धि इम मन वेदीओरेलो ॥ हां० २१ ॥ थयो उभयथी भ्रष्ट कहो गति कोणजो, इम चिंतातुर देखी सचित्र ते बोलीओरेलो; हां० इंद्र समाणो संग्रामे अति सूरजो, कुल किम प्राणे भाखे जग तृण तोलीओरेलो॥ हां० २२ ॥ कुल पूछे श्युं गुणथी सर्व जणायजो, रत्नाकरथी ऊपन्यो मणी तेजे कहेरेलो; हां० जो तुम आणा होय तो मीठे वयणजो. दीर्घ रोष टालुं जिम प्रसन्नपणुं लहेरेलो ॥ हां० २३ ॥ लावुं कुमरने स्वामी तुमचे पासजो, इंण अवसर तिहां कुमर आणा लही करीरेलो हां० आवी पुत्री त्रणे राय हजूरजो, प्रणमी पाद पिताना संभ्रम बहु धरीरेलो ॥ हां० २४ ॥ कुमरी कहे हवे तातने निपुण वचनजो, ते कहेवाए आगल सुणज्यो रंगथीरेलो; हां० छठे खंडे पांचमी ढाळ रसालजो, पद्मविजय कही श्री गुरु ऊत्तम संगथीरेलो ॥ हां० २५ ॥ सर्वगाथा ॥ १५४ ॥

दुहा.

तातजी सैन्य तणो तुमे, अकस्मात आरंभ; रण करवाने रीझथी, आव्या एह अचंभ ॥ १ ॥ सींह वात सवि सामठी, मूल थकी मंडाण; कही ते सांभली कुमरीओ, बोली बुद्धिनी खांण ॥ २ ॥ सकल सौर्य संपन्न ए, धैर्यादिक गुणधार; लक्षणे चक्रिए लख्यो, सवि सज्जन शिरदार ॥ ३ ॥ नीचकुले जो नर इस्या, कोण कहो कुलवंत; मुर्खाइए मरवा तणी, कहो कुंण हुंश करंत ॥ ४ ॥ चिंतामणि सरिखो चतुर, परिघल पुण्ये पामि; ऊपरी ठो करो आफणी, घेहलो दीसे निगाम ॥ ५ ॥ दुरजन एह दुरात्मा, सिंह ते जाणो शीआल; अमे तो पूरवे ओलख्यो, भली परे भुपाल ॥ ६ ॥ वारवार अमे विनयथी, कह्युं विचित्र प्रकार; पण सौजन्यपणा थकी, माने नहीं कुमार ॥ ७ ॥ कपट थकी इंणे कुमरने. रीझवीओ नरराय; न सजे भोलो

नाहए, जेम शशि कलंक न जाय ॥ ८ ॥ तुमे पण मान्यो तिणे तुमे, आपद लह्या अपार; जिहां कपोत बेसे जदा, शाखा सूके तिवार ॥ ९ ॥यतः॥कपटी चित्त न दीजीये, पेट पेशी बुध लेत; पेली थाग बनायके, पीछे गोथां देत.॥१॥काज विचारी कीजीये, जेम नोल वर दृष्टांत; युद्ध संगम ऋतु नेह नृप, भटतिय श्वान प्रधान, कटत जटत उग्रत ग्रहत, फिर पिछे पछतान॥२॥

ढाळ ६ ट्ठी.

हरणी जव चरे ललना ॥ ए देशी ॥

कर जोडी कुमरी कहे लालना, लालाहो तात वयण अवधार; ए वर वारुरे ललना, इच्छो जो निजपर कुशलने ला० ल० तो रीझवो ए कुमार ॥ए०॥१०॥ अमे हित कहिए तुम तणो ला०, ल० कटु पण मानो वाणि ए०; रोग शमाववा कारणे ला०, ल० कटु औषध करे आणि ॥ए०॥ ११॥ राय कहे कुमरी सुणो ला०,ल० आडंबर करयो एह ए०;मुकतां लाज आवे घणी ला०, ल० मान नहे बहु देह ॥ए०॥१२॥ तात भगति तुम चित्त होए ला०,ल० तो पति कुल निरधार ए०; पुछीने मुजने कहो ला०, ल० तो थाए जय जयकार ॥ए०॥१३॥ तात वचन मानी करी ला०, ल० विनय भगति करी स्नेह ए०; पूछे कुल तव ते कहे ला०,ल० कहेशे सिंह ते एह ॥ए०॥१४॥ नारी कहे सुणो स्वामिजी ला०, ल० इंणे करी सर्व ऊपाधि ए०; पापी नाम शुं उच्चरो ला०, ल० नामे होय महाव्याधि ॥ए०॥१५॥ तातनी वात तमे कही ला० ल० सुणी कहे ताम कुमार ए०; शुं एहवो ए खल अछे ला,० ल० मेतो करयो सतकार ॥ए०॥१६॥ ए किम एहवुं आचरे ला०,ल० सजवो दूरथी तेह ए०; इंम चिंती कहे नारिने ला०,ल० सांभळो कहुं ते जेह॥ए०॥१७॥औषधी ल्यो ए मुज थकी ला०, ल० पूतली शिर आरोप ए०;जे मन माने ते पूछीए ला०, ल० ते नवि करशे लोप ॥ए०॥१८॥ अतीत अनागत सहु कहे ला०, ल०

ते सांभळी अचरिज थाय ए०; औषधी लेई तातने ला०, ल० पासे आवी सुखसाय ॥ए०॥१९॥ सरव सभा जोतां थकां ला०, ल० शिर औषधी ठवी ताम ए०; पूछे पूतलीने हवे ला०, ल० कुमरनुं कुल नाम ठाम ॥ए०॥२०॥ मानुषणीनी परे कहे ला०, ल० विजयपुराधिप राय ए०; विजय राय सुत सुंदरु ला०, ल० श्री जयानंद कहाय ॥ए०॥२१॥ वर क्षत्रि कुल ऊपनो ला०, ल० गुण निधि महिमा निधान ए०; सांभळी हरख्या सहु जना ला०, ल० चमक्यो सुणी राजन ॥ए०॥२२॥ मंगल वाजां वाजिआं ला०, ल० जयजय भणे नरनारि ए०; मान मुकी नरपति हवे ला०, ल० आम खमावे कुमार ॥ए०॥२३॥ निज पुत्रीने खमावतो ला०, ल० निज अपराध भूपाल ए०; सहु निज निज थानिक गयां ला०, ल० एक दिन सभा विचाल ॥ए०॥२४॥ पूछे मंत्रिने नरपति ला०, ल० कहो शुं ए इंद्रजाल ए०; पूतली बोली नवि सुणी ला०, ल० ए अचरिज असराल ॥ए०॥२५॥ मंत्री कहे ए कुमरना ला०, ल० भाग्यथी औषधी पाम ए०; देश पेसे ते वळ थकी ला०, ल० पूतली बोले आम ॥ ए० ॥ २६ ॥ तो पण जो संशय होए ला०, ल० तो शतबुद्धि प्रधान ए०; बुद्धिचंद्र सुत तेहनो ला०, ल० द्विज बुद्धि असमान ॥ ए० ॥ २७ ॥ ज्योतिष प्रमुख जाणे घणो ला०, ल० निपुणने तुम भक्तिवंत ए०; विजयपुरे तस मोकली ला०, ल० निर्णय कीजे महंत ॥ ए०॥ २८ ॥ सांभळी नृप हरखित थयो ला०, ल० शीखवी मोकल्यो तास ए०; नवमे दिन फिरी आववुं ला०, ल० करिय प्रतिज्ञा खास ॥ए०॥२९॥ सात पुरुषश्युं चालीओ ला० ल० करभे बेशी वेगवंत ए०; सो योजन उपर रह्यु ला०,ल० विजयपुर पोहचंत ॥ए०॥३०॥ वेष निमित्तिआनो करी ला०, ल० पुस्तक राखी पास ए०; प्रतिहारे राय आणा थकी ला०, ल० पेसवा दीधो तास ॥ए०॥३१॥ छट्ठी छट्ठा खंडमां ला०, ल० पद्मविजय कही ढाळ ए०; निमित्तिओ विस्मय लह्यो ला०,ल० देखी सभा विशाल॥ए०॥३२॥ सर्व गाथा. १८६.

दुहा.

सौधर्मा सरिखी सभा, स्फटिक भीत अतिफार; रत्नधरा रलीआमणी, मनगमती मनोहार. ॥ १ ॥ बेठा बांधव विहु तिहां, सेनानी सामंत; शेठ मंत्रीश्वर सामटा, मलीआ बहु माहंत. ॥२॥ सोहे मणि सिंहासणे, पायक सेवे पाय; इंद्र समा अवनीपति, सुर जेम सर्व सखाय. ॥३॥ आयुद्धने अलंकारशुं, अंग रक्षक अभिरांम; ऊर्द्ध आयुद्धथी ऊद्यमी, करे रक्षा नृप काम. ॥४॥ सौधर्मने इशान सम, चामर ढलके चार; नाना देशथी नव नवा, प्राभृत आवे अपार. ॥५॥ छत्र शिरे छाजे घणुं, राय तथा युवराय; जयने विजयनुं जोडलुं, शशि सूरय समजाय. ॥६॥ आशिरवाद देई ईश्यो, सर्वज्ञ आपो सिद्धि; नव ग्रह सुख द्यो नव नवां, वली विशेषे वृद्धि. ॥७॥ यंतःसर्वज्ञः शिवमातानोतु सविता[१], चारोग्य मिंदुः[२]श्रियं॥ भौमः[३] शत्रुजयं बुधश्च[४]विशदं बोधं धियं गीःपतिः[५]॥ सौभाग्यं भृगुजः[६] शनिश्चविभुतां[७], राहुःप्रतापंश्चयं[८], केतुः[९] कीर्त्तिततीःसुखानिचगुरुस्तुभ्यं सदा भूपते १॥

ढाळ ७ मी.

॥ प्रथम जिनेसर पूजवा ॥ एदेशी ॥

भूसंज्ञाए आपतो ॥साजन म्हारा॥ बेसवा आसन तामहो; बेठो निज परिवारशुं ॥सा०॥ पूछे तव धरा स्वामि हो. ॥८॥ भले भले आया तुमे, अम मन भाया तुमे; पंडित राया तुमे प्रीछिए ॥सा०; भांजो अम संदेह हो ॥ए आंकणी॥ किहांना वासी किहांथी आवीया॥ सा०; जावुं किहां कहो तेहहो, शुं शुं जाणो शास्त्रथी ॥सा०; अम मन पूछवुं एह हो भ०. ॥९॥ विप्र कहे सुणो राजीआ॥सा०; वसिए सुरंगपुर ठाम हो; देश जोता आव्या इहां ॥सा०; निरखवा तुमचुं गाम हो भ०.॥१०॥ नयन कृतारथ अम थयां ॥सा०; दीठो तुम देदार हो; जाणुं अष्टांग निमित्त वले सा०; त्रण काळ सुविचार हो.

भ०॥११॥ फल मूकी तस आगले ॥सा०अतिशय करी बहु मान हो; बे त्रण प्रश्न पूछी करी सा०; पूछे ते तस विज्ञान हो भ०॥१२॥ देह मात्रथी भिन्नछुं सा०; दोय अमे सुत दोय हो; सिंहसार छे प्रथमने सा०; श्री जयानंद बीजो होय हो भ०॥१३॥ पहेलो अन्यायकारी घणो सा०; काढी मुक्यो अमे वास हो; दुर्गंध मल अंगे उपज्यो सा०; किम नवि तजिए तास हो भ०. ॥१४॥ बिजो निमित्तिए भाखिओ सा०; राज्य योग्य गुणवंत हो; सहु जनने घणुं वालहो ॥सा०; जीवथी अधिक कहंत हो भ०. ॥१५॥ कल्पवृक्ष अंकूर ज्युं ॥सा० राखीए यत्न अपार हो; पण कुड कपटथी भाइने सा०; लेइ गयो सिंहसार हो भ०. ॥१६॥ ते पण सरल हृदय थकी सा०, वगर कहे तेह साथ हो; चाल्यो खोळ करी घणी सा०, पण आव्यो नवि हाथ हो भ०. ॥१७॥ विशालपुरे तेह सांभल्या सा०, करता कला अभ्यास हो: उवेख्या अमे सहजथी ॥सा०, तिहांथी गया कोई वास हो भ०.॥१८॥ खबर न लाधी तेहनी ॥सा०, काम नहीं सिंहसार हो; श्रीजयानंद जड्यो नहीं ॥सा०, जिम समुद्रे रत्नसार हो भ०. ॥१९॥ तिणे अमे दुखीआ बहुअछुं ॥सा०, निमित्त प्रमुख जोई जाण हो; मिलन आशाए जीवीए ॥सा०, स्वास मात्र धरुं प्राण हो भ०॥२०॥ निमित्त शकुनने स्वप्ननी ॥सा०, अंगफुरण वली जेह हो; देव उपासनथी कहो ॥सा०, क्षेम प्रमुख होए तेह हो भ०. ॥२१॥ आव्यो नहीं घर ए वली ॥सा०, शुद्धि मात्र नवि लद्ध हो; आवे तो राज्य थापी अमे ॥सा०, तपोवन दृष्टि बद्ध हो भ०. ॥२२॥ साथे नीकलवा कारणे सा०, राज्य लीए नवि भाय हो; तप वय जाप अमारडु ॥सा०, तिणे अम मन खेदाय हो भ०. ॥२३॥ हय गय रथ गया बाहुडे सा०, द्रव्य कुटंब परिवार हो; पण नरभव नवि बाहुडे ॥सा०, तिणे विनति अवधार हो भ०॥२४॥ जीवे छे के नहीं ते कहो ॥सा०,किहां छे ने मिलशे केम हो; मिलशे किवारे ते कहो ॥सा०, आणी अम पर प्रेम हो भ०॥२५॥ इम कही पुत्र वियोगथी ॥सा०, रुदन करे नरराय हो; दग्ध पत्थर जल योगथी सा०, जिणी परे धूम वमाय हो भ०. ॥२६॥ चंद्रबुद्धि आडंबर क-

री सा०, मांडी लगन धरी ध्यान हो; कहे नृपने खेद कां करो,॥सा०पुत्रवियोग चित्त आण हो भ०.॥२७॥ पुत्र सुखी छे तुम तणो ॥सा०, भाखुं लगन विन्नाण हो; चोथाना स्वामीना योगथी सा०, सुख पामे अप्रमाण हो भ०. ॥२८॥ दशम पतिनी दृष्टि छे ॥सा०; भोगवे राज्य महंत हो; वली तिम सप्तम पति देखे ॥सा०. तिम त्रण ग्रह देखंत हो भ०. ॥२९॥ नरपति पुत्री त्रणनो सा०,ए योगे भरतार हो; सांभली नृप आणंदीओ सा०, पूछे वलीय विचार हो भ०.॥३०॥ कहो किहां छे तव निमित्तिओ॥सा०, मेषादिक गणी राशि हो; होठ फरकावी बोलीओ सा०, लक्ष्मीपुर वसे वास हो भ०. ॥३१॥ पूतलीने नृप वयण ते सा०, मलियो एकाकार हो; वरण संस्थानने वय कहे सा०, सांभळी हर्ष अपार हो भ०. ॥३२॥ दोय भाई तव वरसता ॥सा०, कनकमणि अलंकार हो; वस्त्र तथा फल फूलनी सा०, वृष्टि करी श्रीकार हो भ०. ॥३३॥ छठ्ठे खंडे सातमी सा०. श्री जयानंदने रास हो, पद्मविजये कही ढाल ए ॥सा०, सुणतां लील विलास हो भ०. ॥३४॥ सर्व गाथा २२०.

दुहा.

राये विसर्ज्यो रीतिशुं, चंद्र बुद्धि चाल्यो जाय; महीपतिनी ते मार्गमां श्लाघा करे समवाय ॥१॥ अहो उदारता एहनी, अहो अम भाग्य अमान; अद्भुत वचन कलाइशी, दाखवी जिणे लघु दान. ॥२॥ लखमीपुरे लीला थकी, श्रीपतिराय शकाश; नवमे दिन आवी नमे, पूछे नृप तस पास. ॥३॥ हर्षवंत हांसे करी, वारु कह्यो वृत्तांत; दान भिन्न भिन्न दाखवे, धनद परे धींवंत. ॥४॥ बाप तिस्या बेटा होए, एह वात खरी अत्र; कुमर दान मांही किश्युं, चित्रकारी जे चरित्र. ॥५॥ कहे हांसीथी केई जन, ए सघळो आरंभ; हेते चित्र बुद्धि हतो, एहमां नाहि अचंभ. ॥६॥

ढाळ ८ आठमी.

॥ साहिबजी श्री सिद्धाचल भेटिए हो लाल ए देशी ॥

॥साहिबजी॥ खेद आणंद विस्मय घणो होजी,बहु रसमय थयुं चित्त॥साहिबजी;॥साहिबजी॥भूपति नवि बोली शके होजी, इंगितसमे सुणो शुभ रीत. सा०॥७॥ सा० पुण्यवंत इम परखीए होजी ॥ए आंकणी॥ सा० श्री जयानंदने तेहवा होजी, पुरुष आव्या परधान सा०; सा० श्रीजयराए मोकल्या होजी, ऊभा गोपुर थान सा० ॥८॥सा० पु०॥ सा० इंम पोलीए नृप वीनव्यो होजी, नृप कहे मोकल वेग सा०; सा० वेत्री सहित ते आवीआ होजी, वस्त्र आभरणे सतेग सा०॥९॥सा० पु०॥ सा० भूप नमी उचितासने होजी, बेठा तव नरराय सा०; सा०क्षेम कुशल पूछे तदा होजी,प्रीति घणी परखाय सा० ॥१०॥सा० पु०॥ सा० ते नृपने इम वीनवे होजी, तुम मित्र नृप युवराय सा०; सा० कुशली पुरजन शुंछे होजी, वरते छे सुख साय सा० ॥११॥सा० पु०॥सा० तेहुए इंम कहेवरावियुं होजी, सांभलो स्नेह रसाल ॥सा०॥ सा० श्री जयानंद अम जीवछे होजी, कल्पवृक्षनी डाल सा० ॥१२॥सा० पु०॥ सा० तुमे ऊन्नति एहनी करी होजी, निमित्तियाने वयण सा०; सा० जाण्युं अमे भली रीतिशुं होजी, तुमे अमचा खरा सयण सा० ॥१३॥सा० पु०॥ सा० चंद्र सूरय लगे थिर करी होजी, अम कुलशुं तुम प्रीति सा०; सा० मोकलो अम पासे हवे होजी, तो मानुं दीध जीवीत सा०॥१४॥सा० पु०॥ सा० अमे वियोगे तपाईआ होजी, शीतल करो तुमे भ्रात सा०; सा० नहीं उपगार विसारीए होजी, त्रीजा भ्रात अम ख्यात सा०॥१५॥ सा० पु०॥ सा० अम सम काम कहेजो सदा होजी, सांभली कहे भूपाल सा०; सा० तुम वच अमृत अभिनवुं होजी, पीता थाऊं तृपाल सा० १६ ॥सा० पु०॥ सा० तुमे कह्युं ते रुडुं थशे होजी, रयण अमूलक सार सा०; सा० भेटणुं लेवे नरपति होजी, जे तेणे कीधुं उदार सा० १७ ॥सा० पु०॥ सा० तास उतारो करावीओ होजी, मोकल्या कुंअर पास सा०; सा० प्र-

तिहारे जणाव्युं सर्वे होजी, कुमरने धरी उल्लास सा० १८ ॥सा०पु०॥ सा० प्रणमे ते नर जेटले होजी, कुमर सभामां ताम सा०; सा० उभा थई मलिआ सहु होजी, भिन्न भिन्न ओलखी नाम सा० १९ ॥सा० पु०॥ सा० हर्ष तणां आंसु झरे होजी, आसने बेशीने वात सा०; सा० पित्रपित्रभ्राता भणी होजी, पूछे कुशल सुखशात सा० २० ॥सा० पु०॥ सा० माते सुख छे तेहने होजी,पण एक तुम वियोग सा०;सा० ते पीडे नृपने घणुं होजी, संभारे बहु लोग सा० २१॥सा०पु०॥सा० जाणजो पत्र थकी सहु होजी, इंम कही आपे लेख सा०; सा० कुमर चढावी मस्तके होजी, वांचे हर्ष विशेष सा० २२ ॥सा० पु०॥ सा० स्वस्ति श्री नमी देवने होजी, जे सर्वज्ञ महेश सा०; सा० होंशे विजयपाटण थकी होजी, श्रीजय नाम नरेश सा० २३ ॥सा०पु०॥सा०श्रीविजयभाई सह लिख्यो होजी, लखमीपुरवर ठाम सा०;सा०मंदिर मालिए सोहतुं होजी, तिहां श्रीजयानंद नाम सा०२४ ॥सा० पु०॥सा०तेह कुमरने स्नेहथी होजी,हर्षे आलिंगन देय सा०;सा०माखुं क्षेम कुशळ अछे होजी, तुम खेम कुशलनुं ध्येय सा० २५ ॥सा०पु०॥ सा० समाचार एक मीछजो होजी, विगर जणावे अम सा०; सा० मिहमार माथे गया होजी, करवुं न घटे तुम सा०२६॥ सा०पु०॥ सा० खल संग करवो नवि घटे होजी, सज्जनने दुखदाय सा०; सा० राज्यनो जीवित तुंय छे होजी, खेद घणो अम थाय सा० २७ ॥ सा० पु० ॥ सा० संपदा तुं पाम्यो घणी होजी, अम संभारे न केम सा०; सा० जगतनो एह स्वभाव छे होजी, पण तुज न घटे एम सा० २८ ॥सा० पु०॥ सा० मोटा मोटाइ लही होजी, अधिक पुष्टि करे तात सा०; सा० अधिक उदय लही चंद्रमा होजी, समुद्र पुष्ट करे जात सा० २९ ॥सा० पु०॥ सा० कष्टे दिवस अमे काढीए होजी, तुज विरहो दुखदाय सा०; सा० राज्य धुरा नवि वही शकुं होजी, गलीओ बलद जिम ठाय सा० ३० ॥सा० पु०॥ सा० माह्य करो आवी हवे होजी, जो होय अम परेभक्ति सा०; सा० तो महा वृषभपरे तुमे होजी, देखाडो निज शक्ति सा० ३१ ॥सा० पु०॥ सा० वांची पत्रने आवज्यो होजी, पाणी पीज्यो अम देखि सा०;सा० ए लिख्युं सहस गुणुं जाण-

जो होजी, शुं घणुं लिखीए विशेष मा० ३२ ॥मा० पु०॥ मा० छट्ठे खंडे आठमी होजी, पद्मविजये कही ढाळ मा; मा० श्री जयानंदना रासमां होजी, सुणतां मंगलमाल मा० ३३ ॥मा० पु०॥ सर्व गाथा २५३

दुहा.

वांची पत्र विवेक शुं, चिंतवे चित्त मझार; तातने दुख देवा तणुं, कारण थयो करार. ॥१॥ चारू अचेतन वृक्ष ते पत्र पल्लव पथराय; पंथी रविकर तापिआ, सघळाने सुखदाय. ॥२॥ संपदा लही स्वपिताभणी, सुखकरन थयो सज्ज. दुःख वियोगनुं दाखियुं, रह्यो न हुं निज रज्ज. ॥३॥ जई सुख करिए जोपशुं, इंणि परे करी आलोच, स्नान भोजन साथे करे, वर पुरुषा शुं विकोच. ॥४॥ वेत्रीए वात सवे वदी, नरपतिने निरधार; राजा चिंते रागथी, किम हिक जाशे कुमार. ॥५॥ मुज नरे कही ते सहु मली, तेडे पितरीओ तात; रहेशे नहीं मुज राज्यनो, वृद्धिकारक विख्यात. ॥६॥

॥ ढाळ ९ नवमी. ॥

सासू पूछेरे वहुवर वात माला किहां छे रे ॥ए देशी॥

राजा चिंते स्वजनके वयरी, वाल्हा म्हारा, कुण जाणे थशे केहवोरे; सोभागी प्रियदर्शन सुखकर, जगमां न जडे एहवोरे,॥७॥कहो किम करिएरे, जिम तिम करिने एह, समजावी धरिएरे ॥आंकणी॥ चिंतामणि मुज हाथे चढीओ, वा०, में मूरखे ते हार्योरे; अज्ञाने अमृत छांडीने,प्रतिकुल कर्यो नविचार्योरे क०॥८॥महा प्रभावी विश्वमां भूषण वा०, पुरुष रतन नवि जाण्योरे; पूतली जेह अचेतन ते पण, स्तवती मन नवि आण्योरे क०॥९॥ पुत्री विधवा आपद न गणी, वा० राज्यविरोध अनेकरे; पुरुष चिंतामणि हाणि में न गणी, सघलो गयो विवेकरे क०. ॥१०॥ इम चिंतवतां हृदय संघटथी वा०, मूरछा पाम्यो रायरे; पडिओ पृथिवीए सिंहासनथी, मंत्री प्रमुख

अकुलायरे ॥क०११॥ शीतल उपचारे थयो साजो, वा०, पूछे सहुशुं एहरे; नरपति निज कुकर्म ते निंदे, परखदमां कहे तेहरे ॥क०१२॥ सुणो सहु क्रूर हुं कुकर्म करता, वा०, अविवेकी अज्ञानरे; कृतघ्नी मुज सरिखो नहीं जगमां, ए सम नहीं परधानरे ॥ क० १३ ॥ मुज अपराधीनी नहीं शुद्धि वा०ः मरण विना कोई रीतेरे; खड्ग काढीने मरण करवा, वा०, मुके निज गले भीतेरे ॥क० १४॥ सचिवे झूंटावी खड्ग ते लीधुं, वा०, शतबुद्धि तत्र बोलेरे; शुं असमंजस राजन मांडयुं, कोई नहीं तुम तोलेरे ॥क० १५॥ न्यायी धर्म उन्नति तुमें करता, वा०, विश्वतणो आधाररे भोलाशे मरवा केम इछो, कर्म तणा सहु प्रकाररे ॥क० १६॥ यतः कस्य भ्राम्यति नो बुद्धि; कर्मणा को न खंडितः॥ नामुंचत् भ्रातरं हंतुं, चक्रं किं भरताधिपः ॥१॥ पूर्व ढाल॥ शास्त्र जाण पण करमे मुंजे, वा०, निंदा प्रशंसा थायरे; पापनी शुद्धि मरणे न होये, तपथी कर्म सवि जायरे ॥क० १७॥ आत्मप्रदेशे कर्म रह्युं छे, वा०, मरण शरीरें विनाशरे; पाप टालो प्रायश्चित आदरी, जाई गुरुने पासरे ॥ क० १८॥ जीवतां ए सवि वात निपजाये, वा०, तेणे चिरंजीवो स्वामीरे; एम कह्युं पण नाना विकल्प, न करे भोजन पामीरे ॥क० १९॥ ते सांभळीने पुत्रीयो आवी, वा०, प्रणमी एणीपरे भासेरे; न घटे तात ए तुमने करवुं, दोष नहीं तुम पासेरे ॥क० २०॥ ए कारय सवि खलसंगतिनुं, वा०, नित्य वहे गिरिमां पाणीरे; कठिन हतो पण खाडा पाडे, ए केम वात न जाणीरे॥क०२१॥नीचुं वदन करी कहे राजा, वा०, दूर रहीने बोलोरे; मुख न देखाडी शकीये तुमने, केम मुजने तुमे जीलोरे ॥क० २२॥ में तुम विधवापणुं उवेखी, वा०, काम कर्युं में भूंडुंरे; तुमने जमाइने मुख शुं देखाडुं, कहो में कर्युं शुं रूडुंरे ॥क० २३॥ कुमरी कहे श्यो खेद करो छो, वा०, तुमे धन खरची अमनेरे; कला भणावी निपुण करी घणुं, ए शोभा सवि तमनेरे ॥क० २४॥ अमची प्रतिज्ञानो जे सागर, वा०, विश्वोत्तम ए टालीरे; कोण पूरत ए वातनो मनमां, हरख करो हो संभाळीरे ॥क० २५॥ छोरु कछोरु

होये पण मावित्र, वा०, हीणां न होये क्यारेरे; ते विपरीत करंतां नृप कहे, संतोष्यो सुप्रकारेरे ॥क०२६॥ पण लाजुं हुं जमाइथी अधिको, वा०, सांभली गइ पति पासेरे; वात सुणावी मोकले पतिने, ते पण आवे उल्लासेर ॥ क० २७॥ लज्जानम्र भूपतिने प्रणमी, वा०, कहे मुख एणीपरे वाणीरे; कन्या त्रणने राज्य दीधुं तुमे, सागर सम तुमे प्राणीरे; ॥ क० २७ ॥ एक खलित खलना प्रेर्याथी, वा०, विधिवशथी थयुं एहवुंरे; भ्रांतिथकी कहो कोण न भूले, तो दुःख करवुं केहेवुंरे ॥ क० २८ ॥ पश्चात्तापे कर्म खपे वली, वा०, जेम बाहुबली भरतरे; घात उद्यम ते पश्चात्तापे, कर्म विलय थया तरतरे ॥क० २९॥ म करो खेद ने काम करो निज, वा०, स्वस्थ तुमे जब थाओरे, प्रजा स्वस्थ थाये तव सघळी, एह विचार मन लाओरे, ॥क०३०॥ एहवां वयण सुणी कहे भूपति, वा०, तुम अमृत सम वाणीरे, सांभली दुःखनो ताप गयो मुज, तुम सम को नहीं नाणीरे ॥क० ३१॥ भाग्यवंत तुं हुं अविवेकी, वा०, जगमां जोडी न लाधेरे, खलसंगति मूको तुमे कहुं छुं, ए अम हृदयमां बाधेरे ॥क० ३२॥ कुमरे मान्युं नृप प्रणमीने, वा०, निजघर गया कुमाररे छठे खंडे नवमी ढाले, पद्मविजय कहे जयकाररे ॥क० ३३॥ सर्वगाथा २८७

दुहा.

अशन करे अण इछतो, करे न राज्यनुं काम, पाप शुद्धि करवा प्रथम, धारीने रहयो धाम ॥१॥ सिंह मारवा सुभटने, आण करे अवनीश; चोर परे खर चाडीने, राखशो मां करी रीश ॥२॥ तेमज करे ते तुरतमां, जाण्युं कुमरे जाम, तव चिंते दुःख तातने, उपजशे बहु आम ॥३॥ कही प्रधान मुखे कुमर, मूकावे महाभाग; प्रेरणा करे प्रधान तव, लही अवसरनो लाग ॥४॥

॥ ढाळ दशमी. ॥

॥ अम घर मांडव सीअलो ए ॥ ए देशी ॥

कुमर पूछे तव रायने ए, राय कहे सुणो वात, साहेब सुणो सुखकरु ए; प्राण अमारा लेइ चलो ए, तुम विण ते न रहात .॥सा० ५॥ लह्या उद्वेग मुज पापथी रे, मानुं न रहे मुज पास. सा० कुमर कहे तव बीकथीरे, करवा भूप उल्लास ॥सा० ६॥ तुमथी अधिक न तात छे ए, रहेशुं सुख आवास, सा०; करिय प्रणाम घरे गयोरे, चिंतवे ज्ञान प्रकाश ॥सा० ७॥ जाशुं जो नृप उवेखीनेरे, तो करशे निजघात, सा०; राज्यनो इच्छक पण नथी ए, एम नजरे आयात ॥ सा० ८ ॥ जीवे मुज गुण वातथी ए, तेणे नवि मुकी जवाय, सा०; सिंह अर्थी छे राज्यनो ए, तेणे ए करे छे उपाय ॥ सा० ९ ॥ तात पदे पुत्रज रहे ए, एहमां कांइ न विचार, सा०; संतोषाश्ये खल वली ए, इंम चिंतवी सुप्रकार ॥ सा० १० ॥ सिंहने कहे भाई सांभलो ए, तुमे जाओ निज धाम, सा०; राज्य पितानुं भोगवो ए, मारे नहीं राज्य काम ॥ सा०. ११ ॥ हुंतो रहेश्युं तिणे इंहा ए, इंम करी मोकले तास, सा०; युक्ति करी समझावीआ ए, तेह प्रधानने खास ॥सा०. १२॥ पत्र लिखे निज तातने ए, आपे प्रधानने एह, सा०; सत्कारी विसर्जिआ ए, सिंह संघाते तेह ॥ सा०. १३ विजयपत्तन पोहता वली ए, रायने करे परणाम. सा०; हेतु नवि आव्या तणुं ए, भाखे विस्तारे ताम ॥सा०.१४॥श्रीपति आग्रह सवि कह्यो ए, कुमरनां वयण रसाल, सा०; सिंहसारने बोलावता ए, योग्य वयणे भूपाल ॥ सा०. १५ ॥ आपे प्रधान कागल प्रतेरे, वांचतां हर्ष न माय, सा०; स्वस्तिश्री जिनवर नमी ए, विजयपत्तन वर ठाय ॥सा०. १६ ॥ पूज्य आराध्य काका प्रते ए, तिम श्री विजय निज तात सा०; लखमीपुरवरथी लिखे ए, श्री जयानंद तुम जात ॥ सा०.१७ ॥ प्रणमी साष्टांगे भक्तिथी ए, अंजलि करी शिरठाय, सा० विधिए विनय थकी नमी ए, विनती करे चितलाय ॥ सा०. १८ ॥ पूज्य प्रसादे कुशळ अछे ए, शुभचिंतन अनुभाव,सा०; पूज्य प्रसाद पत्र दीजीए ए,

जिम उल्लसे मूज भाव ॥ सा०. १९ ॥ कार्य सुणो समाचारनुं ए, तापित तात वियोग, सा०; अमृत सींचे जीविओए, जे तुम पत्र संयोग ॥ सा०. २०॥ जीविश्युं हवे आगले ए, ते तुमचे सुपसाय, सा०; मुज वियोग न सही शके ए, ते समजावी राय ॥ सा०. २१ ॥ थोडा दीन मांहि आवश्युं ए, प्रणमश्युं तातना पाय, सा०; ध्यान करुं नित्य तातनुं ए, लीलामां दिन जाय ॥ सा०.२२ ॥ सिंहसारने मोकल्यो ए, ते स्थानक उद्देश, सा०; शीखामण नित्य कावज्यो ए, शिर धरुं तुम आदेश ॥ सा०. २३ ॥ विज्ञप्तिने आव्या नहीं ए. हरष खेद घणो थाय, सा०; परिकरने दोय बांधवा ए, सुख दुख मिश्रित पाय ॥ सा०. २४ ॥ पूछयाथी तेह पुरुष कहे ए, श्री पद्मरथ भूपाल, सा०; पुत्री पाणिग्रहणथी ए, मांडी कहे सुरसाल ॥सा०. २५ ॥ चरित्र कुमारनुं सांभली ए, दुखदायी सिंहसार सा०;परखदा तिमदोय राय, सा०, चित्र आणंदमयी थई रे, कुमर प्रशंस कराय ॥ सा०. २६ ॥ सिंहसार निंदे सहु ए, हवे नरपति देइ मान, सा०; विसर्ज्यो सिंहसारशुं ए, सहु गया निज निज थान ॥ सा०. २७ ॥ दशमी छट्ठा खंडमां ए, पद्मविजय कही ढाल, सा०; श्री जयानंदना रासमां ए, सुणतां मंगलमाल ॥ सा०. २८ ॥ सर्व गाथा ३१५.

दुहा.

एक दिनजयराजा इश्युं, चिंते चित्त मझारि; भाइने राज्य भावे नहीं, कहो नवि आव्यो कुमार. ॥१॥ अथवा निज करे अर्जतो, राज्य लखमी रण मांहि; आवे किम ते इहां किणे, आदर धरी उत्साही. ॥२॥ परअर्जित नवि मांस पण, सिंह लीये ज्युं शीयाल; वय ते तप विण व्यति क्रमे, आ भव जाए आल. ॥३॥ एह राज्यनो ए धणी, निमित्तिए निरधार; भाख्यो छे ते भलीपरे, वितथ न थाय किवार. ॥४॥ आखे पराक्रम एहनुं, एहज अरथ अवल्ल; हुंशे मोकल्यो सिंहने, नृप थावाने नवल्ल. ॥५॥ आपी आपद बहु इंणे, मोहटी जे मरणांत; पापी दूरे पेखीओ, दुखदाई जे दुरंत. ॥ ६ ॥

-:०:-

ढाल ११ मी.

गो वाछरुआं चारती, आहिरनो अवतार, रुडुं गोकलियुं ॥ ए देशी.॥

आपुं राज्य हुं एहने, भाइने मूंकु पास; एहज रुडुं छे, शिक्षा देशे एहने, मार्गे चलावशे तास ॥ ए०. ७ ॥ जो परजाने पीडशे, तो नवि सहेशे कुमार ए०; इम चिंतवीने थापीओ, राज्ये ते सिंहसार ॥ ए०. ८ ॥ भाइने प्रार्थना करी, राख्या घरमां तेह ए०; सिंहे पण आग्रह करी, काको राख्या गेह ॥ ए०. ९ ॥ पुत्र मिलन आशाये रह्या, हवे श्रीजय राजन ए०; महाजट गुरु पासे करे, तापस व्रत आदान ॥ ए०. १० नाम रतनजट आपियुं, हवे श्रीपति जे राय ए०; राज्य चिंता कांय नवि करे, धरमे काल गमाय ॥ ए०. ११ ॥ वनपालक हवे एकदा, कहे आवी राजान ए०; धर्मप्रभसूरीवरूं, पाउधार्या उद्यान ॥ ए०. १२ ॥ पूर्वे वैरागी हता, वली सांभली एह वात ए०; दुध मांहि साकर परे, मनमां हर्ष न मात ॥ ए०.१३ ॥ दान आपी संतोषीओ, बेठो गजवर खंध ए०; कुमर सामंत मंत्री मुखा, छत्र चामर संबंध ॥ए०. १४ ॥ अंतेउरशुं आवीआ, पंचाभिगम प्रकार ए०; त्रण प्रदक्षिणा देईने, गुरुने करे नमस्कार ॥ ए०. १५ ॥ धर्मलाभ गुरुए दियो, बेसे थयोचित ठाय ए०; धर्मदेशना गुरु दिए, धर्म सदा सुखदाय ॥ ए०. १६ ॥ आपद नासे वेगली, शिव सुख करतल आय ए०; बाह्य अंतर अरि मित्र जे, भवमां नवि ओलखाय ॥ए०. १७॥ मोह अंतर शत्रुअछे, बाह्य जनकादिक होय ए०; तेह तज्यां सुख उपजे, तिणे तजीए सहु कोय ॥ए०. १८॥ संवेगादिक मित्र जे, अंतर गुरु ते बाह्य ए०; इह भव परभव सुख दिए, एहज जाणो ग्राह्य ॥ए०.१९॥इत्यादिक सुणी देशना, अवधिज्ञानी गुरु पास ए०; प्रतिबोध्या बहु भव्यने, पाम्या जिन धर्मवास ॥ए०. २०॥ केइ श्रावक केइ संयमी, केईक समकितवंत ए०; केइ कंदादिक अभिग्रही, भद्रकने गुणवंत ॥ ए०. २१॥ भूप अति संवेगीओ, चित्तमां करे विचार ए०;बाह्य अरि मित्र न ओलख्या, अंतर वात

अपार ॥ए०. २२॥ बाह्य अंतर परिग्रह प्रते, तिणे छांडी जंजाल ए०; जैन दीक्षा अंगी करूं, अंतर शत्रुने टालि ॥ए०. २३॥ इमचिंती गुरुने कहे, लेउ दीक्षा तुम पास ए०; पूत्र अभावे कुमरने, थापे राज्य उल्लास ॥ए०. २४॥ दीक्षा लेवरावे तदा, उत्सव करी अपार ए०; अमार पढहो महीना लगे, संघ पूजा करी सार ॥ए०. २५॥ अठ्ठाई महोत्सव करे, देइ दीनने दान ए०; सूरि वचन वैराग्यनां, साभलीयां जिणे कांन ॥ए०. २६॥ पांचसें राजकुमर तदा, तिम राणी शत पांच ए०; निर्मम राज्य विषय तजी, मोह तणो परपंच ॥ए०. २७॥ स्नानादिक मंगल करी, वस्त्र आभरण अनेक ए०; चामर छत्र धरावतो, गज बेठो सुविवेक ॥ए०. २८॥ तूर अनेक वाजी जते, अढलक देता दान ए०; लोक प्रशंस करी जते, आव्या नृप उद्यान ॥ए०. २९॥ मंगलधवल गाइ जते, गजरथ भट बहु कोड ए०; बंदि विरुद बोली जते, देई आशीश करजोड ॥ए०, ३०॥ सर्व लोक खमावीने, लोच करी गुरु पास ए०; कहे भवसायर तारिए, करुणा निधि आवास ॥ए०. ३१॥ आगम विधिथी दीक्षिआ, देइ तेहने उपदेश ए०; किरिया शिक्षा भलीपरे, शास्त्र भणे सुविशेष ॥ए०. ३२॥ भूपने घणुं स्तवता थका पोहता निज निज गेह ए०; श्री जयानंद गुणरागीया, मुनिपर धरता नेह ॥ ए०. हवे सिद्धांत भणता थका, करता उग्र विहार ए०; तप द्वादश भेदे करे, गीतारथ पदधार ॥ए०. ३४॥ योग्य जाणी सूरिपद दिए, परिकर दीधो सर्व ए०; भव्यजीव प्रतिबोधता, विचरे मही निर्गर्व ॥ए०. ३५॥ जिन शासन परभावता, लब्धितणो भंडार ए०; केवलज्ञान लही करी, शिव वधूं वरिआ सार ॥ए०.३६॥ श्री जयानंदना रासमां, छठ्ठे खंडे ढाल ए०; पद्म कहे अग्यारमी, सुणतां मंगलमाल ॥ए०. ३७॥ सर्वगाथा ३५२.

दुहा.

श्री जयानंदनी नृप सवे, सेवा करे सुखदाय; विविध देशने वश करी, राज्य वधारे राय. ॥१॥ जिनमत प्रौढता जगतमां, पुण्यवंत पृथवीश; कर

टाळे न्यायज करे, दान दिए निश दीश।।२।। प्रजा सुखी तव संपजे, सुर जिम सुरनो स्वामि; तृण समान गणे ते तदा, मद अहंकार ऊद्दाम. ।।३।।

ढाळ १२ मी.

।।सुगुण सुगुण सोभागी जंबू द्वीपमां होजी ।।ए देशी।।

एकदिन एकदिन नृपने वीनवे होजी, आवीने वनपाल; मावित्र मावित्र तुमचा उद्यानमां होजी, आव्यां छे इणेताल ।।ए० ४।। साथे साथे परिकर थोडलो होजी, सांभली हर्ष न माय; दान दान दीए तस हर्षनुं होजी, अंगे पुलकित थाय ।।ए० ५।। चाल्यो चाल्यो नृप पालो थको होजी, हय गय त्रिण परिवार; उत्सुक उत्सुकताए टक्या नहीं होजी, गया उद्यान मझार।।ए० ६।। हर्ष हर्ष आंसुए पखालतो होजी, प्रणमे मावित्र पाय; देई देई आलिंगन चुंबतां होजी, आशीश बहु दिए माय ।।ए० ७।। आणंद आणंद लहीने पूछता होजी, क्षेम प्रश्नादिक वात; राणी राणी त्रणे जाणी करी होजी, आवि करे प्रणिपात ।।ए० ८।। वहुरो वहुरो देखी आणंदीआं होजी, आव्यो हवे परिवार; तातने तातने गज बेसारिआ होजी, मात सिंहासन धार ।।ए० ९।। पोते पोते छत्र नृपने धरे होजी, गौरव करी बहुमान; लाव्या लाव्या नृप निज मंदिरे होजी, बेठा विष्टर थान ।।ए० १०।। पाठ पाठ पीठे बेशी करी होजी, उत्संगे पद लाय; देखी देखी सभा अति रीझती होजी, सहुने करे विदाय ।।ए० ११।। पूजा पूजाने स्नान भोजन करे होजी, साथे सहु परिवार; अवसरे अवसरे पूछे तातने होजी, स्नेह भक्ति अपार ।।ए० १२।। ऋद्धि ऋद्धिने परिकर थोडले होजी, आववुं किम अकस्मात; आंसु आंसु मिश्र आंखे कहे होजी, सांभल वत्स तुं वात ।।ए० १३।। राज्य राज्य देई सिंहसारने होजी, भ्राता तापस थाय; थातां थातां तापस मुज वारिओ होजी, सिंहे विनय देखाय ।।ए० १४।। भक्ति भक्ति देखावे तेहवी होजी, वीतो केतोक काल; माया मायाविनुं मन नवि लख्युं हो-

जी, दुष्टनुं मन विकराल ॥ए० १५॥ एक दिन एक दिन आलोचन मिले होजी, तेडयो मुजने एकांत; हुं पण हुं पण विश्वासे गयो होजी, एकज धरी मन खांत ॥ए०१६॥ पूर्वे पूर्वे रचित सामग्रीए होजी, बांधी बंधने मुज; बंदि बंदिखाने मुज नांखीओ होजी, तिमहिज माता तुज ॥ए० १७॥ माहरा माहारा वावल्ला नांखीआ होजी, बांधी गुप्तम थान; केईक केईक नासीने गया होजी, पामी अवसर तान ॥ए०१८॥ माहरुं माहरुं घर लुट्युं इणे होजी, निज वश कीधलो देश; चोकी चोकी मांहिं हुं रहुं होजी, खबर न लहुं लवलेश ॥ए० १९॥ परजा परजा बहु मुज रागिणी होजी, जाणी राज्यनो नाश; तिणे तिणे ए काम कर्युं वृथा होजी, मिथ्या मिथ्या निवास ॥ए० २०॥ सेवक सेवक सूरदत्त माहरो होजी, बीजो वीरदत्त नाम; मारा मारा भक्तिवंता घणा होजी, नाशी गया कोइ ठाम ॥ए० २१॥ सेवक सेवक पण मुज मित्र छे होजी, नामे नरपति धीर; तेहने तेहने घर ते बिहुं रह्या होजी, साहस वडगंभीर ॥ए० २२॥ दीधी दीधी सुरंग तिहांथकी होजी, यावत गुप्त थान; काले काले सज्जन नर परखीए होजी, कीधी मुज तिणे शान ॥ए० २३॥ प्रिया प्रिया सहित मुज काढीओ होजी, लाव्या रात्रिए गेह; स्वामी स्वामीनी भक्ति इंम जाणिए होजी, न गणे प्राणनो नेह॥ए०२४॥ पूर्वे पूर्वे सामग्री करी होजी, नाशी आव्या मुज संग; सर्वे सर्वे सज्ज धरी करी होजी, धरता चित्त उमंग ॥ ए०. २५ ॥ धीर धीर सूरवीरसुं चाल्या होजी, कोईक स्थानक पामि; आव्या आव्या संकेतित नर सहु होजी; यानादिकशुं ते ठामि ॥ ए०. २६ ॥ सज्जन सज्जन सघले माहरा होजी, आव्या अनुक्रमे एथ; स्वजन स्वजन केइक छे गुप्तिमां होजी, दुखीआ छे हजी तेथ ॥ ए०.२७ ॥ तेहने तेहने मुकाववा योग्य तुं होजी, सांभली तेह कुमार; खेद खेद प्रमोद आश्चर्यथी होजी, चिंते चित्त मझार ॥ए०.२८॥ कीधो कीधो उपगार में केटलो होजी, पण दुरजन सिहसार; प्राण प्राण बहुवार उगारिए होजी, खल नवि निज निरधार ॥ए०. २९॥ ॥यतः॥ धूमः पयोधरपदं कथमप्यवाप्य, वर्षांबुभिः शमयति ज्वलनस्य तापं

दैवादवाप्य खल नीचजनःप्रतिष्ठां,प्रायःस्वबंधुजनमेव तिरस्करोति १॥ पूर्व ढाळ॥ खेद खेद करो शे मुज छतां होजी, करशुं सर्वनी सार; देशुं देशुं शिक्षा भली भांतशुं होजी, जे करता अपकार ॥ ए०. ३० ॥ करशुं करशुं प्रसाद ते उपरे होजी, जिणे तुम कर्यो उपगार; त्रणे त्रणे सुभट बोलावीआ होजी, गुण स्तवे वारंवार ॥ ए०. ३१ ॥ स्वामि स्वामि भक्ता तुम सत्वने होजी, वरणवीए कहो केम; तेहना तेहना कुटंबने तेडीने होजी, करे सत्कार ते एम॥ए०.३२॥वस्त्र वस्त्र आभरणादिक घणां होजी,दिए प्रत्येके तास; देश देश एकेक दिए त्रणने होजी, तें लह्या हर्ष उल्लास॥ए० ३३॥ ॥यतः॥ सुवर्ण पुष्पां पृथिवी,मुच्चिन्वंति नरा स्त्रयः॥ शूरश्चकृतविद्यश्च,यश्च जानाति सेवितुं १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ निजवश निजवश देश ते जइ करे होजी, सेवे दोय राजान, बीजा बीजा साथे आव्या तेहने होजी, करता ग्रासनुं दान ॥ए०. ३४॥ छठ्ठे छठ्ठे खंडे बारमी होजी, पद्म भाखी ए ढाळ; सुणजो सुणजो श्री जयानंदना होजी, रासमां वात रसाळ ॥ए०. ३५ ॥ सर्व गाथा ३८८.

दुहा.

शीखामण सिंहसारने, श्री जयानंद सनूर, माणस निज मूकाववा, दूत मोकले दूर ॥१.॥ विजयपुरे जई वेगशुं, कहेजे इंगिपरे काम; राज्य भ्रंश भय राखीने, हाथे थयो हराम ॥२.॥ तें दीधुं दुख तातने, लोपी सहुनी लाज; राज्य थाप्यो में रंगशुं, कीधुं अवलुं काज ॥३.॥ देइने आदान करुं, वारु नहीं ए वात; मूकजे स्वजन ते माहरा, आगळ सुणी अवदात ॥४॥ हरिनुं मांस जंबूक हरे; कहेवी वात कहाय; न मूके तो निग्रह करुं, एहमां नहीं अन्याय ॥५.॥ कूतरो पय कुत्सित करे, ताडना पामे तेह; लेख लखी एम मोकले, आगळ कहुं वली एह ॥६.॥

—०—

ढाल १३ तेरमी.

मन मोहन मोहन पावन देहडीजी ॥ए देशी॥

वली सुणजे सुणजे माहरा तातनुंजी, लूंट्युं धन लुंट्युं धन ते अणी बंध हो; तिम स्वजन तिम स्वजनने सत्कारी घणुंजी, मोकलजे मोकलजे टालीधंध हो, जगमांहि जगमांहि श्रीजयानंद जयोजी, ॥आंकणी॥ एम न करे एम न करे तो युद्धने सज्ज थजेजी, दूत मुखथी दूत मुखथी जाणे सिंहसारहो; वांची पत्र वांची पत्रने कंप्यो हृदयमांजी, भयभीत भयभीत थयो ते अपारहो॥ज०८॥ श्रीविजय श्रीविजयरायनुं धन सवेजी, वलीस्वजन वली स्वजननेदिएबहुमानहो; वली भेटणुं वली भेटणुं श्रीजयानंदनेजी, लिखे लेखलिखेलेखमूकि अभिमानहो ज०९देश नृपनो देशनृपनो पाछोआपीयोजी, दूतने कहे दूतने कहेनरमवचन्नहो; दूतस्वजन दूतस्वजन पोहता सहु नृप कनेजी, वात सघली वात सघली सुणे नृप कन्न हो॥ज०१०॥देखी जाणी देखी जाणीने हरखेत बेहुजी, नृपआपे नृपआपे स्वजनने देशहो; एक दिवसे एक दिवसे श्रीजयानंदनेजी, माय तायमाय ताय पूछे सुविशेषहो॥ज०११॥विजयपुरथी विजयपुरथी गया ते दिन थकीजी, कहो चरित्र कहो चरित्र जे निपनुं तुमहो; इच्छाविण इच्छाविण तात आणा थकीजी, कहे कुमरकहे कुमरचरित्रसुणोअमहो॥ज०१२॥सुणीमावित्र सुणीमावित्र आणंदमय थयांजी, सुतभक्तेसुतभक्ते श्रीविजयरायहो; चित्तचमक्या चित्तचमक्या बहु नृप सेवताजी, काढे सुखमां काढे सुखमां काल अमायहो॥ज०१३॥सप्तांग सप्तांग राज्यने पालताजी, निज अर्जित, निज अर्जित, राज्यविशालहो; निजतातनेनिजतातनेआग्रहबहुकरीजी, राज्य आपेराज्य आपेसुतभूपालहो॥ज०१४ नृपउत्तम नृपउत्तमने नीरीह घणोजी, पुत्र प्रेम पुत्र प्रेम दाक्षिण्ये तेहहो; करे अंगी करे अंगीने श्री जयानंदनेजी, युवराज्ये युवराज्ये ठवे ससनेह हो॥ज० १५॥ कोई आणा कोई आणा न लोपे ते बिहु तणीजी, समसिंहासने समसिंहासने बेसंतहो; वेष भूषण वेष भूषण न्याय तेजे करीजी, दोय सरिखा दोय सरिखा महा पुण्यवंतहो ॥ज०१६॥भीमकांत भीमकांत गुणे दोय सोहताजी, चंद्रसूरय चंद्र सूरय के दोय इंदहो; पिता पुत्र पिता पुत्र स्नेही सूखमां रहेजी, एक दिवसएक दिवस श्री श्रीजयानंदहो॥ज०१७॥देश साधवादेशसा-

थवानी इच्छा करीजी, राज्यचिंता राज्यचिंता पिता शिर थापि हो;शक्रविक्रम शक्रविक्रम राज्य चूडामणिजी,सहु नृपमां सहु नृपमां अतिपरतापहो॥ज०१८॥ मध्यखंड मध्यखंड लीलाए साधीयोजी, चक्रपुरनो चक्रपुरनो नृप चक्रसेनहो; जयपुरनो जयपुरनो जयी शत्रुजय करेजी, अति बलीयो, अति बलीयो, जीताए केनहो ॥ज० १९॥ जयंती जयंती नयरीनो धणीजी, जयंत जयंत शत्रु करे अंत हो; पुरंदर पुरंदर पुरपति नर केशरीजी, भीमराजा भीमराजा भोगवती कंतहो॥ज०२०॥सुमंगल सुमंगल कौशलनो पतिजी, नंदीपुरनो नंदीपुरनोनर-पति नंदहो; सूर्यपुरनो सूर्यपुरनो सूरमहीपतीजी,बलीप्रथवी बलीप्रथवी चंद कलाचंदहो॥ज०२१॥कूपराजा कूपराजा प्रमुख सेवक कर्याजी, एम साधी एम साधी भूप अनेकहो; सैन्य सायर सैन्यसायर लेइने आवीआजी,मध्यखंड मध्य-खंड साधी सुविवेकहो॥ज०२२॥ तात प्रणमे तात प्रणमे निजपुर आवीनेजी, सेवाकरता सेवाकरता निर अहंकारहो; राजराजा राजराजानो बिरुद वहेतो थकोजी, प्रसिद्धि प्रसिद्धि लहे सुविस्तारहो॥ज०२३॥ससराने ससराने पासे-थी तेडावतोजी, निजपरणी निजपरणी पूरवली नारहो; लेखमांहिं लेखमां-हिं निशानी प्रमुख लखीजी, ससरा पण ससरा पण सुणीअ तिवार हो ॥ज० २४॥ प्रभुरीते प्रभुरीते सेववो एहनेजी, सज्जनाइए सज्जनाइए सेववो सारहो;एम चिंतवी एम चिंतवी सहु लेइ भेटणांजी,निजकुमरीनिजकुमरी लेई हारहो ॥ज०२५॥ तथाहि मणिमंजरी मणिमंजरी लेई आवीओजी, श्रीविशा-ल श्रीविशाल पुरनो नाथ हो; अंतेऊर अंतेऊरशुं आवी नमेजी, दिए पुत्री दीये पुत्री हाथो हाथहो॥ज०.२६॥ हेमपुर हेमपुर धणी सौभाग्यमंजरीजी, पद्मरथनृप पद्मरथनृप आवे वेगहो;निज विजय निज विजयसुंदरी लावीयोजी, अंतेऊर अंतेऊर लेइ सतेगहो ॥ ज०. २७॥ कमलप्रभ कमलप्रभ लेइ निज-कुंवरीजी,कमलसुंदरी कमलसुंदरी रति अनुहार हो; श्री जयपण श्रीजयपण आदर आपताजी,वास ग्राम वास ग्रास आपे तस सारहो॥ज०२८॥रमणीशुं र-मणीशुं रमतो नित्य प्रतेजी, राज्य सुंपी राज्य सुंपी तातने तामहो; श्रीजयप-ण श्रीजयपण भूपति रंगशुंजी, सुख भोगवे सुख भोगवे अति उद्दामहो॥ज०.

२९ ॥ तस सोभा तस सोभा शिरिबल देखिने जी, ससरादिक ससरादिक लहे चमत्कारहो; छठे खंडे छठे खंडे ढाळ तेरमीजी, कहे पद्म कहे पद्म सुण्यो जयकार हो ॥ ज०. ३० ॥ सर्व गाथा ४१८.

दुहा.

श्री जयानंद सभा करी, तातशुं बेठा ताम; ससराप्रमुख मिली सवे, अचरिज लहे अभिराम ॥१.॥ एणे अवसर तिहां आवीयुं, दुर देशथी दक्ष, गायन पेटक गुणी घणुं, सुकंठ तेहमां सुलक्ष ॥ २. ॥ मधुर ध्वनि गाये मोजमां, वली एक तेहने नाम; सर्वकला सावधान जे, गीतनां स्वरने ग्राम ॥३.॥ भरताशुं गावा भणी, तुरत मेलवे तान; राज सभामां रंगशुं, आव्या अवसर जाण ॥४.॥

ढाल १४ चौदमी.

मोहनगारा हो राज, रूडा माहरा सांभल सुगुणा सूडा ॥ए देशी॥

सुगुण सौभागी हो राज, वारू मारूं गीत सुणो सुखकारू ॥ए आंकणी॥
पद्मरथ राजा तणीजी, पुत्रि दोय निधान; लघु आपी तिहां भिल्लने जी, इतर दीधी राजानके ॥ सु०. ५॥ तिहांथी मांडीने कहेजी, गायन घरि गई जाय; सुख दुख पूर्वनुं सांभर्युं जी, रुदन कर्युं तिणे तावके ॥ सु०. ६ ॥ सुकंठ कहे रोवे किशुं जी, रंग मांहि करे भंग; आ अवसर छे दाननो जी, साजन मिलियो संग के ॥सु०. ७॥ ॥यतः॥ तुह गीय गुणेण रंजिआ, सुचिरं सुंदरि कामदायया;कह रोइसि दुत्थया खवा,वसरे नो सुलद्धो खणो पुणो१ ॥ पूर्व ढाळः ॥ रोवुं भूकी गायती जी, किम कहि गद गद वाण; गीतना छलथी सर्वनेजी, चित्रकारी गाये गानके ॥ सु०. ८ ॥ ॥ तथाहि ॥ किहपउमपुर किह पऊमपहु,किह पिअडा भंगिणभिल्लु गहु;जयसुंदरि गायणघरिहिं गया, हहगायइधणकज्जिदइवहया १ ॥पूर्व ढाळः॥ निज भरतार अभिधा सुणीजी, विस्मित पद्मरथ राय; चांपथी जूए नृप जेटलेजी, निज सुता

ओलखे तायके ॥ सु०. ९ ॥ वत्स वत्स रे तुं किहां जी, किम आवी इंण ठाय; एम विलपती वलगी गले जी, आवी एहनी मायके ॥ सु०. १० ॥ बेहुं परस्पर रोवतांजी, आव्यो तेहनो ताय; ते पण ओलखी रोवतांजी, प्रणमे तातना पायके ॥सु ११॥ करुणामयी ते सभा थइजी, जाणवा तस स्वरूप; भूपने पूछे एकिशुंजी, तव भाखे इम भूपके ॥सु० १२॥ बे कन्या मुज तेहनेजी, आपी समश्या एक; पूरी अनुकूल पहेलीएजी, चित्तमां धरिय विवेकके ॥सु० १३॥ बीजी प्रतिकूल पूरतीजी, रीस चढी मुज ताम; कारिमा भिक्षु भणी तदाजी, आपी हींणे ठामके ॥सु० १४॥ तूठो जय सुंदरी भणीजी, नरकेशरी नृप जात; आपी हर्षे राखीओजी, केइक दिन वहीं जातके ॥सु १५॥ शीख दीधी में एकदाजी, लेई प्रिया गयो घेर; गातां हवणां ओलखीजी, जयसुंदरी इणिपेरके ॥सु० १६॥ स्वर अनुसारे जाणिएजी, पुत्री दुखमां लीन; आगळ हुं जाणुं नहींजी, एहज कहशे अहीनके ॥सु० १७॥ नृप आणाथी सा कहेजी, भर्त्ता शुं निज शहेर; भोग क्रीडा मुजशुं करेजी; अति आशक्त निज घेरके ॥सु० १८॥ वसंत ऋतुमां अन्यदाजी, कुसुमाकर उद्यान; दोय गाउ ते नयरथीजी, रमवा गयां तिणे थानके ॥सु० १९॥ क्रीडा घर तिहां सुंदरूजी, ढांकी कुसुमनीमाल; रंभास्तंभे सोहतुंजी, दीसे शय्या सुकुमालके ॥सु० २०॥ भोग सामग्री लेई सवेजी, दोय मासने काज; दूर सुभट चोकी रह्याजी, दासीवृंद चिहुं पाजके ॥सु० २१॥ गीत नाटिक वारांगनाजी, करती अतीहिं रसाल: भोगाशक्तमां इंणिपरेजी, काढे रीजमां कालके ॥सु० २२॥ एणे अवसर हवे अन्यदाजी, सहसकूटनो स्वाम; सैन्य सहित तिहां आवीओजी, महासेन एणे नामके ॥सु०२३॥ लुंटवा कोईक गामनेजी, पण तस हुवो जाण; खाली आव्या ते फिरीजी, आण्या अमतिणे टाणके ॥सु० २४॥ तुम जमाइ लडवा गयाजी, रात समे तव तेह; नाठो जमाई तुम तणोजी, लुटयुं केलिनुं गेहके ॥सु० २५॥ मुज पकडी लेई गयोजी, कहे तुज करशुं नार; शील भंगना भय थकीजी, त्रण दिन कीधो न आहारके ॥सु० २७॥ पछि पति कहे तुजनेजी, आपशुं तुज भरतार; धन

लेई तिणे कारणेजी, कर तुं सुखमां आहारके ॥सु० २७॥ जाणी समाधान मे कर्योजी, आहार धरी विश्वास; हवे जे आगल नीपजेजी, ते सुणो कर्म विलासके ॥सु० २ ॥ छट्ठे खंडे चौदमीजी, पद्मविजये कही ढाळ; श्रीजया नंदना रासमां सांभळोजी, आगल वात रसालके ॥सु० २९॥ सर्वगाथा ४४६

दुहा,

पल्लिपतिनी जे प्रिया, शोक ए माहरुं साल; परवतमांथी पाधरी, औषधी लावी आल ॥१॥ भोजनमां भेली दिए, जलोदर वाध्युं जोर; वैद्य औषध विणगद कह्यो, किम टले कर्म कठोर. ॥२॥ सुकंठ ऊपर समजणे, देवारीजे दान; गीत सुणी रंगे करी, शोकनी आणी सान. ॥३॥ पल्लीपति पोते तदा, धारी एहवुं ध्यान; शाता करवा सुंपतो, विजयसुंदरी शुभ वान. ॥४॥ रुप लोभे रंगे ग्रही, सज करशुं एम सान; पसखंड पत्तन पामीओ, द्रव्य तणुं करी दान. ॥५॥ वारु सुमति वैद्य छे, मालिम करी गदमूल; रेच प्रमुख देइ रोगने, उपशम करे अनुकूल. ॥६॥ सुमतिने संतोषिओ, मानती कीधी मुज; गीत शीखव्यां गेलशुं, गाऊ गीत ए गुज्ज ॥७॥ भूपादिकने भली परे, रीजवी लेऊ रीद्धि; महाधनी मुजपति थयो सर्वकलापरसिद्ध. ॥८॥

—

॥ ढाळ पंदरमी. ॥

संभव जिन अवधारिए ॥ ए देशी॥

जाणी श्री जयानंदने, मिलीआ वहुला राय सोभागी; आव्या तव तुमे जाणीआं, उलस्यो दुख सम वाय सोभागी. ॥९॥ मद मत करजो मानवी ॥ ए आंकणी॥ चरित्र पोतानुं जणाववा, गायुं गीत नवीन सो०; आगळ वात सवे लह्यो, शुं कहुं तुमे छो प्रवीण ॥ सो० म०. १०॥ विजयसुंदरी भिल्लने दीधी शुं थयुं तास सो०; किहां छे खबर न तेहनी, बहु दुखनो आवास ॥ सो० म० ११ ॥ भिल्ल नहीं ते नृप कहे, एतो राजकुमार सो०, भाग्य प-

दीक्षा कारणं, तादृश रुपनो धार ॥ सो० म०. १२ ॥ मुज जीत्यो जग जीत तो, श्रीविजय नृप पूत सो०; राजेंद्र श्री जयानंदजी, जे राखे धर सूत ॥ सो० म०.१३॥ डावे पासे ए रही, भूपतिनुं बहु मान सो०; विजयसुंदरी बेहनडी, तादृरी जो असमान ॥ सो० म०. १४ ॥ अंगुलि ए देखाडतो, मिलवा जाए जाम सो०; वलगी कंठ उठीने, विजयसुंदरी ताम ॥ सो० म०. १५ ॥ रोवे तव ते बिहुं जणी, रुंधी रुदन तिवार सो०; विजयसुंदरी एम कहे, धन्य तुज शीयल आचार ॥सो० म० १६॥ तेहिज वात साची कही, ते दिन सभा मझार सो०; देव गुरु धर्म तत्वनो, महिमा अगम अपार ॥ सो० म०.१७ ॥ में समश्या पूरी तदा, तेह अतात्विक जाण सो०; फल बिहुंने तेहवां थयां कार्य कारण परमाण ॥सो० म०. १८॥ नास्तिकवादे हुं हणी, रुडुं मनाववा तात सो०; पूरी समश्या तेहनुं, फल आपद आयात ॥ सो० म०. १९ ॥ भूप प्रसन्न अप्रसन्नथी, न होय सुख दुख कोय सो०; सुख दुख पुण्य ने पापथी, इहां द्रष्टांत अम होय ॥ सो० म. २० ॥ वात सुणी ते बिहुं तणी, एम कहे श्री जयानंद सो०; परखदाने समजाववा, थुणतां धर्मजिणंद ॥ सो० म०. २१ ॥ विस्मय लोक लह्या घणो, हवे सुकंठ बोलाय सो०; इच्छित धन आपी करी, जयसुंदरी आदाय ॥ सो० म०. २२ ॥ आपी तेहना तातने, ते पण घरमां लाय सो०; शास्त्रविधे तस शुद्ध करी, घरमां राखे ताय ॥ सो० म०. २३ ॥ तेहना नगरथी तेडीओ, नरकुंजर जे राय सो०; ठबको देई बहु आपतो, जयसुंदरी सुपसाय ॥ सो० म०. २४ ॥ ससरादिकथी लाजतो, लेई प्रिया निज पाणि सो०; वीरनंद्य निजपुरे गयो, हर्ष घणो मन आणि ॥ सो० म. २५ ॥ प्रीति वधारी सहु प्रते, करी आदर सत्कार सो०; विसर्ज्यां निज पुरे गया, करता धर्म विचार ॥ सो० म०. २६ ॥ राज्य सोंपी निज तातने, कुमर प्रियाशुं केलि सो०; करता धर्म लोपे नही, चितडुं तेहमां भेलि ॥ सो० म०. २७ ॥ वनपालक आवी कहे, फूल्यो भूप वसंत सो०; कोकिलडा टौका करे, चंदन वास वसंत ॥ सो० म०. २८ ॥ चंपक चोखा

फूलीआ, तिम पुन्नागनी श्रेणि सो०; अलि झंकार करी रह्या, करुं वीनती तुम तेण ॥ सो० म०. २९ ॥ भूप श्रीविजय ते सांभली, कहे निज पुत्र ने एम सो०; वय वीत्युं क्रीडा तणुं, तिणे रमवा जाउं केम ॥ सो० म. ३०॥ तिणे तुमे नीकळो क्रीडवा, तुम विण जन नही जाय सो०; तात आणा शिर उपरे, धारी कुंअर राय ॥ सो० म०. ३१ ॥ अंतेउर परिवार शुं, सामग्री सवि लेय सो०; नगर लोकशुं नीकल्या, देता दान अमेय ॥ सो० म०. ३२ ॥ छठ्ठे खंडे ए कही, पंन्नरमी वर ढाळ सो०; पद्म विजय कहे सांभळो, आगळ वात रसाल ॥ सो० म०. ३३ ॥ सर्व गाथा ४७९.

दुहा.

निज निज रीद्धे नीकल्या, पुरीजन बहु परिवार; वाजित्र बहु विध वाजते, नवरंग गीत गाय नार. ॥१॥ नाटकीआ बहु नाचता, खेला खेले खांत खजूर प्रमुख खाय खाद्यने, तरुण रमे एकांत. ॥२॥ रंभा घर रंगे सूए, प्रतिपादप पुष्प पाण; वसंत किण विध वरणवुं, जिहां बहु कामनुं जाण. ॥३॥ क्रीडासरे बहु क्रीडतां, नरनारी निर्वाण, सींचे जल श्रृंगी घणुं, गाये वसंतना गाण. ॥४॥ क्रीडा करी कांठे रह्या, शोभावे सरपाल; सिंहासने सोहे अति, नरनारीशुं नृपाल. ॥५॥

ढाळ १६ मी.

॥ सारदबुद्धिदायी ॥ ए देशी ॥

इण अवसर आव्यो, भिल्ल एक करचाप, व्याघ्र चर्म ते पहेर्यो, दीन करे आलाप; श्वान रज्जुए बांध्यो, मोरपिंछ धर्यो माथे; बाणभाथा बिहु दिश, केइ भिल्ल तस साथे ॥६॥ ॥त्रुटक॥ तेहमांथी एक आवी प्रणमे, नरपति पूछे ताम, कोण तुमे तव भिल्ल कहे सूणो, माहरी वात ते आम; चंडसिंह पल्लि पतिराज्ये, जम दुर्ग पर्वत स्वामी; सिंहवाघ्र नामे सुत तेहने, तात ते परभव गामी.॥७॥ ॥ढाळ॥ बिहुं भाइए लीधुं, तेहेंची राज्य उदार; सिंह लिए

तव बलथी, राज्य तथा वरनार; ते दुखथी भमतो,वनमां मृगे जीवंतो; तुम पासे आव्यो, ते हुं अरज करंतो ॥८ त्रू०॥ ते भाइ मुज क्रीडा करतो, सिंह आव्यो इण वनमां; मुज पत्नी शुं रमतो बलीओ, हुं पण बलुं घणुं तनमां, दुर्बलनुं बल राजा जाणी, आव्यो छुं तुम पासे; तुम सैन्यनो कोलाहल सुणीने, रखे ते इहांथी नासे ॥ ९ ॥ ॥ उक्तंच ॥ दुर्बलस्य बलं राजा, बालस्य रुदनं बलं; बलं मूर्खस्य मौनत्वं, तस्करस्यानृतं बलं ॥ १ ॥ दुर्बलानाम नाथानां बाल वृद्ध तपस्विनां; अनार्य परिभूतानां, सर्वेषां पार्थिवो गतिः ॥ २ ॥ तिणे कारण चालो, एकाकी तुमे राय; जो शक्ति होवे, तो विलंब बहु थाय; ते दुष्टने मारी, माहरी प्रिया मूंकावो; सज्जन उपगारी, माहरुं राज्य अपावो ॥ १० त्रू ०॥ सजनपर आपद देखिने, अधिकुं सौजन्य धारे; ग्रीष्मे तरु नव पल्लव होवे, आतप सहुनो वारे; ते सांभलीने राजा कोप्यो,मुज धरतीमां अन्याय; किम करे एहवुं माहरा राज्यने, मोहटुं कलंक ते थाय ॥११॥ढाळ॥देखाड तुं मुजने, एहनो निग्रह कीजे; क्षण मात्र न सहीए, इणिपरे राय वदीजे; छांना नीकलीआ, भिल्लशुं लेइ समशेर; मोहटा जे बोले, तेहमां न पडे फेर ॥१२ त्रू०॥ वन निकुंजने मुख जइ बोले, भिल्लरायने एम; आ वनमां छे माहरो भाई, तिणे हुं पेसुं केम बीहीक लागे तिणे इहांहिज रहेशुं, इम सुणी पेसे राय; वनमां सघले खोल्यो पण ते नलह्यो किणही ठाय ॥१३ढाळ॥ नृप पाछो आव्यो,भिल्ल तिहां नवि देखे; नृप इम विचारे, इंद्रजाल ए लेखे; पुरभणी जव यावे, गगनथी एक विमान; आव्युं तेहमांथी, नीकल्यो खेचर प्रधान ॥१४ त्रू०॥ आवी भूपने प्रणमी बोले, शाने करो विचार; ए सघली माया छे माहरी, हुं लाव्यो इंणे ठार; तेहनुं कारण सांभल नरवर, वैताढये नगर पंचास; दक्षण दिशि तेहमां रथ नुपुर, चक्रवाल ते खास ॥१५ ढाळ॥ तिहां पवन वेग हुं,बहु विद्याधर स्वामी; दक्षिण दिश खग सहु, माहरी आण नाकामी; वज्रवेग माहरे सुत, बहु विद्या जिणे साधी; कर्युं पाणि ग्रहण, कीरति जगमां वाधी ॥त्रू० १६॥ हेमगिरिश्रृंगे हेमपुर थाप्युं, तिहां क्रीडे सुविशाल; छठे खंडे पद्मविजए कही, रंगे सोळमी ढाळ; श्री जयानंदना रासमां रूडी, सू-

णतां मंगळ माल; पुण्यना बळथी आगळ वातो, सुंदर घणुं सूरसाल १७ सर्वगाथा ४९६

दुहा.

बलिओ विद्या बळ थकी, परिहृत बहु परिवार, वसे जालंधर पुरवडुं, सुवर्ण मणिगृहसार ॥१॥ सार सूरी तस स्वामिनी, कामाक्षा श्रीकार; योगिनी वृंद पूजे जीका, परिछद रूप अपार ॥२॥ नगर मध्ये भुवने रही, तेह भुवन पुरताम; पीठ सुवर्ण मणिमय प्रवर, योगिनी पीठ जग नाम ॥३॥ आराधक तिहां आविने, साधे योगिनी सहित; पीठने चिहुं दिश परिसरे, वसे योगिणी वडवित्त ॥४॥ चोसठ ऋद्धिवंती चतुर, परगट बहु परिवार; नाम ए तेहनां निरखीए, सुणज्यो तास विचार ॥५॥

ढाल १७ मी.

हांरे हांरे साहिबारे गौकुल गामने गांदरेरे उभला नंदकिशोररेलाल ॥एदेशी॥

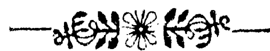
हांरे हांरे साहिबारे, वाराही १ ने वली वामनीरे २, गारुडी ३ इंद्राणी ४ नामरे लाल; आग्नेयी५ न्यामा ६ वलीरे, नैऋती ७ सातमे ठामरे लाल ॥६॥ योगिणी जगमां जागतीरे लाल ॥ ए आंकणी ॥ हांरे० वारुणी ८ वायव्या ९ कहीरे, सौम्या १० ईशानी ११ जाणरे लाल; ब्राह्मणी १२ वैष्णवी १३ तेरमीरे, माहेश्वरी १४ मन आणरे लाल ॥यो० ७ हां०॥ वैनायकी १५ ने शिवा १६ सुणीरे, शिवदूती १७ शिरदाररे लाल; चामुंडी १८ जया १९ जाणिएरे, विजया २० अजिता २१ धाररे लाल ॥यो० ८ हां०॥ अपराजिता २२ हरसिद्धि २३ नेरे, कालिका २४ चंद्रा २५ विचाररे लाल; सुचंडा २६ छवीसमीरे, करे उपगार अपकाररे लाल ॥ यो० ९ हां०॥ कनकदंता २७ सुनता २८ उमारे २९, घंटा ३० सुघंटा ३१ साररे लाल; मांस प्रिया ३२ आशापुरीरे ३३ लोहिता ३४ अंबा ३५ उदाररे लाल ॥ यो० १० हां०॥ अस्थिभक्षी ३६ नारायणीरे ३७, नारसिंही ३८ सुप्रसिद्धरे लाल, कौमारी ३९ वानरती ४० सुरीरे, अंगा ४१ वंगा ४२ रीद्ध इद्धरे लाल ॥ यो० ११ हां०॥ दीर्घदंष्ट्रा ४३ सुदंष्ट्रा ४४

भलीरे, प्रभा ४५ सुप्रभा ४६ वरदायरे लाल; लंबा ४७ लंबोष्टी ४८ भद्रा ४९ वलीरे, सुभद्रा ५० वरकायरे लाल ॥यो० १२ हां०.॥ काली ५१ रोद्री ५२ रौद्रमुखी ५३ रे, कराली ५४ वली तेम रे लाल; विकराला ५५ साक्षी ५६ भलीरे, विकटाक्षी ५७ धरे प्रेमरे लाल ॥ यो० १३ हां०. ॥ तारा ५८ सुतारा ५९ रजनी करीरे ६०, रंजना ६१ श्वेता ६२ सुजाणरे लाल, भद्र- काली ६३ ने क्षमा करीरे ६४, ए चोसठ मंडाणरे लाल ॥ यो० १४ हां०.॥ काम रूपी ए पूजे जिकेरे, ते जगमां पूजाय रे लाल; विविध प्रकार वरदा- यिनीरे, दुख दारिद्र पलाय रे लाल ॥ यो० १५ हां०. ॥ अणिमा लघिमा ऐश्वर्यतारे, वशिता गरिमा आदि रे लाल; शक्ति विविध छे तेहनीरे; नवि पोहचे कोई वादि रे लाल ॥यो० १६ हां०.॥ पर्वत वनने समुद्रमांरे, द्रह न दीने कासाररे लाल; द्वीप प्रमुखमां ए रमेरे, दिव्य शक्ति सा धाररे ॥यो० १७ हां०॥ कोपी नर लोकमां करेरे, मरकी प्रमुख उपसर्गरे लाल; तूठी दिए बहु संपदारे, पुत्र कलत्रना वर्गरे लाल ॥यो० १८ हां०॥ रांकने बीहरावे घणुरे, मोहटाने दिए मोदरे लाल; वेष क्रिया बहु जातिनीरे, करती विविध वि- नोदरे लाल ॥ यो० १९ हां० ॥ हेमश्रृंगगिरि क्रीडा तणुंरे, योगिणीनुं छे ठामरे लाल; मुज पुत्रे अणजाणतारे, तिहां वास्युं वरगामरे लाल ॥ यो० २० हां॥ योगिणीओ कोपी तदारे, मरकी अतिशय कीधरे लाल; लोक ना- ठा ऊपद्रव्य थकीरे, लेइ निज निजनी ऋद्धिरे लाल ॥ यो० २१ हां॥ यो- गिणी वश करवा भणीरे, श्रीपर्वतमां जायरे लाल; वज्रवेग विद्याधरूरे, तिहां ज्वालामालिनी ठायरे लाल ॥यो० २२ हां०॥ तेहनी द्रष्टि आगल रहीरे, करे तिहां जापने ध्यानरे लाल; लाख बीलां होमें तिहांरे, करे मन इच्छित दानरे लाल ॥यो० २३ हा०॥ एह रीति देवी तणीरे, वज्रवेग पण तामरे लाल; सामग्री सवि मेलिनेरे, बेठो जापने ठामरे लाल ॥यो० २४ हां०॥ योगिणी जाणे ते सवेरे, सातमे दिन तिहां आयरे लाल; करे प्रति- कूल उपसर्गनेरे, पण न खोभाणो जायरे लाल ॥यो० २५ हां०॥ छठे खंडे ए कहीरे, सत्तरमी वर ढालरे लाल; पद्मविजय कहे सांभलोरे, आगल

वात रसालरे लाल ॥यो० २६ हां०॥

दुहा.

जालिम तुंमें योगिणी कहे, रूप अनोपम धारि; तूठीछुं तुम उपरे, साहसिकमां शिरदार ॥ १ ॥ भर्ता तुज करी भोगवुं, भोग भला मनभाव; रूप लखमी सफली करुं, परगट अवसर पाव ॥ २ ॥ सेवा करशुं साचली, दुर्लभ दैवत भोग; नर रूपे भोगव नवल, शुभ पामी संयोग ॥ ३ ॥ कलेश फोगट कहो कुण करे, ध्यान तपादिक धार; मोदक पामी मानवी, वाल न रांधे किवार ॥ ४ ॥ आलिंगन दे उठीने, रागिणी अमे रसाल; खारां जल पीधां खरां, भला अमृत तु भाल ॥ ५ ॥ एम कही नाटिक आदर्यु, गाए मोहन गीत; नेउर कंकण रणझणे, चमके जिणथी चित्त ॥ ६ ॥ काम उद्दीपन कारमुं; सांभळी लागो स्वाद; कंदर्पने वश थइ करी, नवि बोले ज्यां नाद ॥ ७ ॥ हसती बांधे हुंशथी, निगडित करीने नार; निज पत्तनमां नाखीओ, क्रीडा करे किवार ॥ ८ ॥ सर्वगाथा ५३०

॥ ढाळ अढारमी. ॥

तुं कुलमांहिं ऊपनी, ऊपजीने ते खोयुं हो; परियाग-
तनुं पाणी होराज ॥ ए देशी ॥

मैं ते जाणी वातडी, विविध प्रकारे पूजा हो; स्तवना पण बहु कीधी होराज, पुत्र मूकावण कारणे; संतोषी घणुं तेने हो, पण नवि जाए लीधी होराज ॥९॥ हवे वैताढयनो अधिपती, ऊत्तर श्रेणिमां सार हो; गगन वल्लभपुर राजे होराज, चक्रायुध तिहां राजिओ; सर्व विद्याधर स्वामी हो, चक्री नाम ते छाजे होराज ॥१०॥ ज्योतिषीमां सूरयपरे, कल्पवृक्ष जिम तरुमां हो; हरि जिम मृगमां बळीओ होराज, मेरू जिम परवत मांहिं; तिम एसम अथ अधिको हो, बल विद्याए नकळीओ होराज ॥११॥ विद्याधरमां को नहीं, भूचरनी शी वात हो; ऊभय श्रेणि तस सेवे होराज, मुजरो

करी में विनव्यो; मुज सुतने मूकावो हो; तव मुज उत्तर देवे होराज॥१२॥ मूकावीश तुज पुत्रने, योगिणीनो शो भार हो; एणिपरे मुजने भाख्यो होराज, एम बहुवार में प्रेरीया; एहनो एहज मुजने हो, उत्तर फरी फरी दाख्यो होराज ॥१३॥ विषयादिक परमादथी, मोहाटाने शुं कहिए हो; शक्तिनो संभव आवे होराज, पण मुज सरिखा मानवी; शक्ति अशक्ति न जाणे हो, कार्यें सहु चित्त भावे होराज ॥१४॥ वज्रसुंदरी माहरे, सुरसुंदरीने सारिखी हो; सुर जुए अनिमेष नयणे होराज, पुत्रनी अनुजा तेह छे; सर्व गुणे करी सारिखी हो, शुं कहु झाझूं वयणे होराज ॥१५॥ जैन धरम रुचि तेहने, सर्वकलामां कुशला हो; नाटयकला सुविशेषे होराज, नंदन वननी धरतीए; बहु तरू मांहे कल्प हो, वृक्षनी श्रेणिने लेखे होराज ॥१६॥ चक्रायुध ते सांभळी, दूत मुखे मुज याचे हो; तव में चित्त विचार्युं होराज, बहु पत्नी होय जेहने; त्रिगुणाधिक जस वर्ष हो, तेहने देवी न धार्युं होराज, ॥१७॥ यदुक्तं॥ वपुः शीलं कुलं वित्तं; वयो विद्या सनाथता; एतानि यस्य विद्यंते, तस्य देया निजा सुता॥१॥ मुर्ख निर्द्धन दूरस्थ, बहु भार्या शिवार्थिनां त्रिगुणाधिक वर्षाणां, चापि देया न कन्यका ॥२॥ पूर्वढाळ॥ जेम तेम ना न कही शकुं, पृथवीनो पति बलियो हो; दूतने उत्तर वाल्यो होराज, योगिणीए मुज पुत्रने; राख्यो छे ते दुःख हो; मुज हृदयमां साल्यो होराज ॥१८॥ सांभरे नहीं विवाहनी, वात ते मुजने स्वामी हो; सुत मूकावो माहरो होराज, सर्व पछे सारुं थशे; दूते पण जई भाख्युं हो, दीधो छे इंम लाहरो होराज ॥१९॥ माहरी सभामां एकदा, निमित्तिओ एक आव्यो हो; भाव्यो चित्तमां काजे होराज, फल पुष्पादिक ढोईआं; देई सत्कारने पूछयुं हो, कारय दोय मुज राज्ये होराज ॥२०॥ मुज सुत कोंण मूंकावशे, कोण मुज पुत्री वरशे हो; कहो ते चित्तमां धारी होराज, निमित्तिओ कहे ए बिहु; एकज प्राणी करशे हो, में कह्युं ताम विचारी होराज ॥२१॥ ओलखशुं कहो किणीपरे, निमित्तिओ कहे सुणज्यो हो; बांधी पद्मरथ भूप होराज, जेह पमाडशे धर्मने; वली श्रीपति नृप जीते हो, निजकला दाखी

अनूप होराज ॥२२॥ कन्या त्रण तस परणशे, ते तुज सुत मूंकावी हो; तुज पुत्री पण वरशे होराज, सांभळी बहु आणंदीओ; ए जाण्युं एह काम हो, एवडां मोहटां करशे होराज ॥२३॥ फल अलंकारे तोषिओ, में हवे कीधी तेहनी हो, शुद्धि ते सघळे जाणी होराज. ज्ञानी वचनने लक्षणे; तुजने ओलखीं भिल्लहो, मिश्र करी लाव्यो ताणी होराज ॥२४॥मात पिता जो तुज जाणे, तो जावा नवि आपे हो; लाव्यो तिणे एकाकी होराज, पुत्र मूंकावो माहरो; अवनिमां उपकारी हो, मूकि सर्व ते बाकी होराज ॥२५॥ नदी जल वहे पण नवि पीए, वृक्ष फले नवि खावे हो; भोगवे रयण न खाणि होराज, पर उपकारने कारणे; संतना जनम ते कीधा हो, एहवीं ग्रंथे वाणि होराज ॥२६॥ क्लेश पोतानो नवि गणे, पर उपकारने माटे हो; सज्जन तरु वरसरिखा होराज; छाया फल दिए पर भणी; खमे तडकाने शीत हो, वळी खमे अतिशय वरषा होराज ॥२७ हुं दुखीआमां शिरोमणी, समरथ परदुख हणवाहो; तुं मल्यो विहुनो योग होराज, हवे निज उचित करो तुमे; सांभळी चिंते राजाहो, पर उपगारी लोग होराज ॥२८॥ शुरने जिम संग्रामनो, नैयायिकने सामोहो; वादी आवे जेम होराज, दानशाळा मिली क्षुधितने; रोगीने मल्यो वैद्यहो, दुर्गतने निधि प्रेमहो राज ॥ २९ ॥ अवसर पर उपकारनो, मोटा पुरुषने आवेहो; ओत्सव सरिखो जाणेहो राज, एक दिशिपर उपकारने; बीजी दिशि सहु पुण्यहो, तोळे सुर कोई टाणेहो राज, ॥ ३० ॥ पर उपकार वधे घणो, संविभाग नवि कीजेहो; पुण्य उपार्जन वेलाहो राज, शोभा मात्रछे शुरने; सेनानो परिवारहो, काम करे एकेला होराज ॥ ३१ ॥ इंम विचारीने कहे, पर उपकारने काजहो;हुं समरथछुं एकहो राज.एम कही खेट विमानमां; बेशी चाल्यो साथेहो, मोहटो धरीय विवेक होराज ॥ ३२ ॥ लेख सहित कोइ खेटने, पवन वेग ते मूकेहो; नृपना तातनी पासेहो राज, धीरय देवा कारणे; श्रीनंगे पोहता तेहहो, आगळ मंगल थाशे होराज ॥ ३३ ॥ छट्ठे खंडे अढारमी, श्री जयानंदने रासेहो; पद्मविजये कही ढाळ होराज, सुणतां शाता उपजे; पु-

ण्यवंतनी वातहो, दिन दिन रंग रसाल होराज ॥ ३४ ॥ सर्व गाथा. ५५६

दुहा.

पवनवेग कहे नृप प्रते, विद्यावारु एक; मुज पासेछे मोटकी, साधो ते सुविवेक ॥ १ ॥ साधवा हुं समरथ नहीं, ज्वाला मालिनी जोर; वश थाशे विद्या थकी, नमशे करी निहोर ॥ २ ॥ योगिणी पण वश जेहने, साहसथी ते सधाय; तिणे ए ल्यो तुम तुरतमां, साधन विधि समुदाय ॥ ३ ॥ भूप लेइने इम भणे, बील्यादिक बहु वार; कोण होमशे मुजने कहो, पापी पाप अपार ॥ ४ ॥ सत्वे विद्या सिजशे, सत्व धरी सहु सार; इम कही विधि आराधवा, ततक्षण थया तैयार ॥ ५ ॥

ढाळ ओगणीसमी.

पत्नी संयुत पोसह लीधो ॥ ए देशी ॥

स्नानादि करी ऊपवास कीधो, देवीनी पूजा करीजी; साधर्मिणी बुद्धे विविध प्रकारे भक्ति घणी चित्तमां धरीजी ॥ ६ ॥ क्षेत्राधिष्ठायक प्रमुखनां काउसग्ग, करीने मुख पूरवदिशेजी; आत्मरक्षा करी परमेष्टिपदथी, देवी मंदिरे ऊपविशेजी ॥ ७ ॥ डाभने आसन पद्मासन करी, विद्या जाप हवे करेजी, मन थिर राखी ध्यान धरीने, मुद्रा प्रमुख विधि धरेजी ॥ ८ ॥ बीजे दिन हवे योगिणी जाणी, आवे तिहां शंका करेजी; जो ए विद्या सिद्ध ते थाशे, तो अमे वश थाशुं खरीजी ॥ ९ ॥ प्रतिकूल उपसर्ग करवा मांडे, खोभना करवा कारणेजी; साप सैकडो मोटी काया, फूत्कारातस धारणेजी ॥ १० ॥ वींटाइ वींटाइ करडे नृपने, दाढ्यो भांगे निर्विष होयजी; भांगे हाडने मणि पण त्रुटे, ओसरे तिहां न फरी जूएजी ॥ ११ ॥ जैननी रक्षाने परभावे, पराभव करी शकीआ नहींजी; पंच परमेष्टि मंत्र ते मोहटो, एहवो महिमा जग नहीं कहींजी ॥ १२ ॥ गर्जारव करता गज मूके, बांधे दंतूसले करीजी; शंढाने वळी चरणे मर्दे, पण न चल्या दृढता धरी

जी ॥ १३ ॥ घोर शब्द करता वाघ मुके, तीखी दाढे विदारताजी; नखथी घात करी करी थाका, पण रोम पण न संचारताजी ॥ १४ ॥ ज्वलती अग्नि विकूर्वे योगिणी, तट त्रटकार घणा करेजी; धूंआडाथी अंधित दिशिगण, ज्वाळा चिहुं दिशि संचरेजी ॥ १५ ॥ महा तापे पण ध्याने न चलिओ, अचळपरे नर राजीओजी; रौद्र रूप करी आवे ते हवे, नादथी पर्वत गाजीओजी ॥ १६ ॥ ज्वलती आंख्यो भयंकर दाखे, वदने अग्नि ते वरसतीजी; पर्वत दरी सम वदन देखाडे, सत्ववंत सलकर स-तीजी ॥ १७ ॥ डम डम वाजे डमरुक वाजुं, पडछंदा उठे घणाजी; अटाट्ट हासथी फेत्कार मूके, बंध छुटे गगन तणाजी ॥ १८ ॥ हाथमां भाला ख-ड्गने तोमर, मोगर कंपावे घणुंजी; पदघाते करी धरती कंपावे, वयण बोले मुखे ते भणुंजी ॥ १९ ॥ अम पूज्या विणु विद्या साधे, रे मूढ उठ तुं आप-रोजी; नहींतो मारशुं तुजने केहती, दाखवे भय तस आकरोजी ॥ २० ॥ मारवा दोडे करे प्रहार, लागे तस अंगे नहींजी; ध्यान एकाग्र जैननी रक्षा, सत्व धरे चित्त गहगहीजी ॥ २१ ॥ तेह पुरुषथी देवे न चाले, कोण मातर ते योगिणीजी ॥ २२ ॥ त्रण दिवस इंम उपसर्ग काढया, रोम मात्र पण न-वि चल्योजी; खेद लहीने चिंतवे चित्तमां, एतो मेरुसम अटकल्योजी ॥२३॥ दिव्यांगनानां रूप करीने, सर्व अलंकारे सोहतीजी; चंदा वयणी कमळ पांखडी, आंखडीथी मन मोहतीजी ॥ २४ ॥ कंचन वरणी रूप यौवन वय, सुभगआकार सवि अंगनाजी; कंबु कंठी पीनस्तनी वळी, पेहर्यां वस्त्र नानां रंगनांजी ॥ २५ ॥ हंसगति जस कोकिल स्वरथी, गीत गाए एम उचरेजी; जय जय स्वामी अहो तुज धीरज, सत्व सौर्य गुण सहु शिरेजी ॥ २६ ॥ अम अपराधने खमजो स्वामी, उपसर्ग कारणे अमे कर्योजी; हे तुं सांभल नर अमे खोळुं, रूप यौवनथी अलंकर्योजी ॥ २७ ॥ सत्ववंत तुं उपसर्गे न चल्यो, स्वामी करी क्रीडा करुंजी; अम नारी पणे अंगीकर तुं, तुज आणा अमे शि-र धरुंजी ॥ २८ ॥ नरने दुर्लभ भोग ते सुरना, स्वेच्छाए तुमे भोगवोजी; ताहरे वश अमे सघळी जाणे, जन्म लगे ते जोगवोजी ॥ २९ ॥ धन धन

श्रीजयानंद भूपतिने, इंणे वचने पण थिर रह्याजी; प्रतिकूल अनुकूल विविध प्रकारे, कीधा उपसर्ग सहु सह्याजी ॥ ३० ॥ छठ्ठे खंडे ओगणीसमीए, ढाळ पद्मविजये कहीजी; योगिणीओ वळी शुं शुं बोले, ते सांभळो आगल सहीजी ॥ ३१ ॥ सर्वगाथा ॥ ५८७. ॥

दुहा.

क्लेश विद्या साधन करे, शाने अमे छुं सिद्ध; सहु विद्या अमथी सधे, नीपजे वली नवनिध ॥१॥ आपुं बहु विद्या अमे, पाठ सिद्ध सप्रभाव; जेहथी वश करी जगतने, जुगते थाशे जमाव ॥२॥ मनवांच्छित मनोहारिणी, नारी परणो अनेक; आकरषुं जगने अमे, छयल जे होए छेक. ॥३॥ दूर ते पासे दाखवुं, अम भोगनो अनुभाव; जरा न आवे तस जरा, वल क्षयनो न बनाव. ॥४॥ हानि न इंद्रियनी होए, आमय नावे अंग; काम सेवे कंदर्प वधे, रूडो करिए रंग. ॥५॥ सुख भोगव अम साथ तुं, शक्रने दुर्लभ सोय; बहु रूपे युगपत् बहु, हुंशे रमवुं होय ॥६॥ विविध वचन एहवां सुणी, जगतने मोहे जेह; भरिए जल भृत कुंभमां, तिम नृप नछव्यो तेह. ॥७॥

ढाळ २० मी.

वेण म वाइशरे विठल वारुं तुजने ॥ ए देशी ॥

हृदय ने स्तन आगल केइ भीडे, केइक चुंबन करती; केइक आलिंगन वली करती, नयणे तेह धरंती. ॥८॥ अमे भले दीठारे, मनमोहन प्रभु तुमने ॥ ए आंकणी ॥ वीणा वंशने पडह वजावे, नाटिक करे अंग वाली; गीत गाए एम मोहन केरां, फूदडी दिए दिए ताली ॥ अ० ९॥ ॥अथगीतं॥ आवी चोसठ जोगिणी, नित विलसुं नव नव भोगिणी; अमे काम ज्वर रोगिणी, रति न लहुं तुम वियोगिणी. ॥१॥ एम गाए रंगे कामिणी, नव यौवन नच्चे योगिणी; अमे रंभा गोरीअ अंगिणी, सोभागी नरथुं रं-

गिणी ॥२॥ तुम रूप सौभाग्ये राचती, इहां आवी हर्षे नाचती; तुं प्रिय तम पाखी मलपती, नवि सुकुं कहमवि जीवती. ॥३॥ वर चंपक सोवन गोरडी, गुण गाती भांभर भोलडी; पयसेव करे शुं तोरडी, अमे छुं सोहग ओरडी. ॥४॥ अम अंग सुगंधे महमहे, दिशि पसरे परिमल जे वहे; नव पउमणी मालती केवडी, हिमवालुंभ मृगमद वेवडी. ॥५॥ अम पाए नेउर रण जणे, करे कंचन कंकण रणरणे; उरे मोतीहार सुलहलहे, तुम देखी हैयडां गहगहे. ॥६॥ अम काने कुंडल झलहले, तनुं मनमथकंडु खलभले; अम माथे झलके राखडी, गले झबकति माणिक पदकडी. ॥७॥ अति सोहति निलवट तिलकडी, मणि मेहले मोहे कडितडी; भुजे अंगदज्युं अली मणि जडी, अम सांभळ पियुडा वातडी. ॥८॥ अम अंगुली दीपे मुद्रडी, तुम विरहे नावे निंद्रडी; पगि सोवन खलकति चुडली, प्रिय पामीय पुण्ये रूडली ॥९॥ उतकंठित आवी वहेलडी, घण लाड ते प्रेम गहेलडी; रंग नाचं लोडत बांहडी, तुम करशुं हाथे छांहडी. ॥१०॥ अमे कंत तुमारी दासडी, शिर वहेशुं तुमची खासडी; तुम लोपुं आण न लीहडी, उर धरशुं तोरो शोखडी. ॥११॥ अम साहमुं जोरुंने स्वामिआ, तें अलवे अमे नवि पामिआ. अो देव देवीनी सामिणी; तुज आवीशे वर कामिणी. ॥१२॥ उठ उठो कंता करी कृपा, अम परण तुं मेहेली हवे त्रपा; अम तेवड तेवडी बहेनडी, मनि एकमनी साथि नानडी. ॥१३॥ अमे काल विलंबण नवि सहु, तुम आगल पयमत्य हवे कहुं; अम जीवितने धर हाथडी, कर तेडिने आपण साथडी. ॥१४॥ सुरसुंदरी चंग सोभागिणी, कंत कां उवेखे सुरागिणी; अमे जीवुं शरणे तुम तणे, हवे पडिवज जोइगि एमभणे ॥१५॥ इतिगीतं ॥पूर्वढाळः॥ सुस्वर जन कुतुहलने काजे, नृपनुं जे वडशील; द्रढता कहेवा गीत ए भाख्युं, जिनधर्म प्रियनी लील ॥ अ० ३॥ सभा जोइने कहेवुं सघले, जिम तिम कहेवुं नांही; राग वसंतादिकवर ढाले,गावा सुस्वरे आंही॥अ०४॥अंग हारादिक विभ्रमे मोहन,मृत कंदर्प जगावे; एहवां त्रण दिवस लगे गाइ, तन मय तान लगावे ॥अ० ५॥

गाई गाईने थाकी सघली, नाची नाची खेदाणी; वज्रने टंक न लागे तिम नृप, रोम न चलियुं जाणी ॥अ० ६॥ सातमे दिन हवे तूठी देवी, महा ज्वाला अभिधाने; शिर ऊपर करे सूरय उदये, पुष्प वृष्टि बहु माने, मेंतो भले दीठोरे ॥७॥ करतां दस दिशमां अजवालुं, रूप प्रगट देखावे; सिद्ध विद्या शुं जब ते आवी, योगिणी नाठी जावे॥मैं०८॥ महा ज्वाला मधुर स्वर बोले, हुं तूठी तुजराय; शील ध्यान थिरता तुज दखी, पण सुण तु थिर थाय ॥मैं० ९॥ देवतस वर देई नवि शकीए, विधि किधा विणुं तुजने; जो वर इच्छे तो विधि कर तुं, नृप कहे विधि कहो मुजने ॥मैं० १०॥ एक जीवनुं मांसजो आपे, तो मुज उपजे प्रीत; राय कहे हुं जैन छुं जाचो, सहु जीव मारा मित्त ॥मैं० ११॥ विण अपराधी जीव न मारुं,जो तुज जोइए मांस तो मुज तनुं छेदीने आपुं, शांने करे विमास ॥मैं० १२॥ देवी कहे तो एमज करतुं, तव नृप लिए करवाल; छेदे ऊरू तव खड्ग उलालो, लिए देवी उजमाल ॥मैं० १३॥ देवी कहे हुं पण छुं जैना, मांगनो खप नहीं माहरे; दया रूपने जैन धरम तुज, परख्यो में घरी प्यारे ॥मैं० १४॥ जगत वीर साधर्मिक माहरो, पाठ सिद्धि देऊ विद्या; योगिणी प्रमुख आकर्षणी लेतुं, तव नृप प्रणमे अनिद्या ॥मैं० १५॥ पुजा देई विधि पूर्वक विद्या, लिए हर्ष भूपाल; देवता प्रमुख त्रिविध हरे उपद्रव, बाजुबंध तिणे ताल ॥मैं० १६॥ सूर्यहास वली खड्गने आपे, चक्र दिए वरधार; वैरी चक्रनिकंदन करवा, शस्त्र शिरोमणि सार ॥मैं० १७॥ शक्ति शस्त्र आपीने देवी अदृश्यमान ते थाय; दिव्य मूर्त्ति हवे पुजे राजा, स्तवना करे सुखदाय ॥मैं० १८॥ ज्वाला मालिनी विद्या बोले, लक्षादिक जप होम; करतां पण कोइकने सीझे, बहूने थाउं जिम व्योम ॥मैं० १९॥ ताहरे अल्प प्रयासे सीधी, दृढधर्मी तुज जाणी;आकर्ष्या सुर आवशे ताहरे, विद्या रिझसे शाणी ॥मैं० २०॥ एम कही रायना दीलमां पेठी, इच्छित आपे समरी; विश्वमां अर्थ ते आपे तूठी, बलवंतीए अमरी ॥मैं० २१॥ हवे देवीनी मूर्ति पूजी, वली जे देव होय पासे; बलि प्रमुखे संतोषी नीसरे, देवगृहथी उल्लासे ॥ मैं० २२ ॥ छट्ठे खंड वीसमी

भाखि, पद्म विजय कहे ढाल; सुंदर ए तुमे श्रोता सुणजो, आगल वात रसाल ॥ में २३ ॥ सर्व गाथा ४५ सर्व गाथा ६३२

दुहा.

विद्याधर परिवारशुं, प्रणमें आवी पाय; सिद्ध विद्या थइ सुख थकी, प्रश्न भूप पूछाय. ॥१॥ भूप यथारथथी भणे, चमत्कार लह्या चित्त; स्तवना नृपनी सहु करे, प्रगट धरता प्रीत. ॥२॥ पूजी जिन प्रणमी गुरु, सागर सम गंभीर; आहार करे दीन आठमें, विद्याधरशुं वीर. ॥३॥ अपर विद्या आपे वली, शुभ मुहूरत शुभ वार; आकाश गामिनी आदि दे, सिद्ध विद्या श्रीकार. ॥४॥ मासे सिझे मेहेनते, ते साधे ततकाल; शील तथा वली सत्वने परभावे नरपाल. ॥५॥ धरणी धव जालंधरे, पवन वेग शुं पत्त, पीठे रही विद्या प्रगट, संभारे धरी सत्त. ॥६॥ तस अनुभावे ते तुरत, आकर्षाणी आय; जगतपति कहे जोगिणी, सांभलो रे सुखदाय. ॥७॥ पवन वेगना पुत्रने, मुको हृदये मानि; नहीं तो हुं मुकु नहीं, सुणजो साची वाणि. ॥८॥ अंगदना अनुभावथी, उपद्रव न कर्यो अंश; मूकुं कहे मुको तुमे, स्वामी तुमे शुभ वंश. ॥९॥

॥ ढाल २१ मी. ॥

धणरा ढोला ॥ देशी. ॥

मूके श्री जयानंदजी रे, जोगिणी गइ निज ठाम, मनना रंगी; बेडी भागी तेहनीरे, लावी नृप पुर ताम. ॥१०॥ सुखना संगी, आवो आवोरे सजन सुख संगी, कीजे वात एकांते सुरंगी; गुणी संगे वाधे प्रीति मन० ॥ ए आंकणी ॥ भूपतिने वली तातने रे, चरणे लागो तेह म०; पवन वेग निज पुत्रने रे, आलिंगे घणे नेह ॥ सु० आ०. ११ ॥ पुत्र आगल सघलो कहे रे, निज उद्यम अवदात म०; भूपने लाव्यो इणिपरे, ते सघली कही वात ॥ सु० आ०. १२ ॥ कोइ न मूकावी शक्यो रे, योगिणी घरथी तुज

म० राज राजाए मुकावीओरे, महेर करी बहु मुज ॥सु० आ० १३ ॥ प्राण दीया वत्स तुजने रे, वज्रवेग सुणी एम म०; स्तवना करे नर रायनी रे, वज्रवेग धरी प्रेम ॥ सु० आ० १४॥ जाए गगने जेटले रे, योगिणी बोले ताम म०; भाग्ये अमे तुम पामीआ रे, आवो अमचे धाम ॥ सु० आ० १५ ॥ प्राहुणा गति करुं तुम तणीरे, भुपति करे विचार म०; प्रार्थना भंग न कीजीए रे, इंम करी कहे हाकार ॥ सु० आ०१६॥योगिणी निज हाथे करी रे, स्नानादिक प्रतिपत्ति म०; अमृत सम आहारे करी रे, करती अतिशय भक्ति ॥ सु० आ० १७ ॥ गीत नाटिके संतोषीआ रे, हवे रहेवाने रात म०; वाराही भुवने भूपती रे, राख्या जगत विख्यात ॥ सु० आ० १८ ॥ विद्याधर ब्राह्मी घरे रे, राते राख्या दोय म०; शय्या सुगंधी मृदु घणी रे, तिहां सुआर्यां सोय ॥ सु० आ० १९ ॥ कामाक्षा स्वामिनी कने रे, जोगिण जइ कहे तेह म०; निज पराभव आकर्षवु रे, हठथी लीधो जेह ॥ सु० आ० २० ॥ कामाक्षा कहे क्रोधथी रे, शील भ्रष्ट करुं तास म०; तुमने सुपुं बांधिने रे, इच्छित करो करी दास ॥ सु० आ० २१ ॥ हरिहर ब्रह्मादिक सवे रे, देखी माहरुं रुप म०; मुंझाई रहे मन थकी रे, कुण मातर नर भूप ॥ सु० आ० २२ ॥ इंम आसासना देइने रे. आवी जिहां छे भूप म०; विश्व मोहन प्रगट करे रे, कामाक्षा निज रुप ॥ सु० आ० २३ ॥ काम जगावे योगिणी परे रे, एहवी चेष्टा करंत म०; च्यार पहोर भोग प्रार्थना रे, करी पण नवि खोभंत ॥सु० आ० २४ ॥ शील अमृत जिणे स्वादीऊ रे, ते किम छांडयुं खाय म०; जैन जीवित तजे आपणुं रे, परस्त्री पण न लेपाय ॥ सु० आ० २५ ॥ थाकी प्रात समय हवे रे, शीलथी अचरिज थाय म०; स्तवना करती आपीओ रे, लोह मोघर वज्रकाय ॥ सु० आ० २६ ॥ अक्षय बाण भाथा बिहु रे, वज्रपृष्ट धनुदाय म०; आग्नेय नाग पाशादिका रे, दिव्य शस्त्र समुदाय ॥सु० आ०२७॥ आप्यां अनेक शस्त्र भूपने रे, छठ्ठे खंडे ढाल म०; एकवीशमी पद्म कही रे, शीलथी मंगल माल ॥ सु० २८ आ०. ॥ सर्वगाथा ६६०.

दुहा.

कुष्ट ज्वर कंडू हरे, वन्हि दाह व्रण जाय; शीत आ तप जळ केर सवि, संहरे उपजे साय. ॥१॥ सर्वांग सुख दे फरस, अविनाशी उद्योत; नहीं मलिन भंगुर नहीं, जेहनी जागती ज्योत. ॥२॥ एहवां वस्त्र ते आपती, वारु करी वखाण; आपे बहु अलंकारने, पुण्य तणे परिमाण. ॥३॥

ढाल २२ मी.

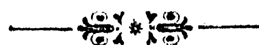
हमचडीनी ॥ देशी ॥

मरगी वारवा मुगट ते आपे, कुंडल ज्वरने टाले; कुष्टादिक व्याधि हरे तेहवां, कंठ आभुषण आले रे. ॥४॥ हमचडी. झेर हरण मुद्रा ते आपे, वली केयूर उदार; शाकिणी डाकिण व्यंतर प्रमुखना, दोषने टालण हार रे ॥ ह० ५ ॥ घातना व्रण पुराए सहजे, कटक जडाव ते आपे; सर्व वश थाए वली एहवो, हार गळामां थापे रे ॥ ह० ६ ॥ जे वांका होय ते थाय सरलां, आपे कटि कंदोरो, एम सप्रभाव अलंकृत देतां, बाध्यो पुन्यनो जोरो रे ॥ ह० ७ ॥ देवता तुज शुं नवि आपे, वली रायनुं शील; तास प्रभाव थकी होय सवले, जय जयकार सलील रे ॥ ह० ८ ॥ अर्घ्य पूजा दीधी जब राये, तब ते अद्रश थाय; जई जोगिणीने कामाक्षा कहे, हैयडे हर्ष न माय रे ॥ ह० ९ ॥ शील चलाववा हेत एहनो, बहु उद्यम में कीधो; पण न चलावी शकी हुं एहने, एह क्रिम जाये लीधो रे ॥ ह० १० ॥ वायु थकी जिम मेरु न चले, तिम एधर्म धीर, आराधी सत्कार करो तमे, एह महावड वीर रे ॥ ह० ११ ॥ उत्तम क्षेत्र एहने जाणी, वावो बीज एठाम; फलवंतुं ए वहेलुं थाशे, आवशे आगल काम रे ॥ ह० १२ ॥ तास वचन परमाण कर्युं तव, तेह गई गुण काम; कामाक्षा निज थानिक पोहती, शुद्ध वासना धाम रे ॥ ह० १३ ॥ तेह पीठ उपर क्षण बेठा, दोय विद्याधर राय; योगिणीओ मुख आगल आवे, चमत्कार चित लाय रे ॥ ह० १४ ॥ सघली भेली मलो खमावे, आपे ते अलंकार; दिव्य वस्त्र

तिम भिन्न भिन्न सहु, आपे अति धरी प्यार रे ॥ ह० १५ ॥ ते सघलुं अंतेउर काजे, दिव्य शस्त्रादिए ताम, अद्रश प्रमुख शक्ति बहु आपे, करती सहु गुण ग्राम रे ॥ह०१६॥ पूजा स्तवना करी संतोषी, वज्रवेग सुर नारी; तेहवे मच्छर रहित थई वली, रायनुं दाक्षिण्य धारी रे ॥ ह०. १७ ॥ हिमकूट गिरि उपरे आपे, नृप वयणे तस ठाम; अर्ध्य दिए तव अद्रश थाए, जाए निज निज धाम रे ॥ ह०. १८ ॥ सरसां गीत ए भूप चरित्रनां, बांधे रास बंध; गिरि वन प्रमुखे क्रीडा करती, योगिनी गाय प्रबंध रे ॥ ह० १९ ॥ खेचरी योगिणी पासे शीखे, एह चरित्र रसाल; खेचरी पास मनुष्यणी शीखे, चित्त धरी प्रेम विशाल रे ॥ ह० २० ॥ प्रसिद्ध थयुं ए चरित्र भूवनमां,हवे ते त्रिहु जण आवे; हेमकूट नग उपर हेमपुर, पूरव रीते वसावे रे ॥ह० २१॥ शील गुणे एम विद्या ओषधी, पाम्या वली सत्कार; आपद सघली दुर पलाणी, हुआ जय जयकार रे ॥ ह० २२ ॥ एम जाणीने शील धरो तुमे, एह परभव सुखकारी; शीले विघन टले वली संपद, आवे अति उपगारी रे, ॥ ह० २३ ॥ छठ्ठे खंडे बात्रीसमी ए, भाखी रुडी ढाळ; श्री जयानंदना रासनां सुणतां, होवे मंगल माल रे ॥ ह० २४ ॥ सत्यविजय पन्यास संवेगी, कपूरविजय तस शीष्य; तास शीष्य श्री खिमाविजय वर, चढती जास जगीस रे॥ह० २५॥ तास शीष्य पंडित जिनविजयो, सौभागी शिरदार; पंडित उत्तमविजय सोभागी, समता गुण भंडार रे ॥ ह० २६ ॥ तेहना चरण कमले अलि सरखो, पद्म विजय ए भाख्यो; छठ्ठो खंड ए पूरण कीधो, गुणिजने चितमां राख्यो रे॥ह०२७॥सर्वगाथा ६८७ इति श्रीमदुत्तमविजय॥गणि विनेयपंडित पद्मविजय गणि विरचिते श्रीश्री जयानंद राजर्षिकेवलि चरित्रे प्राकृत प्रबंधे श्रीश्री जयानंद राज्य प्राप्ति विद्या सिद्धि योगिणी देवी प्रसाद योगिनी वशीकार दिव्यास्त्रादि समृद्धि प्राप्ति निदान शीलविदात वर्णनो नाम षष्ठःखंडः समाप्त॥पंचनां खंडानां मीलने गाथा २२५५ षष्ठखंडे गाथा ६८७ सर्वगाथा २९४२ पंचखंड मीलने श्लोक उक्त ५९ षष्ठखंडे उक्त श्लोक १९ सर्वे उक्त श्लोक ७८ सवईओ १ समश्या १ दुहो १.

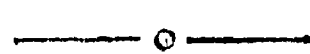
अथ.

खंड ७ मो.

दुहा.

षट्री धर्म चक्री नमुं, शोलशमा जिनशांति; शांति गर्भाशयथी करी, अवनीमां एकांत ॥१॥ खंड छट्ठो कर्यो खांतिथी, वारु विविध विचार; सातमो खंड सोहामणो, पभणुं पुण्य प्रकार ॥२॥ पर उपकार प्रगट करी, माने कृतारथ मन्न; निजपुर जावा नृप हवे, कहे खेचरने कंन्न ॥३॥ खट विचारे ए खरो, कन्या नहीं करे पाणि; करी उपकार कृतार्थथी, प्रत्युपकार पिछाण ॥४॥ यतः॥ इयमत्र सतामलौकिकी, महती कापि कठोर चित्तता; उपकृत्य भवंति दूरतः, परतःप्रत्युपकार भीरवः ॥१॥ दुहाः कोई उपायांतर करी, लेई जाऊं निज लहार; कोई रीते कन्या देऊं, भाग्ये ए भरतार॥५॥ विद्याधर कहे वयणथी, सिद्धायतने स्वाम; जिन वंदनने योग्य छो, वैताढये वर ठांम ॥६॥ पर उपकारी पामीआ, एहज अवसर आज; ते सांभली जावा तिहां, रीझ करे महाराज ॥७॥

ढाळ १ ली.

॥ वीर वखाणी राणी चेलणांजी ए देशी ॥

एणसमे एक विद्याधरुजी, आवीने करे परणाम; श्री जयानंदजी पूछताजी, कुंण तुमे शुं तुम नाम ॥८॥ श्री जयानंदजी जग जयोजी ए आंकणी कारणे शे इहां आवीआजी, उत्तर तेह दिए जाम; पवनवेग ओलखी तेहनेजी, बोलीओ इणिपरे ताम ॥श्री० ९॥ रे भाइ चंद्रगति बहु दिनेजी, देखीओ तुं खगराय; शोक शंकु थकी पीडिओजी,आज तुं केम देखाय॥श्री० १०॥ दुख होय तो कहो नृप प्रसेजी, सवि दुख भंजक एह; प्रार्थना सहुनी पूरी करेजी, तव नृपने कहे तेह ॥श्री० ११॥ दक्षिण श्रेणि वैताढयमांजी,

हुं चंद्रपुरी तणो स्वाम; चंद्रगति चंद्रमाला प्रियाजी, रुप तणी तेह धाम ॥श्री० १२॥ मद गल्यो तेहना रूपथीजी, गौरी त्रणनयन भरतार; लखमी जनार्दनने वरीजी, एहवी अद्भुत नार ॥श्री० १३॥ तेहशुं विषयसुख भोगवुंजी, पुत्री हुइ मुज एक; नामथी ते चंद्रसुंदरीजी, बहु कलावंत विवेक ॥ श्री० १४ ॥ यौवन आवी ते अनुक्रमे जी, नवि लह्यो वर अनुरूप; तस गुणे इंद्र सरिखो नहींजी, भूचर खेचर नहीं भूप ॥ श्री० १५ ॥ मानसरोवरे अन्यदा जी, हुं गयो क्रीडवा हेत; नारिशुं नीर क्रीडा करी जी, तन्मय चित्त तिहां देत ॥ श्री० १६ ॥ एक विमान थकी नीकलीजी, सुरे तिहां कीधलुं स्नान; रूपवंती देखी मुज प्रियाजी, हरि गयो तेह अस्मान ॥ श्री० १७ ॥ तेह विमान बेसारिनेजी, वर्त्तिका जेम सींचाण; क्रोधथी पुंठे हुं दोडीओजी, कर मांहि लेई कृपाण ॥ श्री० १८ ॥ ढूंकडो आवीओ जाणीनेजी, मूठिए शिरमांहि घाय; सुरवरे दीधलो तेहथी जी, पीडाथी मूरछा थाय ॥ श्री० १९ ॥ हुं पडयो पद्मनी जालमांजी, सरोवरमां कोइ ठाय; जलकमल शीत वाये करीजी, मुरछा माहरी जाय ॥ श्री० २०॥ आंख उघाडी जोयुं तदा जी, आगळ को न देखाय; तेह वियोग पीडा थकी जी, मुज बहु चित्त खेदाय ॥ श्री० २१ ॥ आवीओ विलपतो निज घरे जी, चेतना गत परे ताम; मंत्री प्रमुखे मुज पूछियुं जी, तव कह्यो व्यतिकर वाम ॥ श्री० २२ ॥ देई आश्वासना मुजनेजी, सरोवर सिंधुवन द्वीप; नग प्रमुख थानिके मोकलेजी, शुद्धिने सुभट ते खीप्प ॥ श्री० २३ ॥ तेह विलखा थइ आवीआजी; तेणे कह्युं नवि लही शुद्धि; वली मूर्छा लही सज थयोजी, उपदिशे मंत्री निज बुद्धि ॥ श्री० २४ ॥ स्वामि चक्रायुध राजीओजी, विद्या बलथी लही तास; जो प्रिया मूकावे एकदाजी, वीनवीए तस पास ॥ श्री० २५ ॥ एम आशाये तिहां जईजी, वीनव्यो करी मनोहार; समरथ पण कांय नवि कर्युंजी, काम चित्त धरिय लगार ॥ श्री० २६ ॥ पुरुषनुं भाग्य फले सदा जी, सेवा न फले कोई काल; निजपुर वनमां विखलो थईजी, आवीओ हुं तिणे ताल ॥श्री० २७॥ यतः॥ तोषं नयेंद्रमपि चक्रधरं भजस्व । मंत्रान् प्रसाधय वशीकुरु चेटकादीन् ॥

दुर्गाण्यटस्व विकटान् स्तर वारिराशीन् भाग्यं विना नहि तथापि समीहिताप्तिः १ ॥ पूर्व ढाळः ॥ चारण मुनिवर तिहां मल्याजी, ज्ञानि गुरु ना नम्या पाय; परिच्छदशुं तस परिसरेजी, बेठो हुं चित्त लगाय ॥श्री० २८॥ मुनिवरे देशना तव करीजी, पुन्यथी देव जिनराय; गुरु मले शुद्ध चारित्रिया जी, धर्म तस भाषित थाय ॥श्री०२९॥ मन अनुजाइ ललना मले जी; परिच्छदने घणो स्नेह; पुत्र विनीत पुण्ये मलेजी, हवे सुणो पापथी जेह ॥ श्री० ३० ॥ नीच कुले जन्म दरिद्रताजी, वचन निष्ठुर घणा रोग; वध पराभव अपयश घणो जी, दुष्ट कुटंब संयोग ॥ श्री० ३१ ॥ पाप छांडि तिणे कारणेजी, धर्म करीए नित मेव; इष्ट पामे ने अनिष्टटलेजी, जस मन श्रीजिनदेव ॥ श्री० ३२ ॥ सातमे खंडे पहेली कही जी, पद्म विजये वर ढाळ; श्री जयानंदना रासमांजी, धर्मथी मंगल माल ॥श्री०३३॥

दुहा.

सांभली मुनि वयणां सखर, कहे नृप किम करुं धर्म; पत्नीवियोग पीडे घणुं, करुं बंध बहु कर्म. ॥ १ ॥ प्रसन्न थई भाखो प्रभु, कामिनी अपहरी केण; कारण शुं ने छे किहां, जइशे के नहीं लेण. ॥ २ ॥ योग्य पुत्री भरता जिको, भाखो मुज भगवंत; वली तुम देखी मुद वधे, ते कहो सहु विरतंत. ॥ ३ ॥ महाभाग्य कहे मुनिवरु, पुरव भव परबंध; जाणुं ज्ञाने जगतने, सांभलो एह संबंध. ॥ ४ ॥ संदेह जाशे सामठो, इंणहीज भरते आम; शेठ पूर्णभद्र सिद्धपुरे, धर्मवंत धन धाम. ॥ ५ ॥

———:o:———

ढाळ २ जी.

बेडले भार घणो छे राज वातो केम करो छो ॥ ए देशी ॥

दोय पुत्र तेहने थया सुंदर, कोशल देशल नाम; बालथकी समकिती व्रतवंता, जैन धरमशुं काम. ॥६॥ भविजन भाव धरीने एह, सांभलो चरित्र रसाल; सांभली कर्म न करशो कोय, जेहथी भव जंजाल ॥ए आं; कणी ॥ गुणदत्त शेठ वसे तिण पुरमां, जैनधर्मी गुणवंत; गुणमाला ना-

रीगुण सुंदरी, पुत्री बहु रुपवंत ॥ भ० ७ ॥ देव गुरुनी भक्ति करे घणुं, बालथी धर्मे राती; देवराज नृपनो एक सागर, मंत्री मिथ्यामति माती ॥ भ० ८ ॥ चैत्यथकी नीकलतां दीठी, गुणसुंदरीने तिणे; जाची पण नवि आपी ताते, मिथ्यात्वी छे जिणे ॥ भ० ९ ॥ कौशलने परणावी ताते, कन्या गुणवती नामे; विधि पूर्वक पूर्णभद्र आराधी, पोहता सुरवर धामे ॥ भ० १० ॥ केइक दिवस पछे हवे जाचे, गुणदत्त शेठनी कन्या; कौशल देशल काजे रुडी, साधर्मिणी वरधन्या ॥ भ० ११ ॥ तिणे पण परणावी भली भांते, सागर ते हवे जाणी; देशलने ते जिम जिम देखे, दुख लहे मत्सर आणी ॥ भ० १२ ॥ नामे शेठ तिहां वैश्रमण, तेहने पुत्र छे च्यार; धन १ धनपतिने २ धवल छे ३ त्रीजो, सुजस ४ चोथो गुणधार ॥ भ० १३ ॥ परणाव्या च्यारेने ताते, सुप्यो सवि व्यापार; शेठ करे निज आतम साधन, पामवा भवोदधिपार ॥ भ० १४ ॥ काल गयो बहु इणिपरे करतां, अंते धर्मना जाण; मरण उचित करणी करवाने, स्वजन तेडे तिणे टाण ॥ भ० १५ ॥ सातलाख द्रव्य साते क्षेत्रे, आपे शेठ ते हरखे; च्यार पुत्र बोलावी भाखे, रहेज्यो प्रीते सरिखे ॥ भ० १६ ॥ प्रीते सहु निर्वाह थशे तुम, बाहिर वात न पडशे; भेला रहेतां कोइक काले, कदि कोई आथडशे ॥ भ० १७ ॥ त्यारे जूदा रहेवुं पडशे, तव घरने चिहुं खूणे; कलस एकेको दाटयो छे में, इशानादिक खूणे ॥ भ० १८ ॥ ते लेज्यो अनुकरमे वहेंची, पण संक्लेशन करज्यो; जो संक्लेश करो तो सहुए, शीखामण भली धरज्यो ॥ भ० १९ ॥ इम शीखामण सहुने आपी, विधिए धर्म आराधी; दृढता धरिने शेठे सुरगति, सहेजे सुखमां साधी ॥ भ० २० ॥ च्यारे पुत्रे प्रीते काढयो, तात वयणे चिरकाल; नारिना प्रेर्या जूदा थावा, कलश लिये संभालि ॥ भ० २१ ॥ निज निज नामांकित ते लेवे, पहेले मृतिका खंड, बीजामां हाड त्रीजामां कागल; हवे चोथामां प्रचंड ॥ भ० २२ ॥ कंचनमणि भरियां ते देखी, त्रणे कीध विचार; तात धर्मी पण जूओ छेतरीआ, विश्वासे तिणीवार ॥ भ० २३ ॥ लघुने सघली लखमी आपी, वंचना न होय प्रमाण; लखमी झूंटी वहेंची लीजे, च्यारे भाग समान ॥ भ० २४ ॥ वहेंचवा लघु पासे

ऋण मागे, पण ते लधु नवि आले; साखिआ स्वजनने साख पूरावी, क्लेश करे ततकाल ॥ भ० २५ ॥ स्वजन जोईने चित्त विचारे, ए शुं कहिए भाई साखीआ पण अणघटती, वात ते करिए कांइ ॥ भ० २६ ॥ झगडो नवि भाग्यो ए कोयथी, स्वजनशुं गया राजद्वार; सघलो व्यतिकर तिहां संभलाव्यो, सांभली करे विचार ॥ भ० २७ एके ऊणा पांचसें मंत्री, करवा बेठा न्याय; पण कोई नहीं समर्थ चूकववा; तव चिंतवे ते राय ॥भ० २८॥ सागर प्रमुख ते सघला थाक्या, पुरमां पडह वजावे; जे काई ए विवादने भांजे, तस मंत्री शिर ठावे ॥ भ० २९ ॥ सातमे खंडे पद्म विजय कही, बीजी ढाळ रसाल; श्री जयानंदना रासमां रुडी, सुणतां मंगळ माल ॥ भ० ३० ॥ सर्वगाथा ६३.

दुहा.

कौशल सांभली कांनमां, पडह छबे निज पाणि; नृप आगल नमिने कहे, सांभलो राय सुजाण. ॥ १ ॥

———:०:———

ढाळ त्रीजी.

आछो रंग लाज्योरे माणिगर महाराजा ॥ ए देशो ॥

सुणो नरराजारे वाद हुं टालशुं, झघडो वांकोछे अति एह; कोयने खबर पडेतो टालज्यो, हुं टालु निःसंदेह ॥ २ ॥ आछो न्याय करज्योरे, शेठ तुमे सोभागी ॥ ए आंकणीः ॥ इम कहे राजारे तेहने वयणडुं, तवतिणे तेडया ते भाईच्यार; पुछे तात तुमारो जीवतां, शोशो करता व्यापार ॥आ० ३ ॥ खेतीवाडी हुं करतो तदा, पहेलो बोले ए रीत; शेठ कहे अन्न केटलुं तुम थतुं, ते कहे धरी प्रीत ॥ आ० ४ ॥ लाख मूडा अन्न आवतुं माहरे, पंनर लाख ते मूल; बीजो कहे हुं आपण माहरे, पशु व्यापार अनुकूल; ॥ आ० ५ ॥ वेचुं तुरगादिक दस सहस्रनां, लाभ पंनर लाख थाय; त्रीजो कहे हुं व्याज वटंतरे, आपुं मंडलिकराय ॥ आ० ६ ॥ पंनर लाखनो लाभ तेहमां होए, चोथो कहे मुज कोश; सुंप्यो हतो तस मुल जो कीजीए, पंन-

र लाखनो जोस ॥ आ० ७ ॥ कौशल कहे नृपने सुणो स्वामीजी, जेजे का मनो दक्ष; तेते काम सुंप्युं ए च्यारने, सहुने पंनर लक्ष ॥ आ० ८ ॥ माटी कलशथी खेतर जाणीए, हाडकलशे पशुवृंद; कागलथी नामे लेखे करी, धन पामे सुख कंद ॥ आ० ९ ॥ परगट दीधी लखमी चोथा प्रते, कोश तणो अधिकार; एहने हतो तिणे ताते आपीयो, नवि आवडे को व्यापार. ॥ आ० १० ॥ सरिखे भागे सरिखे आपियुं, मुर्ख करेरे विवाद; च्यारे भाइ सांभली हरखित थया, सहु गया मुंकी विखाद ॥ आ० ११ ॥ कौशलनी बुद्धिने वरणवे, चारे धरता ते प्रीत; तात उपरि बहु आदर ऊपज्यो, तात जाणे बहु नीति ॥ आ० १२ ॥ चमत्कार पाम्यो तसबुद्धिथी, रायक हे सूणो शेठ; ल्यो मंत्री मुद्रा तुमे हरखशुं, मंत्री सहु तुम हेठ ॥ आ० १३ ॥ कौशल कहे मुद्रा लेउं नहीं, हुं श्रावक व्रतधार; राजनियोगादिक में पचखी आं, ए खर करम विचार ॥ आ० १४ ॥ मंत्री मुद्रा विण नर राजिओ, मुख्यपणे करे तास; सर्व कार्यमां पछे एहने, घरनो व्यय दिए खास ॥ आ० १५ ॥ बीजा मंत्री बहु ईर्षा करे, सागर वली शुंविशेष; एक द्रव्यना सहु अभिलाषीआ, तिहां इर्षा नेरे द्वेष ॥ आ० १६ ॥ एक दिन मंत्री कहे नररायने, रिपुमर्दन जे राय; दुर्दम बलीओ आण माने नहीं, देवगिरि तस ठाय ॥ आ० १७ ॥ कौशल मोकलीए तिणे कारणे, संधि करे बुद्धिवंत; ग्रास खाए ते बलवंतो होए, परिक्षा पण होएतंत ॥ आ० १८ ॥ तेहने योग्य ते भेटणुं आपीए, सागरने कहे ताम; एह दिशे अपूर्व ते मोकलो, एटलुं करो अम काम ॥ आ० १९ ॥ जात्य अश्व वस्त्रादिक मोकलो, सांभली सहु हरखंत; ईर्षाए तस वधने ईच्छता, करंडीओ एक अर्पंत ॥ आ० २० ॥ कनककुंभ तेहमां धूल भर्यो, मुद्रा दइने तास; आप्यो तिणे पण सरलथी ते ग्रह्यो, तेहनो धरी विश्वास ॥ आ० २१ ॥ कौशल लेइनेरे नृप आणा थकी, देवगिरि पोहतो तिहां भूप; प्रणमी आगल भेटणुं मूकतो, नृप जाणे ए अनूप ॥ आ० २२ ॥ सुख प्रश्नादिक रे पूछे भूपति, कौशल कहे सुणो स्वाम, संधिमेल करण मुज मोकल्यो, देवराए मुज आम ॥ आ० २३ ॥ मित्राइए करीरे प्रीति धरी घणी, भेटणुं मोकल्युं एह; तव करंडक उघाडी

जोईओ, चित्तमां धरी अति नेह ॥ आ० २४ ॥ सातमेखंडेरे ढाळ त्रीजी कही, श्री जयानंदने रास; पद्म विजय कहे सांभळतां थकां, पामे लील वी- लास ॥ आ०२५ ॥ सर्वगाथा ८८

दुहा.

धूळ भर्यो पृथ्विधरे, दीठो कुंभ देदार; कोप्यो नृप कौशल प्रति, वयण कहे ते तेणी वार. १ तुज स्वामी उन्मत्त थयो, मरवानुं करे मन; भेटणे धूळ भरी करी, प्राभृत जूओ प्रछन्न. २ क्रोध राक्षसने बलि करुं, तुज परिवार समेत; वध्य नहीं नृप मंत्रवी, शुं करूं ए संकेत ॥ ३ ॥ तुज स्वामीने जइ तुरत, संभळावे धरी सान; आवुंछुं उतावळो, तेणे युद्धनुं करे तान. ॥ ४ ॥ चित्तमां कौशल चिंतवे, नीति में लंघी न्याय; इर्षाए कर्युं इणिपरे, एह मारण उपाय ॥ ५ ॥

ढाळ ४ थी.

॥जात्रा नवाणुं करिए विमलगिरि जात्रा नवाणुं करिए ॥ए देशी॥

भाग्य तमारुं भारी,भूपतिजी, भाग्य. हसतो हसतो कौशल बोले; इण व- यणे निरधारी भू०, च्यार बुद्धि निधि चतुर विचक्षण, बुद्धि उपनी अति- सारी ॥ भू० ६ ॥ राय कहे तुं इंम किम बोले, हृदये द्रढता धारी भू०; क- नक कुंभमां रजकुंण भरशे, चित्तमां जूओ विचारी ॥ भू० ७ ॥ नृप कहे कहो तुमे तेहनुं कारण, कौशल कहे अवधारी भू०; तुम प्रसाद होय तो हुं भाखुं, नृप कहे कहो सहु डारी ॥ भू० ८ ॥ मंत्री कहे सिद्धपुरमां जाणो, उपद्रव थई बहु मारी भू०; अंधलरेल्या देवी आराधी, नरपति थई उप- गारी ॥ भू० ९ ॥ बहु चौटानी धूळ भेळी करी, देवीए तिहां अवतारी भू०; तुष्टमान थई इणिपेरे भाखे, करज्यो तिलक सुखकारी ॥ भू० १० ॥ मरकी ऊपद्रव सघलो टलशे, तुमने कहुं हित आणी, भूपतिजी तुमने कहुं हित आ- णी ॥आंकणी॥ व्यंतर शाकिनी प्रमुख ऊपद्रव, विविधनी होशे हांणि ॥ भू० ११ ॥ राए पूजा करी रज लीधी, शिर धरी तेहनी आंण भू०; व-

गरलोक वली अंतेऊरने, तिलक करावे जाण ॥ भू० १२ ॥ सहुना ऊपद्रव पुरमां टलिआ, हवे तुम प्राभृतदाण भू०; करवाने तुम पासे मोकल्यो, रज भरी कुंभ प्रमाण ॥ भू० १३ ॥ मृगमदथी पण ए बहु मूली, इयां करु अतिहि वखाण भू०; वात सांभलीने लाज्यो राजा, प्रीति धरे अप्रमाण ॥ भू० १४ ॥ कोई आगल तुमे वात न करजो, नरपति कहे इम वाण भू०; राभस वृत्तिये में इम भाख्युं, अविचारे एणे ठाण ॥ भू० १५ ॥ तेहनुं तिलक करे निज भाले, बहुगुण तेहनो जाणी ॥ भू०; आंकणी ॥ चिपटी चिपटी दिए परिवारने, वली जे अंतेउर राणी ॥ भू० १६ ॥ तुष्टमान थइ कौशलने कहे, अहो अहो तुं भलो प्राणी भू०; तुज स्वामीने जइ तुं कहेजे, आपणी प्रीति प्रचाणी ॥ भू० १७ ॥ जावजीव अखंडित जाणे, नही जाए ते खंडाणी भू०; अम सरिखु जे काम होय ते, कहेवरावजो निज जाणि ॥ भू० १८ ॥ पूछे नृप तुज रायनी आण, शक्ति ते कहेवी पिछाणी भू०; कौशल कहे शुं कहिए तेहनुं, पशुए पण सुप्रमाणी ॥ भू० १९ ॥ मुज नृपनी आणा जो दीजे, गज पण माने वाणी भू०; इणे अवसर तिहां गजवर छूटो, कलकल वाणी संभलाणी ॥ भू० २० ॥ सेवकने नृप पूछे शुंए, सेवक कहे सुणो राय; भूपतिजी सेवक कहे सुणो राय भू०; गज छूटो ऐरावण सरिखो, उपद्रव बहुत कराय ॥ भू० २१ ॥ नरपति कहे कौशलने इणिपरे, ससतो तुजवच थाय भू०; गजने थंभावे देइ आणा, कार्ये कारण जणाय ॥ भू० २२ ॥ कौशल गयो गजवरने पासे, लेइ परिच्छद समुदाय भू०; परगट आण दिए निज नृपनी, हृदयमां मंत्र सोहाय ॥ भू० २३ ॥ तास प्रभावथी तेह मतंगज, मंत्र बले थंभाय भू०; चमत्कार पाम्यो ते राजा, मंत्री प्रते बोलाय ॥ भू० २४ ॥ तुज धूल सरिखी दिव्य वस्तु नहीं, माहरा घरमां काय भू०; तेहज हाथी भेटणे आप्यो, बहु सतकार कराय. ॥ भू० २५ ॥ एहवी वेला अमने संभारजो, शुं कहीए वारंवार, मंत्रीसर शुं कहीए वारंवार ॥ आंकणी ॥ परिच्छद सहित पहेरामणी करतो, वस्त्र तथा अलंकार ॥ म० २६ ॥ अनुक्रमे सिद्धपुर परिसर पोहता, तिहां कीधा उतार मं०; पूर्वे मंत्रीश्वर सांभली बीहना, आप करणी संभारि ॥ मं० २७॥

साहमा आवीने ते खमावे, बहु पश्चाताप धार मं०; गजवर आगल करीने चाल्या, नृपने करे नमस्कार ॥ मं० २८ ॥ भूप पूछे सुख शाता तेहने, मंत्री करे उचार मं०; तुम परतापे सुख शाताछे, कह्यो सघलो अधिकार ॥ मं० २९ ॥ धूल वृत्तांत ते गोपवी राख्यो, सज्जनता अनुसार मं०; वलीआराय शुं मेल सुण्यो वली, गजवर भेट विचार ॥ मं० ३० ॥ असंभाव्य ए वात सुणिने, नृपने हर्ष अपार मं०; सातमे खंडे चोथी ढाळ, पद्म विजय जयकार ॥ मं० ३१ ॥ सर्वगाथा १२०.

दुहा.

तुष्टमान तेह उपरे, देशलभाइने देश; आपे बहु आग्रह करी, लेवे नहीं ते लेश ॥१॥ पांचमुं व्रत पचख्युं अछे, ते किम भागे तेह; सत्कार्यो स्तवना करी, गयो आपणे गेह ॥२॥ मंत्रीमां मोहटो थयो, सत्यादिक वली स्नेह, पोहाचाडे नृप पाधरुं; मोद थकी जिम मेह ॥३॥ धूल वात धरणी धवे, सांभली कोइक पास; पाप छांनुं परगट होए, विरुप लसण जिम वास ॥४॥ यतः॥बीज चंद मुंडित छुरे, अब्रह्म लसणनी वास, छांनु पाप जाते दिने, किम हीक होय प्रकाश १.

ढाळ ५ मी.

सोना केरुं बेडलुं मारुजी, वाव खोदाव रुपला उढाणी हेठ; वावडली पातालनी, पाणिडां भरुंरे तळाव ॥ ए देशी ॥

नरपति चिंतवे इणिपरे, भेटणुं लेई गयो धूल; पण कोई बुद्धि प्रभाव, कार्य करी आवीओ, नृपने कर्यो अनुकूल ॥५॥ सर्व भंडार जो दीजीए, पण न वळे उपगार; देशादिक देऊं तेह; न लेवे कोईपरे, इणिपरे मनमांरे धार ॥६॥राय प्रसाद बहु धरे, सागर दंडयोरे सोय; इणहीज मोकली धूल, ए अपराधी घणो, ए सम पापी न कोय ॥७॥ सागर चितमां चिंतवे, देशले माहरी वात; राय आगल कही तेण, धरे द्वेष आकरो, देशल शुं धरे

घात ॥८॥ नारिनो द्वेष छे धुर थकी, वळी तस अधिकोरे थाय; पोते करी अपराध, ढाले शिर पारके, अधम ते अवगुण गाय ॥९॥ प्रीतिदान नृप मोकले, एक दिन कौशल गेह; घृतना दस सहस कुंभ, मुडा तिम शालीना, आणी अतिशय स्नेह ॥१०॥ व्रतथी बमणा आवीआ, बीहकण व्रतनेरे भंग, देशलने कहे एम, सहस पांच मोकलो; पाछा व्रतनेरे रंग ॥११॥ अथवा धरममां वावरो, पण नवि राखोरे एह; व्रत आपणनुं भंग थाए तिम मत करो, चूकज्यो मत तुमे रेह ॥१२॥ एम कही कौशल गया, देशल चिंतवे ताम; राजकुले गयुं जेहते, पाछुं नहीं फरे, केम मोकलिए ते आम ॥१३॥ एम चिंतवीने अधिक जे, आपे निज परिवार; थापण हेते तेह, विश्वास भाई प्रते, उपजावे धरी प्यार ॥१४॥ एम बहुवार कर्यो एणे, व्रत मांहि अतिचार; आयु पूरुं करी देशल, व्यंतर ते थयो, ऋद्धि अल्पने असार ॥१५॥ तिहांथी दलिद्र ब्राह्मण थयो, वळी थयो दरिद्रीने घेर; वणिक कुले धन काज, उपाय करे अति, क्लेश करे बहु पेर ॥१६॥ पण नवि पामे पायको, व्रत खंडन फळ जोय; कौशल निरतिचारे, श्रावक धर्म पालतो, महा वैरागी होय ॥१७॥ धर्मगुप्त गुरूने कने, आदरे ते व्रत भार; त्रिकरण योगे आराधी, सातमे कल्पे थया, ऋद्धि तणो नहीं पार ॥१८॥ सत्तर सागर आउखे, तेह थयो सुरराय; व्रत आराधन ए फळ, जाणी आराधज्यो, जेम लहो सुखसाय ॥ १९ ॥ अवधिज्ञानथी देवता, भाईतणुं दुख जाणि; ऋद्धि देखाडी आप, संविज्ञ दीक्षा ग्रहे, जाणी भव दुख खाणि ॥२०॥ तप कीधो अति आकरो, सातमे देवलोके देव; भाईए कर्यो उपगार, धर्मना रागथी, सुख भोगवे नित्य मेव ॥२१॥ पूरव भव अभ्यासथी, इण भव पण बहु स्नेह; जिन पूजा वळी, तीर्थ जात्रा बहु करे, पुण्य संचय करे तेह ॥२२॥ सुखमां चवी तेह देवता, कौशलनी सुणो वात; वैताढ्ये मणिमंदिर पुरनो राजीओ विद्याधर कहे वात ॥२३॥ मणिधर नामे ते थयो, मणिमाळा तसनारि; मणिशेखर तस पुत्र, यौवन आव्यो यदा, विद्या कळानो भंडार ॥२४॥ कन्या बत्रीस परणावीओ, नव नव खेलेरे खेल; देशल देव चवी थयो, चंद्रगति पणे, तुं ते करतोजी केल ॥

२५ ॥ पूरवभव जे भामिनि, गुणसुंदरी जे नार; तुज वियोगे तेह लिए, वरत तप तपी, बहु वरषां लगे सार ॥२६॥ चोथे स्वर्गे सुर थयो, तिहांथी चवीओरे तेह; शेठनो पुत्र थयो चंदमुख नामे खरो, रुप कळा गुण गेह ॥२७॥ धर्मधीरगुरुने कने, भोगवी भोग उदार; दीक्षा लेई सिद्धांत भण्यो, बहु तप तपी, देवं थयो श्रीकार ॥२८॥ पांचमे देव लोके सुखी, तिहांथी चवी तुज नारि; चंद्रमाळा अभिधानथी, स्नेह पूरव तणो, इहां तुमने निरधार ॥२९॥ सातमे खंडे पांचमी, पद्म विजय कही ढाळ; श्री जयानंदना रासमां, भविजन सांभलो आगल वात रसाळ ॥३०॥ सर्वगाथा १५०

दुहा.

सागर जे पूर्वे सचिव, मिथ्या दृष्टि महंत; आरंभ परिग्रह अति करी प्रथम नरक पहोचंत ॥१॥ नरक मांहिथी नीकळी, सारंग प्रमुख असंख्य; भव कीधा बहु भांतिना, शुं कहुं तेहनी संख्य ॥२॥ दुखियो ब्राह्मण दरिद्रता, परिव्राजकपणुं पामि; हवे सुणो तिहांथी जे हवुं, कहीए तेहनुं काम॥३॥

ढाळ ६ ठी.

॥ सुणमेरी सजनी रजनी न जावे रे ॥ ए देशी ॥

लवण समुद्रने वैताढय पासेरे, वनराजी घणुं सोहे विकासेरे; वज्रकूट पर्वत छे तत्थरे, बहु देवता क्रीडा करे जत्थरे ॥४॥ त्रण योजन पोहेलो नें लंबाणरे, उंचानुं पण एहिज माणरे; तेहने गर्भे भुवन छे एकरे, गाउ उंचु पोहलु सुविवेकरे ॥५॥ लांबु पण एक गाउ जाणोरे, मणिमय कांति उद्योत पिछाणोरे; सरोवर वन वापी तिहां सोहेरे, इंद्रिय सुखकारी मन मोहेरे ॥६॥ पृथ्वीने पर्वत अर्धे विराजेरे, नरने अगम्य ते थानिक छाजेरे; च्यार देवीशुं वज्रमुख नामेरे, क्रीडा करे ते सुर तिणे ठामेरे ॥ ७ ॥ तिहां उपजे तस नाम ते एहरे, हवे मंत्री जीव ब्राह्मण जेहरे; परिव्राजक मरी वज्रमुख थायरे, तुज नारीने ते हरी जायरे; ॥८॥ पूर्व अभ्यासथी ध-

रतो रागरे, क्रीडा करणनो पामी लागरे; द्रढ संस्कारनुं बीज जे होयरे, जनमांतरे ते आवे जोयरे ॥९॥ राग ओल्हायो ते वली जागेरे, संबंधी देखी लय लागेरे; मेघ देखी जिम हडकवा थायरे, ते सुर पोहतो आपने ठायरे ॥१०॥ प्रार्थना करतो भोगनी तेहरे, सतीय न इच्छे न धरे नेहरे; काल काढवा एणिपरे भासेरे, ब्रह्मचर्य व्रत मुज एक मासेरे ॥११॥ विद्या कामे ए में कीधुंरे, ते किम जाये मेल्युं लीधुंरे; एम करतां जो लोपिश शीलरे, तो जीभ चांपी मरण लहुं लीलरे ॥१२॥ एहमां कांय संदेह न जाणेरे, सांभली सुर बीहनो तिणे टाणेरे; भोग आशाए पडख्यो मासरे, आशाए जीवे जाव उच्छ्वासरे ॥१३॥ जैन सती न चलावीए देवेरे, जैन धरमने जे नित सेवेरे; हवे कौशल सुर खेचर जेहेरे, मणिशेखर क्रीडा करे तेहरे ॥१४॥ एक दिन धर्मरुचि अणगाररे, आव्या नगर उद्यान मझाररे; प्रणमी तेहना भगते पायरे, धरम सांभल्यो चित्त लगायरे ॥१५॥ वैराग्य वासित थई लीधीरे, दीक्षा जैननी जेह प्रसिद्धिरे; धीर पुरूप ते न करे ढीलरे, धर्म कार्य मां उद्यम शीलरे ॥१६॥ सुव्रता गणिनी पासे दीक्षारे, तेहनी नारी लेई धरे शिक्षारे; अनुक्रमे मुनिवर थया चउनाणीरे, ते हुं विचरतो आव्यो जाणीरे ॥१७॥ नारि वियोगथी तुं पीडाणोरे, प्रतिबोधवा आव्यो एटाणोरे; ते पण पूरव भवनो नेहरे, तुजने पण उपजे छे तेहरे ॥१८॥ बूझ तुं विरमी विषय विकाररे; लेई चारित्रने थाओ अणगाररे; सातमा देवलोकना भोगरे, भोगव्या विविध ते देवी संयोगरे ॥१९॥ मनुष्यना भोगतो अशुचि भंडाररे, तेहमां किम मूझ्यो एणिवाररे; सागरोपम सरिखा जिहां कालरे, तृप्ति न पाम्यो ते भोग रसालरे ॥२०॥ बिंदूसम नर भोग ते आगेरे, अल्प आयु किम तरस ते भागेरे; ते सांभली में भाख्युं एमरे, बंधुपरे तुमे राख्यो प्रेमरे ॥२१॥ कल्पवृक्षपरे तुमे उपगारीरे, तुमवाणी मुजने हितकारीरे; पण हुं नारीने स्नेहे बंधाणोरे, वली सुर हरि गयो तिणे पीडाणोरे ॥२२॥ हुं न तजी शकुं तिणे मुज दाखोरे, नारि वाल्यानो उपाय ते भाखोरे; कन्यावर कुंण थाशे एहरे, कहो मुजने करूं सघलुं तेहरे ॥२३॥

थई कृतार्थ रही कोई कालरे, लेशुं दीक्षा परम दलयारे; मुनि कहे पवनवेग सुत जेहरे, वज्रवेग मूकावशे तेहरे ॥२४॥ योगणी घरथी स्वशक्ते रायरे, ते तुज पुत्रीनो वर थायरे; ताहरी नारीने तेह मूकावेरे, भोग कर्म छे तिणे व्रत नावेरे ॥२५॥ लेजे दीक्षा वहेलो भाईरे, मोक्ष ते लहीए साथे सखाईरे; सांभली पूर्व भव संभारेरे, आशक्त नहीं पण प्रिया मन धारेरे ॥२६॥ मुनि प्रणमीने हुं गयो गेहरे, मुनि विचरे बीजे ठाम तेहरे; वज्रवेग मुकावण हाररे, ने दिनथी खोलुं हुं प्याररे ॥२७॥ विद्याधरथी वात हुं जाणीरे, आव्यो तुम पासे मन आणीरे; सातमे खंडे छट्ठी ढाळरे; पद्म कहे सुण्यां मंगल मालरे ॥२८॥ सर्वगाथा १७८.

दुहा.

रखे प्रार्थना ए करे, एणीपरे मन अवधार; काम कुंभादिक सहु करे, प्रार्थनाये प्यार ॥१॥ हुं चेतन अचेतन तणो, अंतर शो होय एथ; प्रार्थना विण प्रथमथी, प्रारंभ्यां शुभपंथ ॥२॥ ओत्सव मारे आवीओ, भाग्य उदय माहाभाग्य; दोय कार्य इहां देखिए, पर उपगार पराग ॥३॥ बीजुं दुष्ट निग्रह बने, उत्तम तृप्ति उपगार; नृप द्रव्य द्विजअन्नथी, वणिक लाभे व्यवहार ॥४॥ कामे वेश्या स्त्री कलहे, लांच नियोगी लेय; खल छलथी तृप्तो खरो, दाता दानने देय ॥५॥ श्रीमंत रोगी सांभली, वैद्य हर्ष लहे वेग; तेम तुज काम करुं तदा, तृप्ति लहुं अति रेग ॥६॥

ढाळ ७ मी.

॥ योगमाया गरबे रमे जो ॥ ए देशी ॥

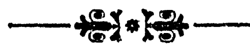
सांभलो वली एक वातडी जो, किम सहे अन्याय ते भूप जो; देवनो पण बीहकण थई जो, तो प्रजानुं शुं स्वरुप जो ॥७॥ धीरजे सहु आवी मले जो ॥ ए आंकणी ॥ जई पर्वत चूरण करुं जो, जीतुं सुर दुष्ट ते जाय जो; विजयरायनो उपनो जो, तो वालुं ताहरी जाय जो ॥ धी० ८ ॥ पवनवेग साथे लेई जो; वली चंद्रगति शुं जेह जो; वज्रकूट नग उपरे जो,

सात्विक आव्यो सत्त्वगेह जो ॥ धी० ९ ॥ ऊंचस्वरे बोले तिहां जो, रे अधम दुष्ट परनार जो; लेई पेठो पातालमां जो, अहि जिम बिलमां लेई हार जो ॥धी०१०॥ सन्नद्धबध थई आव तुं जो, जो समरथ छे संग्राम जो; नहीं तो नारीने आपीए जो, अन्यथा फेडुं तुज ठाम जो ॥ धी० ११ ॥ त्रणवार एम बोलिओ जो, पण परगट न थयो देव जो; क्रोध थकी तव धम धम्यो जो, गिरि चूरवा मांडयो हेव जो ॥ धी० १२ ॥ तथाहि ॥ मुद्गर कामाक्षा दिए जो, जेहनुं बल वज्र समान जो; शृंगशिला पाडे घणां जो, महा वृक्ष समूला अमान जो ॥ धी १३ ॥ शृंगशिलाना घोषथी जो, विश्वने पण उपजे त्रास जो, पृथिवी गाजे मेघज्युं, झलके सायरजलराश जो ॥ धी० १४ ॥ त्रास लहे जलचर बहु जो, उछले तिहां जल कल्लोल जो; ज्योतिषी नासे वेगला जो, करता मांहो मांहे हलबोलजो ॥ धी० १५ ॥ नदी द्रह जल बहु उछले जो, उन्मार्गे चाले तेह जो; गाम नगर वहेवरावता जो, बहु वायरे उडे खेह, जो ॥ धी० १६ ॥ शिला चूर्ण बहु उछले जो, तेणे दिशा अंधारी थाय जो; सूरय झांखो देखीए जो, मानुं भूप प्रतापे हरायजो ॥ धी० १७ ॥ धूज्या बहु बीजा गिरि जो, मानुं भयथी कंप्या जोरजो; निझरणां आंसु झरे जो, निज जातिनुं दुःख धरे घोरजो ॥ धी० १८ ॥ पर्वत चूरतां कंपती जो, क्षय थाय छे निज आधार जो; वसुमती मानुं ते भय जो, किम थाशे इम अवधार जो ॥ धी० १९ ॥ शृंग पडयाना शब्द जे जो, पृथवी धड धड करे शोर जो; शेष नाग धरे कष्टथी जो, पृथवीने करी बहु जोर जो ॥ धी० २० ॥ पडती शिला चूरण करे जो, वनराजी वृक्ष समुदाय जो; गजसिंह प्रमुख सावज घणा जो; ते भयथी नाठा जाय जो ॥ धी० २१ ॥ व्यंतर किन्नर देवता जो, जे क्रीडा गुफामां करंत जो; शक्र वज्रभ्रांते करी जो, हा हा करता ते नासंतजो ॥धी०२२॥ योगिणी भूतनी अंगना जो, वली व्यंतर प्रेतनी नार जो; आक्रंद करतां नासती जो, जगने ते क्षोभना कारजो ॥ धी० २३ ॥ च्यार घडी थई चूरतां जो, पहोतो सुर भुवननी पासजो; विद्या भाग्य बल आकरुं जो, नृपन

ब्रह्मचर्यनो वासजो ॥ धी० २४ ॥ घोरशब्द सुणी तेहना जो, निज आलय जोई तामजो; शीतज्वरे जिम कंपतो जो, वज्रमुखनुं मुख थयुं श्याम जो ॥ धी० २५ ॥ एशुं एशुं चिंतवे जो, संभ्रात थई मनमांहि जो; विभंग ज्ञाने जोवतो जो, ए अद्‌भूत शुं थयुं आंहीं जो ॥धी० २६॥ नवि थयुं ने नवी थायशे जो, क्रोधे धम धमतो देव जो; दोडयो निज परिवार शुं जो, शीघ्र आव्यो तिहां स्वयमेव जो ॥ धी० २७ ॥ धन्य ए भूपना धैर्यने जो, वळी शीलवंतो ससनेह जो; वात छे अद्‌भूत जेहनी जो, नवि कहेवाये मुखे तेह जो ॥ धी० २८ ॥ सातमे खंड सातमी जो, ढाळ पद्मविजय कही प्यार जो; शीलथी सविकार्य सरे जो; शीलथी होय जयजयकारजो ॥ धी० २९ ॥ सर्वगाथा २०७

दुहा.

शीले नवनिधि संपजे, शीले सिंह शिआल;शीले सुर सानिध करे, शील धरो सुरसाल ॥१॥ शीले सर्प होये रासडी, शीले आग शमंत; शीले थल होय सागरे, शील आभूषण संत ॥२॥ नेत्र ज्वाजल्ये निरखतो, क्रोधीने महाक्रूर; रेरे कां मरवा तणुं, शरण करे छे शूर ॥३॥ शैल भांजे तुं शूरथी, आणुं ताहरो अंत; मूरख तु महीपति कहे, तुज करु अंत ए तंत ॥४॥ परस्त्री लेई पातालमां, उंदर औषधी लेय; बिल पेसे बलवंत तिम, छटके किम छुटेय ॥५॥

ढाळ ८ मी.

॥ अरणिक मुनिवर चाल्या गोचरी ॥ ए देशी ॥

सांभलरे मुज वात सोहामणी, मुज बेठा अन्यायजीरे; दैववशे ते कीधो एवडो, पण तें नवि छुटायजीरे ॥सां० ६॥ चंद्रगतिनी रे पत्नी आप तुं, मतकर मरवानुं मनजीरे; नग चूर्यो पण नवि बूटो थयो, चूरे मोगर तुज तनजीरे, ॥ सां० ७ ॥ देव कहे क्रोधे करी एहवुं, तुं बालक नरमातजीरे;

सिंहथी मृगली मूंकाववा मन करे, तुंहिज मुओ एणिवातजीरे ॥ सां० ८ ॥ मोगर उपाडीरे हणवा भणी, भूप उपर सुर धायोजीरे; पवनवेगादिक बीहीकथी नासता, नृप पूंठे सहु आयोजीरे ॥सां० ९ ॥ नरपति विद्याएरे सहु थंभीआ, वज्र मोगर लेई धाएजीरे; घात मोगरनारे मांहो मांहि पडे, मानुं गगन फोडायजीरे ॥ सां० १० ॥ बहु वेला एम मोगरे झूझीआ, निज मोगरे नर रायजीरे; सुर मोगर तेरे चूरी नाखीओ, तव ते क्रोधे भरायजी-रे ॥ सां० ११ ॥ जवलती लेई करवालने दोडीओ, सूरय होसे भूपजीरे; रंभास्तंभपरे खंडित करी, लीलाए धरी चूपजीरे ॥ सां० १२ ॥ दिव्य त्रि-शूल गदादिक शस्त्रथी, युद्ध करे ते अनेकजीरे; नागपाशथीरे बांधे पर-स्परे, सघले नृप जय टेकजीरे ॥ सां० १३ ॥ समकित शीलने जिन शासनी वळी, न पराभव करे इंद्रोजीरे; तोए सुर किंकरनुं शुं गजुं, जे पड्यो पर स्त्री फंदोजीरे ॥ सां० १४ ॥ नृप मस्तकमांरे तरु लेई झूडीओ, पूष्प वेरायां तामजीरे; मानुं सुर वृष्टि करे फूलनी, कुमर शिरे अभिरामजीरे ॥सां० १५॥ नृप पण तरु लेई तस तरु भांजतो, तव ते शिलाए जूद्धजीरे, युद्ध करे बिहु तेह सुभट थई, रोष थकी अतिकुद्धजीरे ॥ सां० १६ ॥ शिला ए वली मुष्टि-ए चूरतो, तास शिलाना वृंदोजीरे; तस रजथी मुख मस्तक पूरियुं, तोपण मूके न दंदोजीरे ॥ सां० १७ ॥ वज्रवदन हवे शस्त्रने मूकतो, पामी खेद अ-पारजीरे; मुष्टिए मुष्टिरे युद्ध करे तदा, मदथी करता होंकारजीरे ॥सां० १८॥ युद्ध करंतारे मुष्टि घातथी, पृथिवी द्रुम कंपावेजीरे; चिहुं देश फरतारे बिहुं भटगाजता, सर्व दिशा गरजावेरे ॥ सां० १९ ॥ देव मल्या कौतुकथी गग-नमां, बेहु पडता आवे हेठाजीरे; उपडता उंचा जाए देवता, इम करता बहु चेष्ठाजीरे ॥ सां० २० ॥ भमतां द्रष्टि भमे जोनारनी, शूरवीरनी साथ-जीरे; कोण न चालेरे बुद्धिवंत कहो, जस हैयुं होय हाथजीरे ॥ सां० २१॥ युद्ध करे इम सुर नर राजीओ, एणिपरे गयो बहु काळजीरे; दुष्ट अन्यायीरे देवता जाणीने, चिंतवी ते भूपाळजीरे ॥ सां० २२ ॥ पग पकडीनेरे मस्तके फेरवी, शिला उपर पछाडेजीरे; वस्त्र धूए जिम धोबी तिणीपरे, वेदनथी बूम पाडेजीरे ॥ सां० २३ ॥ छातीए पग देईने द्रढ रह्यो, बोले इणिपरे वा-

णिजीरे; तुजमां बल होय तो देखाडजे, रेरे अधम अन्नाणीजीरे ॥सां० २४॥ ताहरा इष्टने तुं संभारजे, नहीं तो आप तुं नारिजीरे; आक्रंद करतोरे सुर ई-णिपरे कहे, तुं माहरो आधारोजीरे ॥ सां० २५ ॥ जगतमल्ल हवे मुजने मूकतुं, ताहरो हुं छुं दासजीरे; तेह कृपालुरे कृपापात्रने, नरपति मूके तासजीरे ॥ सां० २६ ॥ जय जय शब्द करे तिहां देवता, कुसुम वृष्टि तिहां कीधीजीरे; देवता जइने लाव्यो नारीने, नृपने भेटणे दीधीजीरे ॥ सां० २७ ॥ आठमी ढाळ ए सातमा खंडमां, श्री जयानंदने रासजीरे; पद्म विजय कहे सांभळतां थकां, होवे लील विलासजीरे ॥ सां० २८ ॥ सर्वगाथा २३५

दुहा.

निज अपराध निर्जर हवे, खमावे ते बहु खांत; पवनवेग सुख पामीआ, अतिशय हर्ष एकांत ॥ १ ॥ सहु परिवारशुं सुर हवे, प्रणमे नरपति पाय; करजोडीने सुर कहे, तुं समरथ तुं ताय ॥ २ ॥ तुंही पराक्रमी तुं नयी, दाक्षिण्यवंत दयाल; सुर असुरां तुंज सारिखो, मनुज मांहि न मयाल ॥३॥ कोइ न जीतो मुज कदा, तुरत जीतो तुं मुज; मूक्यो कृपा करी मुजने, तिणे शुं देउ तुज ॥ ४ ॥

ढाळ नवमी.

॥ गरबो केणेने कोराव्यो के नंदजीना लालरे ॥ए देशी ॥

तुजने आपी कृतार्थ थाउं के गुण गण धामरे, एहवुं जगमां कांय न पाउं के तुजवर नामरे; बोले तव नरपति वांणि के गु०, माहरे नहीं कांय प्रमाण के ॥ तु० ५ ॥ मिथ्यामत महा दुखकार के गु०, ते छांडो नरकनुं द्वारके तु०; मुनि भाषित जाण्युं जेहके गु०, चंद्रगतिए कह्युं तस तेहके ॥ तु० ६ ॥ पूरवभव हितने काजे के गु०, सांभलीओ ते सुर राजे के तु० महा कष्टमयी संभारे के गु०, आरंभ परिग्रह प्रकारे के ॥तु० ७ ॥ दुख छेदवा धर्मने पूछे के गु०, कहो सुखकारी धर्म शुं छे के तु० त्रण तत्त्व स्वरूप

सुणावे के गु०; तेहने मिथ्यात्व वमावे के ॥ तु० ८ ॥ नृप वयणथी समकित पाम्यो के गु०, नृपने तत्र शिरथी नाम्यो के तु०; देव गुरु पूजा करे अंगी के गु०, गुणवंत थयो नृप संगी के ॥ तु० ९ ॥ तुं बोधनो दाता मुज के गु०, शुं आपुं हुं हवे तुज के तु०; तुज देवा योग्य न दान के गु०, तें शिव सुख दीधुं प्रधान के ॥ तु० १० ॥ पण आपुं शक्ति प्रमाण के गु०, चिंतामणि दिए तिणे ठाम के तु०; एहनुं स्वरुप सुणो स्वामि के गु०, एह रयण संभारे नाम के ॥ तु ११ ॥ जेवां रूप इच्छे मनमां के गु०, निज परनां नीपजे क्षणमां के तु०; ते पण नीपजे बहु रूपके गु०, वली विद्या कामित रूप के ॥ तु १२ ॥ साधन सहित आपे तेह के गु०, नृपे दोय ग्रह्यां ते जेह के तु०; विधिपूर्वक लेई राय के गु०, सुररायनी स्तवना कराय के ॥ तु० १३ ॥ नृप कहे धन्य तुं सुरराय के गु०, बोध पाम्यो ने परस्त्री सजाय के तु०, चंद्रगतिने मैत्री कराई के गु०, सघळो अपराध खमाई के ॥ तु० १४॥ अद्रश्य थयो ते सुरताम के गु०, चंद्रगतिने सुंपी वाम के तु०, हरखी कहे एणिपरे वाणि के गु०, मुज कन्यानो ग्रहो पाणि के ॥तु० १५॥ श्री जयानंद कुंअर रायके गु०, सहु विसरजे निज ठायके तु०; चंद्रगतिने पवनवेग तामके गु०, कानमां कहे सांभळो आम के ॥तु० १६ ॥ मुज कन्या पाणिग्रह थाय के गु०, तुज पुत्री लेई ते ठायके तु०; आवजो तत्र चंद्रगति भूपके गु०, नृपने नमी तस अनुरूपके ॥ तु० १७ ॥ निज धाम गयो प्रिया लेई के गु०, ते सांभली स्वजन मळेई के तु०; ओत्सव करे नव नव रंगे के गु०, हवे श्रीजयताततने संगे के ॥ तु० १८ ॥ योगणी दीधा अलंकार के गु०, वली विनती पत्र उदार के तु०; खेचर साथे ते मूके के गु०, विश्वास हेते नवि चूके के ॥ तु० १९ ॥ हवे पवनवेगादिक संगे के गु०, वैताढ्ये आव्या मन रंगे के तु०; तिहां शाश्वत चैत्यने वांदे के गु, रोमांचित थई आणंदे के ॥ तु० २० ॥ गौरव करी प्रार्थना करतो के गु०, निज नयर लावे मन हरतो के तु०; पवनवेग दक्षिण श्रेणे के गु०, चंद्रगति बोलाव्यो तेणे के ॥ तु० २१ ॥ सुता चंद्र सुंदरी तास के गु०, निज वज्रसुं-

दरी खास के तु० शुभ मूहूर्ते दोय परणावे के गु० बहु आग्रहथी सुख पावे के ॥ तु० २२ ॥ चक्रायुध भये संखेवे के गु०, बहु गज अश्वादिक देवे के के तु०; शत्रुमार्दनी विद्या एक के गु०, छे पवनवेग घर छेकके ॥तु०२३॥ पण दुखथी सधाये तेह के गु०, नवि साधी शके तिणे एह के तु०; शील सत्वने भाग्य विशाल के गु०, ऊत्कृष्ट एहनुं भाल के ॥ तु० २४ ॥ नृपने विधि सहित ते आपे के, गु०, वली मणिघरमां नृप थापे के तु०; दोय नारिशुं भोग विलास के गु०, तिहां रहेतां सुख आवास के ॥ तु० २५ ॥ चक्रायुद्धशुं युद्ध थाय के गु०, सैन्यशुं तिहां आवजो भायके के तु० एम कही चंद्रगतिने वात के गु०, पवने मोकल्यो सुख शातके ॥ तु० २६ ॥ जैनधर्म प्रभावे रायके गु०, दोय नारिशुं सुखमां ठायके तु०; कोशल देशल दोय भायके गु०, पंचमव्रत केरे पसाय के ॥तु०२७॥ आराधी विराधी फळ पाया के गु०, तेम श्री जयानंदजी रायाके तु०; चोथा व्रतथी अरिजीपे के गु०, तिम पालो जिम पुन्य दिपे के ॥ तु० २८ ॥ सातमे खंडे ए भाखी के गु०, सत्यवचनथी शास्त्र छे साखी के तु०; कीर्ति जस कपूरसमान के गु०, श्री जयानंदरास प्रधान के ॥ तु० २९ ॥ ए नवमी ढाळ रसाल के गु०, ए सातमो खंड विशाल के तु०; श्री खिमाविजय गुरु नाम के गु०, शिष्य जिनविजय गुण धांम के ॥ तु० ३० ॥ तस उत्तमविजय सुशिष्य के गु०, कहे पद्म विजय सुजगीसके तु०; सुणतां होय मंगल मालके गु०, वली घर घर लछी विशाला के ॥ तु० ३१ ॥ सर्वगाथा २६५

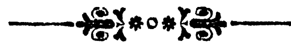
इति श्रीमदुत्तमविजयग०विनेय प० पद्मविजय ग० विरचिते श्रीश्री जयानंद केवलिचरित्रे प्राकृत प्रबंधे पंचमव्रत निरातिचार सातिचार पालन विषये कोशल देशल निदर्शन गर्भ वज्रकूट गिरिचूर्णन वज्रमुख सुर विजयत चिंतामणि महाविद्या प्रदान वज्रसुंदरी चंद्रसुंदरी पाणिग्रहण वर्णनो नाम सप्तम खंडः समाप्तः षट्खंड गाथा ३९६९ सप्तमखंडे गाथा २६६ सर्वगाथा ४२२५ षट्खंडे उक्तश्लोक ७८ सप्तमखंडे उक्तश्लोक २ सर्व उक्तश्लोक ८० सवैइओ एक १ समस्या दुहाः २ श्री

-:०:-

खंड ८ मो.

दुहा.

अभिनव सूरय उगीओ, शांतिनाथ भगवान; त्रण जगतना दुख ते, टाले तमोवितान ॥१॥ प्रणमी पदकज तेहना, आखुं आठमो खंड; सांभलतां जे उंघमें, तेहने दंड प्रचंड ॥२॥ उंघे ने उघुं नहीं, कहे तस दोहोदुं पाप; उंघ मांहि जूंठुं भल्युं, ए मोहोटो संताप ॥३॥ जेह जगाडे तेहशुं, उलटो आणे क्रोध; दोष परंपर इणिपरे, वाधे जाए बोध ॥४॥ उंघणनुं श्रुत उंघशे, नवि उंघो ते काम; उंघण मृतकनी वानगी, तेहथी अधिको आम ॥५॥ घूंणे भूआ नीपरे, व्यंतर पेठो जेम; जागंता हांसी करे, तिणे कहो उंघीए केम ॥६॥ तिम विकथा वर्जो वली, विकथा न करो जेण, विकथा ते वितथा करे, नवि सुणवा दिए तेण ॥७॥ तेहथी उंघ्यो रुयडो, जे नवि सांभले आप; स्वपर न सांभलवा दिए, तिणे ए मोटुं पाप ॥८॥ निद्रा विकथा परिहरी, सांभलो चतुरसुजाण; खंड खंड चडतुं अछे, श्रीजय पुण्य प्रमाण ॥९॥

ढाळ १ ली.

॥ प्रथम गोवाला तणे भवेजी ॥ ए देशी ॥

एक दिन उपवनमां गयाजी, श्री जयानंद कुमार; आठ विद्याधर नरपतिजी, आवी करे नमस्कार ॥१०॥ भविकजन जूओ जूओ पुण्य विशेष, दिन दिन चढतुं अशेष भ० ॥ ए आंकणी ॥ बेसारे सिंहासनेजी, पवनवेग नरराय; सुख प्रश्नादिक पूछताजी, मनमां आणंद थाय ॥ भ० ११ ॥ श्री जयानंदने आगलेजी, ते आठेनुं स्वरूप; पवनवेग नृप वर्णवेजी, सांभलज्यो तुमे भूप ॥ भ० १२ ॥ दक्षिण श्रेणि वैताढ्यमांजी, जाणो सघलारे एह;(१) भोगरति ए राजीओजी, भोगपुरी धणी जेह ॥ भ० १३ ॥ वज्रपुरीनो राजीओजी (२) चंद्रबाहु नरराय; रत्नपुरीनो ए पतिजी, महाबाहु (३) सुखदाय ॥ भ० १४ ॥ (४) चंद्रवेग चोथो लहोजी, एहनुं पुरमणि धाम;

नगर वीरपुरनो धणीजी, (५) रविप्रभ जेहनुं नाम ॥ भ० १५ ॥ (६)रत्नचूड नृप पुरतणुंजी, रत्नालय अभिधान; कनककूट पुर सातमुंजी,(७) तडितवेग राजान ॥भ० १६॥ नगरगिरि चूड आठमोजी, (८) श्री चंद्राभ भूपाल; चार चार पुत्री हवीजी, सवि बत्रीस रसाल ॥ भ० १७ ॥ माता सहुनी जूजूइजी, सरिखी वयनीरे प्राय; सरिखी रुप कला गुणेजी, रुपे रंभा हराय ॥ भ० १८ ॥ साथे ते भेली भणीजी, मांहो मांहिरे प्रेम; करे प्रतिज्ञा सहु मलीजी, एक पति करणनो नेम ॥ भ० १९ ॥ रूप अनुत्तर जाणिनेजी, ते कन्या बतरीस; तेहना तातने मोकलेजी, दूत चक्रायुध ईश ॥ भ० २० ॥ पुत्र अमाराने दीओजी, तुम कन्या अनुरूप; उत्तर आप्यो तेहनेजी, सरवमली एक रूप ॥ भ० २१॥ मेल लहेणा देवा तणोजी, जोवरावी नेरे स्वामि; आवी उत्तर वालशुंजी, तुम चरणे शिरनामि ॥ भ० २२ ॥ भोगरति नगरे थयाजी, भेला आठेरे मित्त; कहो शुं करवुं आपणेजी, थाओ एकज चित्त ॥ भ० २३ ॥ भिन्न भर्त्ता ईच्छे नहींजी, कुमरीओ मनमांह; एक कुमरने जो दीजीएजी, मनमां धरी उत्साह ॥ भ० २४ ॥ बीजी स्त्री ईर्षा करेजी, तिणे नवि सूझेरे कांय; जो नवि दीजे सर्वथाजी, तो ए क्रोधे भराय ॥ भ० २५ ॥ राज्य जीवित सहु अपहरेजी, रूठो ए महाराय; संकटमां आवी पड्याजी, उत्तर कहो शो कराय ॥ भ० २६ ॥ ईणे अवसर तिहां आवीओजी, एक निमित्तिओरे जाण; करी बहु मानने पूछियुंजी, विषम कार्य गति ठाण ॥ भ० २७ ॥ निमित्त जोई निमित्तियोजी, बोल्यो एणिपरे वाण; चक्रायुधनो भय तुमोजी, मम करो निमित्त प्रमाण ॥ भ० २८ ॥ राज्य अल्पदिन एहेनुंजी, तव पूछे फरी तेह; मरण के शत्रु एहेनोजो, राज्य जशे कहो केह ॥ भ० २९ ॥ ज्ञानी कहे ए पामशेजी, महा पराभव दुख खांण; वात असंभव सांभलीजी, पूछे फरी तिण ठाण ॥भ० ३०॥ कोण शत्रु एहनो थशेजी, ज्ञानी बोलेरे ताम; वज्रवेग मूकावशेजी, जे योगणीने धाम ॥भ० ३१॥ वज्रकूट नग चूरिनेजी, चंद्रगतिनीरे नार; देव वज्रमुख जीतीनेजी, मूकावशे निरधार ॥भ० ३२॥ तेहने कन्या आपजोजी,

योग्य भणी तेरे सर्व; राजाधिराज ते थायशेजी, मोटो नृपगत गर्व ॥भ० सांभळी हरखी आपियुंजी, दान विसर्ज्योरे ताम; चंद्रगति देखी अमोजी, कर्यो निरधार ते खास ॥भ० ३४॥ निजस्वार्थ हेते अमोजी, आव्या तुमचीरे पास; ए कन्या परणी तुमोजी, सफळ करो अम आश ॥भ० ३५॥ पहेली आठमा खंडमांजी, पद्मविजय कही ढाळ; पुण्यवंत प्राणी लहेजी, सघल मंगळमाल ॥ भ० ३६ ॥

दुहा.

आवो अम पुर साहिबा, म म करो प्रार्थना भंग; चक्रायुध भये परणीए, एकांते मनरंग ॥१॥ श्री जयानंद कहे तदा, चक्रायुध भय धारि; परणवुं जे छांना रही, स्वाद किशो अवधारि ॥२॥ पडखो भय टलवा लगे, इम कही कर्या विदाय; पवनवेग कहे कांनमां, सांभलोरे तुमे भाय ॥३॥ चक्रायुध संगर समे, सैन्य सामग्री समेत, वहेला लेईने आवजो, ए तुमे अम संकेत ॥४॥ सहुए ते अंगी करी, पोहता निज निज धाम; हवे वैताढ्यनी उपरें, सिद्धकूट अभिराम ॥५॥ पवनवेग अनुमति तिहां, आव्या श्री जयानंद; सुरखेचर दीधी तदा, विद्या जे आणंद ॥६॥ सिद्ध प्रतिमाने आगले, साधवा मांडे तेह; विधिथी अल्प काले करी, सिद्ध थई गुणगेह ॥७॥

ढाळ २ जी.

॥ साहिबा पंचमी मंगळवार प्रभाते चालवुंरेलोल ॥ ए देशी ॥

साहिबा विद्याधर बहु साथके, परिवृत आवीओरेलो, सा० पवनवेग पुरे खेचरी, वृंदे वधावीओरेलो; सा० सुखथी महोलमां अथवा, सभामां क्रीडा करेरेलो, सा० प्रिया सहित मनमोजमां, जिम ईच्छा धरेरेलो ॥ ॥ सा० पवनवेग दिन बीजे, बेठो सभा करीरेलो, सा० चक्रायुधनो दूत, आव्यो तिणी पुरीरेलो; सा० आव्यो सभा मझार, पवनवेग ऊठीओरेलो, सा० कनकासन देइ हरखे, तास बेसाडीओरेलो ॥ ९ ॥ सा० सुख प्रश्नादिक वात, पूछे चक्री तणीरेलो, सा० आगम कारण पूछे, बीजुं सवि अवगणीरेलो;

सा० ते कहे सुणो चक्री, तुम आणा करेरेलो, सा० वज्रसुंदरी तुम कन्या मुज स्वयंवरेरेलो ॥ १० ॥ सा० मोकल्यो सांभली एम, के मनमां खल भ-ल्योरेलो, सा० तोपण धीरय धारि, पवन कहे सांभलोरेलो; सा० जो तुम मनमां एम, तो केम विलंब कर्योरेलो, सा० श्रीजये पुत्र मूकावी के, मुजने उपगर्योरेलो ॥ ११ ॥ सा० मुज प्रतिज्ञा एहके, तेहने देउं कनीरेलो, सा० दीधी कन्या तास, के परण्यो ते धणीरेलो; सा० पुत्र मूंकावो मुज, के एम बहु बहु कह्युंरेलो, सा० पण मुज वचन स्वामिए, मनमां नवि लह्युंरेलो ॥ १२ ॥ सा० दूत कहेजो परणी के, पण मोकलो तुमेरेलो, सा० तो तुम तूसशे स्वामि के, वली कहेशुं अमेरेलो; सा० पवनवेग कहे ताम, के इमकिम बोलियेरेलो, सा० घटती वातनुं वयण, के मुखथी खोलियेरेलो ॥ १३ ॥ सा० यतःसकृत् जल्पंति राजनः, सकृत् जल्पंति पंडिताः सकृत् कन्या प्रदीयंते, त्रीण्येतानि सकृत् सकृत् ॥१ पूर्वढाळः॥ सा० कन्यानुं मागु होय, के बहुनुं नहीं कदा-रेलो, सा० दूत कहे ए बलियो के तुम रूसशे यदारेलो; सा० ससरा जमा-ईनी भाखो, के गति तुम शी थशेरेलो, सा० पवन कहे जे थानार के थाशे भावि वशेरेलो ॥ १४ ॥ सा० प्राण जते पण एह, के नवि थाए किमेरेलो; सा० मीठे वचने एह, के समजावजो तुमरेलो, सा० उक्ति युक्तिथी कहेजो, के जिम रूसे नहीरेलो, सा० तुमेछो चतुर सुजाण, के गति एहवी अही रेलो; ॥ १५ ॥ सा० दूत गयो हवे ताम, के चक्रीनी कनेरेलो, सा० पवन ते मंत्रीने पूछे, के वली चिंतवी मनेरेलो; सा० नाम पटुवाक सार, के कोविद दीपतोरेलो, सा० मंत्री मूके बहु साथ, के वादने जीपतोरेलो ॥ १६ ॥ सा० दूते चक्रीने वात, के संभलावी यदारेलो, सा० क्रोध थकी धम धमियो, के चक्रायुध तदारेलो; सा० पटुवाक पहोतो ताम, के प्रणमीने कहेरेलो, सा० इंद्रथी अधिकु वीर्य, के तुज बाहु लहे रेलो ॥ १७ ॥ सा० कुलवंतामां धोरी, के जयवंता रहोरेलो, सा० तुमथी अनीति अन्याय, के सहु दूरे रहोरेलो; सा० खेचर नर सुर अ-सुर, के युगममली सदारेलो, सा० कनकाचले तुज गाय, के कीर्ति संपदारेलो. ॥ १८ ॥ सा० चंद्र उज्वल तुज कीर्ति, के जगमां विस्तरीरेलो, सा० नारि

कारण ते मलिन, के किम करे तुं फरीरेलो; सा० अद्भूत रूप लावण्य, के कोडि गमे कनीरेलो, सा० घर घर दीसे तेह, के रूपे रंभा बनीरेलो ॥ १९॥ सा० इच्छाए परणी तेह, के भोगवो सुख घणुंरेलो, सा० परस्त्रीथी जाये कीर्त्ति के, आवे लघुपणुंरेलो ॥ २० ॥ सा० देव गुरु तिम धर्म के, जाणो भूपतीरेलो, सा० शुद्ध वंश उतपन्न,के अनीति न होय रतीरेलो; सा० कुलने कलंक कारी,परदारा परिहरो रेलो, सा० तस ईच्छा तुम थाय, के लाज न किम करोरेलो ॥ २१ ॥ सा० धिग् धिग् मदनने होय, के तुम सरिखा नरो रेलो, सा० ज्ञान धर्म धृति कीर्त्ति, के जाणवा तत्परोरेलो; सा० तेह कुपंथे जाय, के तिणे किरपा करीरेलो,सा० भक्त वत्सल तुमे तेण, के प्रसन्नता मन धरीरेलो ॥ २२ ॥ सा० शेवकनो अपराध, के एक खमीए प्रभुरेलो, सा० इत्यादिक उपदेश के सांभली भूविभू रेलो; सा० कायक शांत कोपाग्नि, के खेचर पति थयोरेलो, सा० पाछो उत्तरतास, के एणिपरे वालीओरेलो ॥२३॥ सा० आठमे खंडे ढाल, ए बीजी सोहामणीरेलो, सा० श्री जयानंदने रासे, के पद्म विजय भणीरेलो; सा० जैन मारगना जाण, के आगम सांभलेरेलो, सा० काममदे नवि देखे के अनरथ आगलेरेलो ॥ २४ ॥ सर्वेगाथा ६०

दुहा.

मध्यवये हुं आवीओ, कामथी न करुं काम; पण लोपी मुज आणने, नवि साहि शकीए नाम ॥ १ ॥ अगनि विना बलवुं कह्युं, शस्त्र विना वध एह; आणाभंग नरेंद्रनी, तुमे सवी जाणो तेह ॥ २ ॥ पवनवेग तिणे कारणे, राज जीवित खप होय; ईच्छे जमाइ जीवतो, तो कहुं ते करे सोय ॥ ३ ॥ दाशी चक्रायुध तणी, एहवा वर्णनी श्रेण; निज पुत्री कंकणे लिखे, मुज शांति होय तेण ॥ ४ ॥ चक्रायुध दाशीपति, मौलिए लिखुं एणी रीति; ते आपु हुं एहना, जामाताने प्रीति ॥ ५ ॥ ते पहेरे शिरउपरे, वली मुज पुत्री जेह; चक्रसुंदरी नामथी, छे कलावंती तेह ॥ ६ ॥ वज्रसुंदरी

आवीने, मुज दंत्त कंकण पहेरी; नाटिक शीखवे मुजसुता, चित राखी बहु पेर ॥ ७ ॥

ढाळ ३ जी.

॥ श्री ऋषभानन गुण निलो ॥ ए देशी ॥

वात सुणी चक्री तणी, ते पंडितने परधानेरे विनीत; हाकारो भणी उठीआ, आव्या ते निजपुर थानरे ॥ वि० ८ ॥ पृथवी पुरष रयणे भरी ॥ ए आंकणी ॥ संभलावी वात ते पवनने, तिम श्रीजयानंदने तेहरे वि०; विस्तारे संभलावता, चक्रायुध बोल्या जेहरे ॥ वि० ९ पृ० ॥ हवे पवनवेग मंत्री सहु, श्रीश्रीजयानंद एकांतरे वि०; वात विचार करतां कहे, श्रीजय मत मन करो भ्रांतरे ॥ वि० १० पृ० ॥ जे चक्रायुधे तुमने कह्युं, ते करिये अंगीकाररे वि०; वज्रसुंदरी राखो गोपवी, थोडो काल गेह मझाररे ॥ वि० ११ पृ० ॥ वज्रसुंदरीनुं करी रुप हुं, केटली लेई साथे नारीरे वि०; चक्रायुध पासे जई करी; भणावाश तस कनी साररे ॥ वि० ११ पृ० ॥ सघलुं करशुं रुडुं अमे, जिम उचित हशे तिम तेहरे वि०; हुं कार्य करीश सवि एकलो, कांई फिकर म करशो एहरे ॥ वि० १३ पृ० ॥ इम कही सहु निज घरे गया, तव चक्रीना पुरुष परधानरे वि०; आव्या तस पवनवेग करे, प्रतिपत्ति तथा बहु मानरे ॥ वि० १४ पृ० ॥ ते कहे चक्री ईणिपरे कहे, में कहेवराव्युं छे जेहरे वि०; वज्रसुंदरी मूको शीखाववा, वली बीजुं कह्युं जेह तेहरे ॥ वि० १५ पृ०॥ जो न करे तो हुं आवीओ, युद्ध करवा थाजे तैयाररे वि०, राज्य मुकीने जाज्यो तुमे, त्रीजी गतिनो नहीं ठाररे ॥ वि० १६ पृ० ॥ कहे पवनवेग शुं बोलीआ, कोण नवि माने प्रभु आंणरे वि०; करी सामग्रीने मोकलुं, आजनो दिन पडखो जाणरे ॥ वि० १७ पृ० ॥ उतारो आप्यो इम कही, अशनादिक युक्ति अपाररे वि०; संतोष्या भली भातशुं, अवसर थयो रातनो साररे ॥ वि० १८ पृ० ॥ तव श्रीजय पांचसें पुरुषने, परिक्षा करी जेह जुवानरे वि० शस्त्रशास्त्रमां कुशळजे, काढ्या

ते करी विज्ञानरे ॥ वि० प्र० १९ ॥ वीरांगद महा बाहुजे, सुघोष प्रमुख विदित्तरे वि०; स्त्रीनां रूप करे तदा, थया आपसमान विचित्तरे ॥वि० प्र० २०॥वस्त्र आभूषण सारिखां, विद्याए ते करे रूपरे वि०;वज्रसुंदरी जेहवुं,आप रूप करे नर भूपरे॥वि०प्र०२१॥चिंतामणि रत्न प्रभावथी,रूडां वस्त्र तथा अलंकाररे वि०; दुर्लभ नहीं वज्रसुंदरी, गोपवी वळी गृह मझाररे॥ वि० प्र० २२ ॥ पवनवेग प्रातःसमे, ते परधाननी साखरे वि०; कारिमी पुत्रीने कहे, सांभलो तुमे माहरी भाखरे ॥वि०प्र० २३॥ नाटिक कला शिखाविने, करजो स्वामि संतोषरे वि०; साकहे तात आणा करुं, एमां नहीं कांय मोषरे ॥वि० प्र० २४ ॥ शस्त्र गुप्त राखी करी, बेठां सहुए विमानरे वि०; नाट्य सामग्री प्रगट पणे, पोहता चक्रीने थानरे ॥ वि० प्र० २५ ॥ मूकी उद्यानमां ते नरा, जइ कहे चक्रीने वातरे वि०; दासीओ तेडवा मोकले, हियडे हरख न मातरे ॥ वि० प्र० २६ ॥ पर्वतमां कोई थानिके, मूके गोपवी ते शस्त्ररे वि०; कारिमी स्त्रीओ मूकी करी, पहेरी अलंकृति वस्त्ररे ॥ वि० प्र० २७ ॥ राय हजूर ते आवीआं,ते वदन अधो मुख राखिरे वि०;वज्रसुंदरी उभी रही, लाजथी घुंघट दाखिरे ॥ वि० प्र० २८ ॥ बहु नारी घडी घडीने थयो, धाता विज्ञाननी सीमरे वि०;नीपजावी छे पछे एहने, जगमां नहीं एहवुं नीमरे॥ वि० प्र० २९॥ नरपति इणिपरे चित्त चिंतवी, अहो एह रूप प्रमाणरेवि०; खाण कलानी एहशे, करे नृत्य करवानी आणरे ॥ वि० प्र० ३० ॥ त्रीजी आठमा खंडमां, पद्मविजय कही ढाळरे वि०; श्रीश्रीजयानंदना रासमां, वात सुणजो हवे सुरसालरे ॥ वि० ३१ प्र० ॥ सर्वगाथा ९१

दुहा.

नृप आणाथी ते हवे, गीत वात मनोहार; सर्व स्त्रीए करी परिवरी, नाटिक करे उदार ॥१॥ देखी नृप मुख चमकीआ, वस्त्र अने अलंकार; देखी देखी रीझतो, देवा दान अपार ॥२॥ ग्रास दास्यादिक बहु दिए, देई आदरमान; रहेवा आवास आपतो, जाणे स्वर्ग विमान ॥३॥ सुंपी पुत्री शीखवा, चक्रसुंदरी जेह; निज परिवारे परिवरी, रहे आवासे तेह ॥४॥ वज्र

सुंदरी शीखवे, नाटिक कला अभ्यास; निज सम चक्रसुंदरी प्रते, निस निस राखी पास ॥५॥ प्रज्ञाए सरसती समी, सोभागिण सुविनीत; सरल भाषिणी गुणवती, शीखे धरती प्रीत ॥६॥ योगिणीबद्ध ते गावती, श्री जयकुमर चरित्र; माया नारी सहुमली, स्वर पद वर्ण विचित्र ॥७॥ चरित्र विचित्र सुणी करी, कन्या कुमरशुं राग; धरती पूछे हे सखी, कोण श्रीजय महा भाग ॥८॥

ढाळ ४ थी.

॥ नांनो के नांनो नाहलोरे, नांनो चांपानो छोड ॥ ए देशी ॥

जे तुमे गावो गीतमेरे, श्री जयानंद कुमार लागी मोहनीरे; चक्री के चक्री समो वडेरे, जग नहीं एहवो उदार ॥ ला० ९ ॥ ते मुज भाखो कुणछेरे, तव ते बोले नार ला०; योगिनीगण गाती थकीरे, पर्वत केलि मझार ॥ला० १० ॥ ते अमे सांभळी शीखीआंरे, पण नवि ओलखुं तास ला०; पण वज्र सुंदरी वर समोरे, उत्तम गुण आवास ॥ ला० ११ ॥ ज्ञानीए उत्कृष्टो कह्योरे, इणहीज भरत मझार ला०; संभवीए एम सांभलीरे, देखी कलादिक वार ॥ ला० १२ ॥ वज्रसुंदरी शुं रीझतीरे, इच्छे रहेवुं तसपास ला०; भाग्य होय जो माहरुंरे, तो एहवो धवखास ॥ ला० १३ ॥ वज्रसुंदरी भेळी रहुंरे, पण हवे परण्यो तेह ला०; तात धरे द्वेश तेहशुंरे, केम आपे मुज एह ॥ ला० १४ ॥ तेणे हुं अभागणी मावडीरे, एम मन धरती शोक ला०; आमण दूमणी ते रहेरे, रवि विरहे जिम कोक ॥ ला० १५ ॥ तव ते देखी पूछतीरे, कारमी नारीओ एम ला०; रेवत्त तुं रंभा समीरे, इच्छे पुरंदर प्रेम ॥ ला० १६ ॥ सा कहे सांभलो बहेनडीरे, चंद्र ग्रहेवा निज पाण ला०; हांसी थाए जेम तेणीपरेरे, शुं असाध्य वखाण ॥ ला० १७ ॥ नारीओ कहे तुं सांभलेरे, वज्रसुंदरी एह ला०; एहने असाध्य कांइ नथीरे, इच्छे ते करे जेह ॥ ला० १८ ॥ दीठी कळा ते जेहवीरे, जगतने जीतणहार ला०; तेहवुं पराक्रम जाणजेरे, फेर पडे न लगार ॥ ला० १९ ॥ पण मन

थिर नवि संभवेरे, ताहरुं अम मनमांहि ला०; नारीनुं चित्त चपल होएरे कपि परे थिर नहीं क्यांहि ॥ ला० २० ॥ चपल चित्त अर्थे करेरे, कोण विषम ए काम ला०; सा कहे स्तनसंगति परेरे, माहरु मन द्रढ ठाम ॥ला० २१ ॥ जेम दरिद्री धन रोगीओरे अमृत रोगी मान् ला०; तरश्याने अमृत परेरे, तिम माहरे बहु मान ॥ ला० २२ ॥ नारीओ कहे जो एम छेरे, तो तुं था तैआर ला०; ते पण आवी उतावलीरे, लेई निज धन मुख ल्हार ॥ ला० २३ ॥ नारीओ सहु संभलावतीरे, श्री जयानंदने वात ला०; तत-क्षण रचीया विमानमांरे, बेसारी ते ख्यात ॥ ला० २४ ॥ चाल्यो गगन-मां तेहवेरे, महोल उपर रही एम ला०; उद्घोषणा करे आकरीरे, सुण-ज्यो आणी प्रेम ॥ ला० २५ ॥ रे चक्रीरे खेचरारे, वीर तणुं तुज मान ला०; लेई जाउं चक्रसुंदरी, संभलावी तुम कान ॥ ला० २६ ॥ बलवंता जो छो तुमेरे, तो श्री जयानंदराय ला०; पासेथी मुकावज्योरे छलं न करुं इणे ठाय ॥ ला० २७ ॥ इम कही नगर उद्यानमांरे, आवी गुप्त हथिआर ला०; मंगावे बहु जातिनांरे, श्रीजयानंद कुमार ॥ ला० २८ ॥ आठमे खंडे चोथी कहींरे, पद्म विजये वर ढाळ ला०; श्री जयानंदना रासमांरे, पुंण्ये मंगलमाल ॥ ला० २९ ॥ सर्वगाथा ११९

दुहा.

ते सांभली विस्मय लह्यो, चिंतवे खेचरराय; अहो पराक्रम नारिनुं, अहो अनीति कराय ॥१॥ बहू सुभटने मोकले, कन्या वालवा काम; माया स्त्री शुं जूजिआ, धरता अतिशय माम ॥२॥ हार्या ते नाठा थका, आव्या चक्री पाय; स्त्रीए हरव्या लाजथी, मुखथि नवि बोलाय ॥३॥ पण रुधिरे खर-डया थका, देखी क्रोध भराय; महाबल मोकले विस्मये, पायकना समु-दाय ॥४॥ केई विमान मांहिं रह्या, केई बेठा गजराज, तुरग चढया केई तेजशुं, लेई निज निज साज ॥५॥ युद्ध करंता तेह शुं, नाठा सुभट जे ना-र; राखो अम कहेता थका, जिहां छे श्रीजयकुमार ॥६॥

ढाळ ९ मी.

॥ जाओ जाओरे रुठडानाथ तुमशुं नहीं बोलुं ॥ ए देशी ॥

श्रीजयानंदजी उठीया, कांय युद्ध करणने काजरे; स्त्री रूपे आवी भड्यो, कांय बलवंतो महाराज, गुण गणवंतोरे, मारो मारोरे करे हुंकार गु०; लेइ लेइरे कर हथिआर गु०, सूरवीर थई शिरदार गु० ॥ ए आंकणी ॥ गदा लेईने चूरतो, कांय पापडपरे विमानरे; महावतशुं गज पाडतो, कांय पर्वत शिला समान ॥ गु० ८ ॥ गरुडपरे हय लेईने, कांय गगने भमाडे तेहरे; चंचा पुरुष तणीपरे, कांय पाडे सुभटने जेह ॥ गु० ९॥ केलनुं वन जिम हाथीओ, कांय हिम जिम कमल नीखंडेरे; स्त्री रूपे कुमर तदा, कांय त्रासव्या तेज प्रचंड ॥ गु० १० ॥ मूकी मान नाशी गया, कांय भिन्न भिन्न सहु जायरे; रुधिर झरंता लाजता, कांय आव्या जिहां नरराय ॥गु० ११॥ स्त्रीए हरव्या ते लाजथी, कांय मुख न देखाडे आयरे; तेह स्वरुप चरथी सुणी, कांय नरपति खेद भराय ॥ गु० १२ ॥ खेद लाज विस्मय घणो, कांय क्रोधथी व्याकुल थायरे; पुत्री पाछी वालवा, कांय उठे पोते राय ॥ गु० १३ ॥ स्त्री उपर ए नाखतां, कांय लाजे छे मुज बाणरे; मोटो अपजश चिंतवी, कांय बेठा तिण हीज ठाण ॥ गु० १४ ॥ पवनवेग खेचरपति कांय भोग रसादिक आठरे; बोलाव्या ते आवीआ, कांय बहु बलनो करी ठाठ ॥ गु० १५ ॥ चंद्रगति वली आवीओ, कांय लेई बहु परिवाररे; मित्रादिक संबंधथी, कांय नृप विद्याधर वार ॥ गु० १६ ॥ दक्षिण श्रेणिना राजवी, कांय पवनवेगशुं मेलरे; तस बोलाव्या आवीआ, कांय तनमन तेहमां भेलि ॥ गु० १७ ॥ प्राये दक्षिण श्रेणिना, कांय पवनवेग सहु लेयरे; सैन्य घणुं भेलुं करी, कांय आव्यो पूर्व संकेय ॥ गु० १८॥चक्रायुध पण खोभिओ, कांय देखी तेह बनावरे, त्राण रहित जिम भय लहे,कांइ जेम शनि मकर स्थित दाव ॥ गु० १९ ॥ काहला त्रट त्रट वाजती, कांय भीषण उठे नादरे; शस्त्र लेई भट धावता, करे बूंबारव सविसाद ॥ गु० २० ॥ कायर सुभट ते नासता, कांय भय कोलाहळ जासरे; केडे बालक लेइ रोवती, कांय

तरलाक्षी लही त्रास ॥ गु० २१ ॥ आलान मूल उमेलिने, कांय नाठा ति- हां गजराजरे; अश्वस्वार नाखि दिए, कांइ अश्व ते न खमे ताज ॥गु० २२॥ भीषण भांकारव करी, कांइ गायो त्रोडी राशरे; वृषभने महीषी तिम भमे, कांय भय विन्हल लही त्रास ॥ गु० २३ ॥ पाणिहारी अंगे कंपती, कांय फोडे घट समुदायरे; आभूषण खसीने पडे, कांइ नारि न जाण्या जाय ॥ गु० २४ ॥ नासंता ढोर ते पडतां, कांइ नरनारीने पथरे; हाल कल्लोल नगरी थई, कांइ स्थिर नहीं कांइ अंथ ॥गु० २५॥ त्रूटया हार मोती तणा, कांइ पुंज तेमांनुं एहरे; कुंअर आववा कारणे, कांइ स्वस्तिक पूरवा जेह ॥ गु० २६ ॥ केइ कहे जूओ नारिथी, कांय नगर खोभाणुं एमरे; कोई कहे ए भट अछे, कांय नारि करे एम केम ॥ गु० २७ ॥ इंद्र तथा लोकपाल ए, कांइ शत्रुपक्षे आयरे; नवि जीताए कोई कहे, कांइ चक्रायुधे जीताय ॥गु० २८ ॥ मत बीहो केईक कहे, कांइ एहनो कहो शो भाररे, आपणा स्वामी आगले, कांइ सहुए तृण अनुहार ॥ गु० २९ ॥ आठमे खंडे पांचमी, कांइ पद्मविजये कही ढाळरे; पुण्य पसाये जीवने, कांइ होवे मंगळमाल ॥ गु० ३० ॥ सर्वगाथा १५०

दुहा.

परचक्रागम सांभली, देखी पुरनो क्षोभ; कहे कोण मरवा आवीआ, पाडवा घरनो मोभ ॥१॥ चर आवी कहे चक्रीने, पवनवेगादिक नाम; चक्री कहे रंडा अहो, नगर खोभावे आम ॥२॥ श्रीमालंधी माहरी, हास्य थयुं जन मांहिं; अथवा मुज ओत्सव थयो, जिणे आव्यो ए आंहिं ॥३॥ कंडू जशे मुज करतणी, मुज प्रतापे वर आग; वयरी इंधण पामीने, अथवा दीपवा लाग ॥४॥ अथवा स्त्री आगल करी, सुभट झूझशे जेह; मुज रण कौतुक पूरवा, किम समर्थ छे तेह ॥५॥ आप शक्ति अणजाणतो, आव्यो मुज पुर पास; शिक्षा देई लेउ पुत्रीने, एहने करूं निराश ॥६॥ इम चिंती चक्री हवे, वजडावे रणभेरि; सुभट सवे तव सज थया, सांभली नादने सेर ॥७॥

ढाळ ६ ठी.

॥ लाल पीआरीनो साहिबोरे ॥ ए देशी ॥

स्वामी मोरारे गज उपर चढे जेटलेरे, पूर्वाचल जेम सूसाल; मस्तक मुगट पडी गयोरे, तेदले गयुं म्होनुं नूरलाल ॥८॥ पुण्य प्रमाणे सहु नीपजेरे ॥ए आंकणी॥ स्वा० लघुवडी नीति साथे करेरे, भयनीपरे गजराज लाल; छींक थई सन्मुख तदारे, वारे शकुन ते काज लाल ॥पु० ९ ॥स्वा०॥ वस्त्रे पग रख लिओ तदारे, चामर धारिणी नारि लाल; चामर तस करथी पडयुंरे, सूचवे अतिअ असार लाल ॥ पु० १० ॥स्वा०॥ कारण विण चलिओ तदारे, छत्र तणो जेह दंड लाल; सचिव ते देखीने नृप प्रत्येरे, वीनवे तेज प्रचंड लाल ॥ पु० ११ ॥स्वा०॥ ए अपशकुन ते इम कहेरे, रण यात्रा नवि थाय लाल; सांभलो वीनती अम तणीरे, बेसो आसन ठाय लाल ॥ पु० १२ ॥स्वा०॥ बेठा खेचर पति तदारे, हित कूण माने न सयण लाल; बोले सचिव स्वामी सुणोरे, हितकारी अम वयण लाल ॥पु० १३ ॥स्वा०॥ शत्रु सैन्य भांज्यां तुमेरे, लीलाए सूरवीर लाल; नवि भाज्युं सैन्य तुम तणुंरे, बलवंत तुम धीर लाल ॥ पु० १४ ॥स्वा०॥ नारी एह न संभवेरे, परिकर पण नहीं नार लाल; पवनवेगादिक राजिआरे, स्त्रीने आवे न व्हार लाल ॥ पु०१५ ॥स्वा०॥ भोग रसादिक भूपतिरे, विद्याधर तणा वार लाल; महा भड मानी आवे नहींरे, नारी पूठे अवधार लाल ॥ पु० १६ ॥स्वा०॥ वज्रसुंदरी वर एहछेरे, देवांगना गुण गाय लाल; तुम वचने पराभव लहीरे, आव्यो श्रीजयराय लाल ॥ पु० १७ ॥स्वा०॥ अपजश आपवा तुमनेरे, नारीनां करी रूप लाल; नारीए जीत्यो ए चक्रिनेरे, एहवुं मनधरी भूप लाल ॥ पु० १८ ॥स्वा०॥ कंकण मौलि अक्षर कदारे, समर्थ क्षत्री जे होय लाल; एह पराभव आकरोरे, वीर खमे नहीं कोय लाल ॥ पु० १९ ॥स्वा०॥ सांभलीए जन गीतमांरे, एहना तो अवदात लाल; श्रीविशाल नृप रीझव्योरे, बुद्धि पराक्रम वात लाल ॥ पु० २० ॥स्वा०॥ गिरिमालिनी प्रमुखासूरीरे, वश कीधी प्रतिबोधी लाल; गिरिचूड सुर कोल रूपथीरे, जीत्यो ए लक्षयोधी लाल ॥ पु० २१ ॥स्वा० ॥ जीत्यो एणे क्षेत्र पालनेरे, मलयमाल ते

देव लाल; औषधीओ तिणे दीधी घणीरे, समकिती थई करे शेव लाल ॥पु० २२ ॥स्वा०॥विप्र रूपे वली जीतीओरे, पद्मरथ नरराय लाल; कोड्यो सुभटशुं एकलेरे, नास्तिक नृपने बंधाय लाल॥पु०२३॥स्वा०॥वानर करीने विडंबीओरे, प्रति बोध्यो वली तेह लाल; सहु कुटंब भेलुं कर्युंरे, वाध्यो अति ससनेह लाल ॥ पु० २४ ॥ स्वा० ॥ वली वामन रूपे जितीओरे, राजकुमर अनेक लाल; श्रीपतिरायनी कन्यकारे, जीती कलाए विवेक लाल ॥ पु० २५ ॥स्वा०॥ परण्यो तिहां त्रण कन्यकारे, वली योगिणीओए परख्यो लाल; खोभ्यो नहीं तेह देखीनेरे, अंतर आतम हरख्यो लाल ॥ पु० २६ ॥स्वा०॥ वज्रवेग मूकावीओरे, बलथी योगिणी पास लाल; महा ज्वाला कामाक्षा वलीरे, न पड्यो तेहने पास लाल ॥ पु० २७ ॥स्वा०॥ योगिणी सहित ते तूपीओरे, दीधां दिव्य ते शस्त्र लाल; वली शक्ति दीधी भक्तिथीरे, आभूषण वली वस्त्र लाल ॥ पु० २८ ॥स्वा०॥ चूर्यो वज्रकूट पहाडनेरे, जीत्यो वज्रमुख नाम लाल; चंद्रगतिनी जे भामिनीरे, ते मूकावण काम लाल ॥ पु० २९ ॥स्वा०॥ सात्विकमांहिं शिरोमणीरे, मूकावी तस नारि लाल; स्त्री रूपे ए दुर्जय घणोरे, श्रीजयानंद कुमार लाल ॥ पु० ३० ॥स्वा०॥कोप म करज्यो प्रसादथीरे, कन्या कोईने देवी लाल; वर एहवो जडशे नहींरे, वात कंकण मौलि केहवी लाल ॥पु०३१ ॥स्वा०॥ वीसारी सवि वातनेरे, कन्या एहने दीजे लाल; स्वार्थे लाव्यो एहने इहांरे, पवनवेग वदीजे लाल ॥ पु० ३२ ॥स्वा०॥ परणी जाशे निज राज्यमांरे, तुम ऊपर धरी स्नेह लाल; सेवक पवनवेगादिकारे, प्रीति विशेषे धरेह लाल ॥ पु० ३३॥स्वा०॥ पालो निष्कंटक राज्यनेरे, एकांत नवि कीजे लाल; जो रति अवसर जोईनेरे, हितकारी ए कहीजेलाल ॥ पु० ३४ ॥स्वा०॥ छट्ठी आठमा खंडमांरे, पद्मविजय कही ढाळ लाल; श्रीजयानंदना रासमांरे, पुण्यथी मंगळमाल लाल ॥ पु० ३५ स्वा० ॥ सर्वगाथा १८४,

दुहा.

मंत्री वाणि इम सांभली, बोल्यो खेचरराय; अनिष्ट शंका चित्तमां धरी, स्नेह कारणे कहो आय ॥१॥ परनारी हठथी हरी, परणावुं वली एह;

शो महिमा माहरो रहे, अपत्य न राखे जेह ॥२॥ पवनवेगनी दीकरी, विद्या कला उन्माद; चेष्टा एहवी आचरे, उतारु तसनाद ॥३॥ नारिने होय न बुद्धडी, पुर्वापरनो विचार; अथवा स्त्री रूपे हज्यो, श्रीजयानंद कुमार ॥४॥ विद्याधर चक्री किश्यो, एहनो भय करूं मन्न; भय न धरूं मनमां जरा, सांभलज्यो रे सकन्न ॥५॥ नृप सुर कीटक प्राय ते, देवीओ किटिका प्राय; तिणे जीत्यां तो शुं थयुं, मुजने नवि जीताय ॥६॥ शिलावटपरे चूरिओ, इणे परवत नो कांय; दिव्य शस्त्र मुज आगले, एहथी नवि रहेवाय ॥७॥

ढाळ ७ मी.

॥ सुगुण सुगुण सोभागी जंबूद्वीपमां होजी ॥ ए देशी ॥

अरधा अरधा भरतमांहिं रह्याहोजी, नर सुर खेचर कोय; आण आण ओलंघे माहरीहोजी, दीठो न सांभल्यो सोय ॥ अ० ८ ॥ विद्या विद्या दिव्य शस्त्र भलांहोजी, बाहूबल मुज जेह; दीठुं दीठुं किहांए तुमे ते कहोहोजी, शुं बीहरावे एह ॥ अ० ९ ॥ इंद्र इंद्र चंद्र विरोचन यदिहोजी, होय जनार्दन जोय; तेहने तेहने पण जीतुं सदाहोजी, ए कुण मातर होय ॥अ० १० ॥ सेवक सेवक चिरकाले रही होजी, नारी अनुसर्यो जेह; वयरी वयरी पवनवेग देखिनेहोजी, मुज चक्र न सहे तेह ॥ अ० ११ ॥ त्रास त्रास पमाडुं हुं केहवोहोजी, हरि जिम मृगनां बाल; सचिव सचिव बोले ते सांभलीहोजी, सांभळो तुमे भूपाल ॥ अ० १२ ॥ सैन्य सैन्य विद्याधरनां सहुहोजी, तेडावो धरीनेह; तेज तेजस्वी पण एकलोहोजी, पामे पराभव तेह ॥ अ० १३ ॥ फिरतो फिरतो गगने एकलोहोजी, सूरयराहु ग्रहाय; अल्प अल्प परिछेदे चंद्रमाहोजी, पूनिमे राहु ग्रहाय ॥ अ० १४ ॥ बीजे बीजे बहु परिवार शुंहोजी, राहु न आवे पास; भूप भूप सुणी गरवे करीहोजी, वक्र मुखे सविरवास ॥ अ० १५ ॥ पण ते पण ते मान्य तिणे करीहोजी, मान्यु वचन प्रमाण; एकलो एकलो जय अर्थी थकोहोजी, भुज बलनुं बहु माण ॥ अ० १६ ॥ शत्रु शत्रुने कहेवरावियुंहोजी, थाउ छुं अम सज्ज;

अण अण दिवस पडखो तुमे होजी, पछे संग्रामनुं कज्ज ॥ अ० १७ ॥ साथे
साथे मूके दोय श्रेणिमा होजी, दूत भूपालने ताम; सेना सेना लेई सहु आ-
वीआ होजी, चक्रीने करे परणाम ॥अ० १८॥ आदर आदर बहु नृपने दि-
यो होजी, सैन्य सहित हरखंत; तत्पर तत्पर रण करवा भणीहोजी, नृपनी
शिक्षा सुणंत ॥ अ० १९ ॥ चोथे चोथे दिन चक्री हवेहोजी, स्नान पूजा
विरचंत; भोजन भोजन करे मन मोदशुं होजी मंगलाचार करंत ॥अ० २०॥
युद्धनी युद्धनी सामग्री सवे होजी, मेळवी ते नरनाह; गजवर गजवर उपर
हर्षशुं होजी, बेसे धरत उत्साह ॥ अ० २१ ॥ छत्र छत्र चामर वींजी जतं-
होजी, निकलीओ घर बहार; विविध विविध शस्त्रे भर्यो रथ तदाहोजी,
१ २ ३
सनद्ध थई तैयार ॥ अ० २२ ॥ चक्र चक्रवेग महावेगने होजी, वीरांगद ए-
४ ५ ६ ७
णे नाम; महाबल महाबल सुषेणने सुमुखा होजी, नंदकुमर अभिराम ॥अ०
८ ९ १० ११ १२
२३ ॥ धीर धीरसेनने द्रढायुधा होजी महायुध नें चंद्रसेन; सुधीर सुधीर
१३ १४ १५ १६ १७
भानु वज्रानन होजी, भूवीरने महासेन ॥ अ० २४॥ शूरवीर शूरवीर रवि
१८ १९ २० २१ २२
प्रभ नामथीहोजी, सिंहने चंद्रमुख तेम॥ वज्रा वज्राक्ष वज्रमाली वली होजी,
२३ २४ २५ २६
शनि महाबाहु सप्रेम ॥ अ० २५ ॥ महावीर्य महावीर्य चंद्रकेतन तथा होजी,
२७
वली चंद्राभ विचार; पुत्र पुत्र इत्यादिक चक्रिनाहोजी, विक्रमी बारहजार
॥ अ० २६ ॥ गजरथ गजरथ शार्दूल ऊपरेहोजी, तुरगने वली वराह; वि-
विध विविध वाहने आवी मल्याहोजी, विविध आयुध धरी चाह ॥ अ०
२७ ॥ तुर तुर वाजे समकालमां होजी, नादे गगन भराय; मेघ मेघ प्रलयना
शब्दनेहोजी, मानुं ओलंधी जाय ॥ अ० २८ ॥ नगर नगरवासी बहु भ-

ट बडा होजी, नीकल्या रण करणाय; एक एकथी जाय आगलेहोजी, पंखीपरे ते उजाय ॥ अ० २९ ॥ आठमा आठमा खंडमां सातमीहोजी, ढाळ भाखी उदार; पद्म पद्मविजय कहे पुन्यथी होजी, होवे जय जयकार ॥अ० ३० ॥ सर्वगाथा २१३

दुहा.

सेनानी भटशुं कोटि, शुं परवरिओ परिवार; चंडवेग सिंहरथे करी, नीसरीयो ते बाहार ॥१॥ वज्रकंठ१महाभुज२भला, भानुकेतु३नरवीर४; तडितवेग५कौशल६वली, कलाचंद्र७हरिवीर८ ॥२॥ पवन९अंगद१०महाकीर्त्ति ११तिम, सुजशाने१२बलवीर१३; नंदन१४पृथु१५सुभीपण१६वली, कृतांतास्य१७महाधीर ॥३॥ धूमकेतु१८धूमाक्ष१९तिम, गजरथ बेठा एह; नरपति बहु भट परिवर्या, नीसरीआ रणनेह ॥४॥ मदन१ कासर२ ने महायशा३ कामकेतु४ वलीभीम५; तपन६ प्रताप७ तथा रमण८, नहि पराक्रमनी सीम ॥५॥ कामनंदन९ अक्षोभ१० तिम, इत्यादिक नरराय; सिंहयुक्त रथे नीकले, इत्यादिक समुदाय ॥६॥ सुभट लखो गमे सामठा, देखी वीहे वीर; कायर नवि देखी शके, वली भाखुं महाधीर ॥७॥

ढाळ ८ मी.

॥ मोरा साहेब हो श्री शीतलनाथके ॥ ए देशी ॥

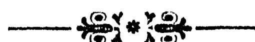
हवे व्याघ्र हो जोडया रथ जासके, नाम सुणो तुमे तेहनां; प्रल्हादनेहो१ शत्रुदमन२ अंकुशके,३ त्रास दिए नाम जेहनां ॥८॥चंडवेगहो४ महापाणि५ सुचक्रके६, वज्रकेतन७ वली जाणीये; गदाधरने हो८ वली चपल९ जोद्धारके, पराक्रमथी वखाणिए ॥९॥ लखो एहवाहो, व्याघ्र रथ संयुक्त के; सहुने तृण सम जे गणे, अश्वरथमां हो, बेसीने जायके, हुंकारा मुखथी भणे ॥१०॥ भीष्म१ क्रोधन हो२ रणचंद्र३ महाशूरके, सागरने५ वज्रायुधो६; सुतेजा हो७ पूर्णचंद्र८ महाअस्त्रके९, शतायुध१० कुलिशायुधो ॥११॥ इ-

त्यादिक हो लक्ष गमे राजानके, अश्वरथे ते नीसरे; उत्साह हो उछलता जेहके, रण उत्सुकता बहु धरे ॥१२॥ बल१ सिंह२ हो कामांकुर३ होयके, धूममाली४ चोथावली; शतायुधहो५ वज्रमाली६ होयके, विजय७ दुरंत८ दुर्द्धर९ मली ॥१३॥ महाचक्र१० होचक्रधारी११ नामके, खेचर नृप मानी- पणे; इत्यादिक हो विमान आरुढके, नीकल्या परिवृत भट घणे ॥१४॥ गजसिंहहो१ गजानंद२ गजदेवके, गजप्रभ४ गजवीर५ दाखिए; गजप्रीति- हो६ गजध्वज७ गजकेलके८, गजवेग९ गजसेन१० भाखिये ॥१५॥ गजक्षेम- हो११ गजानन१२ बलवंतके, गजविक्रम१३ प्रमुखा घणा, लखो लेखेहो गजवाहन जासके, शत्रु करे दियामणा ॥१६॥ हयवेगहो१ महावाजि२ नरिं- दके, हयवाहन३ खेचरपति; महाअश्वहो४ हयविर५ हयानंदके६, हयसार७ हयोदय८ नृरपति ॥१७॥ अश्ववीरहो९ अश्वसेन१ राजानके, अश्वानंद११ अश्व चढ्यो; अश्वविक्रमहो१२ हयसेन१३ हयअस्त्रके१४, लखो गमे रणमां चढ्यो॥१८॥सिंह१ सिंहगतिहो२ सिंहविक्रम३सारके,सिंहवाह४सिंहकेसरी५; सिंहवीरहो६ महासिंह७ सिंहास्त्रके८, सिंहकेतु९ जीतेअरी ॥१९॥ सिंहमाली- हो१० सिंहकेतन भूपके११, नृसिंह१२ सिंहसेन१३ शूरथी; चाले रणमांहो सिंहवाहन एहके, साज लेई संपूरथी ॥२०॥ व्याघ्रमालीहो१ महाव्याघ्र२ व्याघ्रास्य३ के, व्याघ्रविक्रम४ चाले हवे॥व्याघ्रसेनहो५ वाघ्रे चढ्या एहके, एक एकथी बिरुदे स्तवे ॥२१॥ शार्दूलहो१ हरिशार्दूल२ नामके, शार्दूला- नंद३ सोहामणा; शार्दूलाननहो४ शार्दूले चढ्या जेहके, कदीय न थाये दी- यामणा ॥२२॥ शार्दूलविक्रम हो५चडीआ शार्दूलके, केई चढीआ महा अ- हीः अष्टापदे हो केई वाहन वराहके, केई पाडे चढयो जक नहीं॥२३॥ वि- विध वाहनेहो विविध हथिआरके, विविध चिन्हथी चालीआ; कोडयो गमेहो पायक नररायके, उत्सुकता रणे म्हालीआ ॥२४॥ परिवरियो हो खेचर चक्रीरायके, मदथी अशकुन नवि गणे; सैननो वलीहो कोलाहल ना- दके, तूरनो पहोतो गगनां गणे ॥२५॥ पुर सीमाये हो उतरीआ आयके, कुमर सैन्यने ढूंकडा; जाणी कुमरहो खेटचक्री मचक्के,न खमे रणे यदि ढूक-

ढा ॥२६॥ कुमर कटकेहो मल्या खेचरवृंदके, अक्षौहिणी शत मित मल्युं; चक्रीनेहो एक सहस ते जाणके, अक्षौहिणी मानज कल्युं ॥२७॥ यतः॥ सेना चाक्षौहिणी नाम, खागाऽष्टैकाद्विकैर्गजैः २१८७० रथैश्चै २१८७० र्थ्यो- हयैर्खिन्नैः ६५६१० पंचघ्नैश्चपदातिभिः १०९३५० १ पूर्वढाळः सहस एक- वीश हो आठसे सीत्तेरके, हाथीने रथवर कह्या; सहस पांसठ हो छसें दस थायके, त्रिगुणा हय चरित्रे लह्या ॥२८॥ एक लाखने हो त्रणसे नव सहस- के, पंचास पायके जाणीये; अक्षौहिणीहो एकनुं परिमाणके, पंचगुणा म- न आणीये ॥२९॥ बे कोडिने हो वली लाख अढारके, सीत्तेर सहस उपर वली; गजने रथे हो सरिखा दोय होयके, तुरग सुणो कहे केवली ॥३०॥ छ कोडिने हो छप्पन वली लाखके, दस हजार चक्री तणा; दस कोडिनेहो साढी त्राणुं लाखके जाणो ए पायकजणा॥३१॥खंड आठमे हो आठमी व- र ढाळ के, सांभळो पद्मविजय कही; श्रीजयना हो रासमां भविलोक के, सम्यग रीते सर्दही. ॥ ३२ ॥ सर्वगाथा २४९ ॥

दुहा.

कलकल शब्द ते सांभळी, रवि रथ हय लह्या त्रास; पश्चिम समुद्र झंपा करे, मूकी गगनावास ॥ १ ॥ सुभट तणी जे मावडी, तिमवली प्रेयसीनार; देव देवी लक्षो गमे, मानत करे तिवार ॥ २ ॥ मात भगिनीने प्रिया सहु, जयलक्ष्मीने हेत; मंगल विचित्र प्रकारनां करे वीर संकेत ॥ ३ ॥ भाले तिलक तदा करे, मंगल केरुं मात; भाग्य लक्ष्मी रेखा परे, नीसरतां कहे वात ॥ ४ ॥

ढाळ ९ मी.

॥ टेकरी रहीरे, शेहेर भरुचके मेदान ॥ए देशी ॥

दल दोय मलीयांरे चक्रीपुर के मेदान, वहु सलसलीयांरे फरके नेजा निशान ॥ ए आंकणी ॥ जब संग्राममां जाता शूर, मातने पय प्रणमे वड

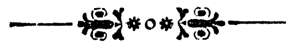
नूर; मात भणे बहु स्नेहने पूर, वीरनी पुत्रीरे छुं वली वीरनीनार, वीर छे भ्रातारे तुं हवे वीरपणुं धार, तो थाउं मातारे मानुं धन्य अवतार ॥ दल० ५ ॥ कोइ कहे आणी मुज स्नेह, पूंठम देजे माहरी देह; मरण जीवन छे ताहरी एह, कोइ कहे नारीरे, वीरपत्नी पुत्री मात; हवे थाउं भगिनीरे, जो थाय वीर तुं भ्रात, तो जग गावेरे ताहरा जस अवदात ॥ दल० ६ ॥ माहरे शोक विना हता भोग, हवे संग्रामनो तुज संयोग, जयलक्ष्मी अथवा देवलोग, अप्सरा साथेरे शोकपणुं मुज थाय, कोइ कहे एहवुंरे, पण मुज दुख नहीं कांय; पण जयलक्ष्मीरे, थाय तो अति सुखदाय ॥ द० ७ ॥ कोई कहे जाउंछुं तव तेह, बोली शुं जूठुं कहो एह, नवि नीकलीओ तुं कदि रेह; नीकलीश नांहींरे, माहरा हृदयथी दूर, तुं मुज राखेरे, ताहरा हृदय हजूर, जो संग्रामेरे अडिओ होय भरपूर ॥ द० ८ ॥ नमिय कटाक्ष जुए जे नाह, ते मुजथी अधिको किणराह, मुजथी अधिको जय श्रीलाह, जग सहु बोलेरे, जेहनी कीर्ति यथाह, ते सुखे लावोरे मुजने हर्ष उत्साह, मुज पण तेहशुंरे, प्रीति धरणनी छे चाह ॥ द० ९ ॥ आलिंगन देतां कहे कोय, हमणां स्नेह देखावो सोय, जयलक्ष्मी वरशो जब तोय, अप्सरा अथवारे, मलशे तुमने जिवार. खबर ते पडशेरे स्नेहनी तुमची तिवार, साहमु जोशोरे के नहीं जोशो किवार ॥ द० १० ॥ गज कुंभस्थल मोती स्वाम, तुज जयलक्ष्मी केरे ठाम, स्वस्तिक पूरणनुं मुजकाम, लावज्यो तेणेरे कोइक बोले ए रीत, तो मुज रहेशेरे, तुमशुं जनमनी प्रीत, नहींतर रहेशेरे माहरूं महेणुं नित्य नित्य ॥ द० ११ ॥ इत्यादिक केहेतीं जे नारी, तेहने आश्वासना देइ सार, महा उत्साह ते धरी अपार, जश करी आगेरे, नीकल्या शकुन विचार, नारी रूपेरे श्री जयानंद कुमार, हवे करे राते रे रणना बहु उपचार ॥ द० १२॥ पवनवेग सुत जे वज्रवेग, सहु खेचर अनुमति सुविवेक, सेनानी थापे वडवेग, बेहु दलमांहि रे, शस्त्र जाग्रिकाए धीर, शस्त्रने पूजेरे, पूर्वे थया वडवीर, तेहनी करे वातोरे, जेणे उतार्यां अरि नीर ॥ द० १३ ॥ संग्रामे शस्त्रज परधान, तिणे शस्त्र थापे पट्टने था

न, चक्र१ खड्ग२ धनुश३ वज्र४ समान, त्रिशूल५ कुंतारे६ तोमर७ भक्षि-
का८ सीर९, परशु१० ने शक्तिरे११, भल्लिका१२ रे वडवीर, भद्दमाल१३
नामेरे मुष्टि१४ अर्थ गंभीर ॥ दल० १४ ॥ अशने१५ क्षुरिका१६ मूसल
१७ नाम, पाश१८ गदा१९ तरवार२० उद्दाम, धन२१ पट्टिश२२ मु-
द्गर२३ अभिराम, दुस्फोट२४ लुटिरे२५ करवालिका२६ ने कुद्दाल २७
शंकुने२८ गुलिकारे२९, कणय३० कंपन३१, सुविशाल, ग्रह३२ गोफण
३३ नेरे, कर्त्तरि३४ जेहकराळ ॥ दल० १५ ॥ परपत्रक३५ यष्टि३६ अ-
भिधान, ए छत्रीस आयुध बहुमान, पवित्र जळे करावता स्नान, चंदन ली-
पेरे, अरचे पुष्पनी माल; धूप उवेखेरे, गीत नाटिक सुरसाल, वली तस
प्रणमेरे, समरे तस रखवाल ॥ दल० १६ ॥ बकतर टोप प्रमुख जे होय,
तस संस्कार करे सहु कोय, रात वोलावी एणीपेर जोय, मित्र जाणीनेर
कौतुक जोवाने काज, उदयाचलनेरे शिर आव्यो दिनराज, सूरने देखी
रे शूर थया अति भ्राज ॥ दल० १७ ॥ भेरी१ मादल२ ने कंसाल३,
तलिमा४ भंभा५ ढक्का६ भाल, हुडुक्क७ मृदंग८ वाजित्र संभाल, शंखने९
काल्हा१० रे, झल्लरी११ पडह१२ प्रकार, खरमुखी१३ करटीरे१४, डम-
रुक१५ भानक१६ श्रीकार, दद्दरी१७ वाजेरे त्र्यंबक१८, प्रमुख उदार
॥ दल० १८ ॥ दोय दलमां एम वाजे तूर, सांभली वाधे सुभटने शूर, सा-
यर खोभाणो मानु क्रुर, वज्रे हणीओरे पर्वतनो जिम नाद, जल जीव त्रा-
ठारे नाठा गज उनमाद, पर्वत कंप्यारे सलसल्या शेष अविवाद ॥ दल०
१९ ॥ कच्छप दृढ थइ प्रथवी भार, पुंठे धरता कष्ट तिवार, दश दिश गा-
ज रही भयकार, गिरि गुफा गाजेरे, फुटे मानुं आकाश, सिंह ते पेसेरे दर
मांहि लही त्रास, दरे पेठारे महोरग छांडी आवास ॥ दल० २० ॥ वन भें-
सा ते नाठा जाय, भांजे वृक्ष तणा समुदाय, सुरगण जोवाने तिहां आय;
नादे दीप्यारे सुभट ते रण करणाय, उत्साह पामीरे दोय दलना सज्ज थाय,
क्षण क्षण वाधेरे सुभटने हर्ष न माय ॥ दल० २१ ॥ आठमे खंडे नवमी ढा-
ळ, भाखी पद्म विजय सुरसाल, जिम ए सुभट थया उजमाळा, तिम तुमे

थाओरे कर्मशत्रु जयकाज, मोह नृप जीतोरे पहेरी चारित्र साज, जीतीने पामोरे भविजन शिवपुर राज ॥ दल० २१ ॥ सर्वगाथा २६८.

दुहा.

वज्र सदृशसन्नाहथी, गज कर पार्र हूत सार; घूंघरी चहुं दिश धमकती, पाखर अतिशय फार ॥१॥ मदिरा पाइ उनमत्तकर्या, शुंडामां दीया तास; मोघर भाला प्रमुखजे, उलाले आकाश. ॥ २ ॥ दंतूसले बांध्यां खडग, लोह पंजर बिहु पास; तेह मांहिं धनुर्द्धर रह्या, वड शाखाए अहि राश ॥३॥ सन्नद्ध महावंत उपरे, बेठा सोहे जास; पक्षवंता पर्वत शिरे, बेठा गरुड संकाश ॥ ४ ॥ पगमां नेउर खणखणे, घंटाना टणकार; करता गुल गुल शब्दने, सिंदूरे सिणगार ॥ ५ ॥

ढाळ १० मी.

॥ तुंगिआ गिरिशिखर सोहे ॥ ए देशी ॥

सुभट एणिपेरे करे सजाइ, पांखर्या तेम तुरंगरे; अश्ववार युत मानुं गोविंद, गरुड चडीओ रंगरे ॥ सु० ६ ॥ उच्छलता पाखरिया दीसे, सायर जिम कल्लोलरे; नलिनी दल सेवाल संयुत, उछले ते अति लोलरे ॥ सु० ७ ॥ गुल गुले गज तुरग हेखे, सन्नद्ध करतां जामरे; शकुन मानी गज तुरगने, पूजे आदरे तामरे ॥ सु० ८ ॥ रथवरा वली करे वर्भित, मानु क्रीडा गेहरे; जय श्रीने खेलवाने, द्रढ करे घन स्नेहरे ॥ सु० ९ ॥ सारथिने केइ आपे, निज अधिक सन्नाहरे; रथिक युद्धे तेह थाशे, साखीआ उत्साहरे ॥ सु० १० ॥ बकतर मांहें तनु नमाये, संगरने ऊच्छ रंगरे; आप वाहन सज्ज करवा, विविध मनने उमंगरे ॥ सु० ११ ॥ स्तंभ ध्वजना द्रढ करे केई, निज निज वाहने धारिरे; महा सुभट छुं प्रगट करवा, ते ध्वज बहु परकाररे ॥ सु० १२ ॥ विविध शस्त्रे रथ भरे भट, रणमां संबल एहरे; ऊंट बकतरे भरे केई, आप वारण तेहरे ॥ सु० १३ ॥ केईक कंकट नवि पहेरे, नहीं तो

आवे कलंकरे; वीराधि वीरपणु रहे नहीं, एहवी धारी शंकरे ॥सु०१४॥ केई शूरा शस्त्र मूके, मनधरी अभिमानरे; पादुमुष्टि प्रमुखेलडशुं, साहमा वीर समानरे ॥सु० १५॥पखालो जल भरी चाले, प्रपा चालती तेहरे; खाद्य प्रमुखे शकट भरिया, क्षुधित देवा जेहरे॥सु०१६॥औषधी भृत धूंणि लेवे, केईपर उपगाररे; उत्सुकता छे पण न चके, विवेकी कोई वाररे ॥ सु० १७ ॥ नाटकीआ परे शस्त्र धारी, पुंठ अरिने दीधरे; अ कुलमां अजस आप्यो, जन्म लही शुं कीधरे ॥ सु० १८ ॥ तीरथ संगर नांही, जीवतां जस श्री आयरे; मूआं स्वर्ग लहे तिणे करी, ए समतीर्थ न यरे ॥ सु० १९ ॥ दीपे क्षण एक रयणी दीवो, रवि दिने विधुं रातेरे; संग्रामे जस जेह पाम्यो, युग लगे कीर्ति अमातरे, ॥ सु० २० ॥ शत्रु जय करतां तुमारा, विघन थाशे दूररे; वैतालिक एम बिरुद बोले, दान दिए तस पूरे ॥ सु० २१ ॥ एम वैतालिक वाणि सुणतां, पूज्यनी आशीषरे; शुकन रुडे हरखीया ते, द्विगुण उत्साह जगीसरे ॥ सु० २२ ॥ हवे श्री जयानंदकेरा, कटकमां भट जेहरे; संग्रामे उजमालनां कहुं, नाम सुणज्यो तेहरे ॥ सु० २३ ॥ ढाळ दसमी पद्मविजय, भाखी ए मनोहाररे; आठमे खंडे रामागिरिमां; सांभलतां जयकाररे ॥ सु० २४ ॥ सर्वगाथा २९२

दुहा.

वज्र वेगना सैन्यमां, रण रसीआ महावीर; सिंह युक्त रथमां रह्या, सहस गमे अति धीर ॥१॥ व्याघ्र रथे बेठा थका, बलगर्वित योद्धार; चंद्रोदय मुख खेचरा, रणमां करे अवतार ॥२॥ गजरथ बेशी नीकल्या, पवन वेगादिक राय; गणता तृणपरे शत्रुने, सेनानीनो ताय ॥३॥ तुरंग रथे बेठा थका, भोग रसादिक भूप; रथ शस्त्रे पूर्या घणुं, चाल्या मन धरी चूंप ॥४॥ श्रीधर१ श्रीपति२ अरिजयो३, कांत४ दत्त५ ने नंद६; विक्रम७ जय८ अपराजिता९, अजित१० तथा आनंद११ ॥५॥ मणि चूडने१२ नर व्याघ्र१३ तिम, अचल प्रमुख राजान; गज बेशी सन्नध थइ, मनधरता अभिमान॥६॥ गज वाजि हरि व्याघ्र तिम, शार्दूल महिषने नाग; लक्षो गमे निज वाहने, खेचर नृप महा भाग ॥७॥

ढाळ ११ मी.

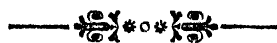
॥ कडखानी देशी ॥

श्री जयानंद आनंदमां जग जयो, भामिनी रूपथी शत्रु धूजे; स्नान करी धौत धरी नमन वंदन करी, मोदथी श्री जिनराज पूजे ॥ श्री० ८ ॥ इष्ट परमेष्ठि संभारी नवकारनुं, ध्यांन धरी हृदयमां लीन थावे; वज्र सन्नाह उत्साहथी पहेरीओ, सर्व दिश मणीय भास्वर सोहावे ॥ श्री० ९ ॥ दीप्त मणि लोहवेष्टित शिरस्त्राणजे, शिर धरे मेरु परे श्रृंग सोहे; मेघशुं परिवर्यों वीजली सहित मानुं, देखतां सुभटनां चित्त मोहे ॥ श्री० १० ॥ बाण तूणीर अक्षय बिहु दिश धरे, वज्र पृष्ठ धनुष सव्य पाणि धारे;अंजन गिरिसमा गजवर उपरे, इंद्र सम सोहतो सुतिथि वारे॥श्री०११॥ पांचसें शूर स्त्रीवेषथी तेणीपरे, थइ सुसन्नध गजवर आरोहे;सुभटवर विकट कोडयों गमे चिहुं दिशे, परिवर्यों मानुं प्राकारलोहे॥श्री०१२॥विचित्र वाहने रह्या विविध आयुध धरा, विचित्र ध्वजधारका सैन्य राजा; कुमर नरराय ते सर्वशुं परिवर्या, सोहता सूर जेम तेज ताजा ॥श्री०१३॥ मेरु गजदंत मुख अचलथी परिवर्यो, अहव भद्रशालवनथी विराजे; तेणीपरे कुमर नरराय खगराय शुं, चिहुं दिशे परिवर्यो परम राजे ॥ श्री० १४ ॥ खेट चक्रायुधो चक्री पण श्रावको, श्रीवीतरागनी पूज करतो; नमन स्तवनादि विधिए करी जिनतणुं, जिनपणुं याद करी ध्यान धरतो ॥ खे० १५ ॥ ए आंकणी ॥ दीप्र शिरस्त्राण सन्नाह मणि जडित ते, पहेरिओ राहु छायामां चंदो; तिणीपरे दीपतो गर्व करी जीपतो, इंद्रने चंद्ररवि कुण नागिंदो ॥ खे० १६ ॥ पार्श्वद्वय सोहतो बाण भाथे करी, हाथमां धनुष संग्राम सजिओ; श्वेत सामज चढयो मानुं अहिरावणे, एह देखीने माहेंद्र लजीओ॥ खे० १७ ॥कुमर सन्नध थई विविधवर वाहने, परिवर्यो तरुवरो जंबू जेम; जंबू वलये करी सहस गमे कुमरथी, परिवर्यो वीर लखखोए तेम ॥ खे० १८ ॥ सैन्य चतुरंग संग्राममां सज्ज थई,वींटिओ जंबू मध्य मेरु रीते, अहव सायरपरे हय गय जलचरा; चिहुं दिशे नीर कल्लोल नीते ॥ खे० १९ ॥ खेट चक्री यथा श्रीजया-

नंद तथा, निज निज सैन्य परिवार जुत्ता; दोय तेम दीपता धातकी खंड-मां, दोय मेरु निज वन संजुत्ता ॥ खे० २० ॥ खेट चक्री यथा ॥ए आंकणी॥ कल्पतरुनीं परे दान दिए जाचकां, सूर्यपरे सर्वनां तेज लोपे; निज निज सुभटशुं द्रष्टि दिए स्नेहथी, शत्रुने देखे कल्पांत कोपे ॥ खे० २१ ॥ महा पराक्रमी गणे शत्रुने तृणपरे, शत्रुने हरिपरे क्रूर नयणे; छत्र धारी जते चामरे वींझते सैन्यमां इम कहे सुणत सयणे ॥ खे० २२ ॥ आठमे खंड अगीआरमी ढाळ ए, श्रीजयानंदने रास भाखी; पद्मविजये भली भवि जने सांभळी, विशदपणे कौतुके चित्त राखी ॥ खे० २३ ॥ सर्वगाथा३१९

दुहा.

निज निज सैन्यमां एहवो, करता बेहु संकेत; युद्ध करे नहीं तेहने, मारवो नहीं कोई हेत ॥१॥ वळी जे शस्त्र मुकी दिए, अथवा दीन जे होय; अथवा नाशतो ने पड्यो, तेह न मारशो कोय ॥२॥ स्वपंक्ति सहुए रह्या, लही निज स्वामी आण; दुर्द्धर वाजित्र नादथी, सैन्य प्रेरणा जाण ॥३॥ वाजिक्रम गदा घातथी, प्रथवी भार भराय; शेष नागनां फण सहस, तेहने पीडा थाय ॥४॥ कच्छप पृष्ट कठिन घणुं, प्राणनो संशय तास; दाढवराहनी दृढ घणी, पामी पीडा राश ॥५॥ अपुरव संगम जाणिने, मांहो मांहि मिलवा धाय; पूर्वापर सायरपरे, इम सहु उत्सुक थाय ॥ ६ ॥ कोई उत्सुकताए करी, सहुथी आगळ जाय; वाले पाछो तेहने, प्रतिहारज ठबकाय ॥ ७ ॥

ढाळ १२ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

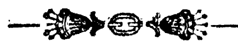
सुभटवर विकट कंकट धरी मोदशुं, एक एक आगले तेउ जाए; रेणु पण आगले सहु थकी दोडती, शत्रुने अंधपणुं करत प्राये ॥ सु० ८ ॥ चिन्ह हरि करि कीप मेष द्रुम शिखि तणां, ओळखी दूरथी देखी तेह; नाम

पूर्वक वरे ते एक एकने, कीर्त्ति जस पामशुं मारी एह ॥ सु० ९ ॥ काल बहुथी मल्या बांधवनीपरे, एक एक शत्रु आह्वान करताः अग्रसेनानी बेहु मांहो मांहे मल्या, मानवश अमरख बहु धरता ॥ सु० १० ॥ पांखवंता गिरिवर समा करिवरा, तुरग ते पाखर्या गुरुड जेम; न्याय युद्धे लडे साहाम साहमा समा, गज तुरग रथ सुभट लडत तेम ॥ सु० ११ ॥ भूरि रणतूर ढका हुडुका वली, काहला प्रमुख भंभाने भेरी; तास पडछंदथी गिरि गुफा गाजती; बधिर होवत महा कर्ण शेरी ॥ सु० १२ ॥ प्रेत जेम मांस भक्षण होये उत्सुका, विविध आयुध धरी वीर धावे; विघन अम मत करो रेणुए संगरे, गजमदे मानुं तेहने समावे ॥ सु० १३ ॥ कोटि गमे सुभट आह्वान परस्परे करे, जेम भुजास्फोट गज गाज होते; क्रोध आमर्ष दुर्द्धर्ष भीषण रवे, हय हेखारव तणा शब्द जोते ॥ सु० १४ ॥ रथ घणत्कार धनुना टणत्कारजे, खड्ग खाट्कार अट्टहासे; तूरनाद गिरि दरी पडछंदथी स्फोट ब्रह्मांड सरिखो प्रकाशे ॥ सु० १५ ॥ जगतने क्षोभना तेहथी उपजे, कौतुकी जनने आह्वान करता; विविध शब्दे करी गगन पृथवी भरी, जयजय शब्दथी सैन्ये फरता ॥ सु० १६ ॥ आवरे आव उभो रहे रहे इहां, नाशरे नाश वहेलोरे मूढ; झुझ वहेलो थई हण्यो हण्यो जाणजे, मूक आयुध कहु एह गूढ ॥ सु० १७ ॥ कहे प्रतिपक्षी तव वचने शुं राचतो, निज करे आप पराक्रम देखाओ; रूशीओ तुम जमराय इम जाणिए, तुम निलाडे विधि एम लिखायो ॥ सु० १८ ॥ बाण धोरणी तिहां विस्तरी चिहुं दिशे विचित्र आयुध वरसे तिवारे; पवनथी पक्षिपरे विविध आयुध चले, गगने मारग जतां कोण वारे ॥ सु० १९ ॥ गगन भमी वृक्ष उपर पडे पखीआ, वीर उपर पडे तेम शस्त्र; बाण मय खड्गमय कुंत गदा चक्रमय, शूलमय शक्तिमय कहीक अस्त्र ॥सु० २०॥ विविध शस्त्रे तदा घोर संगर थयो, केलि कंदुकपरे सुभट पडिआ; भूमि आलोटता किहांक मातंग तिम, किहांयक तुरग जमराय नडिआ ॥ सु० २१ ॥ शीर्ष हस्त पादादिकहीं रडवडे, शत्रु हणवा केइ सैन्य पेसे; भग्न रथे कुसुमनी वृष्टिपरे करी तणा, कुंभ भे-

घाथी मानुं मोती वरसे ॥ सु० २३ ॥ कौतुकी व्यंतरा भ्रमत गगने फरे, वाजते डमरु के क्षेत्र पाला; डाकिनी शाकिनी काकिनी हासिका, कौतुके केलि करती उचाला ॥ सु० २३ ॥ विचित्र रूपे कर ताल देती की, योगिणी कौतुके नाच करती; विकट अट्टाट्टहासे मांस अर्थणी, राक्षस राक्षसी गगन फरती ॥ सु० २४ ॥ आमिष गिरघरा गृध्रवर पंखीआ, शत्रु शालापरे चिहुं दिश फरंता; कुमर कृपानिधि देखी भट तुरग मुख, शस्त्र पीडित तणे करुणा करता ॥ सु० २५ ॥ औषधी नीर देई मोकले खेचरा, सज्ज करे दोय सैन्ये ते नीरे; द्विगुण उत्साही तेह फरीझूझता, काल अनादि अभ्यास पीरे ॥ सु० २६ ॥ पूर्व अभ्यासथी विरमे नहीं प्राणीआ, कोह अभिमानीओ सुलभ एह; धिग् पडो कर्मने धिग् हो संसारने, जो करे धर्ममां चित्त रेह ॥ सु० २७ ॥ तो कोण कर्मने कोण संसार छे, अहव अशुभोदये मरण पामे; केई पराभव लहे अंग क्षय केई लहे, पाप परभावथी सुख वामे ॥ सु० २८ ॥ घोर रण मांहि पण केई अक्षत रहे, पुण्यथी जय पताका वरंता, ढाळ ए बारमी आठमा खंडमां, भाखी पद्म जयजय करंता ॥ सु० २९ ॥ सर्वगाथा ३४४.

दुहा.

केइक पूर्वज निज तणा, तेहना जयने काम; केइक ओरणिआ थवा, निज स्वामिने नाम ॥१॥ क्रोध अमर्ष अभिमानथी, विविध आयुधना धार; उद्धरण उठया फिरी, दुर्द्धर विविध प्रकार ॥२॥

ढाळ १३ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

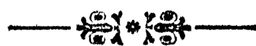
शूर वडवीर महा धीर थया फरी, सारथी सहित योद्धारे मारे; हय नवि मारिआ चित्त दया धारिया, तेह रथे आप बेसे तैयारे ॥ सु० १ ॥ केइ मदे शस्त्र मकी निज करे करी, दोय शस्त्र दोय हाथ झाले; परस्परे तेह आ-

स्फालीने मारिआ, क्रोधथी प्रेत पति धाम घाले ॥ सु० ४ ॥ उपडे ने पडे पत्ति जिम कुर्कटा, परस्परे बाणथी मरण पामे, गर्वथी केइ मद झरत लेइ हाथीआ, गगने उछाले मानुं मेघ ठामे ॥ सु० ५ ॥ भागी रथ चक्र लेई हाथमां अरि हणे, चक्री पण जाणे बहु चक्रि आया; सुभट उद्भट महाकु-रपणे देखिये, चक्रिभट बहुत आश्चर्य पाया ॥ सु० ६ ॥ रण महा घोरमां कुमर सैन्ये तदा, चक्रिनुं सैन्य अग्रनुं नसाडयुं; वार्द्धि वेलापरे ओसर्युं तेह पण, जैत्र वाजित्र देवे वजाडयुं ॥ सु० ७ ॥ तूररणजीतनां कुमर कटके थयां, जय जयारव करे सुभट सर्व; शूर निज नामथी शूर पराभव लही, अ-परसायर पडे गलित गर्व ॥ सु० ८ ॥ मूकी संग्राम सेनापति आणथी, स्व-स्वउतारे सहु सुभट आवे; पंखी जिम नीडमां सर्व संध्या समे, कुमर करूणा हवे चित्त लावे ॥ सु० ९ ॥ कंठगत प्राण जे सुभट हयगय मुखा, सज्ज औ-षधी जले करे तिवारे; पतित रण भूमिमां शस्त्र घातित थका, शोध तेहनी करावे कुमार ॥ सु० १० ॥ जीवता जाणी दोय सैन्यमां चिन्हथी, स्वपर अविभागथी ते जीवावे; औषधी जल प्रचुर मोकली निज नरे, परोपकृति सज्जन मन सोहावे ॥ सु० ११ ॥ कुमर महा महोत्सवे जय जयारव थके, बं-दी जन बिरुद बोले विशेषे; कटकमां नृपति स्त्री मंगल गावतां, परिच्छदे आवे आवास देशे ॥ सु० १२ ॥ नरेंद्र चक्रायुधो शोधि रण भूमिका, जाय परिवारशुं निज उतारे; जीवता शल्यथी व्यथित जे प्राणिआ, कुमर जल छांटियुं तेणे तेवारे; आप मंत्रित जल दीध धारे ॥ सु० १३ ॥ सज्ज हूआ सुभट दोय सैन्ये तेणी निशि समे, निद्द करता ते विश्राम पामे; योग्य आ-हारे करी हयगय सुख लहे, तेरमी ढाल ए कही आरामे, आठमा खंडमां पद्म नामे॥ सु० १४॥सर्वगाथा ३५७॥ इति श्री जयानंदराजर्षि चरित्रे चक्रायुध खेटक चक्रवर्त्ती युद्धा धिकारे सामान्यतो युध रूपं प्रथम दिन युद्धं.

दुहा.

निद्रा सुभट आलिंगिने, सुखमां करे विलास; रण चिंता शोकज मिली, तव थयो निद्रा नाश ॥ १ ॥ रण कौतुकीने विघन किम, करिए एम वि-

चार; पूर्ण कौतुक देखाववा, क्षणदा गई निरधार ॥ २ ॥ कुण नाठा कुण जय लह्या, मरण लह्या कुण जीव; उदयाचले रवि देखवा, आव्यो मानुं अतीव ॥ ३ ॥ पूर्वपरे रण तूरवली, वाज्यां कटके दोय; महा उत्साहे उभय ते, रण करवा सज्ज होय ॥ ४ ॥ दोय सेनानी आगल रह्या, दोय नायक विच मांहि; पूर्वपरे मलिआ बिहु, धरता अति उत्साह ॥ ५ ॥

ढाल १४ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

बाण विज्ञाण महा जाण जे भुवि सुभट,बाणथी तेणे आकाश भरिओ; काल कल्पांते मानुं पक्षवंता अही, केई बाणे रिपु भेद करिओ ॥ बा० ६ ॥ केई संधाधरे एक शस्त्रज तणी, तेणे गदा मुद्गर चक्र हाणिआं; अहोबली एक बाणे करी शत्रुनां, आवतां शस्त्र मनमां न गणिआं ॥ बा० ७ ॥ बाणे करी शस्त्र सघलां हण्यां शत्रुनां, शत्रु तेहथी उद्वेग पामे; शस्त्र लेइ मूकवा शक्ति नांही रही, केइ धमता रहे क्रोध धामे ॥ बा० ८ ॥ केइ व्याकुल थका शस्त्र लेइ नवि शके, वदनमां तरणां देइ तेह बेसे; केइ बांणे समपंक्ति स्थित बहू हणे, बाण हयगज प्रमुख भूघन पेसे ॥ बा० ९ ॥ केइशर शत्रु छेदे निज शरे करी, तेहनां चाप छेदि ते हणता; वादि प्रतिवादि जेम तर्क्क शास्त्रे हणे, वादिने उक्ति प्रत्युक्ति भणता ॥ बा० १० ॥ वीर धोरी केइ निज कलाये करी, बाण शत्रु हणी गगने जाए; कष्टथी सुर असुर त्रास पामी करी, नासता चित्त डमडोल थाए ॥ बा० ११ ॥ सुभट शिर वीर बाणे हण्या उछले, राहु मानु देव स्त्री वदनचंद; देखी प्रसवा भणी जाय आकाशमां, भीति लहे देव नारीना वृंद ॥ बा० १२ ॥ केइ बाणे वपु चिहुं दिशे परिवर्युं, वेगे उछलत मानुं पांख आवी; स्वर्गमां जायवा एह उद्यम करे, वात ए सहु तणे चित्त भावी ॥ बा० १३ ॥ बाण करिवर तनु चिहुं दिशे वलगीआं, शैलेंद्रो सहित चालंत दिसे; अहव रुधिर स्रवत नि-

झरणां झरे, गिरिवरा सोहता गेरू मिषे ॥ बा० १४ ॥ पूर्वना भय थकी चक्रिना खेचरा, वरसता विविध आयुध समीपे; समुद्र वेलाए जिम वेग नदीओसरे, तेम कुमर सैन्य भागुं प्रतीपे ॥ बा० १५ ॥ भोग रत्नादि आठे तेह देखीने, रण करण उठीआ बाण वरसे; तेह अमरष धरी सैन्य साजि झूंझता, जाणे सहु इम कहो शुंए करशे ॥ बा० १६ ॥ बाणनी श्रेणिथी शत्रु बल ढांकियुं. गाज वीजे मानुं मेघ चढीओ; केइ ए बाणने सुभट वंचावता, कोइक सनमुख आई भिडीओ ॥ बा० १७ ॥ शत्रुनां वर्म भेदि ते बाणावली, हृदयमां पेसतां तेम जाणो; जेम मिथ्यात्व तृष्णा प्रत्ये छेदता, गुण गुरु गुरु बचन चित्त आणो ॥ बा० १८ ॥ बाण कोइ शत्रुने एक दिशे पेशिने, नीकले अन्य दिशे आर पार; दुष्ट बुद्धिने जिम गुरु वचन नवि टके, कोईने नवि छबे खल प्रकार ॥ बा० १९ ॥ भोग रत्नादि तृणपरे गणे शत्रुने, चिहु दिशे प्रलयरज रीति व्यापे; केई मद साथ रथ प्रवर भांजे तदा, केइ केतु भुज साथ कापे ॥ बा० २० ॥ केइ मनोरथ समा मस्तक छेदता, सत्व साथे केइ धनुष भागे; त्रिक्रम साथ खंडयां केइ शस्त्रने, पार्श्वपरे हृदय केई शूल लागे ॥ बा० २१ ॥ भोग रत्नादि साथे एम झूझतां, ओसरे चक्रि सेना तिवारे; अभव्य जिम धर्मथी ओसरे तेणीपरे, चौदमी ढाळ ए भाखी प्यारे; आठमे खंडे चित्तथी उदारे ॥ बा० २२ ॥ सर्वगाथा ३८०.

दुहा.

चंडवेग सेना पति, भट कोडयोशुं जेह; सिंहयुक्त रथ बेशिने, अमरषे देखी तेह ॥ १ ॥ सैन्यने धीरज आपतो, उठ्यो रण संग्राम;भोग रत्नादिक शुं लडे, एहवा नृप उद्दाम ॥ २ ॥ अक्षोभ१ कासर२ रमण३ नृप, मदन४ तपन५ ने भीम६; नाम प्रताप७ सिंहरथ थकी, युद्धकरणने नीम ॥ ३ ॥

ढाळ १५ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

बाण बहु माण आणी सेनानी हवे, केइना करपद नाभि वींधे; केइना

मुख शिर केइनी नाशिका, कोइक सुभट प्रति शत्रु छिधे ॥ बा० ४ ॥ भोग रतिए सेनाधिपति रुंधिओ, चंद्र बाहु मदन साथ लागो; रोकीओ तपनने महा बाहु राजिए, चंद्रवेग भीमने करिय ठागो ॥ बा० ५ ॥ चंद्र चूडराये परतापने वींटीओ, रत्न चूडे ते अक्षोभ भूप; तेम तडित वेग कासर प्रते वलगीओ;रमण चंद्राभने करिय चूंप॥ बा०६ ॥एम भूपति बहु भूप साहमा अडया, सुभटना बाण ते सर्प्पे पीधा; वीरना प्राण वायुथी मदशुं भर्या, दंशीने शत्रु अचेत कीधा ॥ बा० ७ ॥ भोगरति चाप चंडवेगनुं छेदतो, भव्य मिथ्यात्व जिम गुरुनी वाणी; धनुष लावी नवुं भोग रति केरडुं, छेदियुं धनुष कर्णांत ताणी ॥बा० ८॥ भोगरति शस्त्र तामस तणुं मूकतो, तेहथी तास अंधार थाय;दिनकर शस्त्रे उद्योत निज सैन्यमां, करीने बाणे करी गगने छायो ॥बा०९॥तेहथी व्याकुलो भोगरति मूकतो, जलधर शस्त्र सेनानी सारे; पवन शस्त्रे करी,तेह जलधर प्रतें आप शस्त्रे करी दूरडारे. ॥बा० १०॥ धनुष छेदी वली कवच तस छेदियुं, बाणे जर्जरित करी नाग पासे; बांधिने पकडी लीये ताम नृप कुमरनो, आव्यो सेनानी वज्र वेग पासे ॥ बा० ११ ॥ बाणथी ताडिओ हृदयमां पीडिओ, भोगरति मूकी क्रोधे भराणो; वज्र वेगशुं लडे दोय सरिखा मल्या, जयसिरि केरडो मन डोलाणो ॥ बा० १२ ॥ केहने हुं वरुं एम संशय पडी, एणिपरे आठने पण पिछाणो; पवन वेग आवीने आठने लेइ गयो, कर्मनी वात कोइ भिन्न जाणो. ॥ बा० १३ ॥ रायने आगले ते ठव्या तव नृपे, छेदिआ पास अहिना ते राये; गारुडी विद्याए सज्ज औषधी जले,हाय फरसें अधिक तेज थायें ॥बा० १४॥ पूर्वथी धैर्य उत्साह वधिओ घणो.सूर्यकर स्पर्शथी जिम पाषाण; पूर्व पराभव थकी धाविआ ते फरि, करण संग्राम खेदे भराणा. ॥ बा० १५ ॥ देखी सेनानी दोय जुझता सहु जना, निज निज सैन्य सहु जुद्ध करता;केइ शर विफल जाइ शत्रुशरे खलितथी, धर्म इच्छाज्युं अल्प सत्व धरता ॥ बा० १६ ॥ दोय सेनानी हवे युद्ध करतां थकां, धनुष वज्रवेगनुं शरथी छेदे; नविन धनुषे करी तेह चंड वेगनुं,धनुष छेदे शरे धरिय खेदे. ॥बा० १७ ॥ चंडवेग मदथकी नवीन धनु

लावीने, क्षुरप्रशस्त्रे वज्रवेग केरो; भांजी रथ पाडी सारथि सिंहने हणे, जाम वज्रवेग रथ ले भलेरो ॥ बा० १८ ॥ ताम बाणे वज्रवेगने ताडिओ, लहीय मूर्छावली जाम मारे; भोगरति ताम आवी अकस्मातथी, चंडवेगने शिरे दिए प्रहारे॥बा०१९॥ चक्रीनो पुत्र मणिमाली तिहां आवीओ,चक्रीदत्त जले करी सज्ज कीधो;भोगरति लेई गयो वज्रवेगने तदा, श्रीजयरायने सुंपी दीधो ॥ बा०२०॥ छांटी औषधी जल सज्ज कीधो तिहां,भोगरति विणुं हवे सात राजा; सात चक्री तणा राजवीमोटका, जीतीया सबल जे तेज ताजा॥ बा०२१ ॥ बांधि निज सैन्यमां मोकले तेह नृप, कर्मथी जीत ने हार पामे; शुभ अशुभ कर्मफळ जाणिने भवि जना, पुण्य करो जेहथी अशुभ वामे. ॥बा०२२॥ चंद्रबाहुादि ते वीर तेम झूंझीआ, चक्रीसेना जेम हार पामी; थाक ते देखतां सूर्यने संक्रम्यो, शांति छेदन तपन स्नान कामी. ॥ बा० २३ ॥ पश्चिम सायरे मानु श्रम टालिओ, दोय सेनानी निज सैन्य मांहि: आण करे कर्मथी जय पराजय लहे, जाओ सहु निज निज ठाम ज्यांहि. ॥बा० २४॥ मंद उत्साह कांय सप्तवीर बंधने, रणधरा छोडिओ सार लीधो; चक्रीखेचर चमूभाग ते पग थकी, जेम तेम रयणीं विश्रांम कीधो. ॥ बा०२५ ॥ मंगल पाठक वीर गुण बोलते, श्रीजय औषधी नीर लेई; पूर्व परे सज्ज करे सुभट पशु वृंदने, चक्रीपण निज चमू मांहे देइ. ॥ बा० २६ ॥ मदन मुख राजीआ औषधी नीरथी, सज्ज करी लोह पंजरमें घाते; पवनवेग राजाए तेज बल गाजिए, रहे सावधान ते सर्व वाते. ॥ बा० २७ ॥ पनरमी ढाळ ए आठमा खंडमां, श्री जयानंदना रास मांहि; चरित्र मांहि लही पद्म विजये कही, भविजने सद्दही धरी उत्साहि. ॥ बा० २८ ॥ सर्वगाथा ४०७

इतिश्री श्री जयानंद केवळी चरित्रे चक्रायुधं खेट चक्रवर्त्ती युद्धाधिकारे द्वितीयदिन भोगरत्यादि सुहृदष्टकादि जयनामा बाणैरेव युद्धाधिकारः

दुहा.

जय श्री योग्य राजाअछे, युद्धविना नवि तेह; युद्ध अवकाश देवा भणी,

उदयाचल रवि एह ॥ १ ॥ मंगळ तूरथी जागीआ, रण रसीआ महावीर; पूर्वपरे दोय सैन्यना. सज्ज हुआ साहस धीर ॥ २ ॥ निज सेनानी हुकमथी, उतर्या रण करणाय; दोय सेनाना भट वडा, सनमुख आव्या धाय ॥ ३ ॥ इंधणे अगनि धने नृपति, पर अन्ने भूदेव; मद्यप मद्ये वीर रणे, तृपति न पामे भेव ॥ ४ ॥ चिन्हे ओलखी ओलखी, बोलावे युद्ध काम; परनिंदे निज गुण स्तवे, ओरा आवो आम ॥ ५ ॥ भुजा स्फोट करता थका, गगने उछाले बाण; पांखवंता मानुं सर्प, युद्ध करे असमाण ॥ ६ ॥ वाहन गजवर प्रमुख जे, जुद्ध करे मांहोमांहि; स्वामि पराक्रम निज तणुं, संक्रमीयुं ए मांहि ॥ ७ ॥

ढाळ १६ मी.

॥ धवल शेठ लेई भेटणुं ॥ ए देशी ॥

शुंढमां खड्ग मोवर मुखा, दंतुसले करे धायरे; मेघपरे गाजे घणुं, कोने भय नवि थायरे ॥ ८ ॥ रणरंग मंडयो एणपरे ॥ ए आंकणी ॥ सिंहनाद सुणी भाजीआ, सामो सामा सींहरे; पन्नगफण आस्फोटता, नाखे फुंकार अवीहरे ॥ रण० ९ ॥ मणी संधि त्रुटी पडे, सूअर करता क्लेपरे; दाढाए हणता थका, घुर्घुर शब्द अशेषरे ॥ रण० १० ॥ इत्यादिक पशू वृंदना, काल अनादि अभ्यासरे; वीरसंगे क्रोधे करी, स्वामि प्रेरणा पण तासरे ॥ रण० ११ ॥ प्राण ते तृण समो वड गणे, जिहां लगे शत्रु न मारेरे, पशु पराक्रम देखीने, वीर अधिक रस धारेरे ॥ र० १२ ॥ चक्रि सैन्य पराक्रम थकी, नरपति सैन्य ते भागेरे; वीरांगद प्रमुखा बहु, आवी साहमा लागेरे ॥ र० १३ ॥ वीरांगद मुख पाचशें, स्वामि निवारी भक्तेरे; स्त्री रुपे जे पराक्रमी, शत्रु बोलावे शक्तेरे ॥ र० १४ ॥ बाण लेतां ने मुकतां, नजरे कोय न देखेरे; शत्रु शिर उपर पडे, जाणे नाम विशेषेरे ॥ र० १५ ॥ मरण लह्या बहु बाणथी, केइक कपटे सूतारे; मरणनो भय जग मोटको, केइक रु-

धिरे चूतारे ॥ र० १६ ॥ रथ विहूणा ते रथी थया; रथी विहूणा रथ थायरे; तुरग विना सादी थया, तुरगना सादी जायरे ॥ र० १७ ॥ इम हाथी महावत विना, महावत गजविण जोयरे; योध विमान विना थया, विमान जोध विण होयरे ॥ र० १८ ॥ चक्रिनु बल ते निर्बल थयुं, गजसिंह तव गज चढीओरे; देखी भीर करवा भणी, नरपति बलशुं अडिओरे. ॥ र० १९ ॥ बलिओ होय ते आवज्यो, इम कहेतो मुख वाणीरे; गजानंद मुख पांचशे, आव्या अवसर जाणीरे. ॥ र० २० ॥ निज सैन्यने आश्वासता, गज बेशीने आव्यारे; तेहने वीरांगदादिक मिली, रुंधे अवसर फाव्यारे. ॥ र० २१ ॥ नारी रूपे झूझता, गजसिंहादिक बोलेरे; रंडा रण जोग्यज नही, पाणिहारी थाओ मोलेरे. ॥ र० २२ ॥ सूत्र कातो मांडी रेंटीओ, वैरणि नारि न मारुंरे; तव माया नारी वदे, हसत वदने वच प्यारुंरे. ॥ र० २३ ॥ वयरी नारि रंडाविए, तेणे अमे रंडा साचीरे; युद्ध करो अमशुं तुमे, वात करुं खरी राचीरे. ॥ र० २४ ॥ जुद्धे तुमने मारीने, जलांजली नेदेवारे; पाणी तैयार कर्युं अछे, नवि जाउं जल लेवारे. ॥ र० २५ ॥ वयरी बहुने बांधवा, सूत्र अमार तैयाररे; शे कारण कातुं अमे, चित्तमां करज्यो विचाररे. ॥ र० २६ ॥ वीरांगद महावीर जे, बाणनो घन वरसावेरे; स्त्रीरूपे जमरायने, संतोषे भले भावेरे. ॥ र० २७ ॥ गजसिंह पण निज बाणथी, शत्रु जम घर मूंकेरे; नगविद्याए वीरांगदो, पर्वत मूके न चूकेरे. ॥ र० २८ ॥ वज्र मूकी गजसिंहते, पर्वत चूरण कीधोरे; सिंह विकुर्वि मूकतो, वयरी गज ज्यांन लीधोरे. ॥ र० २९ ॥ वीरांगद विद्या बले, अष्टापद सिंह माथेरे; शरभ विद्याए मूकतो, लडतां गजसिंह साथेरे. ॥ र० ३० ॥ गजसिंह बाण गदा असि, मूके शस्त्र हजारोरे; उपडे जाव आकाशमां, तव अष्टापद धारिरे. ॥ र० ३१ ॥ पाड्यो हेठो नखे हणी, वीरांगदे नाग पासरे; बांधी लीधो तेहने, हवे महाबाहु खासरे. ॥ र० ३२ ॥ गजानंद साथे कर्युं, बाणयुद्ध स्त्री रूपेरे; ज्वलन वर्षिणी शक्तिथी, वरसे अगनि स्वरूपेरे. ॥ र० ३३ ॥ प्रति शस्त्रे ते निवारतो, तव महाबाहु तासरे; मोहन

शस्त्र मुझाविने, बांधी ग्रह्योवर पासरे. ॥ र० ३४ ॥ एम सुघोष मुख वीरजे, वयरीने देइ खेदरे; जर्जर करी थकव्या घणुं, केता कहुं तस भेदरे. ॥ र० ३५ ॥ नाग पाशे ते पांचशें, निज शिबिरे सहु लायारे; ते देखि बळ चक्रिनुं, त्रासने भय बहु पायारे. ॥ र० ३६ ॥ आठमे खंडे शोळमी, ढाळ कही सु रसालोरे; पद्मविजय कहे रायना, सैन्यमां मंगळ मालोरे. ॥ र० ३७ ॥ सर्व गाथा ४४४.

दुहा.

पांचशें सुभट बांध्या गया, चक्री युद्ध ते देखी; क्रोधमानथी परिभव्यो, उठे सर्व उवेखी ॥ १ ॥ मणिमाली त्रीजो तनुंज, वीनवे करी परणाम: कीडि उपर कटकशुं, रंडा उपर राम. ॥ २ ॥ उवेखी स्त्री जाणीने, तेम एणे कर्यो उन्माद; एहने तेम ग्रह्या पुरुषने, लावुं म करो विखाद. ॥ ३ ॥ तात निषेधी गज चढ्यो, चाल्यो परदल मांहि; परदलने दलतो थक्रो, मारग दिए सहु त्यांहि ॥ ४ ॥ कामर निम कासारमां, डोळतो आव्यो तत्थ; वीरांगदादिक पांचशें, सुभट मल्याछे जत्थ. ॥ ५ ॥ जइ तेहने बोलावतो, रे तुमे कपट करंड; नक्क छेदु शिर मुंडिने, नावि ओळखोरे रंड. ॥ ६ ॥ तिरस्कार सुणी आपणो, युद्ध करे बळवंत; महावीरने सिंह नवि, पर धिक्कार सहंत. ॥ ७ ॥ मणिमालीने रुंधतो, वीरांगद महावीर; शर श्रेणि वरसावतो, नग उपर जिम नीर. ॥ ८ ॥ मणिमाली पण झूझतो, वीरांगदशुं जोर; वीर हाक वाजे तिहां, थइ रह्या शोरबकोर. ॥ ९ ॥ एके उणा पांचसें, किरणमाली मुख भ्रात; युद्ध करण मणिमालीना, पूंठेथी आयात. ॥ १० ॥ वीरांगद विण सुभट जे, पांचशें तेह शुं लग्ग; गगन धरा दिशी विदिशिमां, शिलिमुख केरा वग्ग. ॥ ११ ॥

ढाळ १७ मी.

करेलणां घड देने. ॥ ए देशी ॥

मणिमाली मूके हवे, शक्ति शस्त्र बहु जाल; वीरांगद प्रति शक्तिथी, तेह करे विसराळ ॥ १२ ॥ सुभट मल्ल झूझेरे, जेहनुं पुण्य अगाध; तेहनो जय सूझेरे ॥ ए आंकणी ॥ विद्याए सूअर प्रसे, घुर्घुर शब्द करंत; वीरांगद वयरी भणी, ते उपद्रव सुमहंत ॥ सु० १३ ॥ मणिमाली ते उपरे, मूके सिंह शौंडीर; विद्याए ते खाइ जाए; वीरांगद तववीर ॥ सु० १५ ॥ सिंह उपर ते मूकतो, शरभ ते आवे ताम; सिंहनुं भक्षण ते करे, जोई मणिमाली उद्दाम ॥ सु० १५ मेघ गर्जारव ते करे, शरभ मरण लहे तेह; मणिमाली शरथी हणे. वीरांगद गज जेह ॥ सु० १६ ॥ पवनवेग आणी दिये, सिंह युक्त रथ ताम; ते उपर बेशी हवे, मूके शरना ग्राम ॥ सु० १७ ॥ पाडे गज मणिमालीनो, विद्यारथ तेणीवार; करीने बेठो शर घणां, वरसे ज्युं मेघ धार ॥ सु० १८ ॥ वीरांगदनां छेदीआं, अनुक्रमे धनुष ते सात; बाण लेवाने मूकवां, शक्ति न रही तिलमात ॥ सु० १९ ॥ बाण मूक्युं निद्रातणुं, तेणे ते उंघी जाय; स्त्री भट सघला उंघीआ, नाग पासे बंधाय ॥ सु० २० ॥ मणिमाली विद्या पटे, माछी जिम मछ जाल, लेवा जाय जेटले; पवन वेग तिणे ताल ॥ सु० २१ ॥ बहु खेचर भेला करी, आव्यो तिणहीज ठाम; मणिमाली स्त्री भटतजी, लडवा आव्यो ताम ॥ सु० २२ ॥ भोग रत्यादिक भूपने, पवन बोलावे तत्थ; विचित्र शस्त्रथीझूझतां, द्विप जेम मृगपति सत्थ ॥ सु० २३ ॥ ते एके निर्मद कर्या, सूर्य जेम ग्रह वग्ग, मणिमालीए भाइ प्रेरियो, आप संग्रामे लग्ग ॥ सु० २४ ॥ बांध्या स्त्री भट लेअवा, किरणमाली ततकाळ; चंद्रगति ते जाणीने, आव्यो तिहां भूपाल ॥ सु० २५ ॥ थंभणी विद्याए थंभीओ, गारुड विद्याए ताम; नाग पाश सवि छूटीआ, वळी प्रबोधिनी अभिराम ॥ सु० २६ ॥ विद्याथी सहु जागीआ, पटभेदीने तेह; उडी भूप पासें गया, धरता अतिय स्नेह ॥ सु०

२७ ॥ मान वस्त्र आपी करी, दीधो बहु सतकार; भूप दयाए छोडतो किरणमालीने तेवार ॥ सु० २८ ॥ थंभ्यो मूक्यो जाणीने, करतो कोप अपार; मणिमाली श्रीजय प्रते, लेई धायो तरवार ॥ सु० २९ ॥ उलाली लिये खड्गने, भूपति श्री जयानंद; मुष्टिये ताडे मस्तके, मुर्छा लही पड्यो मंद ॥ सु० ३० ॥ मृदू चपेटो सिंहनो, मृगथी ते न खमाय; चंद्रगतिए बांधीओ, ओषधीजल छंटाय ॥ सु० ३१ ॥ किरणमालीने सज कर्यो, नृपनी पामी आण; पूर्व बद्धमां भेलिओ, निज शक्तिनो अजाण ॥ सु० ३२ ॥ नाम प्रतापे सारिखो, किरणमाली लही शूर; ते बंधाणो एणिपरे, गयुं एहनुं सवि नूर ॥ सु० ३३ ॥ तेहने देखी आपदा, पश्चिम सायर मांहिं; झंपा करे मानुंभयथकी, विगलित चित्त उत्साह ॥ सु० ३४ ॥ पुत्र सूभटना बंधथी, खेचर चक्रीराय; रवि आक्रांत चंद्रकरपरे, वदन थयुं विछाय ॥ सु० ३५ ॥ वयरी बहूने बांधिया, नृप सैन्ये अति हर्ष; बंध योग्य अर्थ बांधता, कवि चित्त जेम उत्कर्ष ॥ सु० ३६ ॥ सत्तरमीए आत्मा, खंडमां भाखी ढाळ; पद्मविजय कहे पुण्यथी, होवे मंगळ माल ॥सु० ३७॥ सर्वगाथा ४८१ इति श्रीश्री जयानंद राजर्षि चरित्रे खेचरचक्री श्री जयानंद नृप युद्धाधिकारे तृतीयदिन युद्धाधिकारः

दुहा.

रणमां सुभट मरे घणा, तेणे सुत तोपण काज; उग्यो कृतांत जनक हवे, युद्ध अकारण त्याज ॥ १ ॥ मलीआ सुभट बेहु तणा, शर उडे आकाश ॥ २ ॥ तरुथी जिम वर पंखीया, उडे लही अवकाश; २ बाण रुधिरे राता थया, सुभट ते किंशूकसमान; फूल्यानीपरे सोहता, रण रशीया असमान ॥३॥ चक्री सैन्ये नृप सैन्यना, सुभट ओसार्या तेम; नदी कल्लोल पाछा हठे, समुद्र कल्लोले जेम ॥ ४ ॥ ओसरतुं वज्रवेग तव, देखी थातुं दीन; सिंह युक्त रथे बेशिने, आव्यो पराक्रम पीन ॥ ५ ॥ युद्ध देखे जे जे दिशे, तेणे दिश करे संहार; जेणे दिश दव लागे तिहां, बालेतरु अ-

रवार ॥ ६ ॥ पवनवेग रण अवतर्यो, शत्रु तणो क्षयकार; चंद्रगति जश ई-च्छतो, आव्यो करत प्रहार ॥ ७ ॥ भोग रत्नादिक भूपति, आव्या करण संग्राम; वैरि प्राण राक्षस समा, पोचाडे जम धाम ॥ ८ ॥ अरिबलने उ-पद्रव करे, जिम संजमने कषाय; केइना धनुष केइनी पणछ, केइनां शर समुदाय ॥ ९ ॥ केइक मरण संशय पड्या, चक्री शरणे जाय; भव भीरुने मिथ्यात्वथी, समकित शरणुं थाय ॥ १० ॥

ढाळ १८ मी.

गोरि गोरि ग्वालनीने लंबे लंबे केश, वाही गयोरे कान्हुडो बाळे वेश; मोशुं झगर गयो, आजुनी मोरी माय; ॥ मोसु० ॥ ए देशी ॥ निजबल भागुं चक्रीरे देखि, पवन वेगादिक उपरे, आव्योछे द्वेष ॥ ११ ॥ शत्रु झगरो भयो, सांभलजो मोरा भाय; श० बालथी माहरा दास छे एह, मारा भट पुत्रने बांधे छे तेह ॥ श० १२ ॥ खेचर चक्री छे मारुंरे नाम, केम सही शकीए भाई, जीवंता आंम ॥ श० १३ ॥ दुष्ट पवनवेगादिक वध्य, इम कही बेसे यावत्, स्यंदन मध्य ॥ श० १४ ॥ प्रथम पुत्र चक्रवेग जे ताम, शत्रु तृण समान गणतो, करे प्रणाम ॥ श० १५ ॥ एवडो खेद शो करवोरे तात, एणिपरे भाखे ते, मनोहर वात ॥ श० १६ ॥ कागडो कीटक जेणी-परे खाय, दीनहीन ए, नाशीने आय ॥ श० १७ ॥ तुमे केम संरंभ की-धोरे एम, जीतुं हुं एहने जाई, क्षणेकमां नेम ॥ श० १८ ॥ तमशुं रणकोण करशेरे स्वाम, पुत्र पराक्रम तुमे, जुओ एणे ठाम. ॥ श० १९ ॥ धरती भेदी अहिपति देउं त्रास, बाणे तारागण पाडुं, भेदी आकाश ॥ श० २० ॥ सायर सोषुंने चूरुं नगराय, आगना दियो मुजने, करी सुपसाय ॥ श० २१ ॥ आण दीधी ताते चाल्यो चक्रवेग, हणतो शत्रुने क्रम, उत्क्रमे वेग ॥ श० २२ ॥ न खलावे कोइ हयगय रथपत्ति, सुभटने चिहुं दिशे वींधी आ जत्ति ॥ श० २३ ॥ पवनवेग हवे बोलावे तास, चक्रवेग पण, बोले ते

खास ॥ श० २४ ॥ दर्पाधने बुद्धि न रहे लेश, मरवानुं मनडुं करतो, सहत कलेश ॥ श० २९ ॥ तातनो सेवक तुं बाल्यथी आज, शत्रुपणुं तुं भजनो, केहने काज ॥ श० २६ ॥ नारीये भोलव्यो तुज, ताहरो शो वांक, पण हवे थाइश, रांकनो रांक ॥ श० २७ ॥ मुज मारतां तुज नहीं राखे नार, सिंहे मारतां मृगी, न धरे किवार ॥ श० २८ ॥ नारीए आत्म रक्षणने काज, रणमुखे धरिओ छे, तुजने आज ॥ श० २९ ॥ व्याध व्याघ्रमुख मूके श्वान, प्रथमथी तेहने दिये, भक्षणदान ॥ श० ३० ॥ नारीशुं निग्रह करुं ताहरो देस, शशि रवि ग्रहे सहु, राहु विशेष ॥ श० ३१ ॥ पवनवेग कहे सांभलो वात, स्वामी छे माहरो खरो, ताहरो तात ॥ श० ३२ ॥ परणी वहू इच्छे तुज ताय, उन्मार्गे एम, करत अन्याय ॥ श० ३३ ॥ नासिका हीन न पूजीए देव, अन्यायी स्वामीनी, करिए न सेव ॥ श० ३४ ॥ लखमी अन्यायीने नवि रहे घेर, देखशो आगल तेहनी पेर ॥ श० ३५ ॥ सैन्यनी स्वामिनी भामिनी म जाण, एतो शिक्षा देवा, देवता ठाण ॥ श० ३६ ॥ अकाले क्षय करे तुमचो एह, तेणे ए वचननो डिंबर केह ॥ श० ३७ ॥ मुजथी के तुजथी तुज मुज मर्ण, युद्धमां जाणशुं केहनुं छे हर्ण ॥ श० ३८ ॥ दावानल जेम वधे प्रचंड वाय, तेम चक्रवेग सुणी, ज्वलती निज काय ॥ श० ३९ ॥ पण जसपुण्य तेहनो जय थाय, बीजातो वचमां, गडथोलां खाय ॥ श० ४० ॥ आठमे खंडे अढारमी ढाळ, सांभलतां पद्म कहे, मंगळमाल ॥ श० ४१ ॥ सर्वगाथा ९२२

॥ दुहा. ॥

चक्रवेग मूके हवे, अग्नितणुं ते बाण; पवनवेग शर धोरणी, वरसे जलधर जाण ॥ १ ॥ अग्रज झूझतो देखीने, महावेग लघुभाय; आव्यो तव तिहां चंद्रगति, तेहने सनमुख थाय ॥ २ ॥ त्रीजो मणिमाली वली, आव्यो अवसर जाण; भोगरति सामो थई, रुंध्यो तिणहीज ठाण ॥ ३ ॥ चंडवेग सेनानी जे, आव्यो धनुषनो धार; वज्रवेग सेनानी ते, सामो थयो

तेणीवार ॥ ४ ॥ आठे परस्पर गर्जता, दिग्गजपरे रण घोर; बाण उडे सहस्रोगमे, त्रोडे शत्रु तोर ॥ ५ ॥ प्राण गया जोइ केइना, केई पराक्रम धार; कोडयोगमे भट परस्परे, झूंझे अति झूंझार. ॥ ६ ॥

ढाळ १९ मी.

॥ जीहो जाण्युं अवधि प्रयुंजीने ॥ ए देशी ॥

जीहो पवन वेगनां धनुष जे, लाला कापे ते वारंवार; जीहो नव नव धनुष लेई लडे, लाला चक्रवेगशुं अपार॥७॥सज्जन नर जूओ जूओ पुण्य प्रकार, जीहो पुण्ये मन वंछितमले; लाला पुण्ये होय जयकार ॥सज०॥ ए आंकणी ॥ जीहो चक्रवेगनां कापतो, लाला तपथी जेम कर्मजाल; जीहो रथ भांगे ते परस्परे, लाला एम बहु काढे काल ॥ स० ८ ॥ जीहो पथ्थरने गदा मोधरे, लाला वेहु जण करे चकचूर; जीहो चक्रवेग गगने जई, लाला मूके शिला अविदूर ॥ स० ९ ॥ जीहो जीवने मोह तृष्णापरे, लाला पवन मोघर लेई हाथ; जीहो भागे भवस्थिति दीर्घने, लाला समकित लाभने साथ ॥ स० १० ॥ जीहो चक्रवेग जे शस्त्रने, लाला मूके महा वडवीर; जीहो ते ते पवन निष्फल करे, लाला जाणी चक्रवेग धीर ॥ स० ११ ॥ जीहो शक्ति शस्त्र संभारतो, लाला ज्वालानो नहीं पार; जीहो आवीने करमां रह्यं, लाला करतुं त्रदू त्रद्कार ॥ स० १२ ॥ जीहो ते भमाडी मूकतो, लाला पवनवेग परिवार; जीहो तेह निफल करवा भणी, लाला नाखे विचित्र हथिआर ॥ स० १३ ॥ जीहो पण ते सवि निफळ गयां, लाला हृदये हणे तेह शक्ति; जीहो पवन मूर्छा खाई पडयो, लाला न लहे कांहिये व्यक्ति ॥ स० १४ ॥ जीहो शक्ति आवी निज हाथमां, लाला पवन मूर्छागत जाणी; जीहो नाग पाशे ते बांधियो, लाला स्नेहरागे जेम जाण ॥ स० १५ ॥ जीहो चंद्रगति बहुधा लडयो, लाला महावेग मुके शस्त्र; जीहो आग्नेय तेहने ओलहवे लाला मुकी वारुण अस्त्र॥ स० १६ ॥जीहो त्रिशूल महावेग मूकतो,

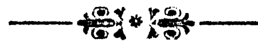
लाला चंद्रशरे करे छेद; जीहो लोह गोल यंत्रे करी, लाला महावेग मूके उमेद ॥ स० १७ ॥ जीहो चंद्रगति हृदये हण्यो, लाला बांध्यो मूर्छारे वंत; जीहो नाग पाशे पवनपरे, लाला कर्मनी गति छे अचिंत्य ॥ स० १८ ॥ जीहो मणिमाली पण एणिपरे, लाला बांधे भोगरतिराय, जीहो श्वासो श्वास न लेइ शके, लाला कर्मथी बलियो न थाय ॥ स० १९ ॥ जीहो चंडवेग सेनानीए, लाला वज्रवेग पण तेम; जीहो नाग पाशे करी बांधीओ, लाला भावी बने ए नेम ॥ स० २० ॥ जीहो चक्र वेगादिक च्यारने, लाला पवनादिकने रे जाव; जीहो लेई जातां वीरांगदे, लाला श्रीजय वीनव्यो ताव ॥ स० २१ ॥ जीहो बाण धारा तिहां वरसतो, लाला आवी रुंध्यारे तेह; जीहो बाणे ते सवि पीडीआ, लाला चक्रवेगादिक जेह ॥स० २२॥ जीहो बांध्या मूकी आवीआ, लाला युद्ध करणनेरे काज; जीहो आकर्षणी विद्या तिहां, लाला फोरवे श्री जयराज ॥ स० २३ ॥ जीहो आकरषी ते च्यारने, लाला लाव्या निजरथ मांहि, जीहो नाग पाश ते तोडीआ, लाला गारुड विद्याये सांहि ॥ स० २४ ॥ जीहो वीरांगद औषधी जले, लाला सज्ज करे तेणीवार;जीहो निज निज वाहन बेशी करी, युद्ध करण योद्धार ॥ स० २५ ॥ जीहो पवनवेग चंडवेगने, लाला श्रीजय साथे लडंत; जीहो देखीने बोलावतो, लाला क्रोधे हृद पीसंत ॥ स० २६ ॥ जीहो ते पण सिंहपरे आवीओ, लाला क्रोधे बोलेरे वाण; जीहो कूदे केम परबल थकी, लाला यद्यपि कंठगत प्राण ॥ स० २७ ॥ जीहो सूर्य तापे रज उष्णजे, लाला केतो काल रहंत; जीहो बांधीने मूकु नही, लाला मुजकर देख तुं तंत ॥ स० २८ ॥ जीहो जो मुज शक्ति जाणे नहीं, लाला तुज सुत पूछजे तेह; जीहो प्राण संशय मांहि पडयो, लाला तुज मूकावे जेह ॥ स० २९ ॥ जीहो जा तुं मूक्यो जीवतो, लाला तुज मुज स्वामिरे एक; जीहो स्वामी द्रोही न थाईये, लाला धरीये हृदय विवेक ॥ स० ३० ॥ जीहो पवन कहेपर जय थकी, लाला अथवा जीसोरे बाल; जीहो एकवार तिणे माचतो, लाला पूरव वात संभाल ॥ स० ३१ ॥ जीहो बाल पीडयो

तें पापीए, लाला हुं तुज मारण काम; जीहो निज बालक पीडा नवि, लाला सिंहसही शके नाम ॥ स० ३२ ॥ जीहो उक्ति प्रत्युक्ति संग्राममां, लाला करवी न घटेरे कोय; जीहो था सामो तुजमां यदि, लाला कांय पराक्रम होय ॥ स० ३३ ॥ जीहो सांभली कोपे कलकल्यो, लाला बांणे छायोरे तेह; जीहो ते पण वरसे बाणने, लाला जेम आषाडो मेह ॥ स० ३४ ॥ जीहो चंडवेग थाको तिसे, लाल पवने मार्युं त्रिशूल; जीहो मूर्छागत अहिपाशथी, लाला बांध्यो ते प्रतिकूल ॥ स० ३५ ॥ जीहो निज शिबिरे ते लेइ गयो, लाला श्री जयानंद कुमार; जीहो चक्रवेगादिकना सवे, लाला रथ भागे तेणीवार ॥ स० ३६ ॥ जीहो बाणे श्रोणितशुं भर्या, लाला अनुक्रमे बांध्या तेह; जीहो दया धरी नवि मारीया, लाला चंद्रगतिए ग्रह्या एह ॥ स० ३७ ॥ जीहो नृप आणाथी लेई गयो, लाला निज शिबिरे ततकाल; जीहो किरण माली हरख्यो घणुं, लाला बंधु संगम सुरसाल ॥ स० ३८ ॥ जीहो सुभट तणां जे उछल्या, लाला रुधिरे रातो रवि थाय; जीहो पवित्र थावा मानुं कारणे, लाला पश्चिम समुद्रमां जाय ॥ स० ३९ ॥ जीहो निज निज स्वामी आणी थकी, लाला दोय सैन्य निज ठाम; जीहो जयने शोकना शब्दनो, लाला कोलाहल थयो ताम ॥ स० ४० ॥ जीहो सेनानी चक्री करे, लाला महाबलवंत कुमार; जीहो महाबल नामे चक्रिने, लाला शोक तणो नहीं पार ॥ स० ४१ ॥ जीहो सुभट हस्त्यादिक सज्ज करे, लाला जे होये कंठगत प्राण; जीहो श्री जयानंदना सैन्यमां, लाला जयजयकार कल्याण ॥ स० ४२ ॥ जीहो आठमा खंड मांहे कही, लाला ओगणीशमी एह ढाळ; जीहो पद्मविजय पुण्ये करी, लाला होवे मंगळमाल ॥ स० ४३ ॥ सर्वगाथा ५६६ इति श्री जयानंद राजर्षि चरित्रे श्री जयानंद खेचर चक्रि महा युद्धाधिकारे चतुर्थदिनयुद्धं.

दुहा.

दान पुण्य न करी शके, रात समे नर कोय; तिणे मानुं क्रोधे अरुण

थई, उग्यो सूरय सोय ॥ १ ॥ वाहन शस्त्रादिक सहु, सुभटने आपे भूप; चिंतामणी परभावथी, महिमा जास अनूप ॥ २ ॥ पूरवपरे बेहु सैन्यना, सामग्री करी सर्व; मळिआ संगर कारणे, चित्तमां धरता गर्व ॥ ३ ॥ शर संग्राम करी घणो; पवनवेगादिकराय; भागु चक्री बलतदा, ते सहु नाठा जाय ॥ ४ ॥ महाबल सेनानी तदा, उठ्यो पराक्रमे इंद; मार मार करतो थको, नसव्या सुभटना वृंद ॥ ५ ॥ जीताये नहीं अन्यथी, जाणी श्री जयानंद शत्रु ध्वांनरवि आवीओ, जेहनुं तेज अमंद ॥ ६ ॥

ढाल २० मी.

॥ सुण वांसलडी, वेरण थइ शुं लागीरे व्रजनी नारने ॥ ए देशी ॥

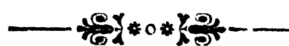
धनुष टंकारव ते करतो, वळी वरसी बाण मंडप धरतो; तव परबल त्रासथी सहु डरतो ॥७॥ सुणो सुभटोजी, श्री जयानंद पराक्रम पर परे देखो, जग जोतांजी, एहना पुण्य प्रबलनो नावे लेखो ॥ ए आंकणी ॥ जिण जिण दिशि नांखे ते बाण, तिणे दिश बहु सुभट वमे प्राण; कोण करीवर ने कोण केकाण ॥सु० ८॥ ते बाण घाते बीहना वीर, वली महाबल सेनाशुं धीर; तिहां न करे कोय कोयनी भीर ॥ सु० ९ ॥ नासंतां केई पडिआं वस्त्र, वली केई सुभटनां केइ शस्त्र, नवि खबर पडे लागे अस्त्र ॥ सु० १० ॥ सम काले कुमर सहसबार, पांचे ऊणा महा जोद्धार; बीजा खेचर बहु परिवार ॥ सु० ११ ॥ वीर मानी विचित्र आयुध धार, पांचशे नारी ते कुमार; उपर वरसे शिलीमुख धार ॥ सु० १२ ॥ रण कौतुकी बहु खेचर निरखे, तेम तेम कुमर चितमां हरखे; पोते पण बाण श्रेणी वरषे ॥ सु० १३ ॥ एकलो पण बहु वीरने मारे, पण कांय प्रयास न चित धारे; जेम मृगपति बहु मृगने डारे ॥ सु० १४ ॥ कांय आदि मध्य जमी आकाश, भमतो अरि सेना चिहुं पास; कोय खबर पडे नहीं किहां वास ॥ सु० १५ ॥कोईने मारे करतल घात, कोईने वली पाटु प्रहार लात; कोईने कुर्परे प्रथवी

पात ॥ सु० १६ ॥ गदा मोगर खड्ग तथा दंड, मांहोमांहे अथडावे परचंड; करे जाजरा मूकी बहु कांड ॥ सु० १७ ॥ इम विविध आयुधे कर्या नि-स्त्राण, केइ शस्त्र रहित कंठगत प्राण; दयाथी नवि मारे केइ जाण ॥ सु० १८ ॥ महाबल प्रमुखने दिये नाग पाश, तेम एकसो कुमर एकज राश; ते देखी सहुने पडी त्राश ॥ सु० १९ ॥ उवेख्या नासता सहु तेह, भूसंज्ञाए पवनवेग जेह; लेइ चाल्यो सहु बांध्या एह; ॥ सु० २० ॥ चोरनी परे खंधावार लावे, देखी चक्री निज चित्त भावे; अहो माहरा सुत बंध्या जावे ॥ सु० २१ ॥ वली बीजा सुत नाठा आवे, क्रोधे धम धमीओ इम धावे; जइ मूकावुं एम कहेरावे ॥ सु० २५ ॥ ते रंडा कहो तुमे किहां गइ, मस्तक छेदुं तत्पर थई; वली मारुं हुं एहनो पई ॥ सु० २३ ॥ मुज कुमर कहो ते किहां अछे, बीजी सवि वात करुं पछे; एम कही अरि शिबिर मांहे गच्छे ॥ सु० २४ ॥ कोई खलना तेहने नवि करे, जाणीये जम रुपांतर धरे; कोई सुभट न एह आगल ठरे ॥ सु० २५ ॥ सहु सुभट दिशो दिश नासंता, नयणे चक्री ते पासंता; बोले एम करूणा वासंता ॥ सु८ २६ ॥ रे सुभटो तुम मंगल थाओ, शत्रु होय ते पण कां जाओ; रंडा मुज शत्रुने बतलावो; ॥ सु० २७ ॥ मुजथी अधिको अथ सम नहीं, तेहने नवि मारुं हुं अहीं; पण रंडा ते कहो छे कहीं ॥ सु० २८ ॥ तव स्त्रीरूपे नरपति आवी, कहे ते रंडा हुं सोहावी; तुज मारुं तुज प्रिया रंडावी ॥ सु० २९ ॥ जो पुत्रने मलवाने कामे, तो मलशे करतां संग्रामे; जब तस सम तुज दिशा पामे ॥ सु० ३० ॥ आठमे खंडे बेहु मलीआ छे, ढाळ वीसमी वातोमे भलीआ छे; कहे पद्म क्रोधे खलभलीआ छे ॥ सु० ३१ ॥ सर्वगाथा ५९७ ॥

दुहा.

मरम वचन शस्त्रे करी, वींधाणो खगराय; मूके बाण झडोझडे, जिम वादलीए छाय ॥ १ ॥ बाणवंतो लीये तेहने, दूर करी दिशि सर्व; उज्वल करी नृपे तेणे समे, सुभट थया ते सगर्व ॥ २ ॥ पवन वेगादिक खेचरा,

चंद्र गसादिक तेम; चक्रीसुत साहमा थया, युद्ध करणने प्रेम ॥ ३ ॥ बेहु सैना संगर थते, प्रथवी नग कंपाय; सागर मर्यादा तजे, दिश अंधारी थाय ॥ ४ ॥ खेचरपति नरपति तणुं, युद्ध मच्युं अति जोर; एक एकने गंजे नहीं, नवि छेदाए कोर ॥ ५ ॥ वज्रपृष्ठ धनु जेहने, अक्षय बाण तूणीर; कामाक्षाये जस दियु, केम हारे नृप वीर ॥ ६ ॥ नव नवा शस्त्र वांछित दिये, तेह विद्या जस पास; चक्री पण दुर्जय लह्यो, नवलो दैव विलास ॥ ७ ॥चक्रिचाप खंडित करे, वली चक्री नव लाय; एम शत धनुष ते नव नवा, खंडोखंड करे राय ॥ ८ ॥ शूल मुके खेचरपति, शूल भेदे भूप; सहस भार लोढा तणो, चक्री गोल विरूप ॥ ९ ॥ मूके नरपति उपरे, नरपति पण तेम तेह; मोदके मोदक भागीए, भूप कळानो गेह ॥ १० ॥ सूर्यहास्य चक्री लिये; खड्ग नरेंद्र पण ताम; चंद्रहास्यथी छेदतो, दंड गदाए संग्राम ॥ ११ ॥ खड्ग मुष्टी पग मोगरे, युद्ध करे ते दोय; नवि जीते ते दोयमां, फरी शर युद्ध ते होय ॥ १२ ॥ चक्री धरतीए पाडीओ, रथ भाग्यो ततकाल; नव नव रथथी जूझतो, ते भागे भूपाल॥ १३ ॥एकवीस वार एम भांजआ, रथ चक्रीना तेण; पण विरमे नहीं रणथकी, महावीरव्रती जेण ॥ १४ ॥ चक्रीना रथ भांजीआ, निजरथ भंजण भीति; लहीने खेत्रांतरे गयो, रवि मानु चिंतवी चित्त ॥ १५ ॥ विरम्या बेहु संग्रामथी, निज निज खंधा वार; आवी सहुने सज्ज कर्या, पूरवपरे निरधार ॥ १६॥

ढाळ २१ मी.

॥ राग बंगालो ॥

चक्री चिंतातुर बहु होय, शोकमां आस्थाने रह्यो सोय, साजन सांभळो; पुत्र बंधणा केम मूकाय, पूछे प्रधानने खेचरराय ॥ सा० १७ ॥ कहे प्रधान सुणो हित आण, तो कहिये तुम हितनी वाण, साहिब सांभलो; हितकारी मनगमतुं जेह, वयण जगतमां दुर्लभ तेह ॥ सा० १८ ॥ स्त्रीरूपे ए श्री

जयानंद, मत जाणो तुम स्त्रीनो वृंद सा०; बंधन करता तुम सुत सोय, तेणे कदाग्रह मूकवो होय ॥ सा० १९ ॥ मौलि कंकण मुख भाख्युं जे वयण, तेह स्वभावी कीजे ए सयण सा०; तुम मन आवे जो विश्वास, तो वली आपो कन्या तास ॥ सा० २० ॥ एछे उत्तमने दयावंत, 'तुम सुत मूकशे जाणो संत सा०; एटले जाशे आपने थान, तुम राज्यनो इच्छक न निदान ॥ सा० २१ ॥ सांभली मनमां धारी मान, विसर्ज्यो नृपे तेह प्रधान सा०; मुज प्रतिज्ञा जाये केम, चक्री शीखवी दूतने प्रेम ॥ सा० २२ ॥ पाठव्यो पवनवेगने पास, पोहातो पवन उतारे आवास सा०; चक्रीए भाख्युं ते भाखे तास, तुमे जूना अम सज्जन खास ॥ सा० २३ ॥ चंदन कापे आपे वास, सेलडी पीले रस दिये तास सा०; तेम तुमे साचा सेवक अम, एणिपरे न घटे करवुं तुम ॥ सा० २४ ॥ तुमचे जमाइये मुज सुत बंध, लोक वचने जाण्यो ए संबंध सा०; तेहनी संधि करो तुमे एम, मुज सूत मूकावो धरी प्रेम ॥ सा० २५ ॥ मुज कन्या वली पांचसें अन्य, आपुं नृपनी रुयडी कन्य सा०; आपुं अरध वैताढ्यनुं राज्य, जामाता समजावो आज ॥ सा० २६ ॥ मौलि कंकण मुख दिवस ते सात, मुज आणा पाले विख्यात सा०; तो अम बेहुने वाधे प्रित, जनम लगे पालुं एह नीति ॥ सा० २७ ॥ पवनवेग पण सांभली जेह, जइ नरपतिने भाखी तेह सा०; भूपतिए जे उत्तर दीध, पवने आवी ते दूतने कीध ॥ सा० २८ ॥ तुज स्वामीने कहे जे नेम, तुज सुत बंधक भाखे छे एम सा०; नहीं मुज कंन्या केरुं काज, वली वैताढय अर्धनुं राज ॥ सा० २९ ॥ माहारा नाम अंकित दिन सात, मुगट वहे तुज नृप अवदात सा०; अरध भरत आपुं तुजराय, आपणे मेल छे कहेजे जाय ॥ सा० ३० ॥ दूते जइ संभलावी वात, भूत भराड थयो खग तात सा०; क्रोधे चक्री चिंतवे ताम, संधि करे नहीं वयणे साम ॥ सा० ३१ ॥ जितकाशी ए न गणे कोय, जेहनुं मन गर्वित एम होय सा०; चक्री शक्र ने कृष्ण न एह, मनुष्य मात्र अहंकारनो गेह ॥ सा० ३२ ॥ बीजे शस्त्रे न जीत्यो जाय, विद्या शस्त्रे ए जीताय सा०; ते शस्त्रे हणी लावुं पूत, जे राखे

मारुं घर सूत ॥ सा० ३३ ॥ एम करतां जश मारो थाय, अपजश अलछि ते दूर पलाय सा०; सुभट निद्रा सुख अनुभवे रात, एम करतां थयो हवे परभात ॥ सा० ३४ ॥ आठमे खंडे भाखी ढाळ, एकवीशमी ए राग बंगाळ सा०; पद्मविजय कहे पुण्य विशाल, आगळ सांभलो वात रसाल ॥ सा० ३५ ॥ सर्वगाथा ६३२ इति श्री जयानंद राजर्षि केवलि चरित्रे श्री जयानंद नृप विद्याधर चक्रि युद्धाधिकारे पंचमदिन युद्धं.

दुहा.

रण वाजां वळी वाजिआं, बेहुनी सेना मांह; नट जेम नादी शब्दथी, रथीओ भट उत्साह ॥ १ ॥ करी रण सामग्री सुभट, आव्या ते युद्ध मान; अल्प शस्त्रे बहु अरि हणे, मानुं कृतांत अनुमान ॥ २ ॥ चक्रि दल भागुं तदा, आव्या चक्रि कुमार; समकाले संग्राममां, धावे क्रोधे अपार ॥ ३ ॥ पवन वेगादिक रोकीआ, दुष्ट विकल्प शुभ ध्यान; नृप भट मानुं क्रुर ग्रह, वक्र थया असमान ॥ ४ ॥ देखी चक्रि कुमार ते, फोरवे विक्रम फार; क्रम छंडी उत्क्रम लडे, शत उणा सहस वार ॥ ५ ॥

ढाळ २२ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

शूरभट क्रूर रणतूर अति वाजते, चक्र केइ वक्र मूके कराल; शक्ति अति व्यक्ति उलका सहस मूकती शस्त्र परस्पर थकी अग्नि झाल ॥ सू० ॥ ॥ ६ ॥ कहींक मुद्गर पडे भडअडे चिहुंदिशे, गृद्धपंखी भमे बहु आकाशे; चक्रीना वीर प्रति वीरने मारता, कोई उभो रहे नाहीं पासे ॥ सू० ७ ॥ सुभट संहार निराधार शंका धरी, श्री जयानंद नारी स्वरूपे; सिंहरथ बेशीने परदल पेशीने, तेजथी बहु सुभट कोडि जीपे ॥ सू० ८ ॥ रायसमुदाय बोलावतो चक्रि सुत, वीसर्या बंध पडीआरे भाई; नाश नाशज करो, पाशमां केम परो, कां मरो मुग्ध जाओ पलाई ॥ सू० ९ ॥ कोण सहे

तनुदहे मुज चपेटो कहो, सुर असुर कोई एहवो न देखुं; काष्टसम हय गणुं चित्रसम भटगणुं, मृत्तिकागंजसम गज उवेखुं ॥ सू० १० ॥ शस्त्र तृणव-स्त्र परे खंड खंडित करुं, मारतां कोई रक्षक न थाय; मुग्ध तुम जग्ध क-रशे जमराजीओ, मुज चपेटो न इंद्रे खमाए ॥ सू० ११ ॥ सांभळी वचन ते देहडी तस बली, क्रोधथी मूकता योध वाण; तृण समा प्राण निज जाणी झंपा करे, श्री जयानंद तेहने पिछाणि ॥ सू० १२ ॥ भांजे रथ स-रथ केई सुभटने पाडतो, केई भट लेई गगने उछाले; युद्ध करे शुद्ध रण भूमिमां चक्रधर, आवी श्रीजयतणां बाण खाले ॥ सू० १३ ॥ रोपथी तोष नहीं दोय स्वामी तणे, सैन्य पण दैन्यता छंडी लडता; मुष्टि बांहे अ-सिशक्ति उत्साहथी, युद्ध करतां केइ सुभट पडता ॥ सु० १४ ॥ दर्दरी दड दडे खांडां तिहां खडखडे, ढोल वली ढमढमे तत्र निशान; गमगमे वली ददामा तिहां दमदमे, झल्लरि छमछमे तिण हिटाण ॥ सू० १५ ॥ डमरु वा-जित्र योगिणी तिहां डमडमे, कोपे करी धमधमे वयरी वग्ग; झूझवा टम-टमे कायर कमकमे, दिशो दिश गमगमे पामी खग्ग ॥ सू० १६ ॥ जेम जेम भडभिडे तेम तेम रस चडे, काहला त्रडत्रडे सार सद्दे; बक्कर कड-कडे भट पडत लडथडे, त्र्यंबक त्रहत्रहे भूरि नद्दे ॥ सू० १७ ॥ भूमि पडि-आ केइ फडफडे बडबडे, गिरि शिखर खडखडे नीर झलके; बहु शिला रडवडे भूमिका धडहडे, कुंत करवाल बहु तेज चलके ॥ सू० १८ ॥ गज घटा गडगडे प्रेत बहु हडहडे, धीर तिहां गहगहे चित्त मांहिं, तेह बहु जस लहे महा ध्वजा लहलहे, वृक्ष वली कडकडे पडत ठांहि ॥ सू० १९ ॥ वीर कर चळचले रुधिर वहे खलखले, लोक बहु कलकले खम्युं न जाय; नगर जन खलभले भाला बहु झलहले, जेह झूंझार चूके न घाय ॥ सू० २० ॥ हाथी शृंखल खलके हलके चले, कायरा हाड अंगे टलक्के; नासतां पूंठ-थी बाण मूके नहीं, एक भट तेजथी अति झलक्के ॥ सू० २१ ॥ यान वि-ण जे थया यान तेहने दिये, शस्त्र हीणाने आपे ते शस्त्र; क्षुधित ने खाद्य जल तृषितने आपता, वस्त्र हीणाने आपे ते वस्त्र ॥ सू० २२ ॥ आठमे

खंड अखंड बावीशमी, ढाळ कही पद्मविजये रसाल; चक्रपति नरपति दोय हवे झूंझता, सांभलो तेह कहेशुं विशाल ॥ सू० २२ ॥ सर्वगाथा ६५५.

दुहा.

युद्ध करतां परस्परे, भांजि रथ गदा घाय; बाहु युद्ध वळी मुष्टि जूद्ध, करता रोष भराय ॥ १ ॥ चक्री मूके महातरु, नरपति उपर जाम; दांत पीशी रोषे करी, नृप पण तिम करे ताम ॥ २ ॥ पछे महाशिलाए झूंझीआ, पछे करे रजनी वुठि; लोक माने उतपात ए, किम थाशे कहो तुठि ॥ ३ ॥ चक्री गिरिवर मूकतो, भूप उपर तरु साथ; कामाक्षा दत्त मोघरे, नृप चूरे लेइ हाथ ॥ ४ ॥ ते चूर्याथी करहा परे, पडे पथ्थरना खंड; लोक अकाले मानतो, ए शो दैवनो दंड ॥ ५ ॥ तेहमां तरुअरथी पडयां, कुसुम ते देवे कीध; पुष्प वृष्टि मानुं हर्षथी, नृप उपर पर सिद्ध ॥ ६ ॥

ढाळ २३ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

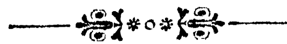
धीर महावीर मुख नीर आणी घणो, क्षुद्र महा रौद्र ए शत्रु दीसे; एह अजेय अमेय विक्रम घणी, केणीपरे जीतुं जिम हियडुं हीसे ॥ धी० ७ ॥ करिय विद्यारथे महारथे बेशीने, शक्ति मूके महाज्वाल वमती; तेह निज शक्ति प्रति शक्तिथी भेदतो, एणिपरे भूपमति चित्त रमती ॥ धी० ८ ॥ चक्रधर चक्र अति वक्र मूके तदा, नेत्र मीचे सुभट तेह देखी; मुके प्रति चक्र भूशक्र तस सनमुखे, कौतुकी नासता तेह पेखी ॥ धी० ९ ॥ दोय चक्र खडखडे अग्नि कणीआ झडे, दाह भीके सुर असुर नासे; उपडे ने पडे गृध्र पंखीपरे, केहने चित्त विस्मय न भासे ॥ धी० १० ॥ दलित मद शत्रुनो गलित अग्नि सवे, दोय प्रतिहत पराक्रम थइने; विरमीयां जुद्धथी न रमीयां शक्तिथी, रह्यां निज स्वामी पासे जइने ॥ धी० ११ ॥ शस्त्र तामस तणुं जामस नवि लहे, भूप बलमां अंधकार थावे; राति अमावासनी

जातिथीं घन सहित, हयगय सुभट नयणे न आवे ॥ धी० १२ ॥ स्वपर अविशेष सुविशेष मांहोमांहि हणे, हयगय तेम पडे रथ ते भांजे; नृप करे रवि करे सर्व उद्योतमय, जेह देखी सहस भानुं लाजे ॥ धी० १३ ॥ बाण विन्नाणथी भूप वरसे तदा, चक्री तव खोभीओ मन्न मांहिं; सांधवा मूकवा समरथ नहीं, भेद्यो शिरस्त्राणने वली सन्नाह ॥ धी० १४ ॥ शत्रु सैन्ये सुभट शिर तिहां रडवडे, क्षुधित जम केरडा कवल मानुं, सुभट शरे मारीया मूर्छाए घारिया, गृध्र आवे तिहां जाणी खाणुं ॥ धी० १५ ॥ तास छद वाय्रथी आय चेतन वली, नरपति पत्ति हय गय न कोई; बाणथी वींधीओ चींधीओ एहवो, सैन्य चक्री तणे नविअ होई ॥ धी० १६ ॥ प्राण सहु जीवने जाणि वाहाला घणुं, नासता चक्रीना सैन्य वाला; वयर करी केर करे चक्रि बलिया समुं, निंदता स्वामिने लही जंजाला ॥ धी० १७॥ खेचरपति नरपतिए बहु वारते, पाडिओ तोहि उठीने झूझयो; शुर अति क्रूर तेणे एहज एम अडे, एम सहु लोक चितमांहे बूज्यो ॥ धी० १८ ॥ सत्रे अंधकार तिरस्कार करी टालतो, माहरो तेह उद्योत जीपे; लाज धरी अस्तगिरिराजमां रवि थयो, पश्चिम शमुद्रने ते समीपे ॥ धी० १९ ॥ एहवे प्रताप मुज तापथी अधिक ए, मित्र मुज चक्रिने नृपति मारे; एम गणी अस्त भणी सूर्य पश्चिम गयो, सैन्यमां दोय निज जुद्ध वारे ॥ धी० २० ॥ पूर्वपरे सज्ज कर्या जेह घाये भर्या, राति सुख निद्रमां सहु गमावे; ढाल त्रेवीसमी आठमा खडमां, पद्मकहे हवे रवि पूर्व आवे; पूण्य करवा परभाति थावे, मंगल तूर सहुए बजावे ॥ धी० २१ ॥ सर्वगाथा ६७६ इति श्रीश्री जयानंद राजर्षि केवली चरित्रे श्री जयानंद भूप श्री चक्रायुध खेटचक्रि द्वय युद्ध वर्णनो नाम षष्ठ दिनांतर्गता युद्धाधिकारः

दुहा.

सुता जाग्या रवि किरणे, गुरु उपदेशे जेम; मोह निद्रा भवि जीवनी, विलये जाये तेम ॥ १ ॥ जयश्री योग्य छे भूपति, युद्ध विना नावे तेह; तेणे रवि पूर्वाचल चढयो, मानुं जोवा एह ॥ २ ॥ बेहु सेनामां वाजियां,

रण वाजित्र अनेक; मथतां जिम सायर तणी, ध्वनि उठे अति रेक ॥ ३ ॥ जेम शुद्ध धर्म उद्यम करे, पामी गुरु उपदेश; तेम ते वाजित्र शब्दथी, रण उद्यम सुविशेष ॥ ४ ॥ श्राद्धमां बहु वेला जम्यो, विप्र अतृप्तो होय; युद्ध करयां बहु सुभटे तेम, रण अणतृपता होय ॥ ५ ॥ मार मार करता थका, पसर्यो चक्रि मार; जलनां बालक जेम गले, पामी बग कासार ॥६॥ पवन पांचशे स्त्री सुभट, युद्ध करी बहु भांत; वीस अग्निम अहि पाशथी बांध्या ते एकांत ॥ ७ ॥ चंद्रगत्यादिक खेचरा, भोग रसादिक तेम; भगवे सुभट लखो गमे, चक्रवर्त्तीना नेम ॥ ८ ॥

ढाळ २४ मी.

॥ कडखानी देशी ॥

चंड दुर्दंड दोर्दंड दोनुं लडे, खेचरां राय अवाय करतो; आवीओ धावीओ जेम मदे आंधलो, मयगल तरुगण कोडि हरतो ॥ चं० ९ ॥ बहु कुमर रोकतो वचने अति टोकतो, भूप संहारतो सैन्ये आवे; चक्रि कहे केम रहे हजीय मुज आगले, रेरे रंडा न तुं दूर जावे ॥ चं० १० ॥ स्त्रीपणे जाणी मन आणी उवेखि में, ताहरा चित्तमां ते न आवे; शक्र पण तृणपरे अपरकोण मुज शिरे, कोई मुज आगले बले न फावे ॥चं०११॥ यतः॥ वैद्याः संति पदे पदे गदगणान् हंतुं क्षमाभेषजैः दानैर्दुगतदौख्यसंस्थितिहृतोऽसंख्यापुनर्लक्ष्मणाः नलेपोऽस्तिजगत्सु योप्येपनयेदोर्दंडकंडूचयं, शस्त्रैर्मेस्थितवांश्चयोर्युधियशोदत्तेऽथवादुर्यशः ॥ १ ॥ मृगैर्मृगारिर्भुजगैर्गुरुत्मान्, सुरैःसुरेंद्रस्तपनस्तमोभिः ॥ अग्निःपतंगैर्मुरजिच्चदैत्यै र्युद्धत्तथाहंसुभटैर्न साध्यः ॥ २ ॥ पूर्वढाळः माहरुं बल निर्बल थाय तुज वध थकी, जा तुं मूकी तुज नारि जाणी; नहींतो विद्या नले पतंगपरे कां बले, भूपति कहे सुणो ताम वाणी ॥ चं० १२ ॥ भूमी तुं लूठीओ ने वली उठीओ, जीवतो तुज सुता वयणे मूक्यो; नारि वध करण रण करण तुं आवीओ, बल निबल वातमां

केम शक्यो ॥ चं० १३ ॥ तुज सुभट ताहरुं विकट बल देखीयुं, पूर्व षट दिवस पर्यंत मांहिं; वली अवशेष विशेष बल होयतो, फोरवो मावचो जेणे उत्साहि ॥ चं०१४ ॥ यतः ॥ शूराः संति सहस्रशो भुजबल प्रोत्सर्पिदर्पोध्धुराः, शस्त्राणि प्रतिवीरजीवितरमालुंटाकवृत्तीन्यपि ॥ कोदंडायतसायकेभयि पुनर्नि: शूर जन्मा मही, शस्त्रंकतृणमेकमेव चहितं चक्रे धृतंतद्द्विषा ॥२॥ पूर्व-ढाळः ॥ सांभळी कलकली देहडी चक्रीनी, दोय परस्परें बांण नांखे; मेघ विद्याए अमोघ वरसी करे, चक्रि नृप सैन्यमां सुपरे दाखे ॥ चं० १५ ॥ पवन विद्याए ते खवन भूपति करे, चक्रि वली पवन विद्या प्रयुंजे; शृंग गिरि भंग करे नृपति तव अहि धरे, लक्ष गमे पान करे पवन पुंजे ॥ चं० १६ ॥ चक्रधर वक्र तनु सर्प्प कोडचो गमे, नरपति खगपति मूके ताम; वींछी चक्री करे नृपति मयूर धरे, वयरीनो नाश करे ते प्रकाम ॥ चं० १७॥ चक्रधर शस्त्र निद्रा अमंद्रा धरे, नृपने अंगद बले ते न लागे; चक्री सैन्ये हण्या नींदमां नवि गण्या, भूपनी बोध विद्याए जागे ॥ चं० १८ ॥ प्रबल बल सबल चक्री चमूशुं लडे, आग्नेय अस्त्र चक्रधर प्रकासे; त्रट त्रटकार करे जलदथी संहरे, भूप विद्या तणो छे आवास ॥ चं० १९ ॥ बांधीओ नाग पाशे नृपति सांधीओ, ते कमलनाल परे तुरत तोडे; गरुड चक्री ठवे शत्रुने जे खवे, भूप गोविंद अस्त्र तास जोडे ॥ चं० २० ॥ गरुड नाशी गयो चक्री निःफल भयो, मोहन शस्त्र ठवे खेचरेश; माहोमांहिं वढे खबरको नवि पडे, तेह देखी हवे नरवरेश ॥ चं० २१ ॥ ज्वाला मालिनी वर विद्याए टालियुं, एम विविध चक्री विद्यानां शस्त्र; भूप साहस धरी उलट विद्या फरी, मूकीने वारता तेह अस्त्र ॥ चं० २२ ॥ उपलमां सफल नवि बीज वाव्युं होए, तेम नृपति उपरे निःफल हूआं; भुज पराक्रम घणुं ज्वाला मालिनी तणुं, जोगिणी बल भिन्न भिन्न जूओ ॥ चं० २३ ॥ औषधिबल कामाक्षा तणुं सबल बल, ते कहो केणीपरे हार पामे; खेद लही चक्रीव हो चित्तवे एणिपरे, जीतिए केम ए शत्रु ठामे ॥ चं० २४ ॥ एह अलक्ष अध्यक्षपणे देखीए, नारि रूपे पराक्रमथी इंद; एहने काज शुं राज्य में अर-

जिउं, कीडि संचिततित्तर खविंद ॥ चं० २५ ॥ अहव संकल्प विकल्प शो एहवो, मुद्गर माहरे छे असाध्य; जुद्ध करी श्रम धरीने पछे मारशुं, एहथी कार्य थाशे सुसाध्य ॥ चं० २६ ॥ चक्रधर शक्र विक्रम रथे बेशिने, भूप अनूप शर मूकी उपद्रव करे, व्रणित करे चक्रिनुं अंग हरषे ॥ चं० २७ ॥ मुद्गर करकरे रुधिर अंगे झरे, करी पराक्रम दिये भूप माथे; नयण मींची वयण बंधे मूर्छा लह्यो, सैन्य मांहि हाहाकार साथे ॥ चं० २८ ॥ मारीओ धारिओ चित्तमां चक्रीये, मोद लही उठयो फिरी घात करवा; ताम भूपाल तेणे तालन चेतन लही, उठीयो चक्री जमगेह धरवा ॥ चं० २९ ॥ दीध कामाक्षाये लीध वज्र भेदकर, मूकीओ चक्री शिर तेणे घाय; लहीय मूर्छा अतुच्छा पड्यो धरतिये, छिन्नछद वज्रे जेम शिषरी थाय ॥ चं० ३० ॥ नाग पाशे जड्यो सुदृढ बंधे घडयो, लेइ ते नवि शके श्वासोश्वास; सुभट निषेधतो बाणथी वींधतो, ग्रहण नवि करण दिये भूप तास ॥ चं० ३१ ॥ शरण करी मरणनुं रणथी विरमे नहीं, निज तणुं सैन्य ते साथ लडतुं; मोहनी मूकतो अवसर न चूकतो, परस्परे अथडाई भूमि पडतुं ॥ चं० ३२ ॥ तेहने मारता भूपति वारता, अगनि बूझे किशुं धूम कूटे; कंठ गत प्राण तस त्राण नृपति करे, हृदयथी करुणता नृपति छूटे ॥ चं० ३३ ॥ नृपति आकर्षिणी झटीति चक्रीप्रते, खेंचीने पवनने सुंपी दीधो; नृपति सैन्ये घणो नृपति आणंदपणो, सुरासुरे जयजय शब्द कीधो ॥ चं० ३४ ॥ आठमा खंडमां, ढाळ चोवीशमी पूर्ण कीधी; पद्मविजये भली भविजने सांभली, श्रीजयानंदनी हूई सिद्धि; एक छत्री थई राजऋद्धि, जगतमां जश कीरति प्रसिद्धी; पुण्यवंता लहे नवेनिधी ॥ चं० ३५ ॥ सर्वगाथा ७११. इति श्री पं० प्रवर पद्मविजय ग० विरचिते श्री श्रीजयानंद राजर्षि केवली रासके खेचरेंद्र श्री श्रीजयानंद भूपति युद्धाधिकारे सप्तमदिनयुद्धं युद्धाधिकार समाप्त.

दुहा.

फुलवृष्टि नृप उपरे, देवे कीधी ताम; देव दुंदुभि आकाशमां, वाजे अति अभिराम ॥ १ ॥ वाजां चिहुं दिशे वाजिआं, हुओ ते जयजयकार; मो-

द न माये अंगमां, श्रीजयानंद कुमार ॥ २ ॥ चक्रायुध नररायनुं, निर्नायक थयुं सैन्य; भयने खेद विह्वल घणुं, अतिशय करतुं दैन्य ॥ ३ ॥ रथीने अतिरथी सैन्यमां, कोड्यो गमेछे जोय; नाथ विना सहु रांकडा, खेदने भय लहे तोय ॥ ४ ॥ राहु ग्रहे अथ आथमे, जब ग्रहपति दिनराज; पण उद्योत न ग्रह करे, दिवस संबंधि भ्राज ॥ ५ ॥

ढाळ २५ मी.

कोडि सोनैये कासिदी, मारा वालाजीरे; करनारो नहीं कोय;
जइने कहेजो मारा वालाजीरे ॥ ए देशी ॥

श्री जयानंद आणा थकी, साजनीआ जीरे, पवनवेग खगराय सुखमां रहेज्यो साजनीआजीरे; चक्रिचमू जे नाशती सा० तस आशासना दाय. ॥ सु० ६ ॥ नासो मां भय मत करो सा०, तुम अम स्वामी छे एक सु०; श्रीजयानंद नर राजीओ सा०, ते अंगीकरो छेक ॥ सु० ७ ॥ निज निज राज्यने भोगवो, सा०, तुम स्वामी पण एह सु०, नतवत्सल छे मूकशे सा०; करुणा केरो ए गेह ॥ सु० ८ ॥ पवननी वात सुणी करी सा०, श्रीजयने करे नाथ सु०; सैन्य खेचर चक्री तणुं सा०, निर्भय रहे सहु साथ ॥ सु० ९ ॥ निगड वज्र पंजर दीयो सा० ज्वाला मालिनी जेह सु०; जडिओ निगडे चक्रीने सा० पंजरमां ठव्यो तेह ॥ सु० १० ॥ औषधी नीरे सज्ज करे सा०, छोडे वली नागपाश सु०; गारुड विद्याये करी सा०, करुणानिधिनो आवास ॥ सु० ११ ॥ बंधन बीजा भट तणां सा०, छोडे सर्वना राय सु०; औषधी नीरे सज्ज कर्या सा०, स्वपर विभाग न कांय ॥ सु० १२ ॥ सर्व सैन्य प्रणम्युं हवे सा०, मागध व्रज गुण ग्राम सु०; बिरुदावली बोली जते सा०, जय जयरव ठाम ठाम ॥ सु० १३ ॥ आसन्न सेवक पांचशे सा०, स्त्री रूपे परिवार सु०; वाजित्रनाद सुणी जते सा०, खेटचक्री रथे धार ॥ सु० १४ ॥ गज बेशीने आवीओ सा० नि-

ज उतारे आवास सु०, गायन गाये गीतने सा०, विविध प्रकार विलास ॥ सु० १५ ॥ खेचर भूप विसर्जिया सा०, उतारे गया सर्व सु०; राय कराचे चक्रीने सा०, भोजन छांडिने गर्व ॥ सु० १६ ॥ स्नान पूजा जिननी करी सा०, सैन्यशुं भोजन कीध सु०; विविध मंगल ओत्सव थकी सा०, दान वंछित बहु दीध ॥ सु० १७ ॥ दिवस रात वोलि गयां सा०, वाज्यां मंगल तूर सु०; सिंहासन बेठा तदा सा०, श्रीजय पवनादिक भूर ॥ सु० १८ ॥ चक्रसुंदरी एणे अवसरे राजनीआजीरे, वीनवे करी मनोहार सु०; मूको माहरा तातने रा०, हृदये करुणा अवधार ॥ सु० १९ ॥ मूकीशुं नृपति कहे रा० मोकली खेचर ताम सु०; वज्र पंजर मंगावीयुं रा०, आव्या खेचर स्वाम ॥ सु० २० ॥ श्रीजय कहे चक्री सुणो रा० मौलि कंकण तेह सु०; ईष्ट नामांकित लावीए रा० सहु नृप साखथी एह ॥ सु० २१ ॥ पवन जामाताने सुता रा०, पहेरे तुम घरी आण सु०; जो नवि घडियां होय तो रा०, घडो हवे समरथ जाण ॥ सु० २२ ॥ पंजरमां पण छो विभु रा०, उतावल नथी कांय सु०; बंधथी मारवो सोहिलो रा०, पण नवि मारुं ते ठाय ॥ सु० २३ ॥ ते तुज पुत्री वचनथी रा०, समरथ छुं पण मुज सु०; दयाभाव चित्तमां वश्यो रा०, तेणे नावि मारुं हुं तुज ॥ सु० २४ ॥ आठमा खंड मांहि कही रा०, पचीशमी वरढाळ सु०, पद्मविजय कहे पुन्यथी रा०, होवे मंगळमाल ॥ सु० २५ ॥ सर्वगाथा ॥ ७२६ ॥

दुहा.

भूप वचन चक्री सुणी, हैयडे दुःख न माय; वज्रपात रणमां थकी, मरम वचन दुखदाय ॥ १ ॥ रोवे चक्री दुखथकी, पवनवेग ते देखी; चित्त मां करुणा आणीने, बोले एम सुविशेष ॥ २ ॥ मत रोवो बहु कालना, तुमे अमचा छो स्वाम; दयावंत नृप वीनवी, मूकावुं छुं आम ॥ ३ ॥ मूकावण प्रयोजन नहिं, चक्री कहे सुण वात; जगत जीतो में भोगव्यो, सुचिर काल विख्यात ॥ ४ ॥ सुरनर साखे बांधिओ, नारीमात्रे मुज; एह परा-

भव नवि खमी, शकीए कहु छुं तुज ॥ ५ ॥ वीरने मरण रुडुं कह्युं, जस के स्वर्गनो द्वार; नवि बंधन विटंबणा, वली दुर्जन धिक्कार ॥ ६ ॥ साचो सेवक होय तो, खड्ग आप मुज हाथ; बंधमोक्ष करु कर थकी, निज मस्तकने साथ ॥ ७ ॥ पवनवेग निश्चल लही, चक्री मरणनी वात; कहे तुमे जाण पुरुष थई, केम कहो ए अवदात ॥ ८ ॥ तुमने नारे न बांधीया, श्री जयानंद कुमार; सर्व विद्यानिधि एह छे, देवी दत्त वर सार ॥ ९ ॥

ढाळ २६ मी.

तुमे तो भले बिराजोजी, शत्रुंजगढ के वासि, साहिब भले बिराजोजी ॥ ए देशी ॥

तुमे तो भले बिराजोजी, विद्या धरके चक्री, तुमे तो भले बिराजोजी; मान मरदियुं योगिणी केरुं, सर्व विद्या आवास; गुण समुदाय ते नारीमां केम, होवे तेह विमास ॥ तु० १० ॥ महाज्वालाने कामाक्षा वली, वरते एहने नाम; वज्रमुखादिक देव ते जीत्या, विक्रम तेजनुं धाम ॥ तु० ११ ॥ अंगना रुप करीने जीत्यो, ते तुम जणववा हेत; खेद करो मत नारिये बांध्यो, मनमां धरी संकेत ॥तु० १२॥ एह वचन अमृत छटकावे, कांयक पाम्यो शांति; पवनवेग कहे कर्म तणो इहां, वांक अछे एकांत ॥ तु० १३ ॥ गर्व अग्निए बाली नाख्यो, फूल्यो रुंख विवेक; जगत विख्यात ए तुम मंत्रिश्वरे, समझाव्या अतिरेक ॥ तु० १४ ॥ स्त्रीरुपे तुम लश्कर जीत्युं, तोहि न सज्या कांय; पूर्वे स्वामि धरी मे कहेवराव्युं, सेवक रीति कराय ॥ तु० १५ ॥ पंडित शुं परधान मोकल्या, दीधो बहु उपदेश; ते अमृतथी गर्व हुताशन, नवि शमिओ लवलेश ॥ तु० १६ ॥ सामान्य जन पण दास नामांकित, सही न शके तो एह; वीर पुरुष निजपत्नी पराभव खमी शके कहो केह ॥ तु० १७॥ नारीए बांध्यो अपयश देवा, कीधुं नारि स्वरूप; तेणे तुमे क्रोध अमर्ष गर्वादिक, दोष छांडो मतिरूप ॥ तु० १८ ॥ मस्तक

एहनी आण धरो तुमे, जेम मूके तुमराय; अनन्यगतिक ए वात सुणी तस, आण धरे शिरठाय ॥ तु० १९ ॥ पवनवेग जइराय वीनवे, कीजे कृपा दयाल; शौर्यादिक गुण जेम देखाड्या, रूप दाखो भूपाल ॥ तु० २० ॥ टलवले सहु तुम रूप जोवाने, मुंझशे केटलो काल; बहु विद्याधर पण एम वीनवे, अंजली करी निज भाल ॥ तु० २१ ॥ रूप स्वभावनुं परगट कीधुं, पांचमें सुभटनुं तेम; जोवा मिली तव सुभटनी कोड्यो, हर्ष आश्चर्य धरी प्रेम ॥ तु० २२ ॥ तूर प्रमोदनां वाज्यां सघले, मंगल पाठ बोलाय; चक्र सुंदरी तत्वनो निर्णय, करती देखी राय ॥ तु०२३॥ पवन वेगादिक खेटकरायनी, प्रारथनाए भूप; विद्याए पंजर भेदीने, निगड छेदे करी चूंप ॥ तु० २४ ॥ मोहटा पुरुषने अति विडंबन, अपराधी पण तोय; करवी न घटे एम विचारी, मूक्यो चक्री सोय ॥ तु० २५ ॥ चक्री भूप रूप देखिने, हियडे हर्ष न माय; वीसरी गयो ते सर्व पराभव, अचरिज अतिशय थाय ॥ तु० २६ ॥ चक्रीने सिंहासन बेसारे, पवन वेगादिकराय; खेटेश्वर सघला आवीने, प्रणमे चक्री पाय ॥ तु० २७ ॥ निज स्वामि मूकाणा जाणी, सैन्यने हर्ष अपार; चक्र वेगादिक सुत चक्रीना, जे बांध्या तेणिवार ॥ तु० २८ ॥ बीजा पण सहसोगमे बांध्या, मूक्या तेडी तेह; नागपाश ते छोडी नाख्या, सज्ज कर्या वली जेह ॥ तु० २९ ॥ भूप चक्रीने प्रणमे सघला, चक्री आनंद थाय; सकल लोक मन अचरिज हूओ, मंगल तूर बजाय ॥ तु० ३० ॥ आठमे खंडे छत्रीसमीए, पद्मविजये कही ढाळ; श्रीजयानंदना रासमां रुडी, सुणतां मंगळमाल ॥ तु० ३१ ॥ सर्वगाथा ७६७.

दुहा.

हवे तेडी चक्रसुंदरी, सोंपे चक्रीने राय; द्यो निज इच्छा होये तिहां, माहरे अर्थ न कांय ॥ १ ॥ में तो कौतुक मात्रथी, कीधो एह प्रकार; चक्र सुंदरी निज तातने, प्रणमी कहे विचार ॥ २ ॥ इच्छाये वर में वरी, तुमने आपद दीध; पाप हेतु निज छोरूनो, खमो अपराध जे कीध ॥ ३ ॥ चक्री

कहे तारो नथी, इहां अपराध लगार; प्रतिपद चंद्रधेनुपरे, तें ओलख्यो भरतार ॥ ४ ॥ डाही कन्या नृप तणी, वरे स्वयंवर सार; विश्वोत्तम गुणि आश्रयो, तुज गुणनो नहीं पार ॥ ५ ॥ गर्व दोष माहरे करी, पाम्यो आपद एह, तुज प्रारथनाथी मने, जीवतो मूक्यो जेह ॥ ६ ॥ तेणे सहु सुखकारी थयुं, साधु वर्यो भरतार; आणंद लहो ए वातमां, न करो कांय विचार ॥ ७ ॥

ढाळ २७ मी.

॥ बाबा किसनपुरी, तुम विनां मढीआं उजडपरी ॥ ए देशी ॥

वात सुधाथी ताप गमाय, पुत्रीने हवे चक्रधरराय; मन हरष न माय, मलियाजी, भलेरे तुमे अहोजी अहो ॥ ए आंकणी ॥ दासी परिवृत मोकले गेह, निज माताने मली ससनेह ॥ म० ८ ॥ श्याम वदन करी नीचुं जोय, चक्री चिंतातुर बहु होय म०; रे खगराय तुमे म म करो खेद, श्रीजय कहे सुणो तेहनो भेद ॥ म० ९ ॥ तुमे उत्तम नरमां शिरदार, जय तो थयो काकताली प्रकार म०; तुम सम सुभट न जगमां होय, सुर नर मांहे जोतां कोय ॥ म० १० ॥ दिव्य बल हुं मुजशुं संग्राम, एटलो काल काढयो तुमे आम म०; एकले विद्या बलथी न कांय, जय पराजय तो कर्मथी थाय ॥ म० ११ ॥ जय अभ्युदय लाभादिक भाव, पुण्य प्रकृष्टना ए परभाव म०; तप करतां ऊणिम करी कांय, तेणे पराजय पण एणिपरे थाय ॥म० १२॥ हेममां जडे अथवा वींधाय मणि पण पथ्थरने नहीं कांय म०; जय पराज्य तेम शूरने थाय, कायर तो मनमां मुझाय ॥ म० १३ ॥ एकवार हार्यो पण वीर, वीरपणुं नवि जाय सुधीर म०; फाल चूक्यो हरि एकजवार, पण मारे गजवरना वार ॥ म० १४ ॥ सुरवरे मथिओ सायर तोय, सागर ऊणिमता नवि होय म०; ग्रहित मूकाणो जे वली सूर, पण ग्रहगणनो हरतो नूर ॥ म० १५ ॥ अमावास्या लोपाए चंद, पुष्ट करे अमृते सुरवृंद म०; गोधूम-

रेखा सहित पीछाण, पण सहु कणथी शिरोमणि जाण ॥ म० १६ ॥ घसी यो वैडूर्य नहोए काच, हंस मलिन केम कागनी वाच म०; गोत्रमां चक्र न चाले कोय, पण परनो संहार करे सोय ॥ म० १७ ॥ अग्निनुं जोर न जलमां थाय, पण सहुथी तेजवंत कहाय म०; महादेव लिंग छेद्युं पण लोक, आराधे जन थोके थोक ॥ म० १८ ॥ इंद्रपणुं नवि जाए सार, जो पण हूआं भग हजार म०; रथ जोडे ऋषि हरिने नार, दैत्यने मारे हरि निरधार ॥ म० १९ ॥ महादेवे बाल्यो छे काम, पण जग जीते ए अचरिज ठाम म०; भाइए जीत्यो भरतजराय, पण चक्रवर्त्तिपणुं नवि जाय ॥ म० २० ॥ खेदतजो तुमे मोहटाराय, राज्य भोगवो निज जई थिर थाय म०; कोईक कर्मे थयो संग्राम, आपणे पण एक सांभलो आम ॥ म० २१ ॥ मुज मन वाधे अधिको नेह, तुमे देखी भ्रातापरे एह म०; तेणे पुरवभव जाणुं एम, मित्र अछो ज्ञानी लहे नेम ॥ म० २२ ॥ खेद पमाड्यो रणमां तुम, ते अपराध खमो तुमे अम म०; श्रीजय वचने खेद पलाय, खेट चक्री कहे सांभलो राय ॥ म० २३ ॥ निपजावी विधिये तुम एक, मूर्त्ति गुणवंती सुविवेक म०; शूरपणुं ने परउपकार, सज्जनता नय धर्म विचार ॥ म० २४ ॥ समर्थ गुण स्तववा नहीं इंद, तुम तो मोहाटा महाराजेंद म०; क्रोध अज्ञान अने अभिमान, हुं तो परवश खूतो निदान ॥ म० २५ ॥ पंडित पवननाने परधान, शिक्षा दीधी मुज असमान म०; पण मद अंध हाथीपरे तेह, अंकुश नवि मानी में रेह ॥ म० २६ ॥ गुणवंता तुमे मानवा योग, में अपमान्या कर्म संयोग म०; तुम अपराधन छे एम रेख, मुज अपराध खमो सुविशेष ॥ म० २७ ॥ शलभ पोते बले दीपे जेह, दीवानो अपराध न तेह म०; समर्थ ने वली तुं लघु बाल, रणमां मार्यो न तें तेणे ताल ॥ म० २८ ॥ दया धरम ताहरो अद्भूत, अपराधी उपर ए आकूत म०; तुज उपर आवे मुज स्नेह, निश्चय परभव मैत्री स्नेह ॥ म० २९ ॥ सत्तावीसमी भाखी ढाळ, आठमा खंड मांहे सुरसाळ म०; गुणिजन मलियां गुण बहु थाय, पद्म कहे सहु खटपट जाय ॥ म० ३० ॥ सर्वगाथा ७९७.

दुहा.

मुज उपर सुप्रसन्न थई, मुज पुर करो पवित्र; प्रार्थना भंग भीरू तुमे, तुम अद्भूत चरित्र ॥ १ ॥ कुमरे मानी वीनती, हवे खेचर नरराय; सैन्य सहित पुरमां जई, शणगारे चित्तलाय ॥ २ ॥ माणिक थंभनी श्रेणिमां, पचाली शुभ रूप; चामर श्रेणि वींझती, रंभाने अनुरूप ॥ ३ ॥ फरके ध्वजा तिहां चिहुं दिशे, घर घर तोरण माल; मंचा श्रेणि ते मांडिआ, राजा पंथे सुविशाल ॥ ४ ॥ गीत गान गोरी करे, वाजित्र ध्वनि संगीत; मंच उल्लोचे सोहता, मुक्ता गुच्छ पवित्त ॥ ५ ॥ चंदन जलथी खेचरा, पंथ करे छटकाव; वस्त्र हेम मणि प्रमुखथी, हाट शणगारे साव ॥ ६ ॥ मणि मोतीना पूरीआ, स्वस्तिक घर घर बार; धूप घटी बहु महमहे, विविध सुगंध द्रव्यसार ॥ ७ ॥ फूल बिछाया पंथमें, थंभे फूलनी माल; नगर सुगंध मयी थयुं, विस्तर्यो गगन विशाल ॥ ८ ॥ हवे नररायने तेडवा, खगपति लेई परिवार; वीनवे आवी पधारीये, लेई परिवार सुसार ॥ ९ ॥

ढाळ २८ मी.

॥ बलद भलाछे सोरठीरे लोल ॥ ए देशी. ॥

नरपति मानी विनतीरे लो, साथे विद्याधर केइ कोडरे सोभागी; वयरीना मद सविमोडिरे सो०, कुण आवे एहनी तोडिरे सो०; जेहनी नहीं जगमां जोडीरे सो०, कोण करशे एहनी होडीरे. ॥ सो० १० ॥जय जय भणे नरनारियां हो लोल ॥ स्वतगजेंद्र उपर चढ्योरे लोल, अहिरावण शिरजिम इंदरे सो०; छत्र मिष सेवाये आव्यो चंदरे सो०, वींझे चामर खेचरी वृंदरे सो०; खीर सायर उर्मि अमंदरे सो०, चामर मिष सेवे नारिंदरे. ॥सो० ११॥ कोड्यो गमे तूर वाजतेरे लोल, जशनी परे व्याप्युं आकाशरे सो०; गायन स्तवे गुण सुविलासरे सो०; बंदि बिरुदावलि बोले तासरे सो०; गाये धवल मंगल स्त्रीओ रासरे सो०, थाये नाटिक पगपग खासरे सो० ॥ ज०

१२ ॥ खेचर बहु गगने चलेरे लो, मानु स्वर्गने पृथवी एकरे सो०; कल्प वृक्षनी परे धरी टेकरे सो०, जाचकने दान अनेकरे सो०; एतो धनद कहायो छेकरे सो०; धरतो अतिशय सुविवेकरे सो० ॥ ज० १३ ॥ चामर छत्रशुं गज चढ्योरे लोल, विद्याधर चक्रीरायरे सो०; तेतो परिवर्योछे युवरायरे सो०, मणि मोतीना समुदायरे सो०; विद्याधरी वृंद वधायरे सो०, लुंछणां हेमवस्त्र करायरे सो० ॥ ज० १४ ॥ अद्भूत रूप शोभा धरेरे लो, पहेर्यां दिव्य वस्त्र अलंकाररे सो०; राजपंथ ओलंघी उदाररे सो०, आव्या चक्रीने घरबाररे सो०; उतरे गजवरथी तिवाररे सो०, चक्रि करालंबन धाररे सो० ॥ ज० १५ ॥ स्फटिक भित्ति कोई स्थानकेरे लो, कहीं वैडूर्य मणिद्रो भ्रांतिरे सो०; पद्मराग कुट्टिम वन्हिकांतिरे सो०; मरकत बद्ध कहीं भूपांतिरे सो०; नरपति जोतो मन खांतिरे सो०, पेठा चक्रीने शांतरे सो० ॥ ज० १६ ॥ सभा सौधर्म्म सभा समीरे लो, मणिसिंहासने नृप ठायरे सो०; पासे सिंहासने खटरायरे सो०, रविचंदपरे सोहायरे सो०; मल्या खेचरना समवायरे सो०, निज पर विभाग न जणायरे सो० ॥ ज० १७ ॥ सौधर्म इशानेंद्र परेरे लो, प्रणमे सहु तस पायरे सो० हवे केइ विद्याधर रायरे सो०, वैताढ्यमां वस्तु जे थायरे सो०; सारसारते भेटणुं लायरे सो०, हयगय पत्ति समुदायरे सो० ॥ ज० १८ ॥ वस्त्र शस्त्र बहु मूलनारे लोल, भेटणा मूके तामरे सो०; आदर दिये तस अभिरामरे सो०, विसर्ज्या ते जाय निज ठामरे सो०; नृपना करता गुण ग्रामरे सो०, अतिशय आनंद मन पाम सो० ॥ ज० १९ ॥ स्नानादिक किरिया करेरे लोल, चक्रीवयणे भूपालरे सो०; चक्री सेवा करे सुरसालरे सो०, चक्रीप्रार्थना करे तिण तालरे सो०; चक्रसुंदरी दिये निज बालरे सो०, मन वांछित फल्या ततकालरे सो० ॥ ज० २० ॥ पूर्व वचन संभारतारेलो, भोग रसादिक बत्रीसरे सो०; निज कन्या चढत जगीसरे सो०, पाणि ग्रहण माने नर ईशरे सो०; बीजा खेचर जेह अधीश रे सो०, चित्त धारी विश्वावीशरे सो० ॥ ज० २१ ॥ निज निज कन्या आपतारेलो, आठ अधिक

मली हजाररे सो०; ते तो रूपे रति अनुहाररे सो०, तेड्यो ज्योतिषी ज्ञान उदाररे सो०; दिये लगन उत्तम मनोहाररे सो०, शुक्ल पक्षने शुभ तिथि वाररे सो० ॥ ज० २२ ॥ ग्रह बल जोइ आपियुंरेलो; देइ निमित्तिआने दान रे सो०; वली आदरने बहु मानरे सो०, निज नगरे जई सामानरे सो०; करी आव्या सहु तेणे थानरे सो०, चक्री ने हर्ष अमानरे सो० ॥ ज० २३ ॥ पाणि ग्रहण श्रीजय करेरेलो, करमोचन वेला दीधरे सो०; हयगय रथ पत्ति प्रसिद्धरे सो०, बहु आभूषण समृद्धरे सो०; मानुं स्वर्गथी मोले लीधरे सो०, सहु खेटराय दिए निद्धरे सो० ॥ ज० २४ ॥ सुख विलशे मणि सौधमांरेलो, रमे पत्नीशुं नृप हवेरे सो०; जेम देवांगनाशुं देवरे सो०, करे चक्री अहर्निश सेवरे सो०; एहने परउपगारनी टेवरे सो०, तेहथी पाम्यो रीद्धि स्वयमेवरे सो० ॥ ज० २५ ॥ श्रीविजयसिंह सूरीसरुरेलो, तेहना सत्यविजय पन्यासरे सो०; शीष्य कपूरविजय तस खासरे सो०, जेहनुं जग नाम प्रकासरे सो०; तस खिमाविजय शुभवासरे सो०, ते तो क्षमा तणो आवासरे सो० ॥ ज० २६ ॥ जिनविजय वर तेहनारेलो; तस पंडित प्रवर प्रधानरे सो०; श्री उत्तमविजय अभिधानरे सो०, तेहनो नाम परिणाम समानरे सो०; जेहनुं चित्त ज्ञानने ध्यानरे सो०, किरिया करता अनिदानरे सो० ॥ ज० २७ ॥ आठमा खंड मांहे कहीरेलो, ए अठावीशमी ढालरे सो०; खंड पूरण थयो सुरसालरे सो०, श्री उत्तमविजय नो बालरे सो०; कहे पद्मविजय सुविशालरे सो०; सुणतां होये मंगल मालरे सो० ॥ ज० २८ ॥ सर्वगाथा ८२५ इति श्रीमदुत्तमविजय ग० विनेय॥ पं० पद्मविजय ग० विरचिते श्रीश्री जयानंद महाराजाधिराज केवलि चरित्रे प्राकृत प्रबंधे चक्रायुद्ध विद्याधर चक्रवर्त्तिजय चक्रसुंदर्यादि बहु सहस्र कन्या पाणिग्रहणादि पुण्यफलप्रकटनानु भवनादिविवर्णनो नाम अष्टमः खंडः समाप्तःसप्तमखंडेगाथा ४२३५ अष्टमखंडे ८२५ सर्वगाथा ५०६० सप्तखंडे उक्तश्लोक ८० अष्टमखंडे उक्तश्लोक ५ सर्व थइ उक्तश्लोक ८५ सवैयो १ समश्या १ ॥ इत्यष्टमखंडः समाप्तः ॥

अथ नवम खंडः प्रारभ्यते.

दुहा.

शांतिनाथ प्रभु सोलमा, स्वर्णकाय सुखदाय; मनमां वसतां आपदा, पन्नग दूर पलाय ॥ १ ॥ पुरुषादाणी पासजी, जे टाले भव पास; इह भव पण भवि जीवनी, वंछित पूरे आश ॥ २ ॥ वचन सरस सरसती दीये, गुण गुरु गुरु श्रुत दाय; दीक्षा विद्या गुरु नमुं, भवतारण सुसहाय ॥ ३ ॥ आठ खंड एणिपरे कह्या, नवलो नवमो खंड; नवर समय हुं वर्णवुं, सांभलो तेह अखंड ॥ ४ ॥ सांभलतां ने उंघशे, विकथा करशे जेह; समुर्छिमपरे हारशे, धर्म अर्थ वली तेह ॥ ५ ॥ अधवच उठी मत जशो, मत हुलवारो बाल; आडुं अवलुं मत जूओ, जो सुणो वयण रसाल ॥ ६ ॥ वदन प्रसन्न करी सांभले, समजे रहस्यनी वात; पूर्वापर सवि मेलवे, श्रोता ते कहेवात ॥ ७ ॥

ढाळ १ ली.

॥ घोडी ते आई थारा देशमां मारुजी ॥ ए देशी ॥

एक दिन बेठा सभा करी राजनजी, चक्री प्रमुख परिवार हो; सुणो धर्म सनेही प्राणिआ राजनजी, वनपालक भूपालने रा०, कहे विनती अवधार हो ॥ सुणो० ८ ॥ तात खेचर चक्री तणा रा०, पाउधार्या उद्यान हो सुणो०; बहु परिवारे परिवर्या रा०, चक्रबल अभिधान हो ॥ सु० ९ ॥ सांभली भूपति हरखिआ रा०, आनंद अंग न माय हो सु०; हर्ष दान दीये तेहने रा०, शासन उन्नति थाय हो ॥ सु० १० ॥ पूर्वे अति वैरागीया रा०, पाम्या पराभव जेण हो सु०; गुरु आगमन सुणी तदा रा०, शर्करापय न्याये ण हो ॥ सु० ११ ॥ हर्षथी भूपने खगपति रा०, अंतेउर परिवार हो सु०;

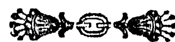
कोडथो गमे खग परिवर्या रा०, गज बेशी छत्रधार हो ॥ सु० ॥ सूरी वांदवा नीकल्या रा०, अनुक्रमे पोहोता उद्यान हो सु०; पंचाभिगम ते साचवी रा०, त्रण प्रदक्षिणादान हो ॥ सु० १३ ॥ वंदे गुरुने विधि थकी रा०, गुरु पण दीये धर्मलाभ हो सु०; बेठा सुणवा धर्मने रा०, उचित थानक उत्साह हो ॥ सु० १४ ॥ धर्म देशना गुरु दीये रा०, जैन धर्म जगसार हो सु०; आपे त्रिभुवन संपदा रा०, त्रण जगत आधार हो ॥ सु० १५ ॥ सुख अर्थी सवि प्राणिआ रा०, पण सुख दोय प्रकार हो सु०; अक्षय सुख पहेलुं कह्युं रा०, निरुपाधिक अविकार हो ॥ सु० १६ ॥ विषयादिकथी उपनुं रा०, बीजुं सुख दुख रूप हो सु०; ओलख्युं जिन शासन जेणे रा०, ते न पडे भवकूप हो ॥ सु० १७ ॥ प्रथमज सुख अंगी करे रा०, विषयथी चिहुंगति दुःख हो सु०; शीत ताप ज्वर कंडूनां रा०, नरकमां दुख वली भूख हो ॥ सु० १८ ॥ दुर्गंध फरस कठिन घणो रा०, सुरकृत बहु संताप हो सु०; ते दुखथी बीहे नहीं रा०, विषय अर्थे करे पाप हो ॥ सु० १९ ॥ ताडनने वहेवरावनुं रा०, अहोनिशि तापने शीत हो सु०; भूख तरषने वायरा रा० दुख सहे तिर्यंच नित्य हो ॥ सु० २० ॥ निजपर जातिनो भय घणो रा०, परवशपणुं असराल हो सु०; खमिया ने खमशे वली रा०, दुख पण बीहे न बाल हो ॥ सु० २१ ॥ इर्षा पराभव निर्बलने रा०, देखी वली गर्भावास हो सु०; ते दुखथी लाजे घणो रा०, शुं सुख देव आवास हो ॥ सु० २२ ॥ इष्ट वियोग अनिष्टनो रा०, पामे वली संयोग हो सु०; साते भय वली मनुजमां रा०, कुपुत्रने वली रोग हो ॥ सु० २३ ॥ विरसता मानव भव तणी रा०, कहेतां नावे पार हो सु०; सरस करे धर्म आदरी रा०, धन्य तेहनो अवतार हो ॥ सु० २४ ॥ महा पराभव शत्रु थकी रा०, पुत्र कलत्र अविश्वास हो सु०; मरण भीक अति आकरी रा०, वली दुर्ध्यान अभ्यास हो ॥ सु० २५ ॥ परिग्रह आरंभ बहु करे रा०, पाप करी अति घोर हो सु०; मरण लहीने परभवे रा०, दुख खमे

अति जोर हो ॥ सु० २६ ॥ वली कषाय उदीरता रा०, चालता राक्षस तेह हो सु०; पूरव पुण्य खाली करे रा०, विषय वेताल वली जेह हो ॥ सु० २७ ॥ नाश करे विवेकनो रा०, राज्य ते नरकनुं ठाय हो सु०, माचे राज्यमां पण नहीं रा०, दुखदायक कोइ थाय हो ॥ सु० २८ ॥ राज्ये मरण न राखीयुं रा०, रोगने भय विध्वंस हो सु०; न कर्यो तो मद राज्यनो रा०, करतां होय गुणभ्रंश हो ॥ सु० २९ ॥ राज्यमां धर्म न करी शके रा०, राज्यमां बहु जंजाल हो सु०; पुत्र कलत्र सहु स्वारथी रा०, लक्षमी अनित्य संभाल हो ॥ सु० ३० ॥ मोह तजी राज ऋद्धिनो रा०, धर्म करो निराबाध हो सु०; धर्म ते बेहु भेदे कह्यो रा०, गृहि जति धर्म सूसाध हो ॥ सु० ३१ ॥ पोहचाडे स्वर्ग बारमें रा०, अनुक्रमे शिवपद थाय हो सु०; उतकृष्टो गृही धर्मए रा०, बीजो तुरत शिवदाय हो ॥ सु० ३२ ॥ पण यति धर्म आराधीए रा०, तुरत दीये देव वास हो सु०; दान पूजा गृहि धर्ममां रा० श्रद्धा व्रत वली खास हो ॥ सु० ३३ ॥ आवस्यक संघ पूजना रा० ए बेहु धर्ममां एक हो सु०; यथाशक्ति अंगीकरो रा०, अंग धरीय विवेक हो ॥सु० ३४ ॥ नरभव पामी दोहिलो रा०, कोण करे धर्ममां ढील हो सु०; मरण बीहक केम गइअछे रा०, आधि व्याधिनी पाल हो ॥ सु० ३५ ॥ के फरी आववुंछे नहीं रा०, के नहीं दुर्गति दुख हो सु०; उद्यम न करो धर्मनो रा०, जेहथी लहो शिव सुख हो ॥ सु० ३६ ॥ नवमे खंडे ए कही रा०; पहेली देशना ढाल हो सु०; पद्म विजय सोहामणी रा०, सुणतां मंगळ माल हो ॥ सु० ३७ ॥

दुहा.

एणिपरे सांभली देशना, प्रणमे श्रीगुरुपाय; करजोडीने वीनवे; श्री जयानंदजीराय, ॥ १ ॥ शक्ति नथी चारित्रनी, दुष्कर संयम भार; समकित मूल में आदर्यां, पहेलां अणुंव्रतचार. ॥ २ ॥ नियम ग्रहु तुम साखथी, पूजा अष्ट प्रकार; वळी गुरुयोगे प्रणमीने, करशुं नित्य आहार.

॥ ३ ॥ परव दिने नित्ये आदरुं, ब्रह्मचर्य मनोहार; आरंभ वर्जुं ते दिने, साधर्मिक सतकार. ॥ ४ ॥ चैत्र प्रमुख अठाइए, वर्तावुं अमार; जिन प्रासाद ने बिंबवली, सहस्र गमे करुं सार. ॥ ५ ॥ पुस्तक वळी लखावशुं, जिनवर भाषित जेह; संघ चतुर्विध पूजशुं, विधि पूर्वक ससनेह. ॥ ६ ॥ श्रावक व्रतधारि तणां, कर नवि लेशुं कोय; दानादिक वळी आचरुं, दीन अनाथ जे होय ॥ ७ ॥ जिनशासन पर भावना, करशुं बहु प्रकार; गुरु कहे राजन सांभलो, पालजो चित्त उदार. ॥ ८ ॥ धर्म तत्वनुं रहस्य ए, पाळे कर्म क्षय थाय; पुण्यानुबंधी पुण्य जे, एहथी बहु बंधाय. ॥ ९ ॥ निश्चल थइ आराधजो, मोक्षना सुख होये जाव; प्रणमी नरपति वीनवे, अवसर पामी ताव ॥ १०॥ एणे भव होशे के नहीं, भगवन चारित्र मुज; तव गुरु कहे तुज होयशे, हरख्यो सांभली गुज्ज ॥ ११ ॥

ढाळ २ जी.

॥ संयमथी सुख पामीये ॥ ए देशी ॥

खेचर चक्री एम भणे, विनयें वंदी पाय सुगुरुजी; पाम्यो पराभव संगरे, कांयक बूझ्यो ताय सु०; तुम वयणां अति मीठडां ॥ १२ ॥ तुम वयणे हवे बूझीयो, लेशुं संजम भार सु०; राज्य थकी हुं विरमीओ, जाण्यो असार संसार सु० ॥ तु० १३ ॥ राज्य स्वस्थ करी आवशुं, तुम पासे निरधार सु०; तावत्काल कृपा करी, रहेवुं मुज उपगार सु० ॥ तु० १४ ॥ एम कही गुरुना पय नमी, केइक समकीत धार सु०; देश विरति केइ आदरी, आवे निज आगार सु० ॥ तु० १५ ॥ हवे विद्याधर राजियो, मंत्रीशुं करीय विचार राजनजी; स्नेहथी श्रीजयानंदने, बोलावे अति प्यार रा० ॥ तु० १६ ॥ राज्य तुमे वैताढ्यनुं, मुज जीतिने लीध रा०; ते कारण तुमने हवे, करूं अभिषेक प्रसिद्ध रा० ॥तु० १७ ॥ कहे श्रीजय मुज खप नहीं, निज राज्ये संतोष रा०; आपो निज

सुतने तुमे, योग्य छे ते सुविशेष रा० ॥ तु० १८ ॥ दूर थकी पण तेहनी, रक्षा करशुं नित्य रा०; तुमपरे हित धरशुं सदा, चिंता न करवी चित्त रा० ॥ तु० १९ ॥ खेचरपति कहे सांभलो, तुम खोले छे एह रा०; राज्य तो एहतु मारडुं, एहमां नहीं संदेह रा० ॥ तु० २० ॥ तुमे एहने वली आपज्यो तुम रूचि होये जेह रा०; में पण एहवुं सांभल्युं, सांभलो कहिए तेह रा० ॥ तु० २१ ॥ भरत अर्धना अधिपति, तेम वैताढ्य समेत रा०; ज्ञानीये भाख्युं में सांभल्युं, करूं अभिषेक ते हेत रा० ॥ तु० २२ ॥ प्रार्थना भंग न कीजीये, थाये धर्म अंतराय रा०; मौन करे तव भूपति, तव खेचरपति राय रा० ॥ तु० २३ ॥ थापी मणिसिंहासने, सामग्री सवि युत्त रा०; प-वन वेगादिक खेचरा, कोड्यो गमे संयुत्त रा० ॥ तु० २४ ॥ राज्यभिषेक करे तिहां, महा महोत्सव विस्तार रा०; चक्र वेगादिक पुत्रने, सोंपे सेना भं-डार रा० ॥ तु० २५ ॥ प्रणमे खेट चक्री तदा, तेम सहु खेचरराय रा०; इंद्र रूपांतरे आवीओ, तेम शोभा तस थाय रा० ॥ तु० २६ ॥ करे अठाई महोत्सव वली, संघ भक्ति सुविशाल रा०; पडह अमारि वजावतो, मास लगे खगपाल रा० ॥ तु० २७ ॥ आठ सहस खगराजीआ, राणीयो सोल हजार रा०; सज्ज थयां सहु सामटां, लेवा संजम भार रा० ॥ तु० २८ ॥ शक्र तीर्थंकरनीपरे, ओत्सव श्रीजयानंद रा०; चक्रवेगादिकशुं करे, मंगल स्नान खगेंद रा० ॥ तु० २९ ॥ देव दूष्य पहेरावता, दीपता अति अलंकार रा०; बेठा प्रवर विमानमां दीक्षा उत्सुक परिवार रा० ॥तु०३०॥ चामर छत्र धरावता, चंद्र उज्वल अनुहार रा० कोडथी सुभटशुं नरपति चाले आगल तेणीवार रा० ॥ तु० ३१ ॥ विद्याधरी कोडयो गमे, बेठी चाले विमान रा०; गीत गान करती थकी, देता दीनने दान रा० ॥ तु० ३२ ॥ बंदि बिरुद बोली जते, नाटक नव नव रंग रा०; देवता जय जय रव करे, हर्ष धरी उछरंग रा० ॥ तु० ३३ ॥ वाजे देवनी दुंदुभि, पग पग देता दान; रा० आव्या गुरू चरणेक्रमे, नगर बाहिर उद्यान रा० ॥ तु० ३४ ॥ उतरिआ ते विमानथी, सहु साथे करे लोच रा०; गुरूने एणिपरे

विनवे, छांडी मन संकोच रा० ॥तु० ३५॥ भवसायरथी तारीये, गुरु पण ते-हने ताम रा०; विधिपूर्वक दीक्षा दीये, सहुने गुरू गुण धाम रा० ॥ तु० वास सुगंध गुरु दीये, सुर संघने अभिराम रा०; सहु मली तस मस्तक ठवे, जयजयकार उद्दाम रा० ॥ तु० ३७ ॥ हित शिक्षा सवि संघने, देश-ना दीये गुरुराय रा०; वंदी गुरुने नरपति, वंदे चक्री ऋषिराय रा० ॥ तु० ३८ ॥ नवमे खंडे बीजी कही, पद्मविजय एम ढाळ रा०; ओत्सव रंग वधा-मणां, घर घर मंगळ माल रा० ॥ तु० ३९ ॥ सर्वगाथा ७६

दुहा.

चक्रायुधनें खमावता, नरपति निज अपराध; शेष मुनिश्वरने वली, प्रणमे भक्ति अगाध ॥ १ ॥ सहु निज निज थानक गया, गुरु विचर्या अन्य ठाण; बहु परिवारे परिवर्या, द्विविध शिक्षा दीये दाण ॥ २ ॥ श्री जयानंद नृपति हवे, बहु विद्याधर वृंद; चक्रवेग पवनादिका, सेवे हर्ष अ-मंद ॥ ३ ॥ वैताढ्यने अन्यद्वीपमां, वली वासी वली जेह; अन्य पर्वतना नावीआ, सेवा अर्थे तेह ॥ ४ ॥ सेनाशुं जइ तिहां कणे, लीलाए जय की-ध; एम विद्याधर चक्रिनी, पदवी थई प्रसिद्ध ॥ ५ ॥ सुखमां इम रहेतां थकां गगन वल्लभपुर मांहि; काल केतो एक काढीओ, धरता अंग उत्सांहि ॥६॥

ढाळ ३ जी.

दक्षिण दोहिलो होराज ॥ ए देशी ॥

एक दिन सूतां होराज, रयणी समये होराज, उंघे के जागेरे, भाखे सु-रवर एणि पेरजी; नृप कहे जागुं होराज, तव सुर बोले होराज; गिरि-चूड नामेरे, देव हुं आव्यो तुज घरेजी ॥ ७ ॥ तें प्रतिबोध्यो होराज, इहां आव्यो हो राज, तेहनो हेतुरे सांभल तुजने हुं कहुजी; तापस बोधी होराज, श्रावक कीधा होराज, फरी तुमे नाव्यारे वाट जूए तुमची सहुजी ॥ ८ ॥ हेमप्रभ सूरी होराज, तेहनी वाणी होराज, सांभली मनमांरे, तेह

घणुं वैरागीयाजी; तापस सुंदरी होराज, विघननो हेतु होराज, दीक्षा लेवा रे, सहु इछे चित्त जागीयाजी ॥ ९ ॥ ए प्रतिबध होराज, व्रत न लेवाए होराज; तेणे तिहां आवीरे, निज प्रिया निज पासें करोजी; विघन ते टळशे होराज, सहु व्रत लेशे होराज, विण अपराधेरे नारी वियोग शाने धरोजी ॥ १० ॥ अठम करीने होराज, मुज आराध्यो होराज, ज्ञानीने वचनेरे, जाणीने आव्यो इहांजी; तुमने जणव्युं होराज, गयो एम कहीने होराज, गुण संभारीरे, पत्नीना नृप चिंतवे तिहांजी ॥ ११ ॥ मात पिताने होराज, मळवा मनडुं होराज, तेणे वर खेचररे, तेडी विचार करी हवेजी; चक्री सुतने होराज, चक्रवेगने होराज, उत्तर श्रेणिनोरे, अधिपति करी राज्ये ठवेजी ॥ १२ ॥ बीजा भाइने होराज, उचित ते दीधां होराज, नगर पुरादिकरे, आपी सहु संतोषीयाजी; अधिपति कीधो होराज, दक्षिण श्रेणिनो होराज, पवनवेगनेरे, नरपतिये घणुं पोषीयोजी ॥ १३ ॥ ग्रास पूरवला होराज, सहुने दीधा होराज, केइने दीधारे वलीअ नवा सेवक भणीजी; निष्फळ न होये होराज, कीधी सेवा होराज, गुणनिधि साहिबरे, संभारे ते सहु तणीजी ॥ १४ ॥ विरुद्ध खमावी होराज, योग्य खेचरने होराज, पूछी बहुलुंरे, सैन्य सहित नृप चालीआजी; बेशी विमाने होराज, सवि प्रिया साथे होराज, पवनवेगादिक रायरे, चक्रवेगशुं म्हालीयाजी ॥१५॥ खगपति कोडयो होराज, साथे चाल्या होराज, अनुक्रमे आव्यारे, तापस आश्रम जिहां कणेजी; प्रतिपत्ति करीने हो राज, तापस तोष्या होराज, रोती आश्वासेरे निज प्रियाने धैर्य घणेजी ॥ १६ ॥ हेमप्रभ गुरुजी होराज, ज्ञाने जाणी होराज, व्रतनो अवसररे, अनुग्रह करीने पधारीयाजी; गिरिचूड देव होराज, नरपति मळीने होराज, करता ओत्सवरे बहुविध मनमां धारियाजी ॥ १७ ॥ हेमजट प्रमुख होराज, तापस सघला होराज; लेवे दीक्षारे, शिक्षा गुरुनी चित्त धरेजी; करे प्रशंसा होराज, तापस केरी होराज; करकज जोडीरे, विनय धरी बहु आदरेजी ॥ १८ ॥ मुनिवर प्रणमी होराज, नारिने लेई होराज, लक्ष्मीपुरनेरे, बा-

हिर आव्या ते वहीजी; गगन ते छायुं होराज, विद्याधरशुं होराज; नरपति विजयरे, जाणे शत्रु आव्यो सहीजी ॥ १९ ॥ युद्ध सामग्री होराज, नीकले करीने होराज; विद्याधर दोय तामरे, श्रीजयानंदजी मोकलेजी; प्रणमी भाखे होराज, तुम सुत आया होराज; लक्ष्मी लीलारे, श्रीजयानंदनी को कलेजी ॥ २० ॥ हर्ष आश्चर्य होराज, भूपति पामे होराज; बहुली ऋद्धिरे, पुत्र आगमन सुणी करीजी; उचित ते आपी होराज, करिवरे बेशी होराज; साहमा आवेरे चित्त प्रमोद घणो धरीजी ॥ २१ ॥ उतरे विमानथी होराज, श्रीजयानंद होराज; प्रणमे तातनारे, चरण सरोज सुहंकरुजी; खेचर सहु ए होराज, सहु प्रिया साथे होराज; प्रणमे नृपनेरे, बोलावे वयण मनोहरुजी ॥ २२ ॥ नवमे खंडे होराज, त्रीजी ढाळ होराज; श्रीजयानंदनेरे, रासे पद्मविजय कहीजी; हर्ष मलिआ होराज, सुखमां भलीआ होराज; पुत्र पितायेरे, अंतर प्रीति बहु लहीजी ॥ २३ ॥ सर्वगाथा ९९

दुहा.

शक्र जयंतपरे बिहु, पेठा नयर मोझार; प्रिया सहित माता प्रते, प्रणमे हर्ष अपार ॥ १ ॥ पुत्र पुत्रवधु देखीने, मनमां हर्ष न माय; श्रीजय पूर्वापर प्रिया, बोलावे चित्त लाय ॥ २ ॥ मधुर वय प्रिया सांभलि, धरती अतिशय प्रीति; गौरी गिरीश चंद्रकुमुदिनी, गज रेवानी रीति ॥३॥ श्रीविजयनी परखदा, मांहे अवसर पामि, पवनवेग श्रीजयतणुं, चरित्र कहे अभिरामि ॥ ४ ॥ सांभली चित्तमां चमकिया, परखदने वली ताय; स्तवना करता सहु जना, हैयडे हर्ष न माय ॥ ५ ॥

ढाळ ४ थी.

॥ आबू अचल रळियामणोरे जिन राजे छे ॥ ए देशी ॥

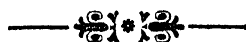
मध्य खंड हवे साधवा, जस गाजे छे, श्रीजयानंद राजान, ठकुराइ छाजे छे; पहेलां पूरव दिश भणी जस०, साथे सामंत प्रधान ॥ ठकु० ६ ॥ सेना

चतुरंगी करी ज०, सहु राजवी कीधा जेर ठ०; पूरव सायरतट लगे ज०, बलवंती जस समशेर ॥ ठ० ७ ॥ वंग कलिंग कालिंगना ज०, देशना जीत्या सहु राय ठ०; पग पग जस थंभ रोपीआ ज०, नाम सांभली नमवा आय ॥ ठ० ८ ॥ महेंद्रनाथ मुख राजिआ ज०, जे कोइनी न माने आण ठ०; जोर करी ते जीतीआ ज०, थाप्या पोते ते ठाण ॥ ठ० ९ ॥ लीधा दंडने भेटणां ज०, हवे कांठे कांठे जाय ठ०; पूगी तांबुली प्रमुखना ज०, वृक्षे शोभित वनराय ॥ ठ० १० ॥ दक्षिण दिश आव्या हवे ज०, कावेर प्रमुख जे देश ठ०; जीती भेटणे लीधलां ज०, मुक्ताफल प्रमुख अशेष ॥ ठ० ११ ॥ जात्य वंता लख्खो गमे ज०, मानुं सूरयना केकाण ठ०; सहस्र गमे गज राजीआ ज०, आपे नृप मानी आण ॥ ठ० १२ ॥ मरिच चंदन ने एलची ज०, सैन्यने पण भोगमां थाय ठ०; मह्य दर्दुर मलयगिरि ज०, ओलंघे श्रीजयराय ॥ ठ० १३ ॥ केरलादिक नृप जीतिने ज०, पश्चिमदिश आव्या जाम ठ०; युद्ध करीने जीतीआं ज०, पारसी प्रमुख नृप ताम ॥ ठ० १४ ॥ मूके प्रणमी भेटणां ज०, जिहां दिनकर तेज घटाय ठ०, अभिनव सूरय देखीने ज०, मानुं पश्चिम समुद्रमां जाय ॥ ठ० १५ ॥ हवे उत्तरदिश साधतो ज०, कांबोज ने हूण जे देश ठ०; युद्ध पराभव बहु लह्या ज०, पण जीत्या सर्व नरेश ॥ ठ० १६ ॥ हय गय सार ते भेटणां ज०, बहु द्रव्य देई लख कोड ठ०;प्रणमी पदकज सेवता ज०, सहु सेवे होडा होड ॥ ठ० १७॥ कैलाश रायने जीतीआ ज०, हिमाचल नग पर्यंत ठ०, दोय खंड दोय पासना ज०, जीत्या ते दंड आपंत ॥ ठ० १८ ॥ त्रण खंडाधिप थइ करी ज०, सहु सैन्य युक्त राजन ठ०, पाछा वली प्रौढोत्सवे ज०, साथे पागीआने परधान ॥ ठ० १९ ॥ निज नगरे आव्या तिहां ज०, सहु विद्याधर नरराय ठ०; करे अभिषेकसु विस्तरे ज०, अर्द्ध चक्रि पदवी थाय ॥ ठ० २० ॥ गुणवंती कन्या घणी ज०, सहस्रोगमे आपे भूप ठ०; परणे ते जयानंदजी ज०, अप्सरा पण जीते रूप ॥ ठ० २१ ॥ राज्यग्रासादिक सर्वने ज०, जेहने योग्य हुंता जेह ठ०; तेहने ते ते आपीआ ज०, थइ प्रस-

अने आणी नेह ॥ ठ० २२ ॥ जेजे जेम परण्या हता ज०, लघु वृद्ध क्रमे कीधी तास ठ०; परिच्छद प्रासादिक सहु ज०, नृप आपे योग्य जे जास ॥ ठ० २३ ॥ चक्रवेगादिक आवीआ ज०, खेचरपतिने सतकार ठ०; देई सहु विसर्जिआ ज०, सहु गया निज राज्यने ठार ॥ ठ० २४ ॥ सेवक पणुं श्रीजयतणुं ज०, धरता जाणी उपगार ठ०; सुख भोगवता स्वर्गनां ज०, नित्य पामे जय जयकार ॥ ठ० २५ ॥ नवमा खंडमांहे कही ज०, ए चोथी ढाळ रसाळ ठ०; पद्मविजय कहे पुण्यथी ज०; नित्य पामे मंगळ माळ ॥ ठ० २६ ॥ सर्वगाथा १२५

दुहा.

प्रिया सहस्रोशुं रमे, पण रतिसुंदरी नार; संभारे नरपति तदा, पण संदेह लगार ॥ १ ॥ गणिका माता कारणे, मूक्यां बहु थयो काल; शील अक्षत केम संभवे, एहवुं हृदये साल ॥ २ ॥ तास परिक्षा कारणे, सुरदत्त अभिधान; रूप कलावंतो घणुं, नृपनो मित्र जुवान ॥ ३ ॥ स्थानक ते विश्वासनुं, रतिसुंदरीने पास, करी परीक्षा लावीये, इम कही मोकल्यो तास ॥ ४ ॥ बहु धन देइ बोलावीओ, पल्यंक बेशी जाय, रत्नपुरे पोहतो वही, उतरीयो शुभ ठाय ॥ ५ ॥

ढाल ५ मी.

धणरा ढोला ॥ ए देशी ॥

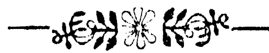
बहुधन देइ परिच्छद कर्योरे, भाडे लीधुं गेह, चित्तना रागी; रतिमाला गृह ढूंकडुंरे, वसीयो घरमां तेह ॥ ६ ॥ चित्तना रागी, आवो आवोरे सयण शुभमित्ता, करिये वात एकांते एक चित्ता; सयण वाते घणुं सुख थाय चि० ॥ ए आंकणी ॥ गणिकाने शील किहां थकीरे, स्वामि करे इहां राग चि०; महोटाने कहो कोण कहेरे, क्षणमां करुं विराग ॥ चि० ७ आ० ॥ भ्रष्ट करुं शीलथी हवेरे, कोइक करीने उपाय चि०, दाशी रतिमाला तणीरे,

एकांते बोलाय ॥ चि० ८ आ० ॥ धन आपीने वश करीरे, पूछे एणिपरे वात चि०; एहने घर नवि देखीयेरे, कोइ पुरुष आयात ॥ चि० ९ आ० ॥ शुं कारण तेहनुं कहोरे, दासी बोले ताम चि०; रीतसुंदरीने परणीओरे, श्रीविलास जस नाम ॥ जि० १० आ० ॥ आठ नगर नृपे आपीआंरे, ते दीधा निजनार चि०; केटलो काल भोग भोगवी रे, तीर्थ नमन मिषकार ॥ चि० ११ आ० ॥ किहांए गयो ते नावीओरे, खबर न लाधी कांय चि०; रतिसुंदरी पासे रहीरे, रतिमाला निजमाय ॥ चि० १२ आ० ॥ संभारे निस निज कलारे, नहीं इहां पुरुष प्रवेश चि०; सूरदत्त सुणी चमकिआरे, अहो किम शील कुल वेश ॥ चि० १३ आ० ॥ मधुर स्वरे निशि गायतोरे, काम दीपन जेणे थाय चि०; चतुराई घणी केलवेरे, बेशी गोखने ठाय ॥ चि० १४ आ० ॥ फल पत्रादिक शुभ करी रे, जेह अपूरव होय चि० नित्य दाशी करे मोकलेरे, प्रीति करणने सोय ॥ चि० १५ आ० ॥ रति सुंदरी पण सविलीयेरे, देखी ते संस्कार चि०; तेह कलाथी चमकतीरे, आप कला भंडार ॥ चि० १६ आ० ॥ एक दिन दाशीने पूछतोरे, सांभली माहरां गीत चि०; रीझेछे तुज स्वामिनीरे, के नवि रीझे चित्त ॥ चि० १७ आ० ॥ दाशी कहे रीझे खरीरे, पण नवि स्तवती तेह चि०; देव गुरू विण केम स्तवेरे, सती शिरोमणि जेह ॥ चि० १८ आ० ॥ श्रृंगार रस मय ताहरुरे, छे सुंदर गीत गान चि०; पण तेहने चित्त नवि गमेरे, नवि मांडे तेह कान ॥ चि० १९ आ० ॥ सूरदत्त कहे कामिनीरे, तुज स्वामिनी मुज प्रेम चि०; कोय उपायथी कीजीएरे, सा कहे करीए केम ॥ चि० २० आ० ॥ एह सतीना स्वप्नमांरे, परनर उपर राग चि०; लेश मात्र आवे नहींरे, तेणे नवि आवे लाग चि० २१ आ० ॥ सूरदत्त कहे सांभलोरे, लेइ जाओ मुज तत्थ चि०; सा कहे कोइ नर तिहां कणेरे, पेशी शके नहीं जत्थ ॥ चि० २२ आ० ॥ तिहां केम लेइ जाउं तनेरे, सांभलो मौन कराय चि०; दाशी गइ निज थानकेरे, चिंतवे अन्य उपाय ॥ चि० २३ आ० ॥ संभारतां तस सांभर्युरे, श्रीजये औषधी दीध चि०; रूप करी नारी तणुंरे, जाउं वंछित

सिद्ध ॥ चि० २४ आ० ॥ एक दिन दाशीने कहेरे, तीरथे जाशुं काल चि०; गगन गामिनी विद्या थकीरे, जिनवर नमशुं भाल ॥ चि० २५ आ० ॥ मुज सम रूप कलायछेरे, मधुर स्वरे करे गान चि०; मूकी जाशुं मुज प्रियारे, सस्नेही इण थान ॥ चि० २६ आ० ॥ पगबंधन पंथे होएरे, तेणे नवि लेउं संग चि०; नित्य आवी तुमें तेहशुंरे, रमज्यो करज्यो रंग ॥ चि० २७ आ० ॥ पांचमी नवमा खंडमांरे, पद्मविजय कही ढाल चि०; सांभलो श्रोताजन सवेरे, आगल वात रसाल ॥ चि० २८ आ० ॥ सर्व गाथा १५३

दुहा.

दाशी हा कही घर गइ, तेणे कर्युं नारी रूपः औषधी बल अति आकरु, जाण्युं न जाय सरूप ॥ १ ॥ निजथानक मधुर स्वरे, गावे गीत रसाल; दासी पण नित्य आवती, आप वचन संभाल ॥ २ ॥ नित्य विनोद करे तेहशुं, दिवसे गमावे काल; जैन गीत रजनी समे, गावे गुण सुरसाल ॥ ३ ॥ रीझी लहे ते सांभली, रतिसुंदरी धरी प्यार; पूछे दाशीने तदा, कोण ए गावे नार ॥ ४ ॥ भरता परदेशे गयो, धनवंती ए नार; आतम रमाडे आपणो, गीत गान करे सार ॥ ५ ॥ अधिको कांय जाणुं नहीं, एहवुं कहेती जाम; रतिसुंदरी तव एम कहे, तेडो एहने आम ॥ ६ ॥

ढाल ६ ठी.

देवानंद नरिंदनोरे, जिन रंजना लाल ॥ ए देशी ॥

माया स्त्री तेडी हवेरे मनमोहना लाल, आवी करे परणामरे चित्त सोहना लाल; दाशीये दीधे आसनरे मन०, बेठी सुख आरामरे ॥ चि० ७ ॥ दुक्कर ठाम जेपामवुंरे म०, ते पामी हरखंतरे चि०; रूप देखी विस्मय लहीरे म०, कंदर्पमय एकांतरे ॥ चि० ८ ॥ चातुर चित्तथी गोपवीरे म०, नवि परकासे विकाररे चि०; आदर करी रतिसुंदरीरे म०, पूछे कुशल खेम साररे ॥ चि० ९ ॥ रतिसुंदरी पूछे हवेरे म०, कहो तुम जेह स्वरूपरे

चि०; बहेनी कोण तुम किहां रहोरे म०, किहां परण्या अनुरूपरे ॥ चि० १० ॥ सकल करो ते वारतारे म०, ते कहे सांभलो वातरे चि०; राजकुमरीछुं वालहीरे म०, परण्यो विद्याधर जातरे ॥ चि० ११ ॥ लीलाए इहां रहेतां थकांरे म०, देतो अढलक दानरे चि०; मुजथुं राति सुख भोगवेरे म०, काढे काल अमानरे ॥ चि० १२ ॥ आवुं तीरथ वांदीनेरे म०, गयो मुज मूकी एथरे चि०; द्रव्य घणुं मूकी करीरे म०, नवि जाणुं गया केथरे॥ चि० १३ ॥ पूर्वे परदेशी इहांरे म०, वसतो थो एणे गेहरे चि०; तह गयो तव अमे रह्यांरे म०, मुकी मूज अति स्नेहरे ॥ चि० १४ ॥ द्रव्य घणुं विलसुं तेणेरे म०, सुखिणी बहु परिवाररे चि०; शील पालुं थिर चित्तथीरे म०, वाट जोउं भरताररे ॥ चि० १५ ॥ वात सुणी रीझी घणुंरे म०, साधर्मिणी तम जाणिरे चि०; आपणे सखिपणुं जाणज्योरे म०, नित्य आववुं एणे ठाणरे ॥ चि० १६ ॥ कथा वार्त्तादिक कही तुमेरे म०, मुज मन करवो प्रमोदरे चि०; माया स्त्री हवे नित्य करेरे म०, गमनागमन विनोदरे ॥चि० १७ ॥ निज घर नर रूपे रहेरे चि०; संभारे क्षण क्षण मनेरे म०, पडिओ कंदर्प कूपरे ॥ चि० १८॥ पुरुषपणे परवश थयोरे म०, चिंतवे चित्त मझाररे चि०; अहो एकवार संगम लहुंरे म०, तो सुख पामुं अपाररे ॥ चि० १९॥ तेणे तस: अरथीं थइ करीरे म०, तस घर चिरकालरे चि०; विविध कला कौतुक करीरे म०, रीझवे प्रेमविशालरे ॥ चि० २० ॥ धरम कथा पण बहु करेरे म०, काम कथा विचे थायरे चि०; जेम तेम वशकरे तेहनोरे म०, तेम करे जोई अभिप्रायरे ॥ चि० २१ ॥ क्षीर आहारमां जेम हायरे म०, भेग कदन्ननो अंशरे चि०; पण पुण्य पुष्टि करे घणीरे म०, तेणे करती परशंसरे ॥ चि० २२ ॥ हलूए हलूए वधारतीरे म०, काम कथा अभिरामरे चि० जेम जेम रुचि वधे तेहनीरे म०, तेम तेम करे कथा कामरे ॥ चि० २३ ॥ जेम जेम प्रीतिवंती थईरे म०; रतिसुंदरी धरी प्रेमरे चि०; परवडे वचने तेहनेरे म०, रीझवे तस मन तेमरे ॥ चि० २४ ॥ छट्ठी नवमा खंडमांरे म०, पद्म विजय कही ढालरे चि०; शीलवंती रतिसुंदरीरे म०, पामशे मंगलमालरे

॥ चि० २५ ॥ सर्वगाथा १७८.

दुहा.

एक दिन कारमी स्त्री कहे, यौवन फोकट जाय; वन वल्लीपरे भोग विणु तुजने केम सोहाय ॥ १ ॥ काम क्रीडा वन यौवनं, तरूणने नंदन वन्न, रुप नहीं तुज सारिखु, विश्वमां मोहे मन्न ॥ २ ॥ तुज तनु दीप शिखापरे, तरुणनां हृदय पतंग; रमणिक सहज स्वभावथी, सघलां ताहरा अंग ॥ ३ ॥ सामग्री सवि पामीने, सघली निज आधीन; सफली ते केम नवि करे, रहे जेम दुखणी दीन ॥ ४ ॥ सफली पति संगे होये, तस नवि मालम कांय; खबर न जीवे के मूओ, तेणे पति नवीन कराय ॥ ५ ॥यतः नष्टेमृतेप्रव्रजिते, क्लिबेच पतिते पतौ; पंचस्वापत्सुनारीणां, पतिरन्यो विधीयते ॥ १ ॥ एहवां शास्त्रनां वचनथी, अपयश पण नवि थाय; कुल स्त्रीने दूषण नहीं, तुजथी छानुं न कांय ॥६॥ वली गणिकानी तुं सुता, तुजने बाधा न कोय; नवो भरता तेणे कीजीये, शुं बहु कीधे होय ॥ ७ ॥

ढाळ ७ मी.

॥ रामपुरा बाजारमां ॥ ए देशी ॥

एहवां वयण सुणी करी, पीडा लही चित्त अत्यंत मेरेलाल; हृदय शस्त्रे जेम कापीयुं, तेहने धिक्कार करंत ॥ मे० ८ ॥ सतीरे शिरोमणी एम लहो ॥ ए आंकणी ॥ माया स्त्री तव बोलती, में ताहरी परीक्षा काम मे०; सतीपणु तुज निरखवा, हुं बोली तुजने आम ॥मे०९स०॥हुं तारी दुशमन नहीं, मुज वचने उपनो खेद मे०; सखीपणाथी ते खमो, हुं समजी तुमचो भेद ॥ मे० १० स० ॥ एवे मधुरे वयणथी, रतिसुंदरीने करी शांत मे०; रतिसुंदरी पण खामती, वली तिम हिज थइ निभ्रांत ॥ मे० ११ स० ॥ पूर्वपरे वली गावती, कहेती पुण्यनां आख्यान मे०; विचविच काम कथा करे, वली कामनां करे गीत गान ॥ मे० १२ स० ॥ निजमंदिर नररूपथी, राणी

चित्त सरल स्वभाव मे०; आवर्जन करवा भणी, उजमाल थयो लही दाव ॥ मे० १३ स० ॥ अपूरव वस्तु मोकले, वली मोहननां गीतं गाय मे०; कामे अंतर पीडीओ, धर्म बुद्धि नाठी ते जाय ॥ मे० १४ स० ॥ अंग छबि श्यामल थई, रतिसुंदरीने नित्य ध्याय मे०; भूख तरष गइ वेगली, स्वामि द्रोह पण न गणाय ॥ मे० १५ स० ॥ निद्रा नावे रातिमां, राणीनो वांछे योग मे०; आय उपाय घणा करे, पण न मले तेहशुं भोग ॥ मे० १६ स० ॥ किमहीक आकार अंगिते, रतिसुंदरी समजी चित्त मे०; शुद्ध हृदयथी चिंतवे, एतो थाय छे छल नित्य ॥ मे० १७ स० ॥ ए स्त्री जेहवुं गाय छे, गातो नर पूर्वे एम मे०; पाडोसी रहेतो थको, ए वात हशे कहो केम ॥मे० १८ स० ॥ मुज देखी एहने वधे, अंगे केम काम विकार मे०; स्वर गति चेष्टा अंगनी, लक्षण पण नर आकार ॥ मे० १९ स० ॥ नारि रूपे एह देखीए, पण नारी नहीं निरधार मे०; काइंक कारक पामीने, थयो पुरुष ते माया नार ॥ मे० २० स० ॥ दुराचारी कोइ देखीए, कामातुर पुरुष निदान मे०; करवा शीलनी खंडना, आव्यो मुज करतो तान ॥ मे० २१ स०॥ एहवे आचारे करी,अपराधी माहारो एह मे०; निग्रह करवो एहनो, में अवसर पामी तेह ॥ मे० २२ स० ॥ सतिय शिरोमणी एणिपरे, चित्तमांहि धारी विचार मे०; तेहशुं वात विनोदनी, करे पूरव परे ते उदार ॥ मे० २३ स० ॥ एक दिन तेहशुं गोठडी, करता आलाप संताप मे०; लाज मूकीने बोलती, शणगार रसे चित्त पाप ॥ मे० २४ स० ॥ काम कथा वीस्तारती, उत्तम मारग करी दूर मे०; सांभली बाह्यथी रीजती, रतिसुंदरी आणंद पूर ॥ मे० २५ स० ॥ कहे रे सखि मुजने वालही, मीठी लागे तुज वाण मे०; तुज वयणे मुज चित्त चल्युं, रति सुख भोगवुं सुख खाण ॥ मे० २६ स० ॥ पण एटुं जे खाइए, लालच मीठाइनी होय मे०; करीये अकारय पण तथा, तेहवो संयोग मले कोय ॥ मे० २७ स० ॥ तेहवो तरूण कोइ नर मले, गुणवंत अद्‌भूत आकार मे०; पंडित सर्व कला निधि, लक्षणने रूप भंडार ॥ मे० २८ स० ॥ प्राणदीये प्रियाने वली, एहवो धरे प्रेम

विशाल मे०; एहवो भर्त्ता कीजीए, रमीए वली रंग रसाल ॥ मे० २९ स०॥ सातमी नवमा खंडमां, कही पद्मविजय वरढाल मे०; राखे शीलकंणी परे, ते सांभलो वात रसाल ॥ मे० ३० स० ॥ सर्व गाथा २०९

दुहा.

रति सुंदरीना वयण ते, सांभली हर्ष न माय; माया स्त्री कहे सांभलो, उत्तम कहु उपाय ॥ १ ॥ रूप कलाथी आगलो, छे माहरो भरतार; रूपे पूरंदर सारिखो, धनद परे दातार ॥ २ ॥ स्नेह धरे तुज उपरे, तेडो तुमारी पास; इच्छा पूरण कीजीए, बेहुनी फलशे आश ॥ ३ ॥ यतःपतिव्रताःस्त्रियःपत्यु रनुकुलो स्थिराशयाः, प्रियमेवाचरंत्युच्चै रुच्चरंते चचारुता ॥ १ ॥ पतिव्रता पणे मुजने, शोकनी अरूची न थाय; तेणे तुज जेहवो होय ते, प्रगट करो अभिप्राय ॥ ४ ॥ जइने मुजपति मोकलुं, राणि बोले ताम; सर्व वीडंबना सारिखुं, जीहां नहिं प्राप्ति दाम ॥ ५ ॥

ढाळ ८ मी.

छेडोनाजी ॥ ए देशी ॥

मुज भरतारने धन छे बहुलुं, जोइए ते तुमे मागो; भोग सामग्री जगमां जोतां, नावे कोडिमे भागो॥६॥जूओ तुमे ख्यालो, सतीआनो प्रपंच सुणीने चित्त पखालो, एम जाणी तुमे भवि जीव के शील ते पालो, दुलहो नरभव तुमे पामीने अजुआलो ॥ ए आंकणी ॥ मोकलुं जे मागो ते तुमने, भोग लाभ वली थाशे; काम पीडा मुज पतिनी टलशे, बेहुना दुखडां जाशे ॥ जू० ७ ॥ राणी कहे जो देवा शक्ति, तो आपो धन कोडी; जो विश्वास न आवे तुमने, तो दीयो मुज अर्ध कोडी ॥ जू० ८ ॥ अर्ध कोडी आवे तव लावे, सांभली प्रमुदित थाय; अंगीकार करीने निजघर, माया स्त्री हवे जाय॥ जू० ९ ॥ कामवशे करी कांय न देखे, रात दिवस जे अंध; अंधथकी कामांध ते अधिको, नावे शीलनी गंध ॥ जू० १० ॥ यतः दि-

वा पश्यति नो घुकः काको नक्तं न पश्यति, अपूर्वःकोपि कामांधो दिवा नक्तं न पश्यति ॥ १ ॥ पूर्वढाळः ॥ अर्ध कोडी निज दाशी हाथे, मोकल्युं पूरव दिन्न; संकेतित दिवसे नररूपे, अर्धे कोडी लइ धन्न ॥ जू० ११ ॥ रतन गांठडी लेई उभो, राणीने दरबार; मणि कंचन आभूषण पहेरी, वली बहु करी शणगार ॥ जू० १२ ॥ वस्त्रादिकनो आडंबर बहु, देखे किंकरी जाम; जइने संभलावे राणीने, दासी दोडी ताम ॥ जू० १३ ॥ द्वार मांहे तेडी बेसार्यो, चित्रशालामांहे तेह; अरध कोडी दासीने हाथे, वली मोकलतो जेह ॥ जू० १४ ॥ पूर्व पछेनां भेलां करती, रतिसुंदरी ते राणी; तेजवंत बहु रत्न देखीने, चित्तमां चिंतवे शाणी ॥ जू० १५ ॥ हर्ष लहे विस्मय कांय पामी, त्रास रहित ते देखी; अहो अपूरव एह रतन छे, पूर्व समान गवेखी ॥ जू० १६ ॥ मुज भरतारनां रत्न सरिखां, वृत्तादिक आकार; रक्तादिक वर्णे वली तेहनो, दीसे छे विस्तार ॥ जू० १७ ॥ मानुं सूर्यमंडलथी आयां, स्निग्धादिक गुण सार; संख्यातित स्वामी घर दीठां, तेहज ए निरधार ॥ जू० १८ ॥ जाणुं मुज पतिए मोकलीओ, बहु आपीने रत्न, मुज देखी चल चित्त थयो ए, तेणे ए करतो यत्न ॥ जू० १९ ॥ दुर्मति स्वामिद्रोही पातकी, नरकनो जावणहार; पण मूरख नवि जाणे एटलुं, अगम्य होये सती नार ॥ जू० २० ॥ तेहमां पण नवि सामुं जोइये, जे होय नृपनी राणी; तास गमननी वात तो दूरे, जे माता समजाणी जू० २१ ॥ यंतः ॥ राजपत्नी१ गुरोःपत्नी२ पत्नीचसुहृदस्तथा३ पत्नीमाता४ स्वमाताच५ पंचैता मातरःस्मृताः ॥ १ ॥ पूर्वढालः ॥ त्रिविध सती उपर ए माया, करतो पण उवेखुं; पण पुरुषाधम निज स्वामिनो, द्रोही पणे ए देखुं ॥ जू० २२ ॥ अम दंपतीनो ए अपराधी, नवि करीये विश्वास; निर्लज्ज दुष्ट बुद्धि सकषायी, बोले मरखा भाष ॥ जू० २३ ॥ यतः अंतर्दुष्टधियःपापाः, कृपा मुक्ताःगतत्रपाः ॥ सततंकोपनाःकेपि, व्रतलोपेप्यभीरवः ॥ १ ॥ गर्त्ताशूकरवन्नित्यं, निःशूकाःकामलालसाः ॥ सकपायामृषावाद, विदुराःसदुरोदराः ॥ २ ॥ व्यंसकाव्यसनव्यास, रसिकाविकथारसाः ॥ विरसाशुद्धधर्मेषु, नि-

गुणाःस्वार्थवल्लभाः॥ ३ ॥लुब्धाःक्षुब्धाःशठाःकुंठाः,परोपकृतिकर्मसु॥दुराचाराश्चदुर्वाचः,प्रपंचपटवःस्त्रियः॥ ४ ॥ इत्याद्यशेषदुर्दोष,दुर्दशादूषितात्मनां॥अधमाधमशीलाना,मपि नो संगतिःशुभाः॥ ५ ॥ ॥ पूर्वढाळः ॥ धर्मे वर्जित काम अंध ए, सती स्वरुप न जाणे; प्राणांते पण शील न लोपे, महासती जेह वखाणे ॥जू० २४॥ फरस न सहे कोई अन्य पुरुषनो, जेम अग्निनी ज्वाला, असतीपणुं नवि तेह आचरे, मरण करे पण बाला ॥ जू० २५ ॥ कुलस्त्री स्वप्ने पण निज मेलुं, शील न करे कोई काले; कुलने रतन दीपपरे रूडी, तेह सती अजुआले ॥ जू० २६ ॥ बलात्कारथी नर सुरपति पण, शील सतीनुं न लोपे; जो लोपवा जाये तो तेहने, बाली भस्म करे कोपे ॥ जू० २७ ॥ केसरी खंध केश अहि मस्तक, मणि वाघण पय जाणो, चमरी पूंछ लेवा कोण समरथ, जो पण होये अति शाणो ॥ जू० २८ ॥ जीवंतां शील सतीनुं न भागे, तेणे ए मूरख माथे; शील माणिक मुज हरवा आव्यो,सती शिरोमणि साथे ॥ जू० २९ ॥ धन्य ए रतिसुंदरी शीलवंती, नाम लीधे अघ जाय; नवमे खंडे आठमी ढाळे, पद्मविजय गवराय ॥ जू० ३० ॥ सर्व गाथा २३८.

दुहा.

लकुट प्रहार विना नही, शुद्ध बाजरी जवार; तेम शिक्षा विण नवि रहे, घरमां जे होय नार ॥ १ ॥ मूर्ख चपेटा विण नही, सहेजे पाधरो होय; तेम शिक्षा देवी खरी, एहमां पाप न कोय ॥ २ ॥ जेम दुर्ध्याननुं फळ लहे, एणिपरे करी विचार; दासीने तेडी कहे, सांभल मुज प्रकार ॥ ३ ॥ सुपने पण वांछुं नहीं, ए पापीनो संग; पेसवा दियो अग्रद्वारमां, ते पण वित्त प्रसंग ॥ ४ ॥ जइ कहो अमची स्वामिनी, स्नान करी शणगार; थइ तैयार बोलावशे, जाणो हृदय मझार ॥ ५ ॥ ए मणिमय पल्यंकछे, रतिसुंदरिये दीध; तिहां लगे रहो तुमे इहां किणे, जाणो वंछित सिद्ध ॥६॥

ढाळ ९ मी.

प्यारे मोकुं ले चलो ॥ ए देशी ॥

रतिसुंदरीए मोकल्युं, ल्यो ए सुगंधि तंबोल हो; नाना द्रव्यशुं भेलि..., मुख थाये रंगचोल हो ॥ प्या० ७ ॥ प्यारे तोकुं ले चलुं, ले चलुंगी मुज साथहो प्या० ॥ ए आंकणी ॥ इत्यादिक वचने करी, उपजावी सुखशात हो; मुज पासे आवो तुमे, भाखो मुज अवदातहो ॥ प्या० ८ ॥ ते करी आवी सवे कह्युं, पण तंबोळमां तामहो; तरष लागे घणी जेहथी, एहवा द्रव्य अभिरामहो ॥ प्या० ९ ॥ सुखमां रहे रतिसुंदरी, पल्यंक उपर खासहो; शूरदत्तनी सेवा करे, दासीओ विनय विलासहो ॥ प्या० १० ॥ बहु उपचार करे वली, पाद पखाले तासहो; मणिपर्यंक ...ी तूलिका, शयन करे सुखवासहो ॥ प्या० ११ ॥ स्वर्गना सुख भोगवुंअछुं, एम माने मन मांहिहो; देवांगना सम दासीओ, देखी मन उत्साहिहो ॥ प्या० १२ ॥ कथा वार्त्ता करतां थकां, उपजे अंतर प्रीतिहो; सर्व स्वादथी शिरोमणि, तंबोलनी भली रीतिहो ॥ प्या० १३ ॥ वारंवार आस्वादता, विषय तृष्णा परे तासहो; तंबोलना परभावथी, लागी अतिय पिपासहो ॥ प्या० १४ ॥ पाणी मागे ते हवे, दासीओ गइ घरमांहिहो; निज स्वामिनीने वीनवे, स्वामि तरष अथाहहो ॥ प्या० १५ ॥ स्वामिनी कहे सुणो किंकरी, मदकारी सुरा सारहो; आपणा घरमां तैयारछे, द्रव्य अनेक प्रकारहो ॥ प्या० १६ ॥ वासितने महा पराक्रमां, स्वादवंत घणु तेहहो; साकर द्राख जलथां घणु, मधुर पणानो गेहहो ॥ प्या० १७ ॥ शीतल निर्मल तेहछे, द्रव्य सुगंध सुवासहो; जलथानके पाओ तुमे, वात म करशो तासहो ॥प्या० १८ ॥ स्वामिनी आणा शिरे करे, स्वादुजल भ्रमकारहो; पाइ तेणे वधतो थयो, काम इच्छानो विकारहो ॥ प्या० १९ ॥ लोचन मीचाइ गयां, आसव नीरनो भेदहो; कनक भाजने समज्यो नहीं, वलीय पिपासानो खेदहो ॥ प्या० २० ॥ पान करी सूतो ढोलीये, पापी मन आराम हो; क्षणमां घूमायो घणुं,

शबपरे पडीयो ठामरे ॥ प्या० २१ ॥ नवि हाले चाले किमे, साप डस्यो होय जेम हो; मूर्छाणो पीडा लहे, मानु जमे दीठो नेमहो ॥ प्या० २२ ॥ दीर्घ निंद्रानी बेनडी, आवी निंद्रा तामहो; मृतक समो जाणी करी, शंका रहित थइ जामहो ॥ प्या० २३ ॥ शोधे अंग शूरदत्तनुं, देखे तव शिर मांहेहो; वेणी मांहि गोपवी जिके, औषधी दीठी त्यांहिहो ॥ प्या० २४ ॥ हर्षथी दाशीओ लेइने, आवे स्वामिनीनी पास हो; आपे रतिसुंदरी करे, ते पण लहे उल्लास हो ॥ प्या० २५ ॥ जोई जोईने ओलखी, विस्मय पामी चित्त हो; वदन कमळ विकस्वर थयुं, हृदये धरे जेम वित्त हो ॥ प्या० २६॥ दिव्य औषधी ए पति तणी, महा प्रभावनुं धाम हो; माया मंदिर माहरी, मातने शिक्षा काम हो ॥ प्या० २७ ॥ मुज पतिये शूकरी करी, ते एहने परभाव हो; लांबी पोहली पण तेहवी, वर्ण प्रमुख सवि भाव हो ॥ प्या० २८ ॥ निश्चय हुं तेहज लहुं, नहींतो ए दुराचार हो; नारि रूप ए केम करे, दुष्ट आशय निरधार हो ॥ प्या० २९ ॥ पर नर नवि पेशी शके, कोइ मुज आवास हो; तिहां ए आव्यो पापीओ, औषधी धरी निज पास हो ॥ प्या० ३० ॥ केम एहने कर ए चढी, विस्मय लहुं बहु एह हो; अथवा स्वामीये दीधली, जाणशुं आगल तेह हो ॥ प्या० ३१ ॥ नवमी नवमा खंडमां, पद्मविजय कही ढाळ हो; शीले मन वंछित फले, शीले मंगळमाल हो ॥ प्या० ३२ ॥ सर्वगाथा २७१.

दुहा.

जेम कहेशुं तेम भाखशे, बीजो नही विचार; पण औषधी परभावथी, करुं मर्कट आकार ॥ १ ॥ बीहीक देखाडी भलीपरे, शिक्षा देइश सार; रतिसुंदरीये चित्तमां, एह कर्यो निरधार ॥२॥ दाशीने परशंसती, भलुं कीधुं ते काम; आपी औषधी लावीने, एह पासेथी आम ॥ ३ ॥ धन्य पुन्य विनीत तुमे, कीधा गुणनी जाण; तुमे स्वामिनी भगती घणुं, केतां करुं वखाण ॥ ४ ॥ उपजाव्यो आनंद बहु, वयण कही रसाल; सूतां सुख निद्रा थकी,

राति गमाड्यो काल ॥ ५ ॥ ब्राह्म मुहूर्त्त उठी करी, आवश्यक दोय प्रकार; करीने चेटीने कहे, लावो ए गेह मझार ॥ ६ ॥ ते पण लावी ततक्षणे, उठाडी तेणीवार; जवनी अंतर पोते रही, बोले वयण उदार ॥ ७ ॥

ढाळ १० मी.

॥ पारधीआनी ढाळ स्वामि स्वयंप्रभ सुंदररे ए देशी ॥

कामे अंध प्रमादीओरे, हर्ष लहे असंतरे परवशीओ; मुजने राणी मलि हवेरे, एम घूर्णित राचंतरे ॥सुख रशीओ० ८ ॥ औषधी शिर थापी करीरे, मरकट कीधो तासरे प०; लोह सांकल दाशी कनेरे, मंगावे सुविलासरे ॥ सु० ९ ॥ परस्त्री लंपटने गलेरे, घाली जकड्यो तेहरे प०; माया खरी पापी लहीरे, आवी कोपने गेहरे ॥ सु० १० ॥ वारंवार संभारतीरे, ताडना करे अपाररे प०; नित्य नचावे तेहनेरे, वचन कहे तेणीवाररे ॥ सु० ११॥ अग्निमां नाखुं तुजनेरे, रे पापी शिरदाररे प०; दासी पासे बीहवरावतीरे, नित्य प्रसे वारंवाररे ॥ सु० १२ ॥ स्वामी द्रोही पापीयारे, रे दुर्मद दुराचाररे प०; परस्त्रीनी इच्छा तणुंरे, फळ भोगव ए लगाररे ॥ सु० १३ ॥ द्रोहमां स्वामी द्रोहनुंरे, पापनुं फळ कहे कोणरे प०; वली परस्त्रीना भोगनीरे, इच्छामां नहीं ऊणरे ॥ सु० १४ ॥ तास विपाक फळ कोण कहेरे, समरथ वली वाचालरे प०; विषय आशा पाशे नड्यारे, दुख पामे असरालरे ॥ सु० १५ ॥ जन्म अनंत मरण लहेरे, नरकादिक लहे प्रायरे प०; तेहनां दुख केवली लहेरे, पण मुखथी न कहायरे ॥ सु० १६ ॥ यतः ॥ सल्लं कामविषंकामा कामाआसीविषोवमा कामापथेमाणा अकामा जंति दुग्गइ ॥ १ ॥ पूर्वढाळः ॥ विषने विषयमां अंतरोरे, भाख्यो छे अति जेणरे प०; एक मारे खाधुं थकुंरे, एक संभारे तेणरे ॥ सु० १७ ॥ यतः ॥ विषस्य विषयस्यैव दुरमसंतमंतरं उपभुक्तंविषंहंति विषयाःस्मरणादपि ॥ २ ॥ पूर्वढाळः ॥ तज परस्त्री वांछा हवेरे, जो सुख चाहे अंगरे प०; नहींतो इह भव

परभवेरे, दुख पामीश एकंगरे ॥ सु० १८ ॥ इत्यादिक उपदेशथीरे, हित करती अविशेषरे प०; सज्जन पीडया रस दिएरे, शेलडीपरे सुविशेषरे ॥ सु० १९ ॥ सांभली राणी देशनारे, गर्हित निज आचाररे प०; निज आतम बहु शोचतोरे, निंदा करे अपाररे ॥ सु० २० ॥ मार खाए आंसु झरेरे, दीन वदने कहे वातरे प०; में तुज गुन्हो बहु कर्योरे, मूक मूक हवे मातरे ॥ सु० २१ ॥ राणी कहे दुखमां पडयोरे, बोले हमणां एमरे प०; पण त पापनां फळ कहोरे, छूटकवारो केमरे ॥ सु० २२ ॥ सहेवुं दुख नरकादिकेरे, भव अनंत लगे प्रायरे प०; पाप इच्छानी वानगीरे, एणे भव तुजने आयरे ॥ सु० २४ ॥ जेहवुं बांध्युं तेहवुंरे, भोगवीये निरधाररे प०; धान्य वाविए जेहवुंरे, लणीए तेह प्रकाररे ॥ सु० २५ ॥ कीधुं भोगवीये सवेरे, शुभ के अशुभ जे कर्मरे प०; विण भोगवे नवि छूटीयेरे, ए जिनशासन मर्मरे ॥ सु० २६ ॥ यतः ॥ परशास्त्रेपि ॥ कृतकर्मक्षयोनास्ति कल्पकोटिशतैरपि॥ अवश्यमेवभोक्तव्यं ॥ कृतकर्मशुभाशुभं ॥ १ ॥ पूर्वढाळः ॥ वारंवार एम सांभलीरे, राणीनो उपदेशरे प०; मारने बीहीक वली लहीरे, पाम्यो बोध विशेषरे ॥ सु० २७ ॥ दुर्मन मूकीने हवेरे, दीन वदनने नयणरे प०; विनय थकी चेष्टा करीरे, पद प्रणमे अधोवयणरे ॥ सु० २८ ॥ फरी फरीने ते खमावतोरे, परस्त्री नियम करंतरे प०; अंगित आकारे करीरे, राणी तेह लहंतरे ॥ सु० २९ ॥ सरल दयावंती घणीरे, सती शिरोमणी तेहरे प०; मूकावे दाशी कनेरे, बंध सांकल दृढ जेहरे ॥ सु० ३० ॥ पूर्वरूप नर कीधलोरे, औषधी लेई साररे प०; जीवतो पण अणजीवतोरे, अल्प अन्न दिए आहाररे ॥ सु० ३१ ॥ दसमी नवमा खंडमांरे, पद्मविजय कही ढाळरे प०; दुर्जन सज्जन संगथीरे, पामे मंगळमालरे ॥ सु० ३२ ॥ सर्वगाथा ३०१

दुहा.

एक दिन राणी तेहने, दाशी पासे तास; दृढ बंधन बंधाविने. अग्नि लावी पास ॥ १ ॥ लोह शिलीउन्ही करी, श्रीजयानंदनो दास; नाम लि-

खावे भालमां, पामे दुखनी राश ॥ २ ॥ निर्भ्रंछे वली बहुपरे, कडवी दुःसहवाण; अशुभनां फल संभलावीने, निश्चल करे सुजाण ॥ ३ ॥ परस्त्री नियम ते आपिने, मूक्यो ते नर जाम; बंध छोडी स्वस्थज करी, परियची नाखी ताम ॥ ४ ॥ परनर मुख जोवुं नहीं, परियची अंतर तेह; बेसारी पूछे इशुं, तुं कोण आव्यो केह ॥ ५ ॥ किहांनो वासी किहां थकी, शो कारय उद्देश; साचुं कहे धुरथी सवे, केम कीधो एम वेश ॥ ६ ॥

ढाळ ११ मी.

॥ जंबू कुमर वैरागीयोरे, मात पिता प्रते भासेरे ॥ ए देशी ॥

एह प्रश्ने मन हरखतोरे, कृतारथ निज मानेरे; वात यथारथ दाखवुं रे, सांभलो थिर थई कानेरे ॥ ७ ॥ मोरी मातजीरे, सांभलो वात हमारीरे; तुम वातजीरे, अमृतथी अति प्यारीरे ॥ ए आंकणी ॥ विजयपुरे पुरंदर समोरे; श्री विजयराजनो पूतरे; राय सहस्र सेवि जतोरे, देवता जेम पुरु हूतरे ॥ मो० ८ ॥ श्रीश्री जयानंद नरपतिरे, सूर्य अपूरव सरिखोरे, मृदु करथी विकस्वर करेरे, कमला कर चित्र परखोरे ॥ मो० ९ ॥ क्षत्री सूत हुं तेहनोरे, शूरदत्त मुज नामरे; सेवक छुं सुखीओ सदारे, परम विश्वासनुं ठामरे ॥ मो० १० ॥ पासे वसीयो तेणे करीरे, जाणुं सहु अवदातोरे: राज्यधानी लक्ष्मीपूरेरे, करता जगत विख्यातोरे ॥ मो० ११ ॥ दिव्य पल्यंक मुज आपीओरे, खगपरे जाउं आकाशरे; तुमने तेडवा मूकीओरे, रत्न दीधां बहु खासरे ॥ मो० १२ ॥ आव्यो इहां तुम परखवारे, पासे लीधुं गेहरे; वली मुज आपी औषधीरे, दिव्य प्रभावनी गेहरे ॥ मो० १३ ॥ विलसुं ते धनथी घणोरे, इच्छित देउं दानरे; स्त्रीरुपे तुज महा सतीरे, दर्शन पाम्यो प्रधानरे ॥मो०१४॥ जीते रति रंभा सिरीरे, रुप अनोपम तुजरे; देखी अभाग्यना योगथीरे, चपल चित्त थयुं मुज्जरे ॥मो०१५॥ एह विटंखणा पामीओरे, ते माहरो सवि वांकरे; उद्धर्यो मुज किरपा करीरे, स्वामिनी हुं अति रांकरे

॥ मो० १६ ॥ परस्त्री नियम तुमे दियोरे, कीधो मुज उपकाररे; पुन्य मारग देखाडीनेरे, कीधो मुज उद्धाररे ॥ मो० १७ ॥ लक्ष्मीपुर वर राजीओरे, श्रीजयानंद राजानरे; तुम पति इच्छे तुम बहुरे, करे तुम आगम ध्यानरे ॥ मो० १८ ॥ जवनी अंतरे राणी कहेरे, ताहारुं साहस भारीरे; मुज साथे जे इच्छतोरे, संगम जे परनारिरे ॥ मो० १९ ॥ पण परनरना फरशनेरे, नावि इच्छे शीलवंतीरे; तेणे तें नियम ग्रह्युं अछेरे, मत मूकजे करी वंतीरे ॥ मो० २० ॥ परनारी बांधव जिकेरे, ते सदाचारी कहियेरे; शील निधान समो वडेरे, शील आभूषण लहीयेरे ॥ मो० २१ ॥ स्वामि प्रशादे हुं सदा रे, पर नर मुख नवि जोउंरे; स्वजन कुटंब पण पुरुष जेरे, तेहनुं मुख न पलोउंरे ॥ मो० २२ ॥ नवि आलाप संगति करुंरे, न करुं वली शणगार; तांबूलादिक नवि लेउंरे, नवि करुं स्निग्ध आहाररे ॥ मो० २३ ॥ नख पण नवि लेवरावीयेरे, फुलमालने स्नानरे; धूपने अंग राग वलीरे, तजीयां करी अपमानरे ॥ मो० २४ ॥ प्रोषित प्रिय सतीओ तणोरे, पालु सवि आचाररे; काम शतो पण उपनेरे, नवि पर पुरुषनो चाररे ॥ मो० २५ ॥ आज लगी पर पुरुषनोरे, नवि दीधो परवेशरे; तुज साथे केम आवीयेरे, ए अवधार विशेषरे ॥ मो० २६ ॥ एकासने केम बेशीयेरे, तेणे जई मुज पति पासेरे; तुमचा साथ विना नहींरे, आवशुं एम प्रकाशेरे ॥ मो० २७ ॥ नवमा खंडमां ए कहीरे, अगीरमी ए ढालरे; मीठी सरस सुधा समीरे, पद्मविजय सुरसालरे ॥ मो० २८ ॥ सर्वगाथा ३३१.

दुहा.

कहे जे स्वामिने जई, जे कहुं वचन प्रकार; तुमे पुण्यवंता राजीया, शोभागी शरदार ॥ १ ॥ रुपवंती सहसो गमे, ठाम ठाम लह्या नार; तेहनी प्रीति पटंतरे, मुज नवि देखो किं वार ॥ २ ॥ पण तुम दर्शन वांछती, दुर्घट पामुं केम; हुं तुमने ध्याउं सदा, तुमे न संभारो प्रेम ॥ ३ ॥ पण हुं रति तुमे स्मरअछो, तुम आयत्त मुज प्राण, वेचाथी लीधा तुमे, तेहनुं न करो त्राण

॥ ४ ॥ करवो प्रसाद तो वेगलो, चिंता पण तजी मुज; कोण आगळ कहिये कहो, स्वामि मूकी तुज्ज ॥ ५ ॥

ढाल १२ मी.

॥ नराणानी देशी ॥ जेम मधुकर मन मालतीरे ॥ ए देशी ॥

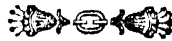
वहु नारीना प्रेमथीरे, रुंध्युं छे तुम चित्तरे राजनजी, तिहां एक कोरे माहरोरे, द्यो अवकाश ते नित्तरे ॥ रा० ६ ॥ तुम विण अवरशुं ना रमुंगी ॥ ए आंकणी ॥ इंद्रियमां मन मोटकुंरे, तेहनो करी अपहाररे रा०; केम मूकी मुज एकलीरे, माहरे तुम आधाररे ॥ रा० ७ तु० ॥ करूणानिधि चिंता करोरे, शरणागत मुज स्वामिरे रा०; रवि प्रभापरे चंद्र चंद्रिकारे, देह छाया जेम ठामरे ॥ रा० ८ तु० ॥ मुज उपर प्रसन्न थईरे, तेडवा मोकल्यो जेमरे रा०; माहरी वात जे में कहीरे, कहेजे संभारी तेमरे ॥रा० ९ तु०॥ वली मुज भर्त्तानी तुमेरे, जाणो यथारथ वातरे रा०; तेम मुज मन हरखावारे, भाखो सवि अवदात ॥ रा० १० तु० ॥ शूरदत्त कहे सांभलोरे, सघलो कहुं अधिकाररे रा०; तुम भरता भूभर्त्ता तणोरे, सांभलो धुरथी साररे ॥ रा० ११ तु० ॥ लक्ष्मीपुरे श्रीपति भलोरे, त्रण कन्यानो तायरे रा०; राजा सर्व शिरोमणिरे, जैन धरम मन भायरे ॥ रा० १२ तु० ॥ दाधी त्रणे तुम पतिरे, वली दीधुं निज राज्यरे रा०; दीक्षा लीधी राजीएरे, वरवा शिव साम्राजरे ॥ रा० १३ तु० ॥ वैताढ्य जई विद्याधरारे, वहु वश कीधा तासरे रा०, करी मोटा उपकारनेरे, पाम्या जश सुविलासरे ॥ रा० १४ तु० ॥ तास पुत्रीयो परणियारे, वली चक्रायुध रायरे रा०; जीतीने तस कन्यकारे, परण्या सहस समुदायरे ॥ रा० १५ तु० ॥ वहु ओत्सव आडंबरेरे, आव्या निजपुररायरे रा०; शत्रु नृप जय चिहुं दिशेरे, करीने आव्या ठायरे ॥ रा० १६ तु० ॥ जे जे आश्चर्य शतो गमेरे, वली तस तात संबंधरे रा०; शूरदत्ते सवि भाखीओरे, विस्तारे परबंधरे ॥ रा० १७ तु० ॥

सांभली सर्व संबंधनेरे, आनंद अंग न मायरे रा०; दान देई संतोषीओरे, कीधो ॥ सुपसायरे ॥ रा० १९ तु० ॥ रतिसुंदरीये विसर्जिओरे, पोहतो लक्ष्मीपुर ठायरे रा०; अनुक्रमे राज सभा गयोरे, जिहां श्री जयानंद रायरे ॥ रा० १९ तु० ॥ परीक्षा प्रमुख सवि वातडीरे, कही तस आ मूळ चूलरे रा०; तेम वळी जे कहेवराविर्युरे, ते भाख्युं अनुकूलरे ॥ रा० २० तु० ॥ तुमने तेडव्या छे वळीरे, सांभली श्रीजयानंदरे रा०; निज प्रिया शील सोहामणुंरे, धरता अति आणंदरे ॥ रा० २१ तु० ॥ भक्तिवंती भार्या तणंरे, दर्शननुं थयुं चित्तरेरे रा०; वळी तेडवा पण आयवुंरे, बेशी विमान विचित्तरे ॥ रा० २२ तु० ॥ पोहता दिव्य विमानशुंरे, रत्नपुरे क्षण मांहिरे रा०; सार सौजन्य परिवारशुंरे, धरता मन उत्साहिरे ॥ रा० २३ तु० ॥ रत्न प्रभ भूपने मिल्यारे, तेम नयरी जन भ्रातरे रा०; रत्नमाला नृपनी प्रियारे, पाम्या अति सुखशातरे ॥ रा० २४ तु० ॥ संतोषी रति सुंदरीरे, आपी दर्शन आपरे रा०; क्षणेक आणंद दीये घणोरे, उचित करी आलापरे ॥ रा० २५ तु० ॥ अमृत दृष्टि अचिंतवीरे, माने आववुं रायरे रा०; क्षेम प्रश्नादिक बहु करेरे, भक्ते वमणो भरायरे ॥ रा० २६ तु० ॥ रत्न प्रभ हवे राजियोरे, सामंतने परधानरे रा०; हरखे नगरना जन सवेरे, सेवे करी एक तानरे ॥ रा० २७ तु० ॥ गजरथ घोडा भेटेणेरे, रत्नादिक बहु वस्तरे रा०; जेजे अपूरव देशमांरे, ते ते दीये सुप्रशस्तरे ॥ रा० २८ तु० ॥ तिहां सुखमां रहेतां थकांरे, बारमी थई एह ढाळरे रा०; पद्मविजये कही सांभळोरे, नवमे खंडे रसाळरे ॥ रा० २९ तु० ॥ सर्वगाथा ३५८

दुहा.

केइक दिन तिहां रही करी, पूछी ससरा सास; श्रीजयानंद नृपति हवे, जावा मन उल्लास ॥ १ ॥ मात पिता भ्राता प्रमुख, रतिसुंदरीने ताम; आज्ञा दीये महा सती प्रते, थाये दुखनां धाम ॥ २ ॥ दासी दासने धन बहु, आपे सेवा काज; सहुने लेई विमानमां, श्रीजयानंद महाराज ॥ ३ ॥ निज परिवारशुं चालीया, वायुवेग आकाश; ग्रामनगर ओलंघता, आव्या

निजपुर वास ॥ ४ ॥ ओत्सव महोत्सवथी तिहां, आवे निजवर धाम; रति सुंदरीने राखवा, महोल दीये अभिराम ॥ ५ ॥ सहु प्रिया मेली करी, उचित दान सन्मान; मंत्री पासे करावता, श्रीजयानंद राजान ॥ ६ ॥ संतोषी सहु तेहने, सुख सागरमां लीन; पंच विषय सुख भोगवे, सहु राणीशुं पीन ॥ ७ ॥

ढाळ १३ मी.

॥ केसर वरणो हो क काढ कसुंबो मारा लाल ॥ ए देशी ॥

हवे सहु भूपति हो के परजा पाले मारा लाल, निज परजा सम हो के सहु रखवाले मा०; कनक सिंहासन हो के एक दिन बेठा मा०, पंचपरमेष्टिना हा-के ध्यानमां पेठा ॥ मा० ८ ॥ बहु नृप नमता हो के आणाने धारे मा०, मुख शशि किरणे हो के दिशि अजुआले मा०; परखद बेठीहोके निज निज कामे मा०, प्रतिहार आवी हो के शीघ्र शिर नामे ॥ मा० ९ ॥ विनती एणिपरेहो-के नृपने करतो मा०, लोक बहु आव्या हो के बहु दुख धरतो मा०; विजयपुरथी हो के पोलने द्वारे मा०, उभा तुमचा हो के दर्शन प्यारे ॥ मा० १० ॥ मोकलो वहेला हो के नरपति भासे मा०, मोकले ते पण हो के जइ तस पासे मा०; आवी प्रणमे हो के नरपति पाया मा०, विनती पत्रिका होके नृप पुरठाया ॥ मा० ११ ॥ मंत्री लेईने हो के नृप कर देवे मा०, नरपति हरखे हो के जोइ तस हेवे मा०; मूल राज्यना हो के लोक ते जाणी मा०, बहु आदर करे हो के नृप गुण खाणी ॥ मा० १२ ॥ मुद्रा उखेली हो के वांचे पोते मा०, तेह कहीजे हो के सुणीये श्रोते मा०; स्वस्ति श्रीमति हो के सुरपुर सरिखुं मा०, लक्ष्मीपुर वर हो के महा ऋद्धि निरखुं ॥ मा० १३ ॥ राज्य करे तिहां हो के श्रीजयानंद मा०, बहु नृप वहेता-होके आण आनंद मा०; जनक विजयनृप हो के परिच्छद सोहे मा०, तेहने लखत होको मोद आरोहे ॥ मा० १४ ॥ विजयाभिध पुरथी होके पुरजन मिलीने मा०, राजवर्गी पण होके मांहे भलीने मा०; प्रणति पूर्वक होके क-

रकज जोडी मा०, वीनती लखीये होके मानने मोडी ॥ मा० १५ ॥ सुख श्रेय इहांछे हो के पुण्य प्रमाणे मा०, दिन दिन प्रसे वांछु होके प्रभु सुख ठाणे मा०; सुणज्यो समाचार होके पूर्वज जेह मा०, तुमचा तेणे पाली होके परजा नेह ॥ मा० १६ ॥ विजयपुरनी होके वातडी सुणज्यो मा०, नृप सिंहसारछे होके नामज सुणज्यो मा०; कपटे पटु कटु वळीहोके करतो काम मा०, उन्मार्गनी मति वळी हो के व्यसननुं धाम ॥ मा० १७ ॥ नवि धर्मनी वात ते होके मनमां जांणे मा०, गुरु कर्या गाजे होके आप वखाणे मा०; वैरीपरे परजा होके जाणे मनमां मा०, परजा चित्त जाणे होके वसिये वनमां ॥ मा० १८ ॥ अन्यायनो मारग होके नित्य चलावे मा०, तुम राजन कुलना होके जे जे आवे मा०; विश्वास पमाडी होके गुणिये नाखे मा०, बहु कष्टने देतोहोके सुख न सराखे ॥ मा० १९ ॥ अपराध विना बहुहोके दाखे दंड मा०, उद्वेग पमाडे होके तेज प्रचंड मा०;केईने नवि भोजन होके आपे खावा मा०, कोना मुख आगे होके करिए रावा ॥ मा०; २० ॥ इत्यादिक रीते होके दुख ते देतो मा०,अछता दोष दाखी होके दंड ते लेतो मा०; लोभांध थईने होके हय रथ हाथी मा०, ते लीये उलाली होके बहु उनमाथी ॥मा०२१॥ तुम पूरवजे जन्मथी होके परजा पाली मा०, तेणे दुख नवि दीठुं होके सुपने भाली मा०; तुम ताते पूरां होके लाड लडायां मा०, सहुनी उडावे होके एह पडायां ॥ मा० २२ ॥ कर ले अष्टादश होके जे सुण्या काने मा०, तरणा सम जगतने होके मनमां मांने मा०; जेहने नहीं मंत्रीहोके कुशल ते नारी मा०, वळी मित्र न तेहवो होके दीये मति सारी ॥ मा० २३ ॥ पक्व प्रज्ञावंतहोके वृद्ध न पासे मा०, रुडुं तस राज्य न होके चाले सरासे मा०; कुल स्थिति नवि होय होके नवि जश थाय मा०, नासे धन दूरेहोके सुकृत न कांय ॥ मा० २४ ॥ मंडलीक प्रधाननुं होके धन बहु लीधुं मा०, प्रधान विना नवि होके राज्य ते सीधुं मा०; निज पर नवि गणिया होके लोभे पूरो मा०, अन्याय ते करवो होके नहीं अधूरो ॥ मा० २५ ॥ जेम कागल थोडे होके सवि न लखाय मा०, तेम वात ते पूरी होके ढाळे न थाय मा०; थइ नवमे

खंडे हो के तेरमी ढाळ मा०, कहे पद्मविजय मुनि हो के वात रसाल ॥ मा० २६ ॥ सर्वगाथा ३८४.

दुहा.

कांईये कहीये नहीं, श्रीविजयराय जे तात; तेहुए पण फळ भोगव्युं, अवरां केही वात ॥ १ ॥ ते तो सहु जाण्युं हशे, तम मुख वचन प्रमाण; जय नृप काका तुम तणा, सुखदायी राजान ॥ २ ॥ तेहुए तेडाव्या घणुं, नवि आव्या तुमे कोय; भाग्य उदय नहीं अमतणो, तेणे तुम वांक न कोय ॥ ३ ॥ दुखदायी तुम भाइए, अम अभाग्यथी आय; राज्यपद बेशी करी, एणीपरे काम कराय ॥ ४ ॥ वनमां वसवुं रुयडुं, रुडो वळी परदेश; मरण करेवुं रुयडुं, तप रुडो सुविशेष ॥ ५ ॥ पण ते राज्यनी छांहडी, सुपने न वांछुं अंश; सिंहसारे एणीपरे घणुं, कलंक दियो तुम वंश ॥ ६ ॥

ढाळ १४ मी.

॥ विमलजि विमलता ताहरीजी ॥ ए देशी ॥

दृष्टि दया करी दीजीयेजी, सेवक उपर स्वाम, सीदाता केम उवेखीयाजी, एह परजा तुम नाम ॥ द्र० ७ ॥ कीर्त्ति जस सागर छो तुमेजी, गुण गण रत्न निधान; पर उपगारी शिरोमणीजी, अशरण शरण प्रधान ॥द्र० ८ ॥ पूरव क्षत्रव्रतधर थयाजी, तेहमां धुर तुम नाम: पापी अन्यायीने तुमे हरोजी, एह करो अम तणुं काम ॥ द्र० ९ ॥ रीति लोपो न पूर्वज तणीजी, मूको न निज प्रजा एह; मूळ निज राज्य हवे लीजीयेजी, अनुग्रह करो प्रभु रेह ॥ द्र० १० ॥दया चिंतवी बंधुनीजी, जो नवि तुमे करो एह; देशपुर नगर उजड थशेजी, मत करो तेहमां संदेह ॥ द्र० ११ ॥ दोय पक्षमां जे जुगतुं होयेजी, तेह कीजे स्वयमेव; वांची वळी सांभळी वयणडांजी, अमरष आविओ हेव ॥ द्र० १२ ॥ तात पराभव वळी सांभर्योजी, दुख प्रजानुं

चित्त धार; अर्ध भरतपति उठीयोजी, वयरी जाण्यो सिंह सार ॥ द्रु० १३ ॥ करिय सेनापति आगलेजी, वाजां वजडावे प्रयाण; सैन्य चतुरंग तव सज्ज करीजी, चालीया ते सपराण ॥ द्रु० १४ ॥ स्वल्प प्रयाण जइ तिहां रहीजी, मोकलीयो तिहां दूत; तेहने जाण करवा भणीजी, संभलावे आप आकूत ॥ द्रु० १५ ॥ शत गमे ताहारा अन्यायनेजी, खमिय उवेखीयो तुज, एटलो काल सौजन्यपणेजी; वांक मत काढजे मुज्ज ॥ द्रु० १६ ॥ आज नवि खमुं हवे ताहरोजी, राखी ए राजनी नीति; कीध प्रयाण ते आगलेजी, लोपतो नवि कोई रीति ॥ द्रु० १७ ॥ सैन्य असंख्यशुं चालतांजी, कोयन न होय संताप; पर उपगारी दयालुओजी, ते केणीपरे करे पाप ॥द्रु० १८॥ निज परदेश सरिखा गणेजी, खंड त्रणनो जे अधीश; तस नगर ढुंकडा आवीआजी, जाणतो सिंह नरेश ॥ द्रु० १९ ॥ सनमुख महाबळे नीकलेजी, व्याघ्र सनमुख शश जेम; बल सहित सिंहशुं झूझीनेजी, भांजे करि वृक्षने तेम ॥ द्रु० २० ॥ घात विधुरित पकडी लीयोजी, लीलाये ते सिंहसार; बांधीने निगड घाली करीजी, सुंप्यो तातने तेणीवार ॥ द्रु० २१ ॥ पडियो कारागार मांहेतेजी, अनुभवे पीड अपार; कर्म निज शोचतो तिहां रहेजी, पाप तरुफल ए असार ॥ द्रु० २२ ॥ कर्म कीधां ते मूके नहींजी, पाप मत करो भवि जीव; पापनां फल ए देखी करीजी, धर्म ते करीये सदैव ॥ द्रु० २३ ॥ श्रीश्रीजयानंद भूपतिजी, जयसिरि करी निज हाथ; नगर प्रवेश महामहोत्सवेजी, राजन्य पुरजन साथ ॥ द्रु० २४ ॥ करिय प्रवेश निज तातशुंजी, हयगय रयणने वस्त्र, पौरजन राज वर्गी तथाजी; भेटणे मूके केइ शस्त्र ॥ द्रु० २५ ॥ सामंत मंत्री पुर जन वळीजी, वळीअ सीमाडा राजान; देश परदेशना लोकनेजी, नृप बहु आदरमान ॥ द्रु० २६ ॥ जेहने योग्य जेम तस करेजी, दानने वली सनमान; करिय प्रणाम स्तवना करेजी, चित्तमां अति बहु मान ॥ द्रु० २७ ॥ खंड नवमे एह चौदमीजी, पद्मविजये कही ढाळ; पुन्यथी सावि सुख नीपजेजी, पुण्यथी मंगळमाल ॥द्रु० २८ ॥ सर्वगाथा ४१२.

दुहा.

तुम दरिशण अति दोहलुं, भाग्ये पाम्या आज; दुःख अंधकारमां उगीओ, स्वामी तुं दिनराज ॥ १ ॥ काल रात्रि परे एटलो, काल काढ्यो भयकार; क्षय कीधो अम पुण्यनो, उदय ते तुं दिनकार. ॥ २ ॥ चिरंजीवो सफलुं करो, मूलराज्य महाराज; अमृत सम द्रष्टि देइ, पवित्र करो उडुराज ॥ ३ ॥ इम स्तवना करी हर्षशुं, पोहाता निज निज गेह; देश नगर पुर गाममां, वूठा अमी रस मेह. ॥ ४ ॥ देव पूजादिक कृत्य करे, उचित जे वेळा होय; लोक तुष्टी हेते तिहां, काल गमावे कोय. ॥ ५ ॥

ढाळ १५ मी.

राग मारुणी ॥ श्री सीमंधर साहिब आगे विनतीरे ॥ ए देशी ॥

राज्य मांहे रह्या राज्यकाज सवि साचवेरे, तेम तातने परिवार; आगेरे आगेरे, लागे धर्म कथा कहेरे ॥ ६ ॥ जिनवर भाषित धर्म दया गुण मूल छेरे, तेम दानादिक च्चार; भाख्योरे भाख्योरे; दाख्यो देव गुरू धर्मथीरे ॥ ७ ॥ पुण्य पापफळ सुकृत दुःकृत कारण कहेरे, हेतु युक्ति अपार, राज्यरे राज्यरे, काज करंतां पण कहेरे ॥ ८ ॥ विचे विचे अवसर लहीने निपुण ते भूपतीरे, नित्य नित्य करे व्याख्यान, सरसारे सरसारे, नहीं विरसा दृष्टांतथीरे ॥ ९ ॥ सार संग्रह करी समकित नित्य समजावतारे, श्रोताने सुखकार; हितकररे हितकररे अंतर रहित ते उपदिशेरे ॥१०॥ एम करतां जिन प्रवचन श्रावक सहु कर्यारे, पुत्र वचन घनसार; सांभलीरे सांभलीरे काच कामली गद सवि गयोरे ॥११॥ अमृतपरे निज आतम सींची धर्मथीरे, अंगीकरे गृही धर्म; रायरे, रायरे, ताय ते श्रीजयानंदनोरे ॥ १२ ॥ जैन धर्मे द्रढ करीने जनकने थापतारे, तेह क्रमागत राज्य; जाणीरे जाणीरे, मन आणी नृप आदरेरे ॥ १३ ॥ पुत्र वयण गुणवंतनुं नवि ओलंघतारे, हवे जावानुं मन्न; श्रीजयरे श्रीजयरे, विजयराय हठे राखतारे ॥ १४ ॥

तात संतोषने कारण केइक दिन रहीरे, परजाने सुखदाय; थायरे थायरे, राय श्रीविजय धर्मी घणुंरे ॥ १५ ॥ परजाने पण जैन धर्म समजावतारे श्रीश्री विजय नरिंद; भोगवेरे भोगवेरे, जोगवे राज्य अखंडनेरे ॥ १६ ॥ एकदिन विजयराय चित्तमांहे दयालुओरे, कारागारमां जेह; घाल्यारे घाल्यारे आल्या मुगता तेहनेरे ॥१७॥ सिंहसार हवे कारागारमां दुःख खमेरे, वध बंधादिक जोर; खमतोरे खमतोरे, नवि नमतो मनथी कदारे ॥ १८ ॥ भत्रीज जाणी काढी मूक्यो देशथीरे, पाले राज्य महंत; रायरे रायरे नवि अन्याय कदा करेरे ॥ १९ ॥ श्री जयानंद हवे अवसर लही एकदा रे, तातना प्रणमी पाय; भगतेरे भगतेरे, युक्ते पूछी तातनेरे ॥ २० ॥ मात प्रमुख गुरू जन प्रणमीने आदरेरे, केइने वात्सल्य कीध; केइनेरे केइनेरे, देइने द्रष्टि सोहामणीरे ॥ २१ ॥ केईने मधुर वयणथी संतोष्या घणारे, राजन्यने परधान; जेह रे जेह रे,नेह धरी घणो पूछतोरे ॥२२॥जनपद लोक प्रजाने प्रीति उपायतोरे, वोलावा सहु जाय; आवेरे आवेरे, भावे खेचर नृप बहुरे ॥ २३ ॥ सोल सहस नृप अरधा भरतना आवीआरे, निज निज लेई सैन्य; बलीयारे बलीयारे, टलीया नहीं रण कर्ममांरे ॥ २४ ॥ चतुरंगी सेनाये चतुर ते चालीयोरे, निज पुर जावा काज;कोई रे कोई रे नवि होये प्रतिमल्ल कदारे ॥ २५ ॥ वाजित्र शब्दे दिशा वलय सवि पूरीयुरे, शत्रुवृंदने त्रास; आपे रे आपे रे कापे दुख मित्रज तणांरे ॥ २६ ॥ केटलीक मजले कोई अटवीमां उतर्यारे, पूजा करी जिनराज; भूप रे भूप रे, कूप अगाध ते सत्वनोरे ॥२७॥ अशनादिक करीने सहु राजन्य लोकने रे, चाले हठथी राय, अनुक्रमेरे अनुक्रमे रे, जिनधर्मे जन वासतोरे ॥ २८ ॥ अनुक्रमे आव्या लक्ष्मीपुर महा महोत्सवे रे,अनुक्रमे पोहाता गेह;पाले रे पाले रे,टाले कंटक राज्यमां रे॥२९॥ सहु नृप भूचर खेचर प्रणमी मोदशुं रे, निज निज थानक जाय; गायरे गाय रे, राय तणा गुण प्रसेरे ॥३०॥नवमे खंडे ढाळ पन्नरमी ए कहीरे, श्रीजयानंदने रास; भाखे रे भाखे रे, दाखे पद्मविजय मुनि रे ॥३१॥ सर्वगाथा ४४३.

दुहा.

श्रीजयानंदना राज्यमां, जलचर नवि पकडाय; थलचर खेचर परस्परे नवि कोई हणवा धाय ॥ १ ॥ जनम मरण अकाले नहीं, कंटक कमलनी नाल; सरोगता कमले रह्युं, दंड देउल शिर भाल ॥ २ ॥ कलह ते गज शाला रह्यो, छुहियां मंदिर होय; स्नेहनो क्षय दीपक विषे, कुटिल सार्पिणि गति जोय ॥ ३ ॥ अहव कुटिल सरिता कही, फूलके वेणि बंधाय; कर प्रचंड करिनो रणे, सकलंक शशी कहेवाय ॥ ४ ॥ निर्दयता खडगे रही, कोरणी मंदिर मांह; पण ए लोक मांहे नहीं, रहेता चित्त उत्साह ॥ ५ ॥

ढाळ १६ मी.

॥ पिउजी पिउजी नाम जपुं दिन रातीआं ॥ ए देशी ॥

गो महिषी घट अधिक दीये पय लोकने, थानक थानक पूरी धरा धान्य थोकने; काले वरसे मेघ करे पुष्टता घणी, आपे फूलने फल षट् ऋतु आपे आपणी ॥ ६ ॥ रत्न सुवर्णना आकर नीपजे नगनगे, रयण निधान प्रगट होये धरतीये पगपगे; पूर्वजे दाटयां धन परजाने नीसरे, नारी सुगुण सुख कर सुशील सहु शिरे ॥ ७ ॥ द्यूत१ मद्य२ वेश्या३ परनारि गमन४ नहीं, चोरी५ नेमृगया६ मांस७ ए व्यसन टाले सही; निजपर चक्रनो भय उपसर्ग नहीं कदा, नहीं अति वृष्टि अनावृष्टि दुखदायी सदा ॥ ८ ॥ कलह डमर नहीं दंश मशादिक नवि नडे, मूषक तीडना भय सुपने पण नवि जडे; त्रिविध उपाये मंत्री प्रधान बले करी, राष्ट्रकोशादिके पूरण राज्यसिरि धरी ॥ ९ ॥ हवे श्रीविजय भूप दानादिक आचरे, लक्षाधिक वरसा लगे धर्म विविध करे; निःस्पृहपणे राज्य पाले अजात शत्रुपणे, दुख टाले परजानां राखे सुख घणे ॥ १० ॥ जीरणोद्धार करावे द्रव्यनो व्यय करी, जैन शिरोमणि थइने पुण्य लक्ष्मी भरी; श्रीजयानंदनी आण लही लघु सुत भणी, शुभ दिवसे राज्य थापे शीख देई घणी ॥ ११ ॥ नाम शतानंद यो-

ग्य उत्तम गंभीर ते, सहुने सम्मत तेजस्वी धुरे धीर ते; विनीत ने गुण अनुत्तर धर्मे थिर हितकरु, निश्चल थई नृप धर्म करे निज सुखकरु ॥ १२ ॥ आगमसागर सद्गुरु तेणे समे आवीआ, भाग्य थकी तेणे काले मनमां भावीआ; लेई प्रजानी आणने दीक्षा मन धरे, निजसुत नरपति ओत्सव महोत्सव बहु करे ॥ १३ ॥ सुख वाहन बेशीने दान बहु दीये, जैन धर्म परभावना बहु आणंद हीये; योग्य पुरुष परिवारथी गुरु पासे जई, करी परणामने आदरे व्रत शीघ्रज थई ॥ १४ ॥ विजयराज ऋषि दक्ष गुरु सेवा करे, ग्रहण आसेवन शिक्षा अनुक्रमे दोय धरे; तत्व जाण सत्ववंत अशेष आगम भणे, अंतर शत्रु जय करे कर्म कठिन हणे ॥ १५ ॥ तप करता विचरे गुरु साथे विनय करे, शांत जितेंद्रिय गुण अणगारना आदरे; तात दिक्षार्थी हर्ष खेद भूपति लहे, सहु मुनि वंदना करीने जाये निज गृहे॥१६॥ श्रीशतानंद राजान जैन धर्म पालता, सैन्य परिच्छदथुं शासन अजुआलता; केइक दिन निज राज्ये रही बहु नेहथी, अग्रज उपरे भक्ति घणी चित्त गेहथी ॥ १७ ॥ श्रीजयानंदनी सेवा करवा इच्छतो, सार सैन्य लेई लक्ष्मी पुर भणी गच्छतो; राज्य सोंपी विश्वासी पुरुषने चालीयो, पहोतो लक्ष्मीपुर ठाम ताम चित्त म्हालीओ ॥ १८ ॥ श्रीजयानंद नरेंद्र चक्रीने जई मल्या, अनुजनी भक्तिथी आदर करी सुखमां भल्या; नवमे खंडे ढाळ ए सोलमी मन धरो, पद्म कहे भवि धर्म करी भव जल तरो ॥ १९ ॥ सर्वगाथा ४६२.

दुहा.

बहु आदर सतकारिआ, वली कीधुं बहु मान; गुणीने गुणवंता मले, वाधे प्रमोद प्रधान ॥ १ ॥ शतानंद नृप आदि दे, बांधव बहु परिवार; सहसगमे भूचर तथा, खेचरना पण वार ॥ २ ॥ राजाधिराज एक दिन हवे, रयवाडी सहु संग; श्रीजयानंदजी आवीआ, नगर बाहिर मनरंग ॥ ३ ॥ ताम लोक एकण दिशे, जाता देखे जाम; तेम आवता वली जावता, लख्खो नर अभिराम ॥ ४ ॥ तेहमांथी कोइ पुरुषने, तेडी पूछे राय; शो उ-

घम छे लोकने, केम गमनागम थाय ॥ ५ ॥

ढाळ १७ मी.

॥ राग विहागडो, मुज घर आवज्योरे नाथ ॥ ए देशी ॥

ते नर कहे नरपति सुणो, ए वात छे अद्भूत; एणनगर ढूकडा आवीआ, पूर्व दिशे अवधूत ॥ ६ ॥ मन मानज्योरे नाथ, ए नगर कीधी सनाथ मन०; ए आंकणी. मनोरम उद्यानमां, जयनाम ते ऋषिराय, तप करे छे अति आकरां; पंचाग्निने तेह तपाय ॥ मन० ७ ॥ समता घणी इंद्रियो दमी, यम नियम पाले सार; तेह ऋषि नमवा जाय छे, ए लोकनां हजार ॥ मन० ८ ॥ उपगरण लेई पूजा तणां, केइ धरी लोक विवेक; जई पूजशे ते ऋषि प्रत्ये, चित्त धारी धर्मनी टेक ॥ म० ९ ॥ केई सोवन फूल केई वस्त्रथी, केइ विलेपन लेइ जाय; पण निःस्पृहमां ए अवधि छे, तपनो निधि ऋषिराय ॥ म० १० ॥ सत्कारथी तूसे नहीं, रूसे न लही अपमान;ए निरीहने मणि मृत्तिका, शत्रुने मित्र समान ॥ म० ११ ॥ कनक पथ्थर समवडे, पृथवी करे सुपवित्त करे स्नान त्रण वेला वली, धरे जटा मुकुटनी रीत ॥ म० १२ ॥ वस्त्र पहेरीयां तरु छालनां, कंदमूल फळनो आहार; मृगचर्म धरी संध्या करे, निद्रा तजी निरधार ॥ म० १३ ॥ रहे ध्यान मांहे विधि थकी, निःस्पृह पोताने देह; वनवास नित्य जेणे कर्यो, शास्त्राभ्यासी जेह ॥ म० १४ ॥ पटुवचन पण गुण लेशने, समरथ न कहेवा होय;करे भक्ति एहनी तेहने, नवि आवे भव भय कोय ॥ म० १५ ॥ तेणे नगरना जन सहु मळी, ए आवे ने वळी जाय; ते सुणी श्रीजयानंदजी, चित चिंतवे महाराय ॥ म० १६ ॥ मनमां मानज्यो भवि जीव, भवस्थिति विचित्र सदैव म०; अज्ञान महा दुखे छेदीये, घन निवडने अनंत; काल रात्रिपरे महा दुख दीये, प्राणिनां सुख हरंत ॥ म० १७ ॥ सन्मार्गने ए आचरे, दुर्दशा कारण एह; तिरयंच नरकना भव भमे, सवि दुःखनुं ए गेह ॥म० १८॥ मिथ्यात्व रुखनु कंद ए, सद्ज्ञा-

नतुं ए चोर; सहु कर्ममां ए शिरोमणि, अज्ञान अतिहि कठोर ॥म० १९॥ तृष्णा विषयनी जे नदी, तेहनो ए गिरिवर जाण; विचित्र भवनाटिक करे, ते जाणो महिमा अज्ञाण ॥ म० २० ॥ चेतन ते पथर सारिखो, नवि जीव माने कोय; एणिपरे अज्ञाने करी, बेठो ते निज रीद्धि खोय ॥म०२१॥ पंचेंद्रि पण अज्ञानथी, गत नयनपरे करे काम; तेणे अंध तम अज्ञान ए, तत्त्व दृष्टि न रहे ठाम ॥ म० २२ ॥ तेणे एह काका माहरा, बुद्धिवंत पण अज्ञान; मारग विना केम जई शके, नेत्र हीन वंछित थान ॥ म० २३ ॥ तेणे हु ए पीतरीआ प्रत्ये, करुं सम्यग् दर्शनवंत, शुभ ज्ञान अमृत आंजिने, करुं दिव्य नेत्र महंत ॥ म० २४ ॥ एम चित्त मांहे चिंतवी, श्रीजयानंद भूपाल; पितृव्य बोधन कारणे, उपनी बुद्धि विशाल ॥ म० २५ ॥ नवमे खंडे सत्तरमी, घणुं ढाळ एह रसाल; कहे पद्म श्रीजयानंदजी, करशे ते मंगळ माळ ॥ म० २६ ॥ सर्वगाथा ४९०.

दुहा.

प्रज्ञप्ति विद्या प्रते, समरे श्रीजयानंद; आवी प्रगटपणे तिहां, पूछे परमाणंद ॥ १ ॥ प्रज्ञप्ति कहे सांभलो, एहने बोध उपाय; पंचाग्नि साधन करे, तापस ए ऋषिराय ॥ २ ॥ पूरवदिशे अग्नि स्थळे, मोटुं काष्ट पोलार; मोहटो नाग तिहां बले, प्रथमतोए अवधार ॥ ३ ॥ दक्षिण दिशना काष्टमां, काकिंडो लहे दाह; इंधण तापथी आकुलो, नवि नासणनो राह ॥ ४ ॥ पश्चिम दिश अग्नि स्थले, उदेही छे अपार; काष्टमां बलती तेहने, नवि कोई राखणहार ॥ ५ ॥ उत्तर दिशछे काष्टमां, देडकीनो नहीं मान; केइ मूइ केइ जीवती, केइक मूआ समान ॥ ६ ॥ तिहां जइ काष्ट कढावीने, करज्यो दो दो भाग; पंचेंद्रि बलता थका, देखावज्यो लही लाग ॥ ७ ॥ धर्म दयामयी भाषीने, वयण सुकोमळ रीत; पितृव्य तापस ऋषि प्रत्ये, प्रति बोधज्यो धरी प्रीत ॥ ८ ॥

ढाळ १८ मी.

॥ आसणरा जोगी ॥ ए देशी ॥

देवी थानिक गइ हवे तिहांरे, नरपति चित्त विचारेरे; जिन शासन रसीयो, जिन वचने थापुं एह तपसी, जेम न पडे फरी लपसीरे ॥ जि० ९ ॥ तेणे मारग चाल्यो नरपाळ, तिहां पहोतो परम दयालरे जि०; लोक सहुने दूर करावे, नरपति पासे जावेरे ॥ जि० १० ॥ आदरथी भय रहित भूपाल, कांयक नमतो भालरे जि०; धर्म स्वरूप हुं तुमने भाखुं, तेहमां खलखंच न राखुंरे ॥ जि० ११ ॥ धर्मनु मूल दया छे सघले, षट् दर्शनमां पग पगलेरे जि०; सवि संपद सुख हेतु एह, कही वेद पुराणे जेहरे ॥जि० १२॥ तेह दयाशुं तप जप करिये, तो भव सायर तरीयेरे जि०; तदुक्तं ॥ ददातु दानं विदधातु मौन, वेदादिकं चापि विदांकरोतु॥ देवादिकं ध्यायतु संततंवा, नचेद्दया निष्फलमेव सर्वं ॥१ ॥ न सा दीक्षा न सा भिक्षा, न तद्दानंनतत्तपः नतद्धयानं न तन्मौनं, दया यत्र न विद्यते॥२॥पूर्वढाळः॥एह दया सवि धर्मनुं मूल, ते विण सविछे प्रतिकूलरे ॥ जि० १३ ॥ सुख सघलानुं साधन तात, जे जगमांहे विख्यातरे जि०; एह दया जेहने चित्त आवी, तस भय नवि होये भावीरे ॥ जि० १४ ॥यतः॥ कृपानदी महातीरे, सर्वे धर्मास्तृणांकुरां: ॥ तस्यां शोषनुपेतायां, कियन्नंदंति ते चिरं ॥ १ ॥ पूर्वढाळः ॥ जाणे जीव अजीव स्वरूप, तप पाले दया अनुरूपरे जि०; तदुक्तं॥ जो जीवे विविआणाइ, अजीवे विविआणइ; जीवाजीवे विआणंतो, सोहु नाहिइं संजमं॥१॥ ॥ पूर्वढाळ ॥ जीवा जीव स्वरूप न जाणे, केम दया पाले अजाणेरे ॥जि० १५ ॥ जो जैनागम होय अभ्यास, ते होय सदगुरु पासेरे जि०; ते विण एह दयानो अंश, नवि आवे उलट होय भ्रंशरे ॥ जि० १६ ॥ निधि औषधी मणि पगपग खाण, कोई सिद्धपुरूष मले जाणरे जि०; तो ते हाथ आवे सुख पावे, नही तो महेनत सवि जावेरे ॥ जि० १७ ॥ जैनागम गुरु विण धर्म मूळ, केम पामीजे अनुकूलरे जि०; ते आगम आप्तनो उपदेश, आ-

म ते अरिहंत विशेषरे ॥ जि० १८ ॥ यतः आगमश्चाप्तवचनं, आप्तंदोषक्ष-याद्विदुः ॥ वीतरागोऽनृतंवाक्यं, नब्रूयाद्धेत्वसंभवात् ॥ पूर्वढाळः ॥ विण आधार आधेय न होय, गुरु विण आगम नहीं कोयरे जि०; ज्ञान क्रिया सं-युत गुरु जाणो, जिन वचन सम को न पिछाणोरे ॥जि० १९॥ ज्ञान दर्शन चारित्र छे जेहमां, वली देवगुरु धर्म एहमांरे जि०; भावथी दोय ए त्रिक आराधे, तव केवल ज्ञानने साधेरे ॥जि० २० ॥ योग ते एह दया जे पाले, दया विण योगने गालेरे जि०; नागो रहे वली शिर मुंडावे, मौन धरे वली राख लगावेरे ॥जि०२१॥ वांकलां पहेरे जटाने धरावे, करे स्नान अग्नि होत्र थावेरे जि०; कंदमूल वली करे आहार; मृग प्रमुख चर्म वली धारेरे ॥जि० २२॥ वली पाखंड करे अधि केरा, पंचाग्नि प्रमुख बहु तेरारे जि०; चांद्राय-णादिक तप बहु तपतो, ध्यान नियमने जाप ते जपतोरे ॥जि० २३॥ देवार्चन वेद आगम भणतो, आतापना क्लेश न गणतोरेजि०; एकादशी मुख व्रत आ-चरतो, सन्यास प्रमुख आदरतोरे ॥ जि० २४ ॥ भूमिशयन वली विद्या साधे, बौद्धादिक दीक्षा आराधेरे जि०; दया विनां सर्व फोकट जाणो, एहमां सं-देह न आणोरे ॥ जि० २५ ॥ तात दया पाळो भली रीते, दया सर्व धर्मने जीतेरे जि०; पंचाग्नि तपमां नहीं लेश, दया केरो कांय प्रवेशरे ॥जि० २६॥ नवमे खंडे अढारमी ढाळ, कहे श्रीगुरु उत्तम बालरे जि०; ऋषिने श्रीज-यानंद भूपाल, कहेवा करे जीव प्रतिपालरे ॥ जि० २७ ॥ सर्वगाथा ५१५

दुहा.

तातजी सुणो पूर्व दिशे, काष्टमां बलतो नाग; दक्षिण दिशे सरडो बले; धर्मनो केहेवो लाग ॥ १ ॥ जूओ पश्चिमदिश काष्टमां उदेही सहार; उत्तर दिशि बहु देडका, बतलावे निरधार ॥२॥ भूजलवायु अनल वली, वनस्पती सहु जीव; हेतु दृष्टांत ए साधतो, श्रीजयानंद समीव ॥ ३ ॥ ते कारण हे तातजी, तत्वातत्व विवेक; करनारा तुमे पूज्यछो, हिंसा न घटे छेक ॥ ४ ॥ इत्यादिक सुणी रायनां, वचन विचार पवित्र; राज्य ऋषि जय बुझीया,

श्रीजय वात विचित्र ॥ ५ ॥ आदेय वचन तणी घणा, वयण न निष्फल होय; मेघ धारा अमृत तणी, निष्फल कदि न जोय ॥ ६ ॥

ढाळ १९ मी.

नमो नमो मनक महा मुनी ॥ ए देशी ॥

श्रीजयराज ऋषि हवे, धुरथी पण वैरागरे; भव भ्रमणे उद्वेगीआ; वली नृप वयणनो लागरे धन धन ए तापस ऋषि ॥ ७ ॥ ए आंकणी ॥ शुद्ध धरमनुं मूल जे, समकित धरे निज अंगेरे; तापसपणुं हवे छांडीने, चारित्र मन करे रंगेरे धि० ॥ ८ ॥ तावत कोइ नर आवीने, श्री ज्यानंदने भासेरे; गुरु आव्या उद्यानमां, तव नृप एम प्रकाशेरे ध० ॥ ९ ॥ कोण गुरु कूण थानके, तव उत्तर कहे तेहरे; पूर्व उद्याने चंपकवने, पाऊधार्या गुण गेहरे ध० ॥ १० ॥ सूरि आगमसागरु, नाम तेहवो परिणामरे; पांचशे मुनिवर परिवर्या, उतर्या निर्जीव ठामरे ध० ॥ ११ ॥ विजयराज ऋषि साथ छे, जे तपना करनाररे; वचन सुणी नृप हरखिया, कुंद ज्युं मेघनी धाररे ध० ॥ १२ ॥ विपुल देइ तस दानने, नगर मांहि करे जाणरे; अंतेउर पूरजन प्रत्ये, गुरू आगमननुं नाणरे ॥ १३ ॥ तापस ऋषि आगल करी, श्रीजय तापस नामरे; अन्य लोक साथे थया, जोवा वात उदामरे ध० ॥ १४ ॥ सर्व रीद्धिशुं परिवर्या, नृप शोभा जेम इंदरे; गुरु देखीने साचवे, पचाभिगमनो वृंदरे ध० ॥ १५ ॥ वंदन विधि सवि जालवी, त्रण प्रदक्षिणा देईरे; सूरी वंदी वली वांदता, विजयादिक मुनि केईरे ध० ॥ १६ ॥ स्तुति करी श्री गुरुराजनी, बेसे निज निज थानरे; पितृव्य सहित राजा प्रत्ये, करे धर्म लाभनुं दानरे ध० ॥ १७ ॥ देशना सरस सुधारसे, मेघ धारापरे वरसीरे; भव्य वृक्ष विकश्वर करे, गुण नवपल्लव फरसीरे ध० ॥ १८ ॥ केईके देशना सांभली, सम्यग्दर्शन पामेरे; देश विरति केइ आदरे, केइक महाव्रत कामेरे ध० ॥ १९ ॥ केइक समकित व्रत लिये, तपसी श्रीजय रा-

यरे; वैराग्ये चारित्र आदरे महोत्सव करे चक्रिरायरे ध० ॥ २० ॥ गुरु वयणे जय मुनि वरु, विजय मुनीश्वर पासेरे; ग्रहण आसेवना बेहु प्रते, शिक्षा नित्य अभ्यासरे ध० ॥ २१ ॥ गुरु तेम तात काका प्रत्ये, राजऋषिमां वडेरारे; अन्य वली मुनीराजनां, चरण नमे सहु केरारे ध० ॥ २२ ॥ परिकर सहित घरे गया, त्रण खंड राज पालेरे; आत्मपरे प्रजा पालतो, सर्व अनर्थने टालेरे ॥ ध० २३ ॥ दंड देवे अन्यायीने, न्यायवंतथी रीझेरे; तात पितृव्य संभारतो, अविरतिथी मन खीजेरे ॥ ध० २४ ॥ त्रण अर्थ निज अवसरे, साचवतो नित्य नित्यरे; राज्य गुणे राज्य पालतो, भीमकांत वड चित्तरे ॥ ध० २५ ॥ ॥यतः॥ धर्मार्थ कामेषु मिथो, व्याबाधां परिहृत्ययः ॥ प्रवर्त्तते कृतीशश्च, तस्य लोकद्वयं शुभं ॥ १ ॥ पूर्व ढाळ ॥ मुख्य फल भावथी बहु सुखी, द्रव्यथी संतति होयरे; पुत्र एक लक्ष लक्षण धरा, बहु कलावंत ते जोयरे ॥ ध० २६ ॥ शास्त्र बहु जाण यौवन लह्या, सत्यसंधा शूरवीररे; सुगुण मतिवंत महाशय धणी, प्रगुण आचार महाधीररे ॥ ध० २७ ॥ लोकप्रिय तात आणा करे, देश पुर गामने ठामरे; प्रौढ नृप कुलनी कन्या वर्या, जैनशासनी अभिरामरे ॥ ध० २८ ॥ महा पराक्रमी विनयी घणा, करे क्रिया जेह निष्पापरे; तात भक्ताने न्यायी वली, करे गुरु देवनो जापरे ॥ ध० २९ ॥ जिनवर पूजना नित्य करे, भुजबल जास अनंतरे; हयगय सैन्यशुं परिवर्या, कोश भंडार भरंतरे ॥ ध० ३० ॥ भूधर धीर गंभीरते, रूपथी जीतो अनंगरे; शशीपरे कीर्त्ति बहु उजली, कृत गुण जाण शुभ संगरे ॥ ध० ३१ ॥ शत्रु उपर अति क्रूर ते, आण चाले घणी तासरे; बहु प्रतापी परिवार अति, सार संस्थान वली जासरे ॥ ध० ३२ ॥ श्रीजयानंदना पुत्रनी, रीद्धि वरणवी कही जेमरे; खंड नवमे ओगणीशमी, ढाळ पद्मे कही प्रेमरे ॥ ध० ३३ ॥ सर्वगाथा ५४८.

दुहा.

शतधनु उंची देहडी, सोवन वर्ण शरीर; सूर्यपरे तेजे तपे, समुद्रपरे गंभीर ॥ १ ॥ लाख पूरव दोय आउखुं, रोग रहित आणंद; राज्य स्व-

र्ण मुद्रा धरे, न्याय माणिक सुखकंद ॥२॥ चंद्रपरे कुवलय प्रत्ये, करतो नित्य विकाश; तम राहु जस नवि ग्रहे, पसरे नित्य प्रकाश ॥ ३ ॥ दानी कल्पवृक्षनी परे, सुविधि नाथ जिनराज;तेहनुं तीर्थ प्रभावता, श्रीजयानंद महाराज ॥ ४ ॥ दान मंडप पगपगे करे, तिहां दीये दान अपार; दीन अनाथ कोडघो गमे, संतोषे तेणीवार ॥५॥ स्थान शयन परदेशीने, नीपजावे बहुराय; जिन प्रासाद घणा करे, पुण्यराशि मानुं थाय ॥ ६ ॥ ते पण गाम गामे करे, नगर नगर ठाय ठाम; कोडघो गमे ते भरावतो, जिन प्रतिमा शुभ काम ॥ ७ ॥ तास प्रतिष्ठा करे वळी, थापे देहरा मांहे; पूजाविधि नित्य साचवे, धरतो अंग उत्साह ॥ ८ ॥ ग्रास ग्राम दीये देहरे पुष्पवाडी यो चंग; वापि प्रमुख चैत्य कारणे, नृप दीये धरी उछरंग ॥ ९ ॥

ढाळ २० मी.

॥ साहेबा मोतीडो हमारो, मोहना मोतीडो ॥ ए देशी ॥

एक दिन राज्य सभा नृप जोडी, अवर भूपाल रह्या करजोडी; साहेबा विनति सुणो मोरी, मोहना विनति०; करकज जोडी कहे वनपाल, सांभळजो मुज वात रसाल ॥ सा० १० ॥ गुरु आगमने वधावुं राय, नृप मन अधिक प्रमोद ते थाय; विमलमति राजा कहे एम, कोण गुरु किहां छे कहो जेम ॥ सा० ११ ॥ वनपालक कहे सुणो भूपाल, गुरु गुणसायर पट्काय पाल; महिमा जेहनो कह्यो न जाय, जगतमांहे गुण जास गवाय ॥ सा० १२ ॥ नाम देतां जीह थाए पवित्र, त्रिभुवनमां अद्भूत चरित्र; नाम थकी दुख विलये जाये, गुण लखमी जस तनुं नवि माय ॥ सा० १३॥ अवधिज्ञान मोक्षथी अधिकेरुं, प्रतिपाति नहिं तेह भलेरुं; बहु साधु सेवे जस चर्ण, निरतिचार पाले जे चरण ॥ सा० १४ ॥ पृथु उद्यानमां निरवद्य ठाम, अवग्रह मागी रह्या गुण धाम; राजऋषि चक्रायुध नामे, पाउधार्या छे मुज आरामे ॥ सा० १५ ॥ सूरि तेजे सूरज जीपे, शांति गुण शशीनीपरे दीपे;

लब्धि अनेक निधान मुणिंद, प्रणमे सुर नरनारी वृंद ॥ सा० १६ ॥ पुरव पुण्य होये जो अतोल, तो दर्शन थाय ए अमोल; महा रीद्धे आवी मन रंगे, प्रणमो ते गुरु अति उछरंगे ॥ सा० १७ ॥ सांभळी विकसे नृप रोमराय; अंग आभूषण वस्त्र अपाय; पडह वजडावे नयरमां भूप, चालजो गुरु वंदन करी चूंप ॥ सा० १८ ॥ करी सामग्री समग्र नरिंद, सैन्य सामंत प्रजाना वृंद; वाजित्र नादे गगन ते गाजे, नृप आरोहे पट्ट गजराजे ॥ सा० १९ ॥ वींझाये चामर शशिपरे श्वेत, छत्र वारे आतप भूनेत; नीकळीओ गुरु वंदन हेते, राणीओ सज्ज थई हवे ते ते ॥ सा० २० ॥ रतिसुंदरी विजयादिक राणी, सहस्र गमे हूई सपराणी; निकले ते निज निज परिवारे, नृप पूंठे बहु हर्षने धारे ॥ सा० २१ ॥ सद्गुरु दर्शन दीठुं ज्यारे, गजवरथी उतरे नृप तिहांरे; पंचाभिगम साचवे राय, त्रण प्रदक्षिणा दीये तेणे ठाय ॥सा० २२ ॥ विनय नम्र थई धरिय विवेक, वंदना करे भक्ते अतिरेक; विद्या चारण श्रमणना धोरी, वंदे गुरु निज पाप विछोरी ॥ सा० २३ ॥ दीये धर्म लाभ महा लाभकारी, श्रीजयानंदने बहु हर्षकारी; श्रीजयानंद पण विकसित वयणे, गुरु सनमुख जोइ रसभर नयणे ॥ सा० २४ ॥ गुरु स्तवना करे करकज जोडी, पाप तणा परपंचने त्रोडी; अनुक्रमे बीजा पण राजान, परजा अंतेउर परधान ॥ सा० २५ ॥ हर्षे प्रणमी स्तवना करता, भक्ति घणी मन मंदिर धरतां; गुरु मुख आगल श्रीजयानंद, बेसे धरतो परमानंद ॥ सा० २६ ॥ उचित स्थानक निज निज सहु बेसे, जेम गुरु वयणां हृदयमां पेसे, सुर असुरां नर परखद देखी, देशना दीये भव्य जीव गवेखी ॥ सा० २७ ॥ नवमे खडे वीसमी ढाळ, श्रीजयानंदने रास रसाल; पद्म कहे सुणो बाल गोपाल, श्रीगुरुथी होय मंगलमाल ॥सा० २८॥ सर्वगाथा५७६.

दुहा.

देशना भवनी नाशनी, साधारण दीये तोय; श्रीजयानंद उद्देशिने, प्रारंभे गुरु सोय ॥ १ ॥ क्षीराश्रव लब्धे करी, देवा नृप प्रतिबोध; पूर्व भव कही

दाखवे, आप तणो संबंध ॥ २ ॥

ढाल २१ मी.

॥ निंद्रडी वेरण हुई रही ॥ ए देशी ॥

आराधिक भवे प्रभु तणी, पूजानां हो फल पाम्यो सारके; राज प्रसाद घणो थयो, दोय नारी हो तिहां प्राण आधार के ॥ ३ ॥ जिन पूजा फल सांभलो, वली व्रतदाने हो फल होय अनंत के, पछी मतिसुंदर तुं थयो; मंत्री सर हो माहरो गुणवंत के ॥ जि० ४ ॥ पूरव भवनी दोय प्रिया, ए भवमां हो थई ताहरी नार के; अतिबल राजा ऋषि कने, अरिहंतनो हो लह्यो धर्म प्रकार के ॥ जि० ५ ॥ दोय प्रिया शुं आराधिओ, तुमे त्रण जण हो तिहांथी थया देवके; तिहांथी चवीने तुं थयो, त्रण खंडना हो जन करता सेव के ॥ जि० ६ ॥ पूरव भव पत्नी थई, राजकुलमां हो कन्या रुपवंतके, ते तुज रतिसुंदरी तथा; विजयसुंदरी हो सती महा शीलवंत के ॥ जि० ७ ॥ तुं नरवीर नृपति तणो, मतिसुंदर हो मंत्री निरमायके; धर्म पमाड्यो रायने, स्याद्वादे हो भाख्यो जिनरायके ॥ जि० ८ ॥ धर्म आराधी सुर थयो, तिहांथी चवी हो चक्राबल भूपालके; तस सुत चक्रायुध थयो, हुं नरपति हो दोय श्रेणि प्रतिपाल के ॥ जि० ९ ॥ राज्य भोगवुं दोय श्रेणिनुं, तुं जीसो हो तेणे आव्यो वैरागके; चार ज्ञानथी विशेष शुं, उपनो वली हो थयो चारित्र लागके ॥ जि० १० ॥ नारी प्रयोजने तुजने, बांधीने हो क्षेपव्यो कारागार के; पूर्वे तेणे तें मुज प्रसे, बांधीने हो काष्ट पंजर मझारके ॥ जि० ११ ॥ बंधन मांहेथी काढीओ, पूरव भवे हो तुजने ततकालके; उपगारि तुज जाणीने, बहु मान्यो हो धरी प्रीति विशालके ॥ जि० १२ ॥ जेणे तें मुजने इहां मुकीओ, राज्य कन्या हो दीधी घणी प्रीति के; आपणने निख वाधती, नवि लंघे हो कोई कर्मनी रीति के ॥ जि० १३ ॥ धर्मो पगारने कारणे, आव्यो हुं हो वली सांभलो वात के; रायमंत्री

भवे आपणे, श्रावकनो हो कर्यो धर्म विख्यातके ॥ जि० १४ ॥ कल्प वृक्ष समो धर्म ते, शुद्ध भावे हो आराध्यो ताम के; राज्य संपद प्रबली लह्या, भोग सुख लह्या हो एणीपरे अभिरामके ॥ जि० १५ ॥ अतिशय श्रद्धा तुज हती, तेणे अतिशय हो लह्यो मुजथी रीद्धि के; कर्मथी कोई बलियो नहीं, तेम धर्मथी हो पामे सवि सिद्धि के ॥ जि० १६ ॥ नेत्र गयां के सूझे नहीं, इत्यादिक हो पूरव भवे जेह के; तें मुनिने भाख्युं हतुं, तेणे आंख्यो हो गई एणेभव एहके ॥जि० १७॥ पहेलीए कुल निंद्या करी, बीजीए कह्युं हो भिल्लने थयो अंधके; वेश्या कुले बीजी अंध थई, वली भिल्लनो हो पामी संबंधके ॥ जि० १८ ॥ पश्चाताप थकी वली, कर्म खपिआं हो रह्यो कांयक अंशके; तेणे इणभवे उदय थयो, भोगव्या विण हो नहीं कर्मनो भ्रंशके ॥ जि० १९ ॥ सिंहनो भव हवे सांभलो, पुरोहित मुज हो वसुसार जे हुंतके; नास्तिक धर्म शिरोमणि, में दीधुं हो अपमान असंतके ॥ जि० २० ॥ काढी मूक्यो देशथी, भवमांहे हो भमीओ बहु कालके; परिव्राजक थयो कोई भवे, थयो ज्योतिषी हो सुर प्रेम विशालके ॥ जि० २१ ॥ बहु भव भमीओ तिहां थकी, तुज पितृव्य हो सुत थयो कुमारके; पापानुबंधि पुन्यथी, थयो मोटो हो नामे सिंहसारके ॥ जि० २२ ॥ तें पुरोहितने एम कह्युं, चंडालनो हो शो करवो संगके; तेणे तुज दोष दीयो एणे, चंडालनो हो नवि कर्मनो भंगके ॥ जि० २३ ॥ नवमे खंडे ए कही, एकवीसमी हो पद्मे वर ढाळके; कर्म म करज्यो को सही, कर्म करी हो होये बहु जंजालके ॥जि० २४ ॥ सर्वगाथा ६००.

दुहा.

नास्तिक धर्म पूर्वे कर्यो, तेणे थयो कर्म जमाव; दोष भर्यो निर्गुण थयो, मायी क्रूर स्वभाव ॥ १ ॥ अन्यायी निर्दयी घणो, क्रोधीने निर्भाग; लोभी द्वेषी आकरो, पापमतिनो लाग ॥ २ ॥ धर्म द्वेषी निरंकुश वली, अरिहंत धर्मे विशेष; धर्म नामे अमरष धरे, अधर्मनो उपदेश ॥ ३ ॥ अधर्म प-

क्षपाती वली, तें कर्यो बहु उपगार; तोपण द्वेष धरे घणो, पूर्व वैरे सिंह सार ॥ ४ ॥ तुज चक्षुग्रहीं एणे यदा, ते दिनथी करे पाप; आज लगी दुष्टातमा, पामे बहु संताप ॥ ५ ॥ पुण्य पाप फळ व्यक्तिनां, हेतु पूरव भव जाण; धर्म उद्यम करवो तुमे, जेह सदा सुख खाण ॥ ६ ॥ शुद्ध धर्म आपण बेहुं, आराधी शुभ रीत; पुण्यानुंबंधि पुण्यथी, भोगवीए सुख नीत ॥ ७ ॥ सांभळी नृप मौनज रह्या, क्षण एक करे विचार; पूरव भव आलोचतां; विस्मय लही अपार ॥ ८ ॥ श्रीजयानंद प्रमुख सवे, लघु कर्मा ते जीव; जाति समरण पामीआ, आवरण गयां अतीव ॥ ९ ॥

ढाळ २२ मी.

॥ कठहारा आया गुरूजी प्राहुणा ॥ ए देशी ॥

श्रीजयानंदजी एम भणे, प्रभु तुम वचन प्रमाण; तुम वयणे मुज उपनुं, जाति समरण नाण ॥१०॥ महारा ज्ञानी गुरुजी वाणि सुणी में अमृत सारिखी; जेम तुमे भाख्युं तेम लह्युं, वली नमे गुरुना पाय; कर जोडीने वीनवे, स्वामी करो सुपसाय ॥ मा० ११ ॥ तात पितृव्य स्वामि माहरा, दीक्षा दिनथी वात; शी शी बनी कहो आगले, सघलो मुज अवदात ॥ मा० १२॥ मोक्ष जाये तिहां लगे कहो, तव गुरु कहे सुणो राय; गुरू साथे दीक्षा लेई, विचरे ते मुनिराय ॥ मा० १३ ॥ बार वरस लगे कीधलो, शिक्षा दोय अभ्यास; ज्ञान क्रिया दोय शीखीआ, जिन शासन शुभ वास ॥ मा० १४॥ निरतिचार चारित्रिया, विचरे महिअल मांह्य; बोध करे भवि जीवने, शुद्ध क्रियानो उत्साह ॥ मा० १५ ॥ गुरु आणा नित्य पाळता, गुरूनी करे अति भक्ति; बाल वृद्ध मुनिवर तणुं, वैयावच्च यथा शक्ति ॥ मा० १६ ॥ तप करता अति आकरा, वली ते शमदमवंत; राग द्वेष वर्जित मुनि, निस्पृहने गुणवंत ॥ मा० १७ ॥ निर्मम ने कदाग्रह नहीं, सघले अप्रतिबंध; सत्तावीस गुण साधुना, पाले ते निरद्वंध ॥ मा० १८ ॥ परिसह उपसर्गे कदा,

न चले ते तिलमात; पृथिवीने पावन करी, पाली प्रवचन मात ॥ मा० १९ ॥ अणशण करिय समाधिमां, सनत कुमार माहिंद; देव लोके सात अयरने, अधिक आउखे दोय इंद ॥ मा० २० ॥ सुख भोगवी ते इंद्रनां, महा विदेह मझार, भिन्न भिन्न देशे थशे, नरपतिनो अवतार ॥ मा० २१ ॥ मोट राज्य तिहां पालता, लेशे संयम भार; केवल लही मुक्ते जशे, शाश्वत शिव सुखसार ॥ मा० २२ ॥ सांभली सूरि मुख थकी, तात पितृव्य विरतंत; हर्षे लही प्रणमी करी, नरपति वली पूछंत ॥ मा० २३ ॥ माहरुं तेम सिंहसारनुं तेम मुज नारिनुं जेह; भव स्वरूप स्वामि भाखिए, करिय प्रसाद मुज एह ॥ मा० २४ ॥ हुं भव्यके अभव्य छुं, भव्य तो इणभव सिद्ध; अथवा आगे भवांतरे, भाखो करी हित बुद्धि ॥ मा० २५ ॥ अथवा मुज प्रिया आदिके, किम लेहशे निरवाण; अथवा नहीं जाये ते कहो सघलुं मांडी मंडाण ॥मा० २६॥ सूरि कहे सुणो भूपति, तुज पत्न्यादिक जेह; आसन्न सिद्धि ते भव्य छे, इतर अयोग्य कहेह ॥ मा० २७ ॥ तेहमां तुं तथा ताहरी, नारीओ पूर्वनी दोय; तेम हुं पण इणहिज भवे, सहुने शिव सुख होय ॥ मा० २८ ॥ देशे उणां लाख वरसनो, केवलिनो पर्याय; ज्ञान उद्योते जगतने, तारता करि सुपसाय ॥ मा० २९ ॥ पृथ्वीने पावन करी, चरणकमळे चित्तलाय; चोराशी लख वरसनुं, पाली मुनि पर्याय ॥ मा० ३० ॥ सकल करमनो क्षय करी, वरशो शिववधू सार; हुं पण केवल लही करी, करि भव्यने उपगार ॥ मा० ३१ ॥ केइक वर्ष विहरी करी, पामीश शाश्वत सुख; सिंहनी वात हवे सुणो, जेम पामे अति दुःख ॥ मा० ३२ ॥ नवमे खंडे बावीसमी, पद्मविजय कही ढाळ; श्रीजयानंदना रासमां, पुन्यथी मंगळमाळ ॥ मा० ३३ ॥ सर्वगाथा ६३२.

दुहा.

सिंहसार पूर बाहरे, नीसरीओ ते जाम; भमतो पृथ्वीमां फरे, देश नगर पुर ग्राम ॥ १ ॥ उदर भरणने कारणे, जिहां जिहां करतो वास; तिहां

तिहां आवे आपदा, मूके मुख निस्सास ॥ २ ॥ तिहां दुर्भिक्ष पडे वली, तेह- नुं कारण एह; ज्ञानी निमित्तिआ वयणथी, जाणी निभ्रंछे तेह ॥ ३ ॥ लोक कोप करी एहने, काढी मूके ताम; सिंह सेवे जे भूपने, प्राये जाये जम धाम ॥ ४ ॥ लोक कहे पगलां बुरां, एहनां दीसे भाय; शरण आधार जे आपणो, मरण लह्यो जूओ राय ॥ ५ ॥ ताडन तर्जना बहु करे, काढी मूके तास; घोर पाप फळ अनुभवे, नवि पामे कही वास ॥ ६ ॥

ढाळ २३ मी.

॥ आदर जीव क्षमा गुण आदर ॥ ए देशी ॥

चक्रायुध सूरि कहे सांभलो, सिंह तणो अवदातजी; पाप करी बहु व्यसनने सेवी, अशुभ ध्यान दिन रातजी ॥ च० ७ ॥ किहांहिक चोरीमां पकडायो, मरण लह्यो तेणीवारजी; पाप तणां फळ कडुवां जाणी, पाप न करशो किवारजी ॥ च० ८ ॥ सातमी नरके घोर पापथी, उपनो आपद ठाणजी; महा दुख सागर भोगवतो तिहां, बावीस अयर प्रमाणजी ॥ च० ९ ॥ तिहांथी नीकली मच्छादिकना, अंतरे भव करी एमजी; साते नरके वार अनंती, उपनो नहीं कही खेमजी ॥ च० १० ॥ सर्व तिर्यचने देव हीणामां, तेम दुष्ट नरकमां जायजी; वार अनंति फिरी फिरी भमशे, पाप तणे सुपसायजी ॥ च० ११ ॥ एणिपरे पाप विपाक आकरो, भव अनंत दुख दायजी; तास दृष्टांत ए सिंहनो भाख्यो, कर्म कर्यां नवि जायजी ॥च० ११॥ एणिपरे पाप विपाक आकरो, भव अनंत दुख दायजी; तास दृष्टांत ए सिंहनो भाख्यो, कर्म कर्यां नवि जायजी ॥ च० १२ ॥ एम जाणी भवि पाप न कीजे, पुन्य मारग आदरियेजी; जेहथी भव दुखराशि न लहीये, वहेलुं शिव सुख वरीयेजी ॥ च० १३ ॥ तुज साथे जे दीक्षा लेशे, अंतर रिपु जय करताजी; तुज प्रिया तुज सेवक बीजा, नरपति पण व्रत वरताजी ॥च० १४॥ स्वर्गादिकमां सुर सुख लहिने, महाविदेहे उपजशेजी; उत्तम चरण पाळी ते

सर्वे, अल्प भवे शिव लहशोजी ॥ च० १५ ॥ एह सर्व जे तुजने भाख्युं, ते मुज बुद्धे न जाणोजी; पण हुं विहरमांन जिन वंदन, महा विदेहने ठाणोजी ॥ च० १६ ॥ तिहां श्री पुंडरकिणी नगरीए, जिनवर करे व्याख्यानजी; भव्य जीव प्रतिबोधन कारण, जेहने सहुए समानजी ॥ च० १७ ॥ देशनामां तुज चरित्र वर्णव्युं, प्रभुजीए करी विस्तारजी; धुरथी मांडीने जे भाख्यो, ते में सुण्यो अधिकारजी ॥ च० १८ ॥ अवधि ज्ञाने में जाण्यो हुंतो, ए सघलो वृत्तांतजी; क्षायिक ज्ञानीनी वली साखे, दृढता थई द्रष्टांतजी ॥ च० १९ ॥ तुजने प्रतिबोधन हुं आव्यो, तें मुज कर्यो उपकारजी; पूर्व भवे जिन धर्म पमाड्यो, तेहनो प्रत्युपकारजी ॥ च० २० ॥ तुजने ए संसार असारथी, तारवा आव्यो जाणीजी; देउं देशना भव भय हरणी, सांभल तुं मुज वांणजी ॥ च० २१ ॥ नवमे खंडे ढाळ त्रेवीसमी, श्रीजयानंदने रासजी; पद्मविजय कहे सांभलो भवि जन, सुणतां लील विलासजी ॥ च० २२ ॥ सर्वगाथा ६५४.

दुहा.

सुधा मुधा करे देशना, सांभळी श्रीजयानंद; करजोडी विनये करी, विकसित मुख अरविंद ॥ १ ॥ निद्रा विकथा वरजतो, निद्रा करे व्याघात; निद्रा शत्रुनी बानगी, कर्मबंध पण थात ॥ २ ॥ निद्रावंतने सहु हसे, जागंता नर जेह; साचुं प्राये नवि वदे, सांभली न शके तेह ॥ ३ ॥ अमलीपरे ते घूणतो, न रहे कांइ शुद्धि; उंघे श्रुत उंघ्या तणुं, जागंतां वाधे बुद्धि ॥ ४ ॥ उंघणनर उंटज समो, कंटकमां मुख जाय; द्राख मंडप सम जिन वयण, छांडी ते उंघाय ॥ ५ ॥ तेम विकथा वरजो वली, जेहथी बहु जंजाळ; भवनभानुं जीव रोहिणी, जेम पामी दुख जाळ ॥ ६ ॥ विकथाथी उंघ्यो भलो, नवि डोळे व्याख्यान; विकथाकारक महिप सम, भाख्यो प्रगट प्रमाण ॥ ७ ॥ भर्यां टांकामां नाखीए, मुतर चलुक प्रमाण; विकथा ते वितथा करे, वक्ता तणुं व्याख्यान ॥ ८ ॥ ते माटे तुमे मत करो, निद्रा विकथा कोय; एम सुणतां प्रमुदित होये, वक्ता श्रोता दोय ॥ ९ ॥

ढाळ २४ मी.

॥ हस्तीनागपुरवर भलो, तिहां पांडराजा साररे ॥ ए देशी ॥

श्रीजयानंदजी सांभलो, नर भव लहा म करो प्रमादरे; फिरी फिरी नर भव दोहिलो, पामवो एम शास्त्र संवादरे ॥ १० ॥ पामवो एम शास्त्र संवाद, सुणो भवि प्राणीया; जिन वाणीरे, जिनवाणी विज्ञाग मुणिंद; कहे भवि हित भणी गुण खाणीरे ॥ ए आंकणी ॥ कायस्थिति अति जीवनी, पुढवि अपअनलने वायरे; असंख्याती उत्सर्पिणी, रहे भिन्न भिन्न एक कायरे ॥रहे० ११॥ वनस्पतीमांहे जो रहे, अनंती उत्सर्पिणी थायरे; बि ति चउरिंदीय कायमां, संख्यातो काल रहायरे ॥ स० १२ ॥ पंचेंद्रियमांहिं जो करे, भव सात आठ संलग्गरे; संसरतां बहु दुख लहे, नहीं सुख तणो संसग्गरे ॥न० १३ ॥ भव एकेक सुर नरकनो, एम जाये प्रमादमां कालरे; त्रसपणुं अति दोहिलुं, थावरमां रहे बहु वालरे ॥ था० १४ ॥ त्रसपणुं लहे दोहिलुं, पंचेंद्रियपणुं जग साररे; विकलेंद्रिय दीसे घणां, हीण इंद्रिय वली संसाररे ॥ ही० १५ ॥ पंचेंद्रिय लह्यो परवडा, पण दुर्लभ मनु अवताररे; सुर तिरि नरकमां बहु भमे, लहेतो तिहां दुख अपाररे ॥ ल० १६ ॥ नर भव पामे दोहिलो, आरय क्षेत्र संबंधरे; म्लेच्छादिक दीसे घणा, बहु पाप करम करे अंधरे ॥ ब० १७ ॥ क्षेत्र लहे कुल दोहिलुं, कुल पामे उत्तम जातिरे; जाति लहे बुद्धि दोहिली, बहु जड जगमां विख्यातरे ॥ ब० १८ ॥ बुद्धि लहे गुरु दोहिला, जे निर्ममने निरमायरे; गुरु पामे पण दोहिलुं, श्रवणे सांभलवुं थायरे ॥ श्र० १९ ॥ अन्य तीर्थी सेवे घणा, अथवा करे काठिआ भंगरे; धर्म सूणयो गुरु संगते; दुर्लभ श्रधानो रंगरे ॥ दु० २० ॥ द्रव्य भाव दुग भेदथी, सरधा तिहां द्रव्यथी जाणरे; तत्त्वरोच जिन वयणमां, यद्यपि परमार्थ अजाणरे ॥ य० २१ ॥ भावथी परमार्थ लहे, अथवा वली दोय प्रकाररे; निश्चयने व्यवहारथी, शुद्ध हेतु ते होये व्यवहाररे ॥ शु० २२ ॥ ज्ञान दर्शन चारित्रनां, निश्चयथी शुभ परिणामरे, कारकरोचक दीपके; ए त्रिविध भेद होय नामरे ॥ ए० २३ ॥ श्रधा समकिरिया करे, ते कारक

समकित होयरे; गौतम प्रमुख तणीपरे, ते तो दीसे विरला कोयरे ॥ ते० २४ ॥ रुचि मात्रज श्रधा होये, जेम श्रेणिक प्रमुख नरिंदरे; रोचक समकित ते लहो, करणी विण जे भवि वृंदरे ॥ क० २५ ॥ दीपक समकित जाणीये, देशनादिक दीप समानरे; दीपे पण निजमां नहीं, होय अभव्य प्रमुख एणे ठाणरे ॥ हो० २६ ॥ समकित रोचक जो लहे, पण कारक अति दुर्लभरे; विषय कषायमां मुंझीओ, वली पुत्र कलत्र आरंभरे ॥व० २७॥ यतः ॥ मुख्खाभिकंखिस्स विमाण वस्स, संसार भिरुस्स ठिअस्स धम्मे ॥ न तारिसंदुत्तर मछि लोए,जहिछिओ बाल मणोहराओ॥१॥ए ए असंगसमइक्कमित्ता,सुहुत्तरा चेव भवंति सेसा॥ जहा महासागर मुत्तरित्ता,नइभवे अविगंडासमाणा ॥२॥ सल्लं कामा विसं कामा, कामा आसी विसोवमा ॥ कामा पत्थेमाणा, अकामा जंति दुग्गइ ॥३॥ पूर्वढाळः॥ दुरगति दायक काम जे, पंडित करे तेहनो त्यागरे; जे कारण ग्रहिने होये, अनाशक्तिए कामनो राग ॥अ० २८ ॥ ब्रह्मव्रती पर्वने दिने, अन्य दिवस तणुं परिमाणरे; तिव्राभिलाष न तेहमां, एहवो होये गृहि घर ठाणरे ॥ ए० २९ ॥ एम जाणी ब्रह्म आदरे, नहीं तो स्वदारा संतोषरे; निज भरतार संतोषिणी, नारीने एम व्रत पोसरे ॥ ना० ३० ॥ सर्व थकी ब्रह्म आचरे, घर भार तजी अणगाररे; शीलांग रथ मुनी राजनो, परिमाण अढार हजाररे ॥ प० ३१ ॥ करण जोगत्रिक भेदथी, आहारादिक संज्ञा चाररे; इंद्रिय पंचनो जय कर्यो, पृथिव्यादिक दस पद धारिरे ॥ प्र० ३२ ॥ भू जळ ज्वलन अनिल तरु, विगलेंद्रिय वली त्रण भेदरे, पंचेंद्रियने अजीव ए; दस भेदनो संजम वेदरे॥ द० ३३ ॥ खांत्यादिक दस धर्मथी, जोडतां होय सहस्र अढाररे; एहवा अढार रथे करी, गुण भरीया श्री अणगाररे ॥ गु० ३४ ॥ ते अणगारपणुं धरे, जगमां धन्य तस अवताररे; तस उपमान न जगतमां, जे सकल गुणी शिरदाररे ॥जे० ३५॥ इंद्र चंद्र नमे चरणने, उत्कृष्टथी तेणे भवे सिद्धिरे; सात आठ भव ओलंघे नहीं, ए समय मांहेप्रसिद्धरे ॥ ए० ३६ ॥ तेणे संजम लेवुं घटे, हवे करी संसारनो त्यागरे; जनम मरणना भय टळे, वरवा शिव सुंदरी लागरे ॥व० ३७ ॥ आतम तत्वे रमण होये, परभाव प्रसंग न कोयरे; चरण धरमना गुण

थकी, चिदानंद प्रगट क्रमे होयरे ॥ चि० ३८ ॥ ढाल चोविशमी एणीपरे, नवमे खंडे सुरसालरे; पद्मविजय कहे धर्मथी, होये घर घर मंगलमालरे ॥ हो० ३९ ॥ सर्वगाथा ६९३.

दुहा.

चक्रायुध चारित्रीयी, दीधो एम उपदेश; रोम रोम सुणी हर्षिया, श्रीजयानंद नरेश ॥ १ ॥ दान सुपात्रे दीधलुं, पूर्व संस्कार ते पाम; सफल थयो उपदेशने, दोलत न गमे दाम ॥ २ ॥ वधतो थयो वैराग्य ते, पूर्व वैराग्य प्रमाण; पयमां साकर जेम पडे, समज्यो तेह सुजाण ॥ ३ ॥ चित्त थयुं चारित्रनुं, कहे गुरुने किरपाल; हित देशक हित वांछकू, मुजहित कर्युं मयाल ॥ ४ ॥ प्रसन्न थइ इहां पडखिए, जइने हुं निज धाम; पुत्रने राज्य थापी करी, आवुं छुं हुं आम ॥ ५ ॥ भव उद्वेग लह्यो भलो, राज्ये न रीझे मन्न; उत्सव शुं इहां आवीने, आदरे तुम आसन्न ॥ ६ ॥ दक्षपणे दीक्षा ग्रहुं, तुमची पासे ताम; म करो विलंब ए काममां, धर्मी गयो निज धाम ॥ ७ ॥

ढाळ २५ मी.

॥ मीठा मीठुं बोलीने शुं रीझवोरे ॥ ए देशी ॥

राजन मीठुं बोलीने सहु रीझवोरे, रखे कोई प्रजाने खीजवोरे राज०; पुत्र थापे महा महोत्सव करीरे, शीखामण दीये नृपहित धरीरे रा०; सहु आदरनीपरे पालजो प्रजारे, मत करजो कोइनी कूडी कजारे ॥ रा० ८ ॥ दूझे कामधेनूनी परेरे, जो सुखणी प्रजा होये थिरपरेरे रा०; नृपने भंडार ए चालतोरे, सुखमां प्रजा लोक जो महालतोरे ॥ रा०९ ॥ आशीष वचन प्रजा तणेरे, नरपति वाधे दोलत घणेरे रा०; तेणे प्रजाने तुमे पालजोरे, पूर्वजनी रीति अजुआलजोरे॥रा०१०॥परजा नृपने लोपे नहीरे, नवि नृप परजाने कोपे सहीरे रा०; परजा दानादिक जे करेरे, वली धर्म महोत्सव बहु आदरेरे ॥रा०११॥ रीद्धिने जशथी प्रजा वधेरे, वली अपर गुणे पण जे सधेरे रा०; तेम तेम नृ-

पने आणंद घणोरे, परजा उपर प्रेमजपणोरे ॥ रा० १२ ॥ धन्य माने प्रजा मुज एहवीरे, पुन्यवंती प्रजा मुजजे हवीरे रा०; एम राज्य स्थिरी भावे रहेरे, जस कीर्ति वित्त जगमां लहेरे ॥ रा० १३ ॥ वत्स राज्य पालजो एणिपरे सदारे, जेम धर्म सीदाए नवि कदारे रा०; चिंतामणिपरे उत्तम लह्योरे, धर्म ते वीतरागनो जे कह्योरे ॥ रा० १४ ॥ ते समकित सार इच्छित दीयेरे, वड बीजपरे ते वधीजीएरे रा०; व्रत शाखाए ते विस्तरेरे, दुष्ट वयण वायुए नवि फरफरेरे ॥ रा० १५ ॥ पुरमां सात व्यसन निवारजोरे, अणहुतां पुरमां म लावज्योरे रा०; दिए पुत्रने शिक्षा एणिपरेरे, ते पुत्र सहु अंगीकरेरे ॥ रा० १६ ॥ हवे स्वजन प्रधानने पागीआरे, महेता मसुद्दी जे रागीआरे रा०; पूछे सहुने नर राजीओरे, पुत्र पत्नीने गुण गण गाजीओरे ॥ रा० १७ ॥ प्रमुदित करी सहु प्रजा प्रत्येरे, करे महोत्सव दिन दिन वाधतेरे रा०; जिनवर चैत्ये महोत्सव करेरे, आठ दिवस लगे नव नवपरेरे ॥ रा० १८ ॥ वजडावे पडह अमारिना, परराज्य मांहि श्री कारनारे रा०; भक्ति करे साधर्मीक तणीरे, वस्त्र आहार दानादिक अति घणीरे ॥ रा० १९ ॥ पंचवीशमी नवमा खंडमांरे, ढाळ भाखी रंग अखंडमांरे रा०; सुणो श्रोता पद्मविजय कहेरे, सासन रागी आणंद लहेरे ॥ रा० २० ॥ सर्वगाथा ७१३.

दुहा.

शासन उन्नति जेम होये, तेहवां कार्य अनेक; निज आतम हित कारणे, करता धरिय विवेक ॥ १ ॥

ढाळ २६ मी.

॥ टुंक अने टोडावचेरे, मेंदीना दोय रुख मेंदी रंग लागो ॥ ए देशी ॥

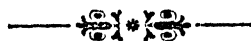
श्री जयानंदना सुत भलारे, श्री कुलानंद नरिंद, संजम रंग लागो; सामग्री अभिषेकनीरे, मेलवे उपकरण वृंद ॥ सं० २ ॥ विधि पूर्वक मज्जन करेरे, वाजित्र गीत संगीत सं०; बावना चंदन चरचिआंरे, अंग लूही सु-

पवित्त ॥ सं० ३ ॥ पुष्पमाल्य पहेरे वलीरे, दिव्यवस्त्र अलंकार सं०; शिबिकामां आरोहिनेरे, पृथिवी पालणहार ॥ सं० ४ ॥ सिंहासन नृप सोहीयेरे, छत्र चामर श्रीकार सं०; सर्व आडंबर रीद्धिशुंरे, देतो दान अपार ॥ सं० ५ ॥ प्रधानने वली पागीयारे, प्रजानो समुदाय सं०; महेता मसुद्दी सहु मल्यारे, मंगल गीत गवाय ॥ सं० ६ ॥ नानाविध नाटिक करेरे, पात्र विचित्र विशेष सं०; विरुदावली बहु बोलतारे, वंदीजन सुविशेष ॥सं०७॥ छत्र चामर हयगय भलारे, मंगल कुंभ चलाय सं०; अष्टमंगल आगल चलेरे, ध्वज मोटो लहकाय ॥ सं० ८ ॥ चतुरंगी सेना चलेरे, विद्याधर परिवार सं०; सुर नर कोडि गमे मल्यारे, देवांगना नहीं पार ॥ सं० ९ ॥ पुष्प वृष्टि करे सुरवरारे, वाजे दुंदुभि खास सं०; वाजित्र पडछंदे करीरे, भरीओवर आकाश ॥ सं० १० ॥ अनुक्रमे नगर मध्ये थईरे, आवे तस उद्यान सं०; शिबिकाने मूके तदारे, मानुं मूके मान ॥ सं० ११ ॥ अंग नमावी विधि थकीरे, वंदे गुरुना पाय सं०; स्वजन वर्गने पूछिनेरे, अंग वैराग्य न माय ॥ सं० १२ ॥ धीर गंभीर शिरोमणीरे, नरपति श्रीजयानंद सं०; वस्त्र आभूषण मूकतारे, धरतो परमाणंद ॥ सं० १३ ॥ पंच मुष्टि करे लोचनेरे, आवे गुरूजी पास सं०; संजम मुजने दीजीयेरे, मुजने अति उल्लास ॥ सं० १४ ॥ दीक्षा गुरु पण आपतारे, करता भवि उपगार सं०; सार्थवाह परे नरपतिरे, साथे बहु परिवार ॥ सं० १५ ॥ लखो गमे जन आदरेरे, दीक्षा दक्ष सुजाण ॥ सं० ॥ अंतेउर राणी घणीरे, सार परिवार वखाण ॥ सं० ॥ पटराणी रतिसुंदरीरे, प्रमुख लीये व्रत भार सं०; पुत्र पौत्रादि सहसो गमेरे, तेम नृप एक हजार ॥ सं० १७ ॥ ते पण निज अंते उरीरे, साथे लीए व्रतभार ॥ सं०; ॥ जन जनपदमां नृप कुलेरे, हर्ष प्रमोद अपार ॥ सं० १८ ॥ घर घर एहिज वातडीरे, लीजीए संयमसार सं०; हवे कुलानंद जे राजीओरे, परवर्यो निज परिवार ॥ सं० १९ ॥ श्री जयानंदना तातनेरे, तेम श्री श्रीजयानंद सं०; तेम गुरु चक्रायुध तणारे प्रणमी पद अरविंद ॥ सं० २० ॥ घरे आवी नित्य आचरेरे, श्री जिनधर्म विशाल सं०; प्रजाने पण तेणीपरेरे, धर्म करावे भूपाल ॥ सं० २१ ॥ पग

पग तात संभारतोरे, करतो तस बहु मान सं०; हवे श्री श्रीजयानंदजीरे, गुरु साथे असमान ॥ सं० २२ ॥ विचरे संयम साधतारे, विनय तणा भंडार सं०; सामाचारी शीखिआरे, गुरु पासे विधि सार ॥ सं० २३ ॥ तेमही ज पोते आचरे रे, करे श्रुतनो अभ्यास सं०; अनुक्रमे थोडा कालमांरे, द्वादशांगधर खास ॥सं॥ नवमे खंडे छवीसमीरे, पद्मविजये कही ढाळ सं०; मुनि गुण सुणतां गायतांरे, होवे मंगलमाल ॥ सं० २५ ॥ सर्वगाथा ७३८.

दुहा.

सुमति पंच सुमता सदा, गुप्ति त्रण आगार; अप्रमादी अकिंचनी, असंगी अणगार ॥ १ ॥ साधु गुण शुं शोभतां, निर्ममने निःकषाय; तप करता अति तीव्र ते, निर्मदने निरमाय ॥ २ ॥ श्री जयानंद सूरिपदे, गुरु थापे गंभीर; लायक नाना लब्धिने, धरता साहस धीर ॥ ३ ॥ आणा गुरुनी आदरी, पृथवी करे पवित्र; सूत्र भणावे साधुने, निरति चार चरित्र ॥४॥ छत्रीस छत्रीसी गुणे, शोभित जास शरीर; गुरु पासे आव्या गुणी, वंदनने वडवीर ॥ ५ ॥

ढाल २७ मी.

॥ करकंडुने करुं वंदना हुं वारी लाल ॥ ए देशी ॥

चक्रायुध सूरिसरु हुं वारि लाल, विचरे बहु परिवाररे हुं वारि लाल; साथे श्री जयानंदजी हुं०, चरण करण व्रत धाररे ॥ हुं० ६ ॥ ए मुनिने करुं वंदना हुं० ॥ ए आंकणी ॥ चार ज्ञानी चारित्रिया हुं०, चक्रायुध सूरि रायरे हुं०; लक्ष्मीपुरने ढूंकडा हुं०, आवी शाखापुर ठायरे ॥ हुं० ७ ए० ॥ आयु अंत जाणी करी हुं०, श्री जयानंदने तामरे हुं०; गच्छ भार सहु सुंपीओ हुं०, गणेशपद अभिरामरे ॥ हुं० ८ ए० ॥ कोईक तीर्थ जइ करी हुं०, उपधि शिष्य करी सागरे हुं०; पादपोपगम आदरे हुं०, अणसण परम वैराग्यरे ॥ हुं० ९ ए० ॥ त्रीस दिवस अणसण रह्या हुं०, घाती कर्म खपायरे हुं०; केवल ज्ञान गुणे करी हुं०, लोकालोक जणायरे ॥ हुं० १० ए० ॥ सैलेशी करणे करी हुं०, शेष कर्म करी नाशरे हुं०; अजर अमर सु-

ख शाश्वता हुं०, वरिआ शिव आवासरे ॥ हुं० ११ ए० ॥ आसन्न देवता तिहां करे हुं०, महोत्सव अधिक मंढाणरे हुं०; वाजित्र गीत संगीतशुं हुं०, करे ओत्सव निरवाणरे ॥ हुं० १२ ए० ॥ ए दुंदभिरव सांभली हुं०, श्री जयानंद मुणिंदरे हुं०; अप्रतिपाति वैराग्यथी हुं०, लहे शुकल ध्यान अमंदरे ॥ हुं० १३ ए० ॥ क्षपक श्रेणी मांडी करी हुं०; वेद कषायनो नाशरे हुं०; मोह जयी त्रण कर्मने हुं०, क्षय करता शुभ वासरे ॥ हुं० १४ ए० ॥ श्री जयानंदजी पामीआ हुं०, निरमल केवल ज्ञानरे हुं०; प्रगट प्रछन्न कर्युं सहु लहे हुं०, सर्व ज्ञान प्रधानरे ॥ हुं० १५ ए० ॥ षट् द्रव्य गुण पर्यायने हुं०, ध्रुव व्ययने उतपादरे हुं०; एक समयमां जाणता हुं०, चिद अमृत आस्वादरे ॥ हुं० १६ ए० ॥ मुनि महिमाये आकर्षिआ हुं०, वैमानिक सुर आयरे हुं०; महोत्सव केवल ज्ञाननो हुं०, करता सहु समुदायरे ॥ हुं० १७ ए० ॥ दिव्य कमल विरचे तिहां हुं०, सहस्र पत्रनुं महंतरे हुं०; अद्भूत एक सोवन तणुं हुं०, ते उपर बेसंतरे ॥ हुं० १८ ए० ॥ नगर लोक सहु आवीआ हुं०, वेठा करिय प्रणामरे हुं०; श्रीजयानंदजी केवली हुं०, देशना देवे तामरे ॥ हुं० १९ ए० ॥ भवि उपकारने कारणे हुं०, भाखे चतुर्विध धर्मरे हुं०; दान शीलतप भावथी हुं०, जेहथी लहे शिव शर्मरे ॥ हुं० २० ए० ॥ श्री कुलानंद हवे भूपती हुं०, जाणे तातनुं नाणरे हुं०; चतुरंगी सेनासजी हुं०, आवे अति मंडाणरे ॥ हुं० २१ ए० ॥ विश्व पूज्य केवली प्रत्ये हुं०, देखी करे परणामरे हुं०; पंच अभिगम साचवी हुं०, विधि पूर्वक अभिरामरे ॥ हुं० २२ ए० ॥ तीन प्रदक्षिणा देइनेरे हुं०, स्तवना करे नररायरे हुं०; वंदना करी उचितासने हुं०, वेसे केवली पायरे ॥ हुं० २३ ए०॥ केवली श्रीजयानंदजी हुं०,देशना देवे तासरे हुं०; श्रावक धर्म परूपीओ हुं०, द्वादश व्रत सुविलासरे ॥ हुं० २४ ए० ॥ मुनिवर धर्म पण उपदिसे हुं०, समकित दोयनुं मूलरे हुं०;केइक भविजन आदरे हुं०, समकित मन अनुकूलरे ॥ हुं० २५ ए० ॥ केइक देशविरति ग्रहे हुं०, केइक मुनिवर धर्मरे हुं०; केई ग्रहे अभिग्रह घणा हुं०, केइक भक्ति नमेरे ॥ हुं० २९ ए० ॥ एम अनेक भवि जीवने हुं०, विविध करी उपकाररे हुं०; श्रीजयानंदजी केवली

हुं०, तिहांथी करे विहाररे ॥ हुं० २७ ए० ॥ नवमे खंडे ए कही हुं०, सत्तावीशमी ढालरे हुं०; मुनिगुण गातां पद्मने हुं०, होजो मंगळमालरे ॥ हुं० २८ ए० ॥ सर्वगाथा ७६६.

दुहा.

ग्राम नगर पुर पाटणे, थानक कोड्यो प्रमाण; विचरी बहु जन तारिआ, केइ सुजाण अजाण ॥ १ ॥ अपराधी जे जे हुता, तस आलोयण दीध; द्रव्य भावे ते प्राणिने, निर अपराधी कीध ॥ २ ॥ जेहनी सरिता देशना, तेहमां भव्य जे मीन; उत्तम जनम ज्जन करे. पामे रति अति पीन ॥ ३ ॥

ढाळ २८ मी.

॥ गिरुआरे गुण तुम तणा ॥ ए देशी ॥

श्रीजयानंद केवली तणी, कांय देशना गंगा गरखीरे; तास संगे सुपवित्र थया,कांइ धर्म मारग केई परखीरे॥श्री०१॥ केइक वैमानिक थया,कांइ केइ अनुत्तर वासीरे; केइक चक्रवर्त्तीपणुं, कांइ आगामी भवे थाशीरे ॥श्री०२॥ केइक मोक्ष भवांतरे, कांइ केइक तेणे भवे सिधरे; इत्यादिक उपकारथी, कांइ सुखमय प्राणी कीधरे ॥ श्री० ३ ॥ राजरूपीवर केवली, शी जयानंद जगख्यातरे; विचरंतां वसुधा तले, कांइ निर्मल जस अवदातरे ॥ शी० ४॥ विचरंतां पाउधारीया, शी सोरठ देश मजाररे; जिहां प्रभु रूषभ समोसर्या, कांइ पूरव नवाणुंवाररे ॥ शी० ५॥ पांडवने पुंडरीक वली, कांइ द्राविड वारिखिल्ल दोयरे, सांब प्रद्युम्न वली कृष्णना, जे दोय पुत्र वली होयरे ॥शी० ६॥ कोड्यो गमे मुनिराजशुं, कांइ शिवपद वरिआ जेहरे; राम भरत नारद वळी, कांइ तत्व वर्या निज तेहरे. ॥श्री०७॥ थावच्चा सुत संजमी, वली शुक परिव्राजक तेमरे; सुव्रत बहु अणगारशुं, एणिगिरि आव्या प्रेमरे ॥ श्री० ८ ॥ आतम तत्व नीपजावीओ, कांइ सादि अनंत हभंगेरे; नारद एकाणुं लाखशुं, निज गुण वरिआ रंगरे. ॥ श्री० ९ ॥ ए गिरिनो महिमा घणो, कांइ मुखथी कह्यो न जायरे; हिंसक पापी जीवनो, कांइ इहां उद्धार ते थायरे ॥श्री०१०॥ अभव्यन देखे नयणथी, कांइ शेत्रुंजय महात्म्य बोलरे; जगमां जोतां ए समो,

तीर्थ नावे तोलेरे ॥श्री० ११॥ शाश्वत प्राय ए गिरिवरु,कांइ ऋषभ कूटपरे जाणोरे; जंबूद्वीप पन्नत्तिनी, कांइ वृत्तिमांहे मन आणोरे॥श्री०१२॥ कल्याणक पण एणेगिरि, कांइ जिनवर केरां थाशेरे; पूर्वे थयां वळी एणेगिरि, बहु मोक्ष गया वळीजाशेरे ॥श्री० १३ ॥ महिमावंत ए क्षेत्रमां, श्री जयानंदजी आवेरे; गिरि उपर अणसण करे, कांइ पादपोपगम ठावेरे ॥श्री०१४॥ षटदिन अणसण पालीयुं, कांइ योग निरोध करंतरे; शैलेशी करणे करी, कांइ शेष कर्म करे अंतरे श्री० १५॥ त्रीजो भाग संकेलीने, करे अगुरु लघु अवगाहरे; महानंद पद पामीया, कांइ जिहां सुख अव्याबाहरे॥ श्री०१६ ॥ सम श्रेणि एक समयमां, कांइ लोकाग्रे कर्यो वासरे;सिद्ध बुद्ध समृद्ध थया, कांइ अजरामर अविनाशरे ॥श्री०१७॥ फरी नवि भवमां आववुं, जिहां एक तिहां अनंतरे; देश प्रदेशे फरसीने, रह्या असंख्य गुणी भगवंतरे ॥श्री० १८॥ पण निज निज स्वरूपमां, रहे चिदानंद भगवंतरे; अरुपि कोई कोईने, कांइ पीडा ते न करंतरे ॥श्री० १९॥ संकीरण पण नवि होये, कांइ अनंत चतुष्टयवंतरे, ज्ञान दर्शन सुख वीर्यना,कांई भोगी तेह महंतरे॥श्री०२०॥अशरीरी अणाहारीजे, कांइ निरूपाधिक सुख वरिआरे; जेहनी ओपम जग नहीं, जे भवसायर निस्तरीआरे॥श्री०२१॥ नाण दंसण उपयोगीआ, कांइ समयांतर पलटायरे; पण एक समयमां सवि लहे, मुख्यता गौणता कहेवायरे ॥श्री० २२॥ परम ज्योति परमातमा, कांइ परम ब्रह्म स्वरूपरे; जाणे पण नवि कही शके, कांय केवलज्ञानी अनूपरे॥श्री०२३॥अठावीशमी ढाळ ए, कांइ नवमे खंडे भाखीरे, श्रीजयानंदना रासमां, कांइ तेहनुं चरित्र छे साखी रे; एम पद्मविजय चित्त राखीरे, शिव सुखना थाओ अभिलाषीरे परभाव दीओ सहु नाखीरे, ॥ श्री० २४ ॥ सर्वगाथा ७९३.

दुहा.

तत्क्षण मळीआ देवता, चारनिकाय मिलंत; श्री जयानंद वियोगनो, अतिशय शोक धरंत ॥ १ ॥ पण निर्वाण तणो करे; ओत्सव अति

विस्तार; पाये तीर्थंकरपरे, प्रमुदित थइ अपार ॥२ ॥ ओत्सव करी नंदीश्वरे, अठाइ महसार; करीने निज थानक गया, मुनिगुण चित संभार ॥ ३ ॥ एणिपरे श्रीजयानंदजी, केवली जे ऋषिराय; गुण गाया गुणीजन तणा, मनमां हर्ष नमाय ॥ ४ ॥ ए श्रीजयानंदनी कथा, गुणगण महिमा विशाल; भणे गुणे भवि सांभले, तस घर मंगळमाल ॥ ५ ॥

ढाळ २९ मी.

॥ तूठो तूठोरे मुज साहेब जगनो तूठो ॥ ए देशी ॥

फलियो फलियोरे मुज सकल मनोरथ फलियो, श्रीजयानंदनो रास करतां; भाग्य अपूरव भलिओरे ॥मु० १॥ मुनिगुण गान नीरेकरी माहरो, पाप पंक खलभलियो; नाम गोत्र सुणतां महानिर्जरा, सूत्र मांहे इम कलिओरे ॥ मु० २ ॥ मुनिगुणनां बहु मान करतां, जन्मनुं फल हुं रलियो; आधि व्याधि उपद्रव सवि दूरे, मुजथी जाए टलियोरे ॥ मु० ३ ॥ पृथवी मोक्ष साम्राज्यनी लक्ष्मी, श्री जयानंदते मलीयो; बाह्य अंतर शत्रु दोय जीत्या, ए बहु भाग्यथी बलीओरे॥ मु० ४ ॥ धीरज गुण मोटो मेरु सम, कोई वाते नवि चलीयो; जे मुनि दान दिये एणी रीते, तस दुख जाये गलियोरे॥ मु० ५ ॥ रंभाफल सम श्री जयानंदना, गुणमां दोष न ठलिओ; लोहसमान हुं तेहमां मुनिगुण, रस कूंपीरस ढलिओरे ॥ मु० ६ ॥ मुनिगुण भक्तिथकी हवे माहारो, दुखनो दिवस ते दलिओ;मुनिगुण गातां अंतरंग मुज, अनुभव हेजे हलियोरे ॥ मु० ७ ॥

अथ कलश.

प्रशस्तिः राग धन्याश्री.

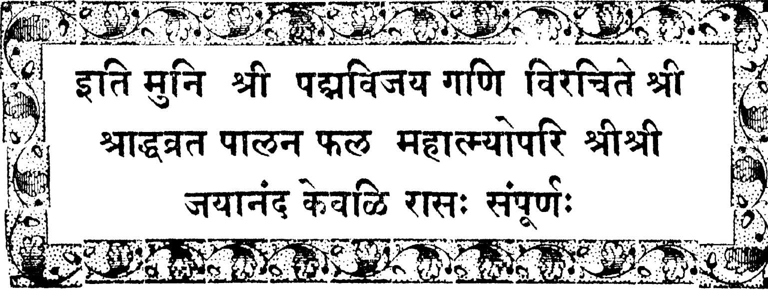
तप गछपति श्री जगतचंद सूरि, चौआलीसमे पाटेजी; जावज्जीव जेणे आंबल कीधां, तप गछ तेहिज माटेजी ॥ १ ॥ तस पट्टे श्रीदेवेंद्रसूरि,

गीतारथ उपगारीजी; छेतालीशमे धर्मघोषसूरि, तार्या बहु नरनारीजी ॥ २ ॥ सोमप्रभसूरि तस पट्टराजे, सुडतालीशे ठामेजी; सोमतिलक सूरि अडतालीशमे, पाटे गुणगण धामजी ॥ ३ ॥ तसपट्टे श्री देवसुंदरसूरि गुणवंता गुण रागीजी; सोमसुंदर सूरिपाट पंचाशमे, किरियावंत वैरागीजी मुनिसुंदरसूरि एकावनमे, पाटे गुणगण दरियाजी; सहस्त्रावधानी बालपणाथी, तार्या जिहां विचरीयाजी ॥ ५ ॥ अध्यातम कल्पद्रुम नामे संतिकरं जेणे कीधुंजी; एकसो आठ हाथनो कागल, लखिने गुरुने दीधोजी ॥ ६ ॥ एकसो आठ वर्त्तुलिकाना रव, भिन्न भिन्न ओलखीयाजी; उपदेश रत्नाकर जेणे कीधो, वादिगोकुल शांढ लखीयाजी ॥ ७ ॥ इत्यादिक बहु ग्रंथना करतां, श्री जयानंद चरित्रजी; जेणे कीधुं नाना रस संयुत्त, बहु वैराग्य पवित्रजी ॥ ८ ॥ तेह चरित्रथी रास रच्यो में, ओछो अधिक लिखायोजी; ते मुज मिच्छा दुक्कड होजो, पाप रतिन रखायोजी ॥ ९ ॥ तस पाटे रत्न शेखर सूरि, जे अतिशय गुणवंताजी; लक्ष्मीसागर सूरि त्रेपनमे, पाटे जेह महंताजी ॥ १० ॥ सुमतिसाधु सूरि पाटे चोपनमे, हेमविमल सूरि जाणोजी; आणंदविमल सूरि छप्पनमे, पाटे गुण मणि खाणीजी ॥ ११ ॥ जेणे किरिया उद्धार करीने, कुमति वृंद बहु काप्योजी; विजयदान सूरि, तस पटधर, बहु प्रतिष्ठा मह थाप्योजी ॥ १२ ॥ तसपाटे श्री हीरविजयसूरि, पादशाह दियो मानजी; विजयसेन सूरि तस पटधर, ग्रंथ तणुं बहु ज्ञानजी ॥ १३ ॥ तस पाट श्रीविजयदेवसूरि पाट साठमे जाणुंजी; विजयप्रभसूरि तस पाटे; एकसठमे मन आणुंजी ॥ १४ ॥ विजयरत्न सूरि तस पटधर, श्री विजयखिमा सूरिंदजी; विजय दया सूरिश चोसठमे, पाटे जेम दिणंदजी ॥ १५ ॥ विजयधर्म सूरितस पाटे, पुण्यवंत वडभागीजी; विजयजिनेंद्र सूरि छासठमे, पाटे अधिक सोभागीजी ॥ १६ ॥ विद्यमान वरते जस आणा, तेहने राज्ये कीधोजी; रास एह सुंदर मुज मति सम, मनह मनोरथ सीधोजी ॥ १७ ॥ संवत अढार अठावन वर्षे, लींबडी रही चउमासजी; पोष शुदि एकादशी दिवसे, की-

धो एह अभ्यासजी ॥१८॥ अल्प बुद्धे असमंजस भाख्युं, ते सज्जन शोधाज्योजी ॥ खल बुद्धि जे दूषण दाखे, ते नवि मनमां लाज्जोजी ॥१९॥ नव खंडे करी नव नव रचना, नवरसमयी निरधारजी; संघ आग्रहथी पूरण कीधो, हूओ जयजयकारजी ॥ २० ॥ श्री विजयदेव सूरिशपटोधर, विजय सिंह गण रायाजी; तास शीष्य श्रीसत्यविजय बुध, पंडित जन सोहायाजी ॥ २१ ॥ कपूरविजय तस शीष्य सोभागी, खिमाविजयतस शीष्यजी; पंडितप्रवर सुलक्षण लक्षित, जिनविजय सुजगीशजी ॥ २२ ॥ तास शीष्य समुदायमां उत्तम, उत्तम विजय मुणिंदजी; समतावंतने श्रुत अभ्यासी, भरिया गुण गण वृंदजी ॥२३ ॥ तस पदपद्म शिलीमुख सरिखुं, पद्मविजय अभिधानजी; एह रासनी रचना कीधी, मुनि गुणने बहु मानजी ॥ २४॥ जिहां लगे रवि शशि ध्विपने सागर, जिहां लगे मेरु गिरंदाजी; तिहां लगे एह रास थिर होजो, वांचजो भविजन वृंदाजी ॥२५ ॥साढा आठ सहसने उपर, श्लोक अग्यार गणायाजी; ढाळ वशें दोयकलशे कीधो; शांति पास सुपसायाजी ॥ २६ ॥ भणशे गणशे जे भवि प्राणी, लेहशे लछि विशालाजी, अनुक्रमे शाश्वत पदवी पामी, वरशे मंगळमालाजी ॥ २७ ॥

सर्व गाथा ८३२॥ प्रथम खंडे ढाल ॥१५॥ गाथा ॥४४३॥ उक्त श्लोक ॥१३॥ द्वितीय खंडे ढाल॥२३॥गाथा ९६२ उक्त श्लोक॥२०॥तृतीय खंडे ढाल॥२३॥ गाथा ॥७२९॥ उक्त श्लोक ॥१३॥ चतुर्थ खंडे ढाल ॥३३॥ गाथा ॥८८६॥ उक्त श्लोक॥१०॥पंचम खंडे ढाल॥९॥ गाथा ॥२६७॥ उक्त श्लोक ॥११॥ षष्ठ खंडे ढाल ॥२२॥ गाथा ॥६८७॥ उक्त श्लोक ॥१९॥ सप्तम खंडे ढाल ॥९॥ गाथा ॥२६६॥ उक्त श्लोक ॥२॥ अष्टम खंडे ढाल ॥२८॥ गाथा ॥८२५॥ उक्त श्लोक ॥५॥ नवम खंडे ढाल ॥२९॥ गाथा ॥८३२॥ उक्त श्लोक ॥१९॥ समग्र रासनी ढाल ॥२०२॥ समग्र ग्रंथ गाथा ॥५८९७॥ सर्व ग्रंथना उक्त श्लोक, सवैया, दोहा, अने समश्या मळीने ॥११२॥

इति श्रीमदुत्तम विजय गणि विनेय पंडित श्री प-
द्मविजय गणि विरचिते श्रीश्री जयानंद राजर्षि
केवळी चरित्रे प्राकृत प्रबंधे श्री जयानंद
राजेंद्र दीक्षा केवल ज्ञानादि व-
र्णनो नाम नवमखंडःसमाप्तः
तत्समाप्तौच श्रीश्रीजया-
नंद केवळी चरित्रं
समाप्तं.

इति मुनि श्री पद्मविजय गणि विरचिते श्री
श्राद्धव्रत पालन फल महात्म्योपरि श्रीश्री
जयानंद केवळि रासः संपूर्णः